

Giới thiệu Bách Luyện Thành Yêu

Mục đích chính của quyển sách Bách Luyện Thành Yêu này là mang đến sự vui vẻ cho mọi người. Nhân vật chính của truyện võng du hay là một cô nương hèn hạ vô sỉ, âm hiểm xảo trá, nhưng đồng thời cũng đáng yêu vô cùng. Nữ giới đọc truyện ngôn tình sắc này, hoặc là yêu thích nữ chính, hoặc là mơ ước trở thành cô ấy. Nam giới đọc truyện này, hoặc là mơ ước tìm được một người bạn gái như nữ chính, hoặc là hy vọng có được một người hồng nhan tri kỷ như cô. Bách Luyện Thành Yêu, một game online mới lạ với những câu chuyện xưa đầy thú vị, một nữ chính vô địch với những hi vọng ố ố của kiếp sống game thủ. Bách Luyện Thành Yêu, sự khiêu chiến giới hạn thần kinh của người đọc.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hai Tên Newbie (Người Chơi Mới Gà Mò)

“Ặc, có làm hay không aaaaaaaa!!!!!!! Thôi khắc mấu chốt lại mất điện!!!!!!!!!!!! Phòng kỹ thuật toàn là một đám bao cò và đầu heo, đúng là lãng phí tài nguyên quá đi!!!!!!!!” – Tôi quay mặt hướng về phòng kỹ thuật, tức giận mắng chửi, sau đó còn hung hăng giờ lên ngón giữa.

“Bà đến trường là đã nể mặt mũi bọn bây lắm rồi. Vậy mà bọn bây dám cúp điện!!!!!!!!!! Đồ mờ cả nhà bọn bây, bà nguyên rửa cả nhà bọn bây, lại xuy Lỗ Lỗ ra cưỡng gian bọn bây 100 lượt!!!!!!!!”

Tôi đỏ mặt hời hợt! Đưa mắt nhìn qua Lỗ Lỗ đang ngủ dưới chân, tự hỏi không biết loại chó nhỏ này mạnh đến thế sao? đủ sức làm 100 lượt hả?

Nghe Thảo Hoa Mai mắng chửi, nội tâm của tôi thổn thức không thôi. Bạn xem, trình độ của cô ấy tuyệt đối là cấp tiến sĩ nha. Haiz... bản thân tôi và cô ấy quả thực không cùng một cấp bậc, có muốn chen miệng vào phụ họa cũng không có cửa. Tôi dứt khoát lựa chọn im lặng ngồi một bên thương thức.

Tôi đi qua đi lại trong phòng ký túc xá, cực kỳ nồn nóng, nửa giờ nữa là Hồng Hoang sẽ chính thức Open Beta. Tôi và Thảo Hoa Mai trải qua bao nhiêu đắng cay khổ cực mới đăng ký được tài khoản Open Beta, rồi còn cẩn thận cẩn thận xuất tiền ra mua loại trang bị rẻ tiền nhất. Hiện tại, hai đứa đang ngồi trước máy tính, chờ đợi game mở cửa. Ai biết, lúc này trường học lại cúp điện, đúng là số con rệp.

Nếu chúng tôi có mũ giáp trò chơi thì tốt rồi. Chả cần quan tâm điện đóm làm gì, tự động có thể bắt sóng để chơi ngay. Có điều, mũ giáp thiệt là quá mắc, chúng tôi chỉ có thể ý dâm mà thôi (ý dâm = suy nghĩ viển vông theo chiều hướng tự sướng). Tôi không nghĩ ngợi lung tung nữa, đưa tay cầm lấy tờ báo trên bàn, đọc lướt mục tin tức để giết thời gian.

Toàn bộ tin tức về game online giả tưởng xuất hiện tràn ngập trên mặt báo không có gì là lạ. Điểm kỳ lạ chính là TQ lại có thể độc lập khai thác game online giả tưởng. Điều này tương tự như chuyện người ta tìm thấy chuột túi của Châu Úc sinh sống ở TQ vậy.

Quốc gia đầu tiên khai thác game online giả tưởng là Hoa Kỳ. Người Mỹ có khuynh hướng yêu thích vẻ đẹp bạo lực cùng với sự sùng bái vũ khí và chiến tranh. Cho nên họ cho ra đời một loại game chiến đấu kiểu xạ kích. Tên của trò chơi khi phiên dịch qua tiếng Trung có nghĩa là “Thương Hồn”. Đây là trò chơi dành cho bọn cầm thú muốn phát tiết sự cuồng nộ.

Vốn mọi người cho rằng quốc gia thứ hai nhảy vào khai thác game online giả tưởng phải là Hàn Quốc, thủy tổ của A&RPG (Adventures&Role-Playing Game). Nhưng thế giới đã có một phen ngỡ ngàng, bởi vì quốc gia thứ hai tiến hành khai thác game online giả tưởng chính là TQ. Hơn nữa, trò chơi này còn được đầu tư bởi một công ty không có tiếng tăm gì – Hoa Phong. Chuyện này, phòng chứng chỉ có người Châu Á mới hiểu được nguyên do vì sao mà thôi.

Nhà đầu tư vào game online chú trọng điều gì? Lợi nhuận a~ Hàn Quốc có bao nhiêu game thủ? Khai thác trong bao lâu mới lấy lại được vốn? Và mất thêm bao lâu nữa mới có thể sinh lợi nhuận? Lại nói, dân số TQ là bao nhiêu? Tương tượng ra chưa? Thật lâu về trước, người TQ đã không còn chơi game của Hàn nữa rồi. Có người từng lên diễn đàn (về game) phát biểu thế này: “Cho dù nhảm chán đến độ không biết làm gì thì tui thà đi đọc truyện tình cảm nhảm nhí của Quỳnh Dao còn hơn là đi chơi game RPG của bọn kim chi.”

Văn hóa mấy ngàn năm của TQ há có thể để những người ngoại quốc đến lý giải hay sao? Nếu là game online có cơ sở dựa trên lịch sử TQ, há lại để người ngoại quốc bỏ tiền ra đầu tư hay sao? Cho nên, để công ty trong nước bỏ tiền khai thác game online giả tưởng là đúng đắn nhất.

Hoa Phong làm công tác chuẩn bị vô cùng tốt. Trước lúc tung trò chơi ra thị trường đã tiến hành khảo sát so sánh với tất cả trò chơi lớn nhỏ có mặt ở TQ. Sau đó tin tức về trò chơi của họ chiếm lĩnh tất cả các mục tin tức lẫn quảng cáo trên các phương tiện truyền thông. Ai bảo người ta là công ty con của Dương Phong cơ chứ. Dương Phong là ai? Là tập đoàn sản xuất máy tính dân dụng đã lũng đoạn thị trường TQ từ rất lâu về trước. Tất cả đối thủ cạnh tranh của họ đều bị giết chết. Tâm địa tàn khốc, thủ đoạn độc ác, họ đã khiến toàn bộ ngành sản xuất máy tính không ai dám vuốt râu hùm nữa. Mà họ mãi mãi dừng lại ở bóng bán dẫn* của thời đại. (“bóng bán dẫn” là vật chuyển đổi điện trở, nghĩa là tác giả muốn ví von Dương Phong là cột mốc của sự chuyển tiếp giữa hai thời đại)

Tôi đọc xong bài báo có tiêu đề “Hoa Phong Hồng Hoang ngang trời xuất thế, RPG Game Online nhân sinh chìm nổi” mà nhìn không được cười ra tiếng. Bạn phóng viên này có suy nghĩ thiệt là hài hước, nhất là cái câu cuối cùng kia, sao nghe giống như “mãi mãi dừng lại ở thời kỳ đồ đá” quá thế?! Hơn nữa, bạn phóng viên này hình như có thù với Hàn Quốc hay sao đó, giọng văn quá mức kích động. Không lẽ đi du lịch Hàn Quốc bị chơi một vỏ thăm à?

Thật là đáng thương a~

Buông tờ báo xuống, tôi quay đầu nhìn 4 vị mỹ nữ còn lại trong phòng, những người không chút hình tượng nằm ườn trên giường đọc sách, đối với 2 tên điên khùng trầm mê vào game online như 2 đứa tôi cực kỳ hồ hững. Quả nhiên, bọn họ mới là điển hình của sinh viên ưu tú. Không màn thế sự, chỉ mãi mê đọc... truyện tranh!!!

Tôi còn đang suy nghĩ vấn đề, Thảo Hoa Mai đột nhiên hỏi.

“Ê Sâu, tui nên lấy nick là gì?” (nữ chính có biệt hiệu là “Sâu” ở ngoài đời, còn ở trong game thì có biệt hiệu là “Nhện”)

A??? Đột nhiên mới nhớ, n ngày trước, tôi đã đáp ứng sẽ nghĩ cho Thảo Hoa Mai một cái nick cực phẩm. Haiz... rõ ràng đã quên sạch sẽ, đồ mờ hôi. Thảo Hoa Mai mà đặt nick, tôi thật không dám khen tặng à. Ví dụ như Tuyết Nhi, Tiểu Tuyết, Ngao Tuyết, Phi Tuyết... Mỗi lần nghe tới mấy cái nick này, tôi lại liên tưởng đến hình ảnh lúc Thảo Hoa Mai vừa ngủ dậy, liền có xúc động muốn sùi bọt mép.

Suy ngẫm một thoáng, cầm cây bút thoăn thoắt viết 4 chữ lên tờ giấy – “Lạc Thủy Thanh Loan” (thanh đao rơi xuống nước). Tôi âm thầm tâm đắc một phen. Tôi là người có văn hóa, có nội hàm (suy nghĩ sâu sắc), có tiêu chuẩn, đương nhiên đặt nick sẽ không đụng hàng. Tôi vung tay, đưa tờ giấy qua cho Thảo Hoa Mai.

“Tôi quyết định lấy nick là Lạc Thủy Tri Chu (con nhện rơi xuống nước). Cho nên, bà phải lấy cái nick này! Hiện tại không cần gấp, nói không chừng điện sẽ có lại ngay lập tức.” – tôi bình tĩnh nói, mặc dù trong nội tâm đang kêu gào đến rách cả họng. Điện aaaaaaaaa mau có lại đi aaaaaa!!!

Không thể bộc lộ tâm tình ra ngoài mặt, đây là phép tắc sinh tồn của loài sâu.

Thảo Hoa Mai liếc một cái, gạt đầu, nhận lấy tờ giấy, bội phục nhìn tôi. Tôi biết, thần công (biểu tình) “cao thủ đứng trên đỉnh cao mà mặt không đổi sắc” của tôi lần nữa đã phát huy tác dụng.

Thời gian từng giây trôi qua. Đến 4g30 vẫn chưa có điện. Hai đứa tôi nhìn nhau, đồng thời thở dài, mặt ủ mày ê. Lại qua 20 phút, cuối cùng đèn sáng. Ý chí chiến đấu hùng hục lúc này đã bị bào mòn, nhưng dù sao vẫn phải đăng nhập vào game. Haiz... xem ra phần thưởng cho 1000 tài khoản đăng nhập đầu tiên đã vô duyên với chúng tôi rồi. Nội tâm tôi nhin không được lên chửi thầy hiệu trưởng một câu. Mà lúc này, thầy hiệu trưởng đang ngồi ở nhà nhàn nhả uống trà, không hiểu sao cảm thấy bất an một tẹo. Ông thật không ngờ, toàn bộ sinh viên ngồi đồng ở ký túc xá chờ đăng nhập game Hồng Hoang đã gửi lời thăm hỏi đến 18 đời tổ tông nhà ông.

Điều duy nhất tôi có thể nghĩ tới khi nhìn cái thứ có hình dáng quái dị với tên gọi “thiết bị kết nối trò chơi” là ba chữ “vòng kim cô” của Tôn Ngộ Không. Đem cái thứ nhìn giống như băng đô đeo lên trên đầu, sau đó nhắm mắt lại, lúc này tôi lại nghĩ tới một vấn đề. Không biết hàng rế tiền như này có thể xảy ra tình trạng rò rỉ điện hay không? Lỡ điện giật chết tôi thì sao? Một bên bình ổn tâm tình, một bên đưa tay ấn nút khởi động. Một hồi mê muội qua đi, tôi mở mắt ra, có cảm giác choáng váng muốn nôn mửa, nhưng nghĩ tới hồi trưa vừa ăn một tô bún cực ngon, tôi bèn cố gắng nhin xuống.

Hiện giờ, tôi đang ở trong một căn phòng hình lập phương màu xanh da trời, chính giữa phòng đặt một hộp thủy tinh thấu suốt cực lớn, bên trong có một cơ thể người, không rõ là nam hay nữ. Tôi đây mới mặc kệ là nam hay nữ, vốn tôi muốn chạy qua ăn đậu hủ (sò mó) một chút, không ngờ gặp phải một trở ngại lớn. Tôi không thể nhúc nhích!! Đoán chừng Hoa Phong đã sớm ngờ tới chuyện người chơi sẽ có ý đồ xấu với vật thể kia nên đã thiết lập tình trạng bất động bất buộc. Đồ mờ hôi!

“Hoan nghênh đi vào thế giới Hồng Hoang. Tôi là người tiếp đãi của bạn, số danh 06. Đang tiến hành quét võng mạc. Hoàn tất. Mời nhập vào số căn cước (CMND) của công dân TQ.”

Mỹ nữ nói chuyện như chim sơn ca đang hót, thật là êm tai quá a~ Tôi cảm thán, khoa học kỹ thuật thời nay, con bà nó (tiếng chửi bậy, sau này sẽ viết tắt thành cbn) đúng là tiến bộ vượt bậc nha. Giọng nói điện tử còn thanh thoát hơn giọng hát của ca sĩ hạng nhất nữa. Tôi đưa tay lên bàn phím ảo đang lơ lửng giữa không khí, nhập vào một dãy số.

“Đã xác định thân phận người chơi. Mời bạn đặt tên cho nhân vật.”

“Lạc Thủy Tri Chu”

“Mời bạn lựa chọn chức nghiệp.”

Mỹ nữ nói xong, trước mặt tôi liền xuất hiện một bảng danh sách, nhìn qua giống như menu của nhà hàng. Các loại tên tuổi chức nghiệp được viết chằng chịt trên đó khiến tôi vừa thấy liền chóng mặt muốn xỉu.

Tôi nhanh chóng nhắm mắt lại, tự giám sát cho tinh thần, sau đó mở mắt ra, nhìn thẳng vào mỹ nữ, hỏi.

“Có cung tiền thủ sao?”

“Có. Cung tiền thủ chia làm 6 hệ. Theo thứ tự là Quang minh hệ, Hắc ám hệ, Cuồng phong hệ...”

“Tốt, tôi chọn Hắc ám hệ.”

Cuộc đời này, tôi ghét nhất là người dài dòng, sợ nhất là thứ phiền toái. Cái trò chơi chết tiệt này làm sao lại có nhiều chức nghiệp như vậy a~~ Phiền chết tôi!!!!

Tôi nhìn mỹ nữ NPC trước mặt, xoát một cái điểm cảm tình với cô ta rơi xuống zero (0). Về phần vì sao tôi lại chọn Hắc ám hệ? Hắc hắc... căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm chơi game của tôi, phạm cái gì liên quan tới “hắc ám”, “tà ác”, “nguyên rùa” đều là thứ vô cùng cường đại. Nếu không, vì sao người ta lại có câu “Đạo cao 1 thước, ma cao một trượng” a~

“Đã xác định chức nghiệp của bạn là Hắc Ám Cung Thủ. Bởi vì bạn là người đăng nhập thứ 20 vạn (200 ngàn), nên sẽ nhận được phần thưởng của hệ thống. Bạn có thể tùy chọn một loại che dấu chức nghiệp làm chức nghiệp thứ hai.”

“HẢ?!?! HẢ?!?!” – Tôi nhất thời ngây ngẩn cả người, qua vài giây, rốt cuộc mới phản ứng – “Hahahahahahaha giống như trúng số độc đắc vậy. Lát nữa phải khoe với Thú Thú cho bà tức chơi hahahaha!!!”

Ở nơi này không có người ngoài, tôi chẳng thèm quan tâm tới chuyện giữ gìn hình tượng thực nữ, cứ thế, không kiêng nể gì mở mồm cười như điên.

“Làm phiền bạn không cần tạo ra tạp âm, sẽ ảnh hưởng đến người đang xếp hàng phía sau.”

Ừc!!! Tôi thiếu chút nữa bị sắc nước miếng. Dáo dát nhìn xung quanh, làm gì có ai. Tinh táo!!! Phải tinh táo!!! Phép thôi miên của tôi đã luyện tập nhiều năm đương nhiên hữu dụng. Rất nhanh, nhịp tim của tôi trở về mức bình thường, lục phủ ngũ tạng cũng chạy về vị trí cũ.

Lại nói, trò chơi mới khai trương khoảng 20 phút mà đã có 20 vạn người đăng ký rồi sao? Ngoài trừ cảm thán dân TQ đúng đông, tôi thật không biết phải nói cái gì nữa. Khôi phục về mặt đạo mạo cao thâm, tôi cất tiếng hỏi mỹ nữ NPC.

“Xin hỏi, có những loại che dấu chức nghiệp nào?”

“Bạn là Hắc ám cung thủ, cho nên chỉ có thể lựa chọn Hắc ám cơ quan sư, Hắc ám thợ săn hoặc là Hắc ám u linh mà thôi.”

Nghe cái tên thôi thì thật sự không hiểu ra làm sao cả!!!!

“Có thể giới thiệu thoáng một chút mấy loại chức nghiệp này không?”

Che dấu chức nghiệp không thể chọn bừa, nhất định phải cẩn thận, giống như trước kỳ thi phải cẩn thận chuẩn bị “tử” vậy, không thể qua loa.

“Hắc ám cơ quan sư có thể sử dụng nguyên liệu để chế tạo các loại ma pháp bẫy rập và khí giới. Cao cấp cơ quan sư còn có thể tạo ra thú máy (người máy có hình dạng thú).”

Oa ~ thì ra là siêu cấp công tượng (thợ rèn, thợ nề, thợ chế tác). Quá trâu bò!

“Hắc ám thợ săn có thể sử dụng ma pháp trên mũi tên. Hơn nữa trời sinh có thể sử dụng cao cấp cung thuật, cao cấp tiềm hành. Đến hậu kỳ có thể thu phục ma thú làm nô bộc.”

Tôi choáng luôn. Cái này càng biến thái!!!

“Hắc ám u linh trời sinh có thể sử dụng kỹ năng U linh biến ảo, khiến vật lý phòng ngự đề tăng 100%, ma pháp phòng ngự tăng gấp đôi, công kích giảm một nửa, trời sinh có kỹ năng nhập hồn. Đến hậu kỳ có thể học tới kỹ năng Chung cực sát sát (một mũi tên lấy một mạng người), có thể tạo ra ảo ảnh mũi tên.”

Tôi triệt để sụp đổ, rốt cuộc đã biết được thế nào là cảm giác “làm sao vẹn cả đôi đường”.

“Tôi có thể chọn cả 3 cái không?”

“Không!” – Mỹ nữ NPC kiên quyết trả lời, giọng nói kia, sao giống như đang cự tuyệt sự đeo đuổi của một tên lưu manh thế nhỉ?

“Thế chọn 2 cái thôi?”

“Không!”

Đồ keo kiệt!!! Tôi cúi đầu nghiền ngẫm. Tôi không muốn làm quỷ hồn cho nên không thể lấy Hắc ám u linh. Thợ săn nghiêng về công kích. Cơ quan sư nghiêng về chế tạo. Kỹ năng của thợ săn toàn bộ đều dùng để giết người, việc này ảnh hưởng không tốt đến hình tượng vĩ đại chói lọi của tôi. (Phi!! Người không phải thích giết người sao? Chọn Hắc ám hệ rồi mà còn giả dạng thánh nhân. Ta khinh! – Thảo Hoa Mai ý kiến). Như vậy, sau khi so sánh thiệt hơn, chọn cơ quan sư là tốt nhất. Hơn nữa, kỹ thuật chế tác này nọ có vẻ hợp với tôi.

Quyết định xong rồi, tôi nói lớn: – “Tôi chọn Hắc ám cơ quan sư.”

“Chức nghiệp đã xác định. Bạn muốn bắt đầu với 25 điểm thuộc tính tiêu chuẩn hay là giá trị tùy biến?”

Tôi lại liều mạng tính toán. Vận khí của tôi gần đây hình như xài hết rồi, vẫn là không nên mạo hiểm, lỡ chọn tới giá trị tùy biến tôi không phải khóc ròng hay sao.

“Tôi chọn 25 điểm tiêu chuẩn”

“Xác định kiến tạo nhân vật hoàn tất. Người chơi Lạc Thủy Tri Chu, bạn có muốn tiến vào trò chơi ngay bây giờ không?”

Cuối cùng cũng làm xong thủ tục.

“OK!”

Lại một hồi hoa mắt chóng mặt, mở mắt ra, tôi đang đứng ở điểm phục sinh. Cảm giác buồn ối còn nguyên. Tôi nói, cách thức đăng nhập này đúng là quá thú vị, cần cải tiến nhiều. Thuận tay gửi đi một cái ý kiến đánh giá cho cung cách phục vụ của Hồng Hoang. Xong đâu đó, tôi bắt đầu quan sát bản thân.

Áo vải màu vàng nhạt, nhìn qua giống như sản phẩm của thời kỳ hợp tác xã. Không có vũ khí. Mở đai lưng ra nhìn, không có vũ khí!!!! Kỳ quái. Không có vũ khí làm sao người chơi đi đánh quái a~ Chẳng lẽ dùng không thủ thuật (võ karate)?

“Này! Không được cản đường!” – một người đi ra từ điểm phục sinh ở sau lưng tôi, thuận tay đẩy tôi một cái.

>> Hệ thống: bạn bị người chơi Tiêu Dao ác ý PK, bạn có 30s để lựa chọn phản kích.

Nghe lời nhắc nhở từ hệ thống, tôi sững sốt một phen. Cả hai chúng tôi đều 0 cấp, PK cọng lông a~ Chẳng lẽ trò chơi này không có chế độ bảo hộ cho người chơi cấp thấp hay sao?

Bạn học Tiêu Dao hiển nhiên cũng nghe lời nhắc nhở của hệ thống, vội vã xoay người.

“Thực xin lỗi. Bạn bè đều đã tiến xa, tôi sốt ruột đi tìm họ nên có hơi hấp tấp một chút.”

Người này không tệ, có lễ phép, hơi nóng vội thôi.

“Không không. Là lỗi của mình, mình không nên đứng chắn ở điểm phục sinh.”

Sau khi cãi lời với mấy lời thiếu muối mặt hỏi. Phải nói là hình tượng thực nữ dịu dàng của tôi sử dụng rất đúng chỗ. Cuối cùng, hai chúng tôi thêm bạn tốt, sau đó Tiêu Dao rời đi. Tôi cúi đầu giả vờ giả vịt vuốt tóc cho ra vẻ thiếu nữ mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của hắn nữa, lúc này tôi mới chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, tôi đã quên không hỏi hắn vì sao tân thủ (người mới đăng nhập, thông thường là từ lv0-lv10) không có vũ khí trong người!!!! Mà thôi, hắn vừa đăng ký tài khoản xong, chắc cũng chưa biết đâu, chờ hắn gặp bạn bè rồi tôi lại hỏi cũng không muộn.

Tôi vào bảng danh sách người chơi, đánh vào “Lạc Thủy Thanh Loan”, hệ thống thông báo “tên này không tồn tại”. Tôi chóng mặt, đừng nói là Thú Thú còn chưa đăng ký xong chứ?! Chờ bả một chút vậy.

Nhằm chán, tôi ngồi quan sát hoàn cảnh xung quanh. Trò chơi này không giống các trò chơi khác, tân thủ thường sinh ra trong một cái thôn nhỏ xíu, rách rưới, tồi tàn. Trong trò chơi này, tân thủ vừa xuất đạo liền sinh ra ở điểm phục sinh nằm trên quảng trường trung tâm của một thành trấn. Chung quanh quảng trường là các cửa hàng, quán rượu mọc san sát nhau như nấm trong rừng. Trên đường phố, NPC binh sĩ với dòng chữ “Chấp pháp giả” (người thi hành luật pháp) uy phong lẫm lẫm tản bộ lòng vòng. Toàn bộ kiến trúc của thành trấn hoàn toàn rập khuôn với khung cảnh của thời nhà Đường. Thoạt nhìn thật khiến cho lòng người vui tươi khoan khoái. Chỉ hiếm là các vị chấp pháp giả với võ trang đầy đủ lượn lờ khắp nơi nhìn giống như lính canh ngục, vụ này có điểm sát phong cảnh một chút.

Tôi đưa tay sờ cọng cỏ non dưới chân. Xúc cảm không tệ, giống y như thật. Màu sắc xanh mướt cũng giống y như thật. Tôi hết sức hài lòng. Độ chân thật của Hồng Hoang còn muốn cao hơn Thương Hồn nữa. Quả nhiên đáng giá, không uổng phí số tiền tôi đã bỏ ra.

Tôi nhanh chóng phân bố 25 điểm thuộc tính cơ bản. Là kiểu phân bố đại chúng của Cung Tiến Thủ, không có gì đặc biệt. Theo lời Thú Thú, mỗi lần thăng cấp, người chơi sẽ có thêm 2 điểm thuộc tính để tự do phân bố. Cách thêm điểm của tôi thiên về cao mẫn trung công (độ nhạy bén cao, công kích trung bình), về sau lại tăng điểm lực lượng một chút là được, dù sao lực công kích cũng rất trọng yếu.

Trên thanh trạng bị hiện giờ chỉ có 2 món, hệ thống thiết là keo kiệt.

>> Áo vải: +2 vật lý kháng

>> Giày romr +1 ma pháp kháng

Thanh kỹ năng thì trống tuếch. Tôi chán, chả thèm ngó tới luôn. Mở bản đồ ra xem, thì ra nơi này gọi là Mất Phương Hướng Trấn. Trời, sao không gọi là Yên Tĩnh Linh luôn đi. Nội tâm tôi chửi thầm. Tôi nhìn bố cục cái trấn, cố gắng ghi nhớ các chi tiết về đường phố và địa điểm.

Mở thông tin giúp đỡ (help menu), đọc lướt qua bối cảnh của trò chơi, nhìn một đồng chữ số chẳng chịt rậm rạp, tôi choáng đầu luôn, vội xoa xoa huyệt thái dương, theo bản năng quay đầu nhìn lại điểm phục sinh. Lúc này, một đạo bạch quang lóe lên, một người với ánh mắt hồng hồng đi ra.

Haha, là Thảo Hoa Mai. Không ngờ hệ thống tùy cơ phân phối (nơi người chơi sinh ra) mà hai chúng tôi vẫn gặp nhau. Vận mệnh đúng thiệt là kỳ diệu.

“Thú Thú, con mắt bà sao lại hồng hồng rồi?”

Thú Thú là biệt danh tôi đặt cho Thảo Hoa Mai. Đây là đại từ rút ra từ cái danh từ cực kỳ phổ biến mà ai cũng biết: cầm thú. Lúc giới thiệu với người

khác, tôi sẽ vênh mặt mà nói.

“Đây là đẳng hữu (bằng hữu cùng một đẳng) của tôi, tên là Thú Thú, cầm thú thú.”

Thảo Hoa Mai phi thường hài lòng với biệt danh này, còn khen tôi là hủ thiên diệt địa thiên cổ kỳ tài (nhân tài hiếm có từ xưa đến nay, có thể chém trời chặt đất).

“Chức nghiệp quá nhiều, tui nhìn 3 lượt lên xuống thì mắt đỏ thành như vậy.”

Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi. Tuy hành vi của Thú Thú rất cầm thú nhưng có đôi khi trong nhiều vấn đề lại kiên nhẫn hơn tôi. Nàng chính là biểu tượng của một con lừa vừa cứng đầu vừa bướng bỉnh.

“Nghiên cứu lâu như vậy, rốt cuộc bà chọn cái chức nghiệp kinh thiên khiếp địa, hoán chuyển hắc quỷ gì thế?”

“Hắc ám Triệu hoán sư!!! Thế nào, lợi hại không?”

Quả nhiên, ngưu tầm ngưu mã tầm mã. Bọn cầm thú như chúng tôi nhất định sống chung một chỗ. Cái gọi “tâm hữu linh thông” chính là đây. (tâm hữu linh thông= tâm linh kết nối, thần giao cách cảm, kiểu như giác quan thứ sáu)

“Tôi biết ngay mà. Sao bà không chịu đổi chức nghiệp hả?” – Mỗi lần chơi game online, nếu có chức nghiệp triệu hoán sư, đảm bảo Thú Thú sẽ chọn nó. Tôi thiết tha nhắc, mỗi ngày đều chơi một loại chức nghiệp mà không biết chán sao?

“Triệu hoán sư rất uy phong nha. Nhớ năm đó, bà đây chơi “Luân Hồi”, phía sau luôn dẫn theo một đoàn khô lâu (bộ xương khô), quét ngang thiên hạ, không gì địch nổi...”

“Bà khoác lác vừa thôi...”

Lúc Luân Hồi ra mắt trên thị trường, tôi còn chưa chơi game online. Sau đó gặp được Thảo Hoa Mai, tên cầm thú này mỗi ngày liền khoác lác năm đó ở Luân Hồi oai phong thế nọ thế kia. Tôi khi ấy còn thuần khiết nên liền tin răm rắp, thế là bắt đầu theo bà lăn lộn chơi game. Kết quả, tôi bị thâm phát hiện ra, hai đứa chúng tôi chính là 2 tên newbie, bị tăng tăng lớp lớp đại thần trong trò chơi chinh cho te tua. Bất quá, hai đứa đều nhất trí cho rằng chuyện này với thực lực chân chính của chúng tôi không hề liên quan. Vấn đề trọng yếu là chúng tôi... không có tiền để mua trang bị cực phẩm thôi.

Với tôi mà nói, danh tiếng chẳng là gì cả. Tôi nghĩ, yêu thích chơi game không có nghĩa là phải phấn đấu để trở thành đại thần gì đó. Thiệt ra, làm tiểu nhân vật cũng có cái thú của nó. Nhưng Thảo Hoa Mai không nghĩ như vậy. Bà nói, đã chơi game thì phải náo động một cách kinh thiên động địa thì mới đã ghiền, thành công hay thất bại đều phải hiên ngang lắm lắm. Haiz, bản tính con lừa chính là bản tính con lừa, có chết cũng không đổi a~

“Nếu lợi hại như vậy, bà triệu hoán con gì ra cho tui coi coi!” – khoe khoang là không đúng, làm người phải biết khiêm nhường. Vì muốn Thú Thú khắc sâu đạo lý này, tôi mọi lúc mọi nơi đều tìm cách đá kích bà. Cách mạng vẫn chưa thành công, tôi còn phải cố gắng.

“Chuyện đó... hắc hắc... tui còn chưa học kỹ năng...” – trợn mắt, muốn chà đạp bà hả? không có cửa đâu!! – “Nhưng mà, tui lựa chọn tùy cơ thuận tính, rốt cuộc lấy tới giá trị cao nhất là 35 điểm. Hahahaha, lợi hại không?!”

Tiếng cười man rợ của Thảo Hoa Mai khiến một đồng người xung quanh quay đầu nhìn chăm chú. Tôi đột nhiên bị đá kích liền quên mất nguyên tắc của cách mạng (giữ hình tượng thực nữ), nước miếng chảy ròng ròng, nội tâm hâm mộ gần chết. Thiệt là bề bộn người to gan, chết đói người nhát gan. Cách biệt 10 điểm thuộc tính tương đương với chuyện khi không có được 5 cấp, đúng là vận may cực chó. Lại nhớ tới che dấu chức nghiệp của tôi, nội tâm liền cân bằng, ông trời vẫn rất công bằng a~

“Xem ra lần này bà có hy vọng xưng bá trong trò chơi rồi. Nhưng mà Hồng Hoang không có phân khu vực (server), toàn bộ game thủ TQ đều chơi chung ở một máy chủ, bà có lòng tin hay không?”

“Hừ...” – Thảo Hoa Mai hất mặt lên trời, tràn đầy tự tin tuyên bố – “Tôi tin rằng trò chơi này chính là bước ngoặt trong vận mệnh của tui. Nhất định lần này phải lập một bang hội chơi đùa cho thỏa thích.”

Đồng dạng như vậy, phần chần như vậy, làm tôi nghe xong liền rục rịch muốn làm chuyện lưu manh... hắc hắc... Bấm vào “thêm bằng hữu”, nhìn cái tên, tôi nghi hoặc hỏi.

“Sao lại là Lạc Thủy Thanh Điều (chìm rơi xuống nước)? Bà không thích cái tên Lạc Thủy Thanh Loan à?”

“A... cái kia... hắc hắc...” – đỏ mặt cúi đầu – “chữ kia tui không biết viết.”

Bịch!!!! Tôi ngã xuống đất không dậy nổi.

“Bà... bà... hỏi đó bà mua bằng tốt nghiệp hả?”

“Không phải mua.” – nghiêm mặt – “Là chôm.”

Ầm!! Vừa đứng lên tôi lại té xuống lần nữa, may mà chưa bị nội thương. Quyết định không thêm đề ý đến tiểu sử của cầm thú, tôi vỗ vỗ bụi đất trên người, bấm nút mặt (tin nhắn riêng) cho Tiêu Dao.

>> [Mật] Bạn nói với Tiêu Dao: Tiêu Dao, làm sao mới có được vũ khí vậy?

>> [Mật] Tiêu Dao nói với bạn: Bạn cầm giấy chứng nhận nằm trong balo đến Chiến đấu học viện là có thể lấy được vũ khí.

>> [Mật] Bạn nói với Tiêu Dao: đã biết, mình sẽ đi ngay.

Trò chơi này thật là có ý tứ. Chiến đấu học viện... sẽ không biến thái giống như trường Hogwarts của Harry Potter chứ?! Hahaha

“Chắc chắc... bà thật không đơn giản, vừa vào trò chơi liền câu được giai đẹp. Đúng là phục rầm rầm luôn!!!” (rầm ở đây là đánh rầm á)

Thảo Hoa Mai cười đến là tặc tưu, làm cho tôi không muốn khinh bỉ cũng không được.

“Đó là đương nhiên. Tui là ai kia chứ!” – vênh mặt. Cùng cảm thú giải thích là vô ích, chỉ biết càng tỏ thì càng đen, cho nên tôi dứt khoát chơi trò tung hỏa mù trong đêm, càng tung thì càng mù.

Thảo Hoa Mai hừ hừ hai tiếng trong cổ họng. Đây là biểu hiện bất mãn của bà mỗi lần đấu võ mồm thua tôi. Sau đó, dân mù đường-là bà, cố gắng đuổi theo chân dài-là tôi, cùng nhau đi tới Chiến đấu học viện.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Học Sinh Tiểu Học

Từ đằng xa, chúng tôi nhìn thấy một tòa nhà to lớn, độ bề thế ngang ngửa với trường đại học của hai đứa luôn. Nhưng hình dáng so với tưởng tượng của tôi có chút khác biệt, không quý dị cũng không âm u. Công ty trò chơi thật không biết theo trào lưu gì cả.

“Haiz... kiến trúc trong trò chơi này không có gì đặc sắc hết... vì sao không thiết kế có điểm biến thái một chút nha ~”

“Bà biến thái mới có loại suy nghĩ biến thái như vậy. Tui là người bình thường. Tui thấy kiến trúc như vậy là tốt lắm rồi.” – Thảo Hoa Mai bất cứ lúc nào cũng không quên chuẩn tắc của bản thân, điều lệ thứ tư: không thể bỏ qua cơ hội đã kích tâm tình thiếu nữ của Sầu, thà giết lầm chứ không bỏ sót.

Phía trước cửa lớn đứng hai hàng người dài ngoằn, có lẽ đều là người đến đưa tin.

“Đồng thiết!!! Hồi trường chúng ta khai giảng cũng không đông như vậy.” – Tôi cảm thán. Chương trình kế hoạch hóa gia đình của TQ đã phổ biến nhiều năm nhưng hình như chẳng tạo nên hiệu quả gì. Trẻ em sinh ra vẫn như cỏ dại trên thảo nguyên, mọc lan tràn, sinh trưởng tốt.

“Nói thừa. Tân thủ thôn có 5 vạn người, có lẽ toàn bộ đều ở đây hết rồi, sao lại không đông cho được.” – Thảo Hoa Mai không bỏ qua cơ hội tranh cãi với tôi.

Không muốn so đo với cảm thú. Tôi chọn hàng người ngắn nhất, đứng vào. Thảo Hoa Mai rướn cổ nhìn nhìn, sau đó quay đầu nói với tôi.

“Tui đi lên phía trước nhìn coi có thể chen ngang không.”

Tôi còn chưa kịp đưa tay ra ngăn cản, người đã biến mất như làn khói. Tôi nhìn theo phương hướng Thảo Hoa Mai, nghĩ thầm, muốn cứu cũng không kịp a. Quả nhiên, không tới 5 phút, Thảo Hoa Mai người đầy bụi đất chạy trở về.

“Cbn, ở đằng trước chen lấn thấy ghê luôn, thiếu chút nữa đã bị đạp chết. Đúng là xui xẻo.”

Chiếc áo tân thủ màu vàng nhạt của Thảo Hoa Mai hiện giờ xuất hiện rất nhiều dấu chân, tôi nhìn không được cười phá lên. Tiếng cười của tôi dẫn đến không ít ánh mắt vây xem, toàn bộ đều tập trung lên hàng dấu chân trên áo kia. Khuôn mặt Thảo Hoa Mai đã đỏ bừng, xem ra cô ấy tức giận cực độ rồi.

“Mấy người nhìn cái gì mà nhìn. chưa thấy qua gái đẹp sao? Còn nhìn nữa, tôi thu tiền xem mặt đó.” – Thảo Hoa Mai tròn mắt quát lớn. Đúng là phong cách của Thú Thú.

Mọi người nghe thế đều xoay người nhìn qua chỗ khác, gặp phải khuôn long thì nên trốn xa, đây là nguyên tắc sinh tồn chung của loài người.

Thảo Hoa Mai iu xiu nói với tôi: – “Sầu, bà giữ chỗ cho tui. Tui đi vệ sinh.” – nói xong liền muốn chạy.

Tôi đưa tay nắm áo kéo về, nghiêng răng nói: – “Đi vệ sinh cái rắm! Tui không tin trong trò chơi này còn có WC. Bà thành thật đứng đây xếp hàng cho tui.”

Đứng xếp hàng quá nhàm chán, tôi lấy ra một lọ Lam được mà hệ thống tặng cho, ngửa đầu uống cạn. Thảo Hoa Mai và mọi người xung quanh đều nhìn tôi bằng ánh mắt giết người. Có lẽ trong lòng mọi người đều đang chờ tôi “phá gia chi tử”.

Mười phút sau, đằng trước chỉ còn 4 người.

“Xem, cũng nhanh đó chứ. So với hồi tui xếp hàng mua vé xe Tết thì khác biệt một trời một vực.” – tôi nói.

Thảo Hoa Mai hưng phấn: – “Không biết có thể học được kỹ năng triệu hoán gì đây? Nếu có thể triệu hoán ra soái ca thì tốt quá ~”

“Bà đang nằm mơ hả?” – tuy nói vậy nhưng tôi vẫn đổi vị trí để Thú Thú đi lên phía trước. Tôi sợ đề bà đợi thêm một phút nữa có lẽ sẽ xảy ra tình trạng sung huyết não.

“Sư phụ, tôi đến báo danh.” – Thảo Hoa Mai xông lên. Hồi đi báo danh đại học cũng không thấy bà hăng hái như vậy.

NPC không nhận giấy đưa tin, liếc mắt nói: – “Ta chỉ nhận giấy đưa tin của hệ vật lý công kích. Ngươi là pháp sư, ở đây làm gì, qua bên cạnh xếp hàng đi.”

Thảo Hoa Mai hóa đá tại chỗ. Tôi cũng đờ luôn. Không ngờ xếp hàng mà còn phân chia thể loại nữa. Nhìn qua bên cạnh, hàng ngũ dài đến không thấy điểm cuối. Tôi lau mồ hôi. Lần này hại chết Thú Thú rồi, bởi vì chính tôi đã chọn dãy hàng này đó a. Hay là đi lên cầu tình? Không biết có hữu dụng không?

“Sư phụ, chúng tôi là người mới, cái gì cũng không biết nên vừa rồi chọn lộn hàng. Ngài có thể nể tình giúp cô ấy báo danh không?” – Tôi đi tới nhờ giọng năn nỉ, cố gắng quan sát phản ứng của NPC. Nghe nói, NPC trong trò chơi này là trí tuệ nhân tạo, có thể tự phán đoán tình huống mà xử trí, không giống những trò chơi khác phải đi theo nguyên tắc của hệ thống.

Quả nhiên, không làm tôi thất vọng, NPC nghiêng đầu đánh giá tôi một cái, nói: – “Được rồi, ngươi là Cung Tiễn Thủ, một lát giúp ta một chuyện, ta sẽ giúp cô ấy báo danh. Sau khi xong việc, ngươi đến phòng kiểm thuật tìm ta.”

Haha, không nghĩ tới mèo mù vớ phải chuột chết, tôi vậy mà đụng tới [Án tàng nhiệm vụ] trong truyền thuyết. Tôi vội vàng gạt đầu đồng ý, trong lòng thầm nhủ, lát nữa log out, nhất định phải chạy đi mua xổ số. Hôm nay quá may mắn!!!!

Giấy đưa tin của tôi vừa được tịch thu thì tôi liền bị hệ thống truyền tống vào một cái đại sảnh, trên tường dán một hàng chữ to “Chiến đấu học viện – Phân bộ hệ vật lý công kích – Mất Phương Hướng Trần”. Ngay bên dưới là một khối thủy tinh, giống cái hộp thấu kính tôi đã nhìn thấy lúc mới đăng nhập, có điều khối thủy tinh này nhỏ hơn và cũng không có mỹ nhân nằm bên trong, bên trên mặt kính là những hàng chữ nhỏ, chỉ chút rậm rạp.

Tôi đến gần. Mặt trên khối thủy tinh khắc toàn bộ tên tuổi của các lão sư (thầy giáo) của tất cả chức nghiệp, tên người phụ trách cùng với địa điểm huấn luyện. Tôi tra danh sách lão sư dạy môn kiểm thuật, là Chu Tử Phi. Được rồi, lát nữa đi kiểm ông ta nhận nhiệm vụ.

Lại nhìn xuống, ở dưới cùng là bản đồ của học viện. Đại khái cái học viện này chia làm hai khu vực rõ rệt. Toàn bộ kiến trúc đều là kiểu mẫu đặc trưng của TQ. Có điều, vì sao (kiến trúc) không đi theo trường phái tiên hiệp mà lại đi theo trường phái ma huyền hà trời? (Theo mình hiểu thì kiến trúc tiên hiệp nghĩa là có sắc thái lung linh mây khói thuần Châu Á, còn kiến trúc ma huyền nghĩa là có một chút ảnh hưởng phong thái ma quái của phương Tây)

Ghi nhớ bản đồ là thể mạnh của tôi. Cho nên chỉ nhìn một thoáng tôi đã thuộc lòng bản địa đồ. Sau đó tôi cầm giấy chứng nhận đi tới kho binh khí để lĩnh vũ khí. Vừa bước vào, phản ứng đầu tiên của tôi là đi thụt lùi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn cái bảng treo trên cánh cửa. Vì sao ư? Bởi vì tôi nghĩ mình đi nhầm chỗ. Nơi này nhìn thế nào cũng giống như chi nhánh ngân hàng trong thế giới thật a~

Sau khi xác nhận chính xác bên ngoài cổng có khắc 3 chữ thật to “Kho binh khí”, tôi lần nữa đi vào trong. Không gian bên trong rất rộng. Đúng là trò chơi giả tưởng có khác, đến siêu không gian cũng có thể tạo ra. Bên trong không có nhiều người cho lắm. Có lẽ mọi người đã lĩnh vũ khí xong cả rồi. Tôi nhìn qua nhìn lại, sau đó quyết định đi tới cái góc khuất hẻo lánh ít người nhất.

“Xin chào! Tôi đến lĩnh vũ khí ạ.” – có kinh nghiệm của lần vừa rồi, tôi phát hiện ra, nói chuyện lễ phép với NPC trí tuệ nhân tạo là điều đúng đắn.

“Ah!!!” – đang ngủ gật thì bị tôi gọi cho giật mình, anh chàng NPC hé con mắt lèm nhèm vì chưa tỉnh ngủ, cau gắt nói – “Ngươi qua bên cạnh mà lĩnh.”

“A???” – tôi nghi hoặc nhìn miếng giấy dán bên ngoài tấm chắn thủy tinh, thấy rõ ràng có ghi “quầy nhận trang bị số 12”, nhìn không được mở miệng hỏi – “Vì sao? Anh không phải là người giao trang bị sao?”

Người đó phui tay một cách không kiên nhẫn: – “Chỗ này là nơi giao trang bị cao cấp, chỉ giành cho người chơi với che giấu chức chức nghiệp mà thôi. Ngươi qua chỗ khác mà xếp hàng. Đi đi!!!!” Nói xong còn phui phui giống như đang đuổi ruồi.

Tên này thật là đáng ghét!!! Chẳng lẽ đây là bản tính chung của bọn trí tuệ nhân tạo à? Bất quá, bọn tiểu thư là người có lòng dạ phóng khoáng rộng lượng, sẽ không so đo. Tôi nhẫn!!!

“À, tôi chính là chức nghiệp che giấu, hắc ám cơ quan sư.”

Nhân viên số 12 vừa nghe tôi nói xong liền ngồi thẳng dậy, vẻ buồn ngủ bay biến đâu mất: – “Vũ khí viên số 12 Mất Phương Hướng Trần xin vì ngài phục vụ. Tôi quả thật đang có một trang bị cho cơ quan sư, miễn phí.”

Nói xong liền lấy ra một cái vòng tay. Haiz... thái độ xoay chuyển 360 độ a ~ Cảm thán xong tôi liền đọc thông tin của cái vòng tay.

>> Siêu không gian thủ trục

>> Dung lượng: 800 (ô)

>> Trọng lượng: 0 (zero)

>> Thuộc tính: vật phẩm tồn trữ không thể bị đánh cắp, không thể bạo rút.

>> Yêu cầu lực lượng: 0 (zero)

Tôi lắp bắp kinh hãi. Thất lung của tôi có 40 ô thôi, cái vòng tay này gấp 20 lần nó?? Đồ vật lại không bị đánh cắp, không bị rơi ra. Đây chính là kết sắt bảo hiểm khổng lồ nha. Tôi vừa định đeo nó vào tay, đột nhiên nhân viên số 12 đoạt lại, sau đó cười hắc hắc.

“Vừa tỉnh ngủ có chút hồ đồ, đưa sai rồi. Cái này mới là của cô.”

Lại đưa ra một cái vòng tay nhìn giống y như cái kia. Tôi trừng mắt liếc anh ta một cái, sau đó đọc thông tin.

>> Luyện hóa thủ trục

>> Chức năng: có khả năng tinh luyện nhiều loại vật liệu gia công (gỗ, kim loại, khoáng thạch) thành trang bị hoàn chỉnh.

>> Khám bảo thạch: xác suất thành công là 30%

Ủ, cái này mới giống trang bị của cơ quan sư. Tôi đeo nó vào tay, một đạo hào quang lóe lên, không ngờ nó chuyển sang màu trắng bạc, hình dáng từ hình tròn chuyển thành một con rắn uốn cong với đầu và đuôi chạm nhau, vẩy rắn lấp lánh như đang có sức sống, hai con mắt dính hai viên Thiên Lam bảo thạch. Tôi lần đầu tiên nhìn thấy một món trang sức xinh đẹp như vậy, hơn hờ ngấm tới ngấm lui.

“Vi sao lại biến thành con rắn rồi?” – số 12 hí hóp mắt nhìn chằm chằm vòng tay của tôi, nhú mày, mê mang chống cằm tự lảm nhảm.

“Chẳng lẽ nó không nên biến thành con rắn sao?” – Tôi hỏi.

Số 12 gật đầu: – “Ủ, cái vòng này nếu là nam đeo lên sẽ biến thành Thanh Long (con rồng xanh), nếu là nữ đeo lên sẽ biến thành Chu Tước (con này nửa giống phượng hoàng nửa giống con công), chứ biến thành con rắn thì tôi chưa nghe qua bao giờ.”

“Vậy có ảnh hưởng gì đến công năng của trang bị không?” – tôi vội vàng hỏi lại, lỡ bị thua lỗ thì tôi sẽ đi kiện công ty trò chơi nha.

Số 12 bảo tôi mở bảng thuộc tính ra cho anh ta đọc: – “Mấy thuộc tính khác không thay đổi. Nhiều thêm thuộc tính luyện chế được (bào chế thuốc), xác suất thành công tăng thành 50%, còn tự động buộc định nữa. Trời, cô kiếm lợi lớn rồi. Phải biết rằng thuộc tính buộc định này chỉ có trang bị cấp tiền khí trở lên mới có thôi đó.” (mình chưa đọc trước truyện này nên không rõ lắm về cách phân chia cấp bậc trang bị trong đây)

Ồ, vậy còn được. Tôi nhìn vẻ mặt hâm mộ của số 12 thì cảm thấy hoài nghi, tên này có lẽ nào không phải là NPC mà là nội gián của công ty trò chơi hay không? Tôi nhìn cái vòng tay hồi nãy còn nằm trên bàn... hi hi... đồ tốt không bao giờ chê nhiều nha.

“E hèm... tôi còn muốn cái vòng tay kia.”

“Không được.” – số 12 vội vàng đem nó cất vào hộp tủ. Trời, nhìn tôi giống cường đạo à? Sao phải sợ như vậy?

“Anh có thể giao nhiệm vụ cho tôi nha, khó cỡ nào cũng được, chỉ cần đem cái vòng tay kia làm phần thưởng là OK.”

Số 12 nghe tôi nói xong, ánh mắt hiện lên vẻ do dự. Có cơ hội!!!!

“Tôi cũng muốn cho cô lắm. Nhưng đây là trang bị của một che giấu chức nghiệp khác. Nếu làm ngược với quy định của hệ thống, tôi sẽ bị Bàn Cổ đại thần xóa bỏ đó.” – số 12 khó xử.

Ồ, thì ra là như vậy, xem ra không có cơ hội rồi.

“Vậy quên đi, bye bye!” – tôi xoay người bỏ đi.

“A... chờ một chút.”

“Còn chuyện gì sao?” – tôi vui vẻ quay người, chẳng lẽ anh ta đổi ý?

“Chức nghiệp thứ nhất của cô là gì?”

“Hắc ám Cung tiến thủ. Anh hỏi làm chi?”

“Quay lại, quay lại.” – Anh ta ngoắc ngoắc, trên mặt không giấu được vẻ hưng phấn.

Có âm mưu!!! Tôi là kẻ lợi trở về, bày ra bộ dáng hồ hững. Tôi nhìn ra được, anh ta nhất định có chuyện muốn nhờ. Hắc hắc... tôi phải tỏ vẻ miễn cưỡng để vùi thêm nhiều điểm thưởng.

Số 12 mò trong thắt lưng một hồi thì lôi ra một cây cung màu trắng.

“Cái vòng tay kia là của công (vật phẩm của hệ thống), không thể cho. Nhưng cái cung này là do tôi sưu tầm. Chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ của tôi thì tôi sẽ tặng nó cho cô.” – số 12 nói với vẻ mặt nịnh nọt.

Tôi nhìn thoáng qua cây cung, chẳng có điểm đặc biệt gì, giờ giọng khinh thường: – “Tôi có thể qua quầy bên cạnh để lãnh vũ khí. Hơn nữa, còn không cần làm nhiệm vụ.”

“Không giống... không giống.” – số 12 lắc đầu – “Bọn họ phát là vũ khí của hệ thống, là bạch ngân trang bị. Của tôi là do thợ rèn cao cấp tạo thành nha, là bạch ngân trang bị.”

“Xi... không có chút thành ý nào cả. Không có thần khí thì chỉ ít anh cũng nên cho tôi hoàng kim trang bị a~” – bĩu môi khinh bỉ.

Số 12 đỏ mặt: – “Tôi không có tiền mua hoàng kim trang bị... nhưng mà... nhưng mà... hiện giờ mọi người đều chỉ có bạch ngân. Cô cầm cái này đã tốt lắm rồi.”

Nói xong anh ta liền mau tay mở bảng thuộc tính cho tôi xem

>> Đồng Sương Cung

>> Bạch ngân trang bị.

>> Công kích: +35

>> Tốc độ: +2

>> Kỹ năng đính kèm: có tỷ lệ 5% xuất hiện Đồng sương mũi tên, 50% làm chậm lại tốc độ của mục tiêu.

>> Yêu cầu: nhanh nhẹn > 25, lực lượng > 10

Quả nhiên, cấp bậc trang bị càng cao, yêu cầu càng thấp. Cây cung này đại khái đến cấp 10 là tôi có thể dùng rồi. Không tồi. Công kích cao gấp đôi trang bị cấp đồng. Có thể sử dụng một thời gian dài. Tôi sờ tay muốn lấy, lại bắt hụt.

“Theo quy cũ, cô phải hoàn thành nhiệm vụ mới có thưởng.”

“Thành giao!”

Tôi cầm quyền trục nhiệm vụ của số 12, phía trên có một dấu hiệu chữ “F”. Thì ra là nhiệm vụ cấp F (lời tác giả: Nhiệm vụ trong Hồng Hoang đều nhận thông qua quyền trục, F là cấp thấp nhất, SSS là cấp cao nhất). Ồ, thì ra là nhiệm vụ đơn giản cấp thấp nhất. Tôi chẳng thèm mở ra đọc nội dung, cứ thế quăng quyền trục vào thắt lưng, nhanh chóng chạy đi. Ở chỗ này lâu như vậy, trễ nải thời gian luyện cấp rồi. Phải chạy nước rút cho kịp với người ta.

Đi qua quầy kế bên, nhận cây cung bạch ngân và 2 bó mũi tên, sau đó tôi chạy như bay tới phòng dạy cung thuật, học kỹ năng cơ bản với sư phụ La Phong. Vừa học xong, tôi vội vàng cầm bản chương trình từ tay sư phụ, không thèm nhìn khuôn mặt cá chết của ông, tôi lại phóng qua phòng kiểm thuật. Định vị tọa độ của phòng kiểm thuật, tôi lựa chọn “tự động di chuyển”, sau đó để đôi chân tự đi tới còn bản thân thì mở bản chương trình ra đọc. Tiết kiệm thời gian mà!

Không ngờ trước 10 cấp, người chơi không cần đánh quái, chỉ cần theo thứ tự học hết các kỹ năng cơ bản đã đủ thăng cấp rồi. Ví dụ như tôi là Cung thủ thì sẽ lấy điểm trên cái bia bắn tên làm điểm kinh nghiệm, hơn nữa bắn trúng hồng tâm còn có thể rơi ra vật phẩm. Đúng là mới nghe lần đầu luôn (kiểu thăng cấp như vậy). Lại thắc mắc, không biết Thảo Hoa Mai là triệu hoán sư thì luyện như thế nào? tính điểm như thế nào? Hiểu kỳ là thiên tính của con người. Tôi tranh thủ thời gian gửi tin nhắn cho Thảo Hoa Mai.

“Thú Thú, bà đang làm gì vậy?”

“Sâu a~ tui chán sắp chết rồi nè. Triệu hoán thú của tui là một tiểu thiên sứ. Triệu hoán sư bọn tui hiện giờ đang tập cho triệu hoán thú đánh quái, nhưng lại không thể hỗ trợ. Tiểu thiên sứ của tui có lực công kích thấp muốn chết luôn. Tui còn đang đứng ở khu vực quái cấp 1 nè. Trong khi đám người đi cùng một lượt với tui hiện giờ đã đến khu quái cấp 3 rồi. Mệnh tui thiệt là khổ quá mà... huhuhuhuhu...”

Im lặng. Câm nín.

“Khụ khụ... không có việc gì. Dù sao chức nghiệp của bà chỉ cần tìm được kỹ năng thư cao cấp là có thể triệu hồi ra một con thú cực kỳ lợi hại. Cùng lắm thì đợi huấn luyện chấm dứt, tui với bà đi đánh kỹ năng thư?”

“Được rồi. Đảm bảo bà sẽ tốt nghiệp trước tui, cho nên đừng quên chuẩn bị trang bị cấp 10 cho tui đó.”

Thú Thú không bao giờ quên lợi dụng tình thế để đòi hỏi. Tôi nhìn.

“Không thành vấn đề... Ồi!!!!” – tôi đụng cái rầm vào cây cột, trên đầu liền có một đàn chim xoay xung quanh. Tôi đưa tay quơ quơ, đuổi đám chim đi chỗ khác, ngẩng đầu, hóa ra đã đến phòng kiếm thuật.

“Sâu, bà làm sao đó?”

“Không sao. Bị tai nạn ngoài ý muốn thôi. Lát nữa nói tiếp nha, bye bye.” – tắt thông tấn khí, đứng lên, sửa sang lại quần áo, ưỡn ngực ngẩng đầu đi vào phòng học.

“A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” – hét thảm thiết. Một cây trường kiếm sáng choang xuyên qua người tôi, đóng đinh tôi vào ván cửa đằng sau, cái eo của tôi hiện giờ lộ ra một lỗ hồng, trông rất dọa người. Hôm nay là ngày hoàng đạo của tôi hay sao a? Đến tốt cùng là ngày may mắn hay là ngày xui xẻo đây?

>> Hệ thống: bạn bị người chơi Âm Ảnh ác ý PK, bạn có 30s để lựa chọn phản kích.

Ai đó cứng rắn rút thẳng một lọ hồng dược vào miệng tôi, sau đó hình ảnh trở nên rõ ràng trở lại, tôi nhìn thấy một khuôn mặt phóng đại ở trước mặt (lam dược-thuốc màu xanh- dùng để hồi phục ma pháp, hồng dược-thuốc màu đỏ- dùng để hồi phục máu)

“Bạn không sao chứ?” – khuôn mặt nói chuyện.

Tôi một cước đá văng hẳn, đứng dậy, điều chỉnh lại tiêu cự cho ánh mắt, sau đó nhìn về khuôn mặt. Ách... thì ra là một anh chàng đẹp trai với dáng vẻ e thẹn ngại ngùng, đúng loại hình tôi thích nha. Nuốt nước miếng, cố gắng không tuôn ra lời thô tục, phải nhớ tôi là thực nữ a~

“Đại ca à, anh đang luyện kiếm hay luyện ném phi tiêu vậy?”

“À... chiêu cuối cùng trong bộ kiếm pháp của tôi có tên là phi kiếm. Tôi luyện chưa thành thực lắm, cho nên ném chệch...”

Giải thích như vậy thì khác nào chưa giải thích a~

Tôi quay đầu nhìn cái bia ngắm phía sau, hoàn toàn sạch sẽ, không hề có dấu vết gì, bất đắc dĩ thở ra: – “Anh là Âm Ảnh?”

“Phải.”

“Là soái ca lãnh khốc, super idol (thần tượng siêu sao), kiếm khách vô địch trong anime Minh Phong Âm Ảnh đang nổi đình nổi đám trên toàn thế giới?” – tôi cảm thán, có thể đăng ký cái tên cao giá này thì đảm bảo anh chàng là một trong những người đăng nhập đầu tiên.

“Đúng rồi. Tôi là fan của anh ta.” – Âm Ảnh ngưng ngưng trả lời.

Đặng hữu a~ Tôi cũng là fan của Âm Ảnh đây. Tôi nhấn vào “thêm bạn bè”, vỗ vai.

“Anh bạn, tiếp tục luyện tập đi nhé. Tôi có việc phải đi trước.” – tôi xoát một cái thay bộ đồ mới, nhìn thông tin, độ bền bị giảm 1 điểm, chưa sao.

Âm Ảnh thấy tôi chuẩn bị đi, nội tâm mừng thầm, còn tưởng tôi đã bỏ qua chuyện vừa rồi.

“A ~ quên mất.” – Tôi đột nhiên xoay người, vừa vặn trông thấy nụ cười mờ ám của tên kia – “hiện tại mọi người đều không có tiền lẫn trang bị, ai cũng nghèo như ai. Cho nên, chờ anh có tiền có trang bị rồi tôi sẽ quay lại bắt đền sau, vậy nhé.”

Mặc kệ Âm Ảnh đang mở mồm chữ O, tôi nhún nhảy đi vào đại sảnh, rất có phong thái của nữ lưu manh. Âm Ảnh phục hồi tinh thần, không tức giận, ngược lại nở nụ cười.

“Cô gái này thật có cá tính. Lạc Thủy Tri Chu. Mình nhớ kỹ cái tên này rồi.” – cười xong lại tiếp tục luyện tập. Trường kiếm run lên, hình dáng phiêu dật, ánh kiếm loang bóng không một kẻ hờ. Đáng tiếc, đến chiêu cuối cùng vẫn phi không đúng trọng tâm.

Sau khi vào phòng học của Chu Tử Phi, tôi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề. Vì sao vừa rồi tôi lại lộ ra phong thái lưu manh nha? Ở trước mặt người ngoài tôi nên giả bộ thực nữ mới đúng chứ? Nhưng tôi thông minh như vậy, lanh lợi như vậy, dĩ nhiên rất nhanh đã tìm được điểm mấu chốt của vấn đề. Bởi vì anh chàng kia và tôi có lực tương tác quá mạnh, khiến tôi vừa gặp lần đầu đã có cảm giác như quen từ kiếp trước... đồ mờ mờ... trên đời không lẽ thực sự có chuyện “lực tương tác” này nọ hay sao cả~

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thăng Cấp Như Ngồi Hỏa Tiễn

Trong lúc tôi đang cố gắng phân tích hành vi cùng tâm lý kỳ lạ của mình, bạn Lạc Thủy Thanh Điều đáng thương – chính là Thảo Hoa Mai, rớt cuộc giết đủ 100 con gà cấp 1, vui vẻ ôm tiểu thiên sứ chờ hồi máu.

“Tiểu Yêu, bé lên cấp 2 rồi, có thêm pháp thuật gì mới không a~ cái loại kỹ năng công kích mạnh đến biến thái gì gì đó.”

Tiểu Yêu gật đầu, xòe tay, một trái cầu ánh sáng tập trung trên lòng bàn tay, sau đó hướng vào con gà cấp 1, ném một cái. Ba~ con gà liền bị giây sát, kế tiếp là một mùi thơm nồng mũi bay lên.

“Lôi quang đạn... haha... Tiểu Yêu, bé thiệt là lợi hại. Đi, chúng ta đi giết gà mái cấp 2.” – Thanh Điều hưng phấn ôm Tiểu Yêu xông vào đàn gà mái.

Tiểu Yêu ném một trái lôi quang đạn lên người gà mái khiến lông gà bay tán loạn, đáng tiếc không nổ chết con gà, ngược lại làm gà mái nổi điên. Gà mái xù cánh nhảy lên, cúi đầu mổ một cái vào người Tiểu Yêu, nửa cột máu của Tiểu Yêu liền rớt. Gà mái vững vàng rơi xuống mặt đất, giang cánh lấy đà chuẩn bị cho cú tấn công tiếp theo. Ở đâu ra con gà mái hung hãn như vậy chứ? Đây là gà chọi thì có. Hoặc là gà tính đã tu luyện thành yêu quái.

“Tiểu Yêu, bay lên!” – Thanh Điều ra lệnh. Gà con cấp 1 không biết bay nên không nghĩ ra chiêu tấn công trên không này.

Tiểu Yêu phạch phạch đôi cánh nhỏ, dốc sức bay lên, tiếc là không thể tránh thoát, lại bị mổ một cái, vạch máu chỉ còn một tia mỏng manh. Tiểu Yêu giãy dụa quật a quật. Rốt cuộc nó bay lên một khoảng cách an toàn, lơ lửng trên không trung chờ hồi máu. Mà gà mái vẫn đứng trên mặt đất, nhìn chăm chăm.

Nhìn Tiểu Yêu cả người đều là máu, Thanh Điều đau lòng vô cùng. Tuy rằng Tiểu Yêu rất yếu nhưng đáng vẻ cực kỳ đáng yêu, lại biết nghe lời, Thanh Điều thương nó lắm. Thanh Điều hung ác nhìn con gà mái. Nếu không phải hệ thống cấm người chơi nhúng tay vào quá trình huấn luyện của triệu hoán thú, nói không chừng Thanh Điều đã đi lên ăn tươi nuốt sống con gà rồi.

Dùng kim sang được băng bó cho Tiểu Yêu, đợi đến lúc huyết lượng của Tiểu Yêu đã hồi đầy, Thanh Điều liền ra lệnh cho Tiểu Yêu bay đến độ cao an toàn: – “Ở độ cao này đánh quái đi.”

Tiểu Yêu không động thủ, chỉ đưa mắt nhìn Thanh Điều, đồng thời trong đầu Thanh Điều vang lên một giọng nói.

“Chủ nhân, độ cao này đã vượt khỏi phạm vi công kích của ta rồi.”

Chóng mặt!! Quên mất lôi quang đạn chỉ mới có cấp 1, xạ kích trong khoảng cách gần mà thôi.

“Vậy thì sử dụng Trì độn thuật trước, sau đó tìm cơ hội dùng Lôi quang đạn.”

Tiểu Yêu là triệu hoán thú có trí tuệ, nghe Thanh Điều nói liền hiểu được ý tứ của cô. Nó lao xuống dưới, phóng trì độn thuật xong liền lập tức bay lên. Tốc độ của gà mái giảm 20% nên không thể đuổi kịp. Canh chuẩn thời gian, Tiểu Yêu lại xoay người lao xuống, đợi đến lúc gà mái vừa chạm đất liền phóng Lôi quang đạn. Bị nện một cú lên đầu, gà mái còn chưa đứng vững đã té ngã. Không đợi gà mái đứng lên, Tiểu Yêu quăng thêm một trái Lôi quang đạn. Gà mái thế là treo (chết). Trên mặt đất rơi ra một lọ Hồng dược loại nhỏ.

Nhặt vật phẩm bỏ vào đai lưng, Thanh Điều ôm Tiểu Yêu lên, hôn bẹp một cái khiến cho trên mặt tiểu thiên sứ toàn là nước miếng.

“Tiểu Yêu thông minh quá. Kế tiếp cứ dựa theo phương pháp vừa rồi mà đánh nhé.”

Sau đó chính là thời gian nhàn chán, đánh quái, hồi máu, đánh quái, hồi máu... Thấy Tiểu Yêu đã có thể an toàn tự mình đánh quái, không cần nghe chỉ lệnh, Thanh Điều đi vào hành lang trong sân huấn luyện, kiểm cái ghế ngồi xuống.

Ở đây đã có 2 người đang ngồi. Triệu hoán thú của họ cũng là loại có trí tuệ cao, cho nên quá trình luyện cấp xem như thanh nhàn. Người nam là một soái ca tóc đỏ, nửa ngồi nửa nằm trên ghế, người ngoài nhìn vào còn tưởng hắn ta đang tắm nắng ngoài bãi biển, bộ dáng rất đáng đánh đòn. Ngồi bên cạnh là một nữ sinh, đôi mắt to tròn nhìn chăm chú sang khu vực quái cấp 4, đáng vẻ đáng yêu muốn đòi mạng.

Vị soái ca kia không chỉ có đáng vẻ đáng đánh đòn, mà từ đầu đến chân hần giống như có dán nhãn “cắm đến gần”, hơi thờ ơ ra cái loại khí tức “duy ngã độc tôn” (một mình một cõi, tự kiêu tự đại). Bạn học Thanh Điều bắt đầu tưởng tượng đến tình cảnh nếu mình đi qua đám vào mặt hắn một cú thì sẽ vui vẻ đến chừng nào, vừa nghĩ đến liền nhịn không được nhìn chăm chăm vào tên kia.

Soái Ca phát hiện Thanh Điều đang nhìn hắn, nội tâm bay lên, haiz... đáng người đẹp không phải lỗi của ta à, con gái đều thích nhìn ta cũng không phải lỗi của ta à. Có điều, sao cô nàng kia nhìn Công Chúa còn lâu hơn nhìn ta vậy? Không phải là đồng tình luyện ái đó chứ? Cảm thấy có hứng thú, Soái Ca liền mở miệng chủ động chào hỏi.

“Này! Tiểu thư cảm siêu đại pháp trọng, muốn qua đây ngồi chung không?”

Thanh Điều vừa nghe thấy, phản ứng đầu tiên là muốn nhấc chân đi qua. Sau đó nhìn cô bé nữ sinh đáng yêu ngồi bên cạnh hắn, phản xạ liền dừng chân, ai da, người ta là hoa đã có chủ, người đi qua làm gì nha.

“Không cần. Tôi ngồi ở đây được rồi.”

Soái Ca thấy Thanh Điều không đi qua liền đứng lên lôi kéo cô bé nữ sinh chạy tới ngồi bên cạnh, mở miệng tự giới thiệu.

“Xin chào, tôi là Soái Ca. Còn đây là Công Chúa, em gái của tôi.”

Cbn, tên này thật lấy tên là Soái Ca???? Thanh Điều mắng thầm trong lòng, ngoài mặt vẫn vui vẻ chào hỏi.

“Tôi gọi là Lạc Thủy Thanh Điều. Em gái của anh thật dễ thương.”

Công Chúa nghe lời khen của Thanh Điều, từ sau cánh tay của Soái Ca chui đầu ra cười hi hi.

“Cảm ơn chị đã khen.”

“Tiểu thiên sứ của bạn bị làm sao vậy? Sao đánh chậm như vậy? Mọi người đều đã vào khu vực quái cấp 4 rồi, mà bạn hình như vừa mới đánh xong quái cấp 2 thôi.” – Soái Ca nói chuyện không hề nề mặt mũi, khiến Thanh Điều phải đỏ mặt xấu hổ.

“Không có biện pháp. Toàn bộ kỹ năng của Tiểu Yêu đều là phụ trợ ma pháp, kỹ năng công kích thì quá thấp.”

“Phụ trợ ma pháp? Có cái nào?”

“Triệu hồn thuật cấp 2. Tinh lọc cấp 0. Kỹ năng này chỉ hữu dụng với sinh vật bất tử cho nên không thể thăng cấp. Rồi Trừ độc thuật 0 cấp. Thiên sứ khế ước 0 cấp. Kỹ năng này dùng trên sinh vật thuộc hắc ám hệ. Rồi còn Thiên sứ chỉ quang 2 cấp. Kỹ năng này vốn là phụ trợ ma pháp, làm cho mục tiêu bị suy yếu, có một chút công kích của lôi hệ. Lúc ở khu vực quái cấp 1, tôi chính là dùng kỹ năng này để đánh quái đó. Vừa rồi mới học thêm Lôi quang đạn, cấp 1.”

“Nó có nhiều kỹ năng như vậy?!” – Soái Ca kinh ngạc há mồm – “Triệu hồn thú của bạn sau này nhất định rất lợi hại. Bạn nên huấn luyện nó cho tốt a~”

“Dĩ nhiên.” – Thanh Điều tâm tình thư sướng.

Soái Ca giờ tay kêu Điệp Tiên của mình quay về. Cáo Thiểm Điện của Công Chúa cũng chạy theo ngay đằng sau.

“Chúng tôi giúp bạn nhanh chóng đánh tới cấp 4, sau đó 3 người chúng ta phối hợp đánh quái, bạn thấy được không?”

Thanh Điều ngậy người. Có cục vàng từ trên trời rơi xuống đúng lúc nện trúng đầu mình hay sao? Vẫn là vàng 24K hay là vàng 19K nha?

Sau khi phục hồi tinh thần, Thanh Điều gật đầu như giả vờ: – “Được được. Vậy cảm ơn hai bạn trước.”

Triệu hồn thú của người ta quả nhiên cường hãn. Điệp Tiên vẫy một cái, một đoàn bột phấn gây tê bay ra, lập tức có 3-4 con gà mái té ngã. Cáo Thiểm Điện linh hoạt né tránh phấn gây tê, sau đó cúi đầu cắn vào cổ mấy con gà mái, Tiểu Yêu từ đằng xa phóng tới một trái Lôi quang đạn, bọn gà mái liền chầu trời.

Thanh Điều trợn mắt, cái gì gọi là đánh quái. Đây chính là đánh quái. Chỉ có thể cảm thán một câu mà thôi. Sáng khoái đã chết!!!!

“Này, hồn quay về!!!” – Soái Ca đứng trước mặt Thanh Điều quơ quơ tay – “Triệu hồn thú của chúng ta có thuộc tính rất tương thích với nhau, hơn nữa đều là trí tuệ cao, dễ ra lệnh. Không bằng về sau chúng ta cùng tổ đội đánh quái đi. Vậy thì không cần kiếm thêm chức nghiệp khác nữa.”

“Đúng vậy đúng vậy.” – Công Chúa phụ họa – “Liên gọi là tổ đội “Bảo bối thông minh” đi nha!”

“Cái tên này em lưu lại đặt cho Tiểu Điệp a~” – Soái Ca hưng hăng gõ lên đầu em gái, không khách khí bác bỏ đề nghị kia – “Chúng ta phải gọi là tổ đội “Hủy Thiên Diệt Địa Sét Đánh Vô Địch Triệu Hoán Sư Đoàn”

Thanh Điều đỏ mặt, nghĩ thầm, vốn chỉ cảm thấy Sâu là người biến thái kiêu ngạo nhất thế giới thôi. Thì ra núi cao còn có núi cao hơn. Đúng là bản thân chưa đủ trải nghiệm sự đời a~

Thanh Điều không biết, chính lúc bà ở trong lòng nhắc tới tôi thì tôi đang đứng nói chuyện với Chu Tử Phi liền hắt xì một cái, nước miếng nước mũi phun đầy lên mặt Chu sư phụ. . .

“Sư phụ!” – tôi lấy lại vẻ kính cẩn, giống như cái người vừa phun nước miếng lên mặt ông không phải là tôi – “Con đã đến.”

Nếu lúc này Thảo Hoa Mai mà trông thấy bộ dạng của tôi, nhất định sẽ nói, đồ cáo già bày đặt khoác áo dê con.

Chu Tử Phi không nói gì nhìn tôi, sau đó giống như làm ảo thuật, từ trong không khí lấy ra một quyền trục đưa cho tôi. Tôi đưa tay tiếp nhận, thấy phía trên có đóng một con dấu “S”. Tôi cả kinh thiếu chút nữa ném luôn quyền trục. Sao lại là nhiệm vụ cấp S? Tôi mới 0 cấp nha. Muốn giết người hay sao hả?

Có lẽ Chu Tử Phi đọc được suy nghĩ trong lòng tôi, nhanh chân giải thích.

“Đây vốn là nhiệm vụ của cấp 15. Nhưng ta đang cần vật phẩm của nhiệm vụ này, cho nên. . . nói chung là không sao đâu.” – vừa nói vừa móc ra một bình thủy tinh, bên trong chứa chất lỏng màu trắng ngà, thoạt nhìn giống sữa bò – “Đây là Quỳnh tương ngọc dịch, uống một ngụm có thể trực tiếp thăng 10 cấp.”

Đưa cái chai qua, cẩn thận dặn thêm lần nữa: – “Chỉ cho phép uống một ngụm.”

Keo kiệt, tôi nhận cái chai, uống một ngụm. A, đúng là sữa bò, không hiểu sao lại đặt tên là Quỳnh tương ngọc dịch? Tôi đem cái chai trả lại. Sau đó kim quang trên người tôi lóe lên mấy cái. Thăng cấp rồi? Tôi mở bảng trạng thái, quả nhiên đã lên cấp 10. Trời, cái này còn nhanh hơn ngồi hỏa tiễn nữa. Nếu uống một ngụm tăng 10 cấp, nếu đem cả chai kia uống hết thì... hắc hắc... tôi cười nham hiểm, đưa mắt nhìn chằm chằm cái chai.

Chu Tử Phi nhìn dáng vẻ muốn nói mà không dám nói của tôi, khoát tay: – “Một ngụm hay một lọ đều cho phản ứng giống nhau. Mà một người chỉ có thể uống một lần. Sau đó sẽ không có hiệu quả nữa.”

“Thế sao sư phụ giấu nó nhanh như vậy làm gì?” – nhìn ông ta khur khur ôm cái chai trong lòng, tôi hoài nghi hỏi.

“Ta dựa vào thứ này để kiếm tiền nha. Nếu không phải cần người làm nhiệm vụ, ta mới không cho người uống miễn phí đâu.”

“Vậy cái này bán bao nhiêu tiền?” – thứ này là đồ tốt, là loại có tiền cũng không mua nổi.

“1 ngàn kim một ngụm.”

Bạch! Ta té. Một ngàn kim. Bằng 100 ngàn lượng bạc. Bằng 10 triệu văn tiền. Thật là mắc muốn chết!!!!!!!!!!!!

“Nếu không còn việc gì thì con đi đây.” – Tôi vỗ mông đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút.”

Tôi lung lay lấy lại thăng bằng. Mấy bác NPC này thiệt là... sao khoái chơi trò mã hậu pháo quá thế. (mã hậu pháo là cách đánh cờ tướng, mình nghĩ chính là chiêu dùng pháo ép tướng vào thế kẹt rồi dùng mã chiếu tướng, còn ý trong truyện này nghĩa là có hậu chiêu thôi)

“Còn việc gì nữa sao sư phụ?”

“Để ngửa vạn nhất, người học cái này đi.” – đưa quyền trục sơ cấp kiếm thuật ra.

Tôi choáng~ Tôi là Cung tiễn thủ. Học kiếm thuật làm gì a~ Không lẽ đầu óc Chu sư phụ bị úng nước rồi? Bất quá, kỹ năng chỉ có chệch ít chứ không bao giờ than quá nhiều.

Tôi cò kè mặc cả: – “Sư phụ, cho con kỹ năng cao cấp đi. Đừng nhỏ mọn như vậy mà~”

Chu Tử Phi lắc đầu: – “Cho dù là kiếm khách cũng phải học từ sơ cấp, không thể nào học vượt cấp được. Trừ phi ngộ tính đặc biệt cao.”

“À, ra vậy. Ngộ tính của con là 9. Là cao hay thấp hả sư phụ?”

“Cái gì!?” – Chu Tử Phi kinh ngạc há mồm, khép miệng lại, yên lặng xuất ra một quyền cao cấp kiếm thuật, khoát tay đuổi người, khiến tôi chẳng hiểu ra làm sao cả.

“Còn bày đặt giả dạng cao thâm nữa chứ!” – tôi nói thầm, sau đó bóp nát quyền sách, đắc ý đem kỹ năng học ngay tại chỗ.

Ngồi trên bậc thang bên ngoài phòng kiếm thuật, tôi mở bảng thuộc tính, bắt đầu phân bố điểm... haha... tự nhiên có thêm 20 điểm thuộc tính, sướng chết người!!!!

Thanh trang bị hiển thị thêm cây cung bạch bản. Độ bền của áo quần giảm xuống còn 19/20. Cấp bậc của tôi mới là trâu bò. Hiện giờ, tôi chính là người đầu tiên của cái trấn này thành công lên đến cấp 10 đó nha. Nhưng bởi vì tôi chưa đi lĩnh giấy chứng nhận nên hệ thống còn chưa thông báo tên tuổi. Túi tiền, rỗng tuếch. Được rồi, chấp nhận thân phận kẻ nghèo a~

Lấy ra quyền trục của số 12. Tôi quyết định đi làm nhiệm vụ này trước. Sau khi lấy được Đồng Sương Cung thì mới đi làm nhiệm vụ cấp S.

Mở quyền trục, đọc phần giới thiệu, tôi liền cười haha. Thì ra số 12 thăm mền Hồng Diệp của tiệm trang sức, nhiệm vụ của tôi là giúp anh ta viết một bức thư tình gửi cho Hồng Diệp, nếu cô ấy đồng ý kết giao thì nghĩa là nhiệm vụ thành công, bằng ngược lại, nếu cô ấy từ chối thì nghĩa là nhiệm vụ thất bại.

Đây quả nhiên là nhiệm vụ mở ra vì tôi nha.

Thu hồi quyền trục, tôi đi trở vào phòng kiếm thuật, tìm Chu sư phụ hỏi xin giấy bút. Vung tay viết một bức thư như rồng bay phượng múa. Đọc lại một lần, tự say mê luôn mới ghê. Ở trong lớp, tôi là người thường xuyên viết thư tình gửi cho mấy anh trai đẹp học cùng khối. Việc này sao có thể làm khó tôi chứ.

Xếp lá thư cất vào túi, tôi vội vàng chạy ra ngoài thành. Điểm nhanh nhẹn cao đúng là có khác, tôi cảm thấy cả thân mình đều nhẹ bẫng, chạy mà như đang bay. Chộp mất một cái đĩa ra ngoài thành, tôi chui vào một mảnh rừng hoa dại mọc ở bên đường, khéo léo chọn một nhánh hoa xinh xinh ép vào phong thư, sau đó lại ngắt một đóa hoa móng tay kết lại thành hình chiếc nhẫn. Đại công cáo thành!

Đúng như tôi dự đoán, Hồng Diệp đọc bức thư của tôi thì cảm động đến rơi lệ. Ngay lập tức tháo chiếc nhẫn trên tay xuống tặng cho tôi xem như trả thù

lao, bản thân cô ấy lại đeo vào chiếc nhẫn làm từ đá hoa móng tay. Trang điểm, thay đồ, sau đó chạy tới kho binh khí, căn bản chẳng thèm để ý đến tôi luôn.

Tôi mở thuộc tính của cái nhẫn, không ngờ là trang bị phòng ngự hiếm thấy. Mặc dù chỉ là trang bị bạch ngân nhưng không hề kém với trang bị hoàng kim. Sau khi đeo nó vào có thể tùy ý khởi động vòng phòng hộ, vật lý công kích hấp thu 50%, ma pháp bắn ngược 50%, không dùng lam, duy trì 3 phút, cool down là 30 phút. Có cái nhẫn này thì tôi không cần lo tìm trang bị phòng ngự nữa.

Vốn tôi muốn đi cùng Hồng Diệp đến lấy Đông Surong Cung nhưng nghĩ lại có lẽ tôi đến đó sẽ trở thành cái bóng đèn, đành đi dạo xem quang cảnh trước vậy.

Tôi tản bộ đến tiệm thợ rèn, bán cây cung bạch ngân bán được 1 lượng (bạc) 30 văn tiền, mua 4 bó mũi tên hết 1 lượng, chạy tới tiệm thuốc mua 3 bình Hồng được loại nhỏ hết 30 văn tiền. Haiz... lại rỗng túi rồi. Kiểm tiền trong thế giới Hồng Hoàng này đúng là không dễ dàng nha.

Tính toán thời gian không sai biệt lắm, tôi đi bộ tới kho binh khí. Hồng Diệp không ở đây. Số 12 vừa nhìn thấy tôi liền lấy cây cung ra.

“Lần này phải cảm ơn cô. Hồng Diệp đã đồng ý gả cho tôi rồi. Đến lúc đó cô phải tới tham dự lễ cưới của chúng tôi nhé.”

Tôi choáng~ Tiến độ của hai người này cũng quá nhanh đi à.

“Nếu rảnh, tôi nhất định đến.” – tôi vươn tay lấy cây cung.

“Để đáp tạ cô, tôi tặng cô mũi tên này luôn.” – số 12 lấy ra một mũi tên thủy tinh.

Đây là cái gì? Tôi nhận lấy.

>> Bắn ngưng tên

>> Bạch ngân trang bị

>> Trụ cột công kích: 30

>> Kỹ năng phụ: dẫn đường, bổ sung băng hệ pháp lực công kích, tăng công kích lên quái vật hệ hỏa.

Lại thêm một kiện bạch ngân trang bị! Làm nhiệm vụ này thôi, tôi đã được đến 3 kiện bạch ngân trang bị rồi. Đúng là lời to. Khoan đã... nếu một cái nhiệm vụ cấp F đã ban thưởng như vậy... thế thì cái nhiệm vụ cấp S chẳng phải sẽ còn nhiều hơn!?

Tôi không nói hai lời lập tức mở ra quyền trực nhiệm vụ cấp S. Yêu cầu: đi lấy bạch ngọc kết tinh của công chúa tộc Tinh Tinh ở núi Chiêu Ngọc.

Chỉ một câu này thôi?? Bạch ngọc kết tinh là cái quái gì?? Còn công chúa tộc Tinh Tinh tròn méo ra làm sao a?? Sao một câu giải thích cũng không có!?! Như vậy không được, suy tính thiệt hơn, chuyển hành trình này quá nguy hiểm. Tôi tính tẩu lại. Tôi hiện tại đã 10 cấp, đầu tiên phải đi học phụ trợ kỹ năng, nếu không vòng tay luyện hóa của tôi sẽ thành đồ phế thải.

Đi vào giảng đường của phụ trợ kỹ năng, ngoài trừ NPC thì chỉ có một mình tôi ở đây. Bởi vì người chơi đến cấp 10 mới có thể học kỹ năng phụ trợ. Cho nên hiện tại... thế giới xung quanh tôi hoàn toàn thanh tĩnh, quá tốt đẹp!!!!

Mỗi người có thể học 2 kỹ năng phụ trợ chính, đó là “thu lượm” (lượm đồ) và “giám định”. Sau đó có thể học 3 trong số 12 loại phụ trợ chức nghiệp khác nhau, theo thứ tự là chế được sư, thợ mộc, thợ rèn, cơ giới sư, kỹ sư, kiến trúc sư, vũ khí sư, thương nhân, thợ may, đầu bếp, ủ rượu và giám định sư.

Tôi là cơ quan sư, cho nên thợ rèn và thợ mộc là bắt buộc phải học rồi. Bởi vì vòng tay có thuộc tính đặc thù về chế được cho nên tôi phải học luôn chế được sư. Kế tiếp, tôi đi học 6 loại kỹ năng của 3 chức nghiệp phụ trợ kể trên là thuật đốn củi, thuật gia công, thuật đào quặng, thuật tinh luyện (kim loại), thuật hái thuốc và thuật bào chế (thuốc). Toàn bộ kỹ năng đều đang ở 0 cấp.

Tôi đem cây rìu (đốn củi), cái xẻng (đào đất), cái cuốc (đập đá) bỏ vào đai lưng, sau đó hướng tới cửa thành phía nam.

Trời tối rồi, Thảo Hoa Mai vừa gửi tin qua.

Tôi chỉnh trang người ngom đầu ra đó, phân loại mớ thuốc vừa hái, nhìn quần áo, lại thấy nó giảm 1 điểm độ bền, đem đầu tóc rối bời chải chuốt cho bóng lờng, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ngay cổng thành. Sau đó, log out.

Thời gian trong trò chơi tính theo tỷ lệ 4:1, nghĩa là 1 giờ ở ngoài đời bằng 4 giờ trong trò chơi. Hiện tại đã hơn 7 giờ tối. Hai đứa chúng tôi đã ngốc trong trò chơi gần 3 tiếng đồng hồ = 10 tiếng của game. Cảm giác thật là thỏa mãn vì bản thân đã hoàn thành rất nhiều chuyện cần làm. Tôi quay đầu nhìn qua giường bên cạnh, Thảo Hoa Mai vẫn còn trong game, chắc là đang vội thăng cấp.

Sờ bụng, hình như hơi đói. Tôi nhìn 4 vị mỹ nữ đang nằm trên giường.

“Có ai muốn đi ăn cơm chung không~”

Không có phản ứng. Tôi đành hắng, chậm rãi nói: – “Tui đi mua cơm, mấy bà muốn ăn gì?”

Vừa dứt lời, 4 cái hạp đựng com liền xuất hiện trước mặt tôi.

“Thịt bò hầm, nhiều ớt nhiều dấm!”

“Cháo bát bảo.”

“Năm cái bánh bao xá xíu!”

“Mua cho tui đùi gà, loại lớn nhất.”

Thật tình, thì ra đã có chuẩn bị từ sớm, đúng là một đám cảm thú.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Sâu, Người Thật Nham Hiểm

Căn tin vắng người đến đáng thương. Có lẽ mọi người đều đang chơi Hồng Hoang. Tôi một người nhảy tới nhảy lui giữa các dãy hàng để mua đủ 6 loại com khác nhau. Tôi khệ nệ ôm một bao lớn thức ăn, có cảm giác mọi người đều đang nhìn mình. Ủa... hình như không phải đang nhìn tôi à... Tôi nghi hoặc quay đầu. Oa, một soái ca đang ôm một thùng com còn to gấp hai lần của tôi đang đi ngay đằng sau. Thảo nào chúng tôi lại hấp dẫn ánh mắt của quần chúng nhân dân như vậy. Soái ca thấy tôi liền sững sờ rồi lập tức nở nụ cười.

“Ah, tôi biết bạn.”

“Hả?? Chúng ta hình như chưa từng gặp mặt.”

“Bạn chính là người đã uống một bình lam dược khi đứng xếp hàng trước Chiến đấu học viện của Mất Phương Hường Trần.”

“Ồ... thì ra là gặp trong game.” – chẳng lẽ tiếng xấu của tôi đã lan xa rồi? Buồn-ing (thêm “-ing” ở đằng sau là một cách chơi chữ của mấy bạn tác giả Tàu, ghép thì hiện tại tiếp diễn của tiếng Anh “verb-ing” để nói tới một cảm xúc/hành động đang xảy ra ngay tức thời)

“À... mà, tôi có chuyện muốn nhờ.”

“Nói đi.”

“Bạn bè chung phòng ký túc xá toàn sinh ra ở Thực Nguyệt Thành – Hoàn Nguyệt Trấn. Chỉ duy nhất một mình tôi là rơi xuống Mất Phương Hường Trần. Tôi không tin tưởng người khác nên muốn tìm người quen để cùng nhau ngoạn trò chơi.”

“Ừm... nhưng chúng ta cũng không tính là quen.”

“Hiện giờ không phải đã biết nhau rồi sao. Tôi gọi là Lam Khải Y. Nickname trong trò chơi là Dạ Hành. Còn bạn là?”

“Gọi Sâu là được rồi. Nickname trong trò chơi là Lạc Thủy Tri Chu.” – tôi tranh thủ cắt đứt câu chuyện của hắn. Trời, cảm nguyên một cái thùng com mà hắn vẫn có thể ưu nhã đứng đây nói chuyện phiếm hà? Bựa quá xá. Tôi phục hắn rồi – “Tôi phải về. Liên hệ trong trò chơi sau nha. BB”

Tôi nói xong liền xách giỏ chạy thẳng, không cho hắn có cơ hội nói thêm câu nào nữa. Lam Khải Y đứng tại chỗ cúi đầu lẩm bẩm.

“Không có khả năng. Chiêu tấn công làm quen của mình sao lại mất hiệu lực rồi? Chẳng lẽ sức quyến rũ của mình giảm xuống?” – nói xong liền chạy nhanh về phòng cầm gương lên soi, vẫn đẹp trai mà...

Tôi dùng tốc độ sét đánh chạy trở lại ký túc xá. Tôi choáng~ Thảo Hoa Mai vẫn còn trong trò chơi? Không phải tôi đã gửi tin nhắn bảo bà thoát tuyến ăn com chiều sao? Tên cảm thú này, mặc kệ bà đi.

Tôi lại không biết. Thời điểm tôi gửi tin nhắn cho Thú Thú, bà đang trong tình cảnh dầu sôi lửa bỏng, cơ bản không có thời gian để đọc tin.

Lại nói, triệu hoán thú của tổ đội ba người Thảo Hoa Mai phối hợp rất ăn ý, cho nên bọn họ rất nhanh đã đánh đến khu quái cấp 6. Trước bọn họ mới có 12 người vào đến khu cấp 6 mà thôi. Từng khu vực có số lượng yêu cầu quái mà triệu hoán thú phải đánh là khác nhau. Giống như khu cấp 1 là 100 con quái, khu cấp 2 là 200 con quái, dựa theo cách tính này thì khu cấp 6 là cần giết 600 con quái. Lúc 3 người Thảo Hoa Mai tiến vào thì nhóm 12 người đầu tiên đã chia tách mỗi người một khu vực đầu ra đó rồi. Cho nên hiện giờ chỉ còn thừa thớt vài con quái ở vùng ven là chưa có ai đánh.

Nhìn tình hình này, Soái Ca liền xiù mặt. Nhưng hắn không phải là người càn quấy đến vô lý, không hề nghĩ đến chuyện đi đoạt quái của người khác. Hắn quyết định.

“Quái quá ít. Tôi out đây. Hai người thích thì ở lại luyện đi nha. Thanh Điều, nhờ bạn trông chừng em gái của tôi dùm. Cảm ơn.” – còn không đợi hai người phản ứng, hần đã out.

Công Chúa thấy Thanh Điều tròn mắt há mồm liền che miệng cười khúc khích.

“Anh trai của em lúc nào cũng như vậy, chị đừng để ý.”

Công Chúa thả Cáo Thiểm Điện ra, ra lệnh cho nó nhảy vào bầy cừu. Tình trạng gà bay chó sủa liền nổi lên. Thanh Điều đau đầu, nhưng rất nhanh cũng ra lệnh cho Tiểu Yêu gia nhập chiến đấu. Sau đó, hai người lập tức vọt tới khoảng đất trống bên cạnh. Công Chúa dùng pháp trượng vẽ một bàn cờ đơn giản dưới mặt đất, rồi lấy ra một đồng hồng được đặt ở trước mặt. Thanh Điều thì lấy ra một đồng lam được. Họ làm gì ư? Đương nhiên là chơi cờ ca rô rồi.

Hai người chơi ca rô vui đến quên trời quên đất. Ở bên kia, hai triệu hoán thú cũng giết cừu đến đắc ý quên mình.

Cáo Thiểm Điện lên cấp 6 thì tốc độ gia tăng. Chủ động công kích là kỹ năng hút máu cũng lên đến cấp 3. Quang cảnh trước mắt chỉ thấy một mặt màu đỏ xẹt tới xẹt lui giữa bầy cừu, từng chùm máu đỏ như pháo hoa nở rộ theo bước chân của bóng dáng màu đỏ này vun vẩy khắp nơi. Ngay sau đó, trên trời liền giáng xuống từng đợt sấm sét, mỗi lần đều có thể giết vài ba con cừu. Đây là kỹ năng mới của Tiểu Yêu – quần công ma pháp.

Chốc lát sau, những người đang đánh quái ở gần đều chú ý tới hai triệu hoán thú mạnh mẽ này. Mọi người liền dừng tay, xoay người đứng xem. Lại một hồi, những người ở phía xa cũng tụ lại.

“Tốc độ của con cáo này đúng nhanh luôn. Gia Phong của tôi nếu nhanh được như nó thì tốt quá.” – người hâm mộ.

“Vi sao triệu hoán thú của mọi người đều có hình dáng động vật mà người kia lại có tiểu thiên sứ hình dáng con người chứ?” – người nghi hoặc.

“Hừ... có gì đặc biệt đâu. Tiểu Hắc của ta trong tương lai nhất định còn lợi hại hơn.” – người không phục.

“Không có triệu hoán thú cấp 6 nào lại có lực công kích mạnh như vậy. Bug, tuyệt đối là BUG!!!!” – người ganh tỵ. (bug là lỗi của hệ thống)

“Không biết bọn họ đã hối lộ thứ gì tốt cho đạo sư (của hệ thống) để lấy tới đồ tốt như vậy?!” – người phi báng

“Vài người tốt nghiệp đầu tiên sẽ có phần thưởng rất hậu hĩnh. Chúng ta không thể để bọn họ vượt mặt được.” – người thực tế.

“Phải tranh thủ thời gian đi luyện cấp thôi.” – người cố gắng.

“Anh em, thừa dịp chủ nhân của bọn nó không ở đây. Mọi người hợp lực giết hai tiểu gia hỏa này xuống 0 cấp đêêêê.” – người cơ hội lưu manh. Oa, không ngờ có tới 3 tên.

Thanh Điều đang đánh cờ thì nhìn thấy mọi người tụ chung quanh bọn thú của mình, ban đầu là cảm giác đắc ý nhưng sau đó cô lại thấy có 3 người ra lệnh cho triệu hoán thú của họ tấn công Cáo Thiểm Điện. Sự tình không ổn!!!! Thanh Điều là chuyên gia làm chuyện bỏ đá xuống giếng như này cho nên vừa nhìn hành động của 3 người kia liền biết chủ ý của họ là gì. Cô lập tức kêu Công Chúa thu hồi được phẩm rồi chạy qua chiến trường bên kia.

Lúc này, trên bầu trời xuất hiện một con kên kên bỏ nhào vào Tiểu Yêu. Bởi vì tốc độ của Tiểu Yêu quá chậm nên tránh không kịp, bị kên kên vỗ một cú roi thẳng xuống bầy cừu. Tia Chóp (tên của Cáo Thiểm Điện) nhanh chóng chạy qua bảo vệ Tiểu Yêu đồng thời phát tin cầu cứu cho Công Chúa.

Thanh Điều thấy Tiểu Yêu rơi xuống giữa bầy cừu liền nóng máu lên. Vật lý phòng ngự của Tiểu Yêu cực kỳ thấp, có lẽ một trảo vừa rồi đã lấy đi nửa cái mạng của nó rồi. Như một con hổ cái, Thanh Điều nhảy vào bầy cừu, đem Tiểu Yêu ôm lên, quay đầu hung tợn nhìn 3 tên con trai kia.

“Ba tên hỗn đản các ngươi muốn làm gì?”

Công Chúa vừa chạy tới: – “Chị ơi, có chuyện gì? Vì sao Tia Chóp lại hô cứu mạng?!”

Tổ đội 3 tên lưu manh nhìn thấy chủ nhân của 2 triệu hoán thú không ngờ là 2 cô gái, hơn nữa trong đó có một người nhìn qua thật hung dữ, cảm giác không ổn. Cho nên lão đại liền cười cười đi lên lấy lòng.

“Em gái, là hiểu lầm thôi. Bọn tôi thấy triệu hoán thú của hai người lợi hại như vậy nên muốn cho bọn nó luận bàn một tý đó mà. Không có ý xấu gì đâu.” – hần nói xong liền lấy kim sang được đưa qua.

“Ồ~ luận bàn trong lời anh nói chính là lấy thịt đè người đó à? Xem ra kiến thức của tôi còn nông cạn quá, chưa từng nghe tới phương thức luận bàn kiểu này a. Xin chỉ giáo rồi.” – Thanh Điều cười lạnh, không thèm nhận kim sang được, chẳng chừa mặt mũi cho đối phương luôn. Cô nàng có biệt hiệu Bạo Long (rồng phun lửa, hung dữ), từ trước tới nay đều “thích gì làm nấy”, chưa bao giờ biết đến hai chữ “sợ hãi”. Đặc biệt là những người có chủ tâm muốn khi dễ nàng, Bạo Long tuyệt đối không bao giờ hòa giải.

Một triệu hoán sư đứng bên cạnh nói chen vào: – “Bọn họ vừa nãy mới nói muốn đem triệu hoán thú của hai người giết xuống 0 cấp đó.”

“Vi sao vậy ạ? Bọn em đâu có chọc tới họ?” – Công Chúa giữ chặt Thanh Điều không cho cô vọng động, còn bản thân thì mở đôi mắt to tròn mòng nước nhìn mọi người xung quanh.

Cbn, mỹ nhân kế, Thanh Điều run rẩy trong lòng, toàn thân nổi đầy da gà da vịt. Chiêu mỹ nhân kế này và chiêu khổ nhục kế của Sâu quả nhiên có cùng một hiệu quả.

Nhìn thấy mỹ nhân sắp rơi lệ, người qua đường giấp hắng giọng trả lời: – “Nghe nói ba người đầu tiên tốt nghiệp của mỗi chức nghiệp sẽ có phần thưởng đặc biệt từ hệ thống. Bọn họ là ba người có độ hoàn thành cao nhất hiện giờ, nhìn thực lực của hai bạn thì sợ bị vượt mặt, cho nên mới nghĩ đến chuyện tấn công triệu hoán thú của hai bạn. Đúng là bọn tiểu nhân vô sỉ!!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” – Công Chúa nói xong liền rơi lệ, từng giọt châu sa rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp – “Em không biết PK.. huhu.. chị ơi, chị phải bảo vệ em đó.”

Công Chúa nói xong liền chạy tới núp sau lưng Thanh Điều, lộ khuôn mặt đầy sợ hãi ra nhìn tổ đội 3 người. Trong lòng Thanh Điều cảm thán, cô bé này không phải là sinh viên của Học viện Điện ảnh đó chứ? Kỹ năng diễn kịch so với Sâu còn cao tay hơn. (Sâu: sao lại kéo tui vào? Tui thì liên quan gì trong đây?)

Nhìn bộ dáng đáng yêu của Công Chúa, vài người liền nổi lên ý muốn bảo vệ kẻ yếu, cực kỳ ăn ý bao vây tổ đội 3 người kia. Ba tên kia đứng là khóc không ra nước mắt, chỉ vì một chút lòng tham mà khiến bao người phẫn nộ, xem ra không thể tránh khỏi một trường ác chiến rồi. Tiên hạ thủ vi cường, nháy mắt với nhau, ba người đồng thời công kích con vật thoát nhìn yếu ớt nhất – Kim Xà. Kim Xà hóa thành một đạo bạch quang, sau đó biến mất. Con kên kên lúc này lại bị một trái cầu tia chớp bụp vào người, biến nó thành một con chim không có lông, không thể bay. Thế là giải quyết mối uy hiếp lớn nhất, Thanh Điều ngay lập tức ra lệnh cho Tiểu Yêu bay lên trời (cho an toàn) mà cô thì cầm cây pháp trượng to khủng bố của mình đập lên đầu tên lưu manh số 1.

Một hồi hỗn chiến cứ như vậy bắt đầu.

Người bên ngoài nhìn vào chỉ thấy khu số 6 bụi bay mù mịt, lâu lâu lại có mấy vật linh tinh lang tang như là pháp trượng, được phẩm, khay áo gì đó bay ra véo véo... Khi chết trong phòng học, người chơi sẽ được hệ thống phục sinh tại chỗ. Cho nên trận quần ẩu này cứ thế kéo dài suốt nửa giờ. Rốt cuộc nhóm người Thanh Điều thành công đem 3 tên lưu manh đánh xuống 0 cấp, khiến 3 tên này hoảng hốt đào tẩu ra vùng ngoại thành.

Không thèm để ý bản thân vừa có 3 kẻ thù, Thanh Điều phát huy tinh thần tương thân tương ái, lập tức thêm bạn tốt với 6 người đã ra tay giúp đỡ, đồng thời thương nghị chuyện tổ đội soát quái về sau. Giải quyết xong, nhẹ nhàng thờ ra, lúc này Thanh Điều mới phát hiện cái nút tin nhắn đang lấp lóe. Mở tin ra đọc, Sâu nhắn thoát tuyến đi ăn cơm. Nguy rồi!!!! Trong lòng Thanh Điều gấp gấp, nếu muộn nửa giờ liền không còn hột cơm nào cho mình luôn, đảm bảo đảm cầm thú kia sẽ chia nhau ăn hết.

Thanh Điều từ biệt mọi người, log out. Vừa mở mắt liền thấy Sâu đang dùng ánh mắt nham hiểm nhìn mình.

“Cơm của tui đâu?”

“Com?” – tôi cầm cái gương soi mụn – “Trong bụng của tui nha.”

“... đồ cầm thú!!!!” – Thảo Hoa Mai ghen nửa buổi mới thốt ra được 3 chữ bởi vì cô biết rõ, thần công chửi mắng của cô đối với Sâu là vô dụng, một chút cũng không ăn thua, căn bản là đao thương bất nhập. Có thể nói là, cho dù cô đứng trước mặt Sâu mắng chửi cả ngày, mệt đến chết luôn thì bà cũng không có phản ứng gì.

Nhìn thấy Thảo Hoa Mai iu xiu cầm bịch mì gói chuẩn bị đi úp mì, cả phòng nhin không được ôm bụng cười phá lên. Thảo Hoa Mai trừng mắt liếc cả phòng, sau đó mở nắp cái cà-mên của mình, không ngờ nhìn thấy một cái bánh bao và một cái đùi gà nằm chính ỉnh bên trong. Thảo Hoa Mai lập tức thay đổi thái độ từ nộ hỏa sang nở hoa.

“Sâu a~ Tui biết bà tốt nhất. Đúng là thiên sứ của lòng tui~~~” – mặc kệ sự khinh bỉ của những người xung quanh, Thú Thú phát huy toàn bộ khả năng vuốt mông ngựa.

“Dừng!” – Tôi không khách khí cắt ngang – “Bớt sàm ngôn đi. Nói, trong trò chơi có nghe được thông tin tình báo nào không? Hãy thành thật khai báo.”

Thảo Hoa Mai kể lại kinh nghiệm luyện cấp của bản thân, cuối cùng tổng kết một câu: – “Pháp trượng của tui to hơn người khác rất nhiều, lúc đánh lộn đúng là có lợi... hắc hắc...”

Tôi tròn mắt, khinh bỉ: – “Người nào hỏi trước phàn nàn vì sao ai cũng có pháp trượng nhỏ bé xinh xinh, chỉ có mình mình là có pháp trượng vừa thô vừa to vừa dài vừa nặng, há? Há? Nhanh như vậy đã đổi thái độ rồi?”

“Lúc trước khác. Bây giờ khác. Sâu, không phải bà thường xuyên nói như vậy sao?”

Đồ không biết xấu hổ?! Dám chôm thành ngữ của tôi? Nhưng mà, sao câu này nghe từ miệng tôi thì hay ho thế, mà phát ra từ miệng của bà thì bại nào vậy hả? Nghe giống như con cạp đang giả tiếng mèo kêu vậy đó. Được rồi, về sau vẫn nên cố vũ bà chửi thề thôi, kiểu ăn nói đó trong miệng bà vẫn dễ nghe hơn.

Ngồi bên cạnh, Tiểu Lược nghe đoạn đối thoại của hai đứa tôi thì gờ tay lên: – “Cho hỏi phát. Tui không chơi trò chơi nhưng cũng hiểu biết chút chút, đó là pháp sư thường công kích bằng pháp thuật. Thế sao bà lại đánh lộn?”

Thảo Hoa Mai bày ra bộ mặt nghiêm túc, rất chuyên nghiệp trả lời: – “Chuyện là thế này. Triệu hoán sư không giống với Pháp sư. Bọn triệu hoán sư tại

tui trước 10 cấp sẽ không có kỹ năng công kích nào cả. Lúc đánh quái đều phải dựa vào triệu hoán thú. Cho nên, muốn đánh nhau với người ta thì phải dùng đến nắm đấm hoặc là pháp thuật. Có điều, sau 10 cấp thì tui sẽ được học rất nhiều kỹ năng lợi hại.”

Thảo Hoa Mai dương dương tự đắc, giống như những kỹ năng lợi hại kia bà đều đã học xong rồi.

“À, vậy nghĩa là bà còn chưa tới cấp 10 hả. Quá rồi!!!” – Tiểu Lược khinh bỉ.

“Chết tiệt! Bà không chơi game thì không nên nói lung tung.” – Thảo Hoa Mai sừng cò lên – “Tui đã 5 cấp 81% rồi. Trong khu huấn luyện thì bọn tui là nhóm hoàn thành cao nhất đó. Trò chơi này so với các trò chơi khác thì rất khó thăng cấp bởi vì yêu cầu điểm kinh nghiệm rất nhiều.”

“Thì ra là vậy...” – Tiểu Lược bưng tỉnh đại ngộ.

“Thì ra là vậy...” – tôi lầu bầu trong miệng. Xem ra cấp bậc của tôi là cao nhất trần. Tốt nhất không nên nói ra, nếu không Thảo Hoa Mai sẽ bị dả kích càng nặng hơn. Nhưng mà... chuyện đánh lộn thì cần phải giáo dục lại – “Thú Thú, bà quá vọng động rồi. Không nên tuyệt tình đến cực điểm như vậy. Coi chừng bọn kia dùng clone (chơi nick khác) trả thù bà đó.”

Thảo Hoa Mai tròn mắt: – “Ai sợ ai nha. Tui còn mong bọn hần đến nhiều nhiều để tui lấy kinh nghiệm đây.”

Haiz... cùng cảm thú giảng đạo lý quả nhiên không thể thông (thuận): – “Bà có thể đổi phương pháp khác nha. Không phải bọn hần muốn luận bàn sao? Bà cùng bọn hần PK 1 vs 1 là được rồi. Tốt hơn nữa là đánh cược tiền bạc gì gì đó. Lúc PK thì tìm người đứng xem, sau khi thắng bọn hần thì dùng công phu mắng chửi có nghệ thuật của bà vũ nhục bọn hần một thoáng. Đảm bảo sẽ dả kích tâm tư bọn hần đến độ về sau nếu gặp bà bọn hần nhất định đi đường vòng luôn. Phương pháp này so với cách đánh đấm bạo lực của bà không phải hiệu quả hơn hả? Lại không để lại di chứng gì.”

Sau khi nghe tôi hùng hồn phân tích abz này nọ, Thảo Hoa Mai im lặng một lát mới phát biểu: – “Hèn gì người ta nói, chó không sủa cắn người rất hung (dữ), cù cái iu (yếu) mới là cù cái cay. Nhìn bà bình thường im im không nói tiếng nào, không ngờ lại nham hiểm như vậy. Thật là.. im im mới càng đáng sợ a~”

“Cảm ơn đã khích lệ.” – Tôi hoàn toàn không biết xấu hổ mà nhận lời khen tặng.

“Sâu, bà nham hiểm như vậy, đảm bảo cấp bậc cao hơn tui, đúng không? Bà cấp mấy rồi?” – Thảo Hoa Mai vẻ mặt vắn vẹo.

“Tui hả... ờ... cấp 10.” – tôi giả bộ lật xem cuốn manga đang cầm trên tay, bộ dáng thờ ơ không thèm để ý.

Lạch cạch!! Cái đùi gà trên tay Thảo Hoa Mai rớt xuống bàn nhưng rất nhanh đã được nhặt lên. Thảo Hoa Mai dùng tốc độ sét đánh xoi hết cái đùi gà, chùi tay, chạy trở lại bên cạnh máy tính, ngồi xuống, hết lên.

“Tui hôm nay quyết định luyện cấp suốt đêm, đừng ai can tui!!”

Mỗi ngày, một người chỉ có thể chơi game 10 tiếng đồng hồ mà thôi. Hôm nay, tôi còn 7 tiếng, cũng nên luyện suốt đêm nhi?! Uống một ly cà phê, tôi ngồi vào máy tính. Haiz... lúc nào mới mua nổi mũ giáp trò chơi a~

Vào trò chơi, mở mắt ra, tôi liền nhìn thấy một khuôn mặt phóng đại trước mắt. Vô thức nhấc chân đạp một cước. Quái lạ... tiếng thét thảm thiết kia sao nghe quen tai quá nhỉ?!

>> Hệ thống: bạn ác ý công kích người khác, đối phương có 30s lựa chọn phản kích.

Nhìn lại, hóa ra là Âm Ảnh.

“Này, anh không có chuyện gì sao lại đứng ngay địa phương tôi logout hả? Không biết có thể dọa chết người sao?” – ác nhân phải cáo trạng trước. Tôi là điển hình của ác nhân.

“Chị hai à ~ tôi làm sao biết chị log out ngay chỗ này a.” – Âm Ảnh cười khở – “Tôi chỉ đứng đây ngắm sao thôi à, không có phạm pháp nha.”

“Sao?” – Tôi ngẩng đầu. Chính xác! Trong hiện thực bây giờ rất khó gặp được khung cảnh bầu trời đầy sao lấp lánh như thế này. Quả thật đẹp đến không thể thốt nên lời. Có điều, sao hơi bị nhiều à. Bầu trời đêm nhìn giống như khuôn mặt bị rỗ vậy. Thật không biết nhân viên thiết kế nghĩ gì khi tạo ra cái cảnh này nữa.

“Vậy anh tiếp tục ngắm sao. Tôi có việc phải đi trước. À, kinh hải phí lần này và tiêu hao phí lần trước tính chung một lần nhé.” – tôi quay người đi vào thành, không thèm nhìn tới khuôn mặt vô tội của Âm Ảnh.

Thảo Hoa Mai nói 3 người đầu tiên thăng đến cấp 10 sẽ có ban thưởng, tôi phải nhanh chân chạy về hỏi thăm thử.

Đến phòng cung thuật, sư phụ La Phong vẫn mang bộ mặt cá chết, sau đó cho tôi 10 cuốn sách kỹ năng và một đồng mũi tên. Là người đầu tiên thăng đến cấp 10, cho nên tôi lại được ông ấy cho thêm 2 sợi dây buộc mũi tên (để lấy lại sau khi bắn ra?). Cuối cùng còn bảo tôi trở về tìm ông sau khi lên đến cấp 15, bởi vì ông có nhiệm vụ cho tôi. Nói xong đầu đó, ông đóng lên giấy đưa tin của tôi một hàng chữ màu đỏ “Đạt tới cấp 10, cho phép tốt nghiệp”. Từ đầu tới cuối đều chỉ có một biểu tình một giọng điệu. Ông ấy không phải là NPC trí tuệ thấp chứ hả? Tôi ác tâm nghĩ.

Lúc này tiếng hệ thống vang lên.

>>> Hệ thống: bởi vì có người chơi đạt tới cấp 10, bảng xếp hạng đẳng cấp, bảng xếp hạng vũ khí, bảng xếp hạng chức nghiệp, bản xếp hạng thực lực đồng thời mở ra. Đây là bảng top ten. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ Hồng Hoang. Chúc các bạn chơi vui vẻ!

Tôi tranh thủ mở ra bảng xếp hạng.

Bảng xếp hạng đẳng cấp.

1. Lạc Thủy Tri Chu – 10 cấp 0% – không chủng tộc, không bang phái.

Bảng xếp hạng binh khí.

1. Đông Sương Cung: bạch ngân trang bị, công kích 35+, tốc độ 2+, kỹ năng đính kèm: đông sương mũi tên.

Bảng xếp hạng thực lực

1. Lạc Thủy Tri Chu – Hắc Âm Cung Tiền Thủ, không chủng tộc, không bang phái.

Không cần nhìn tôi cũng biết vị trí thứ nhất trên bảng xếp hạng của Cung Tiền Thủ vẫn chính là tôi. Kinh hoàng nhất là toàn bộ bảng xếp hạng hiện giờ chỉ có duy nhất một cái tên của tôi nằm chênh lệch trên đó. Tôi lật qua lật lại tìm nút “che dấu danh tự” nhưng không thấy. Cây to đón gió, đạo lý này tôi hiểu. Tôi không muốn bản thân trở thành cánh chim đầu đàn gánh chịu mọi gian nan nguy hiểm nha. Tôi thật phiền muộn, vì sao hệ thống không cho phép ẩn danh kia chứ? Đây chính là ép buộc người khác, còn đâu là nhân quyền nữa. Tôi muốn đi kiện công ty trò chơi!!!!!!

Đột nhiên lại nghĩ, hiện giờ chỉ có mình tôi lên đến cấp 10, nếu tôi lựa chọn ẩn danh thì khác nào “lạy ông con ở bụi này” chứ?? Tôi cười khổ. Kệ đi. Trôi sinh voi sinh cỏ. Chuyện gì tới sẽ tới. Có điều, tôi thấy kỳ quái, vì sao Băng Ngưng Tên lại không xuất hiện trên bảng xếp hạng? Chẳng lẽ mũi tên không tính là binh khí?

Đi tới sân luyện tập, tôi phát hiện tất cả Cung Tiền Thủ đều đang đứng ngẩn người. Dùng ngón chân để nghĩ cũng có thể đoán ra vì sao. Nhất định mọi người vừa nhìn thấy bảng xếp hạng của hệ thống. Tôi chợt dạ, cầu trời đừng để mọi người phát hiện ra tôi. Tôi chỉnh tốc độ lên cao nhất, không xoay ngang xoay dọc, lập tức vọt về phía cửa. Sau khi ra đến ngoại thành phía nam, tôi nằm ngửa xuống bãi cỏ, thở ra một hơi. Lúc này, tin nhắn của tôi nhấp nháy liên tục, mở ra xem từng cái.

“Chết tiệt! Bà tốt nhất đừng có kèn kiệu nha!” – đây là Thanh Điều.

“Cây cung của bạn, ra giá đi, tôi mua.” – đây là Bách Phát Bách Trùng.

“Mỹ nữ, gả cho ta đi!” – đây là Độc Cô Cầu Bại.

“Tôi sẽ thành lập bang hội, bạn hãy gia nhập bang hội của tôi.” – đây là Đông Phương Bá Chủ.

“Cô là con gái của tổng giám đốc Hoa Phong hả?” – đây là Bát Quái Thiên Vương.

“Có nhiều người theo dõi cô lắm đó, đi ra ngoài nhớ cẩn thận.” – đây là Âm Ảnh.

“Tôi nghe thấy vài tên đạo tặc đang thương lượng đi trộm cây cung của bạn, coi chừng đấy!” – đây là Tiêu Dao.

“Quả thật tôi đã không nhìn nhầm người. Đại tỷ, về sau tôi sẽ theo chân chị lăn lộn giang hồ.” – đây là Dạ Hành.

“Trang bị không sử dụng nữa thì cho em đi chị ơi...” – Gà Ngủ Gật.

...

...

Chỉ có Tiêu Dao và Âm Ảnh còn căn dặn nhắc nhở tôi này nọ, những tin nhắn khác toàn là rác rưởi. Tôi xóa. Tôi xóa. Xóa xóa xóa. Đem toàn bộ tin tức thiếu dinh dưỡng loại bỏ xong đâu đó, tôi gửi tin cho Tiêu Dao, cảm ơn hân đã nhắc nhở; gửi tin cho Âm Ảnh, nhắc anh ta đừng quên chuyện còn thiếu tiền tôi; gửi tin cho Thú Thú, cổ vũ bà đi thăng cấp nhanh lên; gửi tin cho Dạ Hành, xin lỗi vì tôi bận rộn nhiều chuyện nên không có thời gian đếm xỉa tới thỉnh cầu của anh ta.

Gửi tin xong, tôi vận cái lưng mệt mỏi, đứng lên, đã đến lúc làm chuyện chính rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Túy Ông Chi Ý

Sau khi đuổi Thanh Điều đi, tôi ngồi nhìn mưa rơi, ý tưởng đột phá vào trong đầu. Không biết lấy cảm máu tán (bột thuốc) trộn với nước thì có trở thành cảm máu hoàn (viên thuốc) không nhỉ? Nghĩ liền làm, tôi lấy miếng gỗ cấp 2, gọt đều loáng loáng thành một cái chậu gỗ, hứng miếng nước mưa. Sau đó hòa cảm máu tán vào với nước mưa, mở luyện hóa thủ trực, sử dụng thuật bào chế. Một lát sau, tôi nghe lời thông báo từ hệ thống.

>> Hệ thống: bạn đã thành công luyện chế cường lực cảm máu hoàn.

Tôi nhìn thử thuộc tính của viên thuốc. Cứ 5s hồi phục 150 điểm máu... haha... mạnh hơn cảm máu tán nhiều.

E hèm, tôi phát hiện một vấn đề lớn. Xác suất thành công của tôi khi luyện chế được vẫn còn khá thấp. Hiện giờ là 60%, trừ bỏ 50% cộng vào từ vòng tay, nghĩa là xác suất thực sự của tôi chỉ có 10% mà thôi. Tôi thật hoài nghi vận may của tôi là giá trị tùy cơ (biến đổi không lường trước), bằng không vì sao có lúc thì cực kỳ may mắn, mà có lúc lại xúi quẩy đến độ đánh quái cả ngày vẫn không tìm thấy 1 con boss??

Tôi thăm nguyên rủa hệ thống trong lòng, lại không dám chậm trễ, tiếp tục luyện được. Một lát sau, toàn bộ cảm máu tán trong tay tôi đều chuyển thành cảm máu hoàn, trong số thành phẩm còn có vài viên cảm máu hoàn cao cấp.

Tôi thử trực tiếp dùng cảm máu thảo (lá cây thuốc) hòa với nước để luyện thành được hoàn. Không ngờ kết quả vượt khỏi dự liệu luôn, xác suất thành công lẫn phẩm chất của sản phẩm đều tăng cao. Xem ra phương thức bào chế này mới đúng, phần viết trong sổ tay không hữu dụng bằng.

Mưa càng ngày càng nhỏ hạt. Tôi vội vã để 2 khối gỗ còn lại thành chậu hứng mưa. Kiểm tra số thảo dược còn lại trong balo, 6 nhánh cảm máu thảo, 3 nhánh cỏ 3 lá (clover), 1 cành quý châm thảo, 2 nhánh cỏ đuôi ngựa, 2 khóa hàm tu thảo, 4 đóa hoa đồng tiền. Tôi không rõ mấy loại thảo dược này có công dụng gì, thế là dứt khoát bỏ toàn bộ vào thủ trực, đổ thêm nước, sau đó sử dụng thuật chế thuốc.

Qua một hồi, mưa đã tạnh, được vẫn chưa xong. Lại thêm một lát, mây đen đều tan biến, được vẫn chưa xong. Thêm một lát nữa, được vẫn chưa xong. Tôi bắt đầu đổ mồ hôi. Trời ơi, sao lâu quá vậy??? Qua thêm 10 phút, rốt cuộc tiếng hệ thống vang lên.

>> Hệ thống: chúc mừng bạn đã thành công luyện chế ra một loại đan dược mới. Mời đặt tên.

Tôi nhìn thử thuộc tính của viên thuốc. Mãn huyết (hồi đầy) ngay lập tức, đồng thời giải trừ toàn bộ trạng thái. Quá trâu bò!!! Có thể nói đây là viên thuốc cứu mạng.

“Tên là Tục Mạng Hồi Hồn Đan”

>> Hệ thống: chúc mừng bạn thành công luyện chế Tục Mạng Hồi Hồn Đan, hệ thống ban thưởng 200 điểm danh vọng.

Tiếp theo lại nghe hệ thống thông báo trên kênh thế giới.

>> Hệ thống: người chơi Lạc Thủy Tri Chu, thuộc Mất Phương Hướng Trấn đã thành công luyện chế Tục Mạng Hồi Hồn Đan, có công hiệu lập tức mãn huyết đồng thời giải trừ tất cả trạng thái. Hệ thống đã thay người chơi đăng ký phương thuốc độc quyền. Tất cả Y sư hiện giờ có thể theo chỗ NPC để học kỹ năng nhưng phải trả phí học tập cho Lạc Thủy Tri Chu là 80 bạc. Hệ thống sẽ tự động khấu trừ 40 bạc vào thuế thu nhập cá nhân của Lạc Thủy Tri Chu.

Tôi đóng khung tin tức. Phương thuốc này tôi sẽ không bán cho bất luận kẻ nào. Giá trị của nó là cực kỳ xa xỉ. Tôi quyết định sẽ dùng phương thuốc làm nền tảng kinh tế cho mình vào thời kỳ sau. Nói thật, bởi vì tôi biết vào lúc này chẳng mấy ai có thể tìm được cỏ 3 lá và quý châm thảo để mà luyện Hồi Hồn Đan cả, có bán cũng vô dụng.

Hôm nay ánh trăng rất đẹp, đặc biệt là sau cơn mưa, không khí càng sạch sẽ. Đúng vậy, thời điểm này chuyện thích hợp nhất là đi săn đêm. Tôi kiểm tra trang bị một chút, sau đó đi vào rừng cây.

Các bạn tiểu cầu, Nhện tôi đến đây!!!

(Lời tác giả: ghi chú về chế độ tái sinh (respawn) của hệ thống. Hồng Hoang không có chế độ tái sinh như các game khác. Trong Hồng Hoang, khi bạn ném một đồ vật xuống đất, nếu là thức ăn sẽ bị động vật ăn tươi hoặc từ từ hư thối, nếu là kim loại sẽ bị oxy hóa, nếu là gỗ sẽ từ từ mục ruỗng, nếu là xác chết sẽ bị côn trùng đục khoét...v.v.. Nói tóm lại là hệ thống sẽ không thu hồi bất cứ thứ gì, mọi thứ sẽ nằm đúng nơi nó được sinh ra hay bị bỏ xuống, trừ phi có ngoại lực tác động thì mới bắt đầu hư hao.)

Tôi giết tiểu cầu (chó hoang) suốt đêm, cuối cùng thắng thêm 1 cấp, hiện giờ đã lên cấp 11. Nhưng lúc này kinh nghiệm thu được từ việc giết chó không còn nhiều nữa. Tôi quyết định rời khỏi khu rừng, tiếp tục đi về phía nam.

Ra khỏi rừng rậm, tôi nhìn thấy núi Chiêu Ngọc ở phía xa, còn trước mặt là một thảo nguyên xanh tươi mon mồn, từng tốp sói xám túm tụm với nhau, nhìn về tôi với ánh mắt hận thù. Hừ... các ngươi nhìn cái gì mà nhìn... ta sẽ không đi vào phạm vi công kích của các ngươi, các ngươi làm gì được ta chứ?!

Tôi quan sát toàn cảnh, phát hiện có một nhóm sói lạc đàn, đứng cách những con khác đến 60 mét. Hắc hắc, tiểu tử, xem ta nhỏ sạch răng của các ngươi.

Tôi lấy ra một mũi tên, nhắm bắn vào một điểm cách nhóm sói lạc đàn này chừng 5 mét. Đúng như tôi dự đoán, 3 con sói đồng thời chạy tới tấn công tôi. Chuyện này tôi đã tính toán đầu ra đó. Bọn chúng cách chỗ tôi đứng khoảng 100m, mất 6s mới chạy tới nơi. Mà tôi chỉ cần 3s đã có thể tiêu diệt chúng. Thông thả bắn ra 3 lượt mũi tên, 3 con sói bịch bịch ngã cái ạch xuống. Đừng hiểu lầm, tôi không có ý định giết chúng. Tôi chỉ bắn gãy chân chúng mà thôi. Tôi không phải là sát “sói” cuồng nha. Mục tiêu của tôi là dùng nhóm tiêu sói hoang này để đặc huấn (đặc biệt huấn luyện) kỹ năng tiền pháp.

Lại bắn thêm 3 mũi tên khiến bọn sói triệt để tắt thở, tôi đi tới thu hoạch thành quả. Nào là răng sói, da sói, thịt sói, tim sói... Tim sói? Tôi cầm trái tim đồ au lên, trong mắt xuất hiện một hình ảnh cực kỳ hấp dẫn: một bàn thức ăn. Lau nước miếng, bỏ tim sói vào balo, tôi quyết định lúc trở về phải kêu Thú Thú nấu món tim sói ướp hành cho tôi ăn mới được. Vì viễn cảnh của món tim sói ướp hành, tôi đem đám sói ở khuôn viên 10 dặm quanh đây giết sạch sẽ...

Mặt trời lên cao, có lẽ sắp đến giờ bị hệ thống đá ra rồi, tôi đành ngừng việc giết chóc, tìm một góc khuất, ngồi xuống bắt đầu chế tác mũi tên từ răng sói. Lúc tôi làm tới mũi tên răng sói thứ 2 thì lại nghe hệ thống nhắc nhở, thuật chế tác của tôi đã thăng lên trung cấp. Thông báo này khác với lúc tôi làm mũi tên từ răng nanh (của chó). Chẳng lẽ chủng loại (vật liệu) tương tự thì cũng được tính là một sao cà? Tôi còn chưa ngâm nghĩ thông suốt vấn đề này thì giới hạn thời gian đã đến, không thể làm gì khác hơn là log out.

(Lời tác giả: về phạm vi cảnh giới của quái vật trong game. Mỗi loại quái vật có phạm vi cảnh giới khác nhau. Một khi người chơi lọt vào phạm vi này sẽ bị quái chủ động công kích, cho dù người chơi có tấn công chúng hay không. Còn nếu người chơi chủ động tấn công bọn quái bên ngoài phạm vi cảnh giới của chúng sẽ khiến chúng phản kích theo bản năng, lúc này luật lệ phạm vi cảnh giới không tồn tại.)

Bên ngoài đã là 4g sáng. Thảo Hoa Mai đang nằm thẳng cẳng ngủ ở trên giường. Tên cầm thú này thật biết hưởng thụ. Tôi nhón chân lần mò chui vào giường, trong nội tâm không khỏi nghĩ tới mũ giáp trò chơi. Nếu có mũ giáp thì tốt rồi, có thể nằm thẳng trên giường mà chơi. Đáng tiếc, một cái mũ giáp trò chơi trị giá 2 triệu RMB (nhân dân tệ của TQ). Loại sinh viên nghèo rót mùng tôi như chúng tôi không tài nào mua nổi.

Ngủ một giấc đến lúc mặt trời lên cao, tôi mơ màng mở mắt ra, phát hiện toàn thể mm (muội muội, em gái) còn đang bận trang điểm chải đầu này nọ. Không ngờ chúng tôi đây là ngủ nướng tập thể nha. Đánh răng rửa mặt xong xuôi, tôi cùng Thảo Hoa Mai và Tiểu Lược phóng như bay xuống căn tin.

Vừa bước vào căn tin, tôi liền nhìn thấy cái người tôi không muốn gặp nhất – Lam Khải Y. Tôi còn đang cân nhắc có nên đổi chỗ ăn cơm trưa hay không thì thật không may hắn đã nhìn thấy tôi rồi.

“Sâu, bạn cũng tới ăn cơm trưa à?!”

Nói nhảm! Tôi đến căn tin không phải để ăn cơm chứ chẳng lẽ đến đây ngửi khói?!

“Đến, cho các người nhận thức một chút. Đây là người đang giữ đẳng cấp cao nhất của Hồng Hoang, Lạc Thủy Tri Chu. Cũng là đại tỷ của ta.”

Tôi vừa nghe Lam Khải Y nói xong câu kia, trong đầu liền nổ “oanh” một cái. Tên miệng rộng chết tiệt này!! Thật muốn đem hán băm vằm thành trăm mảnh!!!!!!!!!! Mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người tôi. Có sùng bái, có khinh thường, có hoài nghi, có địch ý... Thật nhảm chán! Tôi gạt đầu xem như chào hỏi cho có lệ, sau đó nói với Lam Khải Y.

“Tôi đi với bạn, ngồi bên kia. Mọi người cứ nói chuyện nhé. Gặp lại sau.” – nói xong liền quay đầu đi luôn. Tôi phiền muộn ngồi ăn cơm sùròn trứng chiên, Thảo Hoa Mai ngồi bên cạnh hiếu kỳ hỏi

“Ê Sâu, soái ca kia là ai vậy? Tui chưa từng nghe bà nói bà có quen một người đẹp trai như vậy nha?!”

“Mới biết ngày hôm qua thôi. Là một tên ngu ngốc, đừng để ý hắn.”

“Ồ...”

“Này!” – Tiểu Lược hát đầu, ra hiệu đằng sau lưng tôi, bữu môi nói – “Cái tên ngu ngốc bà nhắc đang đi tới.”

“Các vị mỹ nữ ~~~ xin chào!! Sâu, bạn đang ăn gì đó?” – trước sau vẫn giữ dáng vẻ ưu nhã thanh thoát.

“Com sùròn.” – tôi nghiêng răng trả lời.

“Com sùròn? Nhưng sao chỉ có thịt không có sùròn? Làm sao gọi là com sùròn được?”

Thấy vẻ mặt ngu ngốc của hắn, tôi thật có xúc động muốn đứng lên thui cho hắn một cú – “Anh là người ngoài hành tinh hả? Đến bây giờ còn không biết căn tin trường chúng ta chính là bán com như vậy sao?”

Lam Khải Y vô tội lắc đầu: – “Tôi bình thường chỉ ăn rau.”

Cbn, dân nhà giàu chết tiệt! Ba chúng tôi rất ăn ý dùng ánh mắt khinh bỉ hắn.

Nhìn thấy ánh mắt hung dữ của ba đứa tôi, Lam Khải Y rất thức thời mà im lặng, đi vòng qua mặt bàn, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Lược. Tiểu Lược nhíu mày, nhích người ra xa một chút. Không ngờ Lam Khải Y cũng nhích theo, thế là vẫn ngồi rất sát. Vẻ mặt Tiểu Lược như muốn ăn thịt người. Đáng tiếc đây là chỗ công cộng, không thể phát tác. Một mặt vẫn giữ thái độ nho nhã lễ độ của thực nữ, một mặt lại âm thầm cân nhắc, không biết một lát có nên kéo cái tên sắc lang này ra chỗ hẻo lánh mà dân cho một trận không? Để hắn ném thù tài nghệ võ thuật của mỹ nữ đệ nhất?

Tôi và Thảo Hoa Mai ngồi một bên thì cảm thán trong lòng, hoa khôi đúng là có sức quyến rũ kinh người nha. Một mặt lại vì anh chàng Lam Khải Y mà đọc kinh ai điếu. Uy lực của Tiểu Lược chúng tôi đã từng chứng kiến, có thể một chiêu đánh ngực phó hội trưởng CLB thể dục của trường. Mà tên đó là cao thủ đai đen không thủ thuật.

Lam Khải Y đột nhiên có cảm giác một trận gió lạnh thổi qua. Có sát khí!!! Không biết từ đâu tới nhỉ? Hắn quay đầu nhìn quanh, chỉ thấy hai người ngồi đối diện đang ần ỉn mỉm cười, không có gì khác thường cả. Vậy tốt cùng là sát khí ở đâu ra? Lắc lắc đầu... Lam Khải Y tự an ủi: ảo giác thôi!

“Khụ... đại tỷ, tôi muốn thương lượng với chị một chuyện.” – Lam Khải Y cười lộ ra hàm răng trắng bóng, đúng chuẩn soái ca.

“Nếu là chuyện gia nhập bang hội của anh thì miễn bàn.” – dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết tên này có chủ ý gì. Tôi mới không thêm ngồi cùng thuyền với bọn họ.

“Haha~” – Lam Khải Y cười đến là dâm dăng – “Đại tỷ là đệ nhất nhân, tôi làm sao dám ủy khuất chị gia nhập nghiệp đoàn (guild) của chúng tôi chứ. Chị cũng biết tôi rất kính phục chị. Lòng kính ngưỡng này không cách gì diễn tả thành lời. Mỗi ngày tôi đều giảng dạy cho bọn anh em biết đại tỷ anh hùng như thế nào, tài giỏi ra làm sao, xinh đẹp...”

“Dừng!!” – hắn mà chưa cầm miệng thì tôi sẽ nhảy qua nhổ hết răng của hắn ngay.

“Có chuyện mau nói, có rắm mau thả, không thì mau rút!!!” – Thảo Hoa Mai rất ghét cái lối giảng đạo dài dòng như Đường Tăng này.

“Anh là nam nhân mà sao có thể dài dòng như vậy chứ?” – Tiểu Lược khinh bỉ.

Lam Khải Y da mặt đỏ ửng. Vỡ mộng ngựa không được người khen thưởng mà còn bị cười nhạo, hắn chỉ sững sờ đứng 1s, lập tức khôi phục bộ dáng ưu nhã thoát tục... Tôi rất muốn giương tay cho hắn một ngón cái (ý khen thưởng). Hắn quả thực có tiềm lực để làm kỹ nam (traí gọi).

Lam Khải Y đưa tay vuốt tóc: – “Tôi ở nhà trọ số 26, lầu 6, phòng số 10. Ký túc xá có tổng cộng 20 người, đều là sinh viên điện tử, lớp A. Hơn nữa, chúng tôi đều là bạn bè thân thiết từ trước.”

Lớp A!!!! Trách không được. Nghe nói, lớp A của mỗi khoa đều là nhị thế tử (con ông cháu cha). Trường học gọi họ là lớp tinh anh. Bọn sinh viên bình thường thì gọi họ là lớp “tiền” đồ. Cá nhân tôi không ủng hộ cách nhà trường phân chia đẳng cấp như thế này.

“Ồ, thì ra các anh là thái tử đẳng!!”

Lam Khải Y đương nhiên nghe được sự khinh thường trong giọng điệu của tôi.

“Con người không thể lựa chọn cha mẹ sinh ra mình. Kỳ thật, bọn tôi còn bị áp lực lớn hơn các bạn nhiều. Bọn tôi đều là con trai độc nhất. Tương lai phải kế thừa gia nghiệp, nếu thực lực quá yếu sẽ bị người khác coi thường. Cho nên hiện tại phải dựa vào điều kiện có sẵn để tạo ra môi trường học tập tốt nhất. Trong mắt mọi người thì bọn tôi đều là đám hung hăng càn quấy. Không có cách nào khác hơn. Bởi vì nếu không làm như vậy, bọn tôi sẽ không đủ tự tin vượt mặt đám sinh viên... một sách.”

Thấy sắc mặt mọi người đã dịu đi, Lam Khải Y liền tranh thủ nói thêm vào: – “Kỳ thật, tôi là người rất khiêm tốn.”

“Xi ~~~” – ba đứa tôi đồng loạt bo bo xì hân. Mặt Lam Khải Y liền đỏ ửng lên.

“Khụ khụ...” – thấy tôi ra dấu bảo hắn nói tiếp, hắn liền dăng dăng – “Trong đám bọn tôi có một người là thiếu gia của tập đoàn Dương Phong, gọi là Thượng Quan Tường.”

Vừa nghe đến bốn chữ “tập đoàn Dương Phong”, lỗ tai của tôi và Thảo Hoa Mai liền dựng thẳng lên, trên mặt lộ ra biểu tình hưng phấn.

Hai đứa tôi sờ đĩ ghi danh vào khoa Trí tuệ nhân tạo Sinh hóa điện tử là bởi vì hy vọng tương lai có thể trở thành nhân viên nghiên cứu phát triển chương trình trí tuệ nhân tạo. Mà Dương Phong chính là tập đoàn đi đầu trong lĩnh vực phát triển trí tuệ nhân tạo ở TQ. Chiêu bài cao nhất của bọn họ là đầu não AI có tên gọi Bàn Cổ đại thần. Cho nên thông tin của Lam Khải Y đối với chúng tôi mà nói giống như thịt tươi trong mắt bọn ruồi bọ, giống như cừu non trong mắt đám lang sói. Hơn nữa, hai đứa tôi nhiệt tình yêu thích (game) Hồng Hoang, cho nên biểu hiện hưng phấn của chúng tôi là điều bình thường.

Nhìn thấy ánh mắt như lang như sói của hai đứa tôi, Lam Khải Y theo bản năng rùn mình một cái, sau đó mới nói tiếp vào vấn đề chính.

“Theo thông tin hành lang mà bọn tôi thu lượm được, một tháng sau Hồng Hoang sẽ chính thức khai trương hệ thống hoán đổi tiền tệ (từ ngoài đời vào game và ngược lại). Bọn tôi đã vay mượn trong nhà mỗi người được 200 vạn RMB. Đây là số vốn khởi đầu, bọn tôi chuẩn bị phát triển lớn ở trong game. Mọi người cũng biết đó, ở trong game thì chỉ có tiền là không đủ, phải có cao thủ trấn thủ nữa mới được.”

Hắn nói xong liền vụng trộm nhìn tôi. Tôi liếc mắt.

“Nói tới nói lui vẫn là muốn tôi gia nhập bang hội của mấy người chứ gì.”

“Không không...” – Lam Khải Y lắc đầu – “Là ngược lại. Bọn tôi muốn theo chị. Đại tỷ, chị sẽ là lão đại, bọn tôi là tiểu tốt, dùng danh nghĩa của chị để thành lập bang hội. Chị thấy thế nào?” – lần này nói xong lại vụng trộm ngắm Tiểu Lược.

Tôi choáng ~ Không ngờ tên này là túy ông chi ý (người uống rượu không phải vì rượu mà vì một mục đích khác)

“Không có hứng thú!” – tôi không muốn mỗi ngày phải dẫn theo một cái đuôi dài ngoằn chạy đông chạy tây. Hơn nữa, là một lão đại trên danh nghĩa khẳng định tôi chẳng có tí thực quyền nào. Tôi mới không tin đám người lớp A lại làm việc gì khiến bản thân họ chịu thiệt thòi.

Thảo Hoa Mai ngược lại rất có hứng thú – “Sâu, một cái bánh lớn rơi xuống đầu, vì sao bà không ăn? Tự nhiên có được chức hội trưởng miễn phí, hơn nữa trong đám đệ tử dưới trướng còn có thiếu gia của tập đoàn Dương Phong, bao nhiêu oai phong nha~~”

“Đừng vậy đừng vậy!!!” – Lam Khải Y gật đầu hưởng ứng theo. Hắn ở trước mặt đám bằng hữu khoe khoang khoác lác, nếu không thành công kéo người về, hắn sẽ phải làm lao công cho bọn kia suốt một tháng đó~ Hơn nữa, ở đây còn có một đại mỹ nữ. Nghĩ đến chuyện lừa gần rom lâu ngày cũng bèn... Lam Khải Y trong lòng cười lên hắc hắc, lặng lẽ liếc mắt nhìn Tiểu Lược.

Tiểu Lược thấy Lam Khải Y len lén nhìn mình, không hề tức giận ngược lại còn mỉm cười, thuận tiện quăng qua một cái mị nhãn (liếc mắt đưa tình) khiến trái tim Lam Khải Y nhộn nhạo không yên. Tôi và Thảo Hoa Mai thì lạnh mặt xuống.

“Nghe qua thì đúng là hấp dẫn, nhưng mà...”

Thảo Hoa Mai và Lam Khải Y đều quay đầu nhìn, ngửa tai chờ nghe nửa câu sau của tôi.

“... không có hứng thú là không có hứng thú!!!”

“Sâu, đầu óc bà bị đập hỏng rồi hả? Chuyện tốt như vậy vì sao không đồng ý?” – Thảo Hoa Mai nôn nóng hỏi.

Haiz~ tên gia hỏa này, không chịu nhìn tình huống gì cả. Hơn nữa, Thảo Hoa Mai phải biết rõ, bản tính tôi vốn lười, hoàn toàn không thích hợp làm hội trưởng a~

“Thú Thú, bà cũng biết tui gần đây tự do tự tại đã quen. Trò chơi đối với tui chỉ là trò chơi. Niềm vui lớn nhất của tui là đánh quái, thăng cấp, làm nhiệm vụ, thám hiểm, tầm bảo, mấy loại chuyện vui vẻ này. Quản lý người khác sao? Xin lỗi, tui không hứng thú.”

Nói xong tôi đứng lên, vỗ mông rồi đi, lưu lại một đoàn khán giả với những biểu lộ khác nhau. Trờ về ký túc xá, giải quyết vấn đề chuyển hóa chất đầu ra đó (kiểu nói vãn về của chuyện đi vệ sinh đó hehe), tôi lập tức tiến vào trò chơi.

Trong trò chơi.

Từ trên cây nhảy xuống, không thèm nhìn đến 3 con sói đang chuẩn bị tấn công, tôi dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới núi Chiêu Ngọc.

Tiến vào phạm vi núi Chiêu Ngọc, tôi dừng lại quan sát bốn phía, không cảm thấy có khí tức quái lạ nào, tôi nhắc chân đi vào rừng cây trước mặt. Lúc này tin nhắn của Thảo Hoa Mai gửi tới. “Sâu, tui ủng hộ bà!” Đã nói mà, tỷ muội tốt chính là tỷ muội tốt. Tôi đang cảm động rung rung thì tin tức thứ hai lại tới. “Tui đã thay mặt bà đáp ứng Lam Khải Y rồi. Nếu bọn hắn cần giúp đỡ, bọn mình khẳng định sẽ toàn lực hỗ trợ.”

Dưới chân trọt một cái... bạch ~ tôi té một cú chổng mông. Thảo Hoa Mai tên cầm thú này, dám đem tôi đi bán!!!!!!!!!!!!!! Tôi thật không rõ, đảng hữu của tôi vì sao lại muốn mang tôi đi bán cho người khác? Rất vui sao? Xem ra hôm nào đó tôi cũng phải đem các nàng đi bán một lần cho biết mới được. Có qua có lại mới toại lòng nhau mà... hắc hắc... Tôi đang tưởng tượng tình cảnh vui vẻ kia, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng dáng màu trắng. Tôi nheo mắt, quăng qua thuật giám định.

>> Hầu tử (con khỉ), linh tuần tra, 15 cấp, thuộc tính Mộc.

Thuật giám định quả nhiên dùng tốt. Tôi bắn một mũi tên răng sói. Thân hình hầu tử lóe lên một cái liền tránh thoát. Tôi kinh ngạc há mồm. Mũi tên này tôi dùng toàn lực tấn công, không hy vọng lấy đi bao nhiêu máu của nó, chỉ muốn thăm dò lực phòng ngự của nó mà thôi. Không ngờ tốc độ của con khỉ lại nhanh như vậy. Có lẽ còn cao hơn tốc độ di chuyển của tôi.

Tôi lại cẩn thận rút ra một mũi tên răng sói. Linh tuần tra tỏ vẻ khinh thường, đôi mắt lóe sáng nháy nháy nhìn tôi, giống như đang khiêu khích. Giận!! Tôi lập tức phóng ra một trận mưa tên. Đều tránh thoát!!! Sau đó chính là tình cảnh truy đuổi trong rừng. Con khỉ chạy, tôi đuổi. Nhưng hết lần này đến lần khác đều bắn không tới. Tôi căm thù bọn quái vật cao mãi aaaa~~~ (thông minh)

Chạy đuổi một hồi, tôi đột nhiên cảm giác hình như có thêm những sinh vật khác xuất hiện xung quanh. Tôi dừng chân, đồ mồ hôi đầy đầu. Một con khỉ tuần tra thôi mà tôi còn đối phó không nổi, nếu là một đám khỉ thì... Tôi quyết định theo đường cũ lùi lại, con khỉ chết tiệt kia vậy mà đi theo tôi. Tôi mặc kệ nó, chỉ lăm le mũi tên sẵn sàng trên dây cung, nếu nó dám tới gần, tôi liền cho nó đẹp mặt.

Tôi cẩn thận đi thụt lùi từng bước, hậu quả của chuyện không thể nhìn đường là... tôi đập nhầm cây. Một cái cây loại đơn giản nhất, cây rập (loại vòng sắt), còn may là nó không có răng cưa. Nhưng cú va đập khủng khiếp đó vẫn khiến tôi rơi vào tình trạng hôn mê tạm thời. Linh tuần tra chạy tới, đầu tiên là nó cướp cây cung trong tay tôi. Sau đó không biết nó từ đâu lấy ra một sợi dây thừng, đem tôi trói thành cái bánh chưng, kẻ đó thì khiêng tôi đi lên núi, y như đang khiêng một con lợn chết.

...

Tôi tốt cùng đã đắc tội với vị thần tiên nào đây hả!???

Chương 7: Hợp Tình Lý, Ngoài Ý Liệu

Tôi không gặp được công chúa tộc Tinh Tinh, đây là hợp lý. Tôi bị nhốt trong tù, cây cung bị cướp mất, vị trí bị che dấu, đây cũng hợp lý nốt. Nhưng mà...

Vì sao lại trói tôi vào cây cột a?!

Tôi giống như một con ngọc, bị trói vào một cây cột, bị ném vào ngục giam. Tôi yêu cầu được đối đãi như tù binh bình thường ~ Tôi muốn kháng án, muốn đòi công bằng... nói tóm lại là tôi muốn được cởi trói!!!!!!!!!!!!!! Thiết khóc không ra nước mắt. Kệ đi. Cùng lắm là bị giết 1 lần, rút 1 cấp, rồi sẽ trở về thành. Thế nhưng bọn khi lại không thèm để ý đến tôi... Được lắm, tôi log out. Tôi không thèm chơi với bọn chúng nữa.

Thảo thiết bị kết nối trò chơi, tôi nhìn thấy Tiểu Lược đang cau mày ngồi trước bàn, dùng sức chà đạp con thú nhồi bông đáng thương là Kinh Ngư.

“Làm sao vậy Tiểu Lược?”

Bịch~ Tiểu Lược không ngờ tôi sẽ xuất hiện trước mặt nàng, quá kinh hãi mà đánh rơi Kinh Ngư vào chén sữa đậu nành đặt trên bàn.

“Không có gì.” – Tiểu Lược luống cuống tay chân lấy Kinh Ngư ra khỏi chén sữa, liều mạng lau chùi.

“... không có việc gì mà lại có dáng vẻ này sao... hắc hắc... đừng nói là bà đang nghĩ chuyện yêu đương gì đó nha...” – tôi cười mờ ám.

Tiểu Lược trừng mắt, có vẻ muốn đem con Kinh Ngư trong tay đập vô mặt tôi. Quá đáng sợ ~

“Bà không phải nói muốn đi chinh chiến tên Lam Khải Y sao? Nhanh như vậy đã về rồi?” – tôi nhanh miệng nói lảng sang chuyện khác.

“Haiz!!!” – Tiểu Lược nghe tôi nói xong liền thở dài – “Tui thua...”

“Hả? thua? thua cái gì?” – đầu tôi đầy dấu chấm hỏi.

“Tui đánh nhau với tên sắc lang kia, tui thua.” – Tiểu Lược càng ỉu xiu.

“À...” – ta cầm hộp sữa bò, ngửa đầu uống.

“Chết tiệt!!!” – Tiểu Lược túm lấy hộp sữa của tôi – “Bạn tốt bị người ta khi dễ mà bà còn nhàn nhã ở đây uống sữa hả? Bà có nhân tính không? Đồ máu lạnh!!!!”

“Chị hai à ~” – tôi ưỡn khuỷu nhìn nàng – “Tui có thể làm gì nha. Chẳng lẽ lại nói, đừng thương tâm, để tui thay bà đi trị tên hỗn đản kia sao? Chị hai ơi, tôi nói được mà làm không được nha. Lực bất tòng tâm a~”

“Tên đó không phải đang chơi trò chơi sao? Bà giúp tôi trị hắn trong game.”

“Được. Nhất định!” – tôi nhanh nhẩu đáp ứng. Trong lòng vì sự xui xẻo của bạn Lam Khải Y mà mặc niệm 1s đồng hồ.

“Sâu.”

“Hả?”

“Bà trả lời qua loa đúng hông?” – Tiểu Lược hoài nghi nhìn tôi.

“Làm gì có. Tui thề trên hộp sữa bò, tui không hề qua loa. Nếu nói dối, tui sẽ bị nghẹn chết khi uống sữa bò!”

“...” – Tiểu Lược nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh.

Trầm mặc 3 phút, Tiểu Lược trả lại hộp sữa bò.

“Tui nghĩ tốt nhất là tui tự mình vào trò chơi trị tên kia. Đúng rồi, Sâu, trong Hồng Hoang thì chức nghiệp nào đánh đấm lợi hại nhất?”

“Chuyện này à... công kích cao nhất là Pháp Sư, nhưng chỉ có thể công kích từ xa. Cận chiến lợi hại nhất là Thích Khách, nhưng phòng ngự quá thấp. Ừm... so sánh thiệt hơn thì Cuồng Chiến Sĩ hẳn là lợi hại nhất, công kích cao mà phòng thủ cũng cao, thích hợp cho tân thủ.”

“Thật vậy à?” – Tiểu Lược trầm tư.

Tôi vụng trộm nhìn Tiểu Lược, có chút bất an. Kỳ thật, chức nghiệp gì đó của trò chơi này tôi không hiểu rõ ràng cho lắm. Câu trả lời của tôi là dựa theo kinh nghiệm chơi game trước đây mà phỏng đoán thôi, chẳng biết có đúng hay không nữa.

“À Tiểu Lược, trò chơi này có nhiều chức nghiệp đặc sắc lắm. . . đợi lúc bà đăng ký, chịu khó nghe giới thiệu rồi hãy chọn.”

“Được rồi. Nickname trong trò chơi của bà là gì? Tui đi tìm bà.”

“Hắc hắc... tui là Lạc Thủy Tri Chu, còn Thú Thú là Lạc Thủy Thanh Điều. Có điều, địa điểm sinh ra của tân thủ là do hệ thống tùy cơ phân phối, bà không nhất định rơi xuống cùng một khu với tui. Nếu có gì không hiểu, bà cứ nhắn tin cho bọn tui là được.”

Sau khi nói chuyện xong, tôi thở ra một hơi. Không ngờ log out nghỉ ngơi mà cũng gặp chuyện phiền toái nữa. Có điều, phản ứng của Tiểu Lược hơi cổ quái nha. Có vẻ cô nàng để ý hơi nhiều tới cái tên Lam Khải Y kia, mặc dù sự để ý này thành lập trên cơ sở cừu hận, nhưng... không phải mấy tiểu thuyết ngôn tình đều có tình tiết cầu huyết như vậy sao? Nam chính nữ chính đều bắt đầu từ cừu hận? Tôi rùn mình, lắc lắc đầu, đây không phải là chuyện mà tôi có thể quản.

Thôi, tôi vẫn nên vào game suy ngẫm làm cách nào để thoát khỏi nhà giam.

Một hồi mê muội qua đi, tôi mở mắt. Ồ... không phải nhà tù... đây là đâu nha? Đám khi thừa dịp tôi không ở đã khiêng tôi đi chỗ khác rồi? Nghĩ tới một đám tay chân lông lá sờ mó thân thể tôi, trong lòng tôi liền chuyển lạnh.

Đưa mắt nhìn xung quanh. Đây là một sơn động rộng rãi sáng ngời. Tôi đang ngồi trên một giường đá có phủ da thú. Bên cạnh có một số vật dụng gia đình cũng bằng đá. Còn có... một con khi cái mặc quần áo như một bà hầu gái. Tôi nhìn lên đỉnh đầu của nó thì thấy 5 chữ lấp lánh: Công chúa Tinh Tinh tộc.

“Ngươi tỉnh rồi.” – công chúa nhìn tôi với vẻ mặt hiền lành từ tính, hoặc có thể nói là vậy nếu khi cũng biết biểu đạt tình cảm.

“Phải.” – tôi cảnh giác, ai biết nàng ta muốn làm gì nha.

“Có đói bụng không? Muốn ăn chuối tiêu không?” – nói xong đưa ra một nải chuối.

Tôi đỏ mặt, chẳng lẽ nghĩ tôi là khi giống bọn họ sao?

“Các ngươi muốn gì?” – suy nghĩ thiệt hơn, tôi quyết định đi thẳng vào vấn đề.

“Haiz!!!” – cô nàng trung ra vẻ mặt bi thương – “Xin đừng trách chúng ta. Chúng ta có chuyện khó xử. Tinh Tinh tộc có nhiệm vụ phải bảo vệ pho tượng của thần, người bảo hộ của núi Chiêu Ngọc. Nhưng thời gian trước, có một tên trộm đã đến chom mắt Mê Cốc Cự Cung và Kim Tiền (tên) trên tay của Thần. Chúng ta rất đau đầu, bắt buộc đi phải mượn cung của ngươi...”

Mượn hả? Cô nàng khi này đứng là biết cách nói chuyện nha. Rõ ràng là cướp của tôi, vậy mà bây giờ lại giả vờ vô tội.

“Nhưng... chỉ có cung thôi thì chưa đủ, phải có cả Kim Tiền nữa mới được. Mà cái này thì chỉ có thợ rèn của nhân loại mới chế tạo ra được. Tinh Tinh tộc không quen thuộc với thể giới nhân loại. Ngươi xem, ta tốt với ngươi như vậy. Có thể hay không... a?” – cô nàng kiêu mị nháy mắt với tôi một cái. Hại tôi té lộn cổ từ trên giường xuống đất.

“E hèm... chỉ cần ngươi làm cho chúng ta 10 mũi tên, ta sẽ cho ngươi hoàng kim (tiền vàng). Muốn bao nhiêu liền cho bấy nhiêu. Ngươi thấy thế nào?”

Hoàng kim? Hắc hắc... cơ hội của tôi đã tới, nếu không hung hăng ngoạm một cú lớn thì thật hổ thẹn với bản thân à.

“Được. Ngươi đem cây cung trả lại cho ta trước. Ta sẽ mua cho ngươi một cây cung mới.” – bảo bối của tôi nhất định phải đòi về.

Ngoài dự liệu, cô công chúa không hề nghĩ ngợi đã cự tuyệt lời đề nghị của tôi: – “Trang bị trong cửa hàng của các ngươi không có thuộc tính. Yêu cầu của chúng ta thấp nhất phải là ngân khí mới được.”

Tôi trầm mặc, hoàn toàn chính xác. Tôi hiện tại không có khả năng chế tạo ra một cây cung ngân khí. Được rồi, nghĩ cách khác vậy. Tôi giả vờ giả vịt thay đổi tư thế, liếc mắt nhìn viên ngọc trên đai lưng của nàng ta.

“Khối ngọc kia của ngươi không tệ a!”

Công chúa nghe xong liền ngơ bạch ngọc kết tinh xuống.

“Lần trước đi dạo dưới chân núi ta đã lượm được nó. Nếu ngươi thích thì cầm đi.”

Tôi cầm lấy, giả bộ xăm soi: – “Ngọc tốt. Đáng tiếc, so với Đông Sương Cung của ta thì kém xa. Nếu có thể bù thêm một chút khoáng thạch quý hiếm gì đó thì còn tạm được.”

“Cái kia...” – công chúa chà chà tay – “Đặc sản của núi Chiêu Ngọc chỉ có hoàng kim và cây chúc dư, không có khoáng thạch... à ở... nếu người muốn chế tạo cung thì dùng gỗ mê cốc cũng không tệ a. Cây Mê Cốc Cự Cung chính là dùng gỗ mê cốc khắc thành đó. Đáng tiếc Tinh Tinh tộc không có ai biết nghề mộc cả...”

Cô nàng này đúng là “khí” trung thực, tôi hỏi có một câu mà cô ta trả lời từ đầu tới cuối luôn.

“Vây được rồi. Cho ta mấy khối gỗ mê cốc, bạch ngọc xem như không tính bởi vì cầm cũng vô dụng rồi, hoàng kim thì ta lấy 180 ký, còn cây chúc dư gì đó là thảo dược đúng không, cũng cho ta mấy bó. Ừm... tạm thời nhiều đó. Này, người thất thần làm gì. Ta chính là thợ rèn a. Ta sẽ rèn tên cho các người.”

Nghe tôi nói xong, công chúa Tinh Tinh tộc sững sờ một hồi mới sực tỉnh: – “A... a... ta lập tức đi chuẩn bị.” Nói xong liền chạy đi.

Nhàm chán, tôi mở hộp thư. Không ít tin nhắn a! Xem ra mọi người rất quan tâm đến Nhện tôi đây à! Haha... Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, tôi đòi quá trời thứ như vậy, làm sao cầm chúng xuống núi? Gọi Thảo Hoa Mai. Quên mất, bà còn chưa tới 10 cấp. Không thể làm phiền bà thăng cấp được. Gọi cho ai mới tốt? Trong đầu chợt lóe qua một cái tên. Âm Ảnh. Vì sao tôi lại nghĩ đến anh ta đầu tiên nha? Tôi và anh ta không quá quen thuộc. Chẳng lẽ tôi bị tiếng sét ái tình thật rồi? Lắc đầu, đem ý tưởng nhàm chán này quăng khỏi não bộ.

Tôi gọi cho Âm Ảnh (dùng thông tấn khí). Không ngờ anh ta vậy mà đã vọt tới cấp 10. Cường giả a~ Tôi còn đang mò mẫm cách luyện để thăng từng cấp đây này.

“Âm Ảnh, tôi đang ở núi Chiêu Ngọc... đúng, là ở phía nam... trên đường cao nhất là quái cấp 12... tôi có nhiều vật quá, anh tới giúp tôi khiêng đồ... trên núi chỉ có khí thôi... chúng tôi rất hòa thuận haha... Hà, nếu dụng phải linh tuần tra thì cứ nói anh muốn tìm cái người mà bọn chúng mời lên núi là được... tôi nói xạo với anh làm gì... Tinh Tinh là quái cấp 15? Làm sao anh biết? Chẳng lẽ anh đã tới đây rồi?... À, thì là tôi giúp bọn chúng chế tạo mũi tên, thù lao nhiều quá một mình tôi mang không hết... Được, tốt quá... Anh nhanh lên nha. Trở về tôi mời anh ăn cơm... Ừ, bye bye.”

Thật vất vả giải thích mọi chuyện với Âm Ảnh, không biết anh ta rốt cục có hiểu hay không nữa. Đồ mò hoi. Nhưng mà cũng thật kỳ quái, làm sao anh ta biết tình huống ở chỗ bọn Tinh Tinh nhỉ? Xem ra một lát gặp mặt, tôi phải truy xét ngọn nguồn mới được!!

Hiệu suất của bọn khi đúng là cao. Tôi vừa tắt thông tấn khí, chúng đã đem toàn bộ đồ vật tới. Cầm lên một khối vàng ròng, nặng dữ nha. Quặng thô thế này rất khó mang hết xuống núi... ừm... tốt nhất là luyện thành trang bị. Tôi đi tới cầm một cây gỗ màu đen lên ngắm nghía. Mặt gỗ bóng loáng, lạnh như băng, không giống gỗ, có cảm giác giống kim loại hơn. Ồ, còn có thuộc tính nữa này... đáng tiếc, không thể giám định được. Nhưng dù sao thì đây đúng là thứ tốt. Tôi liếc qua đám cỏ nhìn giống rau hẹ, cây chúc dư, không thể phán đoán được gì, trước bỏ vào balo, lát nữa luyện thành đan dược liền biết tác dụng.

Nào, bắt tay vào làm việc thôi.

Có luyện hóa thủ trực trong tay, mọi chuyện đều dễ như cơm bữa. Vài phút sau, tôi đã đưa cho cô công chúa một đồng mũi tên, sau đó cất vào balo nào là hoàng kim đao, hoàng kim kiếm, hoàng kim pháp trượng vân vân và vè vè. Xong đâu đó, tôi liền hỏi mượn bọn họ một cái son động để chuẩn bị đúc cây cung. Nói thật, tôi không mấy tự tin vào kỹ năng thợ nề của bản thân. Nếu để không ra một cây cung thượng hạng, không phải đã lãng phí một khúc gỗ tốt hay sao?

Nhìn trái nhìn phải, cẩn thận nghiên cứu đường vân của khúc gỗ, phác thảo hình dáng của cây cung trong đầu. Tôi dám thề, đời này tôi chưa từng nghiên cứu kỹ một thứ gì như khúc gỗ ở trước mặt. Những bản vẽ cây cung lần lượt lướt qua não bộ... hắc hắc... chính là nó. Tôi lấy cây đao ra, không chút chậm trễ bắt đầu cắt gọt khúc gỗ. Ánh đao lập lòe. Vụn gỗ văng tứ tung. Đại khái vì tôi đã có hình dạng cây cung khắc sâu trong đầu rồi, giờ chỉ cần điều chỉnh cường lực (sức tay) một chút là được. Lại lấy ra 2 khối vàng ròng, ném vào luyện hóa thủ trực, sau đó sử dụng thuật rèn đúc.

30 phút sau, thần binh xuất thế!!! Haha... tôi tự mê mẩn tác phẩm của mình luôn... đừng hiểu lầm, nó chỉ là trang bị bạch ngân, không phải thần khí.

Tôi đưa tay vuốt nhẹ cánh cung. Hình dạng của nó giống như khung xương của một con dơi đang bay, đen tuyền. Một con rắn nhỏ màu vàng uốn quanh vị trí tay cầm. Hai đỉnh cung được bao bọc bởi 2 khóa màu vàng, bên trên có khắc văn tự và hoa văn. Hoàng kim không còn giữ màu vàng ánh kim nữa mà chuyển sang màu hợp kim hồng sắc (một cách hình tượng là sự khác biệt màu sắc giữa vàng 24K và vàng 14K). Cây cung toát ra một vẻ thần bí mà quái. So với sự tương tượng của tôi còn muốn xinh đẹp hơn. (Thảo Hoa Mai phê bình: cái này mà gọi là xinh đẹp hả? Rõ ràng là khủng bố rùng rợn. Sâu, bà đúng là đồ biến thái!)

Ừa, sao lại không có dây cung? Chết chưa, tôi đã quên mất vụ này.

Tôi dùng ngón tay cọ cọ hai đỉnh cánh của cây cung, suy nghĩ biện pháp sửa chữa. Đúng lúc này, kỳ tích xuất hiện. Từ hai đỉnh cánh, một vệt sáng màu đen hiện ra, sau đó chúng bắt đầu di chuyển về phía trung tâm, chạm vào nhau, hào quang lóe lên rồi biến mất. Hiện giờ, một sợi dây cung màu đen, mảnh như tơ, rất khó nhìn thấy bởi mắt thường đã xuất hiện. Tôi đơ người luôn. Đây là chuyện gì xảy ra? Tôi đâu có sử dụng kỹ năng nào? Lúc này hệ thống lại vang lên.

>> Hệ thống: bạn đã thành công chế tạo vũ khí, mời đặt tên.

“À ừm... gọi là Sát Quỷ Cung đi!” (Cung dùng để giết quỷ) – cái tên thật là xứng đôi với hình dáng của cây cung a... haha...

>> Hệ thống: người chơi Lạc Thủy Tri Chu thành công chế tạo Sát Quỷ Cung, thưởng cho 20 điểm danh vọng.

Ừm, sao điểm danh vọng lần này ít thế nhỉ? Được rồi, không nghĩ nữa. Tôi cười khoái trá mở bảng thuộc tính của cây cung ra nhìn.

>> Sát Quỷ Cung

>> Bạch ngân trang bị

>> Lực công kích: 30

>> Thuộc tính: giải trừ mê chướng, tự động chữa trị.

Lực công kích kém hơn Đông Suồng Cung. Thuộc tính “giải trừ mê chướng” là cái quái gì nhỉ? A... haha... tự động chữa trị, thế nghĩa là tôi không cần tốn tiền sửa chữa trang bị rồi. Giờ tôi mới hiểu vì sao cây cung có thể tự mọc ra sợi dây. Xem ra, 2 thuộc tính của cây cung đều di truyền từ khúc gỗ mê cốc. Trở về lại hỏi xin thêm một khúc nữa, sau đó làm cho Thảo Hoa Mai một cây pháp trượng. Cái gì? Bạn hỏi vì sao không rèn thành kiếm cho Âm Ảnh hả? Đây là gỗ đó, có thể rèn thành kiếm sao?

Âm Ảnh còn chưa tới. Tôi đem mấy cây chúc dư ra. Nếu gỗ mê cốc có thuộc tính tốt như vậy thì mấy cọng rau hẹ này chắc cũng không bình thường. Tôi tràn đầy tin tưởng bắt đầu thử chế được. Thử nghiệm cả buổi mới phát hiện ra, cây chúc dư không cần phối với bất kỳ thảo dược nào khác, chỉ cần thêm nước là đủ, sẽ luyện ra một viên đan dược gọi là Dư Tinh Hoa. Đây là phương pháp đã có sẵn trong hệ thống nên tôi không được thưởng cho cái gì. Hiệu quả của Dư Tinh Hoa rất đơn giản, giải trừ đói khát. Rất hữu dụng. Tôi vui vẻ đem một đồng trái cây, quả dại gì đó trong balo ném bỏ hết, sau đó nhét đầy Dư Tinh Hoa vào.

Ra khỏi sơn động, tôi đang tính đi tìm công chúa, thông tấn khí đã nháy lên.

“Nhện, tôi đã tới rồi, nhưng không thấy lính tuần tra mà cô nói... á... Á ~~~~~”

Tôi đỏ mặt hỏi hột: – “Âm Ảnh, anh bị trúng bẫy rập rồi hả?”

“Đừng. A~~~~ tôi bị treo ngược trên cây... khụ khụ...”

“Anh đợi một chút. Tôi lập tức tới... quên, không phải, tôi lập tức phái bọn khi đi cứu anh.”

Tôi vội vàng chạy đi tìm công chúa, đem chuyện Âm Ảnh nói cho cô nàng biết. Công chúa lập tức phái 2 con khi đi cứu Âm Ảnh. Tôi thì ở lại tiếp tục sự nghiệp bòn rút vĩ đại.

“Công chúa... cái kia... mê cốc mộc còn hay không? Có thể cho ta xin một khúc nữa hay không?”

“À... cái kia chỉ có một khúc thôi.”

“Hả? Không phải người nói nó là đặc sản của núi Chiêu Ngọc hay sao? Vì sao chỉ có một khúc thôi?”

“Đúng là đặc sản mà. Nơi khác sẽ không tìm thấy. Nhưng toàn bộ núi Chiêu Ngọc cũng chỉ có một gốc cây mà thôi. Chúng ta chỉ dám bẻ một nhánh của nó, nếu bẻ nhiều hơn, nó sẽ chết.”

“Ồ, là vậy sao.”

Công chúa rất hào phóng, sai người mang cây mê cốc ra. Hắc hắc... tôi hoàn toàn không khách khí mà nhận lấy. Đây là phí bồi thường tổn thất tinh thần nha. Tôi sai mấy con khi đem một đồng vàng đồ ngay dưới đất trước mặt tôi. Lúc Âm Ảnh đến, chính là nhìn thấy tôi đang đứng bên cạnh một cái núi vàng.

Âm Ảnh tát vào mặt vài cái, sau đó đi vòng quanh cái núi vàng.

“Nhện, đây là... thù lao mà cô nói đó hả?”

“Đúng vậy. Thế nào, tôi lợi hại không?!” – tay chống eo, tôi vênh mặt đắc ý.

“Ừm... không tệ, là vàng ròng thật...”

Nhìn Âm Ảnh cầm một khối vàng bỏ vào miệng cắn cắn, tôi và đám khi đều hai mặt nhìn nhau không biết nói gì.

“Đừng xem nữa, nhanh mang vào người đi!”

“Nhưng... nhiều như vậy, tôi khiêng không nổi nha.”

“Đàn!!! Đây đều là trang bị. Anh mặc thẳng vào người không phải được rồi sao.”

“Đúng ha!”

Âm Ảnh đem từng kiện từng kiện trang bị mặc lên người, nào là mũ bảo hộ, giáp ngực, giáp vai, giáp eo, bao cổ tay, bao cánh tay, bao đầu gối, giày ống, kiếm. Cả người lập tức lóe sáng lờ lờ, thoạt nhìn rất là... khôi hài... haha...

Có lẽ nhìn thấy ánh mắt không tốt của tôi, Âm Ảnh bất an hỏi: – “Trông tôi thế nào?”

“Đẹp trai ngây người!” – A di đà Phật, nói dối thiện ý là vô tội.

“Sáo trang này là thanh đồng cấp đó. So với bạch bản đúng là tốt hơn nhiều.” – Âm Ảnh thích thú sờ đồng mó tây.

“Nếu anh không chê, vậy tôi tặng cho anh.”

“Tôi nhận, cảm ơn. Vậy về thành, tôi sẽ mời cô ăn cơm.”

Âm Ảnh không hề giả dối màu mè, rất sáng khoái nhận lấy bộ sáo trang. Ai da, tôi càng xem càng thấy anh ta thuận mắt. Làm sao bây giờ? Không lẽ chọn đúng thời cơ quyến rũ anh ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bỏ Trốn Mất Dạng

Đi trên đường cái của Mất Phuong Hương Trán, tỷ lệ người ngoài đầu nhìn hai đứa chúng tôi là 200%. Cứ thử nghĩ mà xem, một người mặc hoàng kim giáp, cầm trong tay hoàng kim kiếm, cả người sáng chói như thiên binh hạ phàm; còn một người thì toàn thân đen thui, cầm trong tay một cây cung quái dị đen tuyền, vừa đi vừa âm trầm cười một cách khủng bố như sứ giả địa ngục. Hai đứa tôi đúng là kỳ quan thế giới của Hồng Hoang mà.

Bên trên thuần túy là phỏng đoán chủ quan của đương sự, thỉnh mọi người không cần tưởng thiết.

Đây mới là sự thật.

Người qua đường Giáp: – “Người xem, cái tên kia đúng là ngu ngốc, lại dùng hoàng kim để rèn trang bị, không lẽ nhiều tiền quá nên đốt chơi cho vui sao? Đầu óc nhất định bị úng nước rồi.”

Người qua đường Ất: – “Đúng vậy, người xem cô gái đi bên cạnh hán kìa. Tuyệt đối là diễn viên vào vai quý dạ xoa. Trông mặt cũng xinh gái lắm mà sao lại ăn mặc cái kiểu biến thái như vậy nha. Nhất định tâm lý không được bình thường.”

Chốc lát sau, toàn bộ thị trấn lan truyền một tin tức “trên đường lớn xuất hiện 2 quái nhân biến thái, mọi người nhớ cẩn thận, đừng lại gần”, dĩ nhiên, 2 đương sự thì không biết chuyện này.

Hai chúng tôi vào ngân hàng, đem toàn bộ hoàng kim đổi thành 45621 lượng bạc. Tôi buộc Âm Ảnh phải nhận tiền công là 5 ngàn lượng bạc. Cứ thế, hai đứa một bước nhảy lên hàng ngũ đại gia. Có tiền trong túi rồi, chuyện thứ nhất muốn làm chính là... ăn một bữa thật ngon a! Cho nên, lúc này đây, 2 đứa đang ở lầu lớn nhất của thị trấn là Tụ Tân Lâu, ngồi trong phòng chữ Thiên cao cấp nhất. Trong lúc tôi chuyên tâm đọc thực đơn, Âm Ảnh thì ngồi bên cạnh giải thích những cái tên cổ quái trong thực đơn rất cuộc là món ăn gì.

“Món Ô Long Thăng Thiên là cái gì?”

“À, là món vịt hầm hải sâm” – Âm Ảnh nhũn mày, có vẻ không thích món này lắm.

“Vậy Ô Long Bảo Tàng là món gì?”

“Ồ, món này ăn ngon lắm. Dùng chân giò hun khói, thịt gà xé phai, nhồi trong bụng hải sâm, sau đó đem nướng trên lò, cho thêm tí hành tây và dầu vừng mùi thơm cực.”

“Được, vậy gọi món Ô Long Bảo Tàng. Ừm... chẳng lẽ những món gọi là “Ô Long” đều nấu từ hải sâm sao?”

“Đúng vậy.” – Âm Ảnh nhìn về mặt mê mẩn của tôi, nhin không được bật cười.

“Vậy còn Nồi Giường Eo Hộp là món gì?”

“Cá quế và cật heo, hầm với thuốc bắc.”

...

Thật vất vả gọi cho xong một bàn đồ ăn, tôi thở ra một hơi, cầm ly bích la xuân (trà) lên uống một ngụm.

“Âm Ảnh, anh không phải là đầu bếp, vì sao biết nhiều về món ăn trong trò chơi như vậy?”

“Thường xuyên ăn nên quen thuộc.”

Thường xuyên ăn? Nhìn giá cả của các món ăn trong bảng thực đơn, tôi chỉ có thể suy ra một cách giải thích mà thôi.

“Nhìn không ra anh là người giàu có nha~”

“Cũng không phải tôi trả tiền.” – Âm Ảnh cố ý cười thần bí, đôi mắt chớp chớp sắc lẹm.

“A!!! Đồ ăn đến rồi!!!” – tôi nhanh chóng cầm đũa lên, chực chỉ tấn công bàn thức ăn. Tôi không phải là người quá nghiêm túc với quy củ trên bàn ăn. Không cần phải giả vờ giả vịt làm gì.

Âm Ảnh nhìn người trước mắt bắt đầu ăn như hổ đói, hai mắt tròn tròn, trong bụng thâm nhũ, sao có thể như vậy, theo lẽ thường thì cô ấy phải hỏi tiếp “vì sao” hoặc là “vậy ai trả tiền” gì đó mới đúng chứ? Thế còn những lời kịch mình đã chuẩn bị làm sao nói tiếp đây a????

Sau khi ăn uống no nê, tôi ngả người dựa vào lưng ghế, gọi: – “Âm Ảnh!!”

“Uhm?” – Âm Ảnh cố gắng nuốt miếng bào ngư xuống cổ, hai mắt lấp lánh, tốt quá, cô ấy rốt cuộc nhìn không được hỏi thăm chuyện của mình rồi... haha...

“Một hồi anh tính đi train ở đâu?”

Choáng ~ vì sao cô ấy lại hỏi vấn đề này? vì sao không hỏi chuyện của mình? chẳng lẽ không hứng thú với mình sao?

“Vốn tôi muốn đi núi Chiêu Ngọc, nhưng bây giờ có lẽ đi không được nữa rồi. Tôi quyết định đi Bắc Giao, để xem có quái vật nào phù hợp cho việc luyện cấp không. Lên 15 cấp thì tôi phải đi Tô Nhiếp tộc để chuyển chức. Còn có? Có dự tính gì không?”

“Tôi... đối với bản đồ phân phối quái vật một chút cũng không biết. Thôi thì dứt khoát theo anh là được.”

Âm Ảnh lắc đầu chắc lưỡi cảm thán: – “Cô quả thực là một newbie trâu bò, cái gì cũng không biết mà có thể luyện đến cấp cao nhanh như vậy.”

“Bởi vì nhân phẩm của tôi tốt thôi...” – tôi cười hắc hắc, muốn dụ tôi nói ra bí mật hả, không có cửa đâu cưng. ** nhân phẩm = tính cách, con người, đối nhân xử thế, nói chung là những phẩm chất tạo nên bản tính của ai đó, ý của câu này là kiểu nói tương tự như câu thành ngữ ở hiền thì gặp lành **

Cơm nước xong, tôi mượn cớ muốn đi giao nhiệm vụ, thế là kêu Âm Ảnh đi trước dò đường. Chuyện về cây mê cốc vẫn nên giữ bí mật là hơn. Theo cửa sổ nhìn xuống, thấy Âm Ảnh đã đi xa khỏi quán rượu, tôi lờ cây mê cốc trên quý ra vuốt ve mê đắm. Cây đầu mộc này rất thích hợp để làm pháp trượng. Vận khí của Thú Thú đúng là không tệ, có thể kết bạn với một người thông minh đáng yêu, cơ trí dũng cảm, anh minh thần võ như tôi... há há...

Không ra ngoài dự kiến, tôi lại luyện được một trang bị bạch ngân. Nhìn thuộc tính của nó, ma công +32, bài trừ mê chướng, tự động chữa trị, lỗ khảm +1. Ừm, không khác biệt lắm với cây cung của tôi. Đặt tên là... lễ vật của Sâu đi. Chỉ không biết lúc Thú Thú nhìn thấy cái tên này sẽ có cảm tưởng thế nào đây?

>> Hệ thống: bạn chế tác thành công một vũ khí, tên gọi Lễ vật của Sâu, thưởng cho 20 giá trị danh vọng.

Nhìn cái lỗ khảm trên cây pháp trượng, tôi mò đai lưng... hoàn toàn không có thứ gì để khảm vào cả... vậy đi cửa hàng của hệ thống nhìn xem một chút.

Bởi vì từ lâu nằm ngay trên đường lớn của thị trấn, tôi bước ra cửa, đi mấy bước liền nhìn thấy một hiệu cầm đồ. “Thiết giả đường Mát Phuong Hường Trán”. Thì ra hiệu cầm đồ cũng có đại lý a~ Dù sao trong túi tôi có rất nhiều bạc, rảnh rỗi nhàm chán có thể đi dạo hiệu cầm đồ để vung tiền xả láng. Chàng quầy nhìn thấy tôi bước vào với dáng vẻ hiền ngang đầy tự tin, biết ngay là một con dê béo... á không... là một khách hàng lớn, ông ta lập tức chạy tới xum xuê tươi cười chào đón.

“Tiểu thư, xin hỏi muốn mua gì? Vũ khí? Trang bị? Đồ cổ ngọc khí? Đồ trang sức? Khoáng thạch? Cửa tiệm cái gì cũng có.”

“Tôi muốn mua một khối thạch có thể khảm vào trang bị.”

“Cửa tiệm có 2 loại khảm nam thạch, thêm thuộc tính và thêm lực lượng. Không biết tiểu thư muốn loại nào?”

“Đương nhiên tôi muốn loại thêm thuộc tính rồi, có thể lấy ra cho tôi nhìn một chút không?”

Chàng quầy dẫn tôi đến ghế ngồi, sau đó lấy trong quầy ra một cái khay bên trên có đặt một hộp gỗ được điêu khắc tinh xảo, đặt lên bàn trà. Tôi đưa mắt nhìn... wow... có 6 khóa bảo thạch khác màu nằm bên trong, màu sắc phản chiếu lẫn nhau nên hộp gỗ tỏa ra một đạo ánh sáng màu cầu vồng. Xem ra đây không phải là loại hàng bình thường.

Đưa tay ôm ngực phòng ngừa, sau đó tôi mới liếc nhìn nhãn hiệu của bảo thạch, hy vọng không phải là loại hàng với giá cả trên trời khiến tôi đứng tim ngay lập tức. Thêm trí lực có 2 khóa.

>> Huy Nguyệt Thạch: trí lực +2, phẩm chất 5, 1500 bạc.

>> Diệu Nguyệt Thạch: trí lực +3, phẩm chất 8, 4000 bạc.

Thờ ra, may quá, đều trong phạm vi khả năng của tôi. Cầm lấy Diệu Nguyệt Thạch, tôi móc trong balo ra 4000 bạc đưa cho chương quầy. Ông ta cười tủm tỉm dâng trà thơm bánh ngọt, kể tiếp, giống như làm ảo thuật, biến ra một thẻ bài, đưa cho tôi.

“Đây là gì?” – tôi cầm lấy, bên trên thẻ bài có mạ vàng 3 chữ “Thiết giá đường”.

“Đây là thẻ khách quý của bồn tiệm. Miễn phí giao hàng. Chiết khấu 9% cho các giao dịch trong tương lai.” – Chương quầy trong nội tâm đang nở hoa. Hôm nay làm được một vỏ lớn, tăng rất nhiều điểm cống hiến, cứ cái đà này, việc tăng chức đã nằm trong tầm tay rồi.

Nhìn vẻ mặt vừa cười ngu ngốc vừa chảy nước miếng của chương quầy, tôi sợ hãi một phen, không biết ông ta đang yy chuyện gì đây??? Đừng nói tôi xui xẻo gặp một tên tâm thần biến thái nha??? Tôi nhanh chóng khám viên bảo thạch vào pháp trượng, không nói hai lời, cũng không quay đầu, lập tức vọt ra khỏi cửa tiệm.

Tôi một đường đi tới khu huấn luyện của triệu hoán sư. Trên đường đi, tôi thấy rất nhiều động vật kỳ lạ và cổ quái. Giống như có một con heo to như kinh khí cầu, hoặc là một con rắn không có mắt, hoặc là một con chó 2 đầu. Quả thật, so với sở thú quốc gia còn phong phú hơn. Tôi đã cắt cây cung, hiện giờ đang cầm trong tay “Lễ vật của Sâu”, xen lẫn giữa đám triệu hóa sư không tính là nổi bật. Nhưng bởi vì cây pháp trượng hơi đặc biệt gây chú ý, ánh sáng trắng ngà tỏa ra từ một thân cây màu đen kịt, người biết hàng vừa nhìn liền biết đây là trang bị cao cấp, cho nên tôi không tránh khỏi tình cảnh bị bu quanh.

“Vị tiểu thư này, pháp trượng có rao bán hay không?”

“Thật xin lỗi, đã có người mua rồi. Tôi là người giao hàng thôi.” – tôi tận lực bày ra khuôn mặt tươi cười đúng chuẩn, lặp lại lời kịch hoàn hảo lần thứ n.

“Có thể hé điểm thuộc tính của nó không? Nếu là hàng tốt, ta trả gấp đôi.”

“Xin lỗi, người mua đã thanh toán 1 vạn RMB, tôi không thể lật lọng được a~” – tiếp tục cười, nhả nhận xin họ nhường đường để tôi đi tìm Thú Thú.

“1 vạn RMB? Đây là hoàng kim trang bị sao?” – có người kinh ngạc la lên, sau đó mở BXH ra nhìn – “AAAAA... là bạch ngân trang bị...”

Không để ý đến một cái đuôi dài ngoằn đằng sau, tôi trực tiếp đi tới chỗ của Thú Thú... hắc hắc... mấy chuyện phiền não này là chuyện của nàng ta...

“Ủa... Sâu! Bà không đi làm nhiệm vụ sao? Nhanh như vậy đã trở lại rồi? Không phải là bị giết trở về đó chứ?” – Thảo Hoa Mai há hê nhìn tôi, xem ra nàng ta vẫn còn canh cánh chuyện tôi cấp cao hơn a~

“Hừ... cao thủ đã ra tay, làm sao có thể thất bại chứ. Đây, cầm lấy, chiến lợi phẩm” – tôi nói xong liền đem pháp trượng giao dịch qua, lại dùng kênh nói chuyện riêng để nhấn nhá – “Tôi đều nói với người khác là bà trả 1 vạn RMB cho cây pháp trượng này, nhớ chú ý che giấu cho tốt. Còn có, tôi đã dốc hết tâm huyết để chế tạo ra nó, bỏ hết tiền vốn tiền lời tổng cộng hơn 1 vạn lượng bạc, bà nhớ giữ gìn cẩn thận, đừng để bị đoạt mất.”

“Ừ ừ...” – Thảo Hoa Mai dùng sức gật đầu, nhìn thuộc tính của pháp trượng.

>> Lễ vật của Sâu

>> Bạch ngân trang bị

>> Giới hạn chức nghiệp sử dụng pháp lực

>> Ma công +32

>> Thuộc tính: giải trừ mê chương, tự động chữa trị

>> Trí lực +3

Thảo Hoa Mai đỏ mặt: – “Sâu, sao bà lại đặt một cái tên buồn nôn như thế?”

“Há? Buồn nôn?” – tôi khoa trương há to mồm, lộ ra biểu tình bi thương – “Đây là tâm ý của tui, vậy mà bà bảo nó buồn nôn sao? Huhuhu... tui đau lòng quá...”

Nói xong liền ôm ngực ngồi xồm xuống, cúi đầu cười đến run rẩy.

“Bà... bà...” – Thảo Hoa Mai không lường được tôi lại trực tiếp biểu diễn trước mặt đông đảo quần chúng nhân dân, tức giận muốn bốc khói.

“Hi hi... chị gái này thật thú vị.” – một âm thanh non nớt đáng yêu vang lên.

Tôi ngẩng đầu tìm kiếm. Oa... một cô bé cực xinh với khuôn mặt phấn nộn, đôi mắt màu nâu nhạt to tròn mọng nước, lông mi dài chớp chớp, chiếc mũi xinh xắn hơi nhún nhún như con mèo làm nũng, đôi môi đầy đặn màu hồng phấn, khỏe miệng khê nhếch, cô bé nghiêng người từ phía sau Thú Thú lộ đầu ra, dùng ngón tay cuốn cuốn mấy lọn tóc. Trời ơi, đây chính là mm từ manga bước ra đời thật đó!!!!

Tôi lập tức thay đổi thái độ, chuyển qua ôn nhu ngọt ngào.

“Em bé, em thật đáng yêu. Có thể cho chị một tấm ảnh kỷ niệm không?”

“Chị là bạn của chị Thanh Điều, đương nhiên có thể.” – cô bé hứng thú nhìn tôi. Trời ơi, đáng yêu chịu không nổi luôn.

Thảo Hoa Mai cắt ngang: – “Đây là Công Chúa mà tui đã nói với bà. Còn kia là anh trai của cô bé, Soái Ca. Còn nữa, lập tức thu hồi biểu lộ mê sắc ngu ngốc của bà cho tui coi!!!!!!”

Theo ngón tay của Thú Thú, tôi đưa mắt qua và nhìn thấy soái ca trong truyền thuyết. Ngũ quan rõ ràng, đường cong cơ thể rõ ràng, trông mắt đen thẫm... phải nói là hoàn mỹ đến độ có thể đi làm người mẫu tạo hình cho học viện mỹ thuật.

“Quá đẹp trai...” – âm thanh mê muội từ trong miệng tôi phát ra.

Soái Ca bỗng nhiên rùn mình một cái, nghĩ thầm trong lòng, vì sao ánh mắt của cô gái này lại giống y chang ánh mắt của ông nội lúc nhìn đồ cổ nhỉ?

“Đây là đảng hữu của tôi.” – Thảo Hoa Mai đánh gãy sự điên rồ của tôi – “Nàng là người chơi đầu tiên của Mất Phương Hường Trần đạt tới cấp 10, Lạc Thủy Tri Chu.”

“Hân hạnh.” – Soái Ca vươn tay.

“Thanh Điều là bạn tốt của tôi. Xin đừng khách sáo.” – tôi khôi phục hình tượng thực nữ, tao nhã thoát tục, yếu điệu đứng lên. Biến hóa nhanh đến nỗi mọi người đều lú lờ không thốt nên lời. Soái Ca đối với khí chất thiên biến vạn hóa của tôi có chút không kịp thích ứng, nhưng Công Chúa vừa nhìn thấy thì hai mắt đã sáng lên.

“Chị ơi, biến thân thuật của chị thật là lợi hại, có thể dạy cho em không?” – Công Chúa lắc lắc cánh tay tôi.

“Không thành vấn đề. Để chị nói cho em nghe, trước hết phải như vậy... sau thì như vậy... kế đó thì như vậy vậy...”

“...” – Thảo Hoa Mai không biết phản bác làm sao, nhìn Soái Ca xấu hổ cười cười – “Cô bạn này của tôi là như vậy, anh đừng để ý”

“Không việc gì.” – Soái Ca đứng một bên, dựng thẳng lỗ tai lên nghe tôi giảng bài cho Công Chúa, lại không quên nói chuyện phiếm với Thảo Hoa Mai – “Bạn của cô thực sự không phải là người bình thường mà. Đúng là mở mang tầm mắt a~”

... Thảo Hoa Mai triệt để hóa đá.

Đang lúc tôi cùng Công Chúa thảo luận vấn đề làm cách nào dùng nhiều kiểu biểu lộ khác nhau để trêu chọc người khác, thông tấn khí của tôi lại vang lên.

“Tôi tìm được địa phương thích hợp để train rồi. Ra khỏi cửa bắc của trấn, đại khái khoảng 150 dặm, gần phạm vi của Hoa Sơn, khu rừng bên tay trái. Nếu chúng ta tổ đội, cô có thể nhìn thấy vị trí của tôi trên bản đồ.”

Tôi thở ra, Âm Ảnh quả nhiên rất nghiêm túc.

“Các bạn thân mến, tôi phải đi luyện cấp rồi. Mọi người cố gắng lên nhé. Hẹn gặp lại.” – nói xong, tôi vỗ vai Thảo Hoa Mai, giao dịch qua 1 vạn lượng bạc – “Chút tiền tiêu vặt, đây là tui trả cay đắng vất vả cực khổ mới lấy tới được, mọi sự cẩn thận, an toàn là trên hết.”

“Ừ” – Thảo Hoa Mai gạt đầu ra vẻ đã hiểu – “Tui nhất định không đem chuyện bà cướp bóc NPC ra nói đâu. Yên tâm đi.”

... tên cầm thú này, chuyên xuyên tạc ý tứ của tôi.

Tôi ra khỏi khu huấn luyện của triệu hoán sư, đi qua phòng kiểm thuật. Giao xong nhiệm vụ, tôi liền thành thoi. Có điều, sau những gì xảy ra ở núi Chiêu Ngọc, tôi đối với động cơ của Chu Tử Phi rất là hoài nghi. Nhiệm vụ này sức mức mùi âm mưu. Bạch ngọc kết tinh không giống như trong tưởng tượng của tôi, nó hoàn toàn không giống một khối ngọc, ngược lại, nhìn giống một khối lệnh bài hơn. Nếu đây là lệnh bài của ông ta, vậy không lẽ ông ta chính là tên trộm mà công chúa Tinh Tinh tộc đã nói tới hay sao?... Mang theo một bụng hồ nghi, tôi đi tìm Chu Tử Phi.

“Thế nào? Lấy tới bạch ngọc kết tinh rồi sao?”

Nhìn dáng vẻ như tên trộm vặt của ông ta, tôi thật khó chịu: – “Cầm tới rồi. Nhưng mà Đông Sương Cung của con bị cướp mất. Không biết sư phụ sẽ dùng cái gì để đền bù tổn thất cho con đây?”

“Chuyện này... đây là tình huống xảy ra ngoài ý muốn trong quá trình người làm nhiệm vụ... dựa theo quy định của hệ thống sẽ không có đền bù, người chơi tự chịu.” – Chu Tử Phi vừa nói vừa nhỏ một giọt mồ hôi. Bất hạnh bị tôi nhìn thấy rồi.

“Ngoài ý muốn sao? Con thấy sư phụ căn bản đã biết trước Tinh Tinh tộc muốn tìm một cây cung. Chọn con làm nhiệm vụ không phải vì con có Đông Sương Cung rất phù hợp với yêu cầu của họ hay sao? Bằng không, vì sao sư phụ lại để cho một người chơi 0 cấp tiếp nhận nhiệm vụ cấp S chứ? Rõ ràng là âm mưu muốn hãm hại con!!!!!!!!!!” Đập bàn~ Phẫn nộ~~~

“Haha... làm sao có thể. Thời điểm xếp hàng người còn chưa có Đông Sương Cung nha. Ta không phải kêu người về sau mới tới tiếp nhận nhiệm vụ sao?”

“Hừ... bằng vào nhãn lực của các hạ, làm sao có thể không nhìn ra tôi đây chính là che dấu chức nghiệp chứ. Lấy được Đông Sương Cung là chuyện tất nhiên rồi. Dù sao, nhiệm vụ của số 12 rất đơn giản.” – muốn lừa bốn cô nương sao, không có cửa đâu.

“Không được càn quấy!!!” – Chu Tử Phi quē quá liền phát hỏa – “Mau đem bạch ngọc kết tinh cho ta!!!”

“Hừ... còn không thừa nhận. Được rồi, vậy ông nói cho tôi biết, ban thưởng của nhiệm vụ là gì? Nhiệm vụ cấp S không thể không có ban thưởng gì hết được.”

“Lần trước cho người uống quỳnh tương ngọc dịch là phần thưởng rồi đó.”

“Thiết~ (tiếng chửi bậy). Đó căn bản là chuyện ngoài ý muốn. Nếu tôi đến nhận nhiệm vụ lúc lên 10 cấp, ông căn bản sẽ không cho tôi uống.”

“Người...” – Chu Tử Phi giận sôi lên – “Người đến cùng muốn như thế nào?”

“Đơn giản lắm...” – tôi nhàn nhã vuốt ve Sát Quỷ Cung – “cho tôi phần thưởng có thể thỏa mãn tôi.”

Chu Tử Phi trầm mặc một thoáng, sau đó móc ra một bình sứ nhỏ, ra chiều suy nghĩ nói: – “Đây là dược hoàn gia tăng vĩnh viễn điểm nhanh nhẹn. Là ta sưu tầm được. Người cầm lấy đi.”

“Nói sớm không phải tốt hơn rồi không. Thật là...” – tôi lấy bạch ngọc kết tinh, bỏ vào khung giao dịch.

>> Hệ thống: bạn mất đi bạch ngọc kết tinh.

>> Hệ thống: bạn đạt được một bình sứ rỗng.

Cái gì???

“Từ lão đầu (ông già chết tiệt)!!! Đây là bình rỗng. Ông lại muốn lừa tôi?”

“Hắc hắc... ta quên mất, dược hoàn kia đã bán mất rồi.” – Chu Tử Phi vẻ mặt đắc ý vì âm mưu thực hiện thành công, giống như đang ra sức cười nhạo, từ đó, ta lừa người đó, làm gì được ta.

Tôi phản hận trừng mắt nhìn Chu Tử Phi, bắt đầu đi xoay người rồi đi. Tới cửa lớn, tôi quay đầu, nhìn thấy Chu Tử Phi đang hưng phấn vuốt ve bạch ngọc kết tinh, trong lòng bỗng chốc giận sôi lên. Bất chấp tất cả, tôi lấy ra Băng Ngưng Tên, cài lên Sát Quỷ Cung, giương tay bắn ra một loạt tiễn. Chu Tử Phi không kịp phản ứng đã nhìn thấy 3 mũi tên đồng thời xuyên qua cổ họng. Ông ta trợn mắt không dám tin rồi ngã xuống trong vũng máu. Công kích vào chỗ hiểm, cộng thêm sự phẫn nộ trong lòng, đã giúp tôi bắn ra một cái kỹ năng hoàn mỹ, Nhất Kích Sát Sắt.

Im lặng đi tới, nhìn xuống thi thể của Chu Tử Phi, tôi bĩu môi khinh bỉ, cúi người cầm lên bạch ngọc kết tinh và một quyển sách. Lật tới lật lui kiểm tra khắp mặt đất... haiz... vì sao quỳnh tương ngọc dịch không rơi ra a~

>> Hệ thống: người chơi Lạc Thủy Tri Chu ác ý đánh chết NPC không sức chiến đấu là Chu Tử Phi, danh vọng trừ 500..

>> Hệ thống: người chơi Lạc Thủy Tri Chu có giá trị danh vọng là -160, bị liệt vào tội phạm cấp E. Quan phủ ra lệnh cho chấp pháp giả đuổi giết Lạc Thủy Tri Chu. Người chơi bình thường cũng có thể hỗ trợ.

Giọng nói thanh thúy của hệ thống vào lúc này rơi vào tai tôi như tiếng sấm nổ. Tôi rồi~~~ Tôi phải tranh thủ thời gian chạy ra khỏi thành...

Cuồng quít bay qua cửa sổ, tôi nhẹ nhàng đáp xuống đất. Nơi này cách cửa bắc rất gần, tôi ỷ vào nhanh nhẹn cao, phóng như bay qua cổng thành. NPC thủ thành có lẽ chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này cho nên bọn họ vẫn còn đang ngẩn người, nhờ thế mà tôi dễ dàng lọt qua, vọt tới ngoại thành. Má ơi, sau lưng tôi hiện giờ là nguyên một đội ngũ chấp pháp giả. Bọn hắn đều là tinh anh, bất kỳ một người nào cũng có thể giết tôi như giết một con kiến. Tôi liều mạng chạy, dốc sức chạy, chạy thực mạng. Bị rượt đuổi hơn 3 dặm đường, lúc này đám chấp pháp giả mới rút quân (vì ra ngoài phạm vi quản lý của thành trấn). Trời ơi, một chết tôi rồi... giá trị thể lực đã gần cạn kiệt. Tôi đặt mông ngồi xuống đất, thở hồng hộc, cảm giác bị người đuổi giết đúng là không hay ho tí nào.

Nghỉ ngơi một chút, tôi nhìn vị trí của Âm Ảnh trên bản đồ, bắt đầu lần mò đi qua. Tôi không dám đi đường lớn, phải men theo đường nhỏ. Ai biết đám người chơi rảnh rỗi có thể nổi hứng lên hùa vào đánh hội đồng tôi hay không nha. Nếu bị bạo rút Sát Quỷ Cung, tôi sẽ khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tôi Rất Thích Cô

Lúc tìm được Âm Ảnh, tôi đã hoàn toàn thoát lực, trực tiếp ngã xuống, nằm ngay đơ trên mặt đất.

“Xảy ra chuyện gì?” – Âm Ảnh vừa chém hắc hùng (gấu đen) vừa lên tiếng hỏi thăm.

“Tôi bị một tên NPC lừa gạt, sau đó tức quá liền giết hắn, kế tiếp thì bị hệ thống truy nã.” – tôi phiền muộn trả lời.

“???” – Âm Ảnh đầu đầy thắc mắc, không hiểu ra làm sao luôn.

Anh chàng này là người đáng tin cậy. Không rõ vì sao tôi lại nghĩ như vậy nữa. Nói tóm lại, tôi không định giấu giếm cái gì.

“Haiz... chuyện này nói ra dài lắm. Phải bắt đầu từ lúc tôi mới tiến vào trò chơi...”

Sau khi cẩn thận kể lại đủ loại kinh nghiệm đã xảy ra với tôi trong trò chơi, dĩ nhiên trừ cái chuyện tặng pháp trượng cho Thú Thú... Nếu lúc trước, tôi đối với Âm Ảnh là “không hề phòng bị” thì bây giờ cảm giác ấy đã thăng cấp lên thành “hoàn toàn tin tưởng”. Loại cảm giác tin cậy này đã rất lâu rồi tôi không cảm thụ qua. Thật không ngờ, gặp lại nó một lần nữa lại xảy ra trong game online.

Tôi ngửa đầu nhìn bầu trời đêm. Trong hiện thực sẽ không cảm thụ được không khí mát mẻ sạch sẽ như thế này. Nơi đây... có lẽ so với hiện thực càng chân thật hơn a. Dù sao thì... trò chơi chỉ là trò chơi, không nên bán khoăn nhiều như vậy. Ai biết được, Âm Ảnh ở ngoài đời là người thế nào? Có thể anh ta là một tên mặt người dạ thú thì sao? Nghĩ tới đây, tôi không cưỡng nổi mà đưa mắt quan sát khuôn mặt tinh khiết sáng sủa của Âm Ảnh.

“Vì sao lại nhìn tôi chằm chằm như vậy? Đang nghĩ gì thế?” – Âm Ảnh đối với biểu cảm không giống lúc bình thường của tôi rất là tò mò, không ngừng nhìn lên nhìn xuống, ngó tới ngó lui, dò xét khuôn mặt của tôi để xem có thể tìm ra dấu vết gì không.

“Nghĩ xem anh ở trong hiện thực là người thế nào?” – tôi cố ý nghiêm chỉnh trả lời.

“Trong hiện thực sao? Là một con buôn chợ đen bình thường.” – Âm Ảnh xoay người đem kiếm khí chém chết hắc hùng gần đó, giống như muốn che dấu chuyện gì đó.

“Xi ~~~” – tôi lập tức bo bo xi anh ta. Là người bình thường mới là lạ!!!

“E hèm... cô có nhận được nhắc nhở của hệ thống là nhiệm vụ thành công hay thất bại gì không?”

“Không, cái gì cũng không có.” – tiếp tục giấu sao.

“... theo tôi thấy, nhiệm vụ này còn chưa hoàn thành. Có lẽ là một cái liên hoàn nhiệm vụ.”

“Liên hoàn nhiệm vụ?” – tôi cau mày. Tôi đã giết luôn NPC giao nhiệm vụ, còn đầu mối nào để làm tiếp chứ?

“Cô nhìn lại vật phẩm nhiệm vụ xem, có lẽ có đầu mối gì đó không biết chừng.”

Lấy bạch ngọc kết tinh ra, nhìn trái nhìn phải, vẫn chỉ thấy có hàng chữ “vật phẩm nhiệm vụ”. Lại lấy cuốn sách ra, mở trang thứ nhất, tiêu đề ghi là “Làm thế nào để đạt tới xạ kích di động với tỷ lệ hoàn mỹ?” Đây là cái gì với cái gì nha. Lại nhìn xuống, chú thích nhỏ của bức vẽ, tôi nhìn thấy cái tên “La Phong” cùng một dãy số giống như ngày tháng gì đó.

Tôi nhủ mày: – “Cuốn sổ này hình như là bút ký (sổ tay ghi chép) của sư phụ La Phong. Nhưng vì sao nó lại ở trong người Chu Tử Phi nhi? Thật kỳ quái.”

“Nói như vậy thì La Phong chính là NPC của nhiệm vụ tiếp theo rồi.”

“Phải ha!” – tôi nhảy dựng lên – “Lúc tôi tốt nghiệp, La Phong từng bảo tôi trở lại tìm ông ta khi đã lên cấp 15, bởi vì ông ấy có nhiệm vụ cho tôi. Mà Chu Tử Phi từng nói cái nhiệm vụ cấp S kia chính là nhiệm vụ của cấp 15. Không lẽ...”

Tôi và Âm Ảnh liếc mắt nhìn nhau một cái.

“NPC đoạt nhiệm vụ của nhau? Chuyện này sao có thể?” – Âm Ảnh có chút chóng mặt.

“Đám thật lắm đó. Đa số game RPG hiện giờ đều có trò này. Không ngờ Hồng Hoang cũng có. Thật hết biết. Đợi đến lúc tôi lên cấp 15 lại đi tìm hiểu vậy.” – tôi phản kích nói. Tôi thích nhất là loại nhiệm vụ này a~

“Ừ, nhưng hiện giờ, việc cần làm nhất là tẩy rửa giá trị danh vọng.”

“Đúng vậy.” – tôi cười khổ – “Tôi phát hiện ra phương pháp nhanh nhất để lấy tới giá trị danh vọng là luyện chế được phẩm mới. Nhưng ở đây thì đi đâu hái được thảo?”

“Không nhất định.” – Âm Ảnh nhìn sắc trời – “Thời gian không sai biệt lắm. Đi, chúng ta đi siêu độ vong hồn.”

“Siêu độ vong hồn?” – đầu tôi đầy dấu chấm hỏi.

“Đúng vậy. Đây là phương pháp tẩy rửa giá trị danh vọng tốt nhất.” – Âm Ảnh mở bản thuộc tính cho tôi xem.

Cột danh vọng của anh ta có tới... cbn... 200 điểm? Người này từ đâu lấy tới nhiều điểm danh vọng như vậy chứ?

Đi tới một bãi tha ma, tôi cuối cùng hiểu được cái gì gọi là “siêu độ vong hồn”. Không phải đi giết quỷ hồn hay sao à? Bày đặt thần thần bí bí. Tôi nhìn một đám quỷ hồn cụt tay cụt chân, sắc mặt trắng bệch, thất khiếu chảy máu. Toàn là bọn thiếu dinh dưỡng, chắc chắn không phải là quái vật lợi hại gì.

“Là giết quỷ hồn đúng không? Hãy xem sự lợi hại của Sát Quỷ Cung của ta đây. Xưa có Chung Quỷ bắt quỷ, nay có Tri Chu hàng yêu!!! Sát ~~~ (tiến lên, giết)” **Chung Quỷ là nhân vật trong truyền thuyết của TQ, là một pháp sư diệt quỷ nhưng rồi cuộc biến thành quỷ luôn. Đây là kiến thức lụm được từ cái phim Chung Quỷ mới xem gần đây... hehe... **

Một loạt mũi tên bay ra. Phát huy không tệ, giết được một con quỷ hình như là chết vì bị treo cổ. Tôi quay đầu, đặc ý giờ cây cung lên khoe khoang với Âm Ảnh. Anh ta lắc đầu, đưa cho tôi một bó bùa chú.

“Cần phải ném cái này lên thi thể nữa. Bằng không sẽ không gọi là siêu độ mà gọi là tru diệt.”

“Ai da, sao anh không nói sớm” – tôi cảm thán xong thì ném một lá bùa lên thi thể, một đạo hào quang từ trong cơ thể lóe lên, sau đó bay thẳng về phía trời tây.

Tôi trừng mắt nhìn đường chân trời: – “Chẳng lẽ đây chính là “đi về tây phương cực lạc” trong truyền thuyết?” Nhân viên thiết kế đúng là chịu khó tìm hiểu lịch sử nha.

“Có lẽ vậy.” – Âm Ảnh rõ ràng cũng là dân mù kiến thức Phật giáo giống tôi.

Hai đứa chúng tôi ở chỗ này phần đầu đến nửa đêm, khi trời gần sáng thì quỷ hồn không tái sinh nữa, dù sao thì lúc này chúng tôi đã dùng hết 1 ngàn bùa chú mà Âm Ảnh mang theo. Mỗi người tăng thêm 500 điểm danh vọng. Tôi hiện giờ trở về cột mốc ban đầu là 340 điểm. Âm Ảnh thì vọt luôn tới mức 700 điểm. Dựa theo ngạch suất mà tính thì... giết một người trừ 20 điểm, nghĩa là điểm danh vọng của anh ta đủ cho anh ta giết 35 người mà không bị hồng danh.

Có điều, tôi vẫn thấy kỳ quái.

“Âm Ảnh, vì sao anh lại mang nhiều bùa chú trong người như vậy? Chẳng lẽ anh là thần cơ diệu toán (thầy bói), có thể đoán được việc tôi sẽ bị hồng danh?”

Âm Ảnh cười khỏ: – “Chỉ hai à, tôi vốn tính toán sẽ đến đây siêu độ vong hồn để kiếm điểm danh vọng. Chính vì vậy mới mua nhiều bùa chú như vậy. Căn cứ theo thời gian của lần trước mà tính toán, một người giết nguyên một đêm cần khoảng 500 lá bùa.”

“Anh cần nhiều danh vọng như vậy làm gì? Còn có, vì sao chuyện gì anh cũng biết hết vậy? Thành thật khai báo sẽ được khoan hồng, bằng ngược lại dám dối trá sẽ lộ sạch trang bị của anh...” – tôi hung hăng cầm mũi tên chỉ vào Âm Ảnh.

Siêu độ vong hồn không cho điểm kinh nghiệm. Mọi thứ trong game đều như vậy, một mặt lợi sẽ đi kèm với một mặt hại. Mà chuyện này rất ảnh hưởng đến quá trình luyện cấp của hai chúng tôi.

“Tôi nói là được mà...” – Âm Ảnh bắt đầu đi đẩy mũi tên ra – “Tôi cần điểm danh vọng là để xây dựng bang hội. Tôi biết nhiều như vậy là vì tôi từng chơi beta, mà hồi đó tôi cũng sinh ra ở Hỗn Loạn Chi Đô, cho nên có điểm quen thuộc với chuyện ở đây, chứ nếu là chuyện ở địa phương khác thì tôi chịu thua.”

“Xi... tôi còn tưởng anh có bí mật kinh thiên động địa gì chứ. Không ngờ chỉ có như vậy thôi. Thế sao không chịu nói ra nha. Làm hại tôi suy đoán lung tung một hồi. Hy sinh bao nhiêu tế bào não a~ Anh đền đi.”

Chuyện này cũng muốn bắt đền? Âm Ảnh há to mồm, lộ ra biểu tình thống khổ.

Bí mật của anh... đâu phải chỉ có nhiều đây. Trải qua một đoạn thời gian bên cạnh Nhện, anh biết cô ấy rất thông minh, sớm hay muộn chuyện của anh cũng sẽ bị lộ thôi. Nhưng hiện giờ anh chưa muốn nói. Buồn-ìng. Phải rồi, giữ khoảng cách không phải được rồi sao? Vậy trước hết phải lừa cô ấy đi đến một nơi xa xôi hẻo lánh để chuyển chức. Tốt nhất là lãnh địa của Hồ tộc. Đợi đến lúc cô ấy trở về thì anh đã dựng bang xong rồi. Khi ấy anh có sự vụ bận rộn, theo tính cách của Nhện thì cô ấy sẽ không đi quấy rầy anh. Nghĩ tới đây, Âm Ảnh cúi đầu cười mờ ám.

“Này, anh đang suy nghĩ chuyện mờ ám gì đó? Sao lại cười dâm dăng như vậy?” – sau khi xem Âm Ảnh là người một nhà, tôi dĩ nhiên quăng luôn chuyện giả dạng thực nữ ra sau đầu.

Tôi vừa nói xong, Âm Ảnh lập tức phun luôn viên Dur Tinh Hoa trong miệng ra.

Đúng là phung phí của trời~ chắc chắn...

Bình minh. Hai đứa quyết định đi lên Hoa Sơn. Đường lên núi sắp xếp quái vật theo cấp bậc tăng dần. Đẳng cấp thấp nhất đương nhiên ở chân núi, càng lên cao thì cấp bậc quái vật càng tăng.

Dưới chân núi là quái gấu ngựa cấp 15, phòng ngự cao nhưng tốc độ lại chậm, hai chúng tôi đều cao măn, đánh quái này quá thích hợp còn gì. Vừa bắt đầu, tôi lẻo đẻo theo sau Âm Ảnh chém trái chém phải. Một lát sau, tôi thấy nhàm chán muốn chết. Dù sao tốc độ Âm Ảnh giết quái rất nhanh, tôi không giúp đỡ gì nhiều trong đây. Thế là tôi dứt khoát không đánh đấm nữa, ngồi xuống, mở sổ tay của cơ quan sư ra đọc. Hiện tại, đẳng cấp thợ mộc và thợ rèn của tôi còn quá thấp, chỉ có thể làm ra mấy cái bẫy lưới bằng dây thừng loại thấp nhất. Nhớ tới kinh nghiệm bị treo trên cây của Âm Ảnh ở núi Chiêu Ngọc, tôi lại tràn đầy tin tưởng vào loại bẫy lưới này.

Sự thật chứng minh, tưởng tượng và thực tế luôn có sự chênh lệch rất lớn. Cái bẫy lưới của tôi không đủ sức chứa một con gấu ngựa. Ngay cả Âm Ảnh cũng chỉ mất có 10s liên giây giữa thoát khỏi cái lưới. Tôi ư ử oái, mặc dù 10s đủ để tôi giết một người chơi. Nhưng tôi không phải là sát nhân cuồng nộ, tôi muốn là sát “quái” cuồng a~ Phải nghĩ cách nào giết được quái một cách nhanh nhất và hiệu quả nhất.

Âm Ảnh ngược lại rất hưng phấn: – “Nhện, lại làm thêm một ít bẫy lưới ở xung quanh đi.”

“Để làm gì? Cũng trói không được gấu ngựa.” – ư ử oái trả lời.

“Bọn gấu ngựa nếu đụng đến cơ quan liền được hệ thống phán định là bị công kích. Chúng sẽ đuổi theo cô. Chỉ cần cô dụ thật nhiều quái, tôi sẽ dùng quần công kỹ năng để tiêu diệt chúng.” – Âm Ảnh nói như phải rồi, làm như tôi sinh ra chính là làm mỗi như dụ quái vậy.

Tôi phiền muộn nhìn Âm Ảnh

“Đại hiệp, anh nhìn anh đi, xuyên một bộ sáo trang của Chiến Sĩ, đương nhiên không sợ bị bọn gấu ngựa dầy xéo, còn tôi đây thì sao?” – giật giật y phục – “Bạch bản trang phục, giấy da rách rưới, chịu không nổi móng vuốt của bọn chúng a~”

Âm Ảnh cười âm hiểm: – “Điểm nhanh nhẹn của cô cao như vậy, chẳng lẽ chạy không lại bọn gấu ngựa sao?”

“Hai ba con đương nhiên tôi không sợ, nhưng mà anh nhìn xem...” – đưa tay chỉ một đám rậm rịt gấu ngựa ở xung quanh – “... một đám đông như vậy, chỉ cần tôi vừa nhấc chân chạy sẽ kinh động đến bao nhiêu con nha. Nếu bị một đám gấu ngựa chà đạp, kiểu chết này tôi không ham. Mặc kệ!!!”

Âm Ảnh cười cười: – “Tôi sẽ chỉ cho cô một kinh nghiệm học được từ thời beta. Đó là kỹ xảo né tránh. Chỉ cần luyện thuần thục bộ vị này thì cô có thể một mình đấu với boss. Tình huống hiện tại rất thích hợp để luyện tập. Buông tha thật đáng tiếc nha.”

Nhìn vẻ mặt đoan chắc của Âm Ảnh, cộng với viễn cảnh một mình đấu với boss, tôi liền chấp nhận tin tưởng. Thế là, tôi bắt đầu công cuộc tháo chạy, mang theo một đám gấu ngựa ngu ngốc chạy loạn trong rừng cây. Nửa ngày sau, tôi ngoại trừ bị giày vò đến gần đứt hơi ra, chẳng có cảm giác kỹ xảo né tránh gì đó có chút tiến bộ nào. Cái tên Âm Ảnh này dám đem tôi ra đùa giỡn?!?!

“Âm Ảnh, tôi không được rồi, thể lực cạn kiệt.” – tôi thở hồng hộc.

“Vậy cô trốn trên phiến đá kia đi.” – Âm Ảnh chỉ khối nhám thạch cách đó không xa.

Tôi bay qua đó, thoăn thoắt trèo lên. Công phu leo trèo của tôi không cần tập luyện. Ngồi trên cao có thể nhìn thấy Âm Ảnh biểu diễn công phu. Nói không phải khoa trương chứ quan sát Âm Ảnh giết quái là một loại hưởng thụ, so với xem vũ thoát y còn đã nghiền hơn. Kiểm khí kia tựa như có linh hồn sống, bay cao xuống thấp, quét ngang xung quanh, mỗi một nhát kiểm đều tóe ra một chùm hoa lửa. Những bước di chuyển kia giống như Lãng Bá Vi Bộ trong truyền thuyết, có thể hóa giải hung hiểm trong tích tắc.

Dưới trời chiều, nhìn Âm Ảnh tiêu sái múa kiếm, tôi không khỏi cảm thán, người nam nhân này thực sự không tồi, trên có thể ra chiến trường, dưới có thể lăn nhà bếp. Hình mẫu nam nhân tốt của thời đại a~ Nếu cứ như vậy buông tha, tôi nhất định là một con ngốc. Phải hảo hảo tìm thời cơ, chớp lấy anh ta, bỏ vào túi. Tôi còn chưa nghĩ ra biện pháp để tạo cơ hội cho bản thân, Âm Ảnh đã giết quái xong rồi, cũng leo lên tảng đá, cười nói.

“Đói bụng quá, cho mấy viên Dur Tinh Hoa đi!” – Âm Ảnh cười rộ lên đặc biệt đáng yêu, rất giống Lỗ Lỗ.

Tôi cầm một viên Dur Tinh Hoa, đưa tới trước miệng anh ta, ôn nhu nói: – “Há miệng.”

Âm Ảnh há mồm, có điều là do bị kinh hãi nên vô ý thức phản ứng mà thôi. Xem ra, anh ta đối với biểu hiện ôn nhu của tôi không thích ứng cho lắm. Thất bại rồi a~ Tôi buồn rầu. Lại nhìn biểu tình kinh ngạc của anh ta, tôi hậm hực đem Dur Tinh Hoa nhét vào tay anh ta xong quay đầu đi chỗ khác. Nhất thời, không khí giữa hai đứa có chút xấu hổ.

Một lát sau, Âm Ảnh ho khan hai tiếng: – “Nhện, ngày mai cô online lúc nào?”

“Ừm... ngày mai phải đi học, chắc khoảng 8g30 đến 9g.”

“Cô là sinh viên?” – Âm Ảnh kinh ngạc hỏi.

“Bộ tôi không giống sinh viên hay sao?”

Âm Ảnh lắc đầu: – “Ánh mắt của cô quá thâm trầm, một chút cũng không đơn thuần như sinh viên.”

Tôi trực tiếp té xỉu. Có người nói thẳng như vậy hay sao a~ Tôi là tiểu hài tử đơn thuần chất phát nhất thế giới đó. Oan uổng quá. Nhìn tôi có chỗ nào thâm trầm chứ?

Ám Ảnh không để ý đáng về suy sụp của tôi, tiếp tục hỏi: – “Cô học trường nào?”

Tôi ổn định thân người lung lay sắp đổ, bình tĩnh trả lời: – “Nói ra chắc anh cũng không biết đâu. Là Học viện Chuyên tu điện tử của Ác Ma thành. Có phải chưa từng nghe tới hay không?”

Hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng của tôi, Ám Ảnh thật kích động.

“Học viện Chuyên tu điện tử của Ác Ma thành? Có phải là cái học viện ban đầu xây ở Chiết Giang, về sau lại dời tới vùng sa mạc, là loại học viện phong bế?” ** kiểu như đồng tu kín, vào học trong đó là không có liên lạc nhiều với bên ngoài, tin tức gì cũng không lộ ra**

Tôi kỳ quái nhìn anh ta: – “Tôi biết chuyện trường chúng tôi xây trong sa mạc có hơi quái đản, nhưng mà anh không cần kích động như vậy a~”

Ám Ảnh trầm mặc: – “Cô có biết vì sao bọn họ dời học viện ra đó không?”

“Có quý mới biết. Nhưng mà nơi đó ngoại trừ mùa hè đặc biệt nóng phỏng da còn mùa đông đặc biệt lạnh tê tái thì không có gì không tốt cả. Ít nhất nó rất yên tĩnh, cũng không ô nhiễm.”

“Haha” – Ám Ảnh cười thật ôn nhu – “Bên cạnh trường các cô có phải có rất nhiều sở nghiên cứu hay không?”

“Không nhiều lắm, có 3 cái. Một cái là sở nghiên cứu động lực hạt nhân. Một cái là sở nghiên cứu sinh hóa điện tử. Và một cái là sở nghiên cứu thực vật sa mạc. Ở Ác Ma thành, địa phương rộng lớn nhất cũng bị tôi thăm dò qua rồi. Chính là một cái giếng khoan dầu hỏa. Ngoài ra chẳng còn gì nữa.”

“Hai cái sở nghiên cứu thực nghiệm nghe có vẻ rất nguy hiểm nha.” – Ám Ảnh chính là muốn nói tới Sở Hạt Nhân và Sở Sinh Hóa.

“Cũng không có gì nguy hiểm. Bọn họ có nhà máy năng lượng nguyên tử nữa kia. Nhưng họ rất keo kiệt, không cho nhà trường dùng chung, làm hại chúng tôi phải sử dụng năng lượng mặt trời, thường xuyên bị cúp điện!!!!!!” – tôi không quên phàn nàn một câu.

Ám Ảnh bắt đầu đi lải nhải, quyết định bổ sung một ít ý thức nguy cơ cho tôi.

“Cô ngẫm kỹ lại xem. Nếu Sở Hạt Nhân phát nổ hoặc là Sở Sinh Hóa bị rò rỉ thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

Nghe Ám Ảnh nói... tôi không khỏi liên tưởng tới Nguy Cơ Sinh Hóa (Resident Evil), thoáng rùn mình.

“Chẳng lẽ giống như cái dạng kia... trở thành cương thi?”

Ám Ảnh nghe tôi hỏi liền tròn tròng mắt, suýt chút bị sặc khí.

“Trời ơi, trong đầu cô chứa cái quỷ gì vậy?? Cương thi? Cô xem phim khoa học giả tưởng nhiều quá rồi đó.”

Tôi trắng mắt cãi lại: – “Phim khoa học viễn tưởng thì sao chứ? Chẳng phải vài thập niên trước người ta vẫn cho rằng game online là viễn tưởng đầy thôi. Hiện tại không phải chúng ta đang chơi game giả lập đây sao? Sức tưởng tượng chính là động lực thúc đẩy cho khoa học tiến bộ. Tôi chính là thuận theo sự phát triển của thời đại mà suy nghĩ thôi.”

Ám Ảnh vô lực ngã xuống: – “Tôi... không phải ý đó... ý tôi là...”

Anh ta chưa nói xong, tôi đã đánh gãy: – “Tôi biết ý anh là gì. Tôi không phải đồ ngốc. Anh nói tới lui không phải muốn ám chỉ rằng trường chúng tôi có bí ẩn gì đó hay sao? Ví như những chuyện lén lút mờ ám... đều có thể dễ dàng thực hiện trong sa mạc. Nhưng mà... mấy thứ này chẳng liên quan gì đến tôi cả. Tôi sắp tốt nghiệp rồi. Về sau sẽ không trở lại cái sa mạc quỷ quái đó. Cho nên, tôi mới lười đi quản mấy chuyện loạn thất bát tao kia.”

“Chẳng lẽ cô không hiếu kỳ hay sao?” – Ám Ảnh hỏi.

“Đương nhiên hiếu kỳ. Nếu anh biết chuyện gì, nhất định phải nói cho tôi biết. Còn nếu như anh không biết, tôi cũng lười đi tìm hiểu. Có thời gian rảnh còn không bằng chơi game cho vui.”

Ám Ảnh nghe xong thì trầm mặc, một lát sau đột nhiên toát ra một câu.

“Cô thật không tệ nha. Tôi rất thích cô.”

Cái gì với cái gì? Tôi ngoáy ngoáy lỗ tai, ngạc nhiên quay đầu nhìn Ám Ảnh. Vừa rồi anh ta nói “thích tôi” đúng không? Tôi có cảm giác bản thân giống như một con thỏ rơi cái ọt vào cái hố, sau đó đụng đầu cái cốp vào cọc gỗ, choáng váng luôn. Có điều Ám Ảnh không tiếp tục đề tài này mà cũng không cho tôi thời gian để suy nghĩ, anh ta đã nói lái sang chuyện khác.

“Nhện, đến cấp 15 là phải chuyển chủng tộc rồi, cô có tính toán gì chưa?”

Ám Ảnh nói chuyện rất tùy ý. Tựa như cái câu “tôi rất thích cô” cũng giống như câu hỏi của miệng “ăn cơm chưa” vậy đó. Biểu tình của anh ta làm tôi lâm vào tâm tư phức tạp. Tôi có da mặt rất dày nhưng tổng không thể ở trước mặt người con trai mới quen 2 ngày hỏi một câu “anh thật sự thích tôi sao? Tôi cũng thích anh lắm” được. Nói tóm lại, nếu anh ta đã lảng sang chuyện khác, vậy thì tôi cũng không nên nghĩ nhiều làm gì.

Tôi lắc đầu: – “Chưa có dự định gì. Tôi ngay cả game này có những loại chủng tộc nào còn chưa biết nữa là. Nếu không, tôi theo anh chuyển cùng một chủng tộc a~”

Tôi vô thức không muốn tách khỏi Ám Ảnh. Trong tình hình này, nếu xa nhau sẽ không thể xảy ra chuyện gì thú vị rồi.

“Haha” – tiếng cười của Ám Ảnh rất trầm, âm thanh phiêu lãng xung quanh khiến tôi thất thần một trận – “Tôi sẽ chuyển thành Tô Nhiếp tộc, cái này không thích hợp với Cung Tiễn Thủ. Theo kinh nghiệm của tôi thì Hồ tộc hợp với cô hơn.”

“Yêu Hồ tộc?” – tôi kích động hỏi. Phải biết rằng, hồ ly tinh đều là soái ca mỹ nữ nha. Nếu là nam thì đẹp trai đến cực kỳ bi thảm. Nếu là nữ thì đẹp gái đến kinh thiên động địa. Có cơ hội nhìn đến một chủng tộc xinh xắn như này đúng là cơ hội ngàn năm có một – “Họ ở nơi nào?”

“Hướng đông nam. Nơi mặt trời lên. Từ đây đi xuyên qua 1/3 đại lục sẽ đến phạm vi bên ngoài của Yêu Hồ tộc là rừng rậm Tri Chu. Xuyên qua rừng rậm sẽ gặp đầm lầy sương mù. Qua khỏi đầm lầy là đến.” – Ám Ảnh nói vô ung nhệ nhàn.

Tôi im lặng nghĩ, sau đó hỏi: – “Chỗ đó có truyền tông trận không?”

“Không có. Yêu Hồ tộc chỉ có truyền tông trận một chiều. Chỉ có ra, không có vào.”

Tôi lại trầm mặc. Tuy nói hồ ly tinh có lực hấp dẫn rất lớn, nhưng tôi không muốn chạy xa như thế. Nếu đi tới đó, tôi sẽ tách khỏi đám người Thảo Hoa Mai, quan trọng nhất là, tôi sẽ rời xa Ám Ảnh. Không biết sau khi tôi trở về thì chuyện gì đã phát sinh rồi. Tôi không thích thay đổi thói quen sinh hoạt. Nhưng trong trò chơi, lựa chọn chủng tộc là một quyết định rất trọng yếu. Tôi thấy thật khó xử.

“Ám Ảnh, anh xác định tôi thích hợp với Yêu Hồ tộc sao?”

“Yêu Hồ tộc có thiên phú là nhanh nhẹn, đối với Cung Tiễn Thủ và Đạo Tặc là lựa chọn tốt nhất.”

“Anh lại không biết lãnh địa cụ thể của họ. Truyền tông trận cũng không có. Tôi đi chuyển chức như thế nào a~?”

“Chỉ cần đi thẳng theo hướng đông nam là sẽ gặp.”

“Lỡ tôi bị lạc đường thì làm sao? Hơn nữa, chủng tộc thiên về nhanh nhẹn cũng không chỉ có Yêu Hồ tộc thôi chứ?”

“Nhưng mà Yêu Hồ tộc là cái khó khăn nhất.”

“Ý của anh là... chuyển thành Yêu Hồ tộc thì về sau sẽ có chuyện tốt?”

“Bingo! Thông minh. Chính là ý này.”

Sau khi thảo luận, tôi thấy ý tứ của Ám Ảnh rất đúng. Nhiệm vụ nguy hiểm đồng dạng với phần thưởng phong hậu. Đây chính là tinh hoa văn hiến ngàn năm nay của nhân loại đúc kết ra. Nhưng xét tới xét lui, sao tôi vẫn có cảm giác Ám Ảnh có chuyện gì đó đang giấu diếm tôi nhỉ?

“Ám Ảnh, hình như thời gian online của anh rất dài. Anh là game thủ chuyên nghiệp sao?”

“Mặc dù không đúng lắm, nhưng cũng không hoàn toàn sai.”

“Nghĩa là sao?”

“Đợi đến lúc chúng ta thân thiết hơn, tôi sẽ nói cho cô nghe.” – Ám Ảnh cười xấu xa.

Ừa, đây hình như là câu kịch kinh điển của phim bộ dài tập lúc 8g trên đài truyền hình a... không tưởng được loại người như anh ta mà cũng mê phim bộ...

“Ám Ảnh, tôi còn 1% nữa sẽ lên 13 cấp. Xem ra hôm nay phải logout trước rồi. Ngày mai tôi sẽ mời com, để cảm tạ đại công thần là anh. Đừng từ chối nha.” – tôi học theo giang hồ võ hiệp vỗ lên vai Ám Ảnh khiến anh ta dờ khóc dờ cười.

“Có thể ra sức vì nữ vương bệ hạ là vinh hạnh của vi thần.” – Ám Ảnh bày ra bộ dáng xum xuê của một tên gian thần khiến cả hai cùng ôm bụng cười haha.

(lời tác giả: về vụ chuyển chức. Sau khi người chơi đạt tới cấp 15 sẽ tiến hành chọn lựa chủng tộc để tiến hành chuyển chức. Sau khi chuyển chức thành công sẽ căn cứ vào thiên phú của từng chủng tộc mà phân phối lại điểm thuộc tính, còn có thể học thêm kỹ năng thiên phú của từng chủng tộc)

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Trân Ái Tánh Mạng, Rời Xa Pk

(Quý trùng sinh mạng, tránh xa đánh đấm)

Thứ hai. Buổi sáng

“Tiểu Lược! Bà thoa đến mấy tầng phấn lên mặt rồi. Còn không mau lên sẽ đến muộn đó.” – Thảo Hoa Mai thở hển hển đứng cột dây giày ở cửa.

Tôi thì đang ung dung đứng vung vẩy chìa khóa: – “Tui còn phải khóa cửa nữa, hai người nhanh lên.”

“Đến đây, đến đây...” – Tiểu Lược bốc một lớp kem bỏ lên mu bàn tay, lao ra khỏi phòng ký túc xá.

Tôi thành thực đem khóa an toàn móc lên, quay người lại đã thấy 2 con thỏ kia lên tới đầu cầu thang rồi.

“Chết tiệt, hai người không chờ tui hả?!”

“Sâu, bà lẽ mề vừa thôi, nhanh lên, đừng hại bọn tui đi học muộn chứ!!”

... Địch! Đây là thói đời gì!?

Đi xuống cầu thang, Tiểu Lược vẫn không quên căn nhắc: – “Đều tại 2 người, hồi hồi thúc thúc, hại tui trét quá trời kem dưỡng da đây này. Thú Thú, đến, cho bà một miếng.”

“Tui nữa, da tay tui dạo này hơi khô...” – tôi chui đầu chen vào giữa, nhanh tay quẹt một cái.

“A...~~~~!!!!!!” – Thảo Hoa Mai kêu một tiếng thảm thiết – “Tui quên mang theo sách giáo khoa rồi...”

Choáng ~ Thảo Hoa Mai chạy vội về ký túc xá. Chạy nửa đường lại vòng trở lại.

“Sâu, chìa khóa đâu, tui không mang...”

...

...

Cứ như vậy, không thể nghỉ ngơi, cả ba đứa đều đi học muộn. Đẩy cửa phòng học, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người chúng tôi, kể cả vị giáo sư đang đứng trên bục giảng. Có điều, mọi người rất nhanh liền quay đầu. Đó là vì tiết đầu tiên của buổi sáng chúng tôi lần nào cũng đến muộn. Đã thành thông lệ, mọi người đều đã quen.

Hình tượng sinh viên ưu tú của tôi cứ như vậy bị hủy trong tay của 2 nữ nhân này — _ —

Tìm một vị trí an toàn ngồi xuống, chúng tôi vụng trộm lấy ra bữa ăn sáng, giải quyết nhanh gọn lẹ. Những người ngồi bên cạnh đều dùng ánh mắt bội phục mà nhìn chúng tôi, không biết là bội phục lá gan chúng tôi lớn (dám ăn vụng trong giờ học) hay là bội phục sức ăn nhanh khỏe của chúng tôi nữa...

Sau khi đã no nê, Thảo Hoa Mai lôi ra một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, giả bộ như đang nghiên cứu tranh ảnh gì đó... nhưng sự thật là nàng đang đọc một cách say mê. Tiểu Lược thì mở sách giáo khoa để trước mặt, bề ngoài trông giống như đang chăm chú học, nhưng mà tôi biết đến cuối tiết học thì cô nàng chẳng lật được trang sách lấy một lần luôn. Bởi vì nàng đang ngẩn người (mơ mộng, thần trí đi đâu không rõ)... tôi thật ra rất bội phục khả năng phát ngốc của nàng ta. Về phần tôi đó hả... hôm nay tôi cố tình búi tóc lên cao, chính vì muốn vào lớp ngủ bù... há há...

Không biết tôi ngủ đã bao lâu, trong lúc mơ màng tôi nghe tiếng Thảo Hoa Mai khoác lác với ai đó.

“... triệu hoán thú của tui cực kỳ trâu bò... pháp trượng của tui là bạch ngân trang bị nha, rất cao giá... Tui là triệu hoán sư đệ nhất của Mật Phương Hường Trấn... tui nhất định trở thành triệu hoán sư nhất đẳng của Hồng Hoang, mọi người cứ theo tui lẫn lộn... Tui quen biết một anh chàng cực kỳ đẹp trai, còn có một siêu cấp mỹ nữ nữa... nhất định sẽ giới thiệu cho các bạn làm quen... Sao, Lạc Thủy Tri Chu hả? Quen chứ, quen rất thân nữa là đằng khác...”

Tôi giật mình tỉnh ngủ luôn. Tên cầm thú này muốn làm gì, không lẽ định bán đứng tôi hay sao a~

“Lạc Thủy Tri Chu người kia... cao 1m8, nặng 180 cân, vòng eo cũng phải 80cm... bộ dạng đó, nói xin lỗi chứ, thật không thể nào khen tặng à... Tui khuyên mấy bạn không nên đi tìm nàng ta làm gì... Nàng ta là một tên biến thái...”

Đáng chết!!! Thú Thú vì sao không miêu tả tôi thành mỹ nhân chứ?

Thật vất vả lết hết khóa học buổi chiều, tôi ngủ đủ 8 tiết học luôn, hiện giờ có phần chóng mặt nhức đầu. Ta nói, ngồi ngủ quạ nhiên rất không khoa học nhà.

Tôi cùng Thảo Hoa Mai ăn tối một cách vội vàng liền lập tức online. Tiểu Lược vẫn chưa trở lại. Từ sau khi tan học đã không thấy bóng dáng của nàng ta, chẳng biết nàng ta chạy đi đâu nữa. Đừng nói là đi tìm Lam Khải Y để quyết đấu nữa chứ?! Mặc kệ vậy.

Lên trò chơi. Vẫn đứng ở khu vực núi Hoa Sơn. Tôi nguyên một ngày không online, có lẽ Âm Ảnh sắp 15 cấp rồi. Nhắn tin hỏi Âm Ảnh đang ở đâu, tôi rút cây cung ra cầm trong tay, bắt đầu đi qua. Dưới chân núi Hoa Sơn có đủ quái vật từ cấp 15 đến cấp 20, cho nên hiện giờ có rất nhiều người tụ tập ở đây để soát quái thăng cấp. Tôi một đường đi tới đã từ chối không biết bao nhiêu lời mời tởm rùi.

Ngày hôm qua, trước khi logout, tôi đã bỏ tiền nhờ 2 NPC thợ may làm một kiện áo da sói, một đôi ủng da sói và một cái mũ da sói. Tôi lấy chúng ra, mặc hết lên người... tạo hình này nhìn rất giống dân Châu Phi đang chạy tị nạn. Không lẽ NPC muốn chơi tôi hay sao? Tôi rõ ràng là con gái, vì sao lại may một bộ đồ khó coi như thế này a~

Khó coi thì khó coi, bảo vệ tính mạng mới là quan trọng. Nói làm sao thì đây cũng là trang phục cấp đồng, tốt hơn bạch bản nhiều. Tôi chỉ có thể thi triển “thôi miên đại pháp” với chính mình để quên đi cảm giác xấu hổ muốn chết này. Có điều, tôi có thể làm bộ như không nhìn thấy ai, không có nghĩa là không ai nhìn thấy tôi. Nhất là trên người tôi lại đang mặc một bộ trang phục cấp đồng, nghênh ngang đi trên đường lớn, không hấp dẫn người ta mới là lạ.

Tôi vẫn tưởng mọi người chăm chăm nhìn tôi là vì tạo hình quá xấu của bộ trang phục mà quên mất một điều, trang phục cấp đồng hiện giờ là hàng quý hiếm. Nếu một người có thể gom đủ một thân trang phục cấp đồng thì còn hấp dẫn ánh mắt người khác hơn cả diễn viên phim cấp 3 luôn. Lại nói, loại người đủ khả năng gom trọn một bộ trang phục cấp đồng thường thường sẽ đi theo đoàn đội, không có ai như tôi, tùy tiện mặc lên 3 kiện trang bị cấp đồng mà lại ung dung đi một mình giữa thanh thiên bạch nhật thế này. Tôi hiện giờ tuyệt đối là con dê béo trong mắt đám cường đạo.

Chính vì vậy...

Vèo ~ một mũi tên phá không bay tới. Tôi nghiêng người nhẹ nhàng né tránh, quay đầu thì thấy một tên Cung Tiễn Thủ đang há hốc mồm nhìn tôi đầy kinh ngạc. Đại khái tên này đang tự hỏi vì sao tôi có thể tránh thoát mũi tên tẩm độc của hắn. Nói thừa ~ loại mũi tên tẩm độc của hệ thống bay cực kỳ chậm, tôi tránh không thoát mới là kỳ quái đó.

Bên cạnh Cung Tiễn Thủ này còn có 1 Cung Tiễn Thủ nữa, thêm 1 Kiếm Sĩ và 2 Pháp Sư. Bọn họ có đẳng cấp không thấp. Nhất là Kiếm Sĩ, rõ ràng đã gom đủ một bộ trang bị, xem ra là hàng cao thủ. Hừ, hảo hán không ngại mất mặt mũi, tôi trốn còn không được sao. Nhưng tôi vừa chạy 2 bước đã nghe tiếng xé gió ngay sau lưng, tôi dứt khoát mở ra tật phong bộ, tăng tốc chạy như điên. Chạy được một lúc, tôi quay đầu, 2 Cung Tiễn Thủ và Kiếm Sĩ vẫn đang theo sát, 2 Pháp Sư thì không thấy bóng dáng. Không ngờ tên Kiếm Sĩ này cùng một loại với Âm Ảnh, là mẫn kiếm sĩ. Một chọi ba sao? Đánh không lại. Tôi không chơi. Tôi nhắn tin cho Âm Ảnh.

“Âm Ảnh, tôi bị người ta đuổi giết. Tôi sẽ dụ bọn họ đến chỗ bọn mình đấu với đám gấu ngựa ngày hôm qua, bẫy lưới của tôi vẫn còn ở đó. Anh mau tới tiếp ứng nha.”

“Cái bẫy ngoài cùng bị tôi đụng trúng rồi. Cô làm bẫy càng lúc càng lên tay nha, tôi mất 13s mới gỡ thoát nó. Nhưng mà, dùng bẫy lưới để giết người thì không đủ độ tin cậy à!!!” – Âm Ảnh thiệt tình góp ý cho tay nghề của tôi.

“Nói vậy thì đám người này đành phải trông cậy vào Âm Ảnh đại hiệp rồi. Với thực lực đứng thứ hai trên bảng đẳng cấp, hơn nữa còn cầm trong tay thần binh lợi khí, chuyện này đối với đại hiệp dễ như trò bàn tay nhĩ?! Đại hiệp mau chóng KO (knock out, hạ gục) bọn họ a~~” – tôi dương dương tự đắc tưởng tượng khuôn mặt dô khóc dô cười của Âm Ảnh ở bên kia khi nghe lời này của tôi... cbn... thật là vui vẻ mà ~

Ngoài miệng thì nói chuyện, dưới chân vẫn chạy như bay đến địa điểm hẹn trước. Lúc vừa lên tuyến, tôi đã kiểm tra BXH đẳng cấp, hiện tại Âm Ảnh xếp thứ hai, 14 cấp 87%. Xếp thứ nhất là một người tên Thiên Hạ Long Quý, 14 cấp 92%. Những người còn lại trên BXH không hơn kém tôi bao nhiêu, đoán chừng đều nằm đầu đó gần 13 cấp. Lại nhìn bản thân, 13 cấp 1%, thật xấu hổ quá.

Ngày hôm qua tôi mới thỉnh giáo Thảo Hoa Mai một ít kiến thức cơ bản về trò chơi này. Hóa ra, người chơi dưới 15 cấp đều là con nít chưa mọc lông. Sau khi lựa chọn chủng tộc, mọi người sẽ bắt đầu tu luyện nguyên lực, lúc này thực lực mới đề cao. Cho nên, hiện tại, ai cũng liều mạng đi luyện cấp, không ai rảnh rỗi mà đi PK với người khác. Tôi có lẽ là số con rệp nên mới gặp đám người không có đầu óc này. Lát nữa, đội bọn họ rút 1 cấp, không biết sẽ khốc lóc như thế nào đây nữa... hắc hắc...

Nhìn thấy 8 bẫy lưới được che lấp ở phía trước mặt, tôi lấy đà, nhẹ nhàng lộn một cú bay sang phía bên kia... 10 phân, cách đúng 10 phân... tự vỗ tay tán thưởng bản thân luôn. Sau khi chạy vài bước, tôi đứng lại, kéo cung tên chờ đợi, vừa vận công thấy Âm Ảnh đang lấp ló ngồi chồm hổm trên ngọn cây gần đó, đáng vẻ tục tĩu cực kỳ. Ta nói, anh cho anh là thích khách hả, còn chơi trò đánh lén?! Tôi lách đầu, tổ đội với Âm Ảnh.

Hai Cung Tiễn Thủ dẫn đầu đuổi theo tôi, đương nhiên trở thành hai con mồi bị trúng bẫy đầu tiên. Nhìn hai người bị treo ngược trên cây, lúc la lúc lắc, đúng là cảnh tượng đẹp để nha. Kiếm sĩ nhìn thấy tình hình, lập tức dừng lại, thủ thế.

Hừ, người không dám bước tới, bốn tiểu thư liền không khách khí làm gì.

Tôi giương cung, nhắm ngay Cung Tiễn Thủ có trang bị cùi bắp nhất. Ba địa tinh thiết mũi tên xé gió bay ra, Cung Tiễn Thủ không may mắn đó liền biến thành một đạo bạch quang, bay về thành. Cung Tiễn Thủ còn lại đã gãy giữa rốn khỏi bẫy lưới, vừa chạm đất liền phóng ra một trận mưa tên về phía tôi. Đờ mờ! Tên này vậy mà luyện đến tứ thiên phát, một lần bắn ra đến 4 mũi tên!!!

Tôi nhảy lên nhảy xuống tránh né, còn làm bộ kêu lên thảm thiết như trúng phải tên. Trông thấy Âm Ảnh vẫn còn ngồi xổm trên cây không động đậy, tôi nhin không được nổi trận lôi đình.

“Anh làm gì vậy?! Giết họ a~”

Tiếng hô của tôi dọa bọn kia giựt mình, thoáng nhìn nhau, có lẽ nghĩ tôi là bệnh nhân tâm thần. Âm Ảnh bị tôi hối thúc, bắt đắ dĩ từ trên cây nhảy xuống, vừa vọt rơi ngay chính giữa hai người kia. Tính toán quá mức chuẩn xác a~ Âm Ảnh cứng rắn nhận một mũi tên để nhảy vọt tới trước mặt Cung Tiễn Thủ, chém đứt cánh tay của hắn ta, sau đó xoay người đỡ một kiếm của Kiếm Sĩ.

Tốc độ phản ứng như ánh sáng đó khiến tôi nhìn mà muốn hoa cả mắt. Thực lực của Âm Ảnh rất mạnh, cái này tôi biết. Nhưng mà thao tác của anh ta quá mức thuần thực rồi, bộ vị lại tinh chuẩn nữa, chẳng lẽ trong hiện thực có học qua kiếm thuật hay sao?

Liếc mắt nhìn cái tên Cung Tiễn Thủ đang ôm tay gào khóc thảm thiết, máu chảy đầm đìa, trông đúng là khủng bố. Tôn thương cộng thêm xé rách sẽ làm cho tình trạng mất máu kéo dài, hồng được loại nhỏ không đủ sức bổ sung huyết lượng, chỉ có kim sang được loại 5 lượng bạc một viên mới làm nổi, nhưng hiện tại không có mấy người cam lòng xài sang như vậy. Haiz... thôi thì để tôi tiễn đưa anh chàng này lên đường một cách thống khoái vậy. Tôi dùng đồng sương mũi tên kết liễu hắn. Trước khi hắn hóa thành bạch quang, tôi kịp thời nghiêm túc nói với hắn một câu.

“Trần ái tánh mạng, rời xa PK.”

Nhìn vẻ mặt run rẩy của hắn, tôi đặc biệt cảm thấy đã ghiền. PK thật tốt a~ nhất là những lúc có thể đã kích cả thân thể lẫn tinh thần của đối thủ như này.

Tại điểm phục sinh của Mất Phương Hường Trần, một Cung Tiễn Thủ sống lại với cái miệng sùi bọt mép. Những người bên cạnh thấy bộ dạng của hắn đều vọt ra xa.

“Tên này bị trúng độc à? Mọi người tránh xa một chút. Ai đó lên net search cách giải độc a~ đừng để độc lây lan...”

“Trúng động cái gì, đây là bệnh động kinh đó...”

...

“Lạc Thủy Tri Chu, ta nhất định báo thù ~” – Cung Tiễn Thủ phẫn nộ gầm lên.

Ai ngờ vừa vọt đội ngũ của Thảo Hoa Mai đi ngang qua, nghe thấy lời đó, Thảo Hoa Mai nhăn mặt.

“Tên này là cừu nhân của Tri Chu, giết không tha!”

Vì vậy Cung Tiễn Thủ đáng thương bị một đám triệu hoán sư biến thái kéo ra ngoại thành hủy thi diệt tích.

Mà lúc này, tôi đang thu thập một đồng mũi tên đã bắn ra, sau đó rà soát một vòng xung quanh xem có nhặt được chiến lợi phẩm nào không. Bên kia Âm Ảnh chiến đấu cũng đã xong rồi. Tôi cầm trong tay một chiếc nhẫn, tung tăng chạy tới khoe.

“Xem này, một cái nhẫn +1 tinh thần lực. Tên kia không khóc chết thì thôi...”

Âm Ảnh giật giật khoe miệng, đưa ra một cái nẹp chân đồng cấp.

“Người chơi có điểm danh vọng cao khi giết người sẽ có tỷ lệ bạo rút rất khá. Hôm nay lời to rồi.”

Cầm cái nẹp chân, tôi biết Âm Ảnh không quan tâm đến mấy đồ vật này, sẽ không câu nệ. Nhưng có một chuyện tôi vẫn không đoán được.

“Âm Ảnh, lúc nãy anh thoáng để họ công kích trước sau đó mới phản kích đúng không?”

“Ừ.”

“Vì sao? Anh sợ bọn họ biết được nickname sẽ tìm anh trả thù à? Nhát gan thế.” – tôi cố tình kích thích.

“Có 3 nguyên nhân.” – Âm Ảnh giương ra khuôn mặt vô hại – “Thứ nhất, làm vậy sẽ biết rõ tên của họ. Kiếm Sĩ tên gọi Đa Tình Kiếm. Cung Tiễn Thủ gọi là Nicotin. Dù sao cũng đã kết thù rồi, biết rõ tên tuổi sẽ dễ đề phòng hơn. Thứ hai, chủ động công kích người khác sẽ không lấy được điểm kinh nghiệm. Nếu là phản kích, hệ thống sẽ dựa theo phần kinh nghiệm của đối thủ mà ban thưởng cho chúng ta 5%. Cái này so với soát quái còn mau hơn. Không tin cô nhìn xem, chúng ta vừa phản kích giết 2 người kia, kinh nghiệm của tôi đã nhảy lên 14 cấp 96% rồi.”

Thấy vẻ mặt hớn hờ của Âm Ảnh, tôi cũng mở bảng trạng thái ra nhìn, quả nhiên, kinh nghiệm của tôi đã biến thành 13 cấp 12%. Thật muốn cảm tạ đám người kia nha.

“Thứ ba, giống như cô đã nói, tôi không muốn bọn họ biết được nickname của mình. Không phải sợ họ trả thù, mà bởi vì tôi sẽ dựng bang phái, cần chú ý thanh danh một chút.”

Tôi tròn mắt, tức giận đã kích anh ta: – “Tôi phục anh rồi. Chẳng phải là giết người thôi à, anh lại lôi ra một đồng đạo lý như vậy. Nếu làm chuyện gì cũng tính toán rạch ròi như anh mà nói... chơi trò chơi còn vui vẻ hay sao?! Chơi trò chơi chính là muốn tìm kiếm điểm kích thích, muốn mạo hiểm a~”

Ám Ảnh vò nát một góc cỏ dại trong tay, ung dung trả lời: “Cô yêu thích mạo hiểm kích thích, tôi ưa thích bày mưu tính kế, mọi người tìm kiếm những thứ khác nhau thôi.”

Chát ~ đánh vào tay anh ta, tôi nhắc tới một sự kiện: – “Vừa rồi vì sao anh không công kích chung với tôi?”

Ám Ảnh vuốt vuốt bàn tay, về mặt ủy khuất: – “Còn không phải tôi trông thấy cái tên Cung Tiễn Thủ kia đeo trên người một đồng tên bằng tinh thiết à, cho nên muốn đợi hấn bắn một ít cho cô chiếm tiện nghi, dù sao mấy mũi tên này rất quý. Thật là chó cắn Lã Động Tân mà. Không nhìn ra chân tâm của tôi.”

“Dám mắng tôi là chó?!!” – tôi nổi bạo lên, xuất ra độc môn tuyệt kỹ, “đập bánh bao”, bắt đầu đánh lên khôi giáp của Ám Ảnh khiến nó vang lên những tiếng đing đing đang đang không ngừng. Một chuỗi con số -1 màu đỏ bay lên. Đồ mờ hôi ~ tôi phá không nổi giáp phòng ngự của anh ta.

Cùng Ám Ảnh đùa giỡn một hồi, tôi thu thập các bẫy lưới, hai đứa quyết định đổi địa phương luyện cấp. Đi trên đường, tôi bỗng nhiên nảy ra một cái suy nghĩ kỳ quái trong đầu.

“Ám Ảnh này, nếu như có một ngày tôi muốn giết anh, anh sẽ đứng yên cho tôi giết, hay là sẽ giờ kiếm chém lại?”

“Hả?” – Ám Ảnh không thể tưởng tượng nổi nhìn tôi – “Vì sao cô lại muốn giết tôi?”

“Tôi nói ‘nếu như’, là giả thiết đó, hiểu không?!”

“À...” – Ám Ảnh nghĩ nghĩ – “Tôi sẽ nhường cô 1 chiêu, sau đó sẽ đánh trả.”

“Keo kiệt!” – tôi giận, tăng tốc độ, bỏ lại Ám Ảnh ở đằng sau.

Ám Ảnh thở dài, người sao khó chịu quá vậy, muốn giết người ta mà còn không cho người ta đánh trả nữa. Đây là đạo lý gì a~ Đầu óc con gái đúng là có cấu tạo khác với người bình thường mà...

Sau khi đến nơi, Ám Ảnh toàn lực giết quái. Vì không nhìn được điểm kinh nghiệm của anh ta nên tôi quyết định lui đội. Theo ánh mắt của anh ta thì đại khái đang nghĩ tôi vì giận hờn nên mới làm vậy. Hừ... tôi mới lười giải thích.

Một lát sau, tôi đột nhiên phát hiện xung quanh mọc ra một đồng người, hơn nữa phần lớn đều là con gái. Nhìn tình huống liền hiểu được, các nàng là bị “mặt trời chói chang” ở đây cuốn hút. Còn vì sao tôi gọi Ám Ảnh là “mặt trời” à? Nhìn nguyên bộ trang bị vàng chói của anh ta xem, sáng lóa như thế không hấp dẫn người khác mới là lạ.

“Anh gì đó ời, anh giết quái thật là nhanh ghê. Có thể mang theo bọn em không?” – một mỹ nữ Pháp Sư Giáp (giống như người qua đường giáp) với mỹ mạo đẳng cấp B+ lên tiếng.

“Anh ời, em có thể hỗ trợ công (kích) lẫn phòng (ngư), tổ em với~” – Mỹ nữ Pháp Sư Át (người qua đường Át) với mỹ mạo đẳng cấp A chen vào.

“Tổ đội 2 người có thể cộng thêm 20% điểm kinh nghiệm. Em công kích rất cao. Chúng ta hợp tác đi.” – Chiến Sĩ Bính (người qua đường Bính) quơ quơ hai cây búa trong tay, mỹ mạo đẳng cấp SS mà bạo lực cũng đẳng cấp SS.

Ở trên là 3 người xinh đẹp nhất, những người còn lại có thể xếp chung vào một loại “người qua đường đứng xem náo nhiệt”. Nhưng bọn họ đứng ở xa xa ánh mắt có vẻ há hê là thế nào? Không lẽ tính làm ngư ông đắc lợi trong lúc ngao cò tranh nhau?

Ám Ảnh đồ mờ hôi, ngáp ngừng: – “Cái kia... tôi...”

Anh ta quay đầu nhìn tôi cầu cứu. Thiết ~ Anh không phải là anh hùng cái thế sao? Vừa gặp gái đẹp liền biến ngu ngốc là sao? Thế làm sao mà làm đại sự a~ Haiz... tôi phải ra tay thôi.

“Khụ khụ...” – tôi đành hắng – “Chư vị, xin để tôi giới thiệu thoáng một phát... đây chính là người đang giữ vị trí thứ nhất trên BXH, Ám Ảnh.”

Nói tới đây thì tôi dừng lại, thỏa mãn nhìn hiệu quả mà mình tạo ra. Chỉ cần là người chơi, sau khi nghe lời tôi nói nhất định sẽ quay đầu tập trung nhãn lực lên người Ám Ảnh. Trong khi Ám Ảnh thì hướng mắt nhìn tôi với vẻ ai oán, “tôi nhờ cô giải vây, có sao lại làm ngược lại, muốn hãm hại tôi sao, thật không có nghĩa khí mà.”

Tôi trả lại anh ta một cái ánh mắt, “không sao đâu, cho dù anh đi tới chỗ nào cũng sẽ hấp thụ ánh mắt người khác, vậy thì dứt khoát chơi nổi luôn, không cần lặn xuống nước làm gì.”

Ám Ảnh cho tôi một cái ánh mắt bất đắc dĩ, “haiz, chỉ toàn là cô nói thôi, tôi phải làm sao đây?”

Tôi nháy mắt, “yên tâm, tôi cam đoan sẽ giải vây cho anh.”

Một phen mất đi mây lại, con mắt của tôi chớp muốn rụng lông mi luôn. Tôi lại e hèm, nói tiếp.

“Anh ấy lập tức có thể lên đến cấp 15 rồi, hiện tại đang toàn lực cày level. Tôi thân là bạn bè, để không liên lụy việc chia sẻ kinh nghiệm của anh ấy nên

đã lui đội. Mọi người có thể thông tình đạt lý, trước không cần quấy rầy anh ấy hay không? Chờ sau khi anh ấy lựa chọn chủng tộc xong rồi sẽ giúp mọi người thăng cấp. Nickname đều đã thông báo, anh ấy sẽ không bỏ chạy được. Mọi người thấy đúng không?”

Tôi vừa nói xong, mọi người liền náo loạn một hồi. Ai cũng là người hiểu chuyện, không đến làm phiền Âm Ảnh nữa, ngược lại chạy tới trước mặt tôi hỏi này hỏi nọ.

“Chị ơi, chị là bạn gái của Âm Ảnh à?” – một cô gái hỏi.

Tôi lén nhìn Âm Ảnh đang chém quái, lắc đầu trả lời: – “Không phải!”

...

Đến giờ cơm, vừa lúc trong đám đông có người học nghề đầu bếp, thế là mọi người quây quần cùng nhau, đốt lò nướng thịt. Nguyên một đám ngồi chồm hổm, chày nước miếng ở bên cạnh lò, một bộ dáng chuẩn bị nhào vào giành ăn. Tình hình này thoát nhìn hơi quý dị, tôi không muốn trở thành vật hy sinh trong cuộc hỗn chiến, đành phải lui ra sau vài bước, mở thông tấn khí.

“Âm Ảnh, mau tới ăn cơm đi. Thuận tiện có thể giao lưu cảm tình với quần chúng nhân dân.”

“Tôi được 99% rồi, đợi lên cấp 15 rồi đi ăn.”

Tôi vội mở BXH ra nhìn.

-Đệ 1: Âm Ảnh, 14 cấp 99%

-Đệ 2: Thiên Hạ Long Quý, 14 cấp 99%

Tôi vụt đứng lên, la lớn: – “Âm Ảnh, tên kia cũng 99% rồi, nhanh lên a~”

Nghe tôi la lên, Âm Ảnh càng thêm nôn nóng, kiếm trong tay càng chém tới tấp. Tôi chăm chú theo dõi BXH, tìm đập rộn lên, huyết dịch sôi trào, cbn, so với lúc quay cóp trong kỳ thi còn hồi hộp hơn. Tôi điều chỉnh hô hấp, thoáng hóa giải cảm xúc một chút, nhìn BXH vừa reload (đổi mới).

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Mỗi Người Mỗi Ngả

-Đệ 1: Thiên Hạ Long Quý, 15 cấp 0%

-Đệ 2: Âm Ảnh, 14 cấp 99%

Lúc này tiếng hệ thống thông báo trên toàn khu vực cũng vang lên.

>> Hệ thống: Người chơi Thiên Hạ Long Quý là người đầu tiên đạt tới cấp 15. Người chơi có thể lựa chọn chủng tộc ưa thích. Tại tòa thị chính của chủng tộc có thể nhận nhiệm vụ chuyển chức. Hệ thống nguyên lực toàn diện mở ra. Hệ thống sủng vật toàn diện mở ra. Hệ thống kỹ năng chuyên chúc toàn diện mở ra. Chúc mọi người chơi vui vẻ.

Đám người ở đây quay mặt nhìn nhau không biết nói gì. Ngược lại, Âm Ảnh không hề ngăn người, vẫn tiếp tục chém quái như trước, giống như chuyện vị trí trên BXH không liên quan gì tới anh. BXH lại reload lần nữa.

-Đệ 1: Thiên Hạ Long Quý, 15 cấp 0%

-Đệ 2: Âm Ảnh, 15 cấp 0%

Chỉ sai một phút thôi. Thật đáng tiếc a! Tôi nhìn Âm Ảnh, thấy anh thu hồi kiếm, vẻ mặt bình tĩnh, đi lại đây. Cái người này giả trang còn giỏi hơn tôi nha...

“Nhện, tôi muốn đi Tô Nhiếp thành để chuyển chức. Chúng ta liền từ biệt tại đây. Chờ sau khi cô chuyển chức thành công rồi thì hãy tới tìm tôi nhé.” – nói xong vỗ vai tôi, đầu không ngoảnh lại, bước đi, rất có bộ dạng “Tráng sĩ Dịch Thủy Hàn thề không quay đầu...”

... trời ơi, tốt xấu gì cũng ôm một cái đã chứ!!!!!!!!!!!!

Xem ra Âm Ảnh vốn định tranh thủ trở thành người đầu tiên chuyển chức rồi, quay đầu thăm nắn bản thân vài câu vì cái tội quấy rối anh ấy. Từ hôm nay trở đi, tôi quyết chỉ phải tự cường, phải hăng hái soát quái luyện cấp, vì sự nghiệp phát triển tổ quốc, vì xúc tiến kinh tế phồn vinh... (tinh lực 1000

chữ phía sau).

Chào từ biệt đám người ở đây, tôi gọi cho Thú Thú.

“Bà đang soát quái ở đâu thế? Tui chạy qua.”

“Phía bắc của trấn, khu vực lộn rừng. Triệu Hoán Liên Minh bao sô trọn khu rồi, mau tới đi.”

Chạy tới nơi, cảnh tượng trước mắt thật là đồ sộ. Trên sườn núi, nguyên một đám loạn thất bát tao thú vật gì đó đang giết lộn rừng. Còn đám người chơi thì tụ tập ngồi dưới gốc cây uống trà nói chuyện phiếm. Haiz da... triệu hoán sư đúng là chức nghiệp nhân nhả. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy tổ đội đại quy mô của cùng một chức nghiệp như thế này. Những chức nghiệp khác đều phải phối hợp với nhau mới có thể soát quái, chỉ có triệu hoán sư là không cần.

Nằm dưới bóng cây, uống nước ô mai ướp lạnh, huyết sáo, ăn chia điểm kinh nghiệm. Há há... cuộc đời tươi đẹp thế này, còn đòi hỏi gì hơn. (Thảo Hoa Mai: vừa rồi ai nói muốn cố gắng đánh quái? muốn tự lực tự cường há? – Sâu: có sao? tui vừa rồi không nghe gì hết.)

Cuối cùng nhìn không được Thú Thú lải nhải bên tai, tôi đứng lên đi giết quái. Ưu nhã bắn tên, thanh nhã xoay người, ở trước mặt người khác, tôi vẫn giữ nguyên tắc “bảo trì hình tượng thực nữ”. Nhìn vài Cung Tuyền Thủ lẻ tẻ xung quanh bắt chước hành động của tôi mà tôi không khỏi đắc ý một hồi. Chớp một cái, một bóng đen xẹt qua trước mặt. Là đạo tặc? Trong Triệu Hoán Liên Minh có đủ các loại chức nghiệp, nhưng đạo tặc thì đúng là rất ít. Nhìn nữ đạo tặc che mạng đen với vòng eo 17 thốn, tôi thầm hâm mộ một phen. Có điều, người này nhìn thế nào lại quen mắt quá nhỉ?! **thốn là đơn vị đo chiều dài sinh học của con người trong châm cứu bấm huyệt, 1 thốn = chiều cao của người đó chia cho 75, giả dụ nữ đạo tặc cao 170cm thì vòng eo của bạn ấy là 38.5cm**

“Tiểu Lược, là bà sao?”

Nữ tặc Tiểu Lược bay tới trước mặt tôi như gió, về mặt bắt mắt.

“Trong trò chơi phải gọi tui là Hoa Mộc Lan!!!!”

Tôi choáng ~ Hoa Mộc Lan dưới ngòi bút của nhà văn là một nữ hiệp võ công cao cường mà lại ôn nhu xinh đẹp. Có chỗ nào giống Tiểu Lược nhà tôi chứ?

“Thói quen, hắc hắc! Không nghĩ tới bà thăng cấp nhanh như vậy, có thể một mình giết quái rồi.”

“Bà đừng nghĩ gì càng tốt hơn.” – Tiểu Lược không thêm đề ý đến tôi, vung mạnh cây dao ngầm, lao ra giết quái.

Tôi cúi đầu im lặng, thành thật cần cù chăm chỉ giết quái.

Chớp mắt một cái, tôi cũng lên 15 cấp. Tôi nằm trong số ít người lên cấp 15 đầu tiên, rất đáng để tự hào một phen. Chuyện thứ nhất cần làm là... đi gặp La Phong.

Đi vào phòng huấn luyện cung thuật, một đám tân thủ nhìn tôi với ánh mắt sùng bái, lòng hư vinh nho nhỏ của tôi được thỏa mãn ghê gớm, trách không được nhiều người liều chết liều sống muốn làm ngôi sao nổi tiếng. Trở thành “vạn dân chú mục” (mục tiêu ngắm nghĩa của vạn người) đúng là có cảm giác rất tốt nha.

Gần tới căn phòng của La Phong, tôi gặp được 2 cung thủ đang đi ra, loáng thoáng nghe họ nói chuyện.

“Xem tao thông minh chưa này, ghé qua chỗ La Phong dạo chơi một cái liền nhận được nhiệm vụ cấp S, phần thưởng là một trang bị cấp hoàng kim. Thật là lợi hại...”

“Nói thì dễ nhưng Bạch Ngọc Kết Tinh rất khó tìm, đỉnh núi lớn như vậy, biết đi đâu chứ...”

Hắc hắc... không ngờ nhiệm vụ này là loại mà cung thủ nào cũng có thể tiếp nhận. Có điều, xin lỗi mấy người à, Bạch Ngọc Kết Tinh đang nằm trong balo của bọn tiểu thư đây rồi.

Khuôn mặt của La Phong vẫn như người chết, đưa quyền trục nhiệm vụ cho tôi rồi giảng giải: – “Nhiệm vụ cấp S. Tìm Bạch Ngọc Kết Tinh trên núi Chiêu Ngọc. Giao cho La Phong là hoàn thành. Không giới hạn thời gian. Không có trừng phạt khi nhiệm vụ thất bại. Phần thưởng: một kiện trang bị cấp hoàng kim, hoặc là một quyền trục nhiệm vụ cấp S.”

Tôi nghe xong liền giật mình, quyền trục nhiệm vụ cấp S? Quả nhiên đây là liên hoàn nhiệm vụ. Phần thưởng này đúng là bầy rập. Dùng trang bị hoàng kim làm mồi nhử, quá hấp dẫn người khác. Nếu không phải tôi đã biết rõ nội tình, khẳng định sẽ chọn trang bị, vậy là uống phí một cái liên hoàn nhiệm vụ rồi.

Lấy Bạch Ngọc Kết Tinh giao cho La Phong, về phần bút ký của ông ta, tôi còn chưa nghiên cứu xong, trước không cần trả lại... hi hi...

La Phong cầm lấy Bạch Ngọc Kết Tinh, biểu tình không chút biến hóa, lấy ra một cọng dây, xuyên qua cái lỗ trên Bạch Ngọc Kết Tinh rồi đeo lên cổ. Lập tức sắc mặt của ông ta từ vẻ xám trắng như người chết trở thành hồng nhuận như người sống bình thường. Lúc này, khóe miệng ông ấy mới nhếch lên, lộ ra một mặt mỉm cười. Tôi tròn mắt há mồm, thật muốn gửi tin nhắn cho Thú Thú và Tiểu Lược, “mau đến xem a... xác chết sống lại...”

“Là người giết Chu Tử Phi đúng không?” – vẫn tươi cười, không một tia ác ý.

Tôi nuốt nước miếng: – “Đúng vậy...” – chân khẽ động đậy, chuẩn bị tư thế đào tẩu.

“Cảm ơn. Ta vẫn luôn muốn giết hắn, có điều không có cơ hội để ra tay, tên kia quá gian trá.”

Thở ra, không ngờ họ là kẻ thù của nhau, tôi cười cười: – “Chỉ tiện tay mà thôi, không có gì.”

La Phong nói tiếp một câu làm tôi xấu hổ đỏ mặt.

“Bút ký của ta coi như là lễ vật cảm tạ, không cần trả lại.” – ánh mắt tràn đầy niềm vui, đúng là người tốt mà – “Người lựa chọn phần thưởng nào?”

La Phong nói xong liền lấy ra một cây cung màu xanh da trời, trang bị hoàng kim sẽ có một vầng hào quang màu vàng nhạt tỏa ra xung quanh, đúng là đẹp phải nói. Tôi chảy nước miếng. Ta nói, chuyện thống khổ nhất trên thế giới này chính là nhìn thấy thứ yêu thích ở trước mặt nhưng phải nhịn lòng từ chối a~ Tâm tôi đau quá ~

“Tôi muốn...” quyền trục...” – tôi rất không tình nguyện nói ra những lời này.

“Ah???” – La Phong có chút kinh ngạc, trầm tư một thoáng vẫn lấy quyền trục trong balo ra giao cho tôi.

Nhét quyền trục vào đai lưng, tôi lưu luyến nhìn cây cung màu xanh da trời... quay người chuẩn bị đi.

“Người! Đứng lại! Không được đi!!!” – từ cửa lớn xông vào 2 người, chính là 2 tên cung thủ tôi vừa gặp lúc này.

Đây là làm sao?

Nguyên nhân là vì 2 người này vừa ra tới cửa thôn liền nhận được thông báo từ hệ thống, nói rằng đã có người hoàn thành nhiệm vụ cấp S, cuốn trục của họ bị hủy bỏ. Hai người nghe xong liền nổi máu, trang bị cấp hoàng kim sao có thể dễ dàng biến mất như vậy chứ? Thế là lập tức chạy vội trở về.

“Đem trang bị hoàng kim giao ra đây!!!” – nhìn 2 người này có vẻ rất quen thuộc với chuyện ăn cướp trang bị của người khác, mặt không đỏ tim không nhảy lên.

Ở trong thành trấn thì không được đánh nhau, tôi căn bản không sợ bọn họ. Nhưng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, tôi hy vọng bọn họ thức thời không nên tìm tôi gây phiền toái,

“Anh bạn này, tôi lấy phần thưởng là quyền trục...”

Hai người nhìn chằm chằm Sát Quỷ Cung trong tay tôi, nó là bạch ngân trang bị nên chỉ có ánh sáng trắng ngà tỏa ra mà thôi.

“Vậy đem cây cung trong tay người giao ra!!!”

Được một tắc lại muốn tiến một thước hả?!? Tôi cau mày, tôi nổi giận rồi. Nhưng còn chưa đợi tôi hành động, một đạo bạch quang lóe lên, cổ họng của hai người kia đã cắm một mũi tên màu trắng bạc. Họ mang theo ánh mắt không thể tin nhìn sau lưng tôi trước khi hóa thành bạch quang mà biến mất.

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn La Phong thu hồi cây cung. Quá nhanh!!!! Tôi căn bản không nhìn rõ chiêu thức của ông ấy luôn.

La Phong mỉm cười: – “Không cần kinh ngạc. Chờ đến lúc người luyện tới cảnh giới của Ma Cung Thủ thì sẽ làm được giống như ta.”

Thấy vẻ mặt của tôi vẫn ngu ngơ không hiểu đầu là đầu, ông ấy lại bổ sung một câu: – “Ta với người giống nhau, đều là Hắc Âm Cung Thủ.”

Muốn khóc quá, tôi thật muốn nói, đây chính là duyên phận đó!!!!

Sau khi cáo biệt La Phong, tôi vào Tự Tân Lâu, tìm cái ghế lộ ngồi xuống. Sắp phải rời khỏi nơi này để đi tới lãnh địa Yêu Hồ tộc, tôi làm ra một cái quyết định trọng đại: ăn một bữa cơm từ biệt thật hoành tráng. Tiếc là Âm Ảnh không ở đây, nếu không tôi sẽ giới thiệu anh ấy với Thú Thú và Tiểu Lược.

Ăn chùa là sở trường của Thú Thú, hơn nữa nàng ta còn dẫn theo Soái Ca và Công Chúa tới ăn ké. Một lát sau, Tiểu Lược dương dương tự đắc cầm một thanh trường kiếm ngân khí đi vào, phía sau là Lam Khải Y.

“Chị hai ơi, có thể trả tôi thanh kiếm không? Tôi chỉ có một kiện ngân khí này thôi à...” – Lam Khải Y nhăn nhó sầu não.

“Đây là do tui trộm được, muốn lấy lại thì bỏ tiền ra chuộc...” – Tiểu Lược tiêu sái dắt cây kiếm vào một bên hông, ngồi xuống, nâng ly trà lên uống cạn.

Tôi nghĩ thầm, trách không được Tiểu Lược muốn làm đạo tặc, thì ra là muốn trộm trang bị của tên kia. Đúng là cao tay ẩn, so với tháp Eiffel còn cao hơn. Không phục không được mà. Nguyên một đám giả vờ không thấy ánh mắt cầu cứu xin giúp đỡ của Lam Khải Y, quay đầu tán láo.

“Tiểu Lược, đi với tui đến Yêu Hồ tộc đi. Nghe nói Yêu Hồ tộc rất thích hợp với cung tiễn thủ và đạo tặc.” – tôi không muốn đi một mình, có thể kéo

theo bạn thân thì quá tốt.

Không ngờ Tiểu Lược một ngụm cự tuyệt tại chỗ: – “Tui quyết định chọn Thiên Dực (dơi) tộc rồi, bọn họ có cánh rất đẹp.”

Tôi cảm nín. Thiên Dực tộc là một tộc nhỏ của Hỗn Loạn Chi Đô, thành viên toàn bộ là con gái. Tộc này ngoại trừ Phù Không Thuật (khả năng bay lượn) thì không có năng khiếu nào nữa. Đúng là con gái a~ Chẳng lẽ bề ngoài quan trọng hơn thực lực sao?

“Chỉ oi, chị có thể ra chợ phiên để chiêu mộ đồng bạn đó. Có lẽ sẽ có rất nhiều người thấy hứng thú với chủng tộc thần bí này a~” – Công Chúa thông minh đề xuất.

Vì vậy, 2 giờ sau, tôi ngồi chồm hóm ngoài quảng trường trung tâm, khu vực náo nhiệt nhất, bên cạnh là một tấm bảng, trên viết: “Tôi muốn đi chuyển chức ở Yêu Hồ tộc, chiêu mộ người cùng chí hướng.”

Cái bảng quảng cáo này đúng là hấp dẫn người khác, bao nhiêu người chạy lại hỏi thăm, nhưng không ai chịu đi theo tôi cả. Lý do?

“Tiểu thư, cô biết đường đi tới Yêu Hồ tộc sao?”

Tôi lắc đầu: – “Chỉ biết đại khái phương hướng, trên đường có quái từ cấp 15 đến cấp 40, vị trí cụ thể còn phải mò từ từ.”

Người kia liếc mắt tiếc hận: – “Quá nguy hiểm. Chưa biết chừng đi chưa tới nơi đã bị giết trở về.” – nói xong quay đầu đi luôn.

Haiz... vì sao thời nay không tìm đâu ra người có tinh thần mạo hiểm thế này.

Nhưng mà người này nói cũng có lý. Mọi người ở Mất Phương Hướng Trấn đều thiết lập điểm phục sinh là ở đây. Nếu đi trên đường gặp chuyện ngoài ý muốn, chỉ có thể treo trở về, không còn cách nào khác, như vậy quá mất thời gian, còn không bằng đi đến các bộ tộc đã dựng sẵn truyền tống trận.

Đến lúc mặt trời ngã về tây, tôi vẫn không tìm được đồng bạn... xem ra tôi phải lên đường một mình rồi.

Kỳ thật, có tin tức tình báo của Âm Ảnh làm hậu thuẫn, đường đi không tính quá nguy hiểm. Toàn bộ quái vật tôi gặp đều có hiểu biết sơ bộ, đánh được liền đánh, đánh không lại thì chạy. Tôi là cung tiễn thủ cao mẫn, tôi sợ ai nha.

Tôi chọn lối đi bằng phẳng. Loại địa phương này chỉ có quái vật đẳng cấp trung bình, không quá uy hiếp. Mặc dù đường đi hơi xa nhưng tính an toàn lại cao hơn. Vốn tôi đây là du sơn ngoạn thủy (đi dạo chơi ngắm cảnh, ý nói nhàn nhã vui thích), thuận tiện giết vài con quái giải trí, nhưng Thú Thú thường xuyên gửi tin tức làm tôi vô cùng phiền muộn.

“Oa haha... Sâu, vừa rồi tui giết một con quái, lượm được một cái vòng cổ cấp đồng. Không ngờ là loại quý hiếm, cửa hàng không hề có bán.”

Tôi ngay cả trang sức bạch bản còn không có đây này... giận ~

“Sâu, hôm nay đội ngũ của tui đã đụng phải boss, bạo ra một vũ khí bạch ngân và một khí cụ cấp đồng, còn có xxx bạc. Quá sung sướng. Còn bà thì sao? đã giết mấy con boss rồi?”

...

Tôi ôm chặt cây cung vào lòng. Boss sao? Đến con kiến còn không gặp đây này. Trời ơi, chẳng lẽ vận may của tôi đã bay biến rồi sao?

Có lẽ trời xanh nghe được tiếng kêu của tôi, hoặc có lẽ thần tiên trên trời vừa tỉnh ngủ, hoặc cũng có lẽ nhân phẩm của tôi bộc phát, nói tóm lại là lúc tôi vừa bước vào Dương Sơn thì đụng ngay một con boss, Lộc Vương 22 cấp. Người không biết hàng, nhìn con này, chắc sẽ nghĩ đây là biến dị ngựa quá. Thân cao lớn, lông trắng muốt, trên lưng là những vân vệt màu vàng óng, cái đuôi đỏ như máu đung đưa nhẹ nhàng. Nếu như kỵ sĩ gặp phải, nhất định muốn thuần phục nó thành tọa kỵ. Nhưng tôi không có cái gan kia, cũng không muốn tọa kỵ.

Kỳ thật, lúc này tâm tình của tôi có chút phức tạp. Vừa cao hứng, trời ơi, rốt cuộc nhìn thấy boss trong truyền thuyết rồi. Vừa sợ hãi, bị cái móng ngựa to lớn kia đá một cú chắc là đau lắm. Vừa lo lắng, không biết tôi có đủ khả năng tiêu diệt nó không. Vừa hí hửng, giết được nó nhất định sẽ bạo ra thứ tốt.

Tóm lại thì tình hình lúc đó là như này, tôi hưng phấn nhìn nó, nó hung dữ nhìn tôi. Tôi rất muốn đi lên đứng kế bên nó chụp tấm ảnh lưu niệm. Ngay lúc tôi đang suy nghĩ lung tung, tính toán xem bắt nó làm súng vật tốt hơn hay là giết nó lấy trang bị tốt hơn, Lộc Vương không còn kiên nhẫn nữa, tăng tốc phóng về phía tôi.

Vốn động vật thuộc nhà “ngựa” có sở trường trùng kích (dựa vào tốc độ nhanh mà tấn công như vũ bão), nhưng nơi này không phải thảo nguyên mà là núi rừng, cho nên tốc độ của nó không có chỗ dùng. Ngược lại, cung tiễn thủ thích hợp nhất là tác chiến trong rừng núi.

Tôi nhẹ nhàng lôi kéo nó chạy lẩn quẩn trong rừng cây, thỉnh thoảng quay đầu bắn vài mũi tên. Mặc dù không lấy được bao nhiêu máu của nó nhưng tôi tin tưởng, nếu không có gì bất trắc xảy ra, tôi sẽ thành công “mài” chết nó. Bởi vì đây chính là tuyệt chiêu của cung tiễn thủ, tục xưng “thả diều”.

Có vẻ tôi đã đánh giá thấp năng lực của boss rồi. Nó thấy không thể nào đuổi kịp tôi, liền ngừng lại. Đây là làm sao? Tôi quay đầu cảnh giác nhìn nó, không biết nó có âm mưu bịp bợm gì không đây nữa? Lộc Vương cúi đầu trầm mặc vài giây, sau đó đột nhiên ngửa đầu hí dài... Âm thanh bén nhọn lập tức xuyên qua màng tai khiến tôi đau nhức không chịu nổi phải ngồi xổm xuống ôm lấy đầu. Huyết lượng loát loát rơi xuống. Khảo ~ là công kích bằng

sóng âm.

Hình như tôi đã quên mất một chuyện, Lộc Vương không phải dã thú bình thường, nó là yêu thú, sẽ biết công kích bằng pháp thuật.

Tôi gian nan bò lên một thân cây, gấu gao ôm một cái chạc cây, chú ý thức còn sót lại giúp tôi nhét một viên Chi Huyết đan vào mồm, huyết lượng bắt đầu phục hồi. Tôi chửi thầm trong bụng, hết đi, để xem giá trị nguyên lực của mày nhiều hay là đan dược của tao nhiều. Thực tế chứng minh, mang theo bổ huyết dược với số lượng lớn trong người là hành động sáng suốt. Đến lúc Lộc Vương không thể hét được nữa, dược đan của tôi mới vơi có một nửa.

Nắm chặt thời gian, không thể đợi nó hồi phục nguyên lực, tôi đổi mũi tên răng sói thành tinh thiết mũi tên và đông sương mũi tên, sau đó bắn tên như mưa xuống. Bởi vì tôi chưa đổi chủng tộc, không có nguyên lực, mà ma lực của tôi chỉ có 30 điểm, sau khi bắn 6 lượt mũi tên thì công kích của tôi đổi thành tấn công vật lý bình thường. Cho dù vậy, nhờ vào sức công kích cao của Sát Quỷ Cung, tôi vẫn đủ sức khiến cho Lộc Vương xiển niên.

Lộc Vương này đứng cao ngạo luôn, bị tôi làm cạn hơn nửa huyết, nó vẫn đuổi theo không rời, chẳng có ý đồ chạy trốn, làm như tôi với nó có mối thù giết vợ đoạt con vậy. Con mắt của nó đã chuyển sang màu máu, trừng trừng nhìn tôi, giống như muốn đập tôi thành thịt vụn mới hả lòng.

Trải qua nửa giờ kháng chiến gian khổ, quân ta phát huy sự bền gan vững chí, rốt cuộc tại một lần quân địch không cẩn thận rơi vào khe nước, quân ta đã lợi dụng tình hình mà đem kẻ thù cạo chết rồi.

Lộc Vương không cam lòng kêu ré lên ngã xuống, tuôn ra một kiện đồ vật. Một thứ mà tôi tuyệt đối không nghĩ tới. Tôi nhặt quyền trục màu trắng lên xem, nghĩ thầm, không lẽ giết boss lại tuôn ra quyền trục nhiệm vụ? Không ngờ nhìn kỹ mới biết đây không phải quyền trục nhiệm vụ mà là bản đồ... bản đồ thế giới.

Haaa...! Haaa...! Haaa...! Tôi cười to ba tiếng. Nhìn bản đồ trong tay với những hình vẽ kỹ càng về từng đại lục, từng địa hình, tôi nghĩ tôi có thể chuyển nghề làm hướng dẫn viên du lịch được rồi. Đây là công tác kiếm rất bội tiền.

Vừa đắc ý vừa rất bực mà gửi tin cho Thú Thú: – “Tỷ tỷ vừa đụng phải một con boss, đạt được một bảo vật tuyệt thế. Thế nào, hâm mộ không?”

“Thúi lắm!” – Thú Thú trả lời 2 chữ thôi.

Thật là không biết tình thú gì cả.

Vừa rồi tôi ăn không biết bao nhiêu Chi Huyết đan, xem ra phải luyện chế thêm một ít. Bên cạnh có dòng sông, vừa vịn lấy chút nước bỏ vào bình, sau đó tôi cúi đầu định rửa mặt thì trong sông truyền ra một tiếng kêu, đồng thời hệ thống nhắc nhở.

“Bạn bị xoáy quy công kích, -10 huyết”

“Bạn bị xoáy quy công kích, -10 huyết”

Ờ ờ! lại là công kích sóng âm. Quái vật trên núi này đúng là bọn biến thái mà. Tôi ngâm một mỏ huyết đan, xoay người chạy như điên.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ngũ Tặc Đoàn

Ám Ảnh chém chết một con quái, đưa tay lau mồ hôi, mở bảng đẳng cấp ra xem, vẫn đứng thứ 2, cười khỏ.

“Tên Thiên Hạ Long Quỷ này là kẻ điên hay sao? Minh train bất kể ngày đêm, kết quả vẫn chênh lệch. Thật muốn gặp mặt người này quá...”

Ám Ảnh mặc dù có điểm không cam lòng nhưng hoàn toàn không có cảm xúc trái chiều (xấu xa) nào, ngược lại còn có điểm bội phục người kia. Ám Ảnh tiện tay gửi tin nhắn cho Nhện, hệ thống trả lời “đối phương ngoài vùng phủ sóng”. Ám Ảnh cảm nín ngửa mặt nhìn trời. Thời đại này, tín hiệu điện thoại đã kết nối toàn cầu rồi, vậy mà trong trò chơi còn xảy ra vụ “ngoài vùng phủ sóng” nữa sao? Thật không biết nhân viên thiết kế là thiên tài hay là ngu ngốc đây?!?

Tín hiệu nhá lên, có tin nhắn mới, Ám Ảnh mở ra, đọc xong liền thờ dài, phải đến tổng hội rồi.

>> Quỷ Thủ Lưu nói với bạn: tập hợp thành viên. Tô Nhiếp thành, chân cầu phía nam, dưới cây nguyệt đồng, đợi người.

Thu hồi sáo trang cấp đồng đang mặc, đổi thành trang phục cấp 15 của cửa hàng, bởi vì sáo trang hoàng kim trông rất rêu rao, đi trên đường dễ hấp dẫn chuyện phiền toái, đem trường kiếm cũng cất đi, lấy ra một thanh kiếm bằng đồng không biết là cấp mấy cầm lên tay, Ám Ảnh lúc này mới chạy tới điểm hẹn.

Soái Tuyệt Thiên Hạ (Đẹp trai nhất thiên hạ), 18 cấp, Chiến Sĩ, bề ngoài tao nhã, nội tâm tàn nhẫn, chuyện yêu thích nhất: cua gái.

Quý Thủ Luru, 18 cấp, Thích Khách, cuồng vọng tự phụ, nhưng thực sự có năng lực, chuyện yêu thích nhất: giết người.

Hồng Bò Cạp, 18 cấp, Ma Cung Thủ, diễm lệ danh giá, kiêu ngạo tự cao, chuyện yêu thích nhất: mua sắm.

Ám Ảnh nhìn 3 người đứng trước mặt, nhớ lại thông tin tư liệu mà thiếu gia giao cho, trong lòng thật phiền muộn. Ba người này đều không dễ hầu hạ, đẳng cấp ngang ngửa với mình, làm sao quản lý họ đây? Haiz... thiếu gia quảng đề toán khó cho mình, bản thân thì tiêu dao tự tại, đúng là số con rệp a~

“Tôi là Soái Tuyệt Thiên Hạ, gọi tôi Tiểu Soái là được. Sau này tôi sẽ giữ chức trưởng lão, là thuộc hạ dưới tay anh. Hợp tác vui vẻ.” – chàng thanh niên có vẻ mặt đẹp trai vươn tay về phía Ám Ảnh, khuôn mặt sáng bừng, tươi cười vô hại, biểu hiện đầy thiện ý.

Người kính ta một ly, ta đương nhiên kính người một trượng. Đây là phép tắc làm người của Ám Ảnh, cho nên anh thật chân thành đưa tay ra bắt lại, nhẹ nhàng nói: – “Tôi là Ám Ảnh, tạm thời giữ chức bang chủ. Mọi người đều làm việc cho thiếu gia, không cần phân biệt kẻ trên kẻ dưới, về sau chúng ta đều là anh em”

“Coi như người thức thời...” – thanh âm lạnh lùng nhưng vẫn có cảm giác mỉa mai hoặc quyến rũ, mỹ nữ tóc đỏ đưa tay chạm vào tay Ám Ảnh một cái, sau đó rút ngay về giống như vừa chạm phải vật gì không sạch sẽ – “Thiếu gia đã nói, chuyện gì chúng ta cũng phải thương lượng với nhau. Người tuy trên danh nghĩa là bang chủ nhưng không thể độc tài ra quyết định được.”

Ám Ảnh không thèm nhìn mỹ nữ kiêu ngạo trước mặt, quay đầu ngó Quý Thủ Luru. Tuy tính tình của Ám Ảnh rất tốt, nhưng không có nghĩa là anh không có tự ái, đối mặt với sự khiêu khích trắng trợn kiểu này, ai lại không giận cho được. Nếu không phải bởi vì cô ta là con gái, Ám Ảnh đã rút kiếm lao lên chém một phát rồi. Nhưng hiện giờ bọn họ trước mặt là đồng minh, không thể trở mặt, chỉ có thể giận dỗi trong lòng mà thôi. Ám Ảnh ngẫm nghĩ, xem ra phải tìm cơ hội lập uy một lần, không thể để nữ nhân này leo lên đầu mình ngồi hoa tay múa chân được.

“Quý Thủ Luru...” – nói xong vươn tay, điển hình của người kiêu ngạo ít nói – “Hôm nay phải đi đánh 25 cấp boss Lôi Báo Vương ở Nam Sơn. Ta đã điều tra tư liệu cả rồi, nếu người không có vấn đề gì nữa, hiện tại liền xuất phát.”

Ám Ảnh gật đầu. Quý Thủ Luru phụ trách công tác tình báo. Hắn nói đã có tư liệu nghĩa là mọi thông tin về boss, từ cấp bậc, kỹ năng, phạm vi hoạt động, thời gian và địa điểm xuất hiện, số lượng tiểu đệ (quái đi kèm với boss) và đẳng cấp của chúng, tất cả đều đã nắm trong tay.

“Người tính mạng một thân rách rưới này đi giết boss sao?” – Hồng Bò Cạp hoài nghi nhìn Ám Ảnh.

Cho dù ta mặc một thân trang bị rách rưới này người cũng đánh không lại ta đâu, Ám Ảnh nói thầm trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn không tỏ thái độ gì, chỉ nhanh chóng thay đổi bộ sáo trang cấp đồng, thoát một cái liền biến thành “anh mặt trời” vàng chói rực rỡ. Sau đó Ám Ảnh nhìn một vòng, biểu hiện của 3 người kia đúng là đặc sắc, nhất là Hồng Bò Cạp với vẻ mặt không thể tin nổi. Hiện tại trang bị cực kỳ thiếu thốn, có thể gom đủ một thân trang bị đã là không tệ rồi. Đây còn là sáo trang nữa? Cao thủ a~

Ám Ảnh cuối cùng đã làm được một điểm uy hiếp lên tâm lý của 3 người kia. Đoàn người im lặng xuất phát đi Nam Sơn dưới sự dẫn đường của Quý Thủ Luru.

Ở bên này, tôi leo núi băng sông, treo đầu lợi suối, sự gian khổ có thể lấy hành trình của Đường Tăng đi thỉnh kinh mà so sánh. Dùng tốc độ rùa bò, cuối cùng tôi cũng tới được rừng rậm Tri Chu. Khi nghe tiếng thông báo từ hệ thống “Bạn phát hiện rừng rậm Tri Chu”, tôi thật muốn nằm vật xuống đất lăn lộn khóc lóc một trận. Thật không dễ dàng. Nguyên một bản đồ lớn như vậy, tôi lại không bị lạc đường a~

Dựa theo bản đồ chỉ dẫn, rừng rậm Tri Chu là một sơn cốc hẹp dài, hai bên là vùng khi ho cò gáy gì đó, ngấm lại, đi xuyên qua cánh rừng thì an toàn hơn. Qua khỏi rừng rậm sẽ gặp một cái đầm lầy, phía bên kia đầm lầy chính là lãnh địa của Yêu Hồ tộc. Bên ngoài Yêu Hồ tộc không có tường thành, chỉ có sương mù dày đặc. Bọn họ (người của Yêu Hồ tộc) là những người tinh thông pháp thuật, làm ra một vùng sương mù rộng lớn để ngăn chặn người ngoài xâm nhập. Cho nên cái đầm lầy kia được gọi là đầm lầy sương mù. Vượt qua nó không phải chuyện dễ.

Làm thế nào vượt qua đầm lầy sương mù? Hiện tại tôi còn chưa có chủ ý gì. Bởi vì trước mắt tôi phải đối mặt với cái rừng rậm đã. Quái vật hẳn không thành vấn đề, trên đường đi tôi vượt cấp giết quái nên hiện giờ đã lên cấp 17, điểm số toàn bộ cộng vào nhanh nhẹn, chỉ cần tôi muốn chạy thì không có con quái nào có thể đuổi kịp tôi. Vấn nạn duy nhất là... làm sao để không bị lạc đường a~

Rừng cây rậm rạp um tùm, che khuất toàn bộ ánh sáng mặt trời, thỉnh thoảng mới lộ ra vài vệt sáng lốm đốm, nhìn quanh bốn phía, cảnh vật đều na ná nhau, rất dễ lạc lối. Còn nữa, ở đây không có tín hiệu, tôi không thể liên lạc thư từ với bất kỳ ai. Trên đường đi, ngay cả bóng dáng của quý còn không gặp nữa là bóng dáng con người, nếu tôi chết, không biết kêu ai đến nhặt xác đây?!

Độ đói khát sắp chuyển sang mức báo động, tôi bắt buộc phải tìm tảng đá ngồi xuống nghỉ ngơi. Hiện giờ, nhìn thấy Dur Tinh Hoa là tôi sẽ buồn nôn muốn ói. Trời ơi, tôi muốn ăn thịt ~ Sớm biết vậy tôi đã không thêm luyện nghề được sư rồi, làm đầu bếp mới là thiên đạo~

“Bạn công kích Nhện Tham Ngủ. -1”

Rừng cây đang yên tĩnh bỗng nhiên vang lên tiếng hệ thống nhắc nhở làm tôi bị dọa một trận, la to nhảy dựng lên. Tôi không có công kích cái gì nha?? Nhìn trái nhìn phải... có quái vật nào đâu?! Trong Hồng Hoang không có quái vật gì hơn, loại quái nhỏ bé nhất mà tôi từng thấy cũng to bằng cái chậu rửa mặt. Không lý gì lại nhìn không thấy nó chứ. Thờ ra, ngồi xuống.

“Bạn công kích Nhện Tham Ngủ. -1”

Tiếng hệ thống vang lên lần nữa. Tôi vô thức, nhìn khắp nơi, không thấy gì cả, vậy chỉ có một khả năng thôi... Tôi cúi đầu nhìn xuống hòn đá đen thui dưới móng. Quăng qua một cái thuật giám định.

“Nhện Tham Ngủ, 25 cấp. Trạng thái: đang ngủ.”

Tôi choáng ~ bị công kích mà nó cũng không tỉnh ngủ, thật đúng là tham ngủ.

Ngồi xổm xuống quan sát cẩn thận, phát hiện ra con nhện này đúng là đặc biệt. Cả người tròn o, đứng chuẩn nửa bán cầu, trên lưng là một tầng giáp cứng màu đen, không phản quang nhưng đặc biệt bóng loáng vô cùng, nhìn giống như bọ thép. Tám chân ngắn của nó cắm sâu vào trong đất, cái đầu cũng chôn dưới đất luôn. Ta dựa vào ~ người cho người là đà điều sao?!

Tôi không muốn lay tỉnh nó, dù sao nó cũng là quái cấp 25. Nó mà tỉnh lại, sau đó nhất định sẽ liều mạng với tôi, ai đang ngủ say mà bị đánh thức cũng không cao hứng cả. Nhắc mới nhớ, có lần Thảo Hoa Mai trốn học chui vào ký túc xá ngủ trưa. Cán bộ lớp đi tuần tra bắt gặp tại trận, lay nạng tỉnh lại để lập bản kiểm điểm, kết quả bị nạng chửi cho té tát đến quên nghĩa vụ luôn. Từ đó về sau không ai dám đánh thức nạng ta lúc nạng ta đang ngủ nữa. Bởi vậy mới nói, bất cứ sinh vật ham ngủ nào nếu vô duyên bị đánh thức đều tạo ra hậu quả rất nghiêm trọng.

Quan trọng hơn là, tôi đang muốn bắt con nhện này làm súng vật. Từ khi hệ thống súng vật mở ra, người chơi nào cũng ngứa tay muốn bắt vài con quái làm súng vật cho vui, dù sao nếu không thích thì có thể phóng sinh. Có điều mọi người bắt súng vật đều chọn quái có cấp bậc thấp hơn bản thân, bởi vì sử dụng thuật Thu Tôm rất nguy hiểm, có tỷ lệ 50% khiến quái vật cuồng hóa. Lại nữa, súng vật thăng cấp không dễ dàng, cho nên đến nay còn chưa có ai sở hữu súng vật trên 20 cấp. Nếu tôi có thể bắt được con nhện tham ngủ này, tôi sẽ trở thành người có súng vật cao cấp nhất trong Hồng Hoang, hắc hắc...

Tôi cười gian bắt đầu ném ra thuật Thu Tôm. Thất bại? Lại vút nữa. Thất bại. Ném tiếp. Con nhện này thật là khó bắt. Tôi sử dụng trên dưới 30 lần thuật Thu Tôm mới bắt được nó.

“Bạn thành công bắt được Nhện Tham Ngủ, mời đặt tên cho súng vật.”

“Con Nhện!”

Đặt tên xong, tôi không thể chờ đợi, liền mở bảng thuộc tính ra nhìn.

>> Con nhện, 25 cấp, thuộc tính thổ, HP 2000, ma lực 0, nguyên lực 800, công kích vật lý 60, công kích ma pháp 0, vật lý kháng 300, ma pháp kháng 200, ma pháp bắn ngược 30%, kỹ năng đặc thù: nhà tơ cao cấp 99%, kết mạng (lưới) cao cấp 99%

Tôi muốn khóc quá a~ Công kích thấp, phòng ngự cao, huyết dày, nhìn thuộc tính của nó một cách đơn thuần thì Con Nhện chỉ thích hợp với một công tác duy nhất thôi: bia đỡ đạn. Nhưng nhìn hình dạng của nó... quá bé, căn bản không có biện pháp ngăn cản công kích; chân cứng cũng ngắn cùn, tốc độ không phải sở trường của nó luôn. Chẳng lẽ bắt nó làm tấm khiên đeo ở trên người? Đây là ý tưởng kỳ quái toát ra trong đầu tôi vào lúc này. Kỹ năng nhà tơ là đặc thù của dòng họ nhện, nhưng mỗi loại tơ nhện sẽ có thuộc tính khác nhau. Hiện tại, tôi hy vọng Con Nhện có loại tơ đặc biệt gì đó, hòng đền bù tâm hồn bị tổn thương của tôi.

Sau khi vất vả dùng bạo lực đem Con Nhện lay tỉnh, tôi liền ngang phát ra mệnh lệnh đầu tiên.

“Con Nhện, nhà tơ!”

Con Nhện bập bẹ cái miệng nhỏ xíu của nó, sau đó há ra... không có gì xuất hiện cả. Tôi choáng ~ Giãng co cả buổi với nó, tôi hô “nhà tơ” vô số lần, Con Nhện ngoại trừ bò tới bò lui cũng không nhả ra cái gì. Tôi triệt để bỏ tay đầu hàng rồi.

Bấm nút gọi dịch vụ phục vụ khách hàng của Hồng Hoang.

“Tôi bắt được một con nhện làm súng vật, nhưng nó không nhà tơ. Chuyện gì xảy ra?”

Nhân viên phục vụ hỏi ID của tôi, lát sau hồi đáp như vậy.

“Số liệu của bạn không có gì bất thường. Vấn đề kia xin bạn tự lực tìm hiểu. Chúc bạn chơi vui vẻ. Hẹn gặp lại.” – nói xong liền cúp máy cái rụp.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nghiền rủa nhân viên phục vụ kia cả trăm lần. Hậm hực tắt thông tấn khí, tôi đem Con Nhện bỏ vào không gian súng vật. Mặc dù nó vô dụng nhưng tôi không nỡ vứt bỏ. Ít nhất tôi đã tìm được đồng bạn trên quãng đường tịch mịch~ Nhưng mà Con Nhện rất không yên phận, nhất định không chịu nằm trong không gian súng vật. Sau vài lần âm ỉ làm eo với tôi, cuối cùng tôi không thể làm gì khác hơn là đem nó ra ngoài. Tôi tìm dây leo cột nó vào lưng. Không có biện pháp, tốc độ của nó quá chậm, tuyệt đối không theo kịp tôi. Dù sao ở đây là rừng rậm, không có người khác, cứ xem như tôi đeo một tấm lá chắn đằng sau vậy.

Đi tiếp vài ngày, tôi tiến vào khu vực trung tâm của rừng rậm Tri Chu. Lúc này, trong không khí truyền tới một đợt mùi thơm. Với kinh nghiệm nhiều năm trong nghề ăn thịt nướng của tôi mà nói, mùi thơm này đích thị là món chim non nướng mỡ. Nước miếng của tôi lập tức chảy ra như suối. Lấy tay quẹt miệng một cái, tôi dùng tốc độ có thể so sánh với tên lửa phóng tới tiền phương.

...

Năm tên đạo tặc đồng loạt la lên AAAAAAAAAAAAAA ~ Cả bọn liếc mắt nhìn cười khi trông thấy tôi từ ven rừng xông ra. Đây là tình cảnh tôi lần đầu tiên gặp gỡ Ngũ Tặc. Tôi biết tôi còng trên lưng một cái chụp có hình bán cầu, thoát nhìn rất giống ninja rùa, nhưng có cần nhìn tôi như quái vật vậy không. Phiền muộn – ینگ.

“Khụ khụ... xin chào, mọi người cũng đi Yêu Hồ tộc à?” – thấy bọn họ còn đàn người ra, chưa kịp tỉnh trí, tôi phải chủ động mở miệng chào hỏi.

“Đúng vậy.”

“Thật tốt quá.” – tôi không biết xấu hổ nhào tới ngồi xuống cạnh nhóm lửa – “Cuối cùng đã tìm được tổ chức. Tôi đi một mình hơn nửa tháng rồi (thời gian trong game), nhằm chán sắp chết luôn.”

Tôi vừa nói vừa nở nụ cười đơn thuần nhất. Thảo Hoa Mai nói tôi có khuôn mặt rất lừa đảo. Tôi không cho là đúng, tôi thật chất là một thiếu nữ rất đơn thuần à nha

“Vậy thì đi chung với chúng tôi đi. Haha... không nghĩ tôi lại nhặt thêm một người nữa.” – đạo tặc có khuôn mặt chất phác cười nói.

“Hả?” – tôi không hiểu lắm, nghi hoặc nhìn anh ta.

Đạo tặc có khuôn mặt nghiêm nghị lên tiếng giải thích: – “Tiểu Tặc cũng được bọn tôi nhặt trên đường. Cô là người thứ hai.”

Tôi nhìn anh chàng cao khều, gương mặt góc cạnh tên Tiểu Tặc, tự hỏi, khuôn mặt này nếu kéo đi đóng phim chiến quốc có thể vào vai anh hùng, không biết hẳn làm sao phát triển ở chức nghiệp đạo tặc đây nữa??

Trải qua 10 phút tự giới thiệu này nọ, tôi cuối cùng đã có chút hiểu biết sơ bộ về đám cầm thú này.

Người có khuôn mặt chính khí (hiệp nghĩa, tốt bụng) gọi là Đồi Trắng Thay Đen. Theo lời mọi người nhận xét thì tên này là người âm hiểm nhất bọn, có tài sử dụng độc được xuất thần nhập hóa, đúng chuẩn mặt người dạ thú.

Người có khuôn mặt chất phát với dáng vẻ bảo mẫu gọi là Trộm Long Tráo Phượng. Tên này là cao thủ móc túi, xứng với chức thần thâu.

Người mập ú tên là Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó, thường được gọi là Trụ Từ (cây cột), có biệt tài săn lùng tin tức, công lực ngang ngửa với “bà tám”.

Anh bạn cao khều có tên đầy đủ là Phiêu Du Tiểu Tặc, được cả bọn “vót” ở giữa đường. Mặc dù hẳn nói bản thân đã 19 tuổi nhưng nhìn thế nào cũng thấy hẳn giống trẻ em vị thành niên. Tên này có lòng bàn chân bôi mỡ (ý nói chạy trốn rất nhanh), phải nói là thần hành bách biến. Lãng ba vì bộ ở trước mặt hẳn đều là đồ bỏ. Đây cũng là lý do vì sao hẳn mới 15 cấp mà đã có thể lẫn lộn tới nơi này.

Người cuối cùng... là một mỹ nữ trong trẻo lạnh lùng, dáng người gầy ốm, thoát nhìn có vẻ yếu đuối, làn da rất trắng, đôi mắt to tròn, cả người tỏa ra khí chất lạnh lẽo làm người khác không dám đến gần. Bọn họ 5 người ở đây, thật ra kỹ thuật PK tốt nhất không phải thuộc về mấy tên đạo tặc mà chính là vị nữ thích khách tên gọi Tuyệt Mệnh này.

Sau khi giới thiệu xong, Đồi Trắng Thay Đen khách sáo hỏi tôi một câu: – “Ăn cơm chưa?”

Người Châu Á có cái văn hóa cửa miệng là dùng câu “ăn cơm chưa?” như một cách chào hỏi người khác ở bất kỳ thời gian nào trong ngày. Mỗi lần nghe câu này là tôi lại thấy đau đầu, không biết phải trả lời như thế nào cho đúng tình hợp lý. Nói ví dụ, có lần tôi từ nhà vệ sinh của thư viện trường đi ra thì đụng mặt một cô bạn học cùng lớp, người đó cười lên “Thật trùng hợp a... bạn ăn cơm chưa?”... chẳng lẽ lúc đó tôi lại trả lời “Buổi sáng đã ăn, vừa giải quyết nó xong, đợi 2 tiếng nữa sẽ ăn cơm trưa.” Không lẽ nói như vậy?

Có điều lần này tôi không hề do dự hay suy nghĩ sâu xa, nhanh gọn lẹ lắc đầu, đồng dạng trả lời: “Còn chưa ăn.”

“Ồ đây có thịt quạ nướng... cô có muốn...”

“Được, cảm ơn!” – tôi vui vẻ giơ tay cầm lấy xâu thịt nướng nằm trên vỉ sắt, đưa vào miệng nhai rộp rộp.

Đồi Trắng Thay Đen trợn mắt nhìn, ngón tay vẫn đang cứng ngắc ở giữa không trung. Có đánh chết hẳn cũng không tin người con gái này chạy tới đây với mục đích chính là để ăn chực a~

Tôi một hơi ăn hết 2 xâu thịt nướng, xoa xoa cái bụng phình to, lấy một lọ lam được trong balo ra uống, đây là thói quen giải khát của tôi. Thật là thỏa mãn!

“Ăn ngon không?” – Trộm Long Tráo Phượng cười tùm tùm hỏi.

Tôi gật đầu lia lịa: – “Quá ngon luôn. Không ngờ thịt quạ nướng lại ngon như thế.”

“Ừ... người ăn luôn phần của Tiểu Tặc rồi.”

Trộm Long Tráo Phượng vẫn cười tùm tùm, mặt tôi thoát một cái liềm đỏ ửng. Tôi nhìn cái khung nướng trống trơn, lại nhìn vẻ mặt đáng thương của Tiểu Tặc, cười hơ hớ.

“Ồ... đã lâu rồi tôi không được ăn thịt nướng... haha...”

Nói xong, tôi bóc ra một nắm to Cầm Máu Hoàn: – “Đây là đan dược tôi luyện chế ra, so với dược trong cửa hàng còn tốt hơn. Mọi người cầm lấy mà dùng nhé.”

Chúng tôi vốn là bè nước gặp nhau, tôi ăn một bữa chùa của họ, phải đáp lễ một ít dược phẩm là chuyện bình thường. Trộm Long Trảo Phụng cười tủm tỉm nhận lấy đan dược, bỏ túi vài viên, còn lại đem chia cho những người khác. Điều khiến tôi kỳ quái là Tiểu Tặc cũng được chia phần, không phải hẳn là người nhập bọn sau sao? Đồi Trắng Thay Đen thấy vẻ nghi hoặc trên mặt tôi liền giải thích.

“Bọn tôi đã thu Tiểu Tặc làm tiểu đệ rồi, còn quyết định thành lập một tổ chức nữa, gọi là Ngũ Tặc Đoàn.”

Ah, thật đúng là xứng danh nha.

“Cô có hứng thú muốn gia nhập không?” – Đồi Trắng Thay Đen vừa hỏi vừa nhìn chăm chăm vào Sát Quỷ Cung của tôi.

Tôi lắc đầu: – “Mọi người đã lấy tên hiệu là Ngũ Tặc Đoàn rồi, nếu tôi gia nhập liền không xứng nữa. Chẳng lẽ đổi tên thành Phi Thường Đội 5+1 sao?”

Nói thật, tôi rất hứng thú với đội ngũ này. Nếu không phải Âm Ảnh muốn thành lập bang hội, tôi nhất định sẽ lôi kéo anh ấy thành lập một tổ chức lấy tên là Thần Điều Hiệp Lữ. Tôi cho rằng, đội ngũ phải được thành lập trên tình cảm bạn bè. Nếu là tổ chức lựa chọn thành viên dựa trên trang bị cấp bậc này nọ, tôi sẽ không muốn tham gia. Lại nói, Trộm Long Trảo Phụng là một đầu bếp không tồi nha...

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Kế Sách Của Nhện

Nửa giờ sau, chúng tôi một đoàn 6 người nghênh ngang đi giữa rừng rậm Tri Chu, trong miệng tôi còn ngậm một cây nấm mà Trộm Long Trảo Phụng vừa nướng xong.

“Phía trước là lãnh địa của Nhện Tuyệt Lê Độc, 30 cấp, độc của ta đối với chúng nó không có hiệu quả, Tiểu Mệnh cùng Nhện đánh tiền phong, lão Nhị và lão Tam phụ tá, ta cùng Tiểu Tặc trợ giúp.” – Đồi Trắng Thay Đen là đoàn trưởng, là người chỉ huy trong chiến đấu.

“Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể đứng sau lưng nữ nhân, em muốn đánh tiền phong.” – Tiểu Tặc nhút nhát e lệ nói, có điều giọng nói không đủ độ mạnh...

Đồi Trắng Thay Đen liếc một cái: – “Ngươi là xử nam sao?” (trai tân, còn gín)

“Vâng...” – Tiểu Tặc thanh âm càng nhỏ xuống, trong lòng nghi hoặc vì sao đoàn trưởng lại hỏi vấn đề này.

“Vậy mà dám tự xưng là nam tử hán đại trượng phu hả? Con nít con nôi, đứng qua một bên đi. Ngươi thành thành thật thật đi phía sau cho ta.”

Oạch ~ Tôi nghe xong thì té cái rầm. Chuyện này với chuyện kia thì liên quan gì nhau???? Nhưng mọi người không ai có phản ứng gì, giống như đã thành thói quen. Cho nên biểu hiện của tôi thật quá củi bắp, y chang tiểu bạch (ngu ngốc) chưa trải sự đời. Tôi tranh thủ thời gian điều chỉnh thái độ một thoáng, tàn lợ như chưa xảy ra cái gì. Đang lúc tôi điều chỉnh tâm tình, Tuyệt Mệnh lại nói một câu khiến tôi té cái rầm lần nữa.

“Chẳng lẽ anh không phải xử nam sao, đoàn trưởng đại nhân?” – không phải câu hỏi, giọng điệu 10 phần khẳng định.

Tôi và Tiểu Tặc cùng quay đầu nhìn Tuyệt Mệnh và Đồi Trắng Thay Đen, suy đoán bậy bạ một thoáng, giữa hai người này nhất định có gian tình...

Cá nhân tôi cho rằng lời nói của Tuyệt Mệnh rất tức cười, nếu đổi lại là Thú Thú, đảm bảo đã ôm bụng cười lăn lộn rồi. Nhưng mấy tên tặc ở đây đều câm như hến, giống như có người đang kẻ đao ngay cổ nghiêm cấm họ mỉm cười vậy.

Tuyệt Mệnh nói với Tiểu Tặc: – “Một lát em đi theo chị đánh phía trước.”

Tiểu Tặc không có quyền lên tiếng phản đối luôn, bị áp bách phải gật đầu đồng ý. Đứa nhỏ đáng thương a~

Lúc này, lòng hiếu kỳ của tôi giành cho Tuyệt Mệnh đã đạt đến đỉnh điểm. Ngũ tặc hình như rất sợ cô ấy. Tuy vẫn cười nói vui vẻ nhưng không ai dám mở miệng trêu ghẹo bông đùa quá trớn. Tôi đoán, 4 người bọn họ quen biết ở ngoài đời, là quan hệ thế nào đây nhỉ? Tôi lén nhìn Tuyệt Mệnh, biểu hiện lạnh như băng, trong đầu liền vẽ ra một hình ảnh: một quý bà và một đám người hầu. Nghĩ thế thôi liền nhịn không được, tôi bật cười ra tiếng.

“Nhện, nhìn thấy đồng bọn liền vui vẻ như vậy hả?” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó chỉ con nhện Tuyệt Lê Độc ở đằng trước.

“Xì, tôi đẹp hơn nó nhiều.” – tôi thẳng tay gạt bỏ thuyết pháp vô đạo đức của anh ta.

Cả bọn giả bộ muốn nôn mửa... Bông dừa thì bông dừa, đã tiến vào khu vực quái cấp 30, cả bọn đều hết sức cẩn thận. Gần tới đầm lầy sương mù rồi, nếu treo ở đây liền chết không nhắm mắt nha.

Tuyệt Lê Độc có hình dáng rất to lớn, ý thức về lãnh địa lại mãnh liệt, cho nên chúng luôn hành động đơn lẻ. Đối với đám người muốn len lút đi xuyên qua như chúng tôi thì thiệt là có lợi. Nhưng mà, một khi xảy ra va chạm, nhất định phải hạ gục nhanh tiêu diệt gọn đối thủ, bởi vì nếu quay đầu chạy trốn sẽ dẫn tới càng nhiều nhện độc hơn nữa, lúc đó cả 6 cái mạng cùi này đều chết không có chỗ chôn.

Cả bọn xếp thành một hàng dọc, người đằng trước cách người đằng sau đúng 2 bước chân, sau đó dùng cách đi hành quân, len theo phạm vi cảnh giới của 2 con Tuyệt Lê Độc mà tiến lên phía trước. Thoạt nhìn rất giống đội ngũ bùng mồm quả trong lễ cưới. Lúc này nếu có một tay cung thủ nào bắn một phát tên, đảm bảo có thể xuyên cả đám thành một xiên thịt nướng!!!

“Con bên trái đang tiến tới!” – Tiểu Tặc thất thanh la lên.

“Đậu xanh rau má!” – Đồi Trắng Thay Đen nghiêng răng nghiêng lợi hỏi – “Là ai làm?”

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nhỏ một giọt mồ hôi lạnh, run rẩy giọng tay: – “Hình như là ta... bụng hơi lớn, lộ ra bên ngoài...”

“Trụ Tử, người phải giảm béo...” – Trộm Long Tráo Phụng hảo tâm nhắc nhở.

Không thèm để ý đến mấy tên dờ hơi còn đứng nói chuyện tầm phào vào giờ phút này, Tuyệt Mệnh chớp lấy Tiểu Tặc chạy lên phía trước. Thấy hai người vọt qua mặt, Đồi Trắng Thay Đen vội vàng ra lệnh.

“Tất cả xông lên. Đừng để con bên phải cũng lây vào...”

Bởi vì Đồi Trắng Thay Đen đang phẫn nộ với Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó, không khí trong đội hơi căng. Tôi là người ngoài, không có quyền mở miệng, cho nên tôi quyết định đứng ở một bên tận lực bắn tên.

Sát Quỷ có tầm bắn khá xa, phạm vi sát thương là 300m-500m. Hiện tại, tôi cách con Tuyệt Lê Độc rất gần, có thể nhìn thấy đôi tròng mắt đen thui của nó... haiz... khoảng cách này sẽ khiến lực công kích bị giảm đi một nửa.

Tôi bắn vài mũi tên tinh thiết, không lấy đi bao nhiêu máu của nó, thế là dứt khoát đổi sang mũi tên răng sói, chuyên tâm bắn vào tròng mắt của quái vật. Sau khi bắn được hơn 30 mũi tên, tôi rút cuộc làm nó bị mù. Nhờ bắn vào chỗ hiểm nên chỉ số công kích đề cao, hiện tại Tuyệt Lê Độc chỉ còn một nửa thanh máu. Có điều, tôi không biết chuyện này là tốt hay xấu nữa. Bởi vì con nhện nó... cuồng hóa rồi. Nhện Tuyệt Lê Độc, 30 cấp, tiến vào trạng thái cuồng hóa phi thường đáng sợ. Lực công kích tăng gấp đôi. Đám Tuyệt Mệnh không dám đến gần nó luôn, vội vàng lẩn ra xa, cả người bám đầy bụi đất, trông rất chật vật.

Đồi Trắng Thay Đen cười khỏ nhìn tôi: – “Nhện, không ngờ cô lại trâu bò như vậy. Tôi chưa lần nào có thể khiến quái nổi cuồng đây.”

Choáng ~ đây là đang khen hay đang chửi tôi đó?!

Chuyện là do tôi gây ra, nếu hiện tại không thể giải quyết, cả bọn sẽ vinh quang hy sinh. Tôi đảo mắt suy nghĩ, thoáng nhìn Con Nhện đang nằm ngủ như chết trên lưng, linh cơ chợt lóe, tôi xách Con Nhện ra, cầm đám dây leo quấn quanh nó, xoay thử vài vòng, sau đó giống như vung chùy ném nó vào Tuyệt Lê Độc.

Rầm ~ đây là âm thanh lúc Con Nhện đánh lên Tuyệt Lê Độc. Oạch ~ đây là âm thanh lúc Con Nhện rơi xuống đất. Loảng xoảng ~ đây là âm thanh lúc Tuyệt Lê Độc té ngã.

Cú va chạm tạo ra một kết quả cực kỳ ngoài dự đoán. Kẻ đâm và kẻ bị đâm đều rơi vào trạng thái choáng váng. Nhìn thấy trên đầu Tuyệt Lê Độc hiện lên ký hiệu “mê muội”, 4 tặc 1 thích khách không chút lưu tình nhào lên, có bao nhiêu kỹ năng đánh đám gì đó đều sử ra hết.

Ánh mặt trời. Ánh sao. Từ vong bạch quang (vàng sáng lúc quái/hay người bị chết sẽ xuất hiện). Lam quang từ khí cụ bằng đồng. Toàn bộ màu sắc này hợp lại tạo thành một hình ảnh cực kỳ đẹp đẽ.

Đồi Trắng Thay Đen cười ha hả đem khí cụ bằng đồng vừa rơi ra từ con quái, phát nổ chuyên dụng của đạo tặc, đưa cho Trộm Long Tráo Phụng, sau đó quay đầu nói với tôi.

“Nhện, nguyên lai sủng vật của cô có công dụng này nha, đúng là tuyệt chiêu.”

Tôi... câm nín rồi.

Thừa dịp Con Nhện còn chưa thanh tỉnh, tôi vội vàng đem nó nhặt lên, vác trở lại trên lưng, dù sao nó ngủ mê mết, chẳng biết tôi đã làm gì với nó. Sau đó, tôi bắt đầu cúi đầu dò xét dưới bãi cỏ tìm tinh thiết mũi tên.

“Nhện, cô bị rút đồ hả?”

“Không phải. Tôi đang tìm mấy mũi tên lúc nãy bắn ra.”

“Cô... cũng quá keo kiệt đi à. Chẳng phải chỉ là mấy mũi tên thôi sao...”

“Lãng phí là phạm tội đó, anh biết không?” – tôi chẳng buồn ngẩng đầu – “Lôi Phong sư phụ từng nói phải biết quý trọng từng cái đinh ốc, mà mấy mũi tên tinh thiết của tôi còn đắt giá hơn đinh ốc nhiều.”

Ngũ tộc đoàn rớt cuộc thông suốt suy nghĩ của tôi, thế là cả đám bắt đầu giúp tôi tìm mũi tên.

Hữu kinh vô hiểm vượt qua lãnh địa của Tuyết Lê Độc, trước mắt chúng tôi liền sáng trưng, cuối cùng đã sống sót vượt qua rừng rậm Tri Chu. Cả bọn thở dài một hơi. Nhưng mà hiện tại chúng tôi lại đứng tới một nan đề mới – đầm lầy sương mù.

Đầm lầy và rừng rậm có đường ranh giới rất rõ ràng, liếc mắt liền nhìn thấy một vùng sương trắng lừng lờ trôi nổi bên trên đầm lầy, giống như một vách tường trắng ngà. Tôi vươn tay bắt lấy một đám sương, là dạng đậm đặc, cảm thấy thật thần kỳ.

“Trụ Từ, thời beta ngươi làm sao vượt qua chỗ này?” – Đồi Trắng Thay Đen nhìn đám sương trắng quý dị trước mắt, nghi ngờ hỏi Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó.

“Hồi đó sương mù nhạt hơn thế này nhiều. Hiện tại dày đặc đến nỗi không nhìn thấy năm ngón tay luôn á...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó hiển nhiên đã bị đám sương mù này hù dọa, vẻ mặt sững sờ.

“Có ít sương mù hơn nữa thì ngươi cũng không có khả năng đi ra ngoài được, ngươi là kẻ mù đường. Cho nên, nói vào điểm chính cho ta.”

“Vâng vâng...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nhìn nhìn tôi – “Lúc đó ta đi chung với một cung tiễn thủ, hắn đem dây thừng cột vào mũi tên, sau đó bắn, hai đứa ta là lần theo dây thừng mà đi ra.”

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó vừa nói xong, Tuyết Mệnh liền móc ra một bó dây, quăng qua cho tôi. Cảm lấy bó dây, tôi rú lên: “That’s right baby... go go...”

Tôi rút ra mũi tên tinh thiết, cột dây thừng vào đầu mũi tên, kéo căng dây cung. Vèo ~ mũi tên mang theo sợi dây thừng vọt vào làn sương mù.

“Nhện, mũi tên của cô có thể bắn bao xa?”

“Nếu không gặp trở ngại... đại khái là khoảng 800 mét.”

“Chết rồi.” – Tuyết Mệnh hoảng hốt – “Dây thừng của ta chỉ có 600 mét thôi.”

Một đám té cái rầm, trừ bạn Tiểu Tặc, người đang nắm đầu bên kia của sợi dây.

“Nhện ty, mũi tên ngừng lại rồi, hình như bắn trúng cái gì đó.” – Tiểu Tặc nhắc tay lên, vẫn còn 3 vòng dây.

“Có lẽ bắn trúng thân cây a~” – tôi còn chưa nói dứt, từ trong sương mù liền truyền tới một tiếng rống mơ hồ, sau đó là âm thanh bang bang nặng nề.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, không biết đây là chuyện gì đang xảy ra!?!

“Dùng kinh nghiệm chơi game online nhiều năm của ta mà đoán... có một quái vật với thân hình to lớn đang chạy tới. Bình thường, trong tình cảnh này, chúng ta chỉ có một lựa chọn mà thôi...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nói tới đây thì dừng lại.

“Dám thừa nước đục thả câu hả, đánh chết ngươi!!!!” – một đám vây quanh đánh hội đồng hắn.

“Đừng đánh nữa... đừng đánh nữa... ta nói, ta nói... leo lên cây a~~~~”

Cả đám dùng tốc độ ánh sáng leo tót lên cây, linh hoạt đến mức khi cũng phải bái lạy luôn. Đợi đến lúc Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó phục hồi tinh thần thì trên mặt đất chỉ còn một mình hắn.

“Bọn cầm thú!!!!!!!” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó hét lên, sau đó giống như được khí động học trợ lực, phóng một cú liền bay lên, thoát nhìn rất giống con voi biết bay.

Tôi nhìn hắn mà trong đầu liền tưởng đến câu kịch: “Sự ảo diệu của kinh công chính là ở chỗ, nó có thể khiến một người mập như heo cũng có thể bay lên...”

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó vừa bò được lên cây, đám sương mù trước mặt rung động một cái. Phốc ~ một con quái nhảy ra. Con này nhìn hơi giống tê giác có cánh, trên lưng và trên cánh đều là lân phiến đen tuyền. Lúc này, con quái đang thở hổn hển, đôi mắt đỏ ngầu nhìn khắp nơi, trên ốt của nó cảm một mũi tên, đôi cánh thì bị quán bởi một đồng dây loạn xạ ngẫu.

Ta nói chứ... mũi tên của tôi bắn cao như vậy, làm sao bắn tới thứ gì nha. Không ngờ là một con quái biết bay...

Con quái lao tới với tốc độ cực nhanh, nhưng có vẻ nó không quen thuộc với việc di chuyển trên mặt đất, không biết cách đạp thẳng, thế là nó đâm đầu vào một gốc đại thụ. Ngoài tưởng tượng của bọn tôi, nó không bị choáng váng, chỉ hơi lảo đảo liền đứng vững trở lại. Có điều một chuyện khác đã xảy

ra, chuyện này thì đúng là ngoài tưởng tượng của cả bọn.

Từ trên cây rơi xuống một bóng dáng, hoàn hảo rơi ngay trên lưng của con quái. Cả đám chăm chú nhìn, hóa ra là Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó. Tên kia thật là xui xẻo a~

“Trụ Từ, nắm chặt, đừng rớt xuống.” – Trộm Long Tráo Phụng tốt bụng khuyên một câu.

“Trụ Từ, nhanh sử dụng thuật Thu Tôm...” – Đồi Trắng Thay Đen la lên.

“Hắc hắc... không biết viên thịt bị đập bẹp sẽ có hình dạng gì đây ta...” – tôi vừa nói xong đã thấy Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó giờ ngón giữa lên, tay kia thì vẫn nắm chặt một đầu dây, bị con quái xoay, cả người bay vòng vòng trên không.

Cả bọn không biết tâm tình của Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó vào lúc này là như thế nào. Chỉ thấy con quái xuất ra tất cả vốn liếng để giày vò hắn, mà Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó thì như viên kẹo cao su, gất gao dính chặt trên người quái vật.

Khoảng 20 phút sau, quái vật đột nhiên an tĩnh lại, Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó trượt xuống mặt đất, nằm im không nhúc nhích.

Đồi Trắng Thay Đen nhảy xuống, đi tới bên cạnh, đá đá: “Này, nguoi còn sống không?”

“Không... huhu... vì sao nguoi không may luôn luôn là ta chứ... huhu...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó khóc lóc kể lể, ôm lấy ống quần của Đồi Trắng Thay Đen hi mũi chùi mũi.

“Thu được một sủng vật lợi hại còn bày đặt khoe mẽ, giẫm chết nguoi!” – Một đám nhào vào đánh hội đồng lần nữa, giẫm cho hắn không còn hình người luôn...

...

Có cư dân nguyên thủy của đầm lầy liền tốt hơn nhiều, trực tiếp đem dây thừng cột vào nó, cả bọn xếp thành một hàng dài, để mặc nó lôi kéo đi tới phía trước, có lẽ một lát sẽ thành công vượt qua.

“Trụ Từ, sủng vật của nguoi là quái vật gì vậy?”

“Chó giữ nhà.”

“Chó giữ nhà? Có loại quái vật này sao?”

“Có lẽ nó là chó giữ nhà của Yêu Hồ tộc...”

“Nói cũng có lý. Nhưng mà... chúng ta có thể bị bắt vì tội trộm cắp hay không?”

“Yên tâm” – tôi tràn đầy tự tin nói, cả đám quay sang nhìn tôi, chờ đợi tôi nói ra biện pháp hay – “Con này là do mập mập bắt, cùng chúng ta không liên quan. Có bắt cũng là bắt hắn a~”

Một đám ngã nhào. Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó run rẩy chỉ tay vào tôi.

“Nhện, tôi vốn tưởng cô là một thiếu nữ đáng yêu, không ngờ lại nhìn lầm, từ cừu non biến thành sói xám ngay trước mắt luôn.”

Tôi không thèm để ý lời hắn nói, tiếp tục vui vẻ nắm dây thừng mà đi.

“Trụ Từ, nguoi đặt tên cho nó là gì?” – Trộm Long Tráo Phụng hiếu kỳ hỏi.

“Hắc muội.”

“Nó là giống cái sao?”

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó trình trọng gật đầu: – “Ta kiểm tra rồi, nó không có JJ (tiểu đệ đệ của nam nhân).”

Bịch ~ cả đám ngã xuống.

Trước khi bước vào sương mù, tôi còn thấy khăn trương, nhưng sau khi xâm nhập thì tôi liền kinh ngạc nhìn xung quanh, bởi vì tôi trông thấy mọi vật rất rõ ràng, không có cảm giác đang ở giữa sương mù dày đặc. Quay đầu nhìn 5 tấc, thấy mọi người giống như bị mù, mò mẫm dò dẫm từng bước đi. Tôi nhìn không được, chạy tới trước mặt Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó quơ quơ tay, không thấy phản ứng, lại chạy tới trước mặt những người khác, không ai có phản ứng cả.

“Mọi người đều không nhìn thấy gì sao?” – tôi hỏi.

“Nói nhảm, ngay cả chó mũi còn không thấy nữa là...” – Đồi Trắng Thay Đen phản nản.

“Nhưng tôi nhìn thấy rất rõ ràng a... bên chân Tiểu Tặc có một gốc cây... ngay trước mặt mập mập có một vũng nước...” – tôi còn chưa nói hết, Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó liền bước vào vũng nước.

“Á... đúng là có vũng nước...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó dừng chân, mọi người đồng loạt đứng lại.

“Nhện, cô thật thấy rõ?” – Đồi Trắng Thay Đen khó tin hỏi, nhưng ánh mắt không nhìn tôi, bởi vì anh ta căn bản không biết tôi đang đứng ở đâu.

“Đúng vậy, giống như không có sương mù ở xung quanh.” – tôi trả lời thành thật. Nói xong liền có chút hối hận. Nếu tôi sở hữu một loại công năng đặc dị, nhất định không nên nói cho người khác biết nha, phải giữ bí mật cho riêng mình. Có điều, lời nói ra giống như bát nước hắt đi, không thể thu lại.

Tuyết Mệt nghĩ nghĩ liền nói: – “Sương mù này không phải là sương mù thật sự mà là pháp thuật tạo nên. Nhện, có lẽ cô có một loại trang bị nào đó có thể nhìn thấu mọi ánh.”

“Nhện, cô thực sự có loại bảo bối đó sao? Lấy ra cho mọi người nhìn một chút a~”

Tôi làm gì có bảo bối nào như vậy chứ. Phiên muộn-ing.

Mở đai lưng, đem toàn bộ vật dụng đổ ra nhìn, không có thứ gì đặc biệt hết. Gãi gãi đầu, đụng tới Sát Quỷ Cung, tôi đột nhiên nhớ tới thuộc tính của Mê Cốc Mộc là giải trừ mê chướng... há há... không ngờ Sát Quỷ Cung của tôi còn có năng lực này.

“Hình như là cây cung của tôi. Mọi người cảm thử xem.” – nói xong tôi cầm tay bọn họ đặt lên cây cung.

“Quả nhiên nhìn thấy...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nhảy dựng lên.

“Cảm giác tốt hơn nhiều. Chúng ta đi thôi.” – Tuyết Mệnh nở nụ cười. Kỳ quan thể giới a~ Mọi người mau vậy xem~~~

“Nhện, cô đúng là phúc tinh của chúng tôi. Nếu không gặp được cô, chúng tôi có lẽ không qua nổi lãnh địa của Tuyết Lê Độc chứ đừng nói là đi tới tận đây. Cô thật sự quá trâu bò.” – Đồi Trắng Thay Đen vuốt ngón cái khen tôi.

“Hắc hắc...” – tôi cười ngây ngô.

“Đúng đó. Ta lụi được cái nỏ này cũng là nhờ sự may mắn của Nhện. Về sau sẽ nấu nhiều món ăn ngon cho cô thưởng thức.” – Trộm Long Tráo Phụng cực kỳ hiếu ý tôi.

“Hắc hắc...”

“Nói như vậy thì... ta thu phục được Hắc Muội cũng là nhờ công lao của cô. Nếu không phải mũi tên của cô bắn trúng nó, ta sẽ không có được sủng vật lợi hại như vậy.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó sờ sờ Hắc Muội.

“Hắc hắc...”

“Đúng vậy... tiền pháp của Nhện tỷ đúng là tuyệt diệu, không cần nhìn cũng có thể bắn trúng con quái...” – Tiểu Tặc vẻ mặt hớn hớn nói.

Tôi cười không nổi, nhìn vẻ mặt thành thật của Tiểu Tặc, im lặng, tôi chỉ muốn nói với hắn, này tiểu đệ, phát sinh nhiều chuyện quá đen như thế không phải lỗi của ta à, muốn trách thì trách ông trời nha... haiz... ai biết mệnh của ta quá tốt kia chứ...

Vừa ra khỏi đầm lầy sương mù, cả bọn liền sợ ngây người. Trời ơi... đi trên đường tôi thấy rất nhiều cảnh đẹp nhưng so với cảnh vật trước mặt này thì đám đó không là cái gì. Đây mới là cảnh tú sơn thủy a~

Bầu trời trong xanh không một tia tạp chất, sắc xanh lam đẹp đến nao lòng. Một gốc cây cổ thụ khoan thai đứng sừng sững giữa trời đất, giống như nó đã ở đây từ thời khai thiên lập địa, sinh khí mạnh mẽ cuốn hút người khác muốn hướng về. Xung quanh cây cổ thụ lơ lửng những viên lục thạch, chất lỏng trong suốt óng ánh từ bên trong lục thạch trào ra trút xuống mặt đất tạo thành một dòng suối nhỏ. Mà những kiến trúc tinh xảo ở xung quanh là chỗ của người ở hay sao? Không phải bảo tàng nghệ thuật à?

“Cuối cùng cũng có người đến...” – một thanh âm lạnh lùng, không chút độ ấm, phát ra từ miệng của một người đột nhiên hiện ra giữa không trung trước mặt chúng tôi.

Cả bọn di động cổ, từ nhìn cảnh đẹp sang nhìn người đẹp.

Pháp bào màu đỏ. Tóc dài màu đỏ. Đôi mắt màu đỏ. Toàn bộ điều đó tạo nên một khí tức yêu dị cho người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tiểu Thành Phẩm Và Bánh Bao

Cả đám ngoan ngoãn đi theo tên pháp sư biến thái kia, thành thật như con ngoan trò giỏi, đến đánh rắm cũng không dám.

Tên pháp sư này so với Đông Phương Bất Bại còn biến thái hơn. Vừa rồi, một con quái 35 cấp từ trong đầm lầy nhảy vọt ra, nó quay đầu nhìn nhìn, có lẽ đang suy nghĩ hình như nó đã vượt qua biên giới rồi, vừa muốn quay người đi trở về, không ngờ tên pháp sư biến thái chẳng nghĩ đến chuyện buông tha nó, hai âm tiết từ miệng ông ta vang lên, một đạo thiên lôi từ trời giáng xuống, lập tức đem con quái 35 cấp kia đốt thành tro bụi, một trận gió thổi qua, trên mặt đất sạch sẽ đến không thể sạch sẽ hơn, một hạt bụi cũng không lưu lại, mà tên biến thái này từ đầu tới cuối đều không lộ ra một chút biểu tình nào.

Nhìn thấy một màn kinh hãi thế tục như thế kia, cả đám chúng tôi đều âm thầm nhất trí một chuyện với nhau, người đàn ông này cực kỳ lãnh khốc vô tình, chỉ cần chúng tôi không cẩn thận đạp phải một cây hoa dại bên đường, ông ta sẽ không chút do dự ném một cái cảm chú biến chúng tôi thành bột phấn.

“Đã tới Yêu Hồ tộc thì phải tuân thủ quy củ của Yêu Hồ tộc.” – âm thanh lạnh lùng vang lên.

“Nhất định... nhất định...” – cả đám gật đầu không ngừng.

“Không được khạc nhổ phun đàm, không được băng ngang đường lớn, không được phá hoại của công, không được ăn mặc hở hang, không được nói tục chửi bậy, không được giết người phóng hỏa, không được ẩu đả đánh nhau, không được trộm cắp cướp bóc, không được tham ô hối lộ, không được... đã hiểu chưa?” – nói xong quét mắt sắc như dao nhìn chúng tôi khiến cả đám nôi da gà khắp cả người.

“Dạ vâng... đã hiểu.” – bọn tôi dám không hiểu sao?!

Pháp sư biến thái thỏa mãn gật đầu, dừng chân đứng lại phía trước một tòa kiến trúc nhìn giống như Thần Điện: – “Đây là Trung cấp Chiến đấu học viện của Yêu Hồ tộc, các ngươi vào đây báo danh thì sẽ trở thành nửa thành viên của Yêu Hồ tộc. Ở học viện có thể nhận nhiệm vụ của chúng tộc, hoàn thành nhiệm vụ sẽ được thưởng điểm cống hiến, tích góp điểm cống hiến để đổi lấy quan chức... còn nếu muốn kiếm tiền thì có thể đi tới Đông Bình Nghiệp Đoàn để tiếp nhiệm vụ.” – nói xong đưa tay chỉ toà nhà màu trắng ở kế bên.

“Xin hỏi... tại sao chỉ là nửa thành viên?” – Tiểu Tặc nhỏ giọng hỏi.

Pháp sư biến thái liếc hần hắc một cái: – “Đây chính là vấn đề ta sắp nói tới. Sau khi các ngươi hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức, tộc trưởng sẽ cử hành nghi thức gia nhập, giúp các ngươi mở ra Yêu Hồ nguyên lực. Sau khi có được Yêu Hồ nguyên lực, các ngươi mới chính thức được công nhận là thành viên của Yêu Hồ tộc.”

Ngừng một lát lại nói tiếp.

“Nhiệm vụ chuyển chức đã được truyền xuống, còn chuyện ai là người nắm giữ nhiệm vụ thì các ngươi phải tự tìm ra. Nhớ kỹ, một người chỉ có thể phát ra một lần nhiệm vụ. Nói cách khác, sáu người các ngươi phải tìm những người giữ nhiệm vụ khác nhau. Hơn nữa, các nhiệm vụ đều khác biệt, có cái đơn giản, có cái khó khăn. Chuyện này phải dựa vào vận khí của mỗi người.”

Phát cho mỗi người một quyển sách.

“Đây là sách luật của Yêu Hồ tộc, các ngươi phải đọc cho kỹ. Ta là Hòa trưởng lão của Yêu Hồ tộc, là trưởng phòng hình phạt. Nếu các ngươi dám phạm luật mà bị bắt rơi vào tay ta thì... hừ hừ... Đã hiểu rồi thì các ngươi có thể tự nhiên đi làm chuyện của mình.” – cười lạnh xoay người đi mất.

Cả bọn sợ tới mức giống như lá cây run rẩy giữa mùa đông.

“Người của Yêu Hồ tộc thật đáng sợ.” – Tiểu Tặc run run nói. Cả đám hoảng loạn gật gật đầu.

Đôi Trắng Thay Đen sửa sang điều chỉnh tâm tình một thoáng mới mở miệng nói.

“Chúng ta đầu tiên đi học viện báo danh, sau đó chia nhau ra hành động, mỗi người phải đi tìm nhiệm vụ chuyển chức của riêng mình, cứ cách hai giờ thì liên lạc với nhau một lần... Nhện, cô đi chung với chúng tôi không?”

Tôi nhún vai: – “Chắc không đâu. Nếu tôi tìm được nhiệm vụ chuyển chức sẽ nói với mọi người, nếu mọi người có cần giúp đỡ thì cứ gọi tôi.”

Nói giỡn sao, nếu tôi đi chung với bọn họ thì khác nào đã “biến tướng” gia nhập Ngũ Tặc Đoàn rồi.

Đôi Trắng Thay Đen hơi thất vọng: – “Vây được rồi. Nếu cô cần hỗ trợ cũng báo cho chúng tôi một tiếng, dọc đường đi cô giúp chúng tôi không ít, tôi còn chưa nghĩ ra phải cảm ơn cô thế nào.”

Ở chung với bọn họ cảm giác rất tốt, ai cũng thích tôi. Điều này làm tôi trù trừ do dự. Kỳ thật, tôi có cảm tình với năm tặc có cá tính này. Trong cuộc đời ngắn ngủi, mỗi người sẽ gặp gỡ rất nhiều người, nhưng để gặp được bằng hữu chân chính lại không nhiều, một khi đã gặp được bằng hữu chân chính, cần biết trân trọng giữ lấy. Trong định nghĩa của tôi, năm tặc trước mặt đã nằm trong phạm vi “bằng hữu” rồi. Nhưng mà... để tôi bỏ qua ý định ban đầu khi đến đây thì lý do này còn chưa đủ.

“Nhện, bọn tôi không miễn cưỡng cô. Cô cân nhắc một chút, trước khi rời khỏi Yêu Hồ tộc thì cho bọn tôi một câu trả lời.”

Người mở miệng chính là Tuyệt Mệnh. Cô ấy vừa nói xong, mọi người ngạc nhiên quay đầu nhìn sang. Tôi hoàn toàn không nghĩ tới cô ấy sẽ nói ra lời như thế. Trong ấn tượng của tôi, cô ấy phải có thái độ “mặc kệ”, “không quan tâm” mới đúng. Không riêng gì tôi, bọn Đồi Trắng Thay Đen cũng ngạc nhiên không kém. Nhưng bọn họ rất nhanh liền bình thường trở lại. Đồi Trắng Thay Đen nhìn tôi.

“Nhện, Tiểu Mệnh đã nói như vậy rồi, cô thử cân nhắc một chút đi.”

Cự tuyệt mỹ nữ là không đúng cho nên tôi chỉ có thể gật đầu đáp ứng: – “Được, tôi sẽ cân nhắc.”

Sau khi bước vào Chiến đấu học viện, tôi rất nhanh tìm được chỗ ghi danh cho cung tiền thủ. NPC ghi tên tôi vào danh sách xong thì dẫn tôi tới một cái máy Slot Machine*

“Sau khi báo danh bạn sẽ có được 3 quyền sách kỹ năng, là tùy cơ ban thưởng. Bạn có thể bắt đầu kéo rồi.”

Tôi nhìn cái máy Slot Machine tinh xảo trước mặt, nội tâm cực kỳ bi phẫn. Hệ thống không có sách kỹ năng cho sẵn sao? Vận may của tôi thấp muốn chết, nhất định sẽ rút trúng loại sách rác rưởi. Nhưng mà... trời đất bao la, hệ thống lớn nhất, tôi chỉ có thể nhận mệnh.

Nhắm mắt lại, hít vào một hơi, đưa tay kéo, Slot Machine bắt đầu quay... 3 dãy số không ngừng chuyển động, càng ngày càng chậm, rốt cuộc đứng lại. Tôi nhìn 3 con số hiện trên lần ngang 124, 314, 478. Cảm nín không biết nói gì luôn, dãy số với điềm xấu cỡ này mà tôi một lượt rút luôn 3 con. Chuyện này tương tự như chuyện sao hỏa đụng trúng trái đất vậy, xác suất thấp cỡ đó mà tôi còn gặp phải, thiệt là thiên tài mà.

NPC đưa cho tôi 3 quyển sách: – “Đây là sách bạn rút thăm được. Chúc mừng bạn. Hẹn gặp lại.”

Nhìn vẻ mặt tươi cười của NPC, tôi thật cảm động. Lần đầu tiên gặp được một NPC có thái độ phục vụ tốt như vậy. Muốn khóc quá a~ Nhưng mà hình như... người này không phải trí tuệ nhân tạo. Bởi vì hệ là chương trình trí tuệ nhân tạo đều có cá tính rất đặc biệt, giống như tên Hòa trưởng lão biến thái kia.

Nghe tới Hòa trưởng lão, tôi liền nhớ tới nhiệm vụ chuyển chức vì vậy tôi quay người hỏi NPC: – “Xin hỏi tôi có thể tìm ai để nhận nhiệm vụ chuyển chức?”

“Đây là sách bạn rút thăm được. Chúc mừng bạn. Hẹn gặp lại.” – NPC giữ vững dáng vẻ tươi cười hòa ái. Tôi thật muốn tiến tới nắm cho hắn vài nắm, nhưng nhớ tới luật lệ “không được ấu dâm đánh nhau”, tôi nhịn xuống.

Ra khỏi học viện, tôi mở 3 quyển sách kỹ năng ra nhìn. Đầu tiên là Ứng Nhân Thuật, nghe thôi đủ biết đây là kỹ năng gì rồi. Là kỹ năng “ngắm chuẩn” của cung tiền thủ, tương tự như ông ngắm bắn xa của sát thủ dùng khi đánh lén. Tôi không hứng thú với đánh lén, nhét quyển sách vào đai lưng. Thứ hai là Quang Nhân Thuật, nhìn thấu ẩn thân, bẫy rập và nguy trang, không đáng cấp, cố định vĩnh cửu. Ô, cái này hay à, tranh thủ học. Cái cuối cùng là Tập Trung Thuật... là cái gì nhỉ? Tôi mở ra đọc kỹ phần giới thiệu.

“Có thể tập trung vào một mục tiêu, sau khi ngắm trúng, mục tiêu sẽ xuất hiện đốm sáng màu đỏ, trong vòng 30 phút tiếp theo, công kích vật lý lên mục tiêu sẽ tăng 20%, kỹ năng có thể thăng cấp, mỗi lần sử dụng tiêu hao 80 điểm ma pháp, không thể sử dụng nguyên lực để kích hoạt.”

Đọc đoạn đầu tôi thật là cao hứng, cảm giác giống như tôi vừa trúng số độc đắc, nhưng đọc đến dòng cuối thì tâm trạng rớt cái rầm, tựa như vừa biết tin trúng số lại phát hiện bản thân đã làm mất tờ vé số.

Tôi mở bảng thuộc tính ra nhìn... MP (magic point = điểm ma pháp) của tôi vẫn dừng ở con số 30 đáng thương. Là do tôi đã thiết lập hệ thống tự động phân bổ điểm thuộc tính mỗi lần thăng cấp, cho nên hiện giờ HP (health point = huyết lượng) đã tăng đến 800 điểm nhưng MP thì một chút cũng không tăng. Có thể nói, tôi bây giờ có thể xếp vào hạng người ngu ngốc “không có ma pháp”.

Tôi bất đắc dĩ đem cuốn sách kỹ năng phi thường cường đại quăng vào balo. Có lẽ quyển sách này chỉ có công dụng đem bán đổi tiền lẻ để xài mà thôi. Thuận tiện sửa sang lại balo cho chỉnh chu, tôi nhìn không được mở quyền trực liên hoàn nhiệm vụ ra nhìn.

“Nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống: La Phong báo tin. Đem quyền trực giao cho U Minh Vương. Không hạn chế thời gian. Không trừng phạt nếu thất bại. Nhiệm vụ ban thưởng: 1- một kiện vũ khí hoàng kim, tùy cơ lựa chọn, 2- một lần tiến hóa, 3- cuốn trực nhiệm vụ.”

Nói ngắn gọn thì đây là nhiệm vụ đưa tin cực kỳ đơn giản. Chi tiết máu chó của nhiệm vụ này là... tôi không biết người nhận tin là người phương nào. U Minh Vương? Nghe qua giống như là người của U Minh giới. Nhưng làm thế nào để đi tới loại địa phương chết chóc đó a~

Tôi thở dài, giống như những lần trước đây, chán nản quẳng quyền trực về lại balo.

Thành chủ của Yêu Hồ tộc rất lớn nhưng không có nhiều người đi tới đi lui cho lắm. Tôi hỏi hơn 30 NPC mà không một ai có nhiệm vụ chuyển chức cả. Thiệt là uể oải. Sau khi hỏi thăm NPC thứ n mà không có kết quả gì, tôi nhìn không được, ngửa đầu chỉ lên trời hét thảm một tiếng: “Aaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Hét một tiếng cho giải tỏa tâm tình, không ngờ lại gọi tới một tên pháp sư mặc pháp bào màu trắng.

“Ngươi vừa rồi phát ra âm thanh vượt mức chỉ số tạp âm trong đô thành cho phép, mời nộp phạt 5 lượng bạc.”

Bịch ~ tôi té xù. Mà tên giữ gìn trật tự đô thị đứng trước mặt hoàn toàn không có một chút động tĩnh, vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng.

“Trong vòng 3 phút phải nộp tiền, nếu không sẽ bị đưa vào Hình bộ xử trí.”

Hình bộ? Tôi nhớ tới nụ cười rét lạnh của Hòa trưởng lão trước lúc rời đi, rùng mình một cái, vội vàng móc túi lấy tiền ra nộp phạt, sau đó quay đầu chạy trốn chết.

Lang thang trên đường, tôi nhớ lại những tao ngộ vừa gặp phải trong ngày hôm nay, cảm thấy bản thân mình sao mà bất hạnh quá. Nếu Hồng Hoang có bảng xếp hạng người chơi xúi quẩy nhất, đảm bảo tôi sẽ đứng trong top ten. Thờ ra, thôi vậy, log out nghỉ ngơi ăn tối thoả một cái đã.

Không ngờ sau khi log out, vận rủi của tôi vẫn chưa ngừng lại. Đầu tiên là tôi nghe thấy một tin tức dữ.

“Chủ nhiệm lớp vừa thông báo ngày mai sẽ có bài kiểm tra về lý luận Đặng Tiểu Bình.”

Tôi choáng ~ cảm giác giống như bản thân vừa trúng cảm chú định thân, đờ người không nhúc nhích được luôn. Nói thật, tôi rất tôn kính Đặng bí thư, nhưng thời gian qua lâu lắm rồi, lý luận của Đặng bí thư ở thời đại này thật là cao thâm khó hiểu. Loại người có đầu óc không màng tới chính trị giống như tôi chẳng thể nào lý giải nổi mấy lý luận kiểu này. Cho nên, bài kiểm tra ngày mai tôi hoàn toàn không nắm chắc.

Nhìn qua, thấy Thảo Hoa Mai vẫn còn mơ màng ở bên trong trò chơi, tôi đi tới, ấn xuống cái nút trên đầu trang bị để gọi nàng ta tỉnh dậy.

Thảo Hoa Mai log out, vẻ mặt bất mãn nhìn tôi: – “Sâu, có chuyện gì? Triệu Hoán Liên Minh vừa gom tiền muốn mua tổng đàn bang hội. Tui đang đi xem phòng ốc đây này.”

“Đừng đùa nữa. Ngày mai kiểm tra lý luận của Đặng Tiểu Bình rồi. Phải nắm chặt thời gian để chuẩn bị một chút a~”

Thảo Hoa Mai vừa nghe xong liền tháo trang bị kết nối trò chơi khỏi đầu, ngồi xuống bàn cùng thảo luận với mọi người trong phòng.

“Chủ nhiệm nói nội dung kiểm tra đều nằm trong chương trình giảng dạy. Ai chép bài đầy đủ nhất?” – Tiểu Ngư nhìn lướt qua mọi người.

“Tui... lúc đi học còn bận tập luyện kỹ năng mỹ thuật tạo hình.” – tôi xấu hổ không dám nói, kỳ thật trong giờ học tôi toàn ngồi vẽ chân dung của Âm Ảnh.

“Tui bận nghiên cứu văn học.” – Thảo Hoa Mai đưa tiểu thuyết ngôn tình lên hàng văn học luôn.

“Tui nghiên cứu thư pháp.”

“Tui lúc đi học thi đem toàn bộ cảm xúc đều đóng chặt, xem như là đang tu luyện võ thuật đi.” – Tiểu Lược nói xong cả đám liền ngả cái rằm. Nhân tài a~

“Tỉnh sao bây giờ?”

Tôi nhìn Thảo Hoa Mai: – “Thú Thú, bà qua phòng kế bên hỏi mượn bút ký.”

“Vì sao lần nào cũng là tui? Loại nợ nhân tình này sao bắt tui gánh hoài vậy. Phải đổi người đi chứ!” – Thảo Hoa Mai phản đối.

“Bởi vì bà dễ thương nhất~” – tôi vô si bác bỏ.

“Đi nhanh, bằng không tui đem bà lột sạch rồi ném ra ngoài hành lang à!!!” – thủ đoạn của Tiểu Lược lúc nào cũng đem tới hiệu quả tốt nhất. Thảo Hoa Mai nghe xong liền thành thành thật thật đi ra ngoài.

Người ta nói ngư tầm ngư mã tầm mã. Phòng ký túc xá bên cạnh chính là nơi tập trung dân một sách, kết quả học tập cực kỳ trâu bò. Vớ chép bài của bọn họ chính là tư liệu ôn tập của toàn ký túc xá nữ bọn tôi. Mà phòng của chúng tôi... e hèm...

Mấy tên cầm thú tranh thủ thời gian lấy ra nào là giấy trắng, nào là dao rọc giấy, rồi dụng cụ đóng sách, vân vân và vè vè. Mọi người tập trung tinh thần chuẩn bị làm công tác “sao chép” và “thu nhỏ”. Người bên ngoài nếu không biết mà nhìn vào phòng chúng tôi lúc này dám tưởng đây là căn cứ huấn luyện nhân viên tình báo quốc gia không biết chừng.

Nói tới trình độ sao chép và thu nhỏ, nếu phòng chúng tôi tự xưng thứ hai, tuyệt đối không ai dám xưng thứ nhất. Mỗi lần bạn bè nhìn thấy tiểu thành phẩm của chúng tôi đều thần kỳ hỏi một câu: “Đây thật sự là sản phẩm của người địa cầu làm ra hả? Không phải các bạn bắt cóc một người hỏa tinh xuống làm trợ thủ đó chứ?”

Rất nhiều nam sinh liều mạng tạo quan hệ với phòng chúng tôi, không vì lý do gì cả, chính là muốn chúng tôi đem tiểu thành phẩm cho bọn hán mỗi khi dùng xong, nói cái gì mà nguyện ý đồ rác dùm chúng tôi.

Thảo Hoa Mai kích động trở về, trên tay là một máy tính bàn.

“Đây là bản ghi chép của Chu nữ hiệp, kỹ càng đẹp đẽ vô cùng. Đến, mau quét màn hình.”

Tôi đi tới, thuận thực quét màn hình, chỉnh sửa đôi chỗ, nhân thành 6 phiên bản, gửi qua cho mấy người kia, sau đó bắt tay vào chế tạo tiểu thành phẩm của mình.

Mặc dù tôi là người theo thuyết vô thần nhưng rất nhiều lần tôi phải cảm thán một câu, vận mệnh thật là tuyệt diệu không thể tưởng. Nếu nói Thảo Hoa Mai và Tiểu Lược thi chung một trường với tôi là chuyện ngẫu nhiên, vào cùng một chuyên ngành với tôi cũng là chuyện ngẫu nhiên, được phân chung phòng ký túc xá với tôi cũng là chuyện ngẫu nhiên, thì chuyện chúng tôi trở thành bạn tốt của nhau chính là điều tất nhiên.

Điều thần kỳ nhất là, về sau tôi mới phát hiện, tên của chúng tôi trong danh sách lớp xếp theo thứ tự là 019, 029, 039. Mỗi kỳ thi đều ngồi chung một dãy. Chuyện này thì chỉ có thể dùng từ “quý dị” để hình dung mà thôi.

Có tiểu thành phẩm trong tay thì mọi sự đều không cần lo. Ba đưa chúng tôi an nhiên tự tại ngồi trên ghế, nhìn một đám bạn học luống cuống tay chân khắc chữ lên bàn học. Bàn học của trường chất lượng cực kỳ tốt. Bề mặt bóng loáng như mặt gương. Nếu bị trầy xước hay gì gì đó, chỉ cần lấy tay chà mạnh liền biến mất. Tôi đã từng thí nghiệm qua, cho nên, viết lên mặt bàn là một chuyện không mấy sáng suốt, trong nội tâm tôi kinh bị mấy người dùng thủ đoạn cổ lỗ si để quay cóp kia một trăm lần. Lúc này, giám thị mặt sắt mở cửa bước vào.

Cho dù trong phòng thi có trang bị 2 máy quay phim thì trường học vẫn điều xuống 1 thầy giám thị, chủ yếu là để phòng ngừa sự giao hoạt của sinh viên, bởi vì những cái đầu ưu tú của bọn sinh viên vẫn tìm được biện pháp để máy quay phim không thể bắt được tang chứng vật chứng tại trận. Điện hình là Thảo Hoa Mai. Có một lần tôi nhìn chằm chằm nàng ta suốt 1 giờ đồng hồ, ánh mắt không chuyển, vậy mà đến cuối cùng vẫn không biết nàng ta quay cóp bằng cách nào luôn. Chỉ có thể tổng kết một câu thôi, cao thủ a~

“Giờ thi sắp đến. Các em nhanh chóng giao nộp toàn bộ đồ đạc không liên quan. Điện thoại, máy MP3, MP4, máy ghi âm, máy nghe trộm, máy trợ thính, máy tính bản, đồng hồ thông minh, vân vân và vè vè, toàn bộ phải giao nộp, nếu không sẽ bị phán là gian lận trong phòng thi.” – thầy giám thị mặt sắt đưa tay đẩy mắt kính trên sống mũi, phản xạ ánh sáng lóe lên trên mắt kính giống như một lần đạn bay.

Nhìn một bàn đầy những sản phẩm công nghệ cao với đủ loại màu sắc kiểu dáng sắc sỡ, thầy giám thị rất vừa lòng gật đầu.

“Hiện tại tiến hành đổi chỗ ngồi. Hàng thứ nhất đổi đến hàng thứ hai, hàng thứ hai đổi đến hàng thứ ba, hàng thứ ba đổi lên hàng thứ nhất. Thời hạn 1 phút, bắt đầu.”

Trong phòng thi vang lên một loạt tiếng ngã xuống đất. Rất nhiều người bị một chiêu này khiến cho sùi bọt mép, trực tiếp ngất đi luôn. Quá tàn nhẫn ~ đây là suy nghĩ trong đầu của toàn bộ thí sinh.

~~ ta là đường phân cách tuyến ~~

“Hahaha...” – Thảo Hoa Mai vừa ăn kem (là một cây kem cỡ bự) vừa cuống tiểu – “Cái gì giám thị mặt sắt chứ, trước mặt lão nương cũng chỉ là đồ bỏ... haha...”

“Thú Thú, chớ đắc ý như vậy. Đi đêm lăm có ngày gặp ma. Coi chừng ngày nào đó bà bị lật thuyền trong mương à nha.” – tôi không quên giáo dục một phen.

“Đừng vậy... lần này tui thiếu chút nữa đã hy sinh quang vinh rồi.” – Tiểu Lược vẫn còn đánh lô tô trong lòng.

Thảo Hoa Mai khoát tay, mặc kệ: – “Người có thể phát hiện lão nương quay cóp còn chưa sinh ra đời đâu. Có điều... Sâu, sao hôm nay tui không thấy bà cầm theo bản sao?”

“Haiz... đừng nhắc nữa, tui hôm qua ngồi sao chép quá chăm chú, kết quả đem mọi thứ đều nhớ kỹ trong đầu...” – tôi buồn bực trả lời.

Loảng xoảng ~ hai người trực tiếp rớt khỏi ghế.

“Cầm thú ~ Không có đạo lý a~~” – hai người bị phản nhìn tôi, giống như đang nhìn Siêu Xayda (nhân vật trong truyện Bảy viên ngọc rồng)

“Ồ... Tiểu Lược phải không? A, Thảo Hoa Mai và Sâu cũng ở đây à?!” – một bạn nữ học chung lớp đi tới, ánh mắt thoáng nhìn qua vòng eo nhỏ xinh của Tiểu Lược hiện lên vẻ ganh ghét không thể che giấu, sau đó nhìn qua 3 cây kem cỡ bự trong tay chúng tôi – “Kem là thực phẩm nhiều chất béo mà các bạn cũng ăn sao? Trong sách nói ăn một cây kem tương đương với ăn 5 cái bánh bao đó, rất dễ bị béo phì.”

“Vậy à?” – tôi hồn nhiên hỏi lại, sau đó quay đầu nói với ông lão bán kem – “Ông ơi, bán cho chúng cháu thêm 3 cây kem cỡ bự nữa.”

Cô bạn kia kinh ngạc nhìn tôi. Tôi dùng ánh mắt rất chân thành nói với cô ta: – “Tôi rất muốn biết một lần ăn 10 cái bánh bao sẽ có hậu quả gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Ngôi Mộ Hoa Lệ Nhất

Bởi vì tôi vượt qua kỳ thi một cách thuận lợi, cho nên lần kế tiếp log in vào game thì tâm tình rất tốt.

Hăng hái gửi tin cho ngũ tặc: “Cao thủ tôi đã trở lại!!!!”

Thật ra tôi còn muốn gửi tin cho Âm Ảnh để kể về những chuyện đã phát sinh, nhưng từ lúc tôi đặt chân vào rừng rậm Tri Chu liền không thể liên lạc với ngoại giới. Chỉ có thể kết luận một câu, lãnh địa của Yêu Hồ tộc giống như Bermuda, là vùng cấm địa thần bí.

Tiếp tục lê la nói chuyện với NPC mà vẫn không có kết quả gì, lúc này tôi làm ra một quyết định cực kỳ vĩ đại: ra khỏi thành.

Có một bài thơ viết như vậy (mình không biết dịch thơ nên sẽ dịch thành văn xuôi nhé): phương trời xa luôn hấp dẫn con người, không phải bởi vì nơi đó có khung cảnh xinh đẹp hơn nơi chúng ta đang sống, mà bởi vì những truyền thuyết và sự bí ẩn mà chúng ta chưa biết tới. Hãy lên đường ngay đi thôi, phương trời xa đang vẫy gọi. Nơi này không có gì lưu luyến nữa đâu.

Tôi cảm thấy bài thơ rất hay, phân tích tâm lý con người rất chuẩn. Tôi chính là bị tâm lý đó lừa mới đi tới Yêu Hồ tộc, và hiện giờ thì tiếp tục bị lừa thêm lần nữa.

Thiên Thành (thành chủ) của Yêu Hồ tộc rất đẹp. Nhưng mà cho dù xinh đẹp cỡ nào thì nhìn mãi cũng chán. Những vùng đất mới, những nơi chưa được khám phá luôn tồn tại một sức hút rất đặc biệt. Vùng ngoại thành của Yêu Hồ tộc chính là nơi như thế. Bị che lấp bởi một lớp sương mỏng, trông giống như miếng khăn voan che mặt của một người con gái, tạo cho người ta cảm giác muốn đưa tay vén lên lớp khăn voan ấy để biết xem dung mạo bên dưới khuynh thành khuynh quốc đến cỡ nào.

Ở nơi này không có tường thành bao quanh, bởi vì tùy tiện kéo đại bất cứ thành viên nào của Yêu Hồ tộc đều là hàng cao thủ, giống như cái tên giữ trật tự đô thị từng phạt tôi 5 lạng bạc cũng là đại pháp sư. Nói sao nhỉ, giống như bạn đi vào một văn phòng công ty, thoạt nhìn rất giống các công ty bình thường khác, nhưng sau đó bạn mới biết, ngay cả nhân viên lau dọn bồn cầu cũng có bằng thạc sĩ. Loại địa phương này, ngoài trừ miêu tả bằng hai từ “biến thái” thì tôi không biết dùng từ nào khác hơn. Cho nên nếu có kẻ nào dám tấn công vào đây thì chỉ có thể nói tên đó uống lộn thuốc, đầu óc bị hỏng rồi.

Bên ngoài Thiên Thành không có tường thành nhưng chung quanh được bao phủ bởi một cánh đồng hoa diêm quỳ màu đỏ, nhìn xa giống như một tấm thảm, cực kỳ xinh đẹp. Ban đầu tôi còn tưởng tộc trưởng của Yêu Hồ tộc là một tên yêu cái đẹp đến phát cuồng nên mới không xây tường thành bằng gạch mà lại xây bằng hoa. Đi đến gần gần tôi mới biết cái tường hoa này... hoàn toàn không giống như những gì tôi nhìn thấy. Khi tôi cầm cây cung vạch đám hoa để tìm lối đi, đóa hoa bỗng nhiên duỗi cánh ra, bên trong nhụy hoa xuất hiện một con mắt, bên dưới đài hoa run run nâng lên lộ ra một hàm răng trắng hếu. Tôi... quay đầu bỏ chạy.

Bùm bụp bùm bụp... trái tim tôi chóp nhảy liên hồi, mồ hôi đổ ra như tắm vì cơ thể chạy với tốc độ cao. Đâu xanh rau má, từ lúc tiến vào Yêu Hồ tộc, tôi bị hết thứ này đến thứ khác dọa sợ. Nếu không phải trái tim tôi đủ kiên cường, sợ là đã ợ ra rầm rồi (chết). Trời ơi, chỗ này không chỉ có mấy tên quái nhân biến thái, ngay cả thực vật cũng là đám biến thái, cbn!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lấy mấy xâu thịt nướng lửa bíp từ trên tay của Trộm Long Tráo Phụng ra ăn lấy lại sức, tôi tràn đầy tự tin đứng lên. (Thú Thú: lòng tự tin và thịt nướng thì liên quan gì nhau? – Sâu: sao lại không liên quan chứ, bọn chúng giống như quan hệ giữa coca cola và đại vương manga vậy. – Thú Thú: là sao? – Sâu: sâu không thể đo lường. – Rầm~)

Thiên Thành cũng như các thành trấn khác, có 4 mặt. Hướng Tây Bắc ráp ranh với đầm lầy sương mù, ba mặt khác đều là hoa diêm quỳ nhưng lại có 3 cái cổng trông tương tự như cửa thành.

Tôi đứng ở cửa thành phía đông nam, nghe tiếng hệ thống nhắc nhở “Bạn đang ở Đông Giao – Thiên Thành”. Phía bên ngoài được bao phủ bởi một tầng sương mù mỏng mỏng. Đây là sương mù thật sự, không phải ảo thuật, cho nên thuộc tính của Sát Quỷ Cung không công hiệu. May mắn tôi vẫn nhìn thấy đường, không quá rõ nhưng ít nhất có thể nhìn thấy một con đường lát đá cuội ở dưới chân.

Không có ý định gì trong đầu, tôi chọn đại một phương hướng mà đi. Men theo con đường nhỏ, sương mù càng ngày càng mỏng, đợi đến khi sương mù tan hết, trước mắt tôi là một tòa kiến trúc cù màu trắng óng vàng vì bị bỏ hoang đã lâu. Tôi không thèm quan tâm đây có phải là quý ốc (nơi ở của quý) hay không, kích động vọt vào trong. Đây là thói xấu của tôi từ hồi chơi RPG mà có, hề thấy tòa nhà trống liền chui vào, thấy phòng trống liền mở cửa, sau đó bới tung lật đổ mọi nơi để tìm bảo bối, giống như thằng bán ve chai hề nhìn thấy nắp lon sẽ cúi đầu đi lượm vậy đó, là một loại bản năng.

Nhà rất to. Phần lớn vách tường đã gần muốn sụp. Khắp nơi treo đầy mạng nhện. Đồ vật trong nhà phủ một tầng bụi dày. Nhưng tôi vẫn có thể lờ mờ nhận ra nơi này trước đây rất xa hoa. Thuận tay cầm lấy một vật trang trí trên tường lên nhìn, tôi ngạc nhiên phát hiện nó làm bằng ma ngân. Biết ma ngân là gì không? Không biết thì để tôi nói cho mà biết. Ma ngân giống như bạch kim (vàng trắng) ở ngoài đời, là một dạng kim loại quý hiếm, so với vàng ròng còn quý hơn. Ma ngân giúp gia tăng ma pháp. Đây là vật liệu rèn đúc mà bất kỳ thợ rèn nào cũng mơ ước.

Không nói nhiều nữa, tôi trực tiếp tiến hành công tác quen thuộc, tạm gọi là “đào kho báu”. Nếu căn nhà này được nhân tính hóa, đảm bảo nó sẽ oán hận hành vi phi lễ bạo lực của tôi. Có điều, hiện giờ nó vẫn chỉ là một ngôi nhà vô tri vô giác, cho nên chỉ có thể cảm lạnh bị tôi tận tình “lãng nhục”.

Sau khi tìm được một pho tượng đúc bằng ma ngân, tôi càng thêm hưng phấn. Mà lúc này, lực chú ý của tôi dời qua cánh cổng đang đóng chặt ở bên kia. Phía sau cánh cổng đóng kín là thứ gì đang chờ đợi? Tài bảo chất đồng? Yêu quái biến thái? Bí mật kinh thiên động địa? Hoặc là một nàng công chúa đang say ngủ? Tôi cảm thấy lượng hóc môn phấn khích của tôi tăng cao tột độ, tiếng nhắc nhở của hệ thống chính là minh chứng.

“Sóng não của bạn đã đạt tới cấp báo động 4, là trạng thái dị thường. Có xu thế hướng tới báo động cấp 3. Mời bạn log out.”

Nếu đạt tới báo động cấp 3 sẽ bị hệ thống cưỡng chế đá ra khỏi trò chơi. Bởi vì nếu sóng não vượt tới báo động cấp 2 sẽ xảy ra tình trạng bị sốc. Nếu đạt tới báo động cấp 1 thì nghĩa là người đó đã đi đời nhà ma.

Tôi nghe tiếng hệ thống nhắc nhở, tranh thủ xuất ra độc môn tuyệt chiêu – thời miên đại pháp, một lát liền phục hồi sóng não trở lại trạng thái bình thường.

Tôi bình tĩnh cầm tay nắm cửa, bởi vì tôi không phải đạo tặc, không biết cách mở khóa, cho nên chỉ có thể dùng bạo lực. Đẩy ~ đung ~ đẩy ~ đung ~ tôi dùng toàn lực đánh ầm ầm lên cánh cửa, bỗng nhiên...

Rầm ~

Cánh cửa vẫn không nhúc nhích nhưng bức tường ở hai bên đã bị tráng ngã xuống. Tôi im lặng phui bụi bám đầy trên người, leo qua đám gạch vụn, đi vào bên trong.

Căn phòng không lớn lắm, ngoại trừ một vài đồ dùng trong nhà thì không có thứ gì khác. Nhưng mà ở cuối căn phòng còn có một cánh cửa nữa.

Tôi hí hửng chạy qua. Kéo ~ Không phản ứng. Kéo ~ Vẫn không phản ứng. Tôi kéo cả buổi mà cánh cửa vẫn kiên cường đứng im không nhúc nhích. Bản thân tôi thì mệt muốn chết. Vô thức dựa vào cánh cửa nghỉ xả hơi. Bịch ~ tôi trực tiếp té lộn đầu. Tôi lồm cồm ngồi lên, bị phần nhìn cánh cửa đằng sau lưng. Không ngờ là đẩy vào trong a~

Bên trong rất lộn xộn, căn bản không có vật gì còn nguyên vẹn, nhìn qua giống như bị trộm cướp vào viếng nhà. Nhưng gian phòng bên ngoài rất chỉnh tề, vậy không phải là khả năng này rồi. Chỉ còn một khả năng để suy đoán mà thôi, chỗ này từng xảy ra một hồi quyết đấu sinh tử. Chứng cứ sao? Cái thi thể nằm dưới đất chính là chứng cứ.

Tôi ngồi xồm xuống, hứng thú tiến hành phân tích bộ xương khô. Thay vì nói tôi hứng thú với cái thi thể, không bằng nói tôi hứng thú với bộ y phục trên người ông ta. Dựa theo lẽ thường mà nói, một cỗ thi thể đã đi tới giai đoạn hóa thành xương trắng thì bộ y phục không thể nào còn nguyên vẹn mới đúng. Nhưng cái pháp bào trên người bộ xương khô chẳng những còn nguyên vẹn mà thoạt nhìn tựa như mới tinh.

Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu tôi là, người này không đơn giản. Suy nghĩ thứ hai, đây là bảo bối. Suy nghĩ thứ ba... liền biến thành hành động. Tay chân lu loát đem pháp bào lột ra. Chiếc áo lót bên trong không được sự che chở của pháp bào nhanh chóng biến thành bột phấn. Bộ xương mặc quần áo hiện giờ hóa thành bộ xương khỏa thân.

Không cần biết là nam nhân hay nữ nhân khỏa thân đều sẽ có người hứng thú muốn nhìn, nhưng một bộ xương khô khỏa thân thì không ai có hứng thú muốn nghiên cứu cả, dĩ nhiên là trừ đám pháp y. Tôi không phải pháp y, nhưng tôi lại có chút hứng thú với bộ xương khô khỏa thân này. Bởi vì bên dưới ống tay áo, tôi nhìn thấy bàn tay ông ta đang nắm chặt một món đồ vật, là một thứ phát sáng.

Tôi dùng sức bẻ ngón tay. Tên này nắm cũng chặt dữ a~

Lúc này trong đầu tôi xoay chuyển về ra tình cảnh ngày hôm đó. Một đám côn đồ xông vào nhà, uy hiếp vị anh hùng giao ra tuyệt thế bảo vật, nếu không sẽ giết chết cả nhà ông. Nhưng anh hùng thà chết không khuất phục, tử chiến đến cùng với bọn cướp, cuối cùng hy sinh. Đến chết vẫn khẳng khái nắm chặt bảo vật trong tay, dùng ống tay áo rộng thùng thình của pháp bào cản trở che giấu nó. Đám ác đồ tìm khắp nơi không thấy nên đã bỏ đi...

Có điều, mãi về sau tôi mới biết, câu chuyện tưởng tượng của tôi với sự thật khác xa nhau một trời một vực.

Cạch ~ Một ngón tay bị tôi bẻ gãy. Tôi vô tội nhìn bộ xương khô.

“Anh hùng, tôi không cố ý nha. Xương cốt của người thật giòn quá ~”

Lại bẻ thêm 2 đoạn xương tay nữa (ặc ặc), tôi rút cuộc lấy tới bảo vật, là một viên bảo thạch, có hình dạng giống như dầu phẩy, màu xanh thăm thẳm, đẹp cực kỳ, còn có một cái tên rất hay “Yêu Huyết Thạch – Phạm Thanh”

Đem bảo thạch và pháp bào bỏ vào đại lung, tôi vừa huyết sáo vừa bước ra khỏi nhà. Nơi đây đã bị tôi càn quét không còn thứ gì có giá trị nữa...

Nhớ lại lúc nãy có đi ngang qua một ngã ba, bởi vì nhánh rẽ kia là con đường lát đá xanh rất nhỏ hẹp cho nên tôi đã bỏ qua. Hiện tại tôi muốn vòng trở lại. Nói không chừng kế hoạch “đào kho báu” của tôi có thể khởi động rồi. Hiện giờ, tôi hoàn toàn quên mất mục tiêu đầu tiên khi bước chân ra khỏi thành chủ là cái gì luôn... hắc hắc... trí nhớ của côn trùng không được tốt cho lắm...

Rất nhanh đi hết con đường lát đá xanh, trước mắt tôi hiện ra một hàng rào cây mây, trên cánh cửa bằng cột gỗ có đề một hàng chữ “Nghĩa trang hoàng gia Hồ tộc”.

Kháo ~ không ngờ là nghĩa địa.

Dù sao cũng đã đến đây rồi, thôi thì vào xem một chút. Vì đã có kinh nghiệm với đám hoa diêm quỳ, tôi đương nhiên không nghĩ đám dây mây mọc trên tường này là cây cối bình thường. Thật cẩn thận bảo trì khoảng cách an toàn với chúng, tôi đi vào cánh cổng nghĩa trang to tổ bố kia.

Bàn Cổ đại thần hiển linh, tôi không phải đang sinh ảo giác chứ!

Cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến tôi một phen choáng váng, có cảm giác bản thân tiến vào mộng cảnh. Hàng hà sa số yêu huyết thạch với kích cỡ to nhỏ khác nhau hiện ra trước mắt. Cảm giác của tôi lúc này giống như một tên thợ mỏ nghèo rớt mồng tơi đột nhiên đào lên một khối kim cương sáng lóa... cảm giác lâng lâng sung sướng... sau đó lại nhìn tới một căn nhà xây bằng kim cương... cực kỳ khiếp sợ!!!!

Nói vậy thôi chứ tôi vẫn duy trì đầu óc thanh tỉnh, không trực tiếp vươn móng vuốt ra chom mấy viên bảo thạch kia. Bởi vì chúng không phải nằm rải rác trên mặt đất mà được khảm trên các lăng trụ, có lẽ là bia mộ. Không hổ là nghĩa trang hoàng gia. Đủ xa xỉ ~ Phải nói là bia mộ hoa lệ nhất mà tôi từng thấy. Mà tôi mới không tin nơi này không có người trông coi. Không muốn bị cái tên Hỏa trưởng lão bắt về chịu đại hình, tôi đem móng vuốt nắm chặt áo quần, đè nén cảm giác rục rịch trong lòng, chỉ đưa mắt nhìn đám bảo thạch kia cho đã nghiệm mà thôi.

“Tiểu bằng hữu, ngươi tới đây làm gì?”

Ách ~ tôi như con thỏ nhỏ bị giật mình, sợ hãi nhảy đồng lên. Quay qua mới thấy một ông lão tóc bạc đang cười túm tít nhìn tôi. Đờ mờ... đám Yêu Hồ tộc sao toàn là bọn biến thái thích chuyện bất thành thành hiện ra giữa không trung để hù dọa người khác thế này. Còn may trái tim tôi đủ khỏe mạnh, tinh thần đủ trấn định, ý chí đủ ương ngạnh...

“Tiểu bằng hữu, ngươi không sao chứ?!” – ông lão ân cần nhìn tôi.

Tôi vì sao cảm thấy khuôn mặt tươi cười của ông ta thật đáng sợ? Tôi nhớ có ai đó từng nói, địch thủ đáng sợ nhất của bạn không phải là người có vẻ mặt lãnh khốc vô tình mà chính là người luôn dùng vẻ mặt ôn nhu tươi cười mà nhìn bạn. Hỏa trưởng lão mặt lạnh làm tim tôi muốn vỡ ra còn ông lão quái dị này thì khiến tim tôi vì kinh khiếp mà muốn ngừng đập luôn.

Tôi nuốt nước miếng, cố gắng kéo miệng cười một cái – “Tôi... tôi ngẫu nhiên đi ngang qua, tò mò đi vào nhìn xem một chút thôi... hiện tại liền đi ngay...”

Tôi bây giờ chỉ muốn quay đầu rời khỏi địa phương quỷ dị này càng nhanh càng tốt.

“Không cần vội.” – ông lão nắm tay tôi giữ lại – “Lâu rồi không có người tới đây, ngươi muốn nhìn xem thì cứ nhìn xem đi. Tới, để ta giới thiệu một chút.”

“Tôi...”

“Ta họ Đồng. Là người trông coi nghĩa trang hoàng gia. Ngươi có thể gọi ta là Đồng trưởng lão. Tiểu bằng hữu, ngươi tên là Lạc Thủy Tri Chu sao? Tên gì kỳ cục vậy? Là một giống nhện mới à? Nhưng nhìn ngươi giống nhân loại a... đâu có giống nhện tinh.”

“Tôi...”

“Nhưng cũng không sao, mặc kệ ngươi trước kia là giống vật gì, sau khi hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức thì là yêu hồ rồi.” – Đồng trưởng lão hào hứng bưng bưng tự biên tự diễn, không chút tự giác bản thân đã cướp lời tôi muốn nói đến hai lần.

Có điều nghe ông ta nhắc tới “nhiệm vụ chuyển chức”, tôi mới nhớ ra, tôi đi ra ngoài là vì muốn tìm nhiệm vụ chuyển chức đó a.

“Đồng trưởng lão...” – tôi nhanh chóng cắt ngang – “Ông có nhiệm vụ chuyển chức không?”

Nghe tôi hỏi, Đồng trưởng lão vẻ mặt liền u sầu – “Hôm phân phối nhiệm vụ ta uống rượu say nên đến muộn, không lấy tới nhiệm vụ nào, mấy tên... mà sao ngươi không biết kính lão đắc thọ gì hết vậy, làm hại ta quên mất đang nói đến đoạn nào rồi...”

“Khụ khụ...” – tôi coi mọi Đồng trưởng lão này cùng loại với tên Lam Khải Y, là hạng người thích nói nhiều – “Đồng trưởng lão, vậy ông có biết ở đâu mới tìm được nhiệm vụ chuyển chức không?”

“Đương nhiên biết.” – Đồng trưởng lão đắc ý nói.

“Cái kia... vậy thì... có thể nói cho tôi biết không? Tôi tìm cả ngày cũng không tìm được.”

“Không thể!”

Bịch ~ Hóa ra là đang đùa giỡn tôi... huhu...

“Nhưng nếu ngươi hoàn thành nhiệm vụ của ta thì ta sẽ cân nhắc nói cho ngươi biết.” – giáo hoạt cười.

Tôi choáng ~ tôi chỉ nghe nói chuyện ép vợ gả chồng chứ chưa từng nghe nói có vụ cưỡng bức người khác nhận nhiệm vụ nha.

“Được rồi, là nhiệm vụ gì vậy?”

“Không cần vội.” – Đồng trưởng lão cười túm tít kéo tay tôi – “Trước hết để ta giới thiệu thoáng một cái lịch sử của Yêu Hồ tộc, miễn cho ngươi trở thành Yêu Hồ rồi mà chuyện gì cũng không biết.”

Tôi khóc không ra nước mắt. Ông không vội nhưng mà tôi gấp a~ NPC này gặp chuyện quỷ gì vậy?! Muốn lôi kéo người chơi nói chuyện phiếm sao? Tôi muốn kiện công ty trò chơi...

Một lát sau, dưới sự uy hiếp của Đồng trưởng lão, tôi thành thật ngồi xếp bằng tròn dưới chân ông ta nghe kể chuyện.

“Đây là nghĩa trang chuyên dụng của hoàng tộc Yêu Hồ.”

Nói thừa ~ Nhìn cái tên là biết rồi.

“Từng lăng trụ ở đây đại biểu cho một gia tộc.”

Hừm? Là mai táng tập thể sao?

“Yêu Hồ tộc sau khi chết đi sẽ không có thi thể.”

Choáng ~ vậy vì sao còn lăng phí xây lăng mộ nha, còn khám quá trời bảo thạch quý hiếm lên đó nữa?!

“Người của Yêu Hồ tộc sau khi chết đi, tinh hoa sẽ ngưng kết thành một viên Yêu Huyết Thạch, chính là mấy viên bảo thạch ngời sáng chúm chừ nhìn lúc này.”

Bịch ~ Tôi té. Vậy viên bảo thạch tôi cầm trong tay chính là tinh hoa sau khi chết của một người tên là Phạm Thanh? Vậy bộ xương khô kia không phải người của Yêu Hồ tộc sao? Chuyện gì đang xảy ra?

Đồng trưởng lão không chú ý tới sự khác thường của tôi, tiếp tục kể.

“Chúng ta đem yêu huyết thạch khảm vào bia đá đại biểu của gia tộc. Ở chính giữa, lăng trụ lớn nhất chính là Đồng gia bia mộ. Đồng gia là gia tộc cường đại nhất của vương tộc. Mấy đời tộc trưởng, Hóa trưởng lão và người thủ mộ đều là người của Đồng gia. Xung quanh bia mộ Đồng gia là sáu bia đá, gọi là Lục Mang Tinh đồ án. Đó là sáu gia tộc của sáu vị trưởng lão. Còn những vương tộc khác sẽ không phân đẳng cấp, đều được phân bố rải rác khắp nơi.”

Thì ra là vậy. Tôi nhìn nhìn, đúng là các lăng trụ có quy luật phân bố riêng.

“Còn một điều nữa. Chỉ có người của vương tộc mới ngưng kết thành Yêu Huyết Thạch có màu sắc. Những Yêu Hồ khác sẽ là vô sắc.”

“Chỉ có vương tộc mới có màu sắc sao? Thế trong vương tộc có người họ Phạm không?” – tôi hiếu kỳ hỏi, rất muốn biết viên bảo thạch tôi đang nắm giữ là của người nào.

Đôi mắt Đồng trưởng lão nhú lại, thái độ rất khác thường: – “Ngươi quen biết người của Phạm gia?”

Tôi nhìn tình hình liền biết khôn lắc đầu, chẳng lẽ Phạm gia là đám đại nghịch bất đạo nào đó hay sao?

“Không biết. Lúc này tôi đi qua một ngôi nhà thì thấy đề tên này thôi.”

“Ừ, về sau không nên nhắc tới cái tên này trước mặt những người khác. Ngươi phải vĩnh viễn quên đi dòng họ này. Bọn chúng đã không còn tồn tại nữa rồi.” – Đồng trưởng lão nói chuyện rất nghiêm túc, tôi nhìn thấy đôi mắt ông thoáng nét đau thương.

“Vâng...” – tôi bất đắc dĩ đáp ứng... NPC kể chuyện cũng quá nhập tâm đi à... Câu chuyện chỉ là câu chuyện mà thôi, có tất yếu giống như sự thật không nha.

“Tốt rồi. Ta giao nhiệm vụ cho ngươi.” – nói xong móc ra quyển trục.

>> Phiên bản của người thủ mộ, cấp B, nhiệm vụ đơn lẻ (một người).

>> Phía đông nghĩa trang, mỗi ngày sẽ có 400 con chim hồng tước bay tới ăn hết Yêu Hồ thảo, liên tục trong 1 giờ

>> Yêu cầu nhiệm vụ: không để Yêu Hồ thảo bị ăn sạch

>> Nhiệm vụ ban thưởng: một trang bị hoàng kim hoặc một tin tức.

>> Không bị trừng phạt nếu thất bại, thời hạn cho lần tấn công tiếp theo là 0 ngày 10 giờ.

Tôi đọc xong nội dung, tội nghiệp nhìn Đồng trưởng lão. Trời ơi, 400 con chim hồng tước tấn công liên tục trong 1 giờ, còn là nhiệm vụ đơn lẻ nữa. Tính bình quân là 10s phải bắn chết một con chim. Ngoài ra còn phải bảo hộ cho đám cây cỏ hoàn hảo không bị tổn thương gì nữa. Đây chính là nhiệm vụ bất khả thi đó.

Thế nhưng Đồng trưởng lão không thèm để ý đến tôi, bình tĩnh nói.

“Ngươi đi chuẩn bị đi. Ta có chuyện phải ra ngoài. Lát nữa về sẽ nghiệm thu kết quả.”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ai Trâu Bò Hơn Ai

Trong lúc tôi đang buồn rầu vì chuyện làm nhiệm vụ thì Thảo Hoa Mai đã bước lên con đường làm quan rộng mở. Soái Ca rốt cuộc lên tới cấp 20. Triệu Hoán Liên Minh chính thức thành lập, trong vòng 3 giờ nhân số đã lên đến 1700 và vẫn còn tiếp tục tăng trưởng. Nguyên nhân chính của chuyện này là do Thảo Hoa Mai vì muốn đạt được mục đích đã không nề tình bán đứng nhan sắc... ờ... là nhan sắc của người khác.

Soái Ca cùng Công Chúa bị an bài đứng ở chỗ chiêu mộ thành viên. Hiệu quả không thể bàn cãi. Trước mặt Soái Ca đứng một hàng dài các cô em gái. Trước mặt Công Chúa đứng một đồng sắc lang. Thảo Hoa Mai lon ton ở kế bên, thừa dịp những người kia bị sắc đẹp quyến rũ cho mụ mị đầu óc thì dụ họ ký vào hiệp ước gia nhập bang hội bất bình đẳng.

“Muốn thỏa thích ngắm soái ca mỹ nữ mỗi ngày sao? Hãy gia nhập Triệu Hoán Liên Minh!!!! Hiện tại miễn phí báo danh, bang hội đang tuyển thành viên trung tâm, có lương tháng, có phúc lợi, công tác nhẹ nhàng, bất kể là ai cũng có thể tham gia!!!!” – đây là thông báo của Thảo Hoa Mai đăng trên hệ thống, vô số thanh niên ngu ngốc bỏ qua con đường tương lai sáng sủa, bị những lời ngon ngọt ở trên lừa gạt gia nhập vào Triệu Hoán Liên Minh.

Mặc dù Thảo Hoa Mai dùng thủ đoạn vô sỉ hạ lưu để chiêu mộ thành viên nhưng quy mô của Triệu Hoán Liên Minh vẫn chỉ xếp thứ 3 trên bảng tổng sắp. Lại nói, bảng xếp hạng này không phải là cái chính thức của hệ thống mà do Trung Quốc Giải Trí Tiên Phong đánh giá, tờ Nhật Báo Hồng Hoang góp phần kêu gọi mọi người bỏ phiếu bầu chọn.

Hiện tại, người chơi đạt tới cấp 20 không có bao nhiêu. Người chơi 20 cấp lại có năng lực thành lập nghiệp đoàn với số lượng thành viên trên 500 người lại càng hiếm gặp. Tính tới bây giờ, Hồng Hoang chỉ có 8 nghiệp đoàn vượt qua con số 1000 thành viên.

Đứng đầu bảng đánh giá là siêu cấp bang hội của Thiên Hạ Long Quý, tên đầy đủ “Ai có thể trâu bò bằng ta”, gọi tắt “Trâu Bò Bang”. Phải nói, tên gọi đúng hay luôn~ Nhìn cái tên liền biết bọn họ rất trâu bò, dù sao bang chủ của họ chính là người đứng đầu bảng xếp hạng tổng hợp thực lực của hệ thống.

Đứng thứ hai là bang hội của Ám Ảnh, “Huyết Nhạn Các”. Ừm... cái tên thiệt là tao nhã, có nội hàm, có sát khí, bắt quá, sao nghe quen quen nhỉ?

So sánh với hai đại bang kể trên, Triệu Hoán Liên Minh không có cá tính, không đủ ưu nhã, không chút máu me, đến đánh rắm cũng không có mùi thúi luôn, tóm lại là thất bại toàn tập.

Còn lại 5 bang hội khác, theo thứ tự là Bất Diệt Thần Thoại, Trung Hoa Chiến Long Bang, Thịnh Thế Triều Dâng, Tiểu Dao Gia Tộc và Thập Tự Thiết Tường Vi.

“Sâu, tui bây giờ là trưởng lão của đại bang hội đứng thứ 3 trong Hồng Hoa đó nha. Thủ hạ vô số, trâu bò chưa?!” – Thảo Hoa Mai không phải khoác lác bình thường, hiện giờ thăng cấp thành quảng bom luôn rồi, giữa phòng ăn khoe khoang lớn tiếng như vậy, chỉ tỏ dẫn tới một đồng ánh mắt dòm ngó.

“Chẳng phải chỉ là chức trưởng lão của một cái nghiệp đoàn hạng ba thôi sao. Có cái gì để khoe khoang chứ. Bà cũng đâu phải là bang chủ của Trâu Bò Bang.” – tôi hung hăng cắn miếng com khét, rất không phục nói – “Tui là người đầu tiên đặt chân tới Yêu Hồ Tộc, đã từng thân mật “tiếp xúc” với 2 vị trưởng lão của Vương Hồ Tộc. So với bà dùng nhan sắc của người khác để đạt thành hiệu quả thì trâu bò hơn nhiều.”

“Được rồi, được rồi! Hai bà đều trâu bò hết. Ăn có bữa com mà cũng muốn gây chuyện nữa. Đừng quên, thầy Phùng ngồi ở bàn kế bên nha. Hồi chiều 2 bà trốn tiết của thầy để chơi game. Bây giờ còn ngồi đây tán dóc về game, lỡ thầy nghe thấy thì có mà chết cả đám.” – Tiểu Lược chen ngang.

... Đồ mờ hôi~ Lại nói, đường đường là giáo sư, vì sao lại chui xuống căn tin số 4 (của sinh viên) để ăn com kia chứ? Không lẽ thầy muốn trình diễn màn vô gian đạo?

Ăn com xong, tôi và Thảo Hoa Mai che mặt phóng như bay ra khỏi căn tin, trốn về ký túc xá tiếp tục chơi game. Tiểu Lược bắt đắc đi phải ở lại dọn dẹp bàn ăn, vừa làm vừa nghĩ, kết bạn với 2 tên điên mê game đúng là bất hạnh mà~

Vào trò chơi, tôi bỗng nhiên nhớ tới Ám Ảnh. Lâu rồi không liên lạc, anh ấy vậy mà đã thành lập bang hội xong cả rồi, còn là bang phái đứng thứ hai ở Hồng Hoang nữa. Trước khi chia tay, tôi quên không hỏi QQ (chương trình chat), làm bây giờ không có cách gì để liên hệ với anh ấy luôn. Tôi thông minh như vậy, vì cái heo gì lại phạm lỗi lầm sơ đẳng như thế a~

Lắc đầu cảm thán một thoáng, tôi mở quyền trục ra xem xét thời gian làm nhiệm vụ, còn lại 3 tiếng. Tôi choáng~ bữa com của tôi không ngờ lại tiêu tốn thời gian như vậy. Đầu tại Thảo Hoa Mai, cứ nhất quyết tranh cãi này nọ với tôi. Lúc này, ở tổng bộ Triệu Hoán Liên Minh tại Hỗn Loạn Chi Đô, Thảo Hoa Mai hất xi hai cái.

“Đệch, nhất định là Sâu đang chửi mình.”

Tôi ngồi ngẩn người nhìn mấy góc cây Yêu Hồ Thảo. Lúc này tôi có lên trang chủ dò xét một chút, đọc được một bài viết của một cao thủ thời beta, trong đó có đề cập tới chim hồng tước. Theo lời anh ta kể thì hồng tước là một loài chim xấu đã mất, con trai nhìn thấy sẽ nôn mửa, con gái nhìn thấy sẽ khóc thét. Loài chim này chỉ có 20 cấp, hoạt động quần thể (theo bầy), cực kỳ hung tàn, người chơi nào lỡ đụng phải sẽ bị ác mộng vài ngày. Nghĩ mà xem, nguyên một đàn chim vừa xấu vừa ác từ trên trời ào ào bay xuống hướng thẳng vào người bạn, đó là cảnh tượng gì, nghĩ đến thôi liền muốn rút gân.

Tôi lúc này chỉ muốn biến thân thành mấy nhân vật chính trong tiểu thuyết YY (tự sướng), cái gì mà Thần Tiên, cái gì mà siêu cấp vô địch tất sát kỹ năng bla bla bla... như vậy sẽ không phải sầu não vì nhiệm vụ a~ Haiz, đáng tiếc, tôi chỉ là một tiểu cung thủ cấp 19, trong tay chỉ có 3 bản kỹ năng đều không phải loại công kích cao, trên tay cầm một kiện bạch ngân vũ khí... được rồi, nói làm sao thì tôi vẫn không có ý định từ bỏ nhiệm vụ nha.

Ngay lúc tôi đang đau khổ trần trọc, Con Nhện tỉnh lại. Tiểu gia hỏa này chỉ có một loại tình huống mới khiến nó thức tỉnh mà thôi, đó là nó đói bụng. Tôi ụp khua một miếng thịt nướng đưa cho nó. Tên cầm thú này còn xảo quyệt hơn cả tôi nữa. Không thể dùng Dư Tinh Hoa để lừa gạt nó được, nếu không cho nó ăn thịt, nó sẽ quậy tan nát. Trời ơi là trời... tôi thu đường loại sùng vật gì thế không biết nữa.

Con Nhện ăn rất nhanh liền xong bữa. Sau khi ăn no, phản ứng của nó rất không bình thường, không lăn quay ra ngủ tiếp, ngược lại trèo lên quyền trục nhiệm vụ của tôi, sau đó... nằm im không động đậy. Đồ mờ mờ~ không lẽ nó muốn... cái kia kia?! Tôi dùng sức kéo quyền trục ra, không xi nê.

“Con Nhện, đây là quyền trục nhiệm vụ của ta. Ngươi không thể vô si mà ị lên trên đó a~” – Tôi bị phản gào lên.

Con Nhện vẫn bất di bất dịch. Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện một ít tin tức. Mặc dù không hiểu nhưng tôi biết đây là Con Nhện đang nói chuyện với tôi. Có điều, tôi không biết “tiếng Nhện” a~.

“Con Nhện, mặc dù ta có tên là Tri Chu nhưng ta không phải loài nhện nha. Ta nghe không hiểu ngôn ngữ của loài nhện các ngươi a~ Có thể tìm phiên dịch viên đến nói chuyện không?”

Con Nhện nhất quyết không ly khai quyền trục. Tôi nhìn ra được nó đang gấp gáp, hai cái chân nhỏ xíu ở đằng trước múa may loạn xạ... Hình như tôi đoán được ý của nó rồi.

“Con Nhện, có phải ngươi muốn nói ngươi có biện pháp hoàn thành nhiệm vụ này?”

Con Nhện liu liếm gât đầu.

“Hahahaha...” – Tôi ngửa đầu cười ra tiếng. Con Nhện nói nó có biện pháp thì để nó xử trí vậy, dù có thất bại cũng không tổn thất gì – “Được rồi, Con Nhện, cho phép ngươi tự do hoạt động!”

Tôi vừa nói xong, Con Nhện liền vung 8 cái chân ngắn của nó chạy tới chạy lui khắp nghĩa trang... Nhìn một hồi tôi chóng mặt luôn, cũng không biết nó đến tận cùng là đang làm gì. Bày đặt thần thần bí bí, mặc kệ nó vậy.

Tôi dứt khoát lấy ra một đồng gỗ vụn, bắt đầu luyện tập kỹ năng cấp 2 của cơ quan thuật – bẫy chuột. Đây là cơ quan bẫy rập thuộc loại trâu bò à nha. Nhẹ thì làm chậm lại hành động của người bị bẫy. Nặng thì khiến người đó không thể hoạt động được luôn. Cái này so với bẫy rập của thợ săn còn trâu bò hơn. Nhìn độ thuần thục của cơ quan thuật tăng lên từng điểm, trong lòng tôi cực kỳ vui vẻ, thế là đem N cái bẫy chuột rải khắp nghĩa địa.

Phành phạch~

Tôi bị một chuỗi âm thanh hù dọa, ngẩng đầu lên liền thấy một đám mây đen đang xà xuống. Chim hồng tước tới rồi~

Nếu bạn nhìn thấy một đoàn chim bồ câu trắng, bạn nhất định sẽ la lên... wow, thật là nhiều bồ câu, thật là đáng yêu. Nếu bạn nhìn thấy một đoàn hải âu, bạn nhất định sẽ la lên... wow, thật là nhiều hải âu, thật là xinh đẹp. Nhưng nếu bạn nhìn thấy một đoàn chim hồng tước, giống như tôi lúc này, bạn nhất định sẽ muốn chửi bậy, bà mẹ nó, sao nhiều quái vật như thế, sao xấu xí như thế.

Tôi là người bình thường. Cho nên vừa nhìn thấy đám hồng tước, chim không ra chim, quỷ không ra quỷ, liền xách Con Nhện, tăng tốc chạy ra cửa nghĩa trang. Chỗ này không có Yêu Hồ Thảo, hẳn là địa phương an toàn. Thoát một cái đã thấy đám chim hồng tước bay lượn ngay trên đầu tôi. Tốc độ đứng nhanh luôn. Bọn chúng không chú ý tới nhân loại nhỏ bé là tôi, thẳng tắp lao xuống đám Yêu Hồ thảo.

Rầm rập~

400 con chim hồng tước cùng lao xuống, hiệu quả cực kỳ khoa trương, tư thái kia tựa như máy bay chiến đấu cơ, sát khí đằng đằng, lan tỏa ra không gian xung quanh khiến da đầu tôi run lên từng chập.

Nhưng mà...

... Đám chim hồng tước không giống với tưởng tượng của tôi, tựa như một trận cuồng phong quét sạch đám lá rụng khiến cho toàn bộ khu vườn Yêu Hồ Thảo nháy mắt bị tiêu diệt sạch... mà bọn chúng bay xuống còn cách mặt đất khoảng 40cm thì dừng lại giãy dụa, nhìn giống như là bị vướng vào một cái mạng nhện.

Mạng nhện!!!

Tôi vội vã chạy tới, đưa tay quơ thử một cái, quả nhiên bắt được một ít sợi tơ mỏng. Tôi vừa buông tay, sợi tơ nhện tự động bắn ngược trở về, khiến cho con chim hồng tước gần đó run lẩy bẩy. Í, tơ nhện không dính vào người tôi?! Thì ra Con Nhện nhà tôi có thể nhả ra Ân Hình Tỉ (tơ vô hình). Tôi giàu to rồi... ha ha oa oa cấp cấp~

Tôi cuồng tiếu một hồi, khiến cho đám cây mây ở kế bên nhỏ con mắt ra nhìn nhìn... ặc... vẫn nên thành thật một chút thì tốt hơn. Đây chính là địa bàn của đám Yêu Hồ Tộc biến thái a~

Ổn định tâm tình, tôi nhìn Con Nhện... thấy nó đang leo lên đám dây tơ, không ngừng dùng thân hình tròn vo của nó chà đạp bọn hồng tước.

“Con Nhện, ngươi đang làm gì thế?” – tôi vừa hỏi xong, trong đầu liền xuất hiện một ít tin tức. Tôi vẫn không hiểu nó muốn nói cái gì, nhưng theo dáng vẻ vội vàng cộng thêm sát ý tràn ngập kia, tôi liền đoán Con Nhện muốn nhanh chóng giết chết bọn quái đản. Không lẽ tơ nhện còn có thời hạn sử

dụng?!? Tôi không dám chậm trễ, lập tức rút mũi tên tinh thiết, bắt đầu bắn chết đám chim chóc xấu xí dị dạng kia.

“Cười ha ha, cười đắc ý...” – tôi vừa giết quái vừa ca hát, câu cú lộn xộn vô nghĩa. Sau khi giết xong đám hồng tước, tôi thăng thêm 1 cấp, lập tức nhảy lên 20 cấp 2%. Nhìn bảng xếp hạng, tôi đứng thứ 99, rốt cục đã lọt vào top 100 rồi. Tôi nhìn không được cười ngu ngơ.

“Con Nhện, người đứng là vô địch.” – tôi cũng chiều nói với sủng vật của mình. Tâm tình của tôi lúc này chỉ có thể dùng một từ để hình dung mà thôi – phiêu (bay bổng trên mây). Tôi lảng lảng ngồi giữa nghĩa trang, trong đầu dẹt mộng trở thành cao thủ. Trong mơ, tôi đứng trên một đỉnh núi nhỏ, giống như hình ảnh trong phim hoạt hình Lion King (cảnh chúc phúc cho Simba mới sinh ra đời), giờ cao Con Nhện, hướng lên trời hô to: “Ai có thể trâu bò bằng ta!!!”

“Tiểu bằng hữu, không ngờ người có thể hoàn thành nhiệm vụ a~” – một giọng nói quen thuộc vang lên. Âm thanh cắt đứt giấc mộng cao thủ của tôi. Nhưng bởi vì tâm tình tôi đang rất tốt cho nên tôi cao hứng gật đầu chào Đồng trưởng lão.

“Đúng vậy. Không ngờ nhiệm vụ lại đơn giản như vậy. Hiện tại có thể nói cho tôi biết nhiệm vụ chuyển chức được rồi chứ?”

“Ý của người là muốn được ban thưởng “một cái tin tức” phải không?” – Đồng trưởng lão cười tùm tùm nhìn tôi từ cao hứng chuyển sang mất hứng.

Tôi mang về mặt cầu xin hỏi: – “Tôi có thể lựa chọn không? Tôi muốn chọn một tin tức tốt.”

Mà khoan, tôi có thể tiếp nhận nhiệm vụ giết hồng tước thêm lần nữa không?! Mỗi cuối tuần đều có thể làm một lần nha. Vừa nghĩ tới điểm này tôi liền mở miệng hỏi.

“Đồng trưởng lão, tuần sau tôi còn có thể tới đây nhận nhiệm vụ này nữa không?” – tôi chớp chớp mắt, trông mong nhìn ông ta.

“Không được.” – vỡ mộng rồi

Đồng trưởng lão áy náy nhìn tôi: – “Nhiệm vụ này mỗi người chỉ có thể nhận một lần thôi. Nhưng mà ta còn có một nhiệm vụ khác, phần thưởng là một kiện Linh Khí.”

“Linh Khí???” – tôi há to mồm kinh ngạc.

“Đúng vậy. Cũng không phải nhiệm vụ khó khăn gì, chỉ yêu cầu giết một con boss.” – Đồng trưởng lão nhẹ nhàng nói.

Đối với ông đương nhiên không khó, nội tâm tôi chửi thầm. Tôi đây là con gái chân yếu tay mềm nha.

“Nhưng người không thể nhận nó vào lúc này. Bởi vì nó có hạn chế, phải là người của Yêu Hồ tộc mới có thể tiếp nhận. Cho nên, người trước hết hoàn thành nhiệm vụ chuyển chức đã. Về phần nhiệm vụ chuyển chức...” – Đồng trưởng lão liếc một cái thật sâu – “... chúng ta xem như hữu duyên, ta sẽ nói cho người chỗ nhiệm vụ có phần thưởng tốt nhất. Buổi tối, đợi lúc trăng lên, người đi tới hồ nước, dưới gốc cây bồn mạng của Yêu Hồ tộc...”

“Đồng trưởng lão, cây bồn mạng nằm ở chỗ nào?” – tôi cất ngang.

“Chính là cây đại thụ gần Thiên Nội thành a~ Người ngay cả chuyện này cũng không biết sao?!” – Đồng trưởng lão tỏ ý bất mãn, giống như sự ngu ngốc của tôi làm mất hết mặt mũi của Yêu Hồ tộc vậy – “Người đi tới hồ nước, bên cạnh gốc cây sẽ gặp một cô gái tóc đỏ. Nói chuyện với nàng là được. Nhiệm vụ của nàng cho phần thưởng tốt nhất.”

“À... ờ... Đồng trưởng lão, nhiệm vụ đó là gì thế? Có thể tiết lộ một ít thông tin không?” – tôi xoắn xít hỏi.

Đồng trưởng lão lắc đầu: – “Ta không biết. Số lượng nhiệm vụ và đẳng cấp nhiệm vụ sau khi được phân phối thì chính người tiếp nhận sẽ quyết định nội dung cụ thể. Không ai biết nhiệm vụ của người khác là gì cả.”

“Là vậy à!” – tôi thất vọng cúi đầu, nhưng mà hình như có chỗ không đúng lắm – “Đồng trưởng lão, vậy làm sao ông biết nhiệm vụ của cô gái kia là nhiệm vụ có phần thưởng tốt nhất?”

“Chuyện này sao...” – Đồng trưởng lão hí mắt vuốt râu cười cực kỳ mờ ám, bộ dạng kia... thật khiến người khác muốn bóp chết ông ta – “... đến lúc đó người tự khắc sẽ biết.”

Bịch ~ tôi biết mà, đám NPC biến thái này đặc biệt thích trêu ghẹo người chơi. Rốt cuộc là do bọn NPC nhảm chán không có chuyện gì làm hay là nhân viên thiết kế nhảm chán không có chuyện gì làm đây hả? Có điều, suy nghĩ thiệt hơn, dù sao tôi cũng sẽ tiếp tục lăn lộn ở Yêu Hồ tộc, bảo trì quan hệ tốt đẹp với ông ta mới tốt. Chính vì vậy, tôi phi thường lễ phép chào từ biệt Đồng trưởng lão.

Trở lại Thiên Thành, nhìn mặt trời chói chang ở trên cao, tôi bỗng nhiên nhớ tới bộ sáo trang kim quang lờ lờ của Âm Ảnh... haiz... được rồi, không nhớ nhưng nữa... thừa dịp trời còn sáng thì đi giết quái thăng cấp.

Tôi kéo Con Nhện tiến vào đầm lầy sương mù.

Chương 17: Ánh Trăng Đêm Nay Thật Đẹp A~

“Ánh trăng đêm nay thật đẹp a~” – một thiếu niên tóc vàng tí tòn cười đùa nhìn Ám Ảnh, trong tay hắn cầm một cây kem cỡ bự, cực kỳ vô sỉ ngồi trên bệ cửa sổ của tổng hội Huyết Nhạn Các.

Ám Ảnh bắt đầu đi lắc đầu: – “Thiếu gia, bọn họ sắp tới rồi. Cậu không thể đứng đấy một chút sao?” Cậu như vậy thiệt làm mất mặt Huyết Nhạn Các quá. Đương nhiên câu phía sau Ám Ảnh không nói ra miệng.

Thiếu niên tóc vàng phát phát tay: – “Em vốn là người như vậy, Đỉnh đại ca, chẳng lẽ anh còn chưa biết sao?! Nếu em giả trang đứng đấy, nhất định sẽ có phản ứng trì hoãn, kiểu như tay chân bước cùng một lúc, như vậy càng tổn hại hình tượng của em. Quên đi, em chính là thiên tài trăm năm khó gặp của Hồ gia. Hành vi của thiên tài luôn không giống với người bình thường.”

Hồ Loan Phong nói xong lại cắn một ngụm kem. Ám Ảnh đau đầu day day trán. Có đôi khi hắn rất muốn đem đại thiếu gia thiên tài vô tri vô giác này trời lại như cái bánh chưng, sau đó đứng ở một bên hung hăng giáo huấn: – “Nói, cậu về sau không được đùa dai nữa. Nói, cậu về sau phải biết khiêm tốn. Nói, cậu về sau phải bảo trì hình tượng. Nói...” Nhưng Ám Ảnh chỉ có thể suy diễn trong đầu. Nếu hắn thực sự dám làm như vậy, nhẹ thì cuốn gói khỏi nhà, nặng thì ngồi tù một gong. Đúng là hết cách mà~

“Thiếu gia, Ám Ảnh, tôi có chuẩn bị bữa ăn khuya cho hai người đây.” – Hồng Bò Cạp thốt tha đi vào, trên tay bụng một mâm thịt nướng, khoe miệng hơi nhếch lên.

Mỹ nữ mỉm cười đúng là phong tình vạn chủng, so với hình tượng lạnh lùng băng giá hoàn toàn khác biệt, đến Hồ Loan Phong cũng phải kêu gào: – “Hồng tỷ tỷ, chị không cần phóng điện khắp nơi. Coi chừng em lại bị sốc nha.”

Phụt ~ Hồng Bò Cạp phụt cười ra tiếng. Thiếu gia thật là đáng yêu quá. Nhưng ánh mắt Ám Ảnh không hề có ý cười. Bởi vì hắn vẫn nhớ rõ cặp mị nhãn kia lúc đầu dọa người ra làm sao, mãi đến khi nhìn thấy thực lực của hắn mới chuyển thành ôn nhu của hiện tại.

Ám Ảnh từ đầu tới cuối không hề có cảm tình với cô ta. Cho dù hiện tại cô ta đối xử với hắn rất tốt, hắn vẫn cảm thấy nữ nhân này là người hư vinh giả dối. Nhện thì khác... trong đầu Ám Ảnh hiện lên dáng vẻ của ai kia, có chút giáo hoạt, có chút thông minh, có chút tham lam, có chút đáng yêu. Haiz... vì sao lại quên hồi QQ của Nhện nha. Minh thông minh như vậy, vì cái heo gì lại phạm sai lầm hạ đẳng như thế chứ?! Ám Ảnh ảo não nghĩ.

Nếu tôi có tài thông linh mà biết được suy nghĩ hiện tại trong lòng Ám Ảnh, nhất định tôi sẽ nắm lấy tay anh ấy, nước mắt lưng tròng mà nói: – “Duyên phận a~ chúng mình đều mắc sai lầm giống nhau a~”

“Đỉnh đại ca, anh đang ngăn người nha...” – Hồ Loan Phong hưng phấn hô to, giống như vừa khám phá ra châu lục mới – “Anh vậy mà cũng có lúc ngăn người... haha... không phải anh đang nói chuyện yêu đương đó chứ?!”

Hồ Loan Phong nói xong còn thâm ý liếc Hồng Bò Cạp. Cô nàng hơi cúi đầu, giả vờ ngượng ngùng e thẹn. Chao ôi, biểu tình mê người cực kỳ. Tên nhóc Tiểu Soái đã rơi một chậu nước miếng rồi. Nhưng Ám Ảnh lại không hiểu phong tình, bộ dạng suýt té xỉu.

Nội tâm Ám Ảnh rất muốn gào khóc: – “Anh đúng là đang nhớ con gái, nhưng không phải người trước mặt này. Nữ nhân ác độc này không xứng. Anh là nhớ tới Nhện, cô ấy có bao nhiêu đáng yêu nha, thân hình tròn tròn, còn có tám chân...”

May mà Hồ Loan Phong không có hứng thú tiếp tục đề tài này, cậu ta đưa tay ra hiệu mời mọi người ngồi xuống, bắt đầu họp.

“Ông bà nhà em và lão già nhà Thượng Quan đàm phán thất bại rồi.” – Hồ Loan Phong vừa mở miệng liền quăng ra một khối lựu đạn – “Mà nguyên nhân chính của sự thất bại này là do cháu đích tôn của lão Thượng Quan, chính là con ếch bốn mắt Thượng Quan Tường không đồng ý. Theo chỗ em điều tra được, Thượng Quan Tường hiện đang theo học nghiên cứu sinh ở cái trường đại học khi khô gì đó nằm trong sa mạc ấy. Năm nay hắn sẽ tốt nghiệp, sau khi trở về sẽ tiếp nhận vị trí của cha hắn trong tập đoàn Hoa Phong, chính thức trở thành chủ tịch công ty. Hoa Phong nắm giữ 51% cổ phần của Hồng Hoang. Nói cách khác, Hồng Hoang sắp trở thành tài sản riêng của con ếch bốn mắt kia rồi. Từ lúc đi nhà trẻ đến giờ, tên bốn mắt luôn đối đầu với em ở khắp nơi. Cho nên, chuyện hợp tác về sau là không thể nào.”

“Vậy chiến lược phát triển của chúng ta ở Hồng Hoang phải sửa đổi sao? Không lẽ chúng ta sẽ bắt đầu phá hoại hệ thống kinh tế của Hồng Hoang?” – Hồng Bò Cạp hỏi.

Hồ Loan Phong lắc đầu: – “Em bỏ ra một tháng thời gian để điều tra tư liệu về Hồng Hoang, cuối cùng rút ra được một cái kết luận. Cho dù chúng ta làm gì đi nữa... vẫn là giúp Hoa Phong kiếm tiền bỏ túi.”

Hồ Loan Phong ngừng một chút, ánh mắt có chút mê mang: – “Nói thật, trò chơi này rất không tẹt. Sau khi tiến vào, em liền thích nó. Chúng ta không cần phí tâm tư phá hoại Hồng Hoang làm gì. Bây giờ, chỉ cần cố gắng khuếch trương thế lực của Huyết Nhạn Các, tận lực kiếm tiền mới là công đạo.”

Ám Ảnh gật đầu: – “Không thành vấn đề. Tài chính chúng ta đã đầu nhập đủ, hiện tại, chúng ta sở hữu hơn phân nửa cửa hàng ở Tô Nhiếp thành. Chi

cần chúng ta đánh tới đất phong lệnh (tương tự như kiến thành lệnh), thành lập thành trì của mình, giữ vững vị trí top 3 thì sẽ thu hút được càng nhiều người chơi gia nhập, có thể đoạt đi sinh ý của Hoa Phong.”

“Đất phong lệnh còn chưa lấy được sao?” – Hồ Loan Phong duỗi lưng mệt mỏi – “Vậy mọi người mau chóng giải quyết vụ đất phong đi nha. Em đi dạo khắp nơi, hưởng thụ trò chơi nhân sinh một thoáng. Dù sao em đã bỏ tiền mua khoang thuyền (trò chơi), không chơi thì thiệt là lãng phí.”

Ám Ảnh lắc đầu ngao ngán, nói trường bang kim khó (thủ quỹ) là Soái Tuyệt Thiên Hạ đưa cho thiếu gia một số tiền lớn để cậu ấy vui chơi thỏa thích. Thật là đau đầu mà... hy vọng cậu ấy không gây ra chuyện gì rắc rối.

Thực tế chứng minh, Ám Ảnh lo lắng không phải dư thừa.

~o0o~

“Ánh trăng đêm nay thật đẹp a~ Long Quý!” – một nữ thuật sĩ mặc pháp bào màu xanh nhạt đứng trên ban công phòng riêng của bang chủ Trâu Bò bang, vẻ mặt say mê nhìn bầu trời.

Thiên Hạ Long Quý nhún mày: – “Tiểu Miêu, đại địa chi lực của em luyện đến đâu rồi?”

Nữ thuật sĩ tên gọi Tiểu Miêu rút cổ, nhỏ giọng nói: – “Còn không có...”

“Vậy mà em còn rảnh rỗi ở đây ngắm trăng hả?” – âm thanh trầm xi-ben cao vút, ẩn chứa chút nộ khí.

Tiểu Miêu giống như lao ra khỏi căn phòng, vừa đi vừa mắng thăm trong lòng: Long Quý đáng chết! Lại bức người ta luyện kỹ năng, nguyên rửa anh, nguyên rửa anh ăn cơm bị bẻ bụng.

Đương nhiên Tiểu Miêu là thuật sĩ, không phải ám mục, nguyên rửa không tác dụng. Thiên Hạ Long Quý vẫn bình an ngồi trên bàn ăn bữa khuya một cách ngon lành.

“Đại ca, vẫn không có tin tức gì.” – một hắc y nhân từ trong bóng tối đưa tay ra chộp lấy thức ăn trên bàn – “Là một cô gái thôi, nói không chừng cô ta không còn chơi nữa rồi.”

Thiên Hạ Long Quý lắc đầu: – “Hôm nay tên cô ấy xuất hiện trong top 100. Anh cho rằng cô ấy đi làm nhiệm vụ ở một địa phương bí ẩn nào đó, cho nên lục soát ở những chỗ đông người lại không có tin tức gì. Anh tin tưởng, một thời gian ngắn nữa cô ấy sẽ xuất hiện. Đến lúc đó, chúng ta phải là người đầu tiên đem cô ấy đoạt về. Đừng để cho Huyết Nhận Các hoặc là Triệu Hoán Liên Minh giành trước. Nếu anh đoán không lầm, cô ấy cũng có chức nghiệp đặc thù.”

“Còn 5 nghiệp đoàn khác thì sao? Chúng ta có căn phòng bị gì không?”

“Em nhìn không ra à? Bang chủ của Huyết Nhận Các và Triệu Hoán Liên Minh đều là kẻ có tiền. Bang hội của họ sau khi đi vào nề nếp liền phát triển rất nhanh. Chúng ta nhờ có nhà tài trợ ở đằng sau nên mới duy trì đứng ở vị trí thứ nhất. Các công hội khác anh đã điều tra qua, toàn bộ là dong binh đoàn của các tiệm Internet, không đáng sợ.” – Thiên Hạ Long Quý tự tin nói – “Em tiếp tục tra xét tư liệu về Lạc Thủy Tri Chu. Trong khoảng thời gian này anh sẽ nghĩ cách lấy đến đất phong lệnh.”

“Được, không thành vấn đề.” – hắc y nhân gật đầu sau đó tan biến vào bóng tối.

~o0o~

“Ánh trăng đêm nay thật đẹp a~” – Thảo Hoa Mai và Công Chúa cùng kêu lên.

Soái Ca nhìn thoáng qua mặt trăng tròn lẳng treo trên đầu: – “Ừm... trăng hôm nay không tệ. Chúng ta tổ chức Phượng Hoàng đội đi đánh Diên Bức (dơi) chơi đi ~”

Thảo Hoa Mai đỏ mặt cười. Phượng Hoàng đội của Triệu Hoán Liên Minh tập trung toàn bộ mỹ nữ, là địa phương Soái Ca khoái bon chen nhất. Theo lời hắn nói thì khi đứng giữa một đàn mỹ nữ như mây, hắn mới có động lực làm việc. Không biết đây là động lực kiểu gì nữa...

“Không được!” – Công Chúa bĩu môi, chu chu cái miệng nhỏ nhắn – “Ca ca xấu xa, không phải anh lại nghĩ tới tình cảnh các chị ấy bị hoảng sợ liền nhào vào lòng để anh chiếm tiện nghi đó chứ? Anh không thể thu liễm một chút hay sao? Đừng đắn tìm một người bạn gái tốt không được à?”

Soái Ca tiêu sái hất tóc: – “Anh đây đẹp trai như vậy, cô gái xứng đôi với anh còn chưa có sinh ra đời đâu!”

“Đội cô ta sinh ra thì người ợ ra rầm rồi.” – Thảo Hoa Mai ác độc nói, nội tâm có chút không thoải mái.

“Hơi hơi xứng là được rồi.” – Công Chúa cao hứng nói – “Ca ca phải có người trừng trị một chút mới nên thân. Phải rồi, Thanh Điều tỷ tỷ, cái chị lần trước dạy em biến thân thuật ấy, Tri Chu tỷ tỷ khi nào mới về? Chúng mình để trống chức vị phó bang chủ cho chị ấy nè!!!”

Thảo Hoa Mai cười khỏ: – “Có quý mới biết. Nàng ta còn chưa chuyển chức nữa.”

“Gi??”

“Hôm nay log out, chị mới biết thôi. Có điều, nàng ấy không hứng thú với vị trí phó bang chủ đâu.”

“Không hứng thú?” – Soái Ca cau mày – “Chẳng lẽ muốn làm bang chủ?”

“Mới không phải!” – Thảo Hoa Mai sinh khí, bởi vì cảm nhận được sự khinh thường trong giọng nói của Soái Ca. Mặc dù hai đứa thường xuyên cãi cọ, nhưng tình cảm của chúng tôi sâu tựa như biển, ở trước mặt người ngoài, chúng tôi nhất quyết sẽ bảo vệ cho nhau

“Nàng ấy căn bản không thích quản lý người khác. Chơi trò chơi đều thích tự do tự tại, du ngoạn đây đó một mình. Với thực lực của nàng ấy hiện tại, bất kỳ đại bang hội nào đều sẽ muốn chiêu dụ. Nhưng tôi biết rõ, nàng ấy tuyệt đối sẽ không đồng ý. Cho dù miễn cưỡng chịu an cư lạc nghiệp ở Triệu Hoán Liên Minh cũng vì nể mặt mũi của tôi thôi, mà anh...” – Thảo Hoa Mai khinh thường liếc Soái Ca – “... căn bản không đủ sức quyến rũ để hấp dẫn nàng”

Thảo Hoa Mai vừa nói xong, Soái Ca đã nhảy dựng lên. Soái Ca bình thường rất lười cùng người khác so đo, nhưng chuyện duy nhất hắn không thể tha thứ chính là người ta nói hắn không có sức quyến rũ. Việc này so với việc giết chết hắn còn nghiêm trọng hơn!!!! Nhưng mà, đứng trước mặt Thảo Hoa Mai, hắn không dám vọng động. Bởi vì ngoài trừ Công Chúa thì Thảo Hoa Mai là người duy nhất không giả vờ ra dáng thiếu nữ trước mặt hắn. Cho nên...

“Hú ~~~~~” – Soái Ca phiền muộn ngửa đầu tru lên làm Thảo Hoa Mai và Công Chúa run rẩy một trận.

Phát tiết xong, Soái Ca bình tĩnh nhìn Thảo Hoa Mai, nói: – “Thanh Điều, tôi vừa rồi lỡ lời. Thật xin lỗi.”

Nói xin lỗi vậy chứ hẳn một điểm ấy này cũng không có. Khuôn mặt vẫn căng căng lát phất. Có điều, hắn chịu mở miệng nói ra hai chữ “xin lỗi” đã là tốt lắm rồi, Thảo Hoa Mai liền bình thường trở lại.

“Tôi và Sâu là tỷ muội thân thiết. Nếu tôi mở miệng, nàng ấy nhất định sẽ tới giúp, chuyện này không cần lo lắng. Vấn đề chúng ta cần lo lắng lúc này là đất phong lệnh. Hay là đêm nay chúng ta tổ chức đoàn đội đi đánh boss đi. Hồng chừng lại may mắn lượm tới một cái đất phong lệnh thì sao?”

“Đồng ý!” – Công Chúa và Soái Ca đồng thanh trả lời.

~o0o~

“Ánh trăng đêm nay thật đẹp a~” – tôi nhìn cái bánh nướng màu vàng thơm treo lủng lẳng trên trời, nước miếng chảy ròng ròng, hoàn toàn không biết cả 3 lão đại của 3 đại bang hội đang tưởng nhớ tới tôi.

“Bệnh thần kinh!” – người qua đường gấp mở miệng chửi.

Hiện tại, Yêu Hồ tộc dị thường náo nhiệt, hoàn toàn khác xa với tình cảnh lúc tôi mới đặt chân đến đây. Tất cả đều là công lao của Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó. Nghe nói, hẳn mỗi ngày đứng giữ cửa ở rừng rậm Tri Chu, sau đó dùng Hắc Muội để dắt người đi qua đầm lầy sương mù, thù lao là 50 lượng bạc một chuyến. Hẳn bây giờ đã là phú ông rồi. Vì sao tôi không nghĩ tới biện pháp kinh tế như thế nha~

Nhưng nếu bắt tôi đem Sát Quỷ ra để kinh doanh thì tôi làm không được. Tôi không muốn người khác dòm ngó bảo bối của mình. Muốn sinh tồn trong Hồng Hoang, tốt nhất không nên để người khác biết tới sự tồn tại của bảo bối, đáng tiếc, mãi đến hôm nay tôi mới nghiệm ra triết lý này.

Hồ nước... a... đã tới hồ nước rồi. Tôi hưng phấn chạy tới. Bên cạnh hồ nước có một gốc cây, bên trên treo một chiếc lồng đèn ma pháp, dưới gốc cây quả nhiên có một bóng dáng thon thả. Mái tóc đỏ rực dưới ánh đèn ma pháp càng lúc càng sáng động lòng người. Pháp bảo màu đỏ theo gió tung bay diu diu. Người đó đưa lưng về phía tôi, ánh mắt nhìn ra hồ nước, suy tư trầm lắng, không biết đang nghĩ gì.

Tôi thật không muốn phá vỡ cảnh trí đẹp để thế này, nhưng mà... nhiệm vụ là trên hết, mấy cái khác tính sau.

“Cái kia... xin lỗi đã quấy rầy...” – tôi cẩn thận mở miệng hỏi, bởi vì tôi nhìn thấy trên đường viền pháp bảo của người kia có gia huy Đồng gia. Đây là người Đồng gia? Đối với gia tộc biến thái kia, tôi mang theo tâm tình khiếp sợ mà nhìn ngắm.

“Có chuyện gì không?” – thanh âm trầm thấp, không chút độ ấm, nhưng cũng không có ác ý. Theo tiếng nói truyền tới, người ấy cũng xoay đầu lại.

Tôi nhìn mặt người ấy một thoáng liền ngây ngẩn. Mặt tái nhợt, đôi mắt lấp lánh ánh huỳnh quang, đôi môi đỏ tươi, làm cho người ta liên tưởng ngay tới một thứ: ma cà rồng của phương Tây. Là giống loài vượt lên khỏi phạm trù của cái đẹp, chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ: yêu dị.

Điều quan trọng nhất là, người trước mặt này cho tôi cảm giác... cô ấy không giống NPC. Cho dù là Đồng trưởng lão, một NPC trí tuệ cá tính thì tôi vẫn không nhận ra có “hơi thở” của nhân loại trên người ông ấy. Nhưng người con gái yêu dị trước mặt này lại cho tôi cảm giác... cô ấy thực sự là một con người.

“Cô... cô là NPC thật sao?” – tôi do dự hỏi.

Thiếu nữ cười cười: – “Ngươi tới để hỏi ta vấn đề này sao? Nếu đúng vậy thì ta có thể thành thật trả lời cho ngươi biết. Ta-không-phải.”

Tôi xấu hổ: – “Thật xin lỗi. Kỳ thật tôi tới để tiếp nhận nhiệm vụ chuyển chức. Đồng trưởng lão bảo tôi tới.”

“Ah???” – Thiếu nữ nhủ vậy – “Không ngờ người có thể hoàn thành cái nhiệm vụ biến thái kia.”

Tôi khờ khờ nở nụ cười, trong lòng tiếp tục hoài nghi, NPC sẽ nói chuyện với người chơi kiểu này sao cả? – “Toàn ăn may thôi. Là nhờ sủng vật của tôi giúp sức nên tôi mới hoàn thành được.”

Thiếu nữ gật đầu: – “Đã vậy, người cảm nhiệm vụ này đi.”

Nói xong đưa cho tôi một quyền trục, tôi nhìn thoáng qua, nhiệm vụ cấp B, hẳn là không quá khó.

“Không cần lo lắng, nhiệm vụ không khó.” – Thiếu nữ giống như nhìn ra tâm tình của tôi – “Sau khi hoàn thành, người trực tiếp cảm quyền trục đến hoàng cung. Ta gọi là Đồng Viêm, là tộc trưởng đương nhiệm”

“Gi? Tộc trưởng...” – tôi choáng~ tôi không nghĩ tới sẽ gặp được tộc trưởng của Yêu Hồ tộc bên bờ hồ, dưới ánh trăng... như thế này a~ Tôi đứng là trâu bò, có thể lấy tới nhiệm vụ do chính tộc trưởng ban phát. Nghĩ tới đây, tôi thành kính đem quyền trục bỏ vào đai lưng

“Cám ơn.” – tôi chân thành nói, hi vọng thấy tôi lễ phép như vậy, cô ấy sẽ cho tôi một ít đãi ngộ bậc cao, ví dụ như truyền thụ vài chiêu tuyệt kỹ của Yêu Hồ tộc chẳng hạn...

“Không cần khách khí.” – Đồng Viêm nhàn nhạt cười – “Người cảm thấy trò chơi này vui chứ?”

Oanh ~ Giống như có tiếng nổ lớn trong đầu. Có cái game nào mà NPC lại hỏi người chơi xem trò chơi có vui không?! Tôi không phải đang nằm mơ chứ? Thử tưởng tượng, bạn đang tung tăng bơi lội trong hồ nước, bỗng nhiên nước trong hồ ngoi lên hỏi “thế nào, bơi lội vui chứ?”, bạn sẽ có tâm tình gì? Đoán chừng nếu không có định lực tinh thần cao, nhất định bạn sẽ hóa điên ngay lập tức.

“Cô vừa nói gì? Có thể lặp lại một lần không?” – tôi dùng vẻ mặt khiếp sợ, không thể tin mà hỏi lại.

“Hahahaha” – Đồng Viêm coi bộ rất vui vẻ, không phải vui vì đã trêu đùa tôi thành công... chuyện này thật quái đản!

“Người là người đầu tiên phát hiện ra cái bẫy rập này.” – Đồng Viêm nghiêng ngẫm nhìn tôi.

“Bẫy rập?” – tôi buồn bực, tôi đâu có phát hiện bẫy rập nào đâu.

“Ý ta muốn nói, người là người đầu tiên phát hiện ra ta không phải NPC bình thường. Những người khác khi nghe ta hỏi như thế, toàn bộ đều thành thật trả lời “chơi vui”, không một ai hoài nghi ta không phải NPC.”

“Gi? Cô không phải NPC?” – tôi lại có cảm giác bị chơi xỏ.

“Không đúng. Ta thật là NPC.”

Đoàng ~ !!! Đùa chết người nha. Tôi khóc ròng.

“Xác thực mà nói, ta không phải NPC bình thường. Ở nơi này, ta chính là thần, tương tự như Bàn Cổ đại thần vậy. Bởi vì ta chính là “kho” (bản sao dự trữ) của ngài. Ta không giống các chương trình trí tuệ nhân tạo khác. Hai chúng ta có thật thể. Đối với nhân loại mà nói, thứ đồ vật đó không mang nhiều ý nghĩa cho lắm. Nhưng với chúng ta mà nói, thứ đó tương đương với sinh mạng” – Đồng Viêm nghiêm túc nói.

May mắn tôi là sinh viên khoa trí tuệ nhân tạo, bằng không sẽ bị những lời cô ta nói quay lòng vòng như rơi vào sương mù luôn.

“Nói cách khác, cô là một sinh vật não. Có điều cô được cấy vào thân thể của Bàn Cổ đại thần với tư cách là não bộ dự bị của ngài ấy?” – chuyện này tôi có biết, bởi vì Hoa Phong đã từng công bố tin tức Bàn Cổ có não bộ dự phòng, cho dù Bàn Cổ đại thần xảy ra vấn đề, Hồng Hoang vẫn có thể tiếp tục vận hành như bình thường.

Đồng Viêm kinh ngạc nhìn tôi: – “Người biết rất rõ a~”

Tôi gật đầu: – “Tôi học chính là chuyên ngành này.”

“Vậy sao?” – Đồng Viêm đột nhiên nở nụ cười giảo hoạt – “Vậy người có nguyện ý làm bạn với một sinh vật não không?”

“Há???” Cô muốn làm bạn với tôi?” – tôi lại có cảm giác bị đùa bỡn. Rất nhiều tiểu thuyết khoa học giả tưởng lấy đề tài tình bạn giữa người và máy móc, nhưng cho tới hiện tại, đó vẫn là chuyện viễn vông. Cực kỳ vớ vẩn! Đại khái đây là nhận xét chung của tất cả mọi người.

“Không được sao?” – Đồng Viêm có chút thất lạc.

“Được chứ, được chứ.” – tôi gật đầu không ngừng. Tôi đột nhiên nhớ ra, không cần biết cô ấy là “thứ” gì, ở trong Hồng Hoang này, cô ấy chính là thần. Đây là mối quan hệ có giá trị đề kết giao!!!!

“Vậy thì tốt quá, về sau, người phải thường xuyên vào hoàng cung thăm ta nhé. Để ta cho người lệnh bài xuất nhập.” – nói xong móc ra một cái lệnh bài hình lá cây, vẻ mặt cực kỳ cao hứng – “Người nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ nha. Về sau ta không cần phải giả ngốc đứng ở đây nữa.”

Có cá tính, tôi thích. Một chút cũng không giống NPC bình thường. Nói đi cũng phải nói lại, trong Hồng Hoang bộ có NPC nào cư xử như NPC bình thường sao??!!

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nhện Cướp Ngục

Ngục giam, hai từ này sẽ khiến người ta liên tưởng tới một nơi âm u, đầy mùi khai của nước tiểu, roi da bần ỉ, vết máu loang lổ...v...v... haiz, hình như tôi bị phim cổ trang đầu độc rồi, sao cứ nghĩ tới mấy hình ảnh kinh dị này chứ?! Tôi thừa dịp có ánh trăng sáng, nương theo bóng cây đại thụ, sờ soạn đi tới ngục giam của Yêu Hồ tộc.

Nhiệm vụ của Đồng Viêm quả nhiên rất đơn giản, chỉ yêu cầu tôi đi cướp ngục! Kháo! Tuy tôi không biết ngục giam của Yêu Hồ tộc ra làm sao nhưng tôi tuyệt đối chắc chắn đó là nơi có phòng vệ nghiêm cần, không dễ dàng lọt qua. Đồng Viêm cũng thật là... Nàng ta chính là tộc trưởng, muốn thả phạm nhân không phải chỉ là chuyện nhỏ sao? Còn bày đặt kêu tôi đi cướp ngục nữa. Lại nhớ tới, Hỏa trưởng lão lúc trước có nói ông ta chính là trưởng phòng hình phạt. Ngục giam nhất định là địa bàn của ông ta. Nếu tôi không may rơi vào tay ông ta... đoán chừng ông ta sẽ cho tôi nếm thử Mãn Thanh thập đại cực hình (10 loại tra khảo phạm nhân thời Mãn Thanh), sau đó quăng một trái hỏa cầu đốt tôi thành tro...

Tôi mặc dù không sợ chết nhưng mà... tôi sợ đau nha. Nếu quả thật bị bắt, tôi nhất định không để cho bọn họ có cơ hội dụng hình, một đao kết liễu bản thân ngay lập tức.

Tôi vừa đi vừa oán thán Đồng Viêm, một lát thì tới nơi. Quả nhiên giống như trong tưởng tượng của tôi. Nơi này cứ cách 5 thước là một trạm gác – Thập Pháp Sư, cứ cách 3 bước đứng một vị đới đao hộ vệ. Tựa hồ so với vương cung còn sâm nghiêm hơn. Nhìn một đám đới đao hộ vệ 60 cấp oai phong lẫm lẫm đứng dày đặc bao vây bức tường trại giam, tôi rút ra một cái kết luận: chỉ có thể dùng trí, sử dụng nắm đầm là đồ ngu.

Về phần sử dụng trí não như nào... tôi còn chưa nghĩ ra.

Tôi ngồi xổm dưới góc tường ảo não ngẫm đầu, đột nhiên một thanh đại đao sáng loáng gác lên cổ: – “Người đang làm gì?”

Tôi đưa ánh mắt vô tội nhìn vị hộ vệ kia, thầm nghĩ muốn hát một bài “Ủy khuất”. Tôi mới nhắm nhe muốn làm chuyện xấu thôi, còn chưa có làm gì mà đã bị phát hiện rồi sao? Chuyện này giống như bọn cướp ngân hàng vừa bước qua cửa, còn chưa kịp la lên hai tiếng “ăn cướp” đã bị bảo an bao vây tóm gọn. Thật là phiền muộn a~

“Tôi... tôi tới vấn an phạm nhân, là tộc trưởng bảo tôi tới.” – nói xong móc cái lệnh bài hình lá cây ra nhóa một cái. Đây là thông hành lệnh để đi vào hoàng cung, hy vọng có thể lừa gạt qua cửa.

“À...” – đới đao hộ vệ tỏ vẻ đã biết – “Là trọng phạm 010239. Tộc trưởng bình thường đều tự mình đi thăm. Vì sao hôm nay lại phái người khác nha... Người đi theo ta.”

Tôi choáng ~ Trách không được Đồng Viêm nói nhiệm vụ không khó. Nguyên lai phạm nhân là người quen biết cũ. Trước đó sao không nói sớm chứ, hại tôi lo lắng trắng tóc cả buổi, còn lãng phí vô số tế bào não, tôi nhịn không được than thở về hành vi vô nhân đạo của Đồng Viêm.

Đi vào bên trong, tôi kinh ngạc phát hiện phạm nhân của Yêu Hồ tộc được đãi ngộ không tệ. Khung cảnh ưu nhã, không khí tươi mát. Rất nhiều đèn lồng mạ pháp lực lơ lửng trong không trung, đem nơi này chiếu sáng như ban ngày. Trang trí nội thất cao cấp. Còn có một quầy tiếp tân. Tôi hoài nghi nhân viên thiết kế đã chộm ý tưởng bày trí khách sạn hạng sang nào đó lúc phát họa trại giam này. Thật sự là có phong cách. Đối diện với cửa ra vào là 8 cánh cổng kim loại, bên trên có gắn nhãn phân biệt như sau: tù chung thân, tù hình, trên 1000 năm, 600-999 năm, 300-599 năm, 100-299 năm, dưới 100 năm, tạm giam.

Vị đới đao hộ vệ đi tới quầy tiếp tân thông báo một tiếng, sau đó dẫn tôi đi vào cánh cổng “tù chung thân”. Ách... trách không được Đồng Viêm muốn tôi đi cướp ngục. Nếu tôi mà bị phán tù chung thân, nhất định tôi liền tự sát... một phút đồng hồ sau lại là hảo hán như ai. (người chơi khi chết rồi có thể sống lại)

Đi qua một mớ pháp trận, vị hộ vệ dừng lại, quay đầu nói với tôi: – “Bên trong là nhà tù chuyên dụng của phạm nhân nguy hiểm, người chính mình đi vào thôi, phòng giam số 70. Nhớ rõ, thời hạn là 2 giờ, đến lúc đó ta sẽ tới đón người. Còn nếu người muốn rời đi sớm hơn thì nhấn vào cái nút này, người bên ngoài sẽ mở pháp trận, người cứ vậy có thể trực tiếp đi ra.”

“Uhml” – tôi gật đầu tỏ ý đã hiểu, nội tâm bắt đầu tính toán làm sao để lát nữa chạy trốn.

Vị hộ vệ kia nói xong liền bỏ đi. Tôi quay đầu nhìn quanh, đánh giá tình hình.

Nơi này không giống nhà tù cổ đại, không phải loại phòng giam bằng rào gỗ, nhìn một phát là thấy người nào ở bên trong. Phòng giam nơi này xây bằng vách tường nham thạch, chỉ chừa một cánh cổng nhỏ vừa đủ cho một người đi qua. Không ngờ Yêu Hồ tộc lại tôn trọng không gian cá nhân như vậy.

nha~

Theo hành lang bảy lần bẻ cua tám lần rẽ hướng, tôi rốt cuộc nhìn thấy nhà tù số 70. Nhưng mà... tôi làm sao đi vào? Chẳng lẽ đứng nói chuyện qua khung cửa sắt? Như vậy tôi làm sao cướp ngục a~~

Tôi đứng do dự một lát, sau đó gõ cửa.

“Tiến vào.” – một âm thanh nhàn nhạt vang lên.

Tôi vô ý thức đẩy cửa. Vậy mà nó tự động mở ra? Thì ra là không có khóa? Theo cánh cửa mở ra, tôi nhìn thấy một cô gái tóc xanh đang ngồi dựa lưng lại với tôi, trên tay cầm một cuốn sách. Đái ngộ không tề... giống y chang phòng tổng thống (của khách sạn).

“Đồng Viêm, chúng ta không có gì để nói nữa rồi. Ta đã nói ngươi không cần lại tới thăm ta. Cứ để yên cho ta tự sinh tự diệt đi. Ta không muốn gặp ngươi nữa.” – vẫn là tiếng nói nhàn nhạt, nghe không ra bất kỳ cảm xúc đặc biệt nào, chỉ loáng thoáng một chút đau thương.

Người này có địa vị gì nha? Dám dùng khẩu khí như vậy để nói chuyện với Đồng Viêm? Thật là trâu bò~

“Xin lỗi... tôi không phải Đồng Viêm.” – hình như quan hệ giữa hai người không mấy tốt nhỉ? Vậy thì tôi không thể nói chuyện Đồng Viêm kêu tôi tới cướp ngục rồi? Lỡ nằng ta ương ngạnh lên không chịu phối hợp thì nhiệm vụ của tôi làm sao bây giờ?

Tôi vừa dứt lời, nằng ta quay đầu, về mặt phòng bị: – “Ngươi là ai? Tôi đây làm gì?”

Thanh lệ thoát tục! Đây là bốn chữ xuất hiện trong đầu tôi khi nhìn thấy khuôn mặt của người con gái kia. Tôi tới làm gì à? Tôi cứu cô a! Nhưng tôi không dám nói thật, nói không chừng bị hỏi hỏi một hồi lại bị lộ tẩy thì nguy. Phải trả lời làm sao đây?

“Tôi... là Đồng trưởng lão bảo tôi tới cứu cô.” – không biết ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại toát ra một lời nói dối.

“Đồng trưởng lão?” – nằng ta hoài nghi nhìn tôi – “Mặc dù Đồng trưởng lão cũng cho rằng ta không nên chịu hình phạt nặng như thế này, nhưng ông ta sẽ không cho người tới cứu ta ra. Hẳn là Đồng Viêm phái ngươi tới đi.”

Nhìn cặp mắt tinh khiết sáng trong kia, tôi thật sự không thể nói dối thêm nữa.

“Cái kia... chuyện này...”

“Ta hiểu rồi.” – Nằng ta gật đầu – “Tuy như vậy sẽ thiếu Đồng Viêm một cái nhân tình, nhưng nếu ngươi thật sự có biện pháp cứu ta ra ngoài... ta nguyện ý đi. Dù sao ở đây ngày người đã 300 năm rồi, ta cũng thật mệt mỏi.”

Gi? 300 năm? Bị nhốt lâu như vậy mà vẫn tinh táo, ý chí của nằng ta đúng là kinh người nha. Nếu đổi lại là tôi, sớm đã điên loạn rồi.

“Đi ra ngoài có lẽ không khó lắm.” – tôi lộ đầu ra khỏi phòng, cảm thấy thủ vệ bên ngoài vách tường rất nghiêm ngặt, nhưng bên trong lại rất lỏng lẻo.

Nằng ta trông thấy tôi đứng thập thò canh cổng, phụt cười một tiếng.

“Mấy cánh cổng này không nhốt được ta. Chân chính cầm chế là cái ma pháp trận ở ngoài kia.”

“Nếu tôi có biện pháp mở ra ma pháp trận, cô có bao nhiêu phần trăm nắm chắc sẽ đào tẩu thành công?” – không phải chỉ là pháp trận thôi sao, tôi ấn cái nút liên lạc qua nha. Xem ra đây là hệ thống cố ý chừa lỗ hổng cho người chơi thực hiện nhiệm vụ. Bằng không đã không gọi đây là nhiệm vụ cấp B, trực tiếp gọi là nhiệm vụ bất khả thi được rồi.

“Nếu ma pháp trận mở ra, ta nắm chắc 10% đem ngươi an toàn cùng thoát ra ngoài.”

“Tốt! Chúng ta lập tức đi liền. Mà quên nữa, cô tên là gì? Tôi không thể gọi cô là 010239 nha.” – trên quyền trục nhiệm vụ chỉ viết giải cứu tù phạm 010239 chứ không nói tên của tù nhân là gì.

“Phạm Lộ.”

Bịch ~ Tôi trượt chân cái ạch, về mặt khiếp sợ hỏi: – “Cô họ Phạm?”

“Đúng vậy.” – nằng ta có vẻ biết rõ vì sao tôi lại kinh ngạc – “Có lẽ có người đã kể cho ngươi nghe rằng Phạm gia đã bị diệt tộc. Đây đúng là sự thật. Hiện tại Phạm gia chỉ còn lại một mình ta. Nếu ta không thoát khỏi nơi này, Phạm gia sẽ triệt để biến mất khỏi Hồng Hoang. Hiện tại, xem ra không nhất định là vậy rồi. Đồng Viêm, ngươi là đang chuộc tội với ta sao?”

Đang nói chuyện với người khác lại chuyển sang lầu bà lầu bầu một mình. Haiz, đám người Yêu Hồ tộc sao lại có chung cái tật xấu này chứ. Nhưng... nói làm sao thì tôi chẳng có hứng thú với ân oán tình thù của đám NPC. Tôi chỉ đề ý tới nhiệm vụ liên hoàn của Hồng Hoang mà thôi. Bởi vì lúc này tôi nhớ tới yêu huyết thạch của Phạm Thanh. Nếu đó là vật phẩm kích hoạt nhiệm vụ, vậy thì nếu tôi đưa nó cho Phạm Lộ, tôi có thể lấy tới một cái [Ấn tàng nhiệm vụ] nào đó không? Tôi bắt đầu hưng phấn trong lòng.

“Cô cùng Phạm Thanh có quan hệ gì?” – tôi tính toán một hồi vẫn quyết định hỏi thẳng là tốt nhất.

“Ngươi biết mẫu thân của ta?” – Phạm Lộ nhàn nhạt hỏi – “Là Đồng Viêm nói cho ngươi sao? Không ngờ ngươi có thể khiến nàng vui vẻ kể ra những chuyện này.”

Tôi sầu muộn, vui vẻ cái rắm a~ Tôi là bị Đồng Viêm đùa bỡn trong tay đó.

“Không phải. Tôi vô tình nhặt được vật này nên mới biết cái tên Phạm Thanh.” – nói xong liền lấy ra viên huyết thạch. Dĩ nhiên tôi không dám nói chuyện tôi đã bói tung ngôi nhà của họ rồi lục soát ra được cái này. Nàng ta mà biết được dám chửi bẻ gãy nguyên hàm răng của tôi luôn.

Không giống như trong tưởng tượng của tôi, Phạm Lộ cầm viên huyết thạch, chẳng nhỏ một giọt lệ nào, bộ dáng bình tĩnh, khẩu khí vẫn nhàn nhạt: – “Không ngờ vật này còn tồn tại. Ta còn tưởng nó bị hủy chung với bia mộ của gia tộc rồi.”

Phạm Lộ trả lại viên bảo thạch cho tôi: – “Cái này đối với ta vô dụng, ngươi cầm đi. Ngươi là mạo hiểm giả, nếu có cơ hội đến U Minh giới, nhờ chuyển lời dùm ta... nói với mẫu thân rằng, ta nhất định sẽ vì nàng và phụ thân mà báo thù.”

U Minh giới? Lại là U Minh giới.

“Phạm Lộ, cô biết làm thế nào để tới U Minh giới không?” – tôi hấp tấp hỏi.

Phạm Lộ kỳ quái nhìn tôi, giống như vừa nghe thấy một câu hỏi cực kỳ ngu ngốc: – “Người đã chết tự nhiên sẽ tới U Minh giới. Chuyện này ai cũng biết a~”

Bịch ~ Tôi bị đá kích nha. Các người chết thì đi U Minh giới, tôi chết liền trở về điểm phục sinh, làm sao đi U Minh giới chứ? Được rồi, cùng NPC thảo luận vấn đề này đúng là hơi ngu ngốc. Đầu tiên tôi phải giải cứu nàng ta đã. Thật đáng tiếc viên huyết thạch kia không gây ra ấn tượng nhiệm vụ. (Thảo Hoa Mai: làm người không nên tham lam, một con rắn không thể nuốt trôi một con voi.)

Ấn cái nút, tôi tiến vào ma pháp trận: – “Trận pháp đã mở, cô sẵn sàng rồi sao?”

Phạm Lộ gạt đầu, chớp lấy cánh tay tôi. Vừa ra khỏi cửa liền đánh chết vị hộ vệ ở quầy tiếp tân, sau đó mang theo tôi phóng qua cửa lớn của trại giam. Tiếng còi cảnh báo chói tai vang lên. Một đồng hộ vệ tuôn về hướng này. Tháp canh sáng đèn lên. Tôi còn chưa kịp nhìn rõ tháp canh đến tột cùng phóng ra ma pháp gì, trước mặt đã tối sầm, trong tai chỉ nghe tiếng gió vù vù, mở mắt ra lần nữa đã thấy bản thân đứng ở ven rừng Tri Chu. Thần a~ đó là gì? thuần gian di động sao?

“Ta phải rời đi rồi. Ngươi thì sao? Nếu trở về có lẽ sẽ bị tra khảo a!”

Tôi không nghe lắm chứ? Nàng ta vậy mà quan tâm cho tôi? Nhưng tôi không thể tiếp nhận phần tình cảm này, bởi vì tôi còn phải quay về giao nhiệm vụ.

Tôi nghĩ đến đây liền lắc đầu: – “Tôi còn phải quay về báo cáo với Đồng Viêm. Cô đi mau đi...”

Tôi còn chưa nói hết, Phạm Lộ đột nhiên đem tôi đẩy ra. Một đôi chân lông lá, một cánh tay che lún giáp, một đôi tay... à, nên gọi là móng vuốt mới đúng, sau đó là một cái đầu hồ ly, cuối cùng là một cái đuôi đang phe phẩy. Tổng hợp lại là... bạn biết người sói chứ? Trước mắt tôi đứng 7 quái vật, có ngoại hình đại khái theo kiểu người sói lúc biến thân, có lẽ không nên gọi vậy, mà phải gọi là “người hồ ly” (hồ ly nhân)?

Mấy tên hồ ly nhân không công kích tôi. Nếu không tôi đã không có lòng dạ mà thành thoi ngồi quan sát tướng mạo xấu xí của chúng. Phạm Lộ không biết từ nơi nào xuất ra một đôi đoản đao, bắt đầu triển đấu với đám hồ ly nhân kia. Cao thủ đấu với nhau, loại tiểu cung thủ cấp 20 như tôi đây không thể nhúng tay. Chính vì vậy, tôi lờ ra một khối thịt nướng, bắt đầu ngồi xuống vừa gặm vừa xem phim hành động.

Tục ngữ nói “song thủ nan địch tứ cước” (hai tay đấu không lại bốn chân), hảo hán cũng không thể đấu lại một đàn lang sói. Mặc dù Phạm Lộ rất mạnh nhưng không phải là đối thủ của đám hồ ly nhân. Rất nhanh, nàng ta liền rơi xuống thế hạ phong, bắt đầu đau khổ chống cự, nguy hiểm rình rập. Tôi ngồi bên ngoài theo dõi mà cũng kinh hãi dùm nàng ta. Tôi lo lắng, nếu nàng ta chết đi thì nhiệm vụ của tôi có tính là hoàn thành không? Bởi vì trong quyền trục không có nói giải cứu nàng ấy rời khỏi nhà giam thôi? hay là phải tiễn chân ra khỏi phạm vi của Yêu Hồ tộc mới tính?

Ngàn vạn lần đừng chết... ngàn vạn lần đừng chết. Tôi không ngừng cầu nguyện, nhiệm vụ chuyển chức của tôi không thể đến lúc sắp hoàn thành lại thất bại được. Tôi thật khóc không ra nước mắt nha!

Hự ~

Đáng tiếc, lời cầu nguyện của tôi không được xét duyệt. Phạm Lộ tránh né 3 hồ ly nhân tấn công ở chính diện nên lộn người bay ra sau. Tôi vừa trông thấy liền hô to “Nguy hiểm” nhưng đã không kịp. Nơi Phạm Lộ rơi xuống vừa lúc có một tên hồ ly nhân đứng ở bên trái.

Xùy ~

Vai trái của Phạm Lộ bị móng vuốt Chop thành một lỗ hổng lớn. Căn cứ kinh nghiệm đánh quái nhiều năm của tôi mà đoán, giữa vòng vây của địch mà chịu tổn thương nặng như vậy thì nghĩa là giây phút châu trời không còn xa nữa. Hết cách rồi, tôi phải ra tay thôi, vì nhiệm vụ chuyển chức, cố lên~

Đồng Suồng mũi tên mang theo hàn khí bay tới tên hồ ly nhân vừa đánh trọng thương Phạm Lộ. Lúc này, một chuyện kinh người đã xảy ra, đương nhiên là chuyện tôi hoàn toàn không nghĩ tới. Đồng Suồng mũi tên cứ như vậy bay xuyên qua thân thể của tên hồ ly nhân, cắm vào thân cây phía sau. Tên hồ ly nhân kia không tổn hao một cọng lông cái tóc nào luôn, tiếp tục sự nghiệp tấn công của nó. Đừng nói là tôi có kỹ năng xuyên thấu chứ? Cho dù có thì tôi

vẫn không thể nào làm ra tình trạng quỷ dị như vừa rồi được. Vậy thì chỉ có một cách giải thích thôi: tôi không thể công kích quá! Nghĩ đến điểm này tôi liền yên lòng. Chuyện này chắc là đang diễn tiến theo nội dung cốt truyện. Hiện giờ tuần tủy là do hệ thống sắp xếp làm chủ. Nếu hệ thống muốn cho nàng ta sống, nàng ta liền sống. Nếu hệ thống muốn cho nàng ta chết, ngay cả tôi cũng không thể ngăn cản. Có vẻ nhiệm vụ của tôi tới đây đã hoàn thành rồi, hệ thống sẽ làm cho nàng ta thuận lợi đào tẩu.

Thật giống như hệ thống cố ý chơi khăm tôi hay sao đó. Tôi vừa nghĩ tới đây thì Phạm Lộ run rẩy, lại trúng một cái trọng kích, thẳng tắp bay ra đập vào một thân cây, gục xuống đất, trang phục màu xanh da trời của nàng đã rách bươm, khắp nơi đều là vết máu. Nhìn cái người nằm im không nhúc nhích trên mặt đất, tôi thảm la lên, không xong, chết chắc rồi.

Nhân sinh thay đổi nhanh như người ta xoay mặt. Giống như lúc tôi cho rằng nàng ta sẽ đào thoát thì lại xuất hiện một đám hồ ly nhân biến thái. Lại giống như lúc tôi cho rằng nàng ta có lẽ đã xong đời thì lại xuất hiện một vị đại hiệp võ công cao cường, một đao vung lên liền chém ngã 7 hồ ly nhân, sau đó còn tạo dáng oai phong nữa. Lúc vị đại hiệp này nhảy ra tạo dáng, tôi bị dọa cho hết toáng lên, còn tưởng là người chơi trâu bò nào đó. Nhưng nhìn anh ta dùng xu thế sét đánh tiêu diệt gọt 7 hồ ly nhân, tôi liền loại bỏ suy nghĩ này. Hiện giờ, người chơi cấp cao nhất là Thiên Hạ Long Quý, 23 cấp, không thể nào có thực lực trâu bò như vậy. Hơn nữa, người chơi căn bản đánh không lại đám hồ ly nhân kia.

Ngay lúc tôi định đi qua chào hỏi làm quen với vị đại hiệp kia, mấy tên hồ ly nhân thoát nhìn đã chết rồi đột nhiên sống lại, thẳng tắp hướng tới vị đại hiệp mà khai đao. Đương nhiên, chúng một lần nữa bị đánh bay. Có điều... chúng lại bò lên, hơn hết, một điểm tổn thương cũng không thấy. Tôi choáng ~ Chẳng lẽ chúng bất tử?

“Lướt bôi?” – đại hiệp kinh ngạc nói ra hai chữ, lại đánh bay đám hồ ly nhân, sau đó nâng người đang hôn mê là Phạm Lộ phóng như bay vào rừng rậm. Đám hồ ly cũng đuổi theo, để lại hiện trường một đống si ngốc là tôi.

... kỹ xảo hình ảnh đẹp quá a~ đây là suy nghĩ trong đầu tôi vào lúc này.

~~ oOo ~~

“Tề tổng, 2 nhiệm vụ chính tuyến đều bị kích hoạt rồi, hơn nữa là do cùng một người làm ra.” – trong văn phòng bộ phận kỹ thuật của Hồng Hoang, một nhân viên báo cáo.

Tề tổng nhíu mày: – “Không phải nhân viên công ty tiết lộ thông tin đó chứ? Người chơi kia ở đâu?”

“Căn cứ tư liệu điều tra, người đó đăng nhập từ Ác Ma Thành, học viện chuyên tu điện tử. Chính là cái trường thiếu gia đang theo học.”

“Lấy tư liệu đăng ký của người đó đem tới.” – Tề tổng quyết đoán nói, sau đó bấm điện thoại gọi cho Thượng Quan Tường – “Thiếu gia, chúng ta xảy ra một vấn đề, cần nhờ cậu giúp cho một chuyện nhỏ...”

~~ oOo ~~

Tôi đương nhiên không biết tôi lại có sức quyền rũ lớn như vậy, kinh động toàn bộ cao tầng của Hoa Phong.

Lúc này, tôi đã thoát khỏi tình trạng mơ màng, bởi vì chuyện gì nghĩ không ra tôi sẽ không bận tâm suy nghĩ nữa. Ban đầu, tôi còn lo lắng chuyện sẽ xảy ra giống như lần tôi giết chết Chu Tử Phi, hệ thống sẽ phát lệnh truy nã toàn diện. Nhưng hiện tại xác thực ở Thiên Thành hoàn toàn sống yên gió lặng, không có dấu hiệu gì cả. Tôi đứng cả buổi thăm dò, rốt cuộc yên tâm đi vào hoàng cung.

Lúc tôi nhìn thấy Đồng Viêm, nàng ta đang bức bối đi tới đi lui, vừa nhìn thấy tôi liền lập tức chạy qua hỏi: – “Thế nào? Đào thoát sao?”

“Hắn là được à...” – tôi không xác định cho lắm, có vị cao thủ kia ở chung một chỗ, có lẽ không có vấn đề gì đi?

“Mấy cái kia... bọn lướt bôi đuổi kịp hai người sao? Thực lực của nàng ấy không phải là đối thủ của lướt bôi.”

Tôi gật đầu: – “Đuổi tới, nhưng nửa đường xuất hiện một cao thủ phi thường lợi hại, anh ta đem Phạm Lộ cứu đi rồi. Tôi đoán nàng ấy hiện giờ đã an toàn.”

“Vậy là tốt rồi.” – Đồng Viêm thở ra – “Ta lập tức cho người chuyển chức.”

Đưa tay vỗ lên trán tôi một cái, Đồng Viêm nói: – “Xong rồi.”

“Như vậy là xong?” – tôi sờ sờ, không có cảm giác khác lạ gì, cảm thấy có chút không thật. Trong suy nghĩ của tôi, chuyển chức phải phức tạp vì điều như chuyện luyện Độc Cô Cửu Kiếm mới đúng (võ công trong truyện Tiểu Ngạo Giang Hồ). Không nghĩ tới chỉ cần búng tay một cái liền xong... quá thần kỳ~

“Người bây giờ đã có Yêu Hồ nguyên lực, là một nửa thành viên của Yêu Hồ tộc. Mặc dù chỉ là một nửa nhưng thực lực rất cường hãn. Bởi vì người làm nhiệm vụ của ta cho nên ta dùng quyền tộc thưởng thưởng cho người thêm 500 điểm nguyên lực. Hơn nữa, người có thể học nhiều hơn 1 cái kỹ năng đặc sắc.” – nói xong đưa cho tôi 3 quyền sách.

Người bình thường chỉ có thể học 2 kỹ năng là ngự không phi hành (bay) và ảo thuật. Nhưng tôi học thêm một cái kỹ năng nữa, là biến thân thuật.

Ngồi chồm hóm ở cửa ra vào của Dong Binh Đoàn, tôi nhìn bảng thuộc tính mà cười khoái trá, có suốt 2000 điểm Yêu Hồ nguyên lực... haha... nhanh

nhện tăng thêm 16 điểm... haha... còn học thêm 3 kỹ năng hữu dụng... haha... đáng tiếc Đồng Viêm không thể giải quyết vấn đề ma pháp của tôi. Nàng ta nói, điểm trụ cột ma pháp của tôi quá kém, cần bản không có biện pháp để cải tạo. Nghĩ là cái tương lai trở thành Ma Cung Thủ của tôi đã biến thành mây bay rồi... Thật là buồn bực.

“Nhện, chúc mừng cô chuyển chức thành công... haha...” – Ngũ tặc đáng yêu dưới ánh mặt trời rực rỡ chạy tới trước mặt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cát Hung Chưa Biết

(chuyện xấu hay chuyện tốt còn chưa biết)

“Sâu ~ Sâu ~”

Tôi ở lầu 4 liền nhìn thấy Lam Khải Y đang gian nan leo lên lối giữa dòng người vừa tan học, gờ tay vẫy vẫy. Khóa học này là môn tự chọn, Thảo Hoa Mai và Tiểu Lược không học chung với tôi. Lam Khải Y đến tìm tôi làm gì? Tôi dừng lại trước cửa phòng vệ sinh, chờ hắn.

“Sâu a~ Bạn là lớp B vì sao lại học tuốt trên tầng 5 nha? Lớp A ở lầu 3 thôi. Vì sao lớp A và lớp B không ở gần nhau chứ? Hại tôi đi tìm bạn mệt gần chết...”

Tôi khinh bỉ nhìn hắn: – “Đã xem Đông Thành Tây Tự chưa?”

Lam Khải Y kỳ quái vì sao tôi lại hỏi vấn đề này, nhưng hắn vẫn thành thật trả lời: – “Phim kinh điển như vậy, đương nhiên đã xem qua nha.”

“Vậy thì đúng rồi.” – tôi cực kỳ đáng khinh nói – “Trong khách sạn của người ta, phòng chữ Thiên số 1 và phòng chữ Thiên số 2 cũng không cùng một chỗ, vì sao lớp A và lớp B của hệ chúng ta lại nhất định phải ở gần nhau chứ?”

Tôi vừa nói xong, toàn bộ người ở xung quanh đều ngả cái rầm. Lam Khải Y sùng bái nhìn tôi.

“Sâu, tôi vẫn cho rằng bạn là nhân tài. Hiện giờ phát hiện bản thân sai lầm rồi. Bạn thật sự cbn là thiên tài a~ Lý do củ chuối như vậy cũng nghĩ ra được....”

Lam Khải Y còn chưa nói dứt, một dòng điện đã chuẩn xác bắn xuống ngay đỉnh đầu của hắn. Kiểu tóc chải keo đẹp đẽ của hắn lập tức biến thành đầu tổ quạ. Tôi ôn nhu cười cười, đáng vẻ đứng chuẩn thực nữ, nói: – “Lam thiếu gia, anh không biết ở trong khu vực lớp học thì không thể chửi bậy sao?”

Căn tin 1.

Căn tin 1 của trường học thường được gọi là nhà hàng cao cấp. Mặc dù thức ăn ở nơi này không thể so sánh với khách sạn tiêu chuẩn quốc tế, nhưng so sánh với các căn tin khác của trường thì... giống như đem thiên nga với con ếch lên bàn cân vậy. Đương nhiên, giá cả ở đây cũng rất chênh lệch. Đoán chừng nếu có ai quyết định đánh bom ở đây vào giờ ăn cơm thì sẽ có n công ty mất đi người kế nghiệp.

Hiện giờ, tôi đang loát loát lấy thức ăn cực kỳ vui vẻ, chọn cho một đồng món ăn yêu thích... để đem về, bởi vì chuyện này Lam Khải Y trả tiền. Ngay lúc tôi bung một mâm đồ ăn đầy nhóc ngồi xuống cái bàn yên tĩnh ở trong góc, Lam Khải Y dẫn theo một nam sinh nhả nhặn đi tới. Mái tóc của Lam Khải Y chỉ được xử lý vội vàng, chắc là chỉ những nước thôi, còn chưa kịp khô, vẫn đang nhỏ nước tũng tũng, đáng vẻ của hắn thoát nhìn vô cùng chật vật. Nhớ tới bộ dáng hắn bị điện giật lúc nãy, tôi thật muốn cuồng tiếu một hồi.

Lam Khải Y và nam sinh kia ngồi xuống đối diện với tôi.

“Sâu, để tôi giới thiệu thoáng một cái, đây là thiếu gia của tập đoàn Hoa Phong, tên là Thượng Quan Tường.”

Thượng Quan Tường? Tôi nhìn tên con trai đeo kính trước mặt, không biết phải nói gì cho phải. Với trình độ y khoa tiên tiến hiện giờ, người cận thị chỉ cần bỏ ra một chút tiền làm tiểu phẫu liền tốt rồi, cần bản không cần đeo mắt kiếng. Dĩ nhiên, cũng có mấy tên sáng mắt lại giả vờ muốn đeo kính cho ra vẻ trí thức, ví dụ như Thảo Hoa Mai. Đương nhiên tôi không thể đem hai chữ “ngu ngốc” liên hệ tới bốn chữ “Hoa Phong thiếu gia”. Tóm lại thì tôi không thể tưởng tượng nổi thiếu gia nhà giàu có vẻ mặt cao thâm ngồi ở trước mặt tôi rốt cuộc đang nghĩ cái gì trong đầu? Cặp kính của hắn trông rất bình thường, ngoại trừ việc giúp cho hắn có đáng vẻ của một cảm thú nhả nhặn thì không có tác dụng gì khác nữa, vậy đeo kính làm gì!?

“Hôm nay là tôi có việc muốn tìm cô, phải nhờ Lam Khải Y đi kiếm cô. Thật ngại quá.” – Thượng Quan Tường hòa nhã nói chuyện.

“Tìm tôi? Có chuyện gì sao?” – tôi rất tò mò. Thiếu gia nhà giàu tiền đồ vô lượng với dân nhà nghèo có dùng đại bác cũng bắn không tới thì có chuyện gì liên quan với nhau?

“Tôi nghe người trong công ty nói cô đã lấy tới 2 cái nhiệm vụ chính tuyển. Bọn họ sợ cô ăn gian nên nhờ tôi đi tìm cô xác nhận một chút. Nhưng vừa

nhìn thấy cô thì tôi biết ngay cô không phải là người lừa đảo. Nếu cô quá thật lấy tới 2 cái nhiệm vụ chính tuyến thì hoàn toàn dựa vào vận may. Cho nên... hôm nay xem như Lam Khải Y mời khách, chúng ta kết bạn, được không?” – là câu hỏi nhưng khẩu khí lại là câu khẳng định. Đúng là đại thiếu gia có khác.

Tôi sáng khoái đồng ý: – “Không thành vấn đề. Bất quá...” – tôi dừng lại một chút – “... tôi sẽ không lừa gạt mà nói cho anh biết, sự thật thì tôi chỉ lấy tới một cái nhiệm vụ chính tuyến thôi. Vẫn không có biện pháp làm tiếp. Quyền trục còn ở trong kho hàng. Không có nhiệm vụ thứ hai.”

“À?” – Thượng Quan Tường kinh ngạc – “Xem ra tôi phải về giáo huấn đám nhân viên kỹ thuật rồi. Làm sao có thể xuất hiện sai lầm sơ đẳng như vậy.”

Tôi cúi đầu cảm cúi ăn, thầm nghĩ cái tên Thượng Quan Tường này không phải tay vừa. Biểu hiện ngoài mặt là tin tưởng tôi nhưng trong thực tế là đang thăm dò. Hừ ~ tôi hận nhất là người khác không tin tưởng mình. Nếu hắn đã không tin tôi, vậy thì tôi sẽ không nói cho hắn biết chuyện về Đồng Viêm... há há...

Lam Khải Y nhìn không khí có chút lạnh, tranh thủ thời gian xen miệng vào góp vui.

“Sâu, tôi đã dựng bang phái rồi, gọi là Phong Bạo Quân Đoàn. Thế nào, rất có khí phách đúng không?” – Lam Khải Y đắc ý nói.

Tôi gật đầu: – “Đúng là có khí phách, nhưng không thích hợp với anh...”

“???” – Lam Khải Y hoang mang nhìn về mặt thâm trầm của tôi.

“Tôi nghĩ anh thích hợp với mấy cái tên như là Bán Dạ Ngưu Lang (ngưu lang = trai điểm, trai bao, nói chung là nghề bán thân) hoặc là Mỹ Nam Hiệp Hội các loại.” – tôi nói chuyện như phải rồi, không thêm đề ý đến đáng về thô huyết của Lam Khải Y.

“Sâu ~ bộ tôi trong lòng bạn là người như vậy sao?” – Lam Khải Y khóc lóc – “Tôi còn là trai tân nha!!!!”

“Anh trong cảm nhận của tôi là người thế nào không quan trọng. Anh trong cảm nhận của Tiểu Lược là hình tượng gì mới quan trọng.” – tôi nghiêm túc trả lời.

Xùy~ Lam Khải Y lại học máu lần nữa.

“Tôi không muốn sống nữa... tôi phải đi chết đây... huhuhu”

“Phiền toái chết xa một chút, đừng ảnh hưởng tôi đang ăn cơm. Cảm ơn.”

Xùy ~

Thượng Quan Tường đại khái đã hiểu được tôi rất thần kỳ, có thể ngưu bức đem Lam Khải Y nói cho chóng mặt uể oải giống như vừa bị mười mấy oán phụ cường dâm. Cho nên anh ta đưa cho tôi số điện thoại riêng, bảo rằng Hồng Hoang có vấn đề gì cứ gọi điện cho anh ta. Tôi ngay lập tức hỏi thăm xem làm sao để đi U Minh giới. Anh ta nói chuyện này được thiết lập rất phức tạp, không thể tiết lộ thông tin. Thế là tôi tức giận, sau khi nhớ kỹ số điện thoại rồi liền ném tờ giấy (viết số điện thoại) vào thùng rác. Xách theo một gói đồ ăn, tôi tiêu sái trở về ký túc xá.

Ngày hôm qua tôi cùng Ngũ Tặc Đoàn ngồi nói chuyện với nhau, cả bọn đều đã chuyển chức thành công. Bọn họ có thể dùng truyền tống trận để ly khai Yêu Hồ tộc nhưng Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nói rằng bọn họ tạm thời không đi, muốn ở lại đây luyện đến cấp 20 rồi mới đi.

Tôi hoài nghi động cơ của hắn, vì vậy mới hỏi: – “Mập mập, anh không nỡ bỏ xuống công việc ‘người lái đồ’ đúng không?”

Từ lúc tôi biết hắn lợi dụng Hắc Muội dẫn người tiến vào Yêu Hồ tộc liền đặt cho hắn biệt hiệu “người lái đồ”.

“Mới không phải.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó úy khuất la lên – “Đây là chủ ý của lão đại, không liên quan tới tôi.”

Tôi quay đầu nhìn Đồi Trắng Thay Đen, hắn cười cười nói: – “Bọn tôi muốn ở đây thành lập Dong Binh Đoàn xong rồi mới đi. Với lại, cô còn chưa cho bọn tôi câu trả lời thuyết phục đây.”

Tôi nghe xong liền gãi đầu. Người ta thành tâm như vậy, tôi cứ hết lần này đến lần khác cự tuyệt, có phải là mất nhân tính quá hay không?

Tuyệt Mệnh thấy tôi không lên tiếng liền xen vào: – “Đoàn trưởng, đã nói không ép bức Nhện, để cô ấy chậm rãi quyết định đi!”

Người tốt a ~ Tôi nghe Tuyệt Mệnh nói thì cảm động rung rung, xúc động đến mức chút là buộc miệng nói “tôi đồng ý” rồi. Có điều ngay thời khắc mấu chốt này, Trộm Long Trảo Phụng lại lòi ra một đồng thức ăn. Lực chú ý của tôi lập tức bị di dời, đem chuyện gia nhập gì đó quên không còn một mảnh.

Có đôi khi, người ta sẽ không thật sự rõ ràng chuyện phát sinh trên người mình đến tận cùng là may mắn hay là bất hạnh. Giống như tôi nghe ngũ tặc kể chuyện làm nhiệm vụ chuyển chức đơn giản đến không thể đơn giản hơn, liền nghĩ bản thân thật là bất hạnh. Nhưng bọn họ nghe tôi kể chuyện của mình lại hâm mộ không thôi. Có vẻ như con đường tôi đang đi là lộ may mắn, gặp được rất nhiều chuyện ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Nghe mọi người ca thán làm tôi cũng bắt đầu tin tưởng quả thật bản thân rất may mắn. Nhưng mà, tôi còn có thể may mắn trong bao lâu? Tôi còn có thể sáng tạo kỳ tích hay không? Đáp án: chỉ có Bàn Cổ đại thần mới trả lời được.

Kế hoạch tiếp theo của Ngũ Tặc Đoàn là đi địa ngục luyện cấp. Bọn họ cũng xếp tôi vào thành viên tay trong nhưng tôi dùng lời lẽ chính nghĩa để cự

tuyệt. Nguyên nhân sao? Tôi đang nghĩ tới cái nhiệm vụ linh khí của Đồng trưởng lão. Thế cho nên, sau khi chia tay với ngũ tặc, tôi lập tức đi tới nghĩa trang.

“Đồng trưởng lão, hiện tại tôi có thể tiếp nhiệm vụ kia rồi.” – tôi cao hứng nói. Thành công tiếp nối thành công làm cho tâm tình của tôi rất tốt. Do đó tôi không để ý đến nhiều vấn đề cần đề ý.

Đồng trưởng lão lấy ra một quyển trục: – “Nể tình ngươi giúp ta giải quyết phiền não lần trước. Ta sẽ cho ngươi một cái ưu đãi. Ngươi có thể đọc trước nội dung nhiệm vụ, sau đó mới quyết định có tiếp nó hay không. Ta phải nói trước, nhiệm vụ này có trừng phạt, hơn nữa trừng phạt rất nghiêm trọng. Ngươi phải suy nghĩ cho kỹ...”

Haiz~~ sao nói nhiều như vậy. Nội tâm tôi thờ dài. Mở ra quyển trục.

>> Trảm thảo trừ căn (Diệt cỏ tận gốc)

>> Cấp A, nhiệm vụ một người.

>> Người thủ mộ không chịu nổi sự quấy rối của chim hồng tước, quyết định tiêu diệt tận gốc. Người thủ mộ thỉnh cầu người chơi đã giúp hắn giải quyết đám chim hồng tước tập kích hoàng lăng lần trước, vụng trộm đi vào trong núi, tói sào huyết của chim hồng tước, giết chết vua của loài chim hồng tước.

>> Phần thưởng: một kiện linh khí.

>> Trừng phạt: cấp A, tùy cơ.

>> Thời gian của lần tấn công tiếp theo: 0 ngày, 4 giờ.

“Trừng phạt cấp A tùy cơ nghĩa là gì?” – tôi hỏi.

“Cấp độ trừng phạt có liên quan mật thiết với cấp độ của nhiệm vụ. Nhiệm vụ cấp càng cao thì trừng phạt càng nghiêm trọng. Nhiệm vụ này là cấp A, cho nên trừng phạt cũng là cấp A. Tùy cơ nghĩa là dùng bàn quay để lựa chọn một trong những loại trừng phạt cấp A. Mỗi loại trừng phạt này đều phi thường khủng bố. Không cần biết ngươi chọn đúng loại nào, đối với ngươi đều là hủy diệt. Cho nên, ngươi nhất định phải suy nghĩ kỹ càng trước khi nhận nhiệm vụ.” – Đồng trưởng lão thân tình nhắc nhở tôi.

Tôi choáng ~ Mấy lời kịch này trong mấy trò RPG đầy rẫy ra, tôi nghe qua không biết bao nhiêu lần rồi. Mỗi lần nhận nhiệm vụ, NPC đều sẽ nói “nhiệm vụ này đối với ngươi cực kỳ khó khăn, có thể mất mạng như chơi...” Đợi đến lúc tôi hoàn thành nhiệm vụ trở về, NPC sẽ nói “Trời ạ, không nghĩ tới ngươi có thể hoàn thành nhiệm vụ này, thật thần kỳ...” Nói tóm lại, NPC đều khoái nói chuyện giật gân. Đây là kết luận của tôi. Cho nên, tôi không chùn bước, về mặt không sờn bấm nhận nhiệm vụ, bỏ qua ánh mắt lo lắng của Đồng trưởng lão.

Thời gian không nhiều lắm, tôi còn phải đi điều tra sào huyết chim hồng tước, vì vậy vừa lấy tới quyển trục, tôi liền phóng như bay vào núi.

Giữa ban ngày, không khí rất tốt, ánh sáng rực rỡ, cảnh vật sáng sủa, tôi dễ dàng nhìn thấy cái động đen sì giữa lưng chừng núi. Khi tôi tiến gần cửa động, hệ thống nhắc nhở “bạn phát hiện sào huyết chim hồng tước”. Chắc chắn ~ tôi cảm thán nhìn vào cái huyết động xấu xí, chỉ có loại địa phương xấu xí này mới dưỡng ra được loại chim xấu xí kia.

Nhìn thời gian, còn 2 giờ nữa. Tôi tìm một nơi ẩn nấp hẻo lánh ở gần đó, có thể nhìn thấy cửa động, bắt đầu gọt mũi tên. Tùy thời tùy chỗ không quên nâng cấp kỹ năng đã trở thành thói quen của tôi. Dù sao chức nghiệp cơ quan sư của tôi rất có tiền đồ. Nhưng ngồi gọt mũi tên một lát tôi liền dừng tay, không phải tôi lười biếng, mà bởi vì tôi phát hiện một thứ thú vị.

Nhìn cái khối đá màu đỏ nhỏ nhỏ trong tay, nội tâm tôi nở hoa. Tầng đá này gọi là hồng thạch tín. Đây không phải là thứ do thiết kế sư tự chế ra, mà nó có thật ở ngoài đời. Nói ba chữ “hồng thạch tín”, người bình thường sẽ không biết nó là cái gì. Nhưng nó có một cái tên khác, hơn nữa cái tên này cực kỳ nổi tiếng, cơ hồ tiểu thuyết, tivi, phim ảnh nào đều nhắc qua, đó là hạc đỉnh hồng. Đúng vậy, nó là một cây cỏ độc, cực kỳ độc. Là loại cỏ độc tự nhiên của tạo hóa.

Dĩ nhiên, nguyên nhân khiến tôi cao hứng không phải vì cái tên gọi, mà là thuộc tính của nó.

>> Hồng thạch tín, dược liệu, kịch độc, nguyên liệu điều chế hạc đỉnh hồng và thạch tín.

Người bình thường đọc tới thuộc tính này, phản ứng đầu tiên sẽ nghĩ phải dùng nó với một loại dược liệu nào khác để tinh luyện, bởi vì một loại cỏ không thể tự thân chế biến thành 2 loại dược phẩm được. Nhưng tôi lại biết rất rõ, hạc đỉnh hồng và thạch tín, tuy là 2 cái tên nhưng thật chất là một thứ. Hồng thạch tín ở dạng lỏng thì gọi là hạc đỉnh hồng. Hồng thạch tín ở dạng bột thì gọi là thạch tín. Nhân viên thiết kế cố tình ghi như vậy, nhất định là muốn chơi khăm người khác. Đáng tiếc, không lừa được tôi.

Tôi quyết định thật nhanh, chuyển tay qua tinh luyện khối hồng thạch tín này. Bỏ thêm chút nước, luyện ra được hạc đỉnh hồng. Sau đó, tôi lại tìm một khối hồng thạch tín, luyện khan, kết quả đúng như dự liệu, lấy được thạch tín. Nhìn xem thuộc tính của 2 loại độc.

>> Hạc đỉnh hồng: tổn thương +70 điểm/giây, nuốt vào, tổn thương +300 điểm/giây

>> Thạch tín: hòa với nước, tổn thương +30 điểm/giây, nuốt vào, tổn thương +500 điểm/giây.

Tôi thất vọng. Hai loại độc này chỉ thích hợp cho địch nhân trực tiếp nuốt vào. Nhưng ai ngu đến độ tự nuốt độc chứ? Chẳng lẽ lúc đánh quái, tôi phải canh thời điểm quái mở miệng ra thì ném thuốc vào???? Quá bất thường à... Tôi lắc đầu, đem ý tưởng điên rồ đó quăng ra khỏi đầu.

Kỳ thật, hạc đỉnh hồng tương đối thực dụng hơn một chút. Bởi vì độc được trên người Đồi Trắng Thay Đen là loại +30/s, mua từ cửa hàng của hệ thống. Bôi độc được trực tiếp lên đầu mũi dao, hoặc là dùng kỹ năng [ngâm độc] của đạo tặc để bôi độc được lên vũ khí sẽ đề cao công kích. Nhưng độc được có thời hạn sử dụng, vượt quá thời hạn sẽ không có hiệu quả. Hạc đỉnh hồng có thuộc tính cao hơn độc được của cửa hàng. Không thể nghi ngờ, nó là được phẩm cần có của chức nghiệp đạo tặc, dùng cho việc trộm cướp, giết người, đánh lén, kẻ cả đánh quái thăng cấp. Lại nghĩ tới, nếu nhờ Đồi Trắng Thay Đen bôi độc lên mũi tên, không phải pháp tiện của tôi sẽ càng như hổ thêm cánh?! Tôi vui thích nghĩ tới cảnh tượng đó, thế là quyết định, hoàn thành nhiệm vụ lần này, trở về, tôi liền gia nhập Ngũ Tặc Đoàn. Ai đó đã từng nói: lực lượng của tập thể là vô hạn lượng. Huống hồ đây là tập thể của một đám đạo tặc biến thái? Tiền đồ sáng bừng cỡ nào a~

Không do dự nữa, tôi lập tức đi tìm mấy viên đá hồng hồng.

Phản phát ~

Chấn động quen thuộc. Tôi ngẩng đầu. Chim hồng tước xuất động rồi.

Tôi thu thập trang bị, rón rén đi đến cửa động, nhìn thấy nội tình rất rõ ràng, không tề, ánh mắt của Cung Tiền Thủ là nhất đẳng, đổi lại chức nghiệp khác, đi vào sơn động đen thui liền như người mù. Đương nhiên người khác có thể đốt đuốc, nhưng hiện giờ tôi đang muốn đánh lén nha.

Bên trong động không hợp với lẽ thường. Đây là thạch nhũ động tự nhiên, ánh sáng nhập nhòa, tiếng nước tí tách, tôi dán sát vào thành động, mò mẫm đi vào. Thời gian có hạn, 1 giờ sau đám hồng tước sẽ trở về. Tôi phải tranh thủ, bởi vì tôi không tin đám quái điều kia sẽ chịu kết bạn với vị khách không mời mà đến.

Đột nhiên hai mắt tôi sáng lóa, tôi dùng chân. Phía trên huyết động có vài khe hở, ánh mắt trời lên lờ lờ xuống. Bên dưới quang sáng đó là một tổ chim, bên trong tổ chim là một con quái điều xấu xí đến nỗi khiến tôi gặp ác mộng, chính là boss, 30 cấp Hồng Tước Vương.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Khoảng Cách Giữa Thiên Đường Và Địa Ngục

Làm sao để giết chết Hồng Tước Vương? Tôi bắt đầu tính toán.

Huyết động tuy lớn nhưng so với không gian thoáng đãng bên ngoài vẫn thuộc dạng hạn chế bó buộc. Hơn nữa, nó rất trống trải. Đối với cung tiền thủ mà nói, loại địa hình này rất khó hoạt động. Cách tốt nhất là vây khốn boss, sau đó ngược đãi nó. Có điều, nhìn hình thể của con chim, mạng nhện sẽ không có nhiều công dụng, cao nhất là quấy rối nó vài giây. Hơn nữa, kết một cái mạng nhện lớn như thế cần bao lâu a~ Lần trước ở nghĩa trang, tám lưới kia kết hơn 2 giờ mới xong đó. Chính vì vậy, phương pháp vây khốn boss bị loại bỏ.

Mà khoan, dùng mạng nhện ngăn cản đám chim hồng tước quay về thì vẫn có thể nha. Vạn nhất đến lúc đó tôi còn chưa đi ra, tốt xấu có thể kéo dài một chút thời gian. Nghĩ liền làm, tôi ra lệnh cho Con Nhện.

“Con Nhện, đi ra phía sau, tìm vị trí hẹp nhất của cái động, kết một tám lưới, người ở đó ngăn trở đám chim hồng tước từ bên ngoài bay vào.”

Con Nhện gật gù đầu, lắc lắc cái móng tròn vo của nó, bò đi. Còn tôi sao? Tôi xử ngay biến thân thuật.

Biến thân thuật, tên sao ý vậy, sử dụng kỹ năng này sẽ biến ra một hình dạng khác. Tôi sử dụng kỹ năng này sẽ biến thành một tiểu hồ ly, phỏng chừng là một bé hồ ly 4 tháng tuổi. Móc tám gương ra, nhìn trái nhìn phải, lông xù đúng là đáng yêu quá a~ Kỳ thật tôi không phải muốn biến thành hồ ly. Nhưng thuật biến thân của Yêu Hồ tộc chỉ có thể biến thành hồ ly, hết cách. Trong hình dạng hồ ly, tôi không có bất kỳ sức chiến đấu nào, chỗ tốt duy nhất là tôi sẽ không bị quái vật tấn công. Đương nhiên, đổi lại, tôi cũng không thể công kích quái vật.

Đi đường bằng bốn chân đúng là không thói quen, tôi lôi kéo cái đuôi xù to tướng, lúc la lúc lắc, lung la lung lay đi tới, thường xuyên xuất hiện tình huống cùng tay cùng chân cùng bước. Xem ra sau này phải thường xuyên luyện tập một chút, nếu không lúc gặp phiền phức, muốn chạy cũng không chạy được.

Đi tới phía sau Hồng Tước Vương, nó ngay cả liếc cũng không thèm liếc nhìn tôi... hắc hắc... chiều này đúng là hữu dụng, dùng để trinh sát tình hình quân địch là thích hợp nhất. Hồng Tước Vương không nhúc nhích ngồi xổm trong tổ chim. Cách nó không xa có một cái trứng chim màu xám.

Người bình thường nhìn thấy trứng chim, suy nghĩ đầu tiên nhất định là: trộm nó. Một trứng sùng vật cấp 20 đề ngay trước mắt chính là một khối vàng ròng đó. Nhưng tôi thì hoàn toàn không có hứng thú với cái trứng kia. Thử tưởng tượng xem, bạn sẽ nuôi dưỡng một con ngọc ung Thổ Nhĩ Kỳ làm

súng vật sao? Chắc chắn không. Đẳng này, chim hồng tước còn xấu xí hơn ngốc ung Thổ Nhĩ Kỳ đến trăm lần. Có quý mới muốn nuôi nó a~ Nếu muốn súng vật, tốt nhất là nuôi tôi nè. Lông xù có bao nhiêu đáng yêu nha~ Tôi nhìn đôi móng vuốt nhỏ xíu của mình. Thiệt là đáng yêu quá đi~

Vòng vo quan sát địa hình cả buổi, tôi không phát hiện được vị trí ẩn nấp nào thuận lợi. Hồng Tước Vương vẫn im lặng nằm trong ổ. Theo kinh nghiệm giết hơn 100 con chim hồng tước của tôi mà nói, nhược điểm của loại quái này chính là cái bụng. Chỗ đó chỉ có vài cọng lông tơ, cơ hồ nguyên làn da đều lộ ra bên ngoài. Nếu có thể làm cho nó bay lên cao, sau đó bắn tên vào bụng nó, đây là chiến thuật duy nhất tôi có thể nghĩ ra.

Sau khi đã thông tư tường rồi, tôi lần mò trở lại vị trí lúc trước, biến về hình người. Quay đầu nhìn Con Nhện đang không ngừng đan lưới. Ừm, nếu đánh không lại, tôi còn có thể đào tẩu. Mạng nhện này tốt xấu gì cũng có thể ngăn cản Hồng Tước Vương một thoáng. Chỉ cần tôi ra đến cửa động liền có thể sử dụng ngự không thuật bay về Thiên Thành. Hồng Tước Vương cho dù là boss trâu bò cũng sẽ không dám đến gần Thiên Thành. Bởi vì Thiên Thành là nơi tụ tập một đám biển thái.

Tôi đoán đúng phần mở đầu, nhưng không đoán được kết quả...

Hít sâu một hơi, tôi bắn ra một mũi tên răng sói. Con Hồng Tước Vương này tính tình cực thối luôn. Mũi tên của tôi còn chưa bắn tới nó, nó đã phun ra một cái vòi rồng. Khảo!!!! Không ngờ nó còn biết sử dụng pháp thuật của dòng họ nhà Phượng Hoàng.

Phượng hệ pháp thuật là pháp thuật có tốc độ công kích nhanh nhất, thời gian phát động ngắn nhất, cool down ít nhất, phạm vi công kích lớn nhất. Nhưng cũng bởi vì có quá nhiều lợi thế nên cường độ phóng xuất của nó thua xa những hệ pháp thuật khác.

Công kích của Hồng Tước Vương không lấy được mạng của tôi, bởi vì tôi là cung tiễn thủ cao mẫn. Một bên tiếp tục công kích boss, một bên nhanh nhẹn tránh né pháp thuật của boss. Trong không gian hạn chế thể này, pháp thuật của Hồng Tước Vương cực kỳ hữu dụng. Phong hệ pháp thuật liên tiếp được tung ra, một lát thì cuồng phong gần như bao trùm một nửa phạm vi của cái động. Không gian hoạt động của tôi càng lúc càng thu hẹp. Cbn, tác chiến trên đất của địch quả nhiên chịu thiệt thời mà. Làm sao bắt nó bay ra đây? Tôi nhìn nhìn thông đạo rộng rãi ở sau lưng, quyết định buông tha cho suy nghĩ trong đầu. Nếu lúc này tôi quay đầu bỏ chạy, boss chỉ cần nện một cái phong lôi thuật, tôi muốn trốn cũng không có chỗ trốn. Được rồi, tiếp tục ở lại đây quyết đấu một trận thắng thua vậy.

Khi tốc độ di chuyển của tôi giảm xuống, cơ hội bắn trúng điểm yếu hại của boss cũng giảm theo. Hơn nữa, kỹ xảo khống chế phi hành thuật của boss vô cùng tốt, mỗi lần nó xoay chuyển đều dụng tâm che chắn cho cái bụng. Bao nhiêu mũi tên tôi bắn ra chỉ có thể tạo ra một ít tổn thương nhỏ. Tiếp tục như vậy, đến lúc đám hồng tước trở về tôi vẫn chưa giết nổi boss. Buồn bực a~

Cân nhắc lợi hại một hồi, tôi quyết định cùng boss đổ máu. Thả chậm tốc độ, mặc kệ đám gió thốc xẹt qua xẹt lại bên cạnh, tôi nuốt vào một nắm cầm máu hoàn, nghiêm túc đứng ngắm phần bụng của boss mà tấn công. Haiz... sớm biết trước, tôi đã đọc kỹ cái phần ghi chú “làm thế nào đạt tới tỉ lệ hoàn mỹ” của La Phong, sẽ không gặp tới tình trạng chật vật như hiện tại, phải chơi kiểu lấy máu đổi máu với boss.

Tôi đã không để ý đến một quy luật chung của các game online, đó là tất cả boss khi gần cạn máu sẽ cải biến công kích, xuất hiện trạng thái cuồng hóa, chiêu thức sẽ lợi hại hơn gấp mấy lần. Bởi vì Hồng Tước Vương từ lúc bắt đầu đã sử dụng phong hệ pháp thuật cao cấp, cho nên tôi đã nghĩ nó không có cái gì lợi hại hơn nữa.

Khi tôi bắn trúng bụng của nó, Hồng Tước Vương bắn ra một cái vòi rồng, sau đó lao theo vòi rồng tấn công tôi. Tôi kinh hãi nhìn bóng dáng càng lúc càng lớn ở trước mặt. Vì tránh né cái vòi rồng nên tôi đã nhảy tới một góc chết, không thể chạy trốn được nữa. Hồng Tước Vương cứ như vậy lao tới, đôi cự trảo hung hăng chụp xuống đầu tôi...

Bị chụp tới nhất định sẽ chết rất thảm!!!! Đây là suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu tôi. Và phản ứng đầu tiên theo bản năng của tôi là cầm lấy vũ khí chặn lại đôi móng vuốt kia. Hoàn toàn quên mất vũ khí tôi đang cầm trong tay chính là bảo bối Sát Quỷ.

Răng rắc ~

Nhìn Sát Quỷ gãy thành hai đoạn, tôi ngây ngẩn cả người, không để ý đến đôi móng vuốt đang chụp tới thêm lần nữa.

Sống lại ở điểm hồi sinh của Thiên Thành, tôi ảo não suy sụp. Lần này đúng là tiền mất tật mang. Không chỉ bị giết chết, ngay cả Sát Quỷ cũng bồi tán theo. Rồi còn phải đối mặt với trừng phạt vì nhiệm vụ thất bại nữa.

Tôi hốt hoảng chạy tới tiệm thợ mộc hỏi thăm, dù chỉ có 1% cơ hội, tôi vẫn muốn thử xem có cách nào cứu chữa Sát Quỷ hay không. Nó chính là mệnh căn của tôi đó... huhu...

“Hư hao quá nghiêm trọng, không thể chữa trị.” – thợ mộc lắc đầu, tiếc hận nói – “Thật tiếc cho một khối tài liệu tốt như vậy...”

Sau đó tôi chạy tới công hội thợ rèn.

“Hư hao quá nghiêm trọng, không thể chữa trị.” – thợ rèn lắc đầu, tiếc hận nói – “Thật tiếc cho một cây cung tốt như vậy...”

Mang tâm tình trầm trọng, tôi trở lại nghĩa trang. Đồng trưởng nhìn thấy vẻ mặt ủ oải của tôi liền cảm thán.

“Haiz... ta đã khuyên ngươi rồi mà ngươi vẫn không chịu nghe. Hài tử đáng thương...”

“Chuyện đã như vậy, Đồng trưởng lão, ông trực tiếp nói cho tôi biết trừng phạt là cái gì đi. Dù sao hôm nay tôi bị đá kích quá nhiều rồi, không kém lắm”

Tôi ôm Sát Quỷ trong lòng, không ngừng tự trách, nếu tôi không dờ hơi đưa nó ra đỡ công kích thì... Haiz~ trên đời không có thuốc chữa bệnh hồi hận, Hồng Hoang cũng không thể reset (khởi động lại).

Nghe tôi nói xong, Đồng trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, nói: – “Ta có một tin tức tốt và một tin tức xấu, ngươi muốn nghe cái nào trước?”

“Còn có tin tức tốt sao? Vậy nghe thử một chút.” – tôi miễn cưỡng tự vực dậy tinh thần.

“Tin tức tốt là... ta hiện tại có thể trực tiếp đem cấp bậc của ngươi thăng lên cấp 40.” – cặp mắt của Đồng trưởng lão lóe ra hào quang quý dị.

“Ặc...” – tôi ngây ngẩn cười ngu ngơ – “Ha hả, còn có chuyện tốt như vậy sao? Là thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật.” – Đồng trưởng lão nghiêm túc gật đầu – “Ta có lúc nào nói dối đâu.”

Cũng đúng, Đồng trưởng lão thật sự chưa có lúc nào lừa gạt tôi cả. Thăng lên cấp 40... hahahaha... tâm tình của tôi bắt đầu lâng lâng. Tôi không phải trở thành thiên hạ đệ nhất rồi? Trong lúc nhất thời, tôi có cảm giác mình đang ở thiên đường, khắp nơi đều là chim hót hoa nở, không khí sạch sẽ, nhân sinh đẹp đẽ.

Thoát khỏi tâm tình phiền muộn, tôi vui vẻ hỏi: – “Vậy còn tin tức xấu là gì? Nếu là rớt cấp tôi cũng không sợ nữa... há há...”

“Tin tức xấu...” – Đồng trưởng lão nhìn vẻ mặt tươi như hoa của tôi, móc ra một cái khăn tay – “Trước cầm cái này đã, chuẩn bị tâm lý cho tốt rồi ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Tôi hoài nghi nhận lấy khăn tay, lòng thầm nghĩ, ông lão này lại muốn cái quỷ gì, vì sao đưa cho tôi một cái khăn tay nha?

Đồng trưởng lão lại vuốt vuốt chòm râu, thờ dãi nói: – “Tin tức xấu là... cấp bậc của ngươi sẽ vĩnh viễn dừng lại ở cấp 40, không thể thăng được nữa.”

Gì? Loát một cái, tôi giống như rơi xuống địa ngục, toàn thân lạnh buốt, hồn phi phách tán. Huhuhuhu~ tôi dùng cái khăn tay lau nước mắt nước mũi, thì ra cái khăn là dùng cho chuyện này a~

Mất cả buổi khóc lóc, tôi rốt cuộc bình phục tâm tình. Tự nhủ, khoảng cách giữa thiên đường và địa ngục đúng là cùn gần như vậy. Xem ra phải làm lại từ đầu rồi, còn may tình huống chưa đến nỗi tuyệt vọng lắm. Dù sao tôi còn được thăng cấp miễn phí. Nhưng mà Sát Quỷ... tôi thật lòng không nỡ, nó đã theo tôi thời gian lâu như vậy, còn do chính tay tôi tạo ra...

“Đồng trưởng lão, có chỗ nào để cất giữ vật phẩm để nó không bị hư thối và biến mất không?”

“Ngươi tìm nơi như vậy làm gì?” – Đồng trưởng lão hiếu kỳ hỏi.

“Tôi muốn đem chôn Sát Quỷ ở đó. Tôi không nỡ để nó mục rỗng.” – tôi nhìn Sát Quỷ, không cảm lòng nỡ, lại thấy đau thương.

“À...” – Đồng trưởng lão gật đầu – “Chôn bên dưới nghĩa trang này là được, bất luận bao lâu đều sẽ không hư thối.”

“Thật sao?” – tôi nghe xong liền chạy đi tìm một chỗ trong nghĩa trang, đào một lỗ chôn Sát Quỷ, còn lấy đá cuội đặt thành vòng tròn bên trên để làm ký hiệu.

Đồng trưởng lão nhìn việc làm của tôi, bất đắc dĩ lắc đầu: – “Chậm trễ nửa ngày thời gian rồi, ngươi tới cho ta chấp hành trừng phạt thôi.”

“Chờ một chút.” – tôi mở bảng thuộc tính, bấm chọn chức năng “che dấu tính danh”, sau đó nhắm mắt, dùng vẻ mặt thấy chết không còn nói – “Tốt rồi, đến đi!”

Cảm giác xung quanh nổi lên một quầng sáng đỏ, sau đó tôi nghe Đồng trưởng lão nói: – “Được rồi, ngươi có thể mở mắt.”

Tôi nhìn bảng thuộc tính, quả nhiên đã tăng lên cấp 40, dư ra một đồng điểm chưa phân phối. Tôi cười hắc hắc, quyết định đem toàn bộ điểm số cộng vào nhanh nhẹn. Thế là siêu cấp cực tốc cung tiễn thủ của Hồng Hoang đã ra đời!!! Tôi có chút hoảng hốt mở ra bảng xếp hạng của hệ thống.

>> Độ 1: Nặc danh, đẳng cấp: ??, chủng tộc: ??

Hồng Hoang nhất định bị oanh động nha.

Tôi quả thật đoán không sai. Tờ Hồng Hoang Nhật Báo ngay lập tức cho ra đời một bài phóng sự “Thần bí cao thủ xuất hiện, đến tột cùng là thần thánh phương nào?”. Trong bài phóng sự, họ phân tích cực kỳ chuyên nghiệp về lai lịch của cao thủ thần bí.

“Đầu tiên, người này không nằm trong thập đại cao thủ của bảng xếp hạng (10 người đứng đầu). Ngay lập tức thăng cấp nhanh như vậy chỉ có thể người này đã hoàn thành một cái [Án tàng nhiệm vụ], hoặc là tìm thấy linh đan diệu dược gì đó, hoặc là vô tình giết chết ma thú cao cấp. Bất luận nguyên nhân nào, có thể khẳng định, đẳng cấp của cao thủ không đơn giản. Người này đến cùng bao nhiêu cấp? Sẽ trình diễn một màn “vương giả trở về” quét ngang thập đại cao thủ hay không?...”

Tôi đọc bài báo, chỉ biết cười khò. Đúng là tôi đi làm một cái thần bí nhiệm vụ. Có điều tôi đã không biết tự lượng sức nên đã thất bại và đây là trừng phạt. Tôi ngồi ở nghĩa trang, ngẩn ngơ nhìn mấy cái mộ bia. Lúc này, tôi không có hứng thú làm bất cứ chuyện gì. Trên người không có vũ khí, trang bị

rách rưới, không có kỹ năng trâu bò, cơ quan thuật còn ở sơ cấp, đẳng cấp còn bị hạn chế không thể tấn thăng... Haiz~ tôi chợt thấy giống như bản thân vừa khám phá hồng trần, nhìn thấu sự huyền ảo của nhân sinh, có lẽ nên xuất gia đi làm ni cô cho rồi...

Ở một nơi khác của Hồng Hoang.

“Lạc Thủy Tri Chu biến mất khỏi top 100, đồng thời thần bí cao thủ xuất hiện, ngươi nói vì sao chứ?” – Thiên Hạ Long Quỷ hỏi người bên cạnh.

“Nhện biến mất khỏi top 100, mà thần bí cao thủ lại đồng thời xuất hiện, chẳng lẽ là cô ấy?” – Âm Ảnh tự hỏi, cảm thấy với những biểu hiện vô cùng thần bí của Nhện lúc trước, chuyện này rất có khả năng.

“Sâu biến mất khỏi top 100, mà thần bí cao thủ lại đồng thời xuất hiện, không thể nào?????” – Thảo Hoa Mai bị đá kích trầm trọng. Không thể không nói, Thú Thú luôn thích so đo đẳng cấp với tôi, cho nên lúc nào cũng theo dõi bảng xếp hạng của hệ thống.

Quay lại bên này.

“Tiểu bằng hữu, ngươi như vậy là không tốt. Trên đời này, chuyện bí hiểm rất nhiều. Ngươi không cần phải vì chuyện này mà mất hết tinh thần. Ngươi còn trẻ, còn nhiều thời gian. Nhớ tới lúc ta còn trẻ...”

Tôi tiếp tục im lặng, giả bộ như không nghe thấy gì.

“Người trẻ tuổi phải có tinh thần bất khuất một chút. Té ở chỗ nào liền từ chỗ đó đứng lên. So với đẳng cấp thì còn nhiều thứ càng quan trọng hơn, ví dụ như kết hôn sinh con, làm những chuyện vui vẻ để phân tán lực chú ý, không nên bị quan như vậy. Nói không chừng, ngày nào đó ngươi sẽ gặp được một vị thần tiên có thể giải quyết phiền não của ngươi thì sao? Ngươi nói phải hay không? Người còn sống là phải biết hy vọng, phải biết...”

Thần tiên? Là Bàn Cổ đại thần? Đồng Viêm?! Đúng vậy, nói không chừng nàng ấy có biện pháp. Vừa nghĩ tới đây, tôi đã nhảy dựng lên, vội vàng bay vào hoàng cung, không để ý đến cái người vẫn tiếp tục cảm râm ở nghĩa trang.

Đồng Viêm nghe tôi kể xong những tao ngộ kia thì trầm mặc: – “Nhện, ta không giúp được ngươi. Ta không có quyền hạn này.”

Tôi tê liệt ngã xuống đất. Nếu đến Đồng Viêm cũng không có biện pháp, chẳng lẽ tôi phải đi tìm Bàn Cổ đại thần sao?

“Vậy cô có biết Bàn Cổ đại thần ở nơi nào không? Tôi đi tìm ông ấy.”

“Bàn Cổ đại thần?” – Đồng Viêm kỳ quái nhìn tôi – “Bàn Cổ đại thần căn bản không ở trong thế giới này, ngươi không có khả năng tìm thấy ông ấy.”

Tôi nghe xong liền nhảy dựng lên, kích động vạn phần: – “Cái gì? Không ở đây? Ông ta không phải là thần của Hồng Hoang sao? Vì cái gì lại không ở đây?”

“Trong thế giới của các ngươi, rất nhiều người tin vào Thượng Đế, vậy chẳng lẽ Thượng Đế sống trong thế giới của các ngươi sao?” – Đồng Viêm chậm rãi trả lời.

Tôi ưỡn oải ngồi bịch xuống, đá kích quá lớn, như vậy chuyện này không có một tia hy vọng nào luôn rồi!?

“Kỳ thật ngươi không cần ưỡn oải như vậy. Mặc dù không thể thăng cấp, nhưng hạn chế về đẳng cấp cũng không có nghĩa ngươi sẽ không thể trở thành cao thủ nha. Nói cho ngươi biết một bí mật. Yêu Hồ nguyên lực chẳng quan hệ gì với đẳng cấp. Chỉ cần ngươi thường xuyên sử dụng nguyên lực, nó tự động sẽ sinh trưởng, hơn nữa...”

“Thật sự???” – Tôi trừng mắt, sợ đây chỉ là tin tức vui quá hóa buồn.

Đồng Viêm gật đầu: – “Hon nữa, năng lực tăng trưởng là rất lớn. Nếu không thể tăng trưởng trụ cột thuộc tính thì có thể đột phá ở phương diện khác a. Trong thế giới các ngươi, có rất nhiều người tàn tật đã sáng tạo nên kỳ tích đó thôi. Huống hồ, trụ cột thuộc tính của ngươi rất không tệ đâu.”

Nghe xong lời nói của Đồng Viêm, ánh mắt của tôi liền sáng lờ lờ: – “Nghe vua nói một buổi bằng đọc sách 10 năm. Tôi đã nhớ kỹ.”

Nói tóm lại, bởi vì hạn chế về đẳng cấp, tôi có thể chuyên tâm luyện tập cơ quan thuật. Nếu không thể trở thành cung tiễn thủ vô địch, vậy tôi có thể phấn đấu trở thành cơ quan sư vĩ đại a~ Cái này với đẳng cấp là không quan hệ.

Đồng Viêm nghe tôi tăng bốc liền đỏ mặt ngượng ngùng: – “Ta gần đây trên internet đọc được một ít lịch sử của nhân loại nên mới biết được mấy điều này, không cần cảm ơn ta.”

Tôi lắc đầu, thành ý nói: – “Mặc dù những kiến thức này đều là của nhân loại, nhưng có thể chân chính lý giải chúng lại không có mấy người. Vừa rồi tôi bị cảm xúc làm cho mờ mắt, cũng nhờ có cô nhắc nhở. Có một người bạn giống như cô vậy, đúng là may mắn của tôi.”

“Ngươi nói vậy, nghĩa là đã có quyết định rồi?”

“Đúng.” – tôi kiên định gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: T Virus? Sinh Hóa Nguy Cơ (Resident Evil)?

“Sâu, bà thật sự không lên trò chơi?”

“Không lên.”

“Bà thật sự thật sự không lên trò chơi?”

“Thật sự thật sự không lên.”

“Sâu, bà...”

“Thú Thú, bà lúc nào trở nên nhiều lời dài dòng như vậy? Đã nói là không lên, đánh chết tui cũng không lên.”

“Vậy đánh không chết sẽ lên sao?”

“Cút!”

“Sâu, tui không thể tưởng tượng nổi bà là người không có tiền đồ như vậy. Chẳng phải chỉ gặp một chút khó khăn sao, có chuyện gì lớn đâu. Chẳng phải bà thường xuyên nói với tui, trò chơi chỉ là trò chơi, không cần vì chuyện trong trò chơi mà ảnh hưởng tới tâm tình của mình sao. Bây giờ bà lại quên...”

Địch ~ Dám dùng phép khích tướng với tôi. Thảo Hoa Mai đúng là không từ thủ đoạn nào.

“Bà lên trò chơi đi. Tui đang làm công tác chuẩn bị tư tưởng, một khi trở lại trò chơi, tui quyết chí sẽ tự lực tự cường, oanh tạc một hồi...”

“Thôi đi... bà lần nào cũng nói như vậy, nhưng mỗi lần lên trò chơi đều lười nhác không thèm làm gì. Tui còn không rõ bà sao.”

“Lần này tui là nghiêm túc.” – tôi chăm chú nhìn thẳng vào Thảo Hoa Mai.

... Thảo Hoa Mai im lặng một lúc mới nói: – “Sâu, tui thật không biết lúc nào bà nói thật, lúc nào bà nói dối. Thật sự rất thần bí.”

“Bà không cần nhái tiểu thuyết ngôn tình!!!!!!! Máy câu đối thoại kiểu này thật là buồn nôn.”

“... mặc kệ bà, tui vào trò chơi đây.”

“Lăn!”

Thật ra thời tiết hôm nay rất tốt. Trời trong nắng ấm. Nhìn ra bên ngoài, mặt trời rực rỡ đẹp đẽ. Tôi nhìn không được, kéo tấm thân lười biếng lết xuống lầu. Vừa vặn hôm nay không có lệnh cấm túc, tôi đi tới phòng bảo vệ đăng ký, điền xuống tên họ khóa học này nọ, sau đó theo dòng người đi ra khỏi trường.

Ác Ma Thành ban đầu là một khu du lịch nổi tiếng. Nhưng sau khi toàn bộ tín tức hình ảnh được phổ cập rộng rãi thì người tới nơi này càng lúc càng ít. Dù sao hoàn cảnh nơi này không mấy đẹp đẽ. Nó được xưng tụng là “Ruộng lúa thành”, bởi vì địa hình ở đây đi theo dạng “nhã đan”. Tất nhiên đây là danh từ địa lý học, theo ngữ nghĩa thông dụng bình thường phiên dịch ra thì là “mô đất hiểm trở”. Danh từ này dùng để miêu tả các địa hình sa mạc khô cằn, cấu tạo thường xuyên biến đổi, các khối đất cao luôn có kẽ nứt ở bên trong, mưa to sẽ khiến cho kẽ nứt càng mở rộng. Về sau, bởi vì gió lớn không ngừng bào mòn, dần dần hình thành thực rãnh và đất trũng, tạo thành hình dạng giàn giáo: các núi nhỏ biến thành cột đá hoặc thành ụ đá. Thoạt nhìn rất giống một ngôi thành bị bỏ hoang. Tôi thường thích một mình tản bộ đến đây. Nhìn những cột nham thạch hình thù kỳ quái, một bên cảm thán thiên nhiên thật là thần kỳ, một bên thả lỏng tâm tình buồn bực. Tôi bò lên một sườn núi nhỏ, từ đây nhìn sang, chỉ thấy một mảng lớn đất đai khô nứt nẻ, một ít lạch đá ẩn núp dưới các lùm cây nhỏ. Do bụi núi lửa và nham thạch bao phủ mà hình dạng ngọn núi giống như đã trải qua hàng vạn năm bị ăn mòn. Nhìn lên trên, các dãy cột đá trông như thành lũy và cung điện. Đặc biệt sinh thực vật ở đây có hình dạng rất lạ lùng. Toàn bộ điều này tạo nên một cảnh vật tương đương thú vị. (cả đoạn này thật sự không biết tác giả viết cái gì nữa, mình đã cố gắng edit theo cách mình hiểu T__T)

Hôm nay khí trời rất tốt. Bởi vì gió chỉ có cấp 3. Bình thường vào lúc giao mùa giữa hạ và thu, nơi này sẽ có gió cấp 7-8. Gió từ thung lũng thổi qua, vòng qua cồn cát, phát ra tiếng rít thê lương, như tiếng gào thét thảm thiết. Đó là lý do vì sao nơi này gọi là Ác Ma Thành. Thời điểm này, rất ít người nguyện ý đi ra ngoài dạo chơi. Dĩ nhiên, trường học của chúng tôi và mấy cái sở nghiên cứu đều có thông khí tráo (mũ thông hơi?), không cần phải sợ.

Tôi lẳng lặng đứng nhìn cảnh vật xung quanh, thẳng đến khi có cảm giác gió lớn thổi thốc vào mặt mới lưu luyến dọc theo con đường nhỏ mà rời khỏi vùng đất thần kỳ. Trước mặt tôi là một ốc đảo nhân tạo cực kỳ xinh đẹp, cũng chính là khu vực của Sở Nghiên Cứu Sinh Hóa.

Tới tòa nhà xinh đẹp là kiến trúc chính của Sở Nghiên Cứu, tôi không đi vào bên trong mà vòng ra phía sau tòa nhà, đi tới nghĩa địa công cộng.

Ở niên đại này, người bình thường sẽ không mấy để ý đến phần mộ của mình có hoa lệ đẹp đẽ hay không. Cho nên nghĩa địa công cộng ở đây rất đơn giản. Một vùng cỏ xanh mơn mẫm, chính giữa là một dãy mộ thất nho nhỏ, diện tích mỗi ngôi mộ chỉ vừa đủ chôn xuống một hủ tro cốt, bia mộ là một tấm đá màu đen, bên trên khắc tên người chết và một vài dòng chữ văn.

Tôi đi tới ngồi xuống bên cạnh một bia mộ, thuận tay hái một đóa hoa dại màu vàng ở kế bên đặt lên bia đá, sau đó cẩn thận dùng tay lau tấm ảnh bị bụi làm cho lu mờ.

“Em lại tới nhìn nó à?” – một thanh niên trẻ tuổi mặc áo khoác trắng của Sở Nghiên Cứu đi tới bên cạnh tôi, nghiêng người đặt xuống một bó hoa bách hợp.

“Ha ha, anh ấy không thích hoa bách hợp đâu.” – tôi cười nói.

Người đó bĩu môi: – “Anh biết nó và em đều thích hoa hướng dương. Nhưng cửa hàng không có bán a!”

“Vậy thì đừng mua. Dù sao anh ấy cũng không để ý đâu. Nếu có tiền, còn không bằng bao em ăn một bữa.”

“Em đó...” – người ấy im lặng nhìn tôi – “...một chút cũng không thay đổi.”

Tôi nhún vai, từ chối cho ý kiến.

“Sâu, có chuyện kiếm tiền, em muốn làm hay không?” – người đó chăm chú nhìn tôi.

Tôi cảnh giác quay đầu nhìn anh: – “Em nói trước nha, nếu là chuyện vi phạm pháp luật của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa, vi phạm đạo nghĩa giang hồ, vi phạm lương tâm, em sẽ không đồng ý.”

Kháo!!! Em tưởng em là Trương Vô Kỵ hả? Người kia phì cười nói: – “Anh nhìn giống loại người bán nước hay sao?”

“Giống cực kỳ.”

Người kia trợn mắt, một dạng mém té xiu: – “Sâu, em không thể đứng đắn một chút à. Được rồi, anh nói thẳng luôn. Gần đây tổ của anh nghiên cứu thành công một loại thuốc cải thiện hệ miễn dịch. Bọn anh đã xin giấy phép sản xuất độc quyền rồi nhưng còn chưa thí nghiệm trên người thật, vì vậy chưa thể tung ra thị trường. Bọn anh đang chiêu mộ người tình nguyện. Thí nghiệm một lần là 10 vạn RMB, thế nào, có muốn làm không?”

“Không có nguy hiểm gì đúng không?” – tôi rất yêu quý mạng nhỏ của mình.

“Tuyệt đối không.”

Vì vậy vài phút sau, tôi an vị trong căn phòng nghiên cứu của tên cầm thú này.

Quên, còn chưa giới thiệu. Tên cầm thú này là nghiên cứu sinh của Sở Nghiên Cứu Sinh Hóa, cũng là bằng hữu của tôi. Tên gọi cực kỳ có cá tính, Lục Tiểu Phụng.

Đồ mờ hôi!!! Cha anh ta chính là fan cuồng của Cổ Long, lúc con trai chào đời, ông ấy đang ôm cuốn “Lục Tiểu Phụng truyền kỳ” ngồi đọc trong bệnh viện. Cho nên lúc bị nữ hộ sĩ hỏi tên của con thì ông ta mới buột miệng nói ra cái tên làm cho người nghe choáng váng kia.

Lục Tiểu Phụng chích một ống tiêm vào cánh tay tôi, sau đó nhanh chóng đem ống thuốc màu xanh cắm vào. Dược liệu nhanh chóng chạy vào trung khu quản lý thần kinh. Trước mặt tôi là một màn hình có biểu đồ theo dõi tình trạng của tôi lúc này. Tôi xem cái biểu đồ một hồi thì nội tâm nổi lên suy nghĩ chập bông (nhảm nhí).

“Tiểu Phụng Phụng, anh làm sao mới biết hệ miễn dịch của em đã cải thiện?”

“Rất đơn giản nha.” – Lục Tiểu Phụng dương dương tự đắc nói – “Đợi sau khi tiêm T virus vào rồi, một giờ sau, anh lại tiêm cho em virus cảm mạo. Nếu như...”

“Anh nói cái gì?” – tôi kinh ngạc la lên – “T virus? Sinh Hóa Nguy Cơ (Resident Evil)? Chính là cái loại virus biến người sống thành cương thi đó hả?”

“Này này, đầu của em có bệnh không đó. Cái gì là sinh hóa nguy cơ? Cái gì là virus biến người thành cương thi? Sở dĩ gọi nó là virus vì kết cấu tế bào của nó giống kết cấu tế bào của virus. Nhưng nó là virus tốt a~ Dùng để cải thiện hệ thống miễn dịch của cơ thể. Đối với thân thể của con người không gây ra bất kỳ tổn hại nào.”

“À, thì ra là vậy.” – xem ra thần kinh của tôi có chút nhạy cảm quá rồi – “Tiểu Phụng Phụng, lần thí nghiệm này có bao nhiêu người tình nguyện tham gia? Em vì sao không thấy ai cả?”

“Em là... người tình nguyện đầu tiên.” – Lục Tiểu Phụng cười gian nói.

“Anh...” – tôi thiếu chút nữa giận nóng đầu đến ngất đi luôn. Cái gì “tình nguyện” chứ, rõ ràng là bị anh lừa gạt tới đây.

“À phải rồi...” – Lục Tiểu Phụng cắt ngang sự kháng nghị của tôi – “... cái sinh hóa nguy cơ mà em nói là gì thế? Phim khoa học viễn tưởng? hay là tai

nạn thật sự?”

“Là một trò chơi.” – tôi vô lực nhìn anh ta. Thật không biết người này lớn lên như thế nào nữa, ngay cả trò chơi cũng không biết.

“Nói đến trò chơi...” – Lục Tiểu Phụng cười rộ lên – “... trong sở nghiên cứu hiện giờ đang rộ lên phong trào chơi Hồng Hoang. Em có biết trò này không?”

“Nói nhảm, em chính là nhóm người đầu tiên tiến vào trò chơi đó.”

“Vậy thì tốt quá, anh nghe bọn họ trò chuyện rất vui, cũng muốn chơi một chút, em mang anh đi luyện cấp được không?”

“Không rảnh!” – tôi cự tuyệt không thương lượng. Chuyện của bản thân tôi còn chưa giải quyết nổi, làm sao có thời gian dẫn người khác chứ.

“Sâu...” – Lục Tiểu Phụng nghiêm túc nói – “Em làm sao có thể đối đãi với bằng hữu của mình như vậy chứ. Thật không có nghĩa khí gì cả.”

Tôi liếc một cái: – “Em ở trong trò chơi gặp phải một cái phiền toái lớn, đến bản thân còn khó bảo toàn. Cho nên hôm nay mới không vào trò chơi, đi loanh quanh giải sầu. Anh nói xem, em làm sao có bản lĩnh để giúp người khác chứ. Nếu không em giới thiệu cho anh gia nhập một cái bang hội, bạn tốt của em là trưởng lão của bang hội đó. Để em kêu cô ấy dẫn anh đi thăng cấp.”

“Vậy còn được. Nhưng mà, em gặp phiền toái gì? Có muốn anh giúp hay không?”

“Bằng vào anh? Một tên newbie không biết gì về trò chơi thì giúp được cái gì chứ. Anh không gây thêm phiền toái cho em là em đã cảm tạ trời đất rồi.”

“Sâu, em... em nói chuyện không thể uyển chuyển một chút sao. Thật khiến người ta thương tâm quá hà... hic hic...”

“Haiz... hiện giờ mọi người đều sống dối trá ngoài mặt, chẳng ai thích nghe lời nói thật nữa. Tri âm thật khó tìm a~” – tôi lắc đầu cảm thán.

Bịch ~ Lục Tiểu Phụng im lặng ngả xuống.

Một giờ sau.

“Tốt rồi, em đã được tiêm virus cảm mạo. Giờ chỉ cần quan sát một chút là có thể xác định coi T virus có hiệu quả hay không.” – Lục Tiểu Phụng nhìn đồng hồ đeo tay, hưng phấn nói.

Tôi có chút lo lắng hỏi: – “Nếu T virus không có tác dụng thì thế nào?”

“Em sẽ bị cảm mạo a~” – Lục Tiểu Phụng tự nhiên trả lời.

~~ oOo ~~

“Hắt xì ~”

“Sâu, bà sao lại bị cảm rồi? Khí hậu rất ẩm mà.” – Thảo Hoa Mai kỳ quái nhìn mặt trời trên cao.

“Hắt xì ~” – tôi lúc này chỉ muốn đem 10 vạn RMB đổi thành tiền xu, sau đó cầm cái bao tiền xu đập chết tên Lục Tiểu Phụng kia.

Uống xong thuốc trị cảm, tôi mệt mỏi nằm vật ở trên giường, nội tâm gào khóc, vì sao tôi lại xui xẻo như vậy a~ Đi ra ngoài một vòng liền dính phải cảm mạo. Tôi còn tính lên trò chơi đây... huhu... một cái cuối tuần cứ như vậy bị lãng phí hoàn toàn.

“Nhện bảo có chuyện quan trọng muốn nói, làm sao đến giờ còn không thấy bóng dáng đâu?” – Đồi Trắng Thay Đen nhìn danh sách hảo hữu, tên Lạc Thủy Tri Chu vẫn xám xịt.

“Có lẽ bận chuyện gì đó nên mới chậm trễ, cô ấy nhất định không lỡ hẹn với chúng ta.” – Trộm Long Tráo Phụng luôn vì người khác mà suy nghĩ.

“Ta thì đoán cô nàng đi hẹn hò với bạn trai, vui đến quên trời quên đất nên đem chúng ta quăng ra sau đầu luôn rồi.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó lúc nào cũng không đứng đắn.

Ba~ Đồi Trắng Thay Đen đánh một cái lên đầu Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó.

“Đừng đoán mò. Chúng ta lại lên kế hoạch thoảng một cái đi. Chuyện náo nhiệt ở Long Tức Mê Cung mọi người chắc là nghe qua rồi, chúng ta có lẽ cũng nên đi tham gia một chút?”

“Tôi không tán thành chuyện này.” – Tuyệt Mệnh là người đầu tiên tỏ thái độ – “Tất cả đại bang hội đều kéo tới đó, hoặc ít nhất là phái thám tử túc trực ở đó. Nếu chúng ta đi, nhất định không chiếm được chút tiện nghi nào. Tiểu Tặc, mau đọc bản tin mới nhất.”

Đang ngồi đọc Hồng Hoang Nhật Báo, Tiểu Tặc nghe gọi liền gật đầu, bắt đầu đọc to.

“Từ khi Long Tức Mê Cung bị phát hiện đến nay, thời gian đã qua 1 tháng. Theo thống kê, trong khoảng thời gian này, số lượng đạo tặc và thích khách

tiến vào thăm dò đã đạt tới con số 582 người, nhưng chỉ có 2 người còn sống trở ra. Một là phó bang chủ của Huyết Nhạn Các – Quý Thủ Lư. Hai là siêu cấp phóng viên Cầu Từ. Theo lời Cầu Từ miêu tả thì anh ta may mắn đi tới lối đi cuối cùng của mê cung, vượt qua thủ vệ vòng ngoài là Hắc Long, đi vào bên trong liền thấy một con Kim Long đang đuổi giết một tên thích khách, chính là phó bang chủ của Huyết Nhạn Các. Mà trên lưng Kim Long có đeo một gốc cây rất kỳ quái, không hề có cành lá gì cả, mà treo đầy những tấm lệnh bài vàng chói. Theo suy đoán, đó chính là đất phong lệnh! Sau khi tiếp xúc với Quý Thủ Lư, phóng viên của tòa soạn đã chứng thực, những lệnh bài kia đúng là đất phong lệnh. Gần đây, Huyết Nhạn Các điều động rất nhiều thành viên đi vào Long Tức Mê Cung. Xem ra, Quý Thủ Lư đã không thành công lấy tới đất phong lệnh.

Tính đến hôm nay, đã có hơn 100 nghiệp đoàn lục tục đi vào khu rừng bên ngoài Long Tức Mê Cung, số lượng này vẫn tiếp tục gia tăng. Dựa theo tin tức của phóng viên Cầu Từ, số lượng lệnh bài rất nhiều, nếu lần này các bang hội liên hợp thành công, có lẽ sẽ có rất nhiều bang hội thành công xây dựng nơi đóng quân. Sự việc sẽ diễn tiến như thế nào? Mời các bạn đón đọc kỳ sau.”

“Giác quan thứ sáu của tôi nói rằng, bọn họ tuyệt đối không có kết cục tốt. Nhất định sẽ thất bại. Cho nên, chúng ta không cần chui vào vũng nước đục.” – Tuyệt Mệnh nói chắc nịch.

Cả đám hai mặt nhìn nhau. Bọn họ không dám bảo Tuyệt Mệnh nói chuyện không có chứng cứ. Cả đám chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Nếu tôi có mặt ở đây lúc này... khẳng định cũng sẽ về phe Tuyệt Mệnh. Bởi vì tôi biết rất rõ, giác quan thứ sáu của nữ nhân đôi khi rất linh nghiệm.

Quả nhiên, sáng hôm sau, lại có bài báo về tình hình ở Long Tức Mê Cung.

[Đoạt lệnh bài thất bại, bị giết sạch trở về, bắt đại nghiệp đoàn thương vong thảm trọng]

“Nghe nói khi Hắc Long bị đánh rớt một nửa huyết, Kim Long ở bên trong sẽ bay ra, trực tiếp quăng một cái cấm chú Thánh Quang Phổ Chiếu, đem toàn bộ thành viên tinh anh của bắt đại bang phái đi bán muối.” – Tiểu Tặc chặc lưỡi – “May mắn chúng ta không đi. Luyện cấp đầu có dễ dàng. Đoán chừng bang chủ của bắt đại bang phái hiện giờ buồn bực sắp chết luôn rồi.”

Tôi không biết lãnh đạo các bang phái khác phiền muộn ra làm sao. Nhưng tôi tình huống cảm nhận được Thảo Hoa Mai phiền muộn muốn điên rồi. Bởi vì Thú Thú đang gào thét trong phòng ký túc xá. Âm thanh xuyên thấu màng nhĩ làm tôi đau đầu chóng mặt, cực khổ cực kỳ.

“Thú Thú, bà không biết tôi đang là người bệnh sao? Bình tĩnh một chút. Không nên để trò chơi ảnh hưởng tới tâm tình.”

“Còn là nữa, tui sẽ lột trần bà ném ra hành lang à!” – uy hiếp của Tiểu Lược luôn luôn có tác dụng, Thảo Hoa Mai lập tức cầm nín.

“Sâu a~ bà không biết đâu...” – Thảo Hoa Mai về mặt đáng thương nhìn tôi – “... công hội của tui chết rất nhiều người. Nội tiền an ủi (phát cho mấy kẻ đã hy sinh vì bang hội) đã đem kim khố cạn sạch rồi. Toàn bộ là nhân dân tệ đỏ rực đó. Tui thật không muốn sống nữa... huhu...”

Không muốn sống liền đi tự sát giùm cái. Tôi la lên trong lòng. Dĩ nhiên tôi không dám nói ra câu này. Nhìn trạng thái tinh thần hiện giờ của bà, nếu tôi nói ra, dám chừng bà sẽ nhào lên bóp chết tôi luôn. Tôi bây giờ là bệnh nhân suy yếu, không có khí lực để phản kháng nha.

Đột nhiên tôi có chút lo lắng cho Ngũ Tặc Đoàn. Bọn họ sẽ không đi tham gia náo nhiệt chứ? Còn có Âm Ảnh nữa, sẽ không giống như Thảo Hoa Mai lên con động kinh chứ?

“Thú Thú, tui có giấy bác sĩ, ngày mai bà cầm nó xin phép nghỉ học giùm tui. Ngày mai tui phải vào trò chơi xem tình hình.”

“Sâu, bà quá hèn hạ. Tiết học sáng thứ hai là kinh khủng nhất. Bà rõ ràng cố ý sinh bệnh để trốn học.” – Thảo Hoa Mai cầm phẫn nói.

Tôi im lặng không nói gì, bộ tướng tui muốn sinh bệnh hả, còn không phải là do tên hỗn đản Lục Tiểu Phụng kia làm hại sao?

Đêm khuya.

Sở Nghiên Cứu vẫn đèn đuốc sáng trưng, Lục Tiểu Phụng theo dõi mô hình T virus trên máy tính, sàu mi khổ não, thí nghiệm trên động vật thành công 100% à nha, tự tiêm cho bản thân cũng hữu dụng, vì sao với Sâu lại không có kết quả chứ? Vấn đề ở đâu a?

“Tiểu Lục!” – một nghiên cứu viên gõ cửa – “Nghĩ cái gì đến xuất thần vậy. Hồi trưa anh quên nói cho cậu biết. Anh cầm đi ống thuốc ở tủ số 2, là cái T virus ấy. Đừng tưởng bị mất nha.”

“Gi?” – Lục Tiểu Phụng đứng bật dậy – “Thế... chỗ đó đựng cái ống màu xanh da trời là thuốc gì?”

“Là T3.” – người kia kỳ quái trả lời, không biết Tiểu Lục vì sao lại khẩn trương như vậy.

Còn may chỉ là T3, Lục Tiểu Phụng thở ra. T3 là loại thuốc mới thí nghiệm ra, dùng để chữa trị trung khu thần kinh, không phải loại có hại với thân thể.

“Vậy nếu người bình thường tiêm vào T3 thì sẽ ra sao?”

“Chuyện này à...” – nghiên cứu viên nghĩ nghĩ – “...chúng ta còn chưa thí nghiệm trên cơ thể sống, có lẽ không có vấn đề gì đâu. Cậu không phải đã...”

Lục Tiểu Phụng phiền muộn gật đầu: – “Em tiêm nó cho một người bạn. Hiện giờ cô ấy bị cảm mạo xoay cho buồn bực luôn.”

“Vậy cô ấy có phản ứng dị thường nào không?”

“Không có. Em tiêm virus cảm mạo vào người mới khiến cô ấy sinh bệnh nặng.”

“Không xảy ra chuyện ngoài ý muốn là tốt rồi... chuyện này không nên báo cáo cho sở trưởng biết à nha.”

“Đương nhiên rồi, báo cáo một cái hai anh em chúng ta đều chết.”

“Bạn của em sẽ không nói gì chứ...”

“Không đâu. Đợi lần sau trường cô ấy gỡ bỏ lệnh cấm thì chúng ta mua chút đồ ăn vặt đến thăm là được rồi. Cô ấy rất dễ nói chuyện.”

“Thế thì tốt.”

Lúc này, nằm trên giường ngủ say như chết, tôi hoàn toàn không biết bản thân đã vinh hạnh trở thành người đầu tiên thí nghiệm virus T3.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tôi Là Đầu Lĩnh Của Đạo Tặc Đoàn

Mặc dù đầu óc còn choáng váng, tôi vẫn sớm mò lên trò chơi. Hừ? Hình như Hồng Hoang có điểm không thích hợp lắm. Tôi nghi hoặc đưa mắt nhìn xung quanh. Ừm... mọi thứ đều bình thường mà, chẳng lẽ do bị cảm mạo? Lắc lắc đầu, được rồi, chuyện nghĩ không ra thì không nghĩ nữa.

Tôi không liên lạc với ngũ tộc ngay, trước hết dùng một cái ngựa không phi hành bay ra bia rừng Tri Chu. Wow... chiều này cực kỳ dễ sử dụng. Khó trách đám Yêu Hồ tộc đều không đem đầm lầy sương mù và rừng rậm Tri Chu vào mắt. Phóng một cú liên tới nơi nha. Có điều, khuyết điểm của chiều này là quá hao phí nguyên lực. Chẳng trách lúc trước Phạm Lộ chỉ đem tôi bay đến bia rừng, bởi vì sợ lãng phí nguyên lực a~

Đã đến khu vực có tín hiệu, tôi lập tức gọi cho Âm Ảnh.

“Hề lu!!! Bạn Âm Ảnh thân ái, tôi chính là tiểu Nhện Nhện. Đạo này anh thế nào rồi? Ăn không thấy ngon? Ngủ không đủ giấc? Bị đau bụng táo bón? ...”

Lại nói, phía bên kia, đám cao tầng của Huyết Nhạn Các đang ở cùng một chỗ đi cày level. Âm Ảnh thấy máy truyền tin nhấp nháy, không chút để ý bấm nút nhận. Ai ngờ từ bên kia truyền tới âm thanh của nữ tử lưu manh còn hỏi mấy câu tục tĩu như vậy...

Âm Ảnh liếc mắt nhìn đám bang chúng xung quanh, không chút để ý nói: – “Tôi đi nghe điện, lát sẽ quay lại.”

Nói xong Âm Ảnh chạy như điên đến một chỗ vắng người, đảm bảo không ai nghe thấy mới bắt đầu dòn dập hỏi tôi.

“Nhện, vì sao lâu như vậy mới có tín tức? Cô chuyển chức thành công rồi chứ? Bây giờ đang ở đâu? Cao thủ thần bí trên BXH là cô phải không? Bao giờ cô mới về? Cô...”

“Này này... Anh hỏi từng câu thôi...” – tôi nhanh chóng cắt ngang. Lo lắng như vậy, xem ra anh ấy rất nhớ tôi nha~

“Được, hỏi từng câu. Bây giờ cô ở đâu?”

“Vẫn còn ở Yêu Hồ tộc. Nhưng hôm nay tôi cố ý đi ra bên ngoài để truyền tin cho anh.”

“Chuyển chức thành công rồi à?!”

...

Hồng Bò Cạp đứng xa xa nhìn Âm Ảnh, sắc mặt cực kém. Hồng Bò Cạp nhận ra giọng nói tục tĩu vừa nãy là tiếng con gái. Cái người con gái “không đứng đắn” này rốt cuộc là ai? Vì sao chưa từng nghe nói qua?

“Làm sao? Hồng đại mỹ nhân đang ghen hả?” – Soái Tuyệt Thiên Hạ cười cười.

“Nữ nhân kia là ai? Ngươi từng nghe qua sao?” – Hồng Bò Cạp nhìn chăm chăm vào Âm Ảnh, gần giọng hỏi.

“Bọn họ cho dù có quen biết cũng chỉ là quen qua mạng. Mà bọn người chúng ta chính là đang ở cùng một chỗ trong hiện thực nha. Ngươi muốn Âm Ảnh sao? Chỉ cần nói một tiếng... ta sẽ giúp ngươi a~” – Soái Tuyệt Thiên Hạ cười phồng đũng.

“Hử? Ngươi sẽ giúp ta? Điều kiện gì? Nói đi!”

“Ha ha... chỉ cần ngươi giới thiệu vài em gái xinh đẹp cho ta là được rồi. Dĩ nhiên phải ở trong hiện thực.” – Soái Tuyệt Thiên Hạ nhàn nhạt trả lời.

“Thành giao!” – Hồng Bò Cạp nhìn bộ dáng đầu giả của tên kia, cắn răng nói.

“Cầm!” – Soái Tuyệt Thiên Hạ lấy ra một bình sứ nhỏ – “Đây là thuốc mê do được sư trong bang điều chế, ăn vào sẽ khiến toàn thân tê liệt, có muốn logout cũng không được. Dùng như thế nào chắc không cần ta dạy ngươi nhỉ?! Âm Ảnh là một người đàn ông vô cùng có ý thức trách nhiệm. Đây là phương pháp dễ dàng nhất để KO hắn. Khi chuyện đã rồi, hắn muốn chạy cũng chạy không thoát bàn tay của ngươi.”

Người đứng ở phía xa hoàn toàn không phát giác ra đang có một âm mưu nhắm vào mình. Anh ấy còn đang cao hứng hỏi thăm tới tới tấp.

“Nhện, thần bí cao thủ trên bảng đẳng cấp có phải là cô không?”

“Không thể nào... chuyện này mà anh cũng đoán ra... thần a!!!”

“Nói thừa, tên của cô vừa biến mất khỏi top 100 thì thần bí cao thủ xuất hiện, chỉ cần là người thường xuyên chú ý bảng đẳng cấp đều có thể đoán ra.”

“Ặc... trách không được Thảo Hoa Mai đoán một phát liền ra. Nhưng có lẽ trừ bỏ 2 người thì không ai chú ý tới tên tuổi của tôi đâu, cho nên anh đừng nói cho ai biết nha.”

“Được. Thảo Hoa Mai là ai?”

“Là đảng hữu của tôi. Nàng là một triệu hoán sư rất trâu bò. Hôm nào sẽ giới thiệu cho 2 người biết nhau.”

“Chùng nào cô về?”

“Chuyện này sao... chưa biết nữa. Tôi còn một số việc phải xử lý nên chưa thể rời khỏi Yêu Hồ tộc. Có lẽ phải đợi thêm vài ngày nữa.”

“Trở về liền tới Tô Nhiếp Thành, vào tổng đàn Huyết Nhạn Các tìm tôi a~”

“Được... à... có chút vấn đề xảy ra, tôi phải cúp máy đây. Hôm nào trở về sẽ tìm anh.”

“Tốt, bye bye.”

Tôi tắt máy truyền tin, nhìn 7 tên lướt bối vừa xông ra từ rừng rậm. Chúng đồng loạt nhìn tôi, ánh mắt giống như đang nhìn cao lương mỹ vị. Kháo ~ Bọn bây nhìn cái gì mà nhìn. Tao không phải đồ ăn. Tôi thầm mắng chửi trong lòng, chân không chậm trễ, khởi động ngự không phi hành bay trở lại Thiên Thành.

Từ chỗ Đồng Viêm tôi đã biết, lướt bối là thủ vệ vương cung của Yêu Hồ tộc, do hội trưởng lão khống chế, chuyên phụ trách ám sát những người có mưu đồ bất chính với Yêu Hồ tộc, ngoài ra, bọn chúng còn có thể tự ý ra tay sát hại thành viên phạm pháp của Yêu Hồ tộc mà không cần sự cho phép của tộc trưởng. Vừa rồi, tình cảnh của tôi vừa vụn rơi vào về thứ hai. Còn may, tôi chỉ cần kịp thời trở lại Thiên Thành thì sẽ không xảy ra chuyện gì.

Vừa vào Thiên Thành, tôi gọi ngay cho Đới Trắng Thay Đen: – “Đại ca móc túi, cây cung của tôi game over rồi. Anh có quen biết ai bán cung không?”

“Có một cây cung cấp đồng ở đây. Đến Dong Bình Hiệp Hội chờ ở cửa, chúng ta sẽ chạy qua ngay.”

Ngồi đợi mới 5 phút, tôi đã thấy ngũ tặc vội vàng chạy tới.

“Nhện, hôm qua cô đi đâu? Vì sao không lên tuyến?” – Đới Trắng Thay Đen đưa một cây cung tạo hình bình thường cho tôi.

“Tôi bị cảm. Hiện tại vẫn chưa hết bệnh.” – tôi nhận cây cung, lật tới lật lui xem xét.

>> Từ đẳng cung, Công kích +20. Kèm độc tính +10, tỷ lệ 10%

Thuộc tính không tệ lắm. Nếu kết hợp với độc tiễn nữa thì càng hoàn mỹ.

“Phải rồi... mọi người có tham gia vụ âm mưu ở Long Tức Mê Cung không?” – tôi quan tâm nhất là chuyện này.

“Không có. Cô làm sao biết vụ này?” – Đới Trắng Thay Đen kỳ quái nhìn tôi.

“Một người bạn của tôi là thành viên của Triệu Hoán Liên Minh. Ngày hôm qua bị rút 1 cấp, luôn miệng tố khổ với tôi kia kia.”

“Thì ra là vậy. Nhện, rốt cuộc cô gặp chuyện gì? Cây cung của cô không phải là ngân khí sao? Làm thế nào lại game over rồi?”

“Haiz... đừng hỏi.” – tôi ảo não nói – “Ban đầu tôi dự tính hoàn thành nhiệm vụ kia xong sẽ gia nhập đạo tặc đoàn. Không ngờ lại bị boss giết chết, cây cung cũng gãy, thật khổ quá mà.”

“Không sao.” – Tuyệt Mệnh vỗ vai tôi – “Trương lai còn dài, vũ khí tốt còn có thể tìm được. Hiện tại cứ gia nhập đã. Đoàn trưởng, chúng ta phải đi xin giấy phép thành lập dong binh đoàn ngay.”

“Đúng vậy.”

Cả đám đi vào Dong Binh Hiệp Hội.

“Chúng tôi muốn thành lập dong binh đoàn.” – Đồi Trắng Thay Đen nói với NPC.

“Điền đầy đủ thông tin vào bản khai này, xong rồi đưa lại cho ta.”

Cả đám bu đầu nhìn tờ giấy.

“Chúng ta nên gọi là gì? Vẫn là Ngũ Tặc Đoàn sao? Hình như không phù hợp cho lắm.” – Tiểu Tặc ý kiến.

Đồi Trắng Thay Đen nói: – “Chính xác, hoàn toàn không phù hợp. Chúng ta phải lấy một cái tên vừa thuận miệng dễ gọi, vừa khí thế phô trương, hơn nữa phải phù hợp với phong cách đặc sắc của chúng ta. Các ngươi mau suy nghĩ!!”

“Đạo tặc thế gia?” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó đề nghị.

“Còn không hay bằng Ngũ Tặc Đoàn đây này.” – tập thể khinh bỉ hần.

“Hay là gọi Áo Ảnh Lữ Đoàn?” – Tiểu Tặc nói.

Đồ mờ mờ~ Áo Ảnh Lữ Đoàn không phải là tên gọi của đám sát thủ biến thái sao?

“Tên này không tệ, mau điền vào.” – Đồi Trắng Thay Đen vui vẻ nói, tôi trực tiếp té xỉu.

>> Hệ thống: Thực xin lỗi. Tên này đã có người sử dụng. Mời điền tên khác.

Tôi thở phào, may mà có người dùng rồi. Cái tên nổi tiếng cỡ này không nên sử dụng thì tốt hơn.

“Trong đám thợ săn (sát thủ), Áo Ảnh Lữ Đoàn còn có tên gọi khác là Tri Chu Lữ Đoàn. Hay là chúng ta lấy tên Tri Chu Lữ Đoàn đi được không?” – Tiểu Tặc hưng phấn nói, kẻ tiếp thì mọi người quay đầu nhìn tôi.

“Tiểu Tặc, cậu không thể nói vậy. Tên của dong binh đoàn sao có thể trùng với tên của tôi chứ. Hơn nữa, cậu rõ ràng là đạo văn, dám chôm tên trong manga, như vậy là không được.” – tôi nghiêm mặt dạy dỗ – “Lại nói, cái đám Áo Ảnh Lữ Đoàn kia là người tốt hay sao hả? Bọn họ chỉ là một đám biến thái. Đầu giống với chúng ta, những người có lý tưởng, có đạo đức, có nội hàm. Chúng ta là thanh niên thế hệ mới, làm sao có thể so sánh với đám sát nhân cuồng kia chứ? Cái tên của chúng ta nhất định phải thể hiện được lý tưởng của chúng ta, nhân cách của chúng ta, phẩm chất của chúng ta... mới được.”

Tôi liếm môi, trời ơi, nói một đồng chữ đúng là môi miệng quá~

“Vậy cô nói đi, chúng ta nên lấy tên gì?” – cả đám trăm miệng hỏi tôi.

Tôi đặc ý ngắt đầu: – “Chúng ta phải gọi là Tật Phong Lữ Đoàn. Có thể chỉ ra chỗ đặc sắc trong nghề nghiệp của chúng ta, cũng thể hiện chủng tộc đặc biệt của chúng ta. Hơn nữa, cái tên này vừa khí thế vừa dễ hiểu, vừa dễ đọc vừa dễ nhớ. Thế nào? Đủ trâu bò không?”

“Thật là trâu bò!” – cả đám đồng thanh trả lời.

Đồi Trắng Thay Đen nhanh chóng cầm bút viết vào bản khai.

“Nhện tỵ, cái tên này không phải giống Tật Phong Tiểu Yêu Tinh của Thám tử lừng danh Conan à?” – Tiểu Tặc nhỏ giọng hỏi.

“Cái này sao... hình như hơi giống thật... là trùng hợp thôi... haha!” – tôi không biết xấu hổ trả lời.

Bịch ~ cả đám té thành một đoàn.

“Xong rồi. Hiện tại phải điền tên đoàn trưởng. Đồi Trắng Thay Đen.”

>> Hệ thống: Xin lỗi. Giá trị danh vọng của bạn không đủ 500 điểm. Mời bạn đợi đến khi đạt được 500 điểm danh vọng lại tới xin phép. Hoặc là hiện tại đổi đoàn trưởng.

Cả đám hai mặt nhìn nhau.

“Tiểu Mệnh, danh vọng của em bao nhiêu?”

“110” – Tuyệt Mệnh nhàn nhạt nói. Đồi Trắng Thay Đen quay đầu nhìn những người khác.

“140.” Trộm Long Tráo Phụng.

“90.” Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó.

“Em 200.” Tiểu Tặc.

“Kháo!” Đồi Trắng Thay Đen mắng chửi – “Nhện, cô bao nhiêu?”

Tôi nhìn bảng thuộc tính: – “840... ha hả”

Một đám nghe xong thì sùng sốt, lập tức trao đổi ánh mắt với nhau. Đồi Trắng Thay Đen hạ tay, viết xuống. Đoàn trưởng: Lạc Thủy Tri Chu.

Tôi nhìn thấy liền nhảy dựng lên: – “Không được nha đại ca móc túi. Tôi có phương pháp tích lũy điểm danh vọng. Chỉ trong một đêm liền có thể giúp anh lấy tới 500 điểm. Hoàn một ngày thôi, không cần ghi tên tôi vào.”

Tuyệt Mệnh lắc đầu: – “Nhện, không cần nói nữa. Đây chính là ý trời. Từ thời khắc chúng tôi gặp được cô đã bắt đầu, mọi chuyện dường như được định đoạt cả rồi. Cô không cần chối từ.”

“Chính là vậy.” – Đồi Trắng Thay Đen cười nói – “Dù sao đoàn trưởng chỉ là cái danh phận mà thôi. Chúng ta đều là huynh đệ, không phân cao thấp, nói tới nói lui chỉ có mấy người chúng ta đây. Về sau mọi chuyện đều như cũ. Tôi vẫn là đại ca móc túi. Cô tiếp tục là phúc tinh của chúng tôi.”

Tôi im lặng. Mọi người nói có lý. Nhưng mà... tôi vẫn thấy rất kỳ quái. Tôi vậy mà trở thành đầu lĩnh của đạo tặc đoàn sao?!!

“Đoàn huy là cái gì bây giờ?” – Đồi Trắng Thay Đen hỏi.

Tôi không chút suy nghĩ trả lời: – “Dùng đồ án của hồ tộc. Nó...”

“... thể hiện được nét đặc sắc trong chức nghiệp của chúng ta, nét đặc sắc của chủng tộc chúng ta, hơn nữa còn rất khí thế, lại đơn giản dễ hiểu. Anh đây nói đúng không?” – Đồi Trắng Thay Đen cười cười nhìn tôi.

“Hắc hắc...” – tôi gãi đầu cười ngượng ngùng.

Những người khác cũng nở nụ cười. Và thế là, giữa bầu không khí hòa hảo đó, đoàn đạo tặc vĩ đại nhất Hồng Hoang đã sinh ra đời...

“Kế tiếp... chúng ta sẽ ra ngoài dân gian lưu lạc một chuyến sao?” – tôi hỏi.

“Không vội.” – Đồi Trắng Thay Đen khoát tay – “Chúng ta còn chưa thành thực với kỹ năng mới. Hiện giờ ở lại luyện kỹ năng đã, đến lúc ra ngoài, thiên hạ sẽ không có ngày thái bình rồi.”

Đồi Trắng Thay Đen nói rất đúng. Pháp luật của Yêu Hồ tộc rất nghiêm khắc. Ở trong phạm vi của Yêu Hồ tộc tuyệt đối không thể PK, nếu có phát sinh xung đột, mọi người chỉ có thể ngoan ngoãn nhìn xuống, đợi ra khỏi đây sẽ tính toán sau. Tôi có lần gặp vài người muốn luyện PK, không ngờ bị chop được, bị tổng vào ngục giam, sau khi được thả ra liền thành thật không dám giờ trò nữa. Nhìn khuôn mặt đầy vẻ oán niệm của họ, tôi thật có xúc động muốn chạy qua hỏi thăm xem bọn họ có phải đã bị Hòa trưởng lão sử dụng Mãn Thanh thập đại cực hình để tra tấn không?

“Nhện, lần trước cô bảo có chuyện quan trọng muốn nói, rốt cuộc là chuyện gì thế?” – Tuyệt Mệnh hỏi tôi.

“Yaaaa... cô không nhắc tới thì tôi đã quên mất.” – tôi móc mấy bình hạc đỉnh hồng ra – “Đây là độc dược, rất lợi hại. Chúng ta nhờ đại ca móc túi bôi nó lên vũ khí, lực sát thương sẽ tăng một mảng lớn.”

“Hạc đỉnh hồng???” – Đồi Trắng Thay Đen nhận lấy cái bình liền kinh ngạc kêu to – “Nhện, cô thật trâu bò nha. Loại độc này không thể tìm thấy ở đâu cả. Cô từ đâu có được vậy?”

Tôi móc khối hồng thạch tín ra, giải thích: – “Đây là hồng thạch tín, tinh luyện một phát liền có được hạc đỉnh hồng.”

“AAAA!” – tiếng kêu của Tiểu Tặc khiến cả đám nhảy dựng lên. Mọi người đưa mắt qua, cậu ta không ngừng lúi từ ba lô ra một nắm lại một nắm hồng thạch tín. Cả đám câm nín chết lặng luôn.

“Tiểu Tặc, nhóc con cậu từ đâu lấy tới?” – Đồi Trắng Thay Đen ngạc nhiên hỏi.

“Lần trước đi train ở sườn núi, em nhìn thấy thật nhiều viên đá nhỏ màu hồng, cảm thấy chúng thật là đẹp, liền nhặt về...” – Tiểu Tặc có chút thẹn thùng thú nhận.

“Trẻ nhỏ dễ dạy a~” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó giả vờ giả vịt vuốt đầu cậu ta, còn cả đám thì cười lớn.

“Nhện, cô có phối phương độc dược sao?”

Tôi lắc đầu: – “Không có. Đây là lần đầu tiên tôi luyện độc, trước kia toàn luyện cầm máu hoàn. Không nghĩ tới luyện độc được lại có xác suất thành

công cao hơn nhiều. Mọi người nói xem, nếu tôi đem bán mấy bình độc dược này cho đạo tặc, có phải sẽ kiếm bộn tiền không?”

Đôi Trắng Thay Đen nghĩ nghĩ: – “Không thể bán. Chất độc này quá mạnh. Lỡ người khác dùng nó để đối phó với chúng ta thì chết cả đám.”

“À há...” – tôi gật đầu.

“Nhện tỷ!” – Tiểu Tặc kéo góc áo của tôi – “Em nghe nói ở đây có một nơi gọi là dược cốc. Bên trong nhất định có rất nhiều thảo dược. Tỷ là dược sư, có lẽ nên đi xem thử xem.”

“Cái đó, cái đó...” – tôi hưng phấn tới cả lăm lăm. Nói thật, mấy thứ như là nhân sâm ngàn năm, tuyết liên linh chi bla bla bla, những loại thảo dược cao cấp tôi chỉ được nghe kể lại chứ chưa nhìn thấy bao giờ. Yêu Hồ tộc là nơi thần bí, nếu có một cái dược cốc, khẳng định bên trong toàn là thứ tốt. Nếu tôi có thể hái một đồng thảo dược quý hiếm, vậy thì tôi phát tài rồi. Nghĩ tới thôi tôi nhin không được liến liêu nước miếng.

“Nhện, cô đói bụng hả? Sao đang nói chuyện liến chấy nước miếng rồi...” – Trộm Long Trảo Phụng luôn quan tâm người khác. Nhưng mà... anh không nên nói ra miệng như vậy a~

Những người khác quay đầu nhìn làm tôi ngượng ngùng lúi khấn tay ra lau miệng: – “Không việc gì, không việc gì. Tiểu tặc, cậu nói nhanh lên, dược cốc ở chỗ nào?”

“Vâng, là ở phía bên kia của rừng rậm Tri Chu, dọc theo đầm lầy sương mù, đi theo hướng đông bắc chừng vài phút là đến. Nhưng miệng hang là địa bàn của Hồ Nhện 40 cấp. Lần trước có một đạo tặc chạy tới đó, vừa đụng tới Hồ Nhện liền bị giết trở về. Nhện tỷ có biến thân thuật nên chắc không có vấn đề gì đâu.”

Tôi gật đầu: – “Ừ, đã biết. Vậy mọi người đi luyện cấp ha. Tôi đi hái thuốc. Đến lúc phát tài sẽ mời mọi người ăn một bữa... haha!”

“Ô kê, cô đừng trở thành bữa tiệc cho đám nhện xoi tái là dược rồi. Chú ý an toàn, có chuyện gì liến liêu lạc với chúng tôi.”

Tôi đưa tay ra dấu “không thành vấn đề”, sau đó xử ra ngự không phi hành chạy thẳng tới rừng rậm Tri Chu.

Trong rừng rậm Tri Chu, dưới những tàng cây đại thụ, một tiểu hồ ly màu đỏ vừa đi vừa dòm dáo dác, thỉnh thoảng dừng lại cảnh giác nhìn quanh. Hồ ly vừa đáng yêu vừa thông minh như thế đương nhiên chính là bản cô nương đây rồi!!!!!!

Xa xa nhìn thấy dược cốc, tôi mở ra bốn chân, cố hết sức chạy tới. Ta nói, hồ ly chân ngắn nên chạy hơi bị chậm à, chỉ bằng một nửa tốc độ của Hồ Nhện.

Xùy ~ Kêu kêu ~

Tôi thất thần dừng lại khi nghe thấy một âm thanh kỳ quái ở sau lưng...

Aaaaaaaaaaaaaa ~

Tôi sợ tới mức mém chút hồn phi phách tán luôn. Bởi vì ngay trên đỉnh đầu trước mắt tôi xuất hiện một con Hồ Nhện còn sống sờ sờ. Tôi vừa vận đứng ngay dưới mép của nó. Nhìn lên liền thấy một cái miệng đen ngòm... thật sự quá dọa người.

Trong rừng rậm Tri Chu, Hồ Nhện là loại nhện có thân hình lớn nhất. Thật ra, Hồ Nhện trong đời thực chỉ to bằng con chó con thôi. Tốc độ của nó rất nhanh, bước đi nhẹ nhàng, là động vật theo chủ nghĩa ăn thịt. Trong Hồng Hoang, thiết kế sư vẽ con Hồ Nhện to bằng 3 con trâu rừng. Chỉ có thể dùng một từ để hình dung về con quái này: khủng bố.

Con Hồ Nhện không chú ý tới tôi, nó đang đứng nghỉ ngơi. Cho nên tôi mới có thời gian quan sát vẻ ngoài uy phong lẫm lẫm của nó.

Giáp xác của Hồ Nhện có màu đỏ sậm, bóng loáng như thép. Tám cái chân – hẳn gọi là chân đúng không – trông rất trắng kiện với những gai nhọn cứng cáp y như kim thép. Hai cái càng (nhô từ trong mép miệng ra) ngắn hơn cẳng chân một chút, cũng không cứng cáp bằng nhưng lại rất linh hoạt. Thật ra thứ trông đáng sợ nhất của Hồ Nhện chính là hai cái càng dữ tợn này đây. Hồ Nhện có thân hình hơi đẹp, lực cân bằng tốt, đánh nhau là nhất đẳng, được xưng tụng vương giả của rừng rậm Tri Chu, bởi vì ngay cả Hắc Quả Phụ (nhện đen tối độc) nhìn thấy nó cũng phải đi đường vòng.

Tôi núp dưới bóng của Hồ Nhện, nội tâm yy nghĩ, nếu có thể chop tới một con Hồ Nhện làm sủng vật thì oai phong biết bao nhiêu a~ Có điều, tôi chỉ có thể yy trong lòng, bởi vì tôi không có cái lá gan như đám cảm tử biến thái, ôm bom dìm đầu vào xe tăng.

Con Hồ Nhện đứng nghỉ một hồi thì uốn éo bờ mông đi trở về. Lúc nó xoay người mém chút đề chết tôi. May mắn tôi là một con hồ ly cơ trí dũng cảm, thông minh linh hoạt, vừa thấy nguy hiểm liền lập tức lăn 18 vòng để thoát nguy. Lưu luyến nhìn Hồ Nhện đi xa, tôi có xúc động muốn hát cho nó nghe một bài: ta có rượu ngon thịt béo, người theo ta đi, theo ta đi...

Haiz~~ dược rồi, không nghĩ nữa, tôi còn phải đi hái thảo dược.

Do vừa đi vừa nghĩ, tôi không nhìn dưới chân, kết quả không cẩn thận trượt một cú... aaaa... trên sườn dốc, một con hồ ly lông xù màu đỏ lăn lông lốc vào dược cốc...

Chương 23: Tiểu Vũ Trụ Bộc Phát Hay Là Nhân Phẩm Bộc Phát?

Tôi đứng lên, phải dám lá cây bám đầy trên người. Còn may, mỗi lần tôi làm chuyện mất mặt đều không có ai ở gần, bằng không tôi sẽ không có mặt mũi đi ra ngoài gặp người ta rồi...

Tầng 22, cao ốc công ty Hoa Phong, phòng GM (Game Master = mấy bạn quản lý game, luôn có vài GM online cùng lúc với người chơi để thuận tiện cho việc giải quyết khiếu nại), một tên con trai với mái đầu tổ quạ phá ra cười lẫn lộn khiến mọi người đều quay đầu nhìn.

“Tên điên (đồng âm với Phong Tử, người này tên Phong), người lại nổi điên cái gì đó?” – một thanh niên nhả nhận hỏi.

“Haha, Tiểu Tinh Tử (ngôi sao nhỏ, có thể người này tên Tinh), tớ đang phụ trách giám sát bọn quái vật ở Yêu Hồ Tộc thì nhìn thấy một chuyện rất buồn cười. Haha, cô nàng kia rõ ràng lẫn từ trên sườn núi xuống... Này, cậu tới đây nhìn bộ dáng chật vật của cô ta xem... Ha ha, không đau bụng thì thôi...”

Tiểu Tinh Tử không thêm để ý, quay đầu tiếp tục làm việc.

Trở lại bên này.

Tôi cẩn thận dùng đôi mắt chim ưng quan sát xung quanh, xác nhận không có ai ở đây liền “ào ào” đổi bộ quần áo cấp 40 vừa mới mua ở cửa hàng. May mà không ai nhìn thấy, bằng không người ta chỉ cần liếc một cái liền biết tôi đã lên cấp 40.

Bộ quần áo cấp 40 này mặc dù không có thuộc tính đỉnh kèm nhưng phòng ngự rất cao, cho dù đánh với Hồ Nhện tôi cũng có thể cầm cự vài chiêu. Tôi kiểm tra cái gùi đeo sau lưng, mũi tên đầy đủ, nắm chặt cây cung Tử Đằng trong tay, thuận tiện lôi Con Nhện ra khỏi sủng vật không gian, bởi vì nó đang nháo nhắt trời ở trong. Tôi muốn hái thuốc, không thể đeo Con Nhện trên lưng, quyết định lấy dây thừng xích nó lại như xích chó, một đầu dây quấn quanh eo. Vậy là tôi đi đứng trước, Con Nhện uốn éo bò đằng sau. Tình cảnh thoát nhìn rất quý dị... từng nghe nói qua có người dắt chó dắt mèo đi dạo, chưa từng nghe nói qua có người dắt Nhện đi dạo nha~ Ngạc nhiên nhất là Con Nhện hôm nay lại không buồn ngủ, đúng là kỳ tích.

“Đoạn trường thảo... Đoạn trường thảo... Mạn đà la... Đoạn trường thảo... Ô đầu... Đoạn trường thảo... Ô đầu... Ô đầu... Mạn đà la...” – tôi một bên hái thảo dược một bên lầm bầm – “Chết tiệt! Vì sao tất cả đều là độc dược a~”

Tôi ngừng tay, quay đầu. Tôi chỉ vừa bước vào, hiện giờ đứng rất gần cửa cốc. Tôi chậm rãi đi ngược trở ra, đưa tay đẩy đám dây leo quấn trên bia đá ngay trước miệng cốc. Một chữ “độc” thỉnh linh đập vào mắt. Bây giờ thì “độc cốc” biến thành “Độc dược cốc”.

Tôi choáng ~ phí bao nhiêu công sức để vào đây, không ngờ lại là độc dược cốc. Tôi nhìn thấy một đám linh đan diệu dược mọc cánh ngay trước mắt sau đó bay lên cao, tan biến vào bầu trời trong xanh. Chẳng lẽ Bàn Cổ đại thần cho rằng một cô gái đáng yêu như tôi lại thích hợp làm độc y hay sao? Chí hướng của tôi là muốn chăm sóc người bị thương mà...

>> Hệ thống: Chúc mừng bạn khám phá ra bí mật của độc cốc. Hệ thống ban thưởng một bí mật nhỏ: dùng bất kỳ độc thảo nào trong cốc rồi luyện chung với yêu hồ thảo sẽ đạt được giải dược cho loại độc đó. Hiện tại độc cốc đổi tên thành độc dược cốc. Cảm ơn bạn đã ủng hộ Hồng Hoang. Chúc bạn chơi vui vẻ.

Thiên ý! Đây chính là ý trời. Sau khi nghe xong thông báo của hệ thống, tôi ngửa mặt thở dài. Xem ra, tôi quả thực thích hợp làm độc y, ngay cả xác suất thành công luyện độc dược cũng cao hơn luyện bổ huyết dược. Cam chịu số phận vậy. Ca thán một phen, tôi sóc lại tinh thần, quay vào cốc. Độc dược cũng là dược đúng không? Vẫn có thể bán lấy tiền đúng không?

Tôi hái thuốc đến lúc mặt trời ngã về đằng tây, lúc này mới đình chỉ động tác. Không phải tôi không muốn hái nữa, cũng không phải hết độc thảo, mà bởi vì ba lô của tôi đã gần đầy, còn lại đúng 2 ô. Luôn chứa lại 2 ô trống trong ba lô là thói quen của tôi. Hồi xưa, khi mới biết chơi game online, từng xảy ra một chuyện khiến tôi tiếc hận không thôi. Lần đó, tôi thật vất vả mới đánh ra được một kiện trang bị tốt nhưng bởi vì ba lô bị đầy nên không thể nhặt, rốt cuộc bị người khác cướp mất. Loại tình huống khóc không ra nước mắt này chỉ những người đã từng trải qua mới có thể thấu hiểu. (cực kỳ đồng cảm – 3c)

Tôi chợt nhớ cái vòng tay của số 12 ở kho vũ khí (là cái ba lô có 200 ô), nếu để tôi biết được ai là người lấy nó, tôi nhất định không tha cho hắn đâu... hừ hừ.. Mà lúc này, ở Thực Nguyệt Thành, một người chơi chức nghiệp gian thương đột nhiên thấy lạnh sống lưng, kỳ quái tự nhủ chẳng lẽ mùa đông đến sớm?!

“Con Nhện.” – tôi kéo kéo sợi dây ra hiệu cho Con Nhện.

Tôi vừa đổi lại trang phục cấp 20 vừa chờ Con Nhện, bỗng nhiên cảm nhận được tín hiệu khác thường của nó. Tôi quay đầu nhìn về phương hướng Con Nhện đứng nghỉ ngơi. Choáng ~ một con Hồ Nhện đang ngهنh ngang hướng về chúng tôi. Nhìn dáng vẻ của nó thì hình như chưa phát hiện ra chúng tôi thì phải.

“Không có việc gì. Con Nhện, mau vào sủng vật không gian, ta mang ngươi ra ngoài.” – tôi đang định thu hồi Con Nhện, sau đó biến thân để đi ra khỏi đây. Ai ngờ, Con Nhện không nghe mệnh lệnh, ngược lại quay đầu chạy.

“Con Nhện, trở về!” – tôi sốt ruột hô to. Con Nhện không để ý đến tôi, nó ào ào lao tới chỗ Hồ Nhện. Cbn, sao tôi chưa bao giờ biết Con Nhện lại có thể chạy nhanh như vậy a?!? Trời ơi! Sủng vật của tôi bị chuyện gì? Vì sao lại không nghe lệnh chủ nhân?

Hiện giờ không phải là thời gian than thở. Tôi chỉ âm thầm chửi đấm nhân viên thiết kế của Hồng Hoang một trận trong lòng thôi, đôi chân không dám dừng lại, chạy đuổi theo Con Nhện. Nếu nó nhào vào tấn công Hồ Nhện, hệ thống sẽ phán định đó là công kích của tôi. Nghĩa là tôi sẽ không thể biến thân để tẩu thoát. Tôi nhất định phải ngăn cản Con Nhện. Đến lúc nhìn thấy Con Nhện và Hồ Nhện ở cùng một chỗ, tôi biết mọi sự đã muộn rồi.

Mọi người đã từng chơi trò “đánh chuột chũi”* chưa? Là cái trò mà bạn lăm le cầm trên tay một cây gậy, chuột chũi thì thay phiên nhau thò đầu ra khỏi hang đất. Công việc của bạn là cầm cây gậy đập lên đầu con chuột chũi. Tình cảnh trước mắt tôi bây giờ chính là phiên bản “đánh chuột chũi”. Hồ Nhện vung 8 cái chân không ngừng giẫm Con Nhện, bộ dáng “không giẫm chết ngươi ta sẽ không bỏ qua”. Mà Con Nhện trông rất giống một trái tinh cầu màu đen, trơn trượt vô cùng, hình dáng lại nhỏ, muốn giẫm trúng nó phải có con mắt tinh tường cùng phản ứng cực nhanh. Thoạt nhìn thì Hồ Nhện không phải là động vật có đủ 2 tố chất kể trên. Cho nên, giẫm cả buổi vậy chứ Hồ Nhện chẳng giẫm trúng Con Nhện phát nào.

Tôi nhìn Con Nhện linh hoạt tránh trái tránh phải, không khỏi đổ mồ hôi lạnh giùm cho nó, trong bụng nghĩ thầm, Con Nhện à Con Nhện, vì sao lại chọc tên sát nhân này a~ Chẳng phải người ta lớn lên cao hơn ngươi chút, đẹp trai hơn ngươi chút, uy vũ hơn ngươi chút, cường tráng hơn ngươi chút thôi sao? Làm sao mà ngươi lại nghĩ quẩn đến nỗi muốn ném thù thân phận con kiến dưới chân con voi thế kia a?

Hồ Nhện nhìn thấy giẫm thế nào cũng giẫm không đến đối thủ, nó ngừng lại, cúi người sau đó nhảy bật lên. Với 8 cái chân cường tráng, sức bật đúng là tốt vô cùng.

Bịch ~ Rầm ~

Hồ Nhện nện một cú xuống mặt đất. Một đám lá khô vung vẩy bay lên. Ừm? Con Nhện đâu rồi? Tôi đảo mắt nhìn một vòng dưới đất, không phát hiện ra tiểu tử kia. Chẳng lẽ... tôi quay đầu nhìn Hồ Nhện chậm rãi nâng thân hình cao to, nội tâm nhỏ lệ, Con Nhện a~ ngươi làm sao lại dấn như vậy chứ, bị một chiêu thái sơn áp đỉnh (núi đè) khiến cho KO rồi, không phải ngươi rất tham sống sợ chết sao... huhu...

Tôi còn chưa khóc xong, Hồ Nhện lại bắt đầu hành động “giẫm chuột”, sau đó tôi nhìn thấy một trái cầu màu đen bò lên từ đồng rác. Thì ra Con Nhện còn chưa chết. Tôi vội vàng mở bảng sủng vật ra nhìn. Đổ mồ hôi ~ một cú thái sơn áp đỉnh kia chỉ lấy mất 1/3 lượng máu của Con Nhện. Tiểu tử này đúng là đáng kinh ngạc. Nhưng có lẽ do bị mất máu nên hành động của Con Nhện hơi chậm lại. Nếu còn tiếp tục như vậy, không sớm thì muộn nó sẽ tiêu đời.

Lúc này, tôi cũng bất chấp rồi, lòi ra địa tinh thiết mũi tên, vù vù bắn vào Hồ Nhện. Trên đầu Hồ Nhện loe loe hiện lên những con số đỏ chói. Mặc dù lực công kích của mũi tên không cao nhưng được cái số lượng (mũi tên) nhiều nên trị số tổn thương tương đối khả quan, cứ đà này thì tôi có hy vọng cạo chết nó.

Sự thật chứng minh, hi vọng sớm rất dễ thất vọng. Hồ Nhện phát hiện tôi công kích nó, lập tức bỏ qua Con Nhện, dùng sức bật lên một cái hướng về phía tôi. Oa ~ siêu cấp quái vật a~ Nhìn bóng đen to khủng bố trên đỉnh đầu, trong óc tôi chỉ hiện lên một chữ: “trốn”. Tôi nhanh chóng lẩn ra xa, tránh trái núi đang đè xuống kia. Tôi còn chưa kịp đứng vững, lòng đất dưới chân lại bắt đầu rung động. Tôi choáng ~ Một cú nện của Hồ Nhện vậy mà tạo ra địa chấn (động đất) luôn. Tôi thật muốn nói với Hồ Nhện, bạn à, rốt cuộc bạn nặng bao nhiêu cân? có lẽ nên giảm béo được rồi~

Tôi vất vả sử ra tuyệt chiêu của mình, leo cây. Bởi vì khi chạy dưới đất thì lại gặp một loạt gai nhỏ mọc lên đâm lủng chân. Cbn, Hồ Nhện là quái thú hệ, không những có thể tạo địa chấn, còn có thể tạo gai đất (mũi nhọn từ đất mọc lên). Không biết nó còn tuyệt chiêu gì chưa xử ra đây nữa. Tốt nhất nên cách xa nó một chút. Dù sao tôi là cung tiễn thủ, không cần ở gần vẫn có thể tấn công. Cho nên tôi liền trèo lên cây, vụng trộm bắn tên, ý đồ mài chết nó.

Có điều, tính toán của tôi lần nữa bị phá sản. Không ngờ Hồ Nhện nhìn thấy tôi leo lên cây liền độn thổ ra xa, trở lại tấn công Con Nhện. Thật là giáo hoạt! Tôi nhìn khu rừng xung quanh, một đồng cây cành rậm rạp ngăn trở đường bắn của mũi tên, thật bó tay. Không biết là ai nói động vật càng to lớn càng ngu ngốc nhỉ (đầu óc ngu si, tư chi phát triển), tôi rất muốn bắn chết người đó!!!!!!

“Con Nhện, lại gần chỗ của ta!” – tôi ra lệnh cho Con Nhện, chỉ cần Con Nhện có thể dẫn dụ Hồ Nhện ra đến phần đất trống trải, tôi liền có thể bắn tên.

Nhưng thật không ngờ, lúc Hồ Nhện rơi vào tầm ngắm, tôi nhìn thấy một thứ khiến tôi thiếu chút nữa té lộn cổ xuống cây. Trời đất ơi! Xung quanh Hồ Nhện xuất hiện một tầng sáng màu vàng mỏng. Chính là hộ thuẫn của thổ hệ. Còn là một trong năm hộ thuẫn có lực phòng ngự mạnh nhất nữa, gọi là Tinh Tú Chi Lực. Phá vỡ cái hộ thuẫn này là chuyện viễn tưởng đối với thực lực của tôi hiện giờ. Có lẽ trị số tổn thương của tôi còn không nhanh bằng tốc độ hồi phục máu của nó. Tôi còn chưa quên, thổ hệ và thủy hệ đều có khả năng tự hồi huyết. Mặc dù bây giờ Hồ Nhện còn chưa sử dụng kỹ năng hồi huyết nhưng không có nghĩa nó không biết nha.

Tôi cảm hận nhìn Hồ Nhện, ngươi vì sao lại ác như vậy, đến một chút cơ hội đều không cho ta. Hừ, ta sẽ dùng đến tuyệt chiêu bảo mệnh, nhất định phải ám chết ngươi.

Tôi đuổi cánh tay ra lệnh: – “Con Nhện, nhả tơ, ở đây!”

Cánh tay truyền đến cảm giác dính dấp, tôi biết Ân Hình Tỉ đã ở trên tay. Tôi đột ngột kéo mạnh một cái, đem Con Nhện lôi lên cây, sau đó nhanh chóng đem dây thừng cột a cột, võ trang Con Nhện thành một cái chùy. Lần trước tôi dùng chiêu này để tiêu diệt Tuyệt Lê Độc, không biết lần này có

thể nện Hồ Nhện chóng mặt hay không? Bởi vì chỉ như vậy tôi mới có cơ hội chạy trốn khỏi đây.

Phanh ~ Bang ~

Tôi choáng ~ Hồ Nhện không bị chóng mặt, nhưng Con Nhện thì choáng đến xây xẩm mặt mày. May mắn Con Nhện bị tôi dùng dây thừng quấn lưng tung nên tạm thời nó không rơi xuống đất mà chễm chệ trên lưng của đối thủ, ở vị trí gần mõng.

“Con Nhện! Con Nhện!” – tôi sốt ruột gọi to.

Mười giây sau, Con Nhện tỉnh lại.

“Con Nhện, tại chỗ nhà tor, cầm chân nó!”

Vì vậy Con Nhện bắt đầu ra sức liều mạng nhà tor. Hồ Nhện thì gấp đến độ tại chỗ xoay vòng vòng. Không có biện pháp, phần lưng và mõng là góc chết của Hồ Nhện, nó không thể công kích tôi. Tôi nhìn Hồ Nhện xoay loanh quanh mà nội tâm đắc ý cười to. Theo lời giới thiệu trên trang chủ của Hồng Hoang thì tất cả quái vật trong trò chơi đều có nhược điểm, chỉ cần người chơi tìm ra nhược điểm của quái thì sẽ dễ dàng giết chết nó. Haha... tôi đã biết nhược điểm của Hồ Nhện chính là phần lưng rồi.

Nhìn Con Nhện nhà tor đến sắp tắt thở, tính toán thời gian chắc không sai biệt lắm, đã đến giờ tôi xuất đầu lộ diện.

Tôi nhẹ nhàng xoay người nhảy xuống, chuẩn xác rơi ngay trên lưng Hồ Nhện, hai tay lập tức nắm chặt đám tơ nhện. Tôi giống như con thạch sùng, nằm bò trên lưng Hồ Nhện, sau đó cười gian, bắt đầu phóng thuật Thu Tóm.

>> Hệ thống: Tỷ lệ quá thấp, thu tóm thất bại.

Xi, không phải tỷ lệ thấp thôi sao, tôi đây rất kiên nhẫn nha, tiếp tục vút...

Tôi không nhớ rõ mình đến tột cùng ném ra bao nhiêu cái phục tùng thuật. Tôi chỉ biết yêu hồ nguyên lực của tôi đã tiêu hao hơn một ngàn điểm. Ta nói bạn Hồ Nhện à, bạn cũng quá cứng đầu rồi. Xem ra, quái có cấp bậc càng cao thì càng khó thuần phục. Hay là tôi phải làm nó mất đi tí huyết mới được?

Tôi dùng tay phải rút băng ngưng mũi tên ra khỏi cái gùi, hung hăng đâm xuống bờ mõng của Hồ Nhện. Đoán chừng nếu La Phong biết tôi dùng mũi tên làm cái chuyện khiếm nhã này, ông ta sẽ đoạn khí (ngheñ thờ) mà chết. La Phong sư phụ tại thượng, con hướng đồng rác dưới chân lập lời thề, nếu lần này con an toàn thoát nạn, con nhất định dốc lòng nghiên cứu cung thuật bút ký của người. Trong lòng lăm lăm cầu khẩn, tay phải vẫn không ngừng đem băng ngưng mũi tên đâm vào mõng Hồ Nhện.

Khắc ~

Hình như vừa rồi tôi đâm trúng chỗ hiểm, Hồ Nhện phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Ha ha, âm thanh này lọt vào tai tôi lại như tiếng nhạc du dương. Tôi đâm, tiếp tục đâm... ha ha...

Khắc ~~~

Hồ Nhện chịu không nổi đau đớn, nó dùng tốc độ của 8 chân đâm sầm vào một gốc cây đại thụ gần đó.

Oanh!

Các bạn đã học vật lý chắc đều biết quan hệ giữa lực và phản lực. Cú va chạm kia khiến tôi bay cái véo ra khỏi phần lưng của Hồ Nhện. Lúc tôi đang bay giữa không trung, trong đầu chỉ hiện lên định luật Newton. Trong mọi trường hợp, khi vật A tác dụng lên vật B một lực, thì vật B cũng tác dụng lại vật A một lực. Hai lực này có cùng giá trị, cùng độ lớn, nhưng ngược chiều.

Bang~

Một lực lớn đánh ngược vào tôi khiến cho dạ dày ần ần đau, đầu có chút choáng váng, hơn nữa cái cảm giác kỳ quái lúc vừa đăng nhập lại xuất hiện lần nữa. Cảm giác kỳ quái gì à? Rất khó hình dung, nếu phải diễn giải thì là thế này... giống như thế giới có điểm gì đó sai lệch, cái gì cũng giống như trước nhưng lại không giống như trước, mà bản thân tôi lại không thể xác định nó không giống ở chỗ nào?!?

Tôi không có thời gian để phân tích kỹ cảm giác kỳ quái này, bởi vì Hồ Nhện đang nổi giận đùng đùng xông về phía tôi. Nhẹ nhàng nghiêng người nhảy tránh. Ủa? Kỳ quái, vì sao tôi lại không chút do dự nhảy về hướng bên này? Giống như tôi đã sớm đọc được suy nghĩ của Hồ Nhện để lựa chọn phương pháp né tránh hợp lý vậy. Đương nhiên tôi không thể đọc được suy nghĩ trong đầu Hồ Nhện. Chẳng lẽ đây là trùng hợp? Tôi lại nhảy một cái nữa, chuẩn xác né tránh công kích của Hồ Nhện. Chuyện này... trùng hợp lần thứ hai? Thân hình hơi nghiêng nghiêng, tránh thoát công kích lần thứ ba.

Tôi hiện tại có thể khẳng định, đây không phải trùng hợp, cũng không phải tôi phỏng đoán từ hành động của Hồ Nhện. Bởi vì nếu là bản thân tôi làm ra phỏng đoán, tôi phải có ít nhất 1s ngưng thần để suy tính. Đằng này, trạng thái của tôi là kiểu phản ứng bản năng, luôn làm ra động tác hợp lý nhất, kiểu như nhìn thấy mẹ chưa sẽ chảy nước miếng vậy. E hèm, hình dung như vậy hình như không đúng lắm. Phải nói là, tôi giống như có khả năng tiên tri, có năng lực đoán trước hành vi của Hồ Nhện mà sớm lựa chọn cách phản ứng.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ tiểu vũ trụ của tôi bộc phát rồi? đã kích thích đến giác quan thứ tám? Trong đầu tôi toát ra một cái suy nghĩ vớ vẩn như thế.

Tôi quyết định tìm Hồ Nhện thử nghiệm một chút ý tưởng trong đầu. Xoay người mới phát hiện Hồ Nhện đã không còn công kích tôi nữa. Bởi vì Con Nhện đã nhả đầy tơ bọc hết chân cẳng của Hồ Nhện, sau đó chêm chệch nằm trên đầu Hồ Nhện, tặc tũu gặm con mắt của đối thủ. Tôi cười ngất! Sùng vật của tôi đúng là thiên tài a~

Tôi cảm nhận được Hồ Nhện đang gấp đến độ sắp khóc, đó là nói nếu nhện biết khóc. Thử tưởng tượng, bạn phát hiện có một con côn trùng nhỏ xíu đang nằm trên lưng bạn, ở cái chỗ mà bạn không thể với tay tới, ra sức cắn bạn. Cho dù bạn biết nó căn bản không thể cắn chết bạn, nhưng bạn sẽ bị ngứa đến phát điên. Con Nhện đúng là xảo trá, không hổ là sùng vật của tôi!!!

Tôi thừa dịp Hồ Nhện bị Con Nhện khiến cho nội tiết mất cân bằng, lại lén lút bò lên lưng nó, lần nữa xuất ra băng ngưng mũi tên đâm xuống mõng nó.

>> Hồ Nhện, 40 cấp, thổ hệ thuộc tính. HP: 5000. Ma lực: 0. Nguyên lực: 1000. Công kích vật lý: 300. Công kích ma pháp: 100. Vật lý kháng: 400. Ma pháp kháng: 300 Kỹ năng đặc thù: nhà tơ cao cấp 99%, kết lưới cao cấp 99%, địa chấn trung cấp 0%, tinh tú chỉ lực trung cấp 0%

Tôi nhìn thuộc tính của Hồ Nhện mà miệng toét ra cười đến mang tai. Ha ha, nhân phẩm tốt thì làm việc gì cũng thông thuận nha. Quái vật trâu bò cỡ này mà còn bị tôi bắt làm sùng vật đây. Mặc dù có chút khó khăn trắc trở nhưng cuối cùng vẫn trót lọt vượt qua. Ở yè

>> Hệ thống: Bạn đã thành công bắt được Hồ Nhện, mời đặt tên cho sùng vật.

“Hong Nuong (là tên thường dùng của yêu tinh nhện nhện).” – tôi không nghĩ ngợi, trả lời ngay.

>> Hệ thống: Số lượng sùng vật còn lại của bạn là 1.

Chuyện này tôi biết rồi, không cần nhắc nhở a~ Tôi oán thầm trong bụng.

Tôi chỉ còn một không gian sùng vật, không thể đi lung tung bắt tầm bậy. Hơn nữa, không thể lại bắt nhện về làm sùng vật. Tôi sắp sửa trở thành người chán nhện chuyên nghiệp rồi!!

Tôi thoải mái ngồi trên lưng Hồng Nuong, nghênh ngang đi vào Thiên Thành. Trên đường, mọi người nhìn thấy tôi đều có chung một phản ứng: hóa đá 3s, sau đó quơ đại một thứ gì đó trong tầm tay, dùng ngực không phi hành tăng tốc bay về hướng rừng rậm Tri Chu.

Tôi nhìn bọn họ bay đi, trong lòng có chút hả hê. Đi đi, các ngươi cứ đi đi. Vừa vặn đây là thời gian bọn Hồ Nhện săn bắt tìm thức ăn. Các ngươi sẽ có được một kỷ niệm khó quên trong đời!! Haha

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Siêu Cấp Sét Đánh Vô Địch Mũi Tên

Thời điểm ngũ tặc trông thấy tôi nghênh ngang ngồi trên Hồng Nuong thì đều rớt cằm.

“Thế nào? Tạo hình đủ khốc liệt chứ? Mọi người hâm mộ a! Ghen tỵ a! Hahaha” – tôi rất vô sỉ tự nâng bản thân lên.

“Nhện tỷ, chị thật là lợi hại, ngay cả Hồ Nhện cũng thuần phục được.” – Tiểu Tặc nhìn tôi với vẻ mặt sùng bái.

“Đó là tự nhiên. Nhện tỷ của cậu có nhân phẩm tốt như vậy mà...”

“Chuyện này và nhân phẩm có quan hệ gì sao?” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó tò mò hỏi. Hồng Nuong của tôi so với Hắc Muội của hắn còn có phong cách hơn. Có lẽ nội tâm của hắn đang kêu ngài ông trời không công bằng đi.

“Nói nhảm. Nhân phẩm không tốt làm sao có thể sáng tạo nên kỳ tích. Anh nhớ lại xem, trong lịch sử nhân loại, những người từng sáng tạo kỳ tích có ai có nhân phẩm tệ không?” – tôi phản bác ngay lập tức – “Hồng Nuong, tới đây, mọi người cứ tự nhiên sờ nó a... có muốn chụp ảnh lưu niệm không... tôi sẽ không thu phí...”

Ngũ tặc dùng ánh mắt u oán mà nhìn tôi: – “Nhện, làm người không nên phô trương, làm tặc càng nên thu liễm.”

“Nếu bạn không có tiền vốn, mặc kệ bạn muốn phô trương hay không, người ngoài cũng chẳng thèm để tâm. Nhưng nếu bạn có tiền vốn, cho dù bạn khiêm tốn cỡ nào thì người ngoài vẫn chú ý đến bạn. Lúc này ngược lại, nếu bạn tỏ ra khiêm tốn thì người ngoài sẽ nói bạn đang giả vờ đóng kịch. Triết lý này mọi người nghe rồi chứ? Cho nên, để không bị mang tiếng là người vờ vịt, tôi quyết định từ nay về sau không cần thu liễm làm gì nữa.” – tôi uốn lưỡi nói một tràng dài khiến ngũ tặc chóng mặt hoa mắt luôn.

“Nhện, cô học ngành luật hả? Sao mở miệng khép miệng đều là một đồng ngục biện thế?”

“Không phải, có điều ở trường đại học tôi có một môn học bắt buộc gọi là văn học cổ Trung Quốc...”

“... e hèm, Nhện, cô trâu bò như vậy, hay là cũng giúp bọn tôi bắt Hồ Nhện về làm sủng vật luôn đi.” – Đồi Trắc Thay Đen mong mõi nhìn tôi.

Tôi mém chút sắc nước miếng: – “Đại ca móc túi, yêu cầu này mà anh cũng nói ra được hả? Không biết xấu hổ hay sao? Anh biết Hồ Nhện là quái gì không? 40 cấp thổ hệ yêu quái. Giết người dễ như trở bàn tay. Hơn nữa, phòng ngự của nó siêu cao. Anh không biết là để mải đi một giọt huyết của nó tôi đã gian khổ đến chừng nào đâu. Lại nói, cho dù mọi người đủ sức đối phó với một con Hồ Nhện cũng chưa chắc có thể thu nó làm sủng vật được. Ít nhất phải phóng ra 800 lần thuật thu tóm. Trừ phi, mọi người cũng lên đến cấp 40 như tôi, còn không thì nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Cái gì?” – ngũ tạng đồng thời hét lên khiến lỗ tai tôi lùng bùng luôn – “Cô đã 40 cấp rồi? Làm sao có thể?”

Tôi nhăn nhó, hận không thể tát cho mình hai bạt tai, làm sao lại lỡ miệng nói ra rồi. Tôi đang muốn duy trì cảm giác thần bí thêm một thời gian nữa đây.

“Cô... cô chính là thần bí cao thủ trên BXH? Thật không ngờ nha. Độ nhất cao thủ của Hồng Hoang lại đứng sò sò trước mặt chúng ta...” – Đồi Trắc Thay Đen khó tin nhìn tôi.

“Đại thần a~ cô thăng cấp bằng cách nào vậy? truyền thụ cho mọi người vài tuyệt chiêu đi...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó tru lên bỏ nhào tới lại bị Hồng Nương giương chân đá một cú, bay lộn ra sau.

“Cái này nhất định là chuyện ngoài ý muốn...” – khuôn mặt chất phác của Trộm Long Tráo Phụng cũng là vẻ sững sờ.

“Nhện tỷ, nếu trong Hồng Hoang có người dám tự xưng đệ nhất trâu bò, em sẽ chém chết hần.” – Tiểu Tặc nắm chặt tay, lăm lẹ nói.

“Nhện, tôi đúng là đã không nhìn lầm cô.” – Tuyết Mệnh vui mừng ra mặt.

Nhưng tôi thì không hưng phấn nổi, đau khổ nói: – “Trâu bò cái gì chứ. Nếu mọi người đừng phải sự tình giống tôi, có lẽ sẽ lựa chọn san hào mắt.”

Sau đó tôi kể lại đầu đuôi mọi việc.

“... chuyện là vậy đó. Hiện tại có ai muốn đi thử sức không? Tôi lập tức dẫn người đó đi tiếp nhiệm vụ.”

Cả đám trầm mặc.

“Đúng rồi, hôm nay bọn tôi vừa giết được một con cá sấu ở đầm lầy. Lão nhị, nhanh làm món gỏi cá sấu cho Nhện ăn đi. Xem ra cô ấy mệt chết rồi.” – Đồi Trắc Thay Đen bẻ lái câu chuyện. Trộm Long Tráo Phụng lập tức lúi dúi dụng cụ nhà bếp ra nấu ăn.

“À, mọi người đã đọc báo hôm nay chưa? Trâu Bò Bang vừa đánh chết một đại boss, nghe nói lượm được một kiện kim khí.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó móc tờ Hồng Hoang Nhật Báo ra, bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Các anh chị ngồi nói chuyện đi nha. Em đi lấy nước.” – Tiểu Tặc tỏ ra bận rộn, xách thùng chạy mất.

... cbn, đều là đám không có lương tâm... biết cách nói lảng ghê luôn.

“Nhện...” – Tuyết Mệnh gọi nhỏ. Ừ, cuối cùng cũng có người nhớ tới tôi rồi.

“Hử?”

“Tôi thắc mắc một chuyện, nếu cô biết thực lực của mình đâu không lại Hồ Nhện, vì sao lại trêu chọc nó? Cô có thể dùng biến thân thuật tránh thoát đi mà, phải không?”

Tôi choáng ~ đúng là dân chuyên nghiệp, nhìn một cái liền thấu suốt vấn đề, bắn ngay tim đen.

“Cô tưởng tôi muốn sao... nếu không phải Con Nhện bỗng nhiên chạy tới trêu chọc Hồ Nhện, tôi mới không ngu đến nỗi nhào vào so tài với con quái biến thái này đâu.” – tôi phiền muộn trả lời. Haiz... sủng vật của tôi cũng có thời kỳ dậy thì hay sao?

Tuyết Mệnh bắt đắc dĩ nhìn tôi: – “Quả nhiên không ngoài sở liệu. Nhện a~ cô có bao giờ lên diễn đàn của Hồng Hoang nhìn qua một chút không? Trên diễn đàn có rất nhiều cao thủ thời beta.”

“Không có. Đọc bài viết của cao thủ thì cũng không thể trở thành cao thủ mà, vì sao tôi phải lãng phí thời gian lên đó đọc bài của họ chứ?” – tôi nhún vai nói.

“Cô...” – Tuyết Mệnh ôm tim, bộ dáng ghen khí – “Trên diễn đàn có một bài viết, liên quan đến Hồ Nhện. Cao thủ đó có nói Hồ Nhện và Nhện Tham Ngủ là từ đối địch của nhau, bọn chúng vừa gặp là sẽ lao vào đánh cho xức đầu mẻ trán, không phải ngời chết thì là ta chết. Cô có lá gan thật lớn nha, chui vào địa bàn của Hồ Nhện lại dám thả Nhện Tham Ngủ chạy rông. Tôi thật không biết nên gọi cô là thiên tài hay là ngu ngốc nữa.”

“Cái gì? Vậy sao cô không nói sớm?” – tôi bị phẫn nói.

“Tôi vừa đọc được thôi. Giờ nghĩ lại, chuyện này đúng là ý trời mà. Nói xem, nếu trước lúc cô đi mà biết tin này thì hiện tại cô đã không có một con Hồ

Nhện làm súng vật rồi. Đôi khi, vận mệnh thật sự rất kỳ diệu.” – Tuyết Mệnh ra chiều trầm ngâm

“Đã như vậy, về sau tôi cũng không cần lên diễn đàn đọc bài làm gì, để khỏi bỏ lỡ mấy chuyện tốt như hôm nay.” – tôi suy ngẫm một chút liền ra quyết định.

Bịch ~ Không ngờ người có ý chí kiên định như Tuyết Mệnh mà cũng chống đỡ không nổi với thần công của tôi a~

“Nhện, lát nữa bọn tôi muốn đi luyện cấp. Cô cho bọn tôi mượn Hồng Nương đi!” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó ngồi ngáp ruồi, quá nhàm chán nên lại mở miệng nói nhảm.

Tôi tà mắt liếc một cái: – “Tôi thì không sao cả. Chỉ cần mọi người không đau lòng chuyện tôi phân chia điểm kinh nghiệm là được.”

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó ngẹn họng.

Công kích của Hồng Nương toàn bộ đều tính trên đầu của tôi. Hiện giờ, tôi cao hơn bọn họ 10 cấp. Nếu cùng họ tổ đội giết quái, nhất định sẽ cướp đi phần lớn điểm kinh nghiệm. Nói đơn giản là bọn họ sẽ trở thành lao công của tôi, mà tôi chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng, không cần phải làm gì. Nếu tôi có thể trục lợi từ đồng điểm kinh nghiệm này thì không nói làm gì, đằng này tôi không thể thăng cấp nữa, những điểm kinh nghiệm kia sẽ như muối bỏ vào biển, vô tung vô ảnh, cực kỳ lãng phí.

Một lát sau, ngũ tạng rất vô lương tâm mà bỏ tôi lại một mình, kéo nhau lên núi luyện cấp. Trước khi đi còn không quên vơ vét một đồng độc dược cùng bộ huyết hoàn của tôi nữa. Đáng giận nhất là... họ không thêm trả tiền!!!!!! Lý do sao?

“Cô bây giờ là đoàn trưởng của Tật Phong Lữ Đoàn, chiếu cô ăn mặc ở cửa thành liền là trách nhiệm của cô. Chỉ có vài viên dược hoàn mà thôi, còn muốn đòi tiền thù lao, chẳng lẽ cô không biết xấu hổ hả? Tập thể khinh bỉ cô.”

... Đây là cái lý luận khi khô gì? Tôi hình như rơi vào ổ trộm cướp rồi a~~~

Lê loi đi trên đường, tôi lạc bước đến nghĩa trang hoàng gia lúc nào không biết. Trong thành quá nhiều người, cực kỳ ồn ào. Nơi này thật yên tĩnh. Ừm, là nơi thích hợp để nghiên cứu học vấn. Bạn hỏi học vấn gì hả? Đương nhiên là cơ quan thuật a~ Hơn nữa, nghĩa trang là nơi duy nhất có yêu hồ thảo. Thừa dịp không có Đồng trưởng lão ở đây, tôi nhỏ hơn 100 gốc cỏ bỏ túi... hắc hắc...

Sau khi thu thập thảo dược xong, tôi giả bộ như chưa phát sinh chuyện gì, tìm một khoảng đất sạch sẽ, ngồi xuống, lấy ra cuốn sổ tay của cơ quan sư.

Mới đọc vài trang tôi liền thở dài. Thiết ~ mấy món đồ chơi này là gì nha... cấp bậc quá thấp... còn bị cố định nữa. Chúng chỉ thích hợp cho việc thủ thành, chẳng hữu ích gì cho cá nhân tôi cả. Cái tôi muốn là vũ khí sử dụng trên chiến trường a~ Tôi nhàm chán mở diễn đàn ra nhìn thử.

Đánh vào ba chữ “cơ quan thuật” trong mục tìm dữ liệu. Nhoáng một cái xuất hiện hơn 20 bài post liên quan. Uhm... có lẽ diễn đàn cũng có chút ít hữu dụng nha. Nhưng đến khi tôi click vào link, mở bài post ra đọc thì mém chút thổ huyết. Gì mà... [Cầu xin cao thủ cơ quan sư nào đó chế tạo cho tiểu đệ một phát nỏ Chư Cát Hâu được không?...] rồi lại... [Nghe đồn trong Hồng Hoang có chức nghiệp cơ quan sư, nhưng ngộ chơi lâu như vậy vẫn chưa từng gặp qua, khiếu kiện Hồng Hoang lừa gạt người chơi...] hoặc là... [Tôi chính là đồ đệ của Lão Bàn, sắp sửa tấn thăng tông sư thợ mộc, nhưng sư phụ không chịu truyền lại cơ quan thuật cho tôi, có ai biết vì sao không?]...

Bởi vì nhân phẩm của người quá thối a~ Tôi lẩm nhẩm một câu trong lòng. Kéo xuống, may quá, cuối cùng cũng gặp được một bài post có thông tin hữu dụng.

[Nghe đồn cơ quan thuật có một bí kíp gọi là lỗ công. Nếu ai biết thông tin gì, xin liên hệ với tôi, tôi sẽ dùng tiền thật để mua bí kíp này. QQ của tôi là *****, điện thoại của tôi là ***. P/S: bản thân tôi là cơ quan sư. Cuốn sách kia chức nghiệp khác không thể học được, có cầm cũng vô dụng. Thợ mộc cũng không thể học bí kíp này.]

Kháo ~ Thì ra là một kẻ có tiền. Nhưng mà... quyền bí kíp này thật sự tồn tại à? Tôi nhất định phải nghĩ biện pháp lấy nó mới được. Tôi đóng cửa sổ diễn đàn lại, trong lòng hạ một quyết tâm.

Tôi lấy ra một khối gỗ, bắt đầu cân nhắc... Hồng Hoang là hệ thống trí tuệ cao cấp. Trên lý luận của nó thì người chơi có thể tự mình phát minh ra bất cứ thứ gì, ví dụ như dược phẩm, vũ khí, trang bị... vân vân và vè vè... Nhưng mà kỹ năng thì không giống vậy, người chơi chỉ có thể học kỹ năng thông qua sách kỹ năng, sẽ không có chuyện người chơi tự lĩnh ngộ ra kỹ năng được. Có thể bởi vì tính chất phức tạp và số liệu quá lớn cần phải tính toán (của kỹ năng) nên mới vậy. Cơ quan thuật không phải kỹ năng. Sản phẩm của cơ quan thuật luôn có hình thái cố định, giống như luyện chế đan dược và chế tạo trang bị vậy, luôn có một khung sườn cơ bản. Thế nên mới nói, chỉ cần nằm trong phạm vi cho phép của hệ thống thì người chơi vẫn có thể tự chế ra một cơ quan thuật của riêng họ.

Vấn đề là, phát minh cơ quan gì mới được? Một thứ có thể sử dụng trong chiến đấu. Thao tác phải đơn giản nhưng lực sát thương lại lớn. Là thứ gì nhỉ? Tôi ôm đầu trầm tư. Trong lịch sử Trung Quốc hình như có không ít cơ quan vũ khí nổi tiếng nha... Chư Cát liên phát nỏ? Không được, cấu hình của nó quá phức tạp, nếu không có bản vẽ, nghĩ cũng đừng nghĩ có thể làm ra. Bạo vũ lệ hoa châm? Được nha, cái này không tồi, nguyên lý đơn giản, nhỏ bé lại xinh xắn, lực sát thương rất lớn. Ở mà... nó hình như thuộc về “âm khí” mà nhỉ?! Theo lý thuyết thì chỉ có đạo tặc hoặc thích khách mới sử dụng âm khí. Ừm... cái tiền nó thành trang bị của cung tiễn thủ không phải được rồi sao? Gọi là bạo vũ lệ hoa tiễn? Đúng vậy, chính là nó.

Sau khi trong đầu đã có phương án đại khái, tôi liền cao hứng bưng bưng bắt tay vào làm thí nghiệm. Suy nghĩ của tôi là muốn tạo ra một loại mũi tên có giấu ngân châm ở bên trong, thân (mũi) tên rỗng ruột, nửa phần đầu có gắn cơ quan tạo áp lực để bắn châm, nửa phần sau là cơ quan để khởi động. Một khi bấm nút khởi động, đầu mũi tên sẽ nổ ra giống như cánh sen, tất cả ngân châm bên trong sẽ bắn ra ngoài. Lý luận thì đơn giản như vậy, lúc bắt tay

vào làm mới thấy nó khó khăn cỡ nào.

Nói cái đơn giản nhất đi – tiểu ngân châm. Cái loại châm nhỏ xíu dùng làm ám khí này lực sát thương vô cùng nhỏ, có thể nói là không cần tính toán. Nếu tôi muốn đề cao lực công kích của nó, cách duy nhất là khắc (trổ) hoa văn trên thân cây châm. Có điều, cây châm có diện tích bé như thế, muốn trạm trổ bên trên, trừ phi tôi có thể khắc được những đường nét mảnh như tơ trong truyền thuyết. Đúng vậy, chính là cái loại đường vân mảnh như sợi tóc ấy. Xem ra, vụ này hơi khó à.

Mấy khối khoáng thạch tôi mua ở Thiên Thành đều đã được tôi dùng để luyện ra một đồng châm phế thải. Đúng là tôi luyện được một đồng châm nhưng chúng quá yếu, đừng nhẹ một cái liền gãy làm đôi. Loại này sao có thể dùng làm vũ khí a~ Tôi phiền muộn ngồi nhìn đồng phế phẩm kia, trong lòng đau buồn đến nỗi không biết Đồng trưởng lão đã trở về.

“Tiểu bằng hữu, ngươi đang làm gì đó? Sao trông buồn thế?”

“Đồng trưởng lão...” – tôi ngược mắt vô thần nhìn ông ta – “Tôi đang luyện một loại châm cực mảnh, nhưng mãi vẫn không thành công.”

“À, đâu, đưa ta xem” – Đồng trưởng lão nói xong liền nắm một bó châm lên quan sát – “Loại khoáng thạch này không dùng được. Muốn luyện châm phải dùng loại thép tinh khiết mới được, loại này chứa quá nhiều tạp chất.”

“Đây là khoáng thạch đã tinh luyện qua rồi đó.” – tôi đáng thương nói. Đây chính là quặng sắt có phẩm chất tốt nhất trong cửa hàng. Tôi bỏ ra không ít bạc mới mua được nó.

“Sao có thể dùng lửa bình thường để tinh luyện a~ Phải dùng Yêu Hồ chân hỏa hoặc là Thiên hỏa mới thu được thép tinh khiết chứ.”

“Yêu Hồ chân hỏa? Đồng trưởng lão, ông có sao?” – hai mắt tôi lập tức tỏa sáng.

“Đó là đương nhiên. Mọi thành viên của Yêu Hồ tộc đều có chân hỏa. À ừ... bởi vì người chỉ là bán yêu bán nhân, không có cơ thể tinh khiết nên không thể sử dụng Yêu Hồ chân hỏa như chúng ta.”

Tôi đây là người chơi được hay không? Tôi không có biến thái giống ông. Đây là nội tâm tôi đang chửi thầm. Nhưng ngoài mặt tôi nào dám lộ ra nửa điểm bất kính chứ.

“Vậy, Đồng trưởng lão, ông có thể giúp tôi tinh luyện thoát một cái được không?”

“Được chứ.” – Đồng trưởng lão vuốt chòm râu, cười híp cả mắt.

Đồng trưởng lão khoát tay một cái, trên tay ông ta liền xuất hiện một đốm hỏa màu tím đỏ. Thuận phát mà pháp nha, đúng là trâu bò.

Đỏ tía hỏa diễm lung la lung lay trong không khí nhưng không phát ra âm thanh cũng không có chút độ ấm, dưới sự khống chế của Đồng trưởng lão, nó bay vút vào đồng khoáng thạch đặt dưới đất. Đại hỏa cầu lập tức đem ba khối khoáng thạch nấu chảy thành thép lỏng. Thật là lợi hại a~ Tôi tròn mắt há mồm nhìn.

“Có phải lợi hại lắm không?” – Đồng trưởng lão dương dương tự đắc nói – “Đây chính là chỗ tinh túy của Yêu Hồ tộc. Không có bất kỳ pháp sư nào trên thiên địa lực này có thể phát ra hỏa diễm đủ sức chống lại Yêu Hồ chân hỏa. Nếu một ngày nào đó ngươi có thể tu luyện thành yêu (quái) thuần chất, ngươi cũng có thể sử dụng Yêu Hồ chân hỏa.”

“Gi? Tôi có thể tu luyện thành yêu (quái) thuần chất hay sao? Tu luyện như thế nào?” – tôi kinh ngạc la lên. Cbn, nếu tôi có thể biến thành yêu quái, không phải rất trâu bò hay sao?!

“Không biết.” – Đồng trưởng lão trả lời rất nhanh. Tôi tròn mắt nhìn, ông ta cũng tròn mắt nhìn lại.

Kháo~ Thì ra là đùa giỡn tôi.

“Được rồi đó.” – Đồng trưởng lão thu hồi hỏa diễm. Một khối quặng sắt trên mặt đất hiện giờ biến thành một khối thép tinh khiết – “Ngươi dùng cái này luyện ngân châm thử xem.”

Đồng trưởng lão cười tủm tỉm nhìn tôi: – “Sau này, nếu ngươi còn muốn luyện khoáng thạch cứ tới tìm ta. Haiz... Yêu Hồ chân hỏa nếu để lâu không dùng sẽ bị lụi nghê.”

Hứ... nếu thích luyện khoáng thạch như thế sao ông không đi làm thợ rèn luôn đi. Đây là lời trong lòng của tôi, chứ ngoài miệng thì tôi nói khác: – “Đồng trưởng lão ông thật là người tốt. Tôi không biết phải tạ ơn ông như thế nào đây... (tác giả: tinh lược 1000 câu vuốt mông ngựa, miễn cho độc giả đọc xong thì ối ra)”

Dùng thép tinh khiết luyện chế ngân châm đúng là cực tốt, xác suất thành công cũng cao hơn. Tôi cảm thấy cái ngân châm thành phẩm sáng lóe lóe, tâm tình cực kỳ thỏa mãn, mở miệng cười ngây ngô... há há...

Vấn đề ngân châm đã được giải quyết. Kế tiếp là đến phần mũi tên. Nói đến mũi tên thì tôi chính là thợ chuyên nghiệp. Thời gian rèn luyện kỹ năng thợ mộc và thợ rèn, tôi toàn cắm cúi làm mũi tên mà thôi. (Thảo Hoa Mai: bởi vì bà chỉ biết làm mũi tên a~)

Sau khi tạo ra một ít mũi tên rồng ruột, gắn một bộ phận khởi động ở nửa sau mũi tên, phía trước thì gắn một cái lò xo. Mọi người không cần nghĩ chuyện phức tạp lên. Dù sao đây chỉ là trò chơi. Mấy bộ phận máy móc này bán đầy trong cửa hàng của hệ thống. Bỏ một lượng bạc liền mua được cả bó.

Đem ngân châm giấu vào ruột mũi tên. Ta da~ đại công cáo thành.

Bởi vì mũi tên bằng gỗ, sức chịu đựng rất kém, chỉ có thể sử dụng một lần rồi bỏ. Cho nên, tôi quyết định làm mũi tên bằng kim loại, bắn ra rồi có thể lượm lại để tái sử dụng. Làm người phải biết tiết kiệm.

Nhìn những mũi tên thành phẩm mới này, tôi nở nụ cười sung sướng. Có tổng cộng 7 mũi tên, mỗi mũi tên giấu 99 ngân châm. Tôi đặt cho chúng một cái tên, gọi là Cửu Cửu Sát. Nhưng hiện giờ tôi chưa có ý định sử dụng chúng. Bởi vì tôi còn muốn bôi độc lên mấy mũi ngân châm này nữa.

“Đồng trường lão, ông có ngâm độc thuật không?”

“Cái loại kỹ năng hạ đẳng đó chỉ có đạo tặc mới học. Ta sao có thể học nó.” – nói chính khí như vậy có lẽ vì ông ta sợ mất mặt thôi.

Tôi thở ra, nghĩa là chỉ có thể đi tìm Đồi Trắng Thay Đen.

“Đại ca móc túi, tôi mới tạo ra một loại vũ khí mới. Mọi người muốn đến nhìn thử không?”

“Bọn tôi đang ở Sơn Nam, một nơi gọi là Loát Ly, cô tới đây sẽ gặp.”

Tôi triệu ra Hồng Nương, cười gian trá bò lên tấm lưng to bè của nó, còn cực kỳ vô si đặt Con Nhện lên trên đầu Hồng Nương, sau đó ra lệnh: – “Hồng Nương, 25 độ về bên trái, tiến lên!”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thị Tước Vũ Giả

Núi Sơn Nam là chỗ cây level nên hiện tại có không ít người tụ tập. Hồng Nương với hình dáng uy phong lẫm lẫm chở tôi đi đến liền dẫn tới một hồi rối loạn. Ngũ tộc đặc ý đến cái đuôi đều vênh lên trên trời, thật, tôi không biết phải nói gì luôn.

“Nhện, cô không thể thu Hồng Nương vào à? Bọn tôi không muốn trở thành gấu trúc cho quần chúng vây xem đâu.”

Tôi liếc mắt nhìn xung quanh. Hoàn toàn chính xác. Cả một đám đông đang tò mò nhìn sáu người chúng tôi cùng với Hồng Nương. Nhưng chuyện này thì tính cái gì.

“Tại sao phải thu? Chúng ta là con người chứ có phải là con thú đâu. Người ta muốn nhìn thì cứ nhìn đi a~ Dù sao họ không thể cướp sủng vật của tôi được. Hồng Nương, đi, chúng ta đi luyện cấp.” – tôi cười Hồng Nương nghiêng ngàng bỏ đi, ngũ tộc thì một bộ muốn té xỉu.

Có điều, rất nhanh tôi liền phát hiện suy nghĩ kia quả là sai lầm. Hồng Nương giết đám quái 28 cấp như người ta thái rau gọt quả, soạt ~ kéo ~ một nhát liền chém rớt một mảng lớn. Đám người bị cướp quái quay đầu u oán nhìn tôi.

“Cường giả ở bên kia oi, bạn có thể thu hồi sủng vật không? Quái của chúng tôi đều bị nó cướp sạch rồi.”

... thật sự là mất mặt. Tôi làm sao lại quên đám quái nhỏ sẽ không thể chịu đựng nổi lực công kích cường hãn của Hồng Nương a. Giống như đem một tên cướp vũ trang hạng nặng quăng vào đám người bình dân tay không tất sát vậy. Nghĩ tới đây, tôi liền thu hồi Hồng Nương.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi. Tôi không cố ý, là chuyện ngoài ý muốn thôi. Xin mọi người cứ tiếp tục.” – tôi giả trang ngây thơ vô số tội, cúi đầu xin lỗi đám đông.

Quay người liền trông thấy ánh mắt khinh bỉ của ngũ tộc... e hèm, tôi vội vàng nói lảng sang chuyện khác: – “Phải rồi, quên chưa khoe, đây là phát minh mới của tôi, mũi tên có gắn cơ quan, Cửu Cửu Sát.”

Đồi Trắng Thay Đen cầm Cửu Cửu Sát, nghi hoặc lật tới lật lui: – “Cái này với mũi tên bình thường có gì khác biệt sao? Tôi nhìn thế nào cũng không thấy a~”

“Anh nếu có thể nhìn một cái liền thấy được chỗ huyền diệu của nó thì tôi làm sao có thể lẫn lộn trên giang hồ a~” – tôi dương dương tự đắc, sau đó mới giải thích công dụng và nguyên lý hoạt động của Cửu Cửu Sát.

Trộm Long Tráo Phụng nghe xong liền hưng phấn nói: – “Nhện, vậy cái nỏ của tôi cũng có thể cải tiến thành phát châm y như thế không?”

“Cái tiền cái nỏ thì không vấn đề. Chỗ khó là phần kim châm ở bên trong cơ. Phải dùng quặng sắt tốt nhất, sau đó đưa cho Đồng trưởng lão để ông ta dùng Yêu Hồ chân hòa tinh luyện thành thép tinh khiết mới được.”

“Không phải hỏa điểm của Đồng trưởng lão thì không được à?”

“Chỉ cần là chân hỏa của bất kỳ tên NPC trâu bò nào của Yêu Hồ tộc đều có thể. Nhưng mà, anh có gan đi nhờ bọn họ tinh luyện khoáng thạch dùm anh sao?” – tôi nhếch mép nói.

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó rút cổ không dám lên tiếng nữa, có lẽ hắn vừa nhớ tới Hỏa trưởng lão, cái tên biến thái kia.

“Thế thì... Nhện này... mấy mũi kim châm đó không phải rất cao giá sao? Nhất định không thể dùng để giết quái bình thường rồi. Bởi vì bán ra rồi đâu thể thu về đúng không?” – Tuyết Mệnh nhìn ngay ra bản chất của vấn đề.

Tôi cười khỏ: – “Đúng vậy, kim châm một khi phóng ra sẽ không thể thu về, là loại sử dụng một lần. Cho nên Cửu Cửu Sát chính là chiêu thức chung cực tât sát của tôi. Chỉ sử dụng dưới tình huống tính mạng nguy cấp. Hiện tại, tôi mới lắp đầy 7 mũi tên mà thôi. Nhiệm vụ trước mắt của tôi là phải thu thập thật nhiều quặng sắt thượng phẩm, sau đó nhờ Đồng trưởng lão tinh luyện một phát. Truyền tống trận của Yêu Hồ tộc chỉ có một chiều. Đi ra ngoài rồi không biết bao giờ mới quay trở lại được nữa.”

“Ừ.” – Tuyết Mệnh gật đầu – “Cơ quan mũi tên này là thứ tốt. Nếu có thể lắp cơ quan này vào một thứ vũ khí quý hiếm thì càng hay. Lúc đó cô có thể dùng nó như vũ khí phòng thân bình thường.”

“Tôi cũng muốn lắm. Nhưng phải tìm loại vũ khí có lực sát thương cực đại, nếu nó có lực công kích thấp hơn mũi tên thì chẳng phải vô ích sao. Loại vũ khí có tính sát thương cao ấy biết tìm ở đâu bây giờ?”

Tuyết Mệnh cúi đầu trầm tư.

“Nhện tỳ, dùng độc ăn mòn* thì sao?” – Tiểu Tặc ý kiến. (hình như theo truyện này thì “độc ăn mòn” là loại làm cho đối thủ liên tục bị giảm huyết cho đến lúc ăn vào giải dược hoặc đến lúc cạn máu mà chết)

Tôi sáng mắt lên nhưng lập tức liền ảm đạm: – “Độc ăn mòn đúng là có lực sát thương khá lớn. Nhưng nó rất khó tìm a~ Hòn nữa, cho dù tìm được, chị biết làm sao bôi nó lên mũi tên? Với lại, nó không phải sẽ ăn mòn luôn mũi tên à?”

“Nhện tỳ, nói tới vấn đề thông tin của trò chơi thì không ai qua nổi Trụ Từ ca. Chị cứ hỏi anh ấy là được.” – Tiểu Tặc vừa nói xong cả đám thẳng tắp quay đầu nhìn Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó.

“Hắc hắc... phí tin tức của ta rất cao nha... AAAA ~ các ngươi làm gì...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó còn chưa kịp nói hết câu đã bị cả đám lao vào dẫm đạp.

Một lát sau, dưới sự cưỡng bách của cả đám, Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó mới ủy khuất phun ra tin tức cao giá kia.

“Trong rừng rậm Tri Chu có rất nhiều nhện độc. Nhưng loại có tính chất ăn mòn thì ta chỉ biết có 2, là Thị Tước Vũ Giả 30 cấp và Lam Tinh Sói Nhện 35 cấp. Những loại khác ta không rõ ràng lắm...”

“Có vẻ Thị Tước Vũ Giả 30 cấp rất thích hợp cho chúng ta đi train ngay bây giờ. Đặc điểm của nó là gì?” – Tuyết Mệnh hỏi.

“Không phải chứ. Bọn ta cũng phải đi?” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nhăn nhó như trái khổ qua – “Thị Tước Vũ Giả mặc dù giống Tuyết Lê Độc đều là quái 30 cấp nhưng chúng khác xa nhau a~ Thị Tước Vũ Giả phòng ngự thấp, công kích không cao, nhưng toàn thân trên dưới của nó đều là lông tơ chứa đầy kịch độc. Chỉ cần sơ ý đụng trúng lông tơ thôi liền bị trúng độc, tổn thương của độc tố chỉ bằng 80 thành của lực công kích (vật lý). Nhưng đó là độc ăn mòn đó. Tính làm sao cũng không có lợi, ta không đi.”

“Vậy thì đừng đến gần nó a~” – tôi kỳ quái nói – “Mỗi người mua một cái nỏ tiễn đứng ở xa mà bắn. Dù sao phòng ngự của nó cũng thấp. Nếu mọi người cùng lúc bắn tiễn không phải sẽ hạ gục nhanh tiêu diệt gọn nó sao?”

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó đập cái bốp vào đầu: – “Trời ơi, sao tui lại dần như vậy, chuyện này cũng không nghĩ ra...”

“Còn một vấn đề nữa. Dùng cái gì đựng độc mới tốt?” – tôi hỏi.

“Cái đó không phải đơn giản à. Túi da của Con Nhện là nơi trữ độc tốt nhất.”

... đến lượt tôi trở thành tên đàn...

~~~~~ ta là đường phân cách tuyến ~~~~~

Thị Tước Vũ Giả là loại nhện độc đẹp dễ nhất mà tôi từng thấy. Tứ chi thon dài cân xứng, toàn thân bao bọc trong màu sắc rực rỡ. Có điều, như người ta thường nói, trong tự nhiên, phàm là thứ gì càng đẹp dễ thì càng độc hại.

“Chuẩn bị...” – ngũ tặc đồng loạt giọng xạ nỏ lên – “Bắn...”

Xùy ~ Xùy ~ Xùy ~ Xùy ~ Xùy ~

Năm mũi tên chui vào cơ thể của Thị Tước Vũ Giả, nó rống lên một tiếng thảm thiết quái dị, sau đó nổi giận đùng đùng quay đầu tấn công. Đồi Trống Thay Đen huyết sát một cái. Ngũ tặc đồng thời tản ra 5 hướng.

Xùy ~ Xùy ~ Xùy ~ Xùy ~ Xùy ~

Lại một vòng mũi tên bắn ra. Ngũ tặc thường xuyên đi train cùng nhau, cho nên, luận về sự phối hợp thì bọn họ là nhất đẳng. Trộm Long Tráo Phụng đem cự nỏ đồng khí giao cho Tiểu Tặc. Lúc này Tiểu Tặc là người có công kích cao nhất, cho nên con quái đang đuổi theo cậu ta. Thân ảnh của Tiểu Tặc phiêu hốt bất định (nhìn không rõ bóng dáng), bộ vị di chuyển cực kỳ quỷ mị, thậm chí người ngoài nhìn vào chỉ thấy tàn ảnh của cậu ta (vì di chuyển quá nhanh). Cậu ta còn cực kỳ vô sỉ, thỉnh thoảng sẽ dừng lại bắn vài phát tên để giữ trụ cừu hận của quái, khiến cho Thị Tước Vũ Giả một mực đuổi theo mộng cậu. Mà tứ tặc còn lại thì chạy đằng sau con quái, không ngừng bắn mũi tên. Chưa đầy 1 phút sau, Thị Tước Vũ Giả không sở được tới một cọng lông của ngũ tặc đã phiến muộn hy sinh.

Quái vừa ngã xuống, Đồi Trống Thay Đen và Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nhanh nhẹn chạy tới, cẩn thận mò xem có vật phẩm gì rơi ra hay không, khâu xong rồi liền rút đao giải phẫu thi thể.

Tôi chưa bao giờ thu thập thi thể của mấy con quái nhện, bởi vì chuyện này quá mức buồn nôn. Nhưng Đồi Trống Thay Đen trông cực kỳ cao hứng, giống như rất hưởng thụ chuyện đó chứ có khó chịu chỗ nào đâu. Đúng là một tên biến thái ~

“Nhện, mau nhìn.” – Đồi Trống Thay Đen hưng phấn giơ lên một thứ đen sì – “Là túi độc của Thị Tước Vũ Giả... độc tính ăn mòn... haha...”

“Ừm...” – tôi lấy một ống thủy tinh rỗng ra, bảo Đồi Trống Thay Đen nhét túi độc vào đó – “Tôi đi luyện dược, mọi người cứ tiếp tục nhé.”

Nói xong tôi bò lên chạc cây đại thụ, không quên ra lệnh: – “Hong Nương, người cũng đi giết quái đi. Ta không thể thắng cấp nhưng người thì có thể a~”

Tôi vừa nói vừa nhìn một con Thị Tước Vũ Giả ở đằng xa, đưa tay làm động tác cắt cổ. Hong Nương nghe xong mệnh lệnh liền gật đầu, hùng hổ đi qua giết quái.

Tôi cúi đầu chuyên tâm luyện dược. Đương nhiên độc dược đã có sẵn rồi. Tôi đây là đem độc dược luyện với yêu hồ thảo để có giải dược mà thôi.

Sau khi đã chuẩn bị đâu ra đó, tôi rút ra một mũi tên, cái tiến một thoáng. Cái đặt bên trong vài mũi nhọn, thiết kế một hệ thống dưới gốc để khi mũi tên xoay chiều (khi bay trong không khí) thì mấy mũi nhọn sẽ xoát ra thuận tiện đâm rách túi da, độc từ bên trong sẽ theo khe hở mà chảy xuống tẩm lên thân (mũi) tên. Loại này có thiết kế tương tự như Cừu Cừu Sát, cơ quan khởi động ngay lúc mũi tên bay ra ngoài. Tôi còn tẩm độc lên một loại tên khác nữa, kích hoạt khi gặp chấn động. Loại cơ quan này thì tôi gắn lên những mũi tên bình thường nhất. Cứ nghĩ mà xem, trong tình cảnh hỗn loạn, hai tay đều vướng víu, bạn trông thấy một cung tiễn thủ bắn một mũi tên bình thường đến không thể bình thường hơn về phía bạn. Nhất định lúc đó bạn sẽ nghĩ, chỉ là một mũi tên nhỏ xíu, không thể lấy đi bao nhiêu máu. Vậy là bạn sẽ trong ngành hứng chịu mũi tên đó. Lại nói, hệ thống không có bán thuốc giải độc cho loại độc ăn mòn. Cho nên, người bị trúng tên chỉ có nước nằm chờ chết... haha... tôi tưởng tượng đến hình ảnh đó liền nhin không được mà cười gian trá.

“Khắc ~ khả khắc ~”

Một âm thanh kinh dị vang lên cắt ngang suy nghĩ của tôi. Cbn, tiếng cười khó nghe như vậy, ngoài trừ cái tên người không ra người Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó thì còn ai vô đây. Nhìn quanh không thấy bóng dáng ai cả, tôi mở máy truyền tin.

“Mập Mập, anh gào cái quỷ gì thế, làm tôi sợ muốn chết.”

“Nhện, bọn tôi ở ngay sau lưng cô. Quay lại nhìn thử xem”

Tôi vịn nhánh cây đứng lên xoay người nhìn liền biết vì sao Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó lại cười âm thầm như vậy. Hong Nương đang đánh nhau với một con Thị Tước Vũ Giả. Chính xác mà nói là Hong Nương đang rượt con Thị Tước Vũ Giả chạy té khói. Con quái chạt vật đến độ vấp rễ cây té lên té xuống, trượt chân rồi lại đứng lên chạy trời chết. Hong Nương ở đằng sau thì như cỗ xe tăng bọc thép, một đường đi qua cây gãy hoa tàn cỏ nát. Thoạt nhìn giống như một tên đầu trâu mặt ngựa đang truy đuổi tiểu cô nương nhà lành.

5s sau, Hong Nương đuổi kịp Thị Tước Vũ Giả, nó giơ hai cái chân lên, sau đó giẫm xuống. Thiệt là quá thảm thiết ~ Tôi không nhẫn tâm đứng nhìn. Lúc này, trong lòng tôi phát thệ... về sau, tôi không bao giờ đi trêu chọc Hồ Nhện nữa!!!!

“Hong Nương của cô quá mức hung hãn à ~” – Đồi Trống Thay Đen phản nản – “Đem con người ta giẫm bẹp đến không còn hình dạng gì luôn, bảo tôi làm thế nào thu thập đây?”

“Không sao, chỉ cần túi độc còn nguyên là được.” – tôi vuốt ve Hong Nương, nghĩ thầm, không lẽ nhân viên thiết kế bỏ sung vào tập tính của Hồ Nhện là “thích dùng chân giẫm chết đối thủ” hả ta? Lúc trước đấu với Con Nhện cũng thế, mà bây giờ cũng thế. Nhưng nhìn bộ dáng vui vẻ của Hong Nương, tôi lại suy đoán, có lẽ đây là sở thích của riêng nó hông biết chừng?!!

“Hong Nương, làm tốt lắm, tiếp tục phát huy!” – tôi vỗ vỗ bờ mông cực đại của nó. Hong Nương gật đầu, hăng hái chạy đi tìm đối thủ kế tiếp.

Ngũ tặc chuyên tâm cày level. Hong Nương chuyên tâm chà đạp Thị Tước Vũ Giả. Con Nhện chuyên tâm ngủ. Tôi chuyên tâm nghiên cứu cơ quan

thuật. Không ai chú ý đến thời gian. Cho đến lúc tôi nhận được tin nhắn của Đồi Trắng Thay Đen.

“Nhện, xảy ra vấn đề. Hình như chúng ta giết sạch đám Thị Tước Vũ Giả ở đây rồi. Đợi này giờ cũng không thấy chúng reload. Xem ra hôm nay sẽ không reload nữa...”

Đồ mò hôi~

Tôi nhìn đồng hồ, thời hạn online của tôi sắp đến, liền nói: – “Đại ca móc túi, tôi sắp phải log out rồi. Mọi người đổi nơi khác tiếp tục train đi nha. Không cần giết Thị Tước Vũ Giả nữa, hôm nay thu thập túi độc chắc đủ dùng rồi.”

“Được. Mà nè, Nhện, sao cô không mua mũ giáp trò chơi đi. Cái loại (thiết bị) liên kết có thời hạn quá ngắn, tôi còn nghe nói nó không tốt cho đại não nữa đó.”

Tôi im lặng, nếu có tiền tôi đã mua mũ giáp từ lâu rồi a, đâu đợi đến phiên anh nói. Tâm tình phiền muộn, tôi log out.

Vừa mở mắt ra, tôi nhìn thấy Thảo Hoa Mai cũng đang tháo thiết bị xuống. Hai đứa nhìn nhau, đồng thời cười gian một tiếng. Chúng tôi đúng là tâm hữu linh thông nha.

“Trời vẫn còn sớm” – Thảo Hoa Mai nhìn ra ngoài – “Cơm tối cũng đã ăn rồi. Bọn mình chơi cái gì đây?”

“Đánh bài!” – tôi lôi bộ bài trong ngăn tủ ra.

Hai mắt Thảo Hoa Mai liền lóe sáng: – “Tốt tốt... chơi trò gì? Xì phé hay là Tiến Lên?”

“Tiến lên không tốt. Chơi xì phé đi. Bốn đứa cùng chơi, rút gân lột da* chịu không?” (hình như là một cách phạt khi bị thua nhưng chỗ này không hiểu lắm)

“Được.” – Thảo Hoa Mai lên đến bên giường của tôi, sau đó nhìn quanh phòng, dụ dỗ – “Tui và Sâu sẽ ngồi đối diện nhau, mấy bà ai tới?”

... không ai lên tiếng.

Tôi liếc Thảo Hoa Mai, nói nhỏ: – “Bọn mình có lẽ nên thả tay cho mấy bà thắng vài ván, nếu không về sau sẽ không còn ai dám chơi bài với bọn mình nữa.”

“Có đạo lý.” – Thảo Hoa Mai gật đầu – “Nếu không bọn mình bỏ một lần ngồi đối diện, giải tán rồi phối hợp sau?”

“Haiz...” – tôi thờ dãi – “Trừ bà ra còn ai có thể ăn ý với tui trong chuyện chèn ép người khác chứ. Nếu đối là người khác tui sẽ không thể tìm thấy niềm vui trong việc cấu kết làm chuyện xấu a...”

“Đồng cảm...” – Thảo Hoa Mai cảm khái.

“Tri âm a~” – hai đứa nắm chặt tay nhau.

“Đồ thần kinh!” – đám còn lại khinh bỉ hai đứa tôi.

Cộc cộc!

Có người tới thăm phòng ký túc xá của chúng tôi? A, nói không chừng là con mồi có thể dụ dỗ để chơi đánh bài rồi? Nghĩ tới đây tôi liền nhảy mất kêu Thú Thú đi mở cửa, bà rất nhanh liền hiểu thâm ý của tôi.

Cửa mở, không ngờ là người phát thư.

“Xin hỏi Tiểu Ngư có nhà không? Tạp chí định kỳ hằng tháng của cô ấy vừa tới, mời ký nhận.”

Tiểu Ngư bò xuống giường ký nhận. Mở bao bì, rút tờ tạp chí Phụ Nữ bên trong ra, còn chưa kịp nhìn thấy hình bìa là mỹ nữ nào đã bị Thú Thú nhanh tay đoạt mất. Tiểu Ngư tập mãi thành thói quen nên chỉ nhún vai, bò lại lên giường. Thú Thú hưng phấn loạt xoạt mở mục lục ra đọc.

Các bạn đừng tưởng tên cầm thú này có hứng thú với trào lưu thời trang rồi son phấn hàng hiệu này nọ, hoặc là có hứng thú với ngôn tình tiểu thuyết hoa mỹ sến rện. Sự thật thì, Thú Thú hứng thú với...

“Tim thấy rồi! Tim thấy rồi!” – Thảo Hoa Mai cười gian mở một trang tạp chí đặt lên giường của Tiểu Lược.

“Khụ khụ!” – Tiểu Lược thanh thanh cổ họng – “Lão sư bắt đầu giảng bài. Mọi người mau tắt đèn treo lên giường an tọa.”

Cả đám ngoan ngoãn tắt đèn, khóa cửa, lên giường, đắp chăn. Tiểu Lược mở một cái đèn đọc báo nhỏ ở đầu giường, cẩn thận đọc lướt qua toàn bài văn, sau đó mới bắt đầu nói.

“Hiện tại chính thức tiến hành chương trình phổ cập giáo dục giới tính. Nội dung của bài học hôm nay là... (tác giả: nội dung phía sau đã bị biên tập)”

“Hết rồi” – Tiểu Lược khép tờ báo lại – “Bây giờ là thời gian thảo luận, mời mọi người tự do phát biểu ý kiến.”

“À à...” – Thảo Hoa Mai lên tiếng đầu tiên – “Bài học hôm nay tui không hiểu cho lắm.”

“Ừ” – Tiểu Lược nghiêm túc nói – “Vấn đề này, nếu không tự mình trải qua sẽ rất khó mà hiểu được. Cho nên, mời bạn Sâu giải thích cặn kẽ cho mọi người ở đây được biết.”

Tôi giả chết.

“Sâu ~ Sâu ~” – không phải chỉ có một người gọi tôi mà là toàn bộ nữ nhân trong phòng đều kêu gọi tên tôi.

“Làm gì chứ?” – tôi rầu rĩ lên tiếng.

“Mau nói a~ Mọi người đang chờ nghe nha.”

“Tại sao tui phải giải thích chứ?”

“Bởi vì trong bọn mình thì chỉ có bà là có kinh nghiệm” – cả đám đồng thời nói.

Đúng là đau đầu mà. Lần nào cũng như lần nấy, mà tôi lại không thể phản bác được. Giải thích sao? Giải thích thế nào chứ? Cố gắng nhớ lại thời khắc đó, tôi mới phát hiện ra tôi đã quên rất nhiều thứ. Trong trí nhớ mơ hồ của tôi chỉ còn lại hình ảnh một đôi mắt ôn nhu, nụ cười tràn ngập hoa hướng dương... sau đó hoa hướng dương biến thành một tấm bia mộ.

Trầm mặc.

Rẹt ~ tôi kéo chăn che kín đầu.

Bộp bộp ~ Cái đám cầm thú này không biết lén lút giấu bao nhiêu ám khí dưới ra trải giường nữa. Làm sao mà ném nãy giờ còn chưa ném xong... Tôi vươn tay chụp một cái... kháo ~ là vỏ quýt.

“Các bà ăn quýt mà không gọi tui... thật quá đáng ~” – tôi phẫn nộ tung mền ra.

“Xi, ai biểu bà trốn miết trong game làm chi.”

“Tui...” – tôi còn chưa kịp nói đã nghe một tiếng vang nặng nề, có cái gì đó nện vào chân tôi, nhìn xuống, tôi mèm chút té xỉu. Thảo Hoa Mai đứng là quái nhân, thế mà lại giấu một cuốn tiểu thuyết nặng như cục gạch ở dưới giường.

“Tất cả đồ vật rơi vào tay tui đều là của tui.” – tôi nghiêm túc nói. Đám cầm thú này quá xem thường tôi rồi.

Loảng xoảng ~ lại một đám ám khí bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Cung Linh (Linh Hồn Của Cây Cung)

Tật Phong Lữ Đoàn mở hội nghị thường kỳ. Tôi có chút không yên lòng. Tôi muốn gặp Âm Ảnh quá. Không biết vì sao tôi lại thấy bất an kỳ lạ.

“Nhện ~ Nhện ~ Hồn về, hồn về!” – Đồi Trắng Thay Đen vung vẩy bàn tay trước mắt tôi.

Tôi phục hồi tinh thần, hỏi: – “Chuyện gì?”

“Còn hỏi chuyện gì? Không lẽ cô thất tình hả? Sao lại mất hồn mất vía thế kia? Bọn tôi đang thảo luận lúc nào thì ly khai Yêu Hồ tộc.”

“Đã thu thập đủ độc được rồi à?” – tôi hỏi Trộm Long Tráo Phụng, mấy chuyện này luôn là phần việc quản lý của anh ta.

“Ngân hàng cá nhân của tôi bây giờ toàn chứa độc được thôi. Ngoại trừ một số loại nhện cực độc mà chúng ta không dám rớ tới thì cơ hồ chúng ta đã thu thập tất cả các loại nhện độc rồi.”

“Mọi người luyện kỹ năng đến đâu rồi?”

“Bộ cô chưa bao giờ nhìn BXH à? Bọn tôi đều đã lên BXH của đạo tặc, hơn nữa đã lọt vào top 100 BXH thực lực. Thế nào, ngẫu không?”

Tôi gật đầu: – “Còn khoáng thạch thì sao?”

“Trong hòm giữ đồ của em. Một số mua ở quầy hàng, một số do em đào được, một số mua ở chỗ các thợ mỏ khác. Đã đầy một rương to.” – Tiểu Tặc uồn ngực tự tin nói.

“Chỉ mang đi tinh luyện cái đã. Sau đó chúng ta tìm tộc trưởng làm thủ tục ly khai.” – nghĩ tới sắp được ra ngoài, tôi tạm thời quên đi phiền muộn trong lòng. Chúng tôi ngốc ở nơi này lâu quá rồi, không biết thế giới bên ngoài đã biến thành hình dạng gì nữa.

Ai cũng hưng phấn. Cảm giác giống như chúng tôi đã ở rừng sâu núi thẳm tu luyện cả trăm năm, hiện giờ ma công đại thành, biến hóa thành yêu quái, rốt cuộc có thể xuống núi làm hại nhân gian... há há...

Khi 6 người đổ đồng khoáng thạch to như trái núi nhỏ trước mặt Đồng trưởng lão, cái người trước giờ chưa từng lộ ra chút gọn sóng cảm xúc nào trên mặt như ông ấy mà cũng phải tròn mắt kinh ngạc. Nhưng ngay lập tức nét mặt ông ấy đổi sang vẻ hưng phấn khó nhận.

“Haha... ta đã lâu không có toàn lực sử dụng Yêu Hồ chân hỏa rồi, hôm nay sẽ cho các ngươi đại khai nhãn giới.” – Đồng trưởng lão nói chuyện mà bộ râu cứ vểnh lên.

“Làm phiền ngài.” – cả bọn đồng thành nói.

Đồng trưởng lão gật đầu, xắn tay áo, lộ ra hai cánh tay rắn chắc. Đờ mờ... so với Trộm Long Trảo Phụng còn cường tráng hơn. Có chỗ nào giống một ông lão 60 tuổi hả?!

Đồng trưởng lão khẽ co nắm hai tay, trong không trung liền xuất hiện một trái hỏa cầu cực to màu tím đỏ. Sau đó, xung quanh hai bàn tay bắt đầu nổi lên một lớp màn khí tức màu tím mỏng. Khí tức ấy bắn thẳng về phía trái hỏa cầu. Lúc này, trái hỏa cầu giống như một trái bóng được bơm hơi, bắt đầu nở rộng ra. Khí tức vẫn không ngừng rót vào hỏa cầu. Phạm vi 30m xung quanh đều có thể cảm nhận được sự cường đại của khí tức kia.

Vật cực tất phản (cái gì đạt tới cực hạn sẽ bật ngược). Tôi nhìn hỏa cầu không chút độ ám kìa, không hiểu sao trong đầu lại toát ra câu ngạn ngữ trên. Có khi nào đem nhiệt hỏa nâng đến độ cao nhất thì sẽ khiến nó đột ngột đổi chiều, trở thành băng giá hay không? Hay là nói, Yêu Hồ chân hỏa có chất chứa loại khí tức mâu thuẫn kia hay không?

Sau khi hỏa cầu phình to đến 30m đường kính, Đồng trưởng lão không rót khí tức vào nữa. Ông vung tay áo, một trận gió liền xuất hiện, cuốn phăng đám khoáng thạch đưa vào trung tâm của hỏa cầu.

Phong hệ pháp thuật? Ông ấy là song hệ pháp sư? Quá không hợp thói thường đi à.

“Đồng trưởng lão, ông là song hệ pháp sư sao?” – tôi dùng ánh mắt nhìn biến thái mà nhìn ông ta.

“Đương nhiên không.” – Đồng trưởng lão lộ ra một tia mệt mỏi – “Ta vốn là phong hệ pháp sư. Không phải ta đã nói với ngươi rồi à, bản mạng Yêu Hồ chân hỏa là bẩm sinh mà có. Cái này căn bản không cần tu luyện, chỉ cần luyện tập kỹ xảo sử dụng là được. Nói cách khác, ngươi có thể cho rằng toàn bộ thành viên của Yêu Hồ tộc đều là song hệ pháp sư. Bởi vì chúng ta cơ bản không có hỏa hệ pháp sư.”

“Vậy... Hỏa trưởng lão không phải hỏa hệ pháp sư à? Nhưng tại sao lại gọi là Hỏa trưởng lão?” – tôi hiếu kỳ hỏi.

“Từ xưa tới nay, chương quản hình phòng của Yêu Hồ tộc đều được gọi là Hỏa trưởng lão. Đó chẳng qua chỉ là một cái danh xưng. Tiểu tử kia đó à... hẳn là thủy hệ pháp sư, chủ tu thủy hệ công kích, theo cách nói của các ngươi là băng hệ pháp sư đó. Nhưng nói thật thì Yêu Hồ tộc bọn ta vẫn thích dùng bốn mạng hỏa điểm hơn, bởi vì không cần phải đọc chú ngữ rườm rà, tùy thu tùy phát, với chúng ta mà nói thì các loại pháp thuật khác chỉ là hàng phụ trợ.”

“Vậy thì vì sao mọi người đều mặc pháp bào màu đỏ? Làm hại bọn tôi đều nghĩ các người là hỏa hệ pháp sư...” – tôi bỗng nhiên có cảm giác bị người ta lừa cho một vỏ.

“Bởi vì màu đỏ rất đẹp nha.” – Đồng trưởng lão trả lời như đúng rồi.

Bịch ~ cả đám té xỉu. Yêu Hồ tộc đúng là đám người không biết nói lý lẽ. Mặc dù hiện giờ chúng tôi là một phần tử của Yêu Hồ tộc. Nhưng chúng tôi tuyệt đối vĩnh viễn cũng không thừa nhận chúng tôi có quan hệ họ hàng gì với đám biến thái này.

Trước ánh mắt đại ra của 6 đứa, Đồng trưởng lão không chế khỏi thiết cầu rơi xuống ngay trước mặt.

“Cái thứ này... chúng tôi làm sao vác đi cho được?” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nhìn trái thiết cầu còn muốn to béo hơn cả hân, phiền muộn hỏi.

“Cắt nhỏ ra là được mà.” – Đồng trưởng lão nói nhẹ như chơi, giống như cắt khối thép tinh khiết này đơn giản như cắt đậu hủ, thấy cả bọn trưng ra ánh mắt u oán, Đồng trưởng lão quý dị cười lên – “Haiz da, các ngươi thiệt tình... nếu cần nhờ ta cắt nhỏ ra thì cứ nói a. Các ngươi không nói ta làm sao biết các ngươi có cần cắt nhỏ nó ra hay không. Chỉ cần các ngươi nói một tiếng, ta thế nào lại cự tuyệt chứ...”

Ngũ tặc quay đầu nhìn tôi, vừa nhìn tôi liền đọc hiểu ngay suy nghĩ của họ. Bọn họ chính là muốn hỏi: – “Đồng trưởng lão đây là Đường Tăng chuyển thể hả?” (nếu bạn nào có xem phim hài Nguyệt Quang Bảo Hợp của Châu Tinh Trì thì sẽ biết nhân vật Đường Tăng trong tác phẩm nổi tiếng này là một người nói nhiều kinh dị...haha... cho nên chỗ này là nét hài hước của tác phẩm thôi.)

Tôi ném trả một ánh mắt bất đắc dĩ – “Không cần kinh ngạc. Tập quen đi thôi. Có thể khẳng định, nhân viên thiết kế nhân vật Đồng trưởng lão là fan của bác Châu (Tĩnh Trì)”

%

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Cung Linh (Linh Hồn Của Cây Cung)

Tật Phong Lữ Đoàn mở hội nghị thường kỳ. Tôi có chút không yên lòng. Tôi muốn gặp Âm Ảnh quá. Không biết vì sao tôi lại thấy bất an kỳ lạ.

“Nhện ~ Nhện ~ Hồn về, hồn về!” – Đồi Trắng Thay Đen vung vẩy bàn tay trước mắt tôi.

Tôi phục hồi tinh thần, hỏi: – “Chuyện gì?”

“Còn hỏi chuyện gì? Không lẽ cô thất tình hả? Sao lại mất hồn mất vía thế kia? Bọn tôi đang thảo luận lúc nào thì ly khai Yêu Hồ tộc.”

“Đã thu thập đủ độc được rồi à?” – tôi hỏi Trộm Long Tráo Phụng, mấy chuyện này luôn là phần việc quản lý của anh ta.

“Ngân hàng cá nhân của tôi bây giờ toàn chứa độc được thôi. Ngoại trừ một số loại nhện cực độc mà chúng ta không dám rở tới thì cơ hồ chúng ta đã thu thập tất cả các loại nhện độc rồi.”

“Mọi người luyện kỹ năng đến đâu rồi?”

“Bộ cô chưa bao giờ nhìn BXH à? Bọn tôi đều đã lên BXH của đạo tặc, hơn nữa đã lọt vào top 100 BXH thực lực. Thế nào, ngẫu không?”

Tôi gật đầu: – “Còn khoáng thạch thì sao?”

“Trong hòm giữ đồ của em. Một số mua ở quầy hàng, một số do em đào được, một số mua ở chỗ các thợ mỏ khác. Đã đầy một rương to.” – Tiểu Tặc ườn ngực tự tin nói.

“Chỉ mang đi tinh luyện cái đã. Sau đó chúng ta tìm tộc trưởng làm thủ tục ly khai.” – nghĩ tới sắp được ra ngoài, tôi tạm thời quên đi phiền muộn trong lòng. Chúng tôi ngốc ở nơi này lâu quá rồi, không biết thế giới bên ngoài đã biến thành hình dạng gì nữa.

Ai cũng hưng phấn. Cảm giác giống như chúng tôi đã ở rừng sâu núi thẳm tu luyện cả trăm năm, hiện giờ ma công đại thành, biến hóa thành yêu quái, rốt cuộc có thể xuống núi làm hại nhân gian... há há...

Khi 6 người đồ đồng khoáng thạch to như trái núi nhỏ trước mặt Đồng trưởng lão, cái người trước giờ chưa từng lộ ra chút gọn sóng cảm xúc nào trên mặt như ông ấy mà cũng phải tròn mắt kinh ngạc. Nhưng ngay lập tức nét mặt ông ấy đổi sang vẻ hưng phấn khó nhịn.

“Haha... ta đã lâu không có toàn lực sử dụng Yêu Hồ chân hóa rồi, hôm nay sẽ cho các ngươi đại khai nhãn giới.” – Đồng trưởng lão nói chuyện mà bộ râu cứ vểnh lên.

“Làm phiền ngài.” – cả bọn đồng thành nói.

Đồng trưởng lão gật đầu, xắn tay áo, lộ ra hai cánh tay rắn chắc. Đờ mờ... so với Trộm Long Tráo Phụng còn cường tráng hơn. Có chỗ nào giống một ông lão 60 tuổi hả?!

Đồng trưởng lão khẽ co nắm hai tay, trong không trung liền xuất hiện một trái hỏa cầu cực to màu tím đỏ. Sau đó, xung quanh hai bàn tay bắt đầu nổi lên một lớp màn khí tức màu tím mỏng. Khí tức ấy bắn thẳng về phía trái hỏa cầu. Lúc này, trái hỏa cầu giống như một trái bóng được bơm hơi, bắt đầu nở rộng ra. Khí tức vẫn không ngừng rót vào hỏa cầu. Phạm vi 30m xung quanh đều có thể cảm nhận được sự cường đại của khí tức kia.

Vật cực tất phản (cái gì đạt tới cực hạn sẽ bật ngược). Tôi nhìn hỏa cầu không chút độ ám kìa, không hiểu sao trong đầu lại toát ra câu ngạn ngữ trên. Có khi nào đem nhiệt hỏa nâng đến độ cao nhất thì sẽ khiến nó đột ngột đổi chiều, trở thành băng giá hay không? Hay là nói, Yêu Hồ chân hóa có chất chứa loại khí tức mâu thuẫn kìa hay không?

Sau khi hỏa cầu phình to đến 30m đường kính, Đồng trưởng lão không rót khí tức vào nữa. Ông vung tay áo, một trận gió liền xuất hiện, cuốn phăng đám khoáng thạch đưa vào trung tâm của hỏa cầu.

Phong hệ pháp thuật? Ông ấy là song hệ pháp sư? Quá không hợp thói thường đi à.

“Đồng trưởng lão, ông là song hệ pháp sư sao?” – tôi dùng ánh mắt nhìn biến thái mà nhìn ông ta.

“Đương nhiên không.” – Đồng trưởng lão lộ ra một tia mệt mỏi – “Ta vốn là phong hệ pháp sư. Không phải ta đã nói với ngươi rồi à, bản mạng Yêu Hồ chân hỏa là bẩm sinh mà có. Cái này căn bản không cần tu luyện, chỉ cần luyện tập kỹ xảo sử dụng là được. Nói cách khác, ngươi có thể cho rằng toàn bộ thành viên của Yêu Hồ tộc đều là song hệ pháp sư. Bởi vì chúng ta cơ bản không có hỏa hệ pháp sư.”

“Vậy... Hỏa trưởng lão không phải hỏa hệ pháp sư à? Nhưng tại sao lại gọi là Hỏa trưởng lão?” – tôi hiếu kỳ hỏi.

“Từ xưa tới nay, chương quản hình phòng của Yêu Hồ tộc đều được gọi là Hỏa trưởng lão. Đó chẳng qua chỉ là một cái danh xưng. Tiểu tử kia đó à... hẳn là thủy hệ pháp sư, chủ tu thủy hệ công kích, theo cách nói của các ngươi là băng hệ pháp sư đó. Nhưng nói thật thì Yêu Hồ tộc bọn ta vẫn thích dùng bốn mạng hỏa điểm hơn, bởi vì không cần phải đọc chú ngữ rườm rà, tùy thu tùy phát, với chúng ta mà nói thì các loại pháp thuật khác chỉ là hàng phụ trợ.”

“Vậy thì vì sao mọi người đều mặc pháp bào màu đỏ? Làm hại bọn tôi đều nghĩ các người là hỏa hệ pháp sư...” – tôi bỗng nhiên có cảm giác bị người ta lừa cho một vỏ.

“Bởi vì màu đỏ rất đẹp nha.” – Đồng trưởng lão trả lời như đúng rồi.

Bịch ~ cả đám té xỉu. Yêu Hồ tộc đúng là đám người không biết nói lý lẽ. Mặc dù hiện giờ chúng tôi là một phần tử của Yêu Hồ tộc. Nhưng chúng tôi tuyệt đối vĩnh viễn cũng không thừa nhận chúng tôi có quan hệ họ hàng gì với đám biến thái này.

Trước ánh mắt đại ra của 6 đứa, Đồng trưởng lão khổng chế khỏi thiết cầu rơi xuống ngay trước mặt.

“Cái thứ này... chúng tôi làm sao vác đi cho được?” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nhìn trái thiết cầu còn muốn to béo hơn cả hân, phiền muộn hỏi.

“Cất nhỏ ra là được mà.” – Đồng trưởng lão nói nhẹ như chơi, giống như cất khối thép tinh khiết này đơn giản như cất đậu hũ, thấy cả bọn trưng ra ánh mắt u oán, Đồng trưởng lão quý dị cười lên – “Haiz da, các ngươi thiết tình... nếu cần nhờ ta cất nhỏ ra thì cứ nói a. Các ngươi không nói ta làm sao biết các ngươi có cần cất nhỏ nó ra hay không. Chỉ cần các ngươi nói một tiếng, ta thế nào lại cự tuyệt chứ...”

Ngũ tặc quay đầu nhìn tôi, vừa nhìn tôi liền đọc hiểu ngay suy nghĩ của họ. Bọn họ chính là muốn hỏi: – “Đồng trưởng lão đây là Đường Tăng chuyển thể hả?” (nếu bạn nào có xem phim hài Nguyệt Quang Bảo Hợp của Châu Tinh Trì thì sẽ biết nhân vật Đường Tăng trong tác phẩm nổi tiếng này là một người nói nhiều kinh dị...haha... cho nên chỗ này là nét hài hước của tác phẩm thôi)

Tôi ném trả một ánh mắt bất đắc dĩ: – “Không cần kinh ngạc. Tập quen đi thôi. Có thể khẳng định, nhân viên thiết kế nhân vật Đồng trưởng lão là fan của bác Châu (Tinh Trì)”

“Vậy làm phiền ngài giúp chúng con cất nó ạ!” – tôi cung kính nói.

“Được được.” – Đồng trưởng lão hiện lên vẻ mặt nôn nóng không thể chờ đợi. Tôi nói, tên này đúng là yêu quái mà. Loát ~ một cái, trong tay Đồng trưởng lão xuất hiện một cây đao hỏa điểm dài 3m. Khó mà tả hết vẻ quý dị của thanh đao này.

“Các vị tiểu bằng hữu, thấy đẹp không?” – Đồng trưởng lão dương dương tự đắc dơ thanh đao hỏa điểm lên cho chúng tôi coi. Sau đó loét loét loét, chỉ thấy trái thiết cầu bị bao trùm trong những quang ảnh màu tím. Vài giây trôi qua, Đồng trưởng lão bay ra đứng ở một bên, chấp tay sau lưng, tạo dáng tiên phong đạo cốt (phong cách tiên gia, cốt cách đạo gia, nói tóm lại là dáng vẻ cao thâm khó lường). Nhưng tôi thì biết tổng ông ta chính là đang làm màu!!!

Rầm rầm ~ thiết cầu vỡ thành từng mảnh rơi trên mặt đất. Ngũ tặc sùng bái nhìn Đồng trưởng lão, còn đương sự thì lộ ra bộ dáng hưởng thụ sung sướng... Tôi nhin không được khinh bỉ ông ta một phen.

“Haha... hơn 300 năm không toàn lực sử dụng Yêu Hồ chân hỏa, xem ra bảo đao của ta còn chưa lụi nghề... haha...” – Đồng trưởng lão không biết xấu hổ cười lên. Nhưng bọn tôi đang bận rộn thu thập khoáng thạch, không ai rảnh quan tâm đến ông ta.

Tiểu Tặc lúc này buộc miệng hỏi một câu mém chút làm Đồng trưởng lão thổ huyết. Tên nhóc này rất vô tội hỏi: – “300 năm? Đồng trưởng lão, bộ 300 trước ngài là thợ rèn à?”

“Ta... ta... 300 trước là quân lính trên chiến trường, lập rất nhiều chiến công. Bé con ngươi dám nói ta là thợ rèn hả, tức chết ta rồi.” – Đồng trưởng lão tức giận đến bộ râu cũng run lên.

“Chiến tranh? Phe nào thắng?” – Đồi Trắng Thay Đen phản xạ hỏi.

“Đương nhiên là Yêu Hồ tộc chúng ta đây rồi.” – Đồng trưởng lão lại vênh râu – “Lúc ấy Tô Nhiếp tộc bị chúng ta đánh cho quân binh tan rã. Bọn Bạch Lang tộc là ăn trộm gà còn mất năm gạo, sau thất bại đồ tộc trưởng của chúng xuất chút thổ huyết vì tức mà chết. Nếu không phải thành chủ của Thực Nguyệt thành thông minh lựa chọn bảo trì trung lập thì Thực Nguyệt Thành cũng đã bị chúng ta san thành bình địa rồi.”

“Vậy tại sao Yêu Hồ tộc lại chui vào ở trong cái hốc này? Sao không chiếm cứ địa phương khác mà ở?” – Đồi Trắng Thay Đen kỳ quái hỏi. Dựa theo hiểu biết về chiến tranh trong thế giới con người mà nói, phạm là phe thắng trận đều sẽ yêu cầu cắt đất đền tiền hoặc là buộc người ta trở thành thuộc địa mà dâng cống phẩm. Nhưng trong Hồng Hoang này thì tình thế hơi khác thì phải? Những chủng tộc khác đâu có bị Yêu Hồ tộc cai trị gì đâu?

Nghe Đồi Trắng Thay Đen hỏi, Đồng trưởng lão khinh bỉ nhìn hắn: – “Nếu ngươi vẫn luôn sống trong một ngôi biệt thự xa hoa xa xỉ, ngươi sẽ chấp nhận dời đến ở một ngôi nhà tranh vách đất sao?”

“Dĩ nhiên không.”

“Vậy thì đúng rồi. Yêu Hồ tộc từ đời này sang đời kia đều sinh sống ở nơi này, bọn ta giống như người đang ở trong biệt thự xa hoa. Mà những thành thị bên ngoài kia thì giống như nhà tranh vách đất.”

Rất thú vị! Mặc dù các địa phương khác không xinh đẹp bằng nơi này nhưng cũng không thể so sánh chúng với nhà tranh vách đất a~ Yêu Hồ tộc quả nhiên là chủng tộc tự kiêu tự đại. Có điều 6 đứa chúng tôi không dám đề lộ về mặt khinh bỉ.

“Đồng trưởng lão, chúng tôi phải đi rồi. Về sau có rảnh, chúng tôi sẽ trở về thăm ông.” – ở chung một chỗ với lão biến thái này, thần kinh của tôi có chút chịu không nổi, tốt nhất là chuẩn bị sớm.

“A, không cần vội. Tri Chu bằng hữu, ta còn có việc muốn nói với ngươi, ngươi ở lại một chút.”

“???” – về mặt tôi đầy dấu chấm hỏi. Lão gia hỏa này còn muốn đùa giỡn gì nữa đây?

Cả đám nhìn nhau, hội ý thoáng một cái. Đồi Trắng Thay Đen nói: – “Nhện, vậy chúng tôi đi trước, hẹn gặp cô ở cửa cung.”

“Được.” – tôi gật đầu.

Đợi đến lúc 5 người kia đã đi xa, Đồng trưởng lão mới đổi sang vẻ mặt nghiêm túc, không nói không rằng kéo tôi qua một góc: – “Ngươi còn nhớ đã chôn một cây cung dưới đất không?”

Tôi nhìn xuống mấy hòn đá ký hiệu: – “Đương nhiên còn nhớ. Tôi đã đem Sát Quỷ chôn ở đây.”

Nhắc tới lại đau thương, đó là cây cung đầu tiên do chính tay tôi tạo ra. Ánh mắt tôi ảm đạm xuống. Cây tử đằng cung kém xa so với Sát Quỷ, cảm không mấy thuận tay.

“Cây cung của ngươi xảy ra vấn đề rồi.”

“Làm sao? Nó xảy ra vấn đề gì? Nó đã bị gãy làm đôi rồi còn có thể xảy ra chuyện gì được? Chẳng lẽ nó đã mục ruỗng rồi?” – tôi kỳ quái hỏi. Cây cung đã gãy, cho dù có xảy ra vấn đề thì cũng không thể tồi tệ hơn việc đó chứ. Vì sao Đồng trưởng lão lại có vẻ trịnh trọng như vậy?

Đồng trưởng lão lắc đầu: – “Ngược lại, nó tự chữa lành rồi.”

Gì? Phép màu xuất hiện sao? Tôi đại ra. Chẳng lẽ nhân phẩm của tôi tốt như vậy. Đến thứ mà thợ mộc cùng thợ rèn của hệ thống đều bảo bó tay không thể cứu mà vẫn có thể tự chữa trị được? Phải rồi, tôi quên mất, Sát Quỷ vốn có thuộc tính tự động chữa trị.

“Chuyện đó cũng không kỳ quái. Sát Quỷ vốn có thuộc tính tự động chữa trị.” – nói xong tôi liền ngồi xuống định đào cây cung lên, ai ngờ bị Đồng trưởng lão ngăn lại.

“Ta biết Mê Cốc mộc có thể tự chữa trị, nhưng bị cắt thành hai đoạn như cây cung của ngươi thì tuyệt đối không có khả năng nối liền được. Nói cách khác, cây cung của ngươi là được thứ gì đó chữa trị.” – Đồng trưởng lão nghiêm túc nói.

Tôi nhìn Đồng trưởng lão, bộ dạng không giống giả vờ, tôi thật cẩn thận hỏi, sợ lại rơi vào tình huống vui quá hóa buồn: – “Vậy đó là thứ gì mới được?”

Đồng trưởng lão vuốt cằm râu, suy tư một thoáng: – “Ta không phải Thông Linh Sư, không thể cùng hồn phách trao đổi. Nhưng nếu là hồn phách của bản tộc thì ta vẫn có thể cảm giác được. Ta khẳng định, hiện tại có một hồn phách của Yêu Hồ đang ngụ trong cây cung của ngươi. Chính nó là thứ đã chữa trị cho cây cung của ngươi. Ta đoán, hy vọng của nó là muốn ngươi mang nó đi ra ngoài.”

“Đây không phải là chuyện tốt sao?” – tôi không hiểu ra làm sao cả. Cây cung của tôi được chữa trị, hơn nữa còn cung cấp một ngôi nhà cho một cô hồn dã quỷ. Chẳng phải là vẹn cả đôi đường à?

“Ài... theo phương diện nào đó thì đúng là chuyện tốt. Hồn phách bám vào cây cung của ngươi sẽ trở thành cung linh.”

“Cung linh?”

“Ừ. Bất kỳ trang bị đạt tới cấp bậc linh khí thì đều có một hồn phách bám vào. Bởi vì cây cung của ngươi hiện giờ đã có cung linh nên nó đã thăng cấp lên thành linh khí hạ phẩm. Cung linh của ngươi có khí tức rất cường đại. Nếu không phải đẳng cấp ngươi quá thấp, cây cung lại bị thương thảm trọng, có lẽ phẩm chất còn lợi hại hơn.”

“Không cần lợi hại hơn. Như này tôi đã thỏa mãn rồi.” – tôi cười hơ hớ, lại duỗi móng tay muốn đào Sát Quỷ lên. Lần thứ hai bị Đồng trưởng lão ngăn trở, tôi đáng thương nhìn ông ta. Trời ơi, ông có chuyện gì thì nói một lần luôn đi, được không hả?!

“Khoan đã. Vấn đề ở đây là hồn phách kia không rõ lai lịch. Tất cả người chết đều đi U Minh giới, không hề có ngoại lệ. Ngay cả Phạm... à, những tội phạm cũng vậy. Trừ phi, hồn phách này có phương pháp từ U Minh giới chui trở về. Có điều, không có hồn phách nào lại vô duyên vô cớ muốn làm như

vậy, bởi vì như thế nghĩa là nó từ bỏ cơ hội đi chuyển kiếp đầu thai. Còn nữa, cho dù nó muốn quay lại nhân giới, thì nếu không được sự trợ giúp của U Minh vương là không thể nào. Cho nên, cái hồn phách này nhất định đang ôm một tâm tư bất chính gì đó mà trở về nhân giới. Sau đó nó du dương bên trong lãnh địa của Yêu Hồ tộc, may mắn phát hiện cây cung mê cốc này, thế là bám vào, trở thành cung linh. Ngươi nói xem, đây không phải là vấn đề rất lớn sao?”

“Rất rất lớn.” – tôi phụ họa ngoài miệng, trong lòng lại dấy ý muốn chết. Ông trời không phụ người tốt mà. Nếu cung linh này từ U Minh giới đi ra, nghĩa là nó sẽ biết phương pháp quay trở về đó. Mặc khác, có vẻ nó có quan hệ mờ ám gì đó với U Minh vương. Nếu tôi có thể câu thông (trò chuyện) với nó, không phải nhiệm vụ chính tuyến của tôi sẽ có đường gỡ hay sao? Nghĩ tới đây, tôi liền hỏi Đồng trưởng lão: – “Chỉ có Thông Linh Sư mới có thể câu thông với quý hồn à?”

Đồng trưởng lão gật đầu: – “Ừ. Đáng tiếc, Thông Linh Sư duy nhất của Yêu Hồ tộc đã bị giết. Cho nên, hiện tại ta cũng không có biện pháp điều tra xem vì sao cung linh này lại xuất hiện.”

“Vậy ông có thể nói cho tôi biết đi đâu để tìm Thông Linh Sư không? Tôi có thể mang theo Sát Quỷ đi tìm người đó. Như vậy là có thể điều tra ra rồi.”

Haha... đợi đến lúc tôi biết đường đi U Minh giới, nhất định tôi sẽ giàu to.

Đồng trưởng lão suy nghĩ nửa ngày, do dự trả lời: – “Có lẽ đây là phương pháp duy nhất. Về phần Thông Linh Sư, ta không rõ ràng lắm. Sự tồn tại của họ rất thần bí. Nhưng chiếu theo lệ cũ, mỗi chủng tộc sẽ có 2 Thông Linh Sư. Ngươi đi ra ngoài dạo chơi khắp nơi, nói không chừng có thể gặp được họ.”

Tôi thổ huyết. Muốn tôi tự đi tìm hả? Hồng Hoang lớn như vậy, NPC nhiều như vậy, tôi phải đi tìm đến ngày nào tháng nào mới được aaaaa~

“À mà Thông Linh Sư không nhất định là dân bản địa giống như ta, cũng có thể là mạo hiểm giả giống như ngươi.” – Đồng trưởng lão bỏ sung.

Tôi té xỉu.

Tôi lại không biết, trong hiện thực, cũng có một người vì sự tình này mà trực tiếp té xỉu. Chính là tổng thanh tra phòng kỹ thuật của công ty Hoa Phong – Tề Thiên Thụ.

“Tổng thanh tra gần đây không phải rất tốt sao? Hôm trước công ty mở kỳ thi đấu bóng rổ, ông ấy đăng ký tham gia, còn tranh giành bóng rất hăng say, đây gần bao nhiêu là đối thủ đến nỗi bị trọng tài cho thẻ đỏ luôn. Làm sao hôm nay lại té xỉu rồi?” – nhân viên Giáp.

“Mới quen bạn gái đẹp như người mẫu nên gần đây miệt mài quá độ hay sao?” – nhân viên Ất.

“Các ngươi đừng đoán mò.” – trợ lý tổng thanh tra cười khỏ nói – “Đó là vì trong Hồng Hoang có một người chơi gọi là Lạc Thủy Tri Chu hôm nay vừa khai mở cái nhiệm vụ chính tuyến mới rồi.”

“Nhiệm vụ hệ thống đưa ra không phải để cho người chơi nhận à? Có gì kỳ quái đâu.”

“Aiz...” – thở dài – “Chính xác không có gì kỳ quái. Nhưng cô bé này đã tiếp nhận 2 cái nhiệm vụ chính tuyến trước đó rồi. Vì muốn tạo cơ hội cho những người khác, công ty mới thiết kế nhiệm vụ chính tuyến thứ ba, lại xếp đặt thành chuyên dụng nhiệm vụ của Thông Linh Sư để ngừa vạn nhất, không nghĩ tới... trời đất đưa đẩy làm sao lại để một cung tiền thủ nặng tay trên nữa rồi. Còn may, cô ta phải tìm một Thông Linh Sư cùng hợp tác mới có thể chính thức làm nhiệm vụ, bằng không chúng ta lại phải nghĩ biện pháp gia tăng thêm một cái nhiệm vụ chính tuyến nữa.”

“Cô nàng kia cũng thật trâu bò, rõ ràng có thể sát nhân vô ảnh a~ (giết người mà không cần tự mình ra tay). Có thể đem Tề tổng hết thổ huyết lại té xỉu. Thần tượng a~”

“...” – trợ lý tổng thanh tra không biết phải nói gì.

“Nhưng mà cũng rất kỳ quái nha. Nếu đã biết cô nàng là người của Yêu Hồ tộc, vì sao còn đem xuất phát điểm cài đặt ở Yêu Hồ tộc?”

“Ai nói chúng ta xếp đặt ở Yêu Hồ tộc.” – trợ lý nhấn nhó – “Xuất phát điểm nằm ở tất cả chủ thành của mỗi chủng tộc. Giống như Hỗn Loạn Chi Đô, nơi lớn như vậy có tất cả 10 xuất phát điểm. Chỉ cần một nơi bị kích hoạt thì những nơi khác sẽ lập tức vô hiệu lực, đổi thành tiểu nhiệm vụ. Không thể trách chúng ta nha. Chẳng lẽ bởi vì cô bé kia ở Yêu Hồ tộc thì không cài xuất phát điểm ở Yêu Hồ tộc sao? Nếu người chơi khác ở Yêu Hồ tộc mà phát hiện ra không phải sẽ làm đơn kiện công ty à?”

“Nói như vậy thì chuyện này đúng là quý dị.”

“Chính xác.” (tác giả chơi bàn tay vàng hơi lố – 3c)

Ngay lúc nhân viên Hoa Phong còn đang nhao nhao nghị luận về sự việc quý dị kia, bên trong trò chơi, tôi vui vẻ dùng hai tay đào cái mộ (chôn cây cung) lên.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Rời Khỏi Yêu Hồ Tộc, Hướng Tới Chốn Phồn Hoa.

Tôi chuẩn xác đáp xuống cửa chính của hoàng cung, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

“Nhện, có sao không? vì sao lại cười dâm dăng như vậy?”

“Cút ~” – tôi khoát tay phun ra một chữ, sau đó bày ra tư thế lạnh lùng oai hùng, rút Sát Quỷ đưa lên cao – “Hãy tròn mắt mà nhìn đây này, sự kiện thần kỳ nhất của thế kỷ đang ở trước mặt các ngươi.”

“Đây là...???” – ngũ tặc mở to mắt nhìn.

“Không nhận ra sao? Đây chính là cây cung Sát Quỷ. Vừa được hồi sinh!!!” – thanh âm của tôi vì kích động mà có chút run rẩy.

“Chúng tôi đương nhiên biết đây là cây cung của cô.” – Đồi Trắng Thay Đen bất mãn – “Chúng tôi chỉ muốn hỏi vì sao nó biến thành cái dạng này? tự nhiên lại đeo đao nhận (hình như là lớp kim loại bọc bên ngoài thanh đao, một là để trang trí, hai là để tạo độ ma sát thì lực sát thương cao hơn). Đây còn là cây cung hay sao?”

“Nể tình các ngươi thành tâm thành ý muốn biết, tôi sẽ đại phát từ bi mà nói cho các ngươi nghe.” – tôi hất đầu, đắc ý nói – “Đây là hình dạng của Sát Quỷ sau khi tiến hóa. Cái này gọi là Xích Ngọc Nhận, sắc bén vô cùng, một sợi tóc rơi xuống cũng sẽ bị cắt làm đôi. Tóm lại, Sát Quỷ hiện giờ đã trở thành một thanh vũ khí vừa có thể đánh xa (cung) vừa có thể đánh gần (đao). Thế nào, đủ trâu bò chưa?”

“Trâu bò a~ Nhưng nó làm sao có thể tiến hóa chứ? Chẳng lẽ Đổng trưởng lão giúp cô?”

“Nói đến chuyện này... e hèm... không thể không nhắc tới nhân phẩm của tôi...” – nuốt nước miếng, tôi bắt đầu ba hoa – “... Chuyện là như vậy đó.”

“Cái gì? Sát Quỷ đã thành linh khí rồi?”

“Hoàn toàn chính xác.”

>> Sát Quỷ Cung. Linh khí trang bị, hạ phẩm. Công kích: +90, 5% xuất hiện mũi tên Yêu Hồ chân hỏa, tốc độ công kích +20%, thời gian cool down - 20%. Thuộc tính: giải trừ mê chướng, tự động chữa trị. Không yêu cầu cấp bậc (của người chơi)

Tôi giờ lên ngón tay cái, đem thuộc tính của Sát Quỷ đọc lớn lên.

“Đến đến, có muốn sờ nó không. Đừng ngại ngứa. Tôi sẽ không thu phí.”

Ngũ tặc đồng loạt khinh bỉ tôi.

“Cô có cung nhận thì ích gì, chỉ là trang trí mà thôi. Bởi vì cô cũng chẳng có kỹ năng cận chiến.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó ghen ghét nói.

“Thiệt xin lỗi à... tôi có học qua trụ cột (cơ bản) kiếm thuật, cho nên tôi có thể sử dụng Sát Quỷ để đánh cận chiến, không có vấn đề gì.” – tôi nói xong lại đem thuộc tính của bản thân ra khoe. Cả đám nhìn thấy dòng chữ “cao cấp trụ cột kiếm pháp, sơ cấp 0%” liền hít một hơi khí lạnh.

“Đồ biến thái”

“Không phải người.”

“Cô là yêu quái đi!?”

“Haha...” – tôi cười lớn – “Cho dù các ngươi không muốn thừa nhận cũng không được. Hiện tại, tôi chính là người chơi trâu bò nhất của Yêu Hồ tộc.”

“Nhện, tuy hiện giờ cô có đẳng cấp cao nhất, nhưng đợi đến lúc mọi người đều lên 40 cấp, trang bị tốt dần lên, ngược lại cô sẽ hết đường khoác lác. Nên nhớ, cô-không-thể-thăng-cấp-nữa.”

Ục... nụ cười của tôi lập tức đông cứng. Cái tên Đồi Trắng Thay Đen này thực biết cách đâm vào nỗi đau của người ta à.

Thấy tôi lộ ra khuôn mặt đau khổ, Tuyệt Mệnh dùng sức捏 Đồi Trắng Thay Đen một cái, làm hắn nhảy lên kêu la thảm thiết, sau đó quay sang an ủi tôi: – “Không sao đâu Nhện à. Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thắng. Chuyện này nhất định có biện pháp giải quyết. Hiện tại đừng suy nghĩ nhiều. Bây giờ việc trước mắt là chúng ta phải đi tìm tộc trưởng để làm thủ tục xuất cốc. Chậm nữa thì trời tối mất.”

“Ừ.” – tôi dẫn đầu đi vào hoàng cung.

Đồng Viêm tuy là sinh vật não độc lập nhưng dưới một số tình huống nhất định vẫn bị hạn chế bởi hệ thống, không thể làm gì khác hơn là thành thật sắm vai NPC. Lúc nào cần khóc phải khóc. Lúc nào cần cười phải cười. Hoặc ví dụ như tại, năng ta sắm vai tộc trưởng kiêu căng hống hách, thoạt nhìn rất

giống mấy tên vua tự kỷ ngồi trên ngai vàng.

“Hôm nay người xuất cốc thật không ít.” – Đồng Viêm đứng trên cao nhìn xuống.

Tính cả 6 người chúng tôi thì có tổng cộng khoảng trên 20 người chuyển chức thành công. Đồng Viêm quay đầu nhìn một NPC quan viên đứng kế bên ra hiệu, người này bưng một cái mâm lớn đi tới trước mặt chúng tôi, bên trên là những chai nhỏ chứa chất lỏng màu đỏ.

Sau khi NPC quan viên đã phát cho mỗi người 1 chai, Đồng Viêm mới nói tiếp: – “Trong tay các ngươi đang cầm, là Yêu Hồ huyết, uống vào sẽ gia tăng tốc độ tu luyện nguyên lực 10%. Có điều nó sẽ có tác dụng phụ, bề ngoài của các ngươi sẽ có chút biến hóa, trở nên giống với người của Yêu Hồ tộc.”

Thấy chúng tôi cầm cái chai với vẻ mặt mờ mịt, Đồng Viêm lại bổ sung: – “Đương nhiên các ngươi có thể lựa chọn không uống, ta sẽ không ép buộc. Nhưng huyết này sẽ mất tác dụng sau 5 phút. Uống hay không uống, các ngươi tự quyết định đi.”

Mặc kệ chuyện gì sắp xảy ra, cả đám chúng tôi quay đầu nhìn nhau, trao đổi ánh mắt và đều nhất trí “vì sao không uống chứ?!”. Sau đó, tập thể hơn 20 người đều cầm cái chai, tu cái ớt.

Yêu Hồ huyết chạy xuống bao tử, tôi cảm giác có một cỗ lực lượng lan tỏa toàn thân, thoải mái đến nỗi tôi rên hừ hừ hai tiếng. Quay đầu nhìn xung quanh, thấy ai cũng lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

“Không ngờ máu của Yêu Hồ lại ngon như vậy.” – tôi liếm môi, còn muốn.

Vài giây sau, sự tỉnh kỳ lạ phát sinh. Tóc của chúng tôi bắt đầu dài ra, hơn nữa biến thành màu đỏ sậm. Nhiều người chơi nam giới cảm mái tóc dài đến bấp bề lên nhìn nhìn, khuôn mặt đại cả ra. Điều nữa, dường như chúng tôi đều trở nên đẹp hơn. Vốn có vài người... e hèm... về ngoài không mấy tốt xem, hiện giờ đều trở thành tuấn nam mỹ nữ.

Tôi vội vàng móc cái gương ra nhìn. Ừ, không tệ, da trắng hơn, môi xinh hơn, khóe mắt hơi héch, còn có một đôi răng nanh... từ từ... khuôn mặt này trông hơi quen quen. Tôi ngẩng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Đồng Viêm. Tôi choáng ~ hèn gì tôi thấy khuôn mặt này quen quen, không phải nó có vài phần tương tự với Đồng Viêm hay sao.

Đồng Viêm đi tới gần, nhỏ giọng nói: – “Thế nào, hài lòng không? Ta dựa vào hình dáng của ta để biến đổi người đó.”

“Có thể biến trở về không?” – tôi buồn bã nói. Dù sao khuôn mặt chân thật của tôi vẫn nhìn thuận mắt hơn.

“Chẳng lẽ ngươi không hài lòng? Người khác muốn trở nên giống ta, ta còn không đồng ý đây này.” – Đồng Viêm khó chịu trả lời.

“Hài lòng, hài lòng. Làm sao ta dám không hài lòng chứ. Biến thành người đẹp thế này mà...” – tôi lập tức treo lên nụ cười nịnh bợ quen thuộc. Trong lòng lại nhỏ lệ, hic... tui muốn mặt của tui aaaaa ~

Đồng Viêm nghe tôi nói thế liền thỏa mãn xoa xoa người đi trở về ngai vua, tiếp tục nghi thức: – “Cho các ngươi uống Yêu Hồ huyết để gia tăng thực lực là vì các ngươi hiện giờ đã chính thức trở thành thành viên của Yêu Hồ tộc. Với tư cách tộc trưởng, ta có nghĩa vụ bảo hộ các ngươi. Ở bên ngoài, địch nhân của chúng ta rất nhiều. Lại nói, trong Hồng Hoang này, ngoại trừ Thực Nguyệt Thành đi theo đường trung lập và chủng tộc tạp nham ở Hỗn Loạn Chi Đô thì tất cả các chủng tộc khác đều là kẻ thù của Yêu Hồ tộc. Nhất là người của Tô Nhiếp tộc, Bạch Lang tộc và các chủng tộc liên minh của họ. Các ngươi đi ra ngoài... không những sẽ bị người bản địa của các chủng tộc kia không ngừng không nghỉ tập kích, mà mạo hiểm giả thuộc các chủng tộc kia cũng sẽ không chút do dự giết chết các ngươi. Bởi vì nếu giết các ngươi, bọn họ sẽ được (hệ thống) thưởng cho giá trị công huân cực lớn.”

Đồng Viêm nói đến đây liền ngừng một lát. Bởi vì cả đám người bên dưới đang xôn xao bàn tán. Có làm hay không, toàn bộ NPC và người chơi đều sẽ công kích chúng tôi?! Đây là tình cảnh gì? Chúng tôi làm sao dám bước chân ra ngoài nữa? Tôi mang theo nghi vấn trong đầu ngược nhìn Đồng Viêm, phát hiện nàng ta đang nhếch mép cười tà ác.

“Đương nhiên, đồng dạng, các ngươi cũng có thể giết bọn họ để tích lũy giá trị công huân. Trang bị cao cấp, giá trị nguyên lực, điểm thuộc tính, sách kỹ năng... mấy thứ này đều có thể dùng điểm công huân để đổi.” – Đồng Viêm vừa nói xong câu này, cả đại diện liền rơi vào im lặng. Từng đôi trông mắt màu đỏ của đám người đứng bên dưới lóe lên ánh lửa hừng hực.

Thế là xong, có thể đoán được, cả bọn chúng tôi vừa bước ra ngoài liền biến thành đám sát nhân cuồng, Hồng Hoang sẽ không có được một ngày bình yên. Không lẽ... mục đích của Đồng Viêm là muốn quây cho Hồng Hoang gà bay chó sủa? Đồ mờ hồ ~ Nhưng thật lòng thì chính tôi cũng kích động không thua gì ai. Mặc dù tôi không thích PK giết người, nhưng dùng công huân đổi điểm thuộc tính là thứ mà tôi thèm khát, bởi vì tôi sẽ không thể thăng cấp nữa. (mỗi lần thăng cấp mới có thêm 2 điểm thuộc tính)

“Nhện, đổi điểm thuộc tính kia...” – Tuyệt Mệnh nói nhỏ, tứ tặc cũng đồng dạng quay đầu nhìn tôi.

Tôi gật đầu hiểu ý, nắm chặt tay, trong lòng ra quyết định, giết người thì giết người, có trò chơi online nào mà chẳng giết người chứ. Hơn nữa, từ trước tới nay, chơi qua bao nhiêu là trò chơi, tôi bị cả trăm người giết rồi, lúc đó tôi cũng đâu cảm thấy gì đâu. Hoặc là như lần làm nhiệm vụ của Hồng Tước Vương, tôi chỉ đau lòng vì Sát Quỷ mà thôi. Bởi vì đây chỉ là trò chơi, không phải chết thực sự. Nghĩ đến đây, tôi liền làm ra động tác cắt cổ. Ngũ tặc hai mắt phát sáng. Đồ mờ hồ ~ đều là đám sát nhân cuồng a!!!!

Nhìn thấy mọi người đều lộ ra bộ dáng sát khí đằng đằng, Đồng Viêm thỏa mãn gật đầu, nói tiếp: – “Các ngươi không cần quá mức lo lắng về vấn đề an toàn. Chỉ cần không để lộ chủng tộc cho người khác biết thì sẽ không gặp phiền toái gì.”

Đồng Viêm vỗ tay, một hàng thị nữ bung khay đi ra, trên khay hình như đựng quần áo. Đồng Viêm nói tiếp: – “Đây là áo choàng đã được ta thi pháp qua. Chúng không có bất kỳ thuộc tính gì, tác dụng duy nhất là che dấu yêu khí trên người các ngươi. Mặc vào rồi, về sau sẽ không ai, kể cả dân bản địa, có thể ngửi ra “mùi” Yêu Hồ trên người các ngươi. Nhưng các ngươi phải chú ý một điều, nếu mạo hiểm giả khác biết được đặc điểm nhân dạng của Yêu Hồ tộc, họ có thể dựa vào vẻ ngoài mà nhận ra các ngươi. Ta chỉ có thể giúp được nhiều đó thôi. Ra bên ngoài rồi, các ngươi phải dựa vào chính mình. Ta hy vọng các ngươi có thể đoàn kết nhất trí, đồng lòng đối phó với kẻ thù của Yêu Hồ tộc.”

Tôi choáng ~ nếu sớm biết có chuyện nguy hiểm thế này, vừa rồi tôi đã không uống Yêu Hồ huyết. Đồng Viêm đúng là âm hiểm, chỉ dùng mấy câu liền đem cả đám lừa vào tộc.

Áo choàng phát tới tay, chúng tôi đều tự động mặc vào. Áo choàng màu đỏ sẫm, hoa văn xinh đẹp, mặc lên người rất có phong cách. Cột sợi dây trước ngực, kéo mũ trùm lên. Bùm ~ cả đám liền biến thành phần tử không rõ hoặc là thành viên của hội kín biến thái nào đó...

Quay đầu nhìn ngũ tộc, thấy họ dùng một cái trùm đầu che kín cả khuôn mặt, tôi hâm mộ cực kỳ, bởi vì như vậy sẽ không sợ có người nhận diện ra.

“Mập Mạp, còn dư cái nào không? Cho tôi một cái với.”

“Mũ trùm của tên này cả tháng cũng chưa giặt, dùng của tôi này.” – Tuyết Mệnh móc một cái mũ màu đỏ, bên trên có thêu hoa văn màu đen. Quả nhiên là đồ vật của nữ nhân, lúc nào cũng dùng những thứ xinh đẹp tinh xảo, ngay cả nữ nhân lạnh lùng như Tuyết Mệnh cũng không ngoại lệ.

“Ồi... thật vất vả mới biến thành soái ca, giờ lại phải che mặt, như vậy làm sao đi của gái a~” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó ai oán nói.

“Ngươi vừa nói gì?” – âm thanh không chút độ ấm của Tuyết Mệnh vang lên.

“... à, ta là nói hôm nay trời rất đẹp, chúng ta nên tới truyền tông trận rồi.”

Bởi vì tôi và Đồng Viêm phải nói lời từ biệt, nên lúc 6 người chúng tôi đến truyền tông trận thì những người khác đã đi cả rồi.

“Chúng ta đi đâu?”

“Tô Nhiếp thành.” – tôi dứt khoát nói.

“Vì sao? Tô Nhiếp tộc là tử đối địch của chúng ta a~”

“Bởi vì... bởi vì... người mà tôi thích ở đó. Tôi muốn đi tìm anh ấy.” – tôi thành thật trả lời.

“Người cô thích? Hắn có lợi hại không? Nếu lợi hại, có thể rủ rê anh ta gia nhập Tật Phong Lữ Đoàn.”

Tôi đỏ mặt ~ Đôi Trắng Thay Đen luôn có xuất phát điểm không giống người thường à, điều đầu tiên nghĩ đến lại là vấn đề này.

“Rất lợi hại. Cực kỳ lợi hại. Anh ấy xếp trên top 10. Nhưng anh ấy không thể gia nhập chúng ta.”

“Năm trong top 10 bảng tổng hợp thực lực? Theo chỗ tôi biết, chỉ có 2 người của Tô Nhiếp thành nằm trong top 10 mà thôi. Một là bang chủ của Huyết Nhạn Các – Âm Ảnh. Hai là phó bang chủ của Huyết Nhạn Các – Quý Thủ Lưu.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó bày ra bộ mặt “vạn sự thông” (chuyện gì cũng biết), vênh mặt hỏi – “Cô thích người nào?”

Mặt tôi trắng không còn giọt máu, cúi đầu trả lời: – “Đương nhiên là Âm Ảnh.”

Ngũ tộc thương hại nhìn tôi.

“Nhện a~ chuyện này độ khó hơi lớn à. Cô có biết không, Âm Ảnh ở Tô Nhiếp thành rất được hoan nghênh. Mặc dù anh ta không thuộc hàng đẹp trai nhưng tính tình lại cực tốt, chính là hình mẫu “nam nhân hoàn mỹ” của vô số thiếu nữ. Nhìn cô chắc là thật lòng rồi. Khả năng thành công không cao đâu, chỉ bằng đối người khác thử xem. Tôi thế nào? Tôi không chênh lệch lắm với Âm Ảnh đâu à.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nháy mắt tục tĩu nói.

“Cút!” – tôi giờ chân đá hấn văng ra xa – “Âm Ảnh là người thế nào tôi đây rất rõ, không cần anh dạy. Lần này đi gặp mặt là hẹn ước từ trước của hai chúng tôi.”

Nói xong, tôi mở danh sách bạn bè ra cho họ coi, cái tên Âm Ảnh nằm ngay hàng đầu. Trong Hồng Hoang, danh sách bạn bè được sắp xếp theo thứ tự của độ “thân mật”. Nhìn một cái liền biết tôi và Âm Ảnh có độ “thân mật” cao nhất, kế tiếp mới tới ngũ tộc. Bởi vì bình thường tôi không cùng ngũ tộc chung một chỗ đi soát quái.

“Thiệt không đơn giản nha. Không ngờ cực phẩm như vậy cũng bị cô lừa vào tay.” – Đôi Trắng Thay Đen cười dâm dăng.

“Lăn ~ không cần vũ nhục sức quyến rũ của tôi. Cái gì gọi là lừa gạt? Bọn tôi là lưỡng tình tương duyệt. (hai người yêu nhau thật lòng)” – tôi vênh mặt nói.

“Haiz... tôi phát hiện da mặt của Nhện không phải dày bình thường à...”

“Đồng ý...”

Tôi đành mặt không thèm để ý, bày ra dáng vẻ của đoàn trưởng, quay người nói với NPC: – “Chúng tôi muốn đi Tô Nhiếp thành.”

“Thực xin lỗi. Truyền tống trận chỉ có thể đi tới Thực Nguyệt thành hoặc Hỗn Loạn Chi Đô. Những thành thị khác không có mở cửa.”

Tôi té ~

“Vậy thì... chúng tôi đi Hỗn Loạn Chi Đô.” – tôi quyết định đi thăm Thú Thú. Mặc dù hai đứa gặp nhau mỗi ngày ở ngoài đời nhưng trong trò chơi thì hình như đã lâu rồi chưa chạm mặt. Tôi chợt nghĩ tới, tôi còn chưa biết nàng ta lựa chọn chủng tộc nào nữa. Tám chín phần mười là sẽ giống Tiểu Lược, lựa chọn cái loại chủng tộc có vẻ ngoài xinh đẹp rồi.

“6 người, tổng cộng 6 bạc phí tống.”

Tôi tiêu sái ném ra 6 bạc cho truyền tống sư. Loát ~ một cái chúng tôi đã đứng ở Hỗn Loạn Chi Đô. Sự xuất hiện của chúng tôi dẫn tới một hồi xao động nhỏ. Dù sao người ở đây chưa hề gặp ai mặc cái loại áo choàng bự* cỡ này, hơn nữa một lần gặp luôn 6 đứa giống nhau như đúc. May mắn là người chơi Hồng Hoang đều là dân từng trải, chuyện quái đản gì đều đã gặp qua, cho nên rất nhanh liền không chú ý tới chúng tôi nữa. (3c – bản convert dùng từ bự thật nha. Bự là từ lóng, ý chỉ sự không bình thường, mang nghĩa đùa cợt chế giễu)

Chúng tôi đứng trước truyền tống trận của Hỗn Loạn Chi Đô, ngũ tặc nhìn nhau: – “Hình như Thực Nguyệt thành gần Tô Nhiếp thành hơn à. Cô vì sao lại chạy tới Hỗn Loạn Chi Đô? Còn tự ý chủ trương, cũng không thèm thương lượng trước...”

Tôi vung tay lên, chặn ngang: – “Tôi muốn đi bãi phóng (chào hỏi) đệ tam bang hội của Hồng Hoang – Triệu Hoán Liên Minh, sẵn tiện giới thiệu đồng binh đoàn của chúng ta, để xem có kéo được mỗi làm ăn nào không. Người ta nói miệng ăn núi lở, chúng ta phải kiếm việc làm mới được.”

“Không thể nào!!!!!! Cô ngay cả Triệu Hoán Liên Minh cũng có người quen?”

Tôi đưa một ngón tay ra (dĩ nhiên không phải ngón giữa): – “Hừ, đoàn trưởng của các ngươi không phải là người tầm thường. Đi, chúng ta đi Triệu Hoán Liên Minh bắt trưởng lão của họ mời chúng ta ăn cơm. Go go ~”

Nói xong, tôi dẫn đầu vọt lên phía trước, chặn một người qua đường: – “Xin lỗi, tổng đàn Triệu Hoán Liên Minh đi đường nào?”

Bịch ~ ngũ tặc đồng loạt ngã nhào.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chết Cũng Không Bỏ Qua

Hỗn Loạn Chi Đô không hổ là thành thị lớn nhất Hồng Hoang, diện tích của nó lớn gần gấp đôi Thiên Thành (của Yêu Hồ tộc). Phong cách kiến trúc cũng hoàn toàn khác hẳn. Kiến trúc của Thiên Thành chú trọng sự tinh xảo và hoàn mỹ, lại cố gắng kết hợp hài hòa với thiên nhiên, tựa như thể ngoại đảo nguyên (nơi ở của người Ấn Độ tu tiên). Trong khi đó Hỗn Loạn Chi Đô lại chú trọng đến sự hùng vĩ và bề thế, nói thể nào nhỉ, tựa như laptop IBM, cho người ta cảm giác rắn chắc cứng cáp, nên thể nào cũng sẽ không vỡ vụn... (3c-thiết hông hiểu bạn tác giả so sánh kiểu gì nữa T__T)

Chúng tôi đi trên đường cái của Hỗn Loạn Chi Đô, không ngừng ngó nghiêng qua lại. Trời ơi, người ở đâu ra mà đông thế này. Khắp nơi chi chít đầu người. Nếu phải so sánh thì Thiên Thành giống như tòa thành bị bỏ hoang.

“Nhện, cô không phải sinh ra ở Hỗn Loạn Chi Đô à? Làm sao lại giống hai lúa lên tỉnh vậy?”

Tôi tròn mắt tức giận nhìn Đồi Trắng Thay Đen: – “Tôi sinh ra ở một cái thị trấn cổ kính nhỏ xíu ở ngoại thành, cho tới bây giờ còn chưa từng đặt chân vào Hỗn Loạn Chi Đô.”

“À...”

“Nhện, tôi cảm thấy đôi khi cô hành động thật mơ hồ. Không thèm báo trước với người bạn kia một tiếng, chúng ta cứ chạy tới thế này, lỡ bọn họ ra ngoài soát quái thì sao? Không phải sẽ công toi một chuyến à?”

“Sẽ không.” – tôi tự tin trả lời – “Nàng ta tắt máy truyền tin, điều này có nghĩa bọn họ đang họp trong tổng bộ. Hiện giờ cách giờ cơm tối không lâu. Chúng ta cứ tà tà đi dạo, đến nơi sẽ vừa kịp lúc họ họp xong kéo nhau đi ăn cơm!”

“Bọn tôi cứ theo cô đi qua ăn chực như vậy hả? Không phải rất vô sỉ sao? Hay là cô đi một mình đi. Bọn tôi kiếm nhà trọ ngồi đợi.”

“Không cần đâu. Tôi cố ý dẫn mọi người đến ăn chực mà. Hồi tôi còn ở Mất Phương Hướng Trấn, nàng ta không ít lần dẫn Soái Ca và Công Chúa... à, là bang chủ và phó bang chủ của Triệu Hoán Liên Minh đó, đến cạ cơm của tôi. Lần này, tôi nhất định phải thu hồi cả vốn lẫn lời.” – tôi nghiêng răng

nghe lợi nói, về mặt dữ tợn đến nỗi ngũ tạng phải run rẩy luôn.

“Ôi, Nhện tử, nhìn bên kia kia, thật nhiều người, náo nhiệt quá.” – Tiểu Tặc chỉ về phía trước, ánh mắt chờ mong nhìn tôi, bộ dáng “cho em đi xem với nha, nha”.

“Tiểu Tặc, thân phận của chúng ta bây giờ thuộc vào hàng mẫn cảm, không thể để người khác chú ý tới, có biết không? Cậu nhìn xem, bên kia nhiều người như vậy, lỡ cậu vô tình đụng phải ai đó, xui xẻo gặp một tên vô lại cố tình muốn gây chuyện thì làm sao? Nếu chỉ có một mình, cậu nhất định đánh không lại người ta. Bọn tôi đây phải chạy tới giúp đỡ cậu, kết quả trở thành một hồi quần áo. Mà như vậy sẽ khiến quan sai kéo tới giải quyết vấn đề. Nếu cả đám chúng ta đều bị tổng vào ngục giam, mặt mũi của Tật Phong Lữ Đoàn biết để đâu bây giờ? Nếu... e hèm... tóm lại, cậu không thể đi. Loại công tác nguy hiểm này cứ để cho tôi là tốt nhất.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nói một tràng dài, sau đó vỗ ngực nghiêm nghị chạy đi.

Cả bọn còn chưa kịp tỉnh lại từ trong cái mớ bông bong mà hấn vừa lăm nhăm liên hồi kia, mập mạp đã như một con cá trích, linh hoạt luôn lách xuyên qua đám người biến mất tiêu.

“Mập mạp chết bầm...” – tôi là người đầu tiên phản ứng lại, quay đầu nói với 4 người còn lại – “Đi thôi, chúng ta cùng vào xem. Tôi cảm thấy tỷ lệ gây họa của mập mạp còn cao hơn Tiểu Tặc nhiều.”

Quả nhiên, cả bọn vừa chen tới bảng thông báo đã nhìn thấy mập mạp đang cùng một anh chàng cao to lưng còng cãi nhau chí chóe.

Tôi đi tới kéo Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó ra đằng sau, bày ra bộ dáng thực nữ với anh chàng chiến sĩ kia: – “Vị bằng hữu này, mặc kệ vừa rồi xảy ra chuyện gì, không cần biết ai đúng ai sai, tôi thay mặt cho tổ tiên ba đời mà xin lỗi anh. Trong trò chơi xảy ra chút va chạm là chuyện bình thường. Xin đừng quá câu nệ. Cứ vậy đi nhé. Bọn tôi chỉ muốn đọc thông báo thôi.”

Rồi không đợi chàng chiến sĩ kịp trả lời, tôi đã xoay người nhìn Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó, bày ra bộ dáng đoàn trưởng nghiêm khắc: – “Ta cho ngươi tới nhìn xem chuyện gì, ngươi lại ở đây gây chuyện. Không lẽ lần trước bị trừng phạt còn chưa thấy sợ hãi?”

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó biết tôi đang diễn trò, lập tức phối hợp, bày ra bộ dáng đáng thương: – “Lần này không phải lỗi của ta à, đoàn trưởng. Là do vũ khí của anh ta chọt ta trước mà...” – âm thanh càng nói càng nhỏ, một bộ uỷ khuất.

“Còn dám nói xạo.” – tôi cố ý nói lớn lên – “Ta có hẹn với bang chủ của Triệu Hoán Liên Minh để bàn chuyện làm ăn. Nếu bởi vì ngươi gây chuyện mà chậm trễ cuộc hẹn với người ta thì biết tính sao? Ngươi không cảm thấy thẹn với tổ quốc, phụ lòng của đảng hả? Dong binh đoàn chúng ta sao lại chứa chấp hạng người như ngươi chứ...”

Tôi nói liên tu bất tận, ra về đang dạy dỗ Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó, hơn nữa còn cố ý nhắc tới Triệu Hoán Liên Minh. Tôi nhớ Thú Thú từng nói, nửa phía nam của Hỗn Loạn Chi Đô nằm dưới quyền kiểm soát của Triệu Hoán Liên Minh. Chỗ chúng tôi đang đứng vừa lúc là nửa phía nam. Cho nên, tôi hy vọng là anh chàng chiến sĩ kia cho dù muốn gây phiền toái cũng sẽ cố kỵ Triệu Hoán Liên Minh mà không đến mức quá phận.

Đúng như dự đoán, anh chàng chiến sĩ cao to vừa nghe bốn chữ Triệu Hoán Liên Minh liền cắt ngang lời tôi: – “Được rồi vị tiểu thư này, cũng không phải là chuyện to tát gì. Bỏ qua đi. Cô không cần xử phạt đội viên nữa.” – nói xong liền rời đi.

Tôi thở ra một hơi, hung hăng trừng mắt nhìn Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó. Bốn người còn lại thì dùng hành động để bày tỏ sự bất mãn – đánh hội đồng, cùng nhào vào dùng chân giẫm bẹp mập mạp.

“Nhìn kia, đây là dong binh đoàn nào thế? Kỷ luật cứng như thép luôn. Phạm lỗi chút xíu cũng bị quần áo tã toi.” – người qua đường Giáp.

“Đúng vậy. Sao mà ác ghê!! Đoàn trưởng lại là con gái nữa. Quả nhiên đúng như người ta thường nói, độc nhất dạ đàn bà...” – người qua đường Ất.

... tôi giả vờ như không nghe thấy gì cả, bình tĩnh ngẩng đầu cùng mọi người đọc thông báo dán trên tường.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một bức ảnh. Ủa, đây không phải là vị đại hiệp đã cứu Phạm Lộ sao? Tiếp tục đọc xuống dưới. Tôi xiu ~

>> Lệnh truy nã: Lưu Tinh, nam, Tô Nhiếp tộc.

>> Cấp bậc: Kiểm Thánh.

>> Cấp độ: khâm phạm vượt ngục cấp SS.

>> Yêu cầu: bắt sống, an toàn đưa đến hoàng cung Tô Nhiếp thành.

>> Phần thưởng: một kiện linh khí, một sách kỹ năng cao cấp, 1000 lượng vàng.

>> Chú ý: phải bắt sống, phải cam đoan phạm nhân còn nguyên vẹn, phải cam đoan phạm nhân khỏe mạnh, không thể giết chết.

>> Lạc khoản (phần đề tên ở cuối trang): Đại hoàng tử Tô Nhiếp tộc Huyền Phong đề bút.

Không ngờ vị anh hùng cứu mỹ nhân kia lại là đào phạm (tù vượt ngục). Nhìn anh ta lớn lên anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong thế kia, nhất định là bị người hâm hại rồi. Đây là suy nghĩ của tôi vào lúc này. Anh ta còn là Kiểm Thánh. Khó trách lợi hại như vậy. Công phu ngang ngửa với đại boss luôn. Chắc chỉ có quý mới bắt được anh ta thôi. Căn bản đây là nhiệm vụ bất khả thi mà.

“Wow... trang bị linh khí kia... sách kỹ năng cao cấp kia... 1000 lượng vàng kia... Nhện a~ phần thưởng đúng là hậu hĩnh. Dong binh đoàn chúng ta có phải muốn nhận nhiệm vụ này không?” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó đột nhiên từ đằng sau nhảy vọt lên.

Cbn, tên này đúng là đánh không chết Tiểu Cường (tên con gián trong một phim hoạt hình của TQ), bị quần áo cả buổi vậy mà không chút xi nhê.

“Nhận cái rắm a~ Anh ta là Kiếm Thánh đó, một chiêu liền giết cả đám. Người muốn tìm chết thì cứ đi một mình đi, không cần lôi kéo mọi người cùng chết chum” – tôi cố ý nói lớn lên, hy vọng loại bỏ được một số người đang kích động vì phần thưởng. Tôi đối với vị anh hùng kia rất có hảo cảm, không muốn những người chơi nhảm chán này đi quấy rầy anh ta. Mặc dù anh ấy chỉ cần một chiêu liền giải quyết tất cả bọn họ nhưng theo trực giác tôi đoán anh ấy sẽ không làm sát người vô tội. Anh ấy là người có tâm địa thiện lương, cứ nhìn cái cách anh ấy không chút do dự giải cứu Phạm Lộ liền thấy. Mà cũng không biết chừng anh ta là loại người háo sắc, thấy Phạm Lộ xinh xắn quá nên mới nổi tà tâm?

“Sao vậy Nhện?” – Tuyết Mệnh thấy tôi thất thần liền hỏi thăm.

“Ra ngoài rồi nói.”

Cả bọn đi tới một nơi vắng vẻ, lúc này tôi mới nói – “Tôi đã gặp người trên lệnh truy nã. Anh ấy là người tốt. Chúng ta phải ngăn cản người chơi đi giết anh ấy chứ không phải hòa theo bọn họ.”

“Không phải chứ Nhện. Chẳng qua là một tên NPC thôi, có cần khoa trương vậy không?”

“Trong thế giới này, NPC cũng là con người. Nếu gặp người xấu, chúng ta nhất quyết loại trừ. Nhưng nếu là người tốt, chúng ta phải kiên quyết bảo vệ. Nếu là mình hữu, mặc kệ tốt xấu, chúng ta đều kiên quyết bảo vệ!!” – tôi nghiêm túc nói – “Yêu Hồ tộc là cái đám biến thái chẳng sợ thiên hạ không loạn, nhưng giả sử Đồng trưởng lão gặp nguy hiểm, các người sẽ giúp đỡ ông ta hay sẽ vì điểm kinh nghiệm hoặc là phần thưởng gì đó mà ra tay?”

Ngũ tặc lắc đầu: – “Đương nhiên là giúp ông ấy rồi. Dù sao chúng ta là đồng tộc.”

“Vậy thì đúng rồi.” – tôi xòe tay – “Được rồi, thời gian không sai biệt lắm. Chúng ta đi Triệu Hoán Liên Minh.”

Ngũ tặc nhìn nhau, trong nội tâm đều nghĩ, Nhện chính là nhân vật phản diện siêu cấp của trò chơi này nha~

Trình tính toán của tôi quả nhiên chuẩn xác. Lúc bọn tôi xuất hiện trước mặt Thảo Hoa Mai, nàng ta đang bụng chén cơm, tròn mắt há mồm mà nhìn tôi.

“Sâu, bà đi giải phẫu thẩm mỹ hả?” – Thảo Hoa Mai hét lên.

“Yêu Hồ tộc chính là như vậy. Thế nào, có đẹp không? Bà hâm mộ a~ ganh tị a~” – tôi đắc ý nói. Mặc dù tôi không quen nhìn khuôn mặt này nhưng không thể phủ nhận, nó thực sự rất xinh đẹp.

Thảo Hoa Mai bĩu môi, đem những điều muốn nói nuốt vào bụng. Bởi vì sau lưng tôi đang đứng ngũ tặc. Thảo Hoa Mai tuy là cảm thú nhưng còn chưa tới mức ở trước mặt người lạ liền lộ ra bản chất khủng long.

“Sâu, 5 vị này là...”

“Bằng hữu Yêu Hồ tộc của tui.”

Ngũ tặc vội tháo mũ trùm đầu, nói làm sao thì che mặt kín mít đứng chào hỏi người khác cũng quá mất lịch sự. Ngay lúc này, một giọng nói cực kỳ nữ tính vang lên sau lưng tôi.

“Sâu, cô về rồi à? Máy vị này là...” – Soái Ca và Công Chúa đi ra. Cặp mắt híp như mắt rắn của Soái Ca quét ngang mấy người chúng tôi, đặc biệt dừng hơi lâu trên mặt của Tuyết Mệnh. Dù sao thì Tuyết Mệnh vốn đã là mỹ nữ, sau khi uống Yêu Hồ huyết lại càng mê người... e hèm... sát khí cũng nặng thêm.

“Tri Chu tỷ tỷ, chị rốt cục đã trở lại. Bọn em vẫn giữ chức phó bang chủ cho chị nè.” – Công Chúa nhìn thấy tôi liền cao hứng chạy tới.

“Thật xin lỗi nha muội muội. Chị không thể gia nhập Triệu Hoán Liên Minh. Chị bây giờ đã là thành viên của dong binh đoàn.” – tôi vừa nói vừa duỗi móng vuốt ra xoa bóp khuôn mặt trắng nõn của Công Chúa. Mấy tên nam nhân trong đội ngũ thường xuyên sinh hoạt dưới sự cưỡng bức khổ sai của tôi và Tuyết Mệnh nên vừa nhìn thấy Công Chúa, một em gái siêu cấp đáng yêu, liền ngáy ngẩn cả người, tập thể hóa đá.

Đứng là mắt mặt mà ~ Nội tâm tôi chửi thề. Trong khi dao găm của Tuyết Mệnh đã bắt đầu lia qua lia lại nơi căn cổ của tứ tặc.

“Khụ khụ...” – tôi giả bộ ho khan hai tiếng, đánh vỡ bầu không khí quý dị vừa rồi – “Đề tôi giới thiệu thoả một cái. Đây là thành viên của Tật Phong Lữ Đoàn. Theo thứ tự là Đổ Trắng Thay Đen, Trộm Long Trảo Phụng, Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó, Phiêu Bụi Tiểu Tặc và Tuyết Mệnh. Còn đây là bang chủ của Triệu Hoán Liên Minh Soái Ca, phó bang chủ Công Chúa, trưởng lão Lạc Thủy Thanh Điều.”

Giới thiệu xong, tôi quay người nói với Thảo Hoa Mai: – “Bọn tui vừa xuất cốc liền chạy đến đây, chưa kịp ăn cơm. Tui nghe nói ở Hỗn Loạn Chi Đô có cái tửu lâu rất nổi tiếng, tên cái gì Yên Trai Lâm. Nghe đồn họ nấu ăn rất ngon. Nhưng hình như giá mắc lắm đúng không? Haiz... bọn tôi tính chạy đi tìm quán mì hay quán cháo gì đó ăn lót dạ. Bà có thể chỉ đường cho tui không?”

“Bọn này cũng chưa ăn com. Yên Trai Lâm thì tính cái gì. Đi, để tôi mời mọi người ăn lẩu.” – Soái Ca bấu môi, một bộ dáng “lão tử cảm thấy Yên Trai Lâm còn chưa đủ cao cấp đây”.

Hắc hắc... tên này vẫn kiêu ngạo như vậy, thật dễ lừa. Tôi cười thâm trong bụng. Thảo Hoa Mai thì tròn mắt hung dữ nhìn tôi. Ai da, quên mất Thú Thú rất hiểu tôi, thiết là buồn bực. Ngũ tặc nhìn tôi đầy sùng bái, đưa ngón cái lên sau đó lại cúi xuống. Đờ mờ!

Yên Trai Lâm là tù lâu cao cấp nhất ở khu vực này. Trước khi đến đây, tôi đã nghe ngóng tin tức cả rồi. Nghiệm chứng thông tin, (lên) kế hoạch chu đáo, hành động mau lẹ. Kết quả là, cả đám chúng tôi ngồi trong căn phòng xa hoa bậc nhất của tù lâu ăn uống thả cửa.

“Tiểu nhị! Lại mang lên 2 phần óc khi, 1 phần thịt rắn, còn có...” – miệng tôi đang tọng một đồng đồ ăn vẫn không quên gọi hết món này đến món kia, bộ dáng có chết cũng không bỏ qua. Cả đám nhìn tôi như nhìn quái vật. Kệ đi! Dù sao ở đây toàn là người quen, không sợ bọn họ biết tôi là một tên tham ăn.

“Sâu, đừng nói với tui là bà chạy tới Hỗn Loạn Chi chi để ăn chực chứ?” – Thảo Hoa Mai đếm tiền trong túi, đau lòng không thôi.

“Đương nhiên không phải.” – tôi vừa nói vừa quơ một đĩa đồ ăn vào mồm, sau đó giơ ngón tay lên – “Tui tui là để bàn chuyện làm ăn.”

“Chuyện làm ăn gì?” – Soái Ca đang sắp ngủ gục, nghe thấy thế liền phấn chấn tinh thần bật dậy.

Ngũ tặc quái dị quay đầu nhìn tôi. Chúng ta có chuyện làm ăn hả? Không phải chúng ta đến đây ăn chực sao?

“Đất phong lệnh.” – tôi nghiêm túc phun ra 3 chữ.

“Cái gì?” – một nửa người ở đây phun hết com trong miệng ra, một nửa người khác thì rớt từ trên ghế xuống đất. Duy nhất một người nhanh nhẹn nhảy vọt qua một bên tránh né thành công, người đó đương nhiên là tôi.

“Nhện, cô có đất phong lệnh?” – Soái Ca là người đầu tiên đứng lên.

“Không có.” – tôi lắc đầu.

“Đừng có đùa nữa.”

“Hiện tại không có, không có nghĩa là tương lai không có nha. Nếu tôi nói tôi có phương pháp nắm chắc lấy được đất phong lệnh thì sao?” – tôi tự tin quét mắt một lượt.

Thật ra, ý tưởng này chỉ mới nảy ra trong đầu tôi mà thôi. Bởi vì tôi chợt nhớ tới tôi có kỹ năng biến thân thuật, có thể thần không biết quỷ không hay lên vào Long Tức Mê Cung, cho dù boss có thể nhìn thấu kỹ năng ẩn thân của đạo tặc (tiềm hành) thì cũng không thể nhìn thấu được biến thân thuật của tôi. Chỉ cần tôi cầm tới đất phong lệnh, sau đó bị boss gây sát vẫn xứng đáng. Hiện tại, rớt cấp đối với tôi mà nói chẳng có tổn hao gì.

“Nếu cô có thể lấy được đất phong lệnh, mặc kệ cô ra giá bao nhiêu tôi đều mua.” – khó có lúc thấy Soái Ca đứng đắn như vậy.

“Không thể nào đâu, Sâu a~ bà còn muốn đòi tiền của tui?” – Thảo Hoa Mai xịu mặt.

“Không có biện pháp nha.” – tôi cười khỏ – “Nếu chỉ một mình tui, tặng cho bà cũng được. Nhưng hiện tại tui còn có gia đình (chỉ chi ngũ tặc). Tui phải phát tiền lương cho thành viên của dong binh đoàn a~ Nói thật thì tui không lấy giá cao đâu. Bọn tui có 6 người, mỗi người 5000 lượng bạc, tổng cộng 3 vạn. Thế nào?”

“Một vạn một người, tổng cộng 6 vạn.” – Soái Ca nhìn tôi, thoáng ngạc nhiên, hử... không lẽ mình bị lé, kia là ánh mắt kích động?

“Không cần đâu. Lấy 3 vạn là tôi đã thấy áy náy rồi.” – tôi đảo mắt chán chừ, giả bộ thành thật khó xử.

“... Sâu, đều là người quen, ai chẳng biết bà đây là đang giả bộ a~”

Tôi té ~ có biết cũng không cần nói thẳng ra nha. Tôi u oán nhìn Thảo Hoa Mai.

Trông thấy bộ dạng chịu thiệt thòi của tôi, cả đám liền phá ra cười như điên. Tiếng cười quái dị của Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó dẫn tới một đàn quạ đen. (bạn nào đọc manga sẽ hình dung được cảnh này)

~~o0o~~

Khách sạn An Thuận. Phòng chữ Thiên. Một giường lớn. Sáu người. Một đèn trần. Sát khí dày đặc.

“Nhện ~ mau thành thật khai báo, cô rốt cuộc có âm mưu gì?” – một sợi roi quật xuống, ba~

Một tiếng hét thảm thiết vang lên...

... không phải từ tôi, mà từ phòng sát vách. Cả đám quay mặt nhìn nhau.

“Kháo ~ họ đang làm cái gì vậy chứ? Chơi SM* mà còn kêu lớn tiếng như vậy, làm toàn bộ hào khí để chúng ta thăm vấn đều biến mất.” **Sadist Masochist = mấy hành vi bạo dâm

Phụt ~ haha... tôi rút cuộc nhịn không nổi, cười phá ra.

“Cười cái gì mà cười. Bọn tôi chưa buông tha đâu.” – Đồi Trắc Thay Đen trưng ra bản mặt hung thân ác sát.

Xi, anh đóng kịch cũng quá giả tạo đi à. Đứng trước diễn viên chuyên nghiệp là tôi đây mà còn bày đặt này nọ hả? Thật là múa rìu qua mắt thợ.

Không thèm để ý Đồi Trắc Thay Đen, tôi an tĩnh lại, mở miệng nói: – “Phương pháp của tôi rất đơn giản. Hy sinh một cấp, lấy tới đất phong lệnh. Mọi người đều biết kỹ năng của tôi mà, tỷ lệ thành công rất lớn a~”

“Đi chết đi. Ai muốn hỏi chuyện này. Chúng tôi muốn hỏi vì sao cô lại quyết định hành động một mình? Muốn làm anh hùng hả? Nên nhớ, chúng ta là một đoàn thể!!!”

“Còn không phải tôi sợ mọi người gặp nguy hiểm hay sao?”

“Nguy hiểm liền để cô đi một mình? Bọn tôi về sau làm sao lẩn lộn giang hồ đây?”

“Mọi người...” – tôi có chút cảm động.

“Mọi người cùng đi... bằng không tự cô lấy hết thù lao, bọn tôi không cần.” – Tuyết Mệnh nhàn nhạt nói.

55~ (huhu) thật là cảm động quá đi...

Tôi dùng ánh mắt sương mù nhìn mọi người, sau đó gật đầu.

“Hu ra ~” – cả đám hoan hô – “Rốt cuộc có thể dạo chơi trong Long Túc Mê Cung rồi. Còn được cao thủ đệ nhất bảo hộ nữa. Quá hạnh phúc... há há...”

Tôi lập tức thu hồi sự cảm động... cbn... đám này còn là người không a~

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Không Cắt Được Đuôi

Long Túc Mê Cung vốn là chỗ train cao cấp, bên trong toàn là quái vật trên cấp 30, hơn nữa chúng đều thích xuất hiện theo bầy. Cho nên chỗ này là nơi bao sô của các đại bang phái, bởi vì đội ngũ dưới 30 người mà tới đây chẳng khác gì đi tìm chết. Lúc trước nơi này phi thường náo nhiệt. Nhưng từ cái ngày bạn đạo tặc may mắn nào đó phát hiện ra bí mật của tầng sâu nhất trong mê cung, nơi này liền tấp nập ngựa xe, từng đoàn người tiến vào từng đoàn người bị giết trở ra, lớp sau đè lớp trước như tre già thì măng mọc. Nói tóm lại là cho dù chưa có người nào thành công lấy tới đất phong lệnh nhưng tất cả lão đại của các bang phái đều không từ bỏ ý định trở thành nhân vật đáng chú ý nhất của Hồng Hoang. Mỗi đến cái lần Kim Long phóng ra cấm chú tiêu diệt trọn ổ 8 đại bang phái, mọi người mới tỉnh lặng được đôi chút. Hiện tại, các bang phái chỉ phái thám tử canh me tức trực ở mê cung để tùy thời thám thính tin tức mà thôi.

Tôi rất không hiểu những người này đang nghĩ gì trong đầu. Trang web chủ của Hoa Phong có nói trình độ hiện giờ của người chơi sẽ không ai đấu lại đại boss của Long Túc Mê Cung. Công ty trò chơi khuyến mọi người trước mắt hãy đi làm nhiệm vụ, đi luyện cấp này nọ, đợi thực lực nâng cao thì hãy lên kế hoạch lấy đất phong lệnh. Hoa Phong còn đặc biệt nói trước là quái vật công thành rất khó đối phó, người chơi không nên nghĩ tới chuyện xây thành vào lúc này.

Các bạn nói xem, công ty người ta đã tung thông tin kỹ càng đến dường này rồi, ý đồ cảnh cáo rất rõ ràng, đám tiểu tử các ngươi không nên mò vào Long Túc Mê Cung, hãy thành thật luyện cấp đi để khỏi uổng mạng. Nhưng vì sao các lão đại của các bang phái vẫn vất óc tìm cách lấy được đất phong lệnh kia chứ? Chẳng lẽ cái danh là người đầu tiên xây thành rất mê người hay sao? Hay là nói tư tưởng của tôi lạc hậu rồi?

Thảo Hoa Mai mạng theo 6 người chúng tôi, thừa dịp ban đêm mò mẫm đi vào Long Túc Mê Cung. Bởi vì đầu óc của tôi vẫn mãi suy nghĩ đến vấn đề ở trên nên không ngại mở miệng hỏi.

“Thú Thú, bà nói tui nghe coi là người đầu tiên xây thành thì có chỗ nào tốt? Sao tui chỉ thấy ngoài trừ trở thành con mồi tham khảo cho người đi sau thì chẳng còn ích lợi gì? Chẳng lẽ hệ thống có ban thưởng đặc biệt gì à?” – tôi trái lo phải nghĩ, rốt cuộc vẫn không nghĩ thông. Là người đầu tiên xây thành thì có chỗ nào tốt đâu? Thành công không nói, chỉ chiếm được một cái thanh danh. Nhưng nếu thất bại thì hậu quả là không thể lường trước, tổn thất kinh tế rất lớn. Nói như vậy, tôi đây là đang giúp hay đang làm hại Triệu Hoán Liên Minh vậy? Tôi có chút do dự trong lòng.

Thảo Hoa Mai chỉ vào mặt mình: – “Thể diện.”

“Gi? Mặt mũi của tên Soái Ca kia bao nhiêu tiền một cân? Vì một chút thể diện của hắn mà phải huy động nhân lực tài lực lớn thế này sao? Tui thấy tên kia tuy có hơi càn quấy một chút nhưng đâu đến nỗi là người mê hư vinh đâu?” – tôi buồn bực, lại có người không chút do dự ném tiền qua cửa sổ, giống như tên Soái Ca, trong khi có người lại phải tần tần khổ khổ đi kiếm tiền, giống như tôi đây.

“Sâu, bà nghĩ thử coi. Triệu Hoán Liên Minh hiện giờ đứng thứ 3. Nhưng nếu bọn tui là người đầu tiên xây dựng thành trì, bà nói xem có bao nhiêu oai phong nha. Ngay cả Trâu Bò Bang còn chưa làm được mà bọn tui đã làm được rồi. Thành viên ra ngoài có thể hiên ngang ngẩng đầu, sẽ không ai dám nói bọn tôi càn quấy nữa, ngược lại sẽ nói “nhìn xem, đó là người của Triệu Hoán Liên Minh, là bang hội đầu tiên xây thành trì đó, thật trâu bò nha“. Bà nói coi, chuyện này là lợi hay hại?” – Thảo Hoa Mai yy nói.

“Muốn nổi tiếng còn không bằng đi làm minh tinh a... chơi trò chơi làm gì...” – tôi bĩu môi.

Đôi Trắng Thay Đen kỳ quái nhìn tôi: – “Nhện, bình thường không phải cô rất thích tặng bóc bản thân sao? luôn đề cao bản thân trâu bò thế nọ thế kia, bảo là về sau sẽ không thềm khiêm tốn ần núp nữa. Làm sao lại biến tính rồi?”

“Cút ~ Tôi chỉ thích khoác lác trước mặt mọi người thôi. Nếu tôi thực sự muốn nổi tiếng sẽ không ần tên trên bxx. Nói đi cũng phải nói lại, lần này tôi dự tính lấy tới đất phong lệnh là vì muốn lữ đoàn của chúng ta một bước thành danh. Có chút tiếng tăm nghĩa là có thêm mối giao dịch... có thể đòi thêm thù lao... hắc hắc... sẽ nhanh chóng giàu lên.” – tôi hí mắt cười – “Thú Thú, tui quên chưa nói. Tui chắc chắn có thể lấy tới đất phong lệnh nhưng tui không đủ tự tin có thể giúp mấy bà thủ thành thành công. Lỡ mà thất bại, Triệu Hoán Liên Minh sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. Chuyện này bà phải tính kỹ mới được.”

“Yên tâm” – Thảo Hoa Mai tự tin vỗ ngực – “Triệu Hoán Liên Minh đã mở hội nghị cấp cao rồi. Soái Ca nói hắn có thể kiếm được 50 vạn RMB để đổi thành bạc, sau đó muốn thêm nhiều cao thủ đến thủ thành. Một đàn kiến có thể cắn chết con voi mà. Bọn tui gom nhiều người chơi như vậy chẳng lẽ còn đánh không lại đám quái vật hay sao?”

Cầm thú a~ Đúng là kẻ có tiền. Đây là lỗi trong lòng của ngũ tặc và tôi.

~~o0o~~

Trên một chạc cây có 2 cung tiễn thủ và 1 đạo tặc đang ần núp. Trong đó có 1 tên đang ngồi nghiêm túc nhìn chăm chăm vào cửa động của Long Túc Mê Cung, 2 tên còn lại thì nhàm chán cắn móng tay.

“Đã hơn nửa đêm rồi, chẳng lẽ còn có người mò tới đây? Lão đại cũng thiệt là, không nên phái chúng ta đến đây trinh sát vào giờ này, chán muốn chết.” – cung tiễn thủ, 1 trong 2 tên nhàm chán nói.

“Đừng có than nữa. Lỡ sơ ý bỏ lỡ tin tức quan trọng nào, lão đại không cắt cổ chúng ta mới là lạ.” – cung tiễn thủ nghiêm túc trả lời.

“Trời gần sáng rồi, chắc hôm nay không thu hoạch được gì đâu. Đến hừng đông sẽ có người tới thay ca. Ngươi ráng nhịn một chút đi.” – đạo tặc nói.

“Có biến!” – cung tiễn thủ nghiêm túc hô lên.

Cái gì? Hai người đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phương hướng được chỉ.

“Có thấy gì đâu?!” – đạo tặc bất bình, hừ, ánh mắt của đám cung tiễn thủ thiệt là kém mà – “Ngươi vừa rồi thấy cái gì?”

“7 người” – cung tiễn thủ nghiêm túc trả lời.

“7 cao thủ.” – cung tiễn thủ nhàm chán cũng lên tiếng.

“... ngươi chỉ liếc một cái liền biết đó là cao thủ hả?” – đạo tặc khinh bỉ nói.

“Trong Hồng Hoang, muốn biết người nào là cao thủ ngươi chỉ cần quan sát quần áo trên người họ. Ngươi nhìn đi, 7 người kia, ngoài trừ pháp sư mặc pháp bào cao cấp ra, 6 người còn lại đều là đạo tặc với trang phục chúng ta chưa từng thấy qua. Nhất định là trang bị cao cấp. Ngươi nói xem, họ có phải là cao thủ không?” – tên này đã nhận nhầm tôi thành đạo tặc luôn rồi.

“Có 6 đạo tặc... chẳng lẽ...”

“Còn chán với lễ ở đây nữa. Bọn họ nhất định tới đây vì đất phong lệnh. Ngươi mau báo cáo cho lão đại biết.” – cung tiễn thủ nghiêm túc cứng rắn ra lệnh.

Đạo tặc mở máy truyền tin, lăm bằm nói với bên kia đầu dây một hồi, quay lại thông tri với đồng bọn: – “Tiểu Tai Họa nói bọn hắn cùng phó bang chủ đang tới, muốn chúng ta phải theo dõi sát nút mấy người kia, đừng để mất đầu.”

“Đã biết.” – nói xong liền phóng từ trên cây xuống.

Ba người này chính là thành viên của bang hội đứng hàng thứ 5 trong Hồng Hoang, Bất Diệt Thần Thoại. Chúng tôi lựa chọn lối vào vừa vặn là địa bàn

chiếm lĩnh của họ. Thế là chúng tôi bị theo đuổi.

Điều mà ba người này không ngờ là tại nơi trú quân gần đó của Bất Diệt Thần Thoại, tình hình đang hỗn loạn.

“Phó bang chủ đâu rồi? Ai là người cuối cùng trông thấy tên kia?” – Tiểu Tai Hòa lớn tiếng hỏi mọi người. Hắn là đoàn trưởng, hiện giờ giữ chức vị lớn nhất ở đây.

“Lần cuối cùng nhìn thấy phó bang là vào giờ cơm tối. Sau đó thì anh ấy biến mất.”

“À phải rồi, Phiêu Phong nói khoảng 3 giờ trước hắn nhìn thấy phó bang đi vào Long Tức Mê Cung. Hắn nghĩ phó bang có hẹn hò với ai trong đó nên không ngăn cản.”

“Cbn!!!!” – Tiểu Tai Hòa oán hận mắng – “Tên kia nhất định có ý đồ vụng trộm muốn thám hiểm mê cung một mình rồi. Mau truyền lời xuống, tất cả thành viên tập hợp lại, theo dấu vết của thám tử, tiến vào mê cung!”

Tiểu Tai Hòa phát lệnh xong liền gọi cho bang chủ, than thở: – “Đại ca ơi... Thiên Ngu Cam lại lên lút hành động một mình, tự ý chạy vào mê cung. Vừa rồi thám tử báo lên, có vài cao thủ xuất hiện ở mê cung, đoàn đội đang chuẩn bị xuất phát mới phát hiện tìm không thấy tên kia.”

Luyện cấp suốt đêm đã mệt mỏi, bang chủ của Bất Diệt Thần Thoại là Lầu Nhỏ Trắng Tàn Cuối Kỳ Cuối Tháng (sau này gọi tắt là Lầu Nhỏ) nghe báo cáo xong liền té gục tại chỗ. Gian nan đứng lên, hắn thở dài nói: – “Thôi ngươi đừng có quản tên kia nữa. Hắn điên đã thành thói rồi. Ngươi cứ dựa theo kế hoạch mà hành động. Ta trao cho ngươi toàn quyền quyết định. Còn nữa, nếu gặp tên kia thì chuyển lời giùm ta, trở về, ta sẽ xử lý hắn.”

“Vâng, đại ca.” – Tiểu Tai Hòa cao hứng nói, trong lòng nghĩ thầm tên Thiên Ngu Cam kia lần này xong đời rồi, bang chủ giận thật nha. Nhưng Tiểu Tai Hòa hình như quên mất một chuyện. Mặc kệ mỗi lần bang chủ Lầu Nhỏ phát giận cỡ nào thì Thiên Ngu Cam vẫn lông tóc vô thương (không bị gì). Tên kia có thể ví như một vị thần bất diệt trong thần thoại a~

Thảo Hoa Mai đã tới Long Tức Mê Cung nhiều lần. Mặc dù nàng ta là dân mù đường chính hiệu nhưng đi mãi cũng phải nhớ. Hiện giờ, Thảo Hoa Mai đang dẫn 6 người chúng tôi đi theo lối đi an toàn nhất của mê cung để tiến tới tầng sâu nhất. Chuyện này trong mắt đám người theo dõi là sự tình đáng sợ cỡ nào.

“Nhìn xem, bọn họ hình như rất quen thuộc với đường ngang ngõ tắt của mê cung. Lối đi này quả thật là lối đi hoàn mỹ nhất. Nhất định bọn họ không phải là lần đầu tiên tới đây.”

“Ừ, đã đến nhiều lần mà còn an toàn rồi đi, nhất định có kẻ sách nào đó. Ngươi mau báo lại cho bang chủ.”

Vì vậy anh bạn đạo tặc vừa chạy vừa phát điện tín.

“Đại ca móc túi, hình như có điểm là lạ...” – tôi luôn cảm thấy có hơi người ở gần đây, không lẽ thần kinh của tôi nhạy cảm hẳn lên?!

“Tui chọn con đường này là vì nó chính là lối đi hoàn mỹ nhất. Sao có thể sai được?” – Thảo Hoa Mai còn chưa đợi Đồi Trắng Thay Đen lên tiếng đã vội vã cắt ngang.

Tôi lắc đầu: – “Tui không nói con đường này sai. Tui cảm thấy hình như có người đang đi theo chúng ta thôi.”

Tôi nói xong mọi người đều dừng chân. Tôi quay đầu dùng đôi mắt ung quan sát. Chết tiệt! Đúng là có người đang theo đuổi.

“Hai cung tiền thù, một đạo tặc. Tên đạo tặc kia còn đang truyền tin tức. Chúng ta làm sao bây giờ?” – tôi hỏi.

“Cắt đuôi.” – Tuyệt Mệnh quyết định nhanh chóng.

“Tốc độ của chúng ta không thành vấn đề... nhưng Thanh Điều thì...” – Đồi Trắng Thay Đen chỉ vào Thảo Hoa Mai – “Nàng ta là triệu hoán pháp sư, làm sao đuổi kịp chúng ta chứ?”

Cả đám trợn mắt nhìn nhau. Bọn tôi không thể thiếu Thảo Hoa Mai được, đây là người dẫn đường đó.

Tôi nghĩ nghĩ, sau đó nói: – “Có biện pháp rồi. Mọi người dạt ra chút.”

Tôi nói xong liền triệu hồi sủng vật. Tôi nhẹ nhàng nhảy lên lưng Hồng Nương, cúi người nhìn cái tên đang phát ngốc, giọng tay: – “Thú Thú mau lên đây. Hồng Nương chạy trốn rất nhanh...”

“Nh... nhện...” – Thảo Hoa Mai không nhúc nhích, run rẩy chỉ vào Hồng Nương.

“Ai chẳng biết nó là nhện a... bà mau đi lên.” – tôi thúc giục.

“Tui không đi.” – Thảo Hoa Mai kiên quyết nói.

“Vì sao?” – tôi muốn xù, tên cầm thú này lại phát bệnh thần kinh gì đây?

“Tui từng bị nhện cắn qua, có chướng ngại tâm lý, tui không bao giờ đến gần mấy con nhện hết.”

“Kháo ~ vậy bà không cần đất phong lệnh luôn hả?”

“Cái này...” – Thảo Hoa Mai nhăn nhó, xoắn xít.

“Nếu không lên, tui sẽ bảo Hồng Nương cắn bà nha.” – tôi chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt của Thú Thú như thế kia, cuối cùng quyết định dùng tới chiêu cường bức.

“Sâu... bà... bà đúng là đồ cầm thú.” – Thảo Hoa Mai vẫn không có ý định nhúc nhích.

Tôi liếc ngũ tặc, dùng mắt ra hiệu. Bọn họ lén lút lên ra phía sau của Thảo Hoa Mai, sau đó bất thần chộp lấy rồi ném nàng ta lên lưng Hồng Nương.

Aaaaaaaaa~

Dưới tiếng hét cực kỳ bi thảm của Thảo Hoa Mai, Hồng Nương vui vẻ vung 8 cái cánh chạy như điên về phía trước.

“Vị pháp sư muối muối kia vì sao lại kêu gào thê thảm như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” – đạo tặc gửi tin xong, quay đầu hỏi đồng bọn.

“Vừa rồi hình như có cái gì đó xuất hiện, không nhìn rõ cho lắm. Chẳng lẽ đám người này không phải tới đây vì đất phong lệnh mà vì muốn lôi kéo cô gái kia chơi trò SM?”

Hai tên còn lại đồ mồ hôi đầy đầu.

“Thôi đừng nói nhảm nữa, họ tăng tốc rồi, chúng ta sắp bị cắt đuôi kia.”

Phía bên này.

“Cắt được đuôi rồi sao?”

“Hình như thế. Không thấy bọn kia nữa.”

Mọi người thở ra. Tôi kéo Thảo Hoa Mai từ trên Hồng Nương xuống, sau đó đem sủng vật cắt đi. Ở đây khác với Yêu Hồ tộc, tôi vẫn nên giữ bí mật về sủng vật cấp 40 của mình thì tốt hơn.

“Sâu, tui cảnh cáo bà nha, về sau không được thả con nhện sủng vật kia trước mặt tuiiiii” – Thảo Hoa Mai cầm pháp trượng xia xói chỉ vào người tôi.

“Có làm hay không? Chẳng lẽ lúc tôi gặp nguy hiểm cũng không thể triệu nó ra? Bà có biết nói lý lẽ hay không hả?” – tôi gân cổ cãi lại.

“Bà có thể thả sủng vật khác.”

“Thiệt xin lỗi à... sủng vật của tui toàn là nhện.”

Bịch ~ Thảo Hoa Mai té xỉu.

“Ê ê... bà không thể xỉu a~ Bà choáng váng rồi lấy ai dẫn đường nha~” – tôi vừa nói vừa giựt tóc của Thảo Hoa Mai.

Thảo Hoa Mai sau khi tỉnh lại, đưa ánh mắt ngập nước nhìn tôi: – “Sâu, bà... sau khi làm xong chuyện này, bà đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tui nữa.”

“Thú Thú, bà dám nói vậy hả? Bà sao có thể nhẫn tâm nói như vậy với bạn cùng giường nhiều năm chứ hả? Hic... bà có Soái Ca rồi, có bạn mới liền quên bạn cũ. Bà không cảm thấy thẹn với đảng, thẹn với dân, thẹn với Lỗ Lỗ (con chó của Thảo Hoa Mai), thẹn với tiểu Lục (là một con sâu xanh, sủng vật của tôi) hay sao? Huhuhu ~ Tui đau lòng quá... mọi người đừng cản, tui phải đập đầu vào khối đậu hủ mà chết đây.”

“Đừng lộn xộn nữa.” – Trộm Long Tráo Phụng nhẹ nhàng lên tiếng – “Thanh Điều, sắp tới chưa?”

“Sắp rồi.” – Thảo Hoa Mai không thèm để ý đến tôi nữa – “Qua khúc cua kia là đến.”

“Được, chúng ta mau đi thôi.” – Đồi Trắng Thay Đen cũng không thèm để ý đến tôi, dẫn đầu đi trước.

“Xin chào! Xin chào!”

Một người bất ngờ nhảy ra từ cái góc bên trái làm cả đám giật mình la toáng lên. Sau khi định thần lại, nhìn kỹ mới thấy người đó là một pháp sư triệu hoán mặc pháp bào màu trắng.

“Haiz... đêm dài lắm mộng không thể yên giấc, tôi mới tới nơi này tản bộ, chẳng lẽ mọi người cũng... ủa, đây không phải là trưởng lão Thanh Điều của Triệu Hoán Liên Minh sao?” – tên đó nhìn thấy Thảo Hoa Mai liền chạy tới – “Đúng là cô nha. Vĩnh hạnh quá!”

Đờ mờ! Tên này biết mặt Thảo Hoa Mai, vậy là không thể ra tay giết người diệt khẩu rồi. Không biết tên này núp ở đây làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Bài Tiến Lên Quyết Định Thắng Thua

“Anh biết tôi?” – Thảo Hoa Mai nghi hoặc nhìn tên pháp sư, nàng có thể cam đoan mình chưa từng gặp người này.

“Lãnh đạo cấp cao của bát đại công hội tôi đều biết mặt. Có điều, cô không biết tôi đâu. Tôi là Thiên Ngu Cam, phó bang chủ của Bất Diệt Thần Thoại. Mọi người tới đây vì đất phong lệnh đúng không?” – Thiên Ngu Cam lộ ra vẻ mặt cao thâm khó dò.

... Chúng tôi im lặng. Chẳng lẽ lại trả lời không phải?! Kia chính là nói dối, chúng tôi chưa có da mặt dày như thế. Cũng không thể trả lời đúng rồi với hắn được.

“Tính thêm tôi một người a~ Tôi rất mạnh. Chỉ cần chia cho tôi một lệnh bài là được.” – Thiên Ngu Cam cao hứng nói tiếp.

“Chia cho anh? Vì sao?” – Thảo Hoa Mai không phải là người dễ thương lượng. Tên này chột ngang hông đòi chia một chén canh hã? Không có cửa đâu. Bỏn cô nương không phải là lao công giả rẻ của người – “Mê cung này công khai mở cửa cho tất cả mọi người. Ai có bản lĩnh lấy được đất phong lệnh thì nó thuộc về người đó. Anh muốn thì tự đi mà lấy. Dù sao lệnh bài có nhiều lắm. Bọn tôi đi trước. Bái bai.”

Thảo Hoa Mai nói xong liền quay đầu đi thẳng, 6 người chúng tôi cũng im lặng đi theo.

“Đợi tí, đừng đi, có gì còn thương lượng a~” – Thiên Ngu Cam đuổi theo.

Cbn, tên pháp sư này sao chạy nhanh như vậy? Tốc độ còn cao hơn cung tiễn thủ nữa. Dĩ nhiên đó là nói loại cung tiễn thủ bình thường. Chứ tôi đây là cung tiễn thủ siêu cấp cao mần là không thể nào so sánh nổi.

“Không có gì để thương lượng hết.” – Thảo Hoa Mai mặt đen như đất nôi, trong lòng chửi thề, từ trước tới nay chỉ có bà đây chiếm tiện nghi của kẻ khác chứ làm gì có chuyện ngược lại, tiểu tử nguoi còn không biết an phận, nếu không phải nể phần giao tình với Bất Diệt Thần Thoại, bà đây đã giết người diệt khẩu rồi.

“Không cần cự tuyệt nhanh như vậy mà. Tôi cũng không phải chỉ có một mình nha. Đoàn đội số 4 của Bất Diệt Thần Thoại đang trên đường đến đây. Nếu không có gì trở ngại, chắc họ sắp xuất hiện rồi.” – Thiên Ngu Cam nghiêm túc nói – “Thanh Điều trưởng lão, không phải tôi xem thường các cô. Nhưng đại boss bên trong rất lợi hại. Tiềm hành của đạo tặc không có tác dụng gì với nó. Trừ phi có người dụ boss rồi đi, các cô mới có cơ hội trộm được đất phong lệnh. Chúng ta có thể hợp tác a~”

“Ai nói bọn tôi muốn dùng tiềm hành?” – tôi phát hiện ra tên pháp sư này cực kỳ đáng ghét, làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của chúng tôi – “Nếu không có kẻ sách chặc chắn, chúng tôi đã không chạy tới nơi này. Bọn tôi là Tật Phong Lữ Đoàn, tiếp nhận mỗi làm ăn từ Triệu Hoán Liên Minh. Anh không trả tiền, vì sao bọn tôi phải phục vụ anh chứ? Anh có bản lĩnh thì tự đi vào mà lấy lệnh bài a~”

Biến thân thuật của tôi không thể cho người ngoài biết được. Dù muốn cũng không thể hợp tác với tên này.

“Ừa?” – Thiên Ngu Cam trợn mắt, không nghĩ tới đúng phải một đám người còn gần hơn cả hắn, nhưng họ càng không muốn hợp tác thì hắn càng muốn duy trì ý đó, nếu để cho bọn họ lấy được đất phong lệnh, trở thành người đầu tiên xây thành, chẳng phải hy vọng của Bất Diệt Thần Thoại liền tan vỡ sao?! Hừm... xem thái độ này nghĩa là không có cửa hợp tác rồi. Vậy thì phải nghĩ biện pháp phá rối kế hoạch của họ a~ Mặc dù có thể gây thù chuốc oán với Triệu Hoán Liên Minh, nhưng chẳng còn cách nào khác. Nghĩ tới đây, Thiên Ngu Cam liền giả bộ ra vẻ bất đắc dĩ – “Vậy thì thôi.”

Hắn nói xong liền xoay người quẹo vào một khúc cua, biến mất.

Chúng tôi xoay đầu nhìn nhau: – “Hắn đi thật hay giả vậy?”

“Tôi thấy nhất định có âm mưu bên trong.”

“Cùng ý kiến. Chúng ta nên nhanh chóng hành động thôi.”

“Ừ. Thú Thú, tiếp theo đi đường nào?” – tôi xoay người hỏi Thảo Hoa Mai.

“Kế tiếp là cái ngã ba.” – Thảo Hoa Mai chỉ ngay khúc cua mà Thiên Ngu Cam vừa đi vào, ánh mắt toả ra sát khí.

“... tên hỗn đần!” – Đồi Trắng Thay Đen ghen nửa ngày mới phun ra 3 chữ.

“Tính sao bây giờ?”

“Sao trắng gì nữa. Đi một bước tính một bước thôi.” – Thảo Hoa Mai nói xong, liền chuẩn bị bước đi.

“Chờ đã...” – tôi gọi lại, nhìn Thảo Hoa Mai – “Bà có bản đồ của mê cung đúng không?”

“Có.” – Thảo Hoa Mai móc ra một tấm bản đồ vẽ bằng tay – “Nhưng chỉ có một phần thôi, mê cung quá lớn, chưa ai thăm dò hết cả. Đối với người chưa từng đi vào mê cung như bà thì có nhìn bản đồ này cũng không hiểu gì đâu.”

Tôi cầm tấm bản đồ lên, hỏi – “Chúng ta hiện tại đang ở đâu?”

“Ở đây.” – Thảo Hoa Mai chỉ vào một điểm.

“Boss và lệnh bài ở chỗ nào?”

“Chỗ kia.” – Thảo Hoa Mai chỉ vào một ngõ cụt.

“Lối đi này rất rộng, khoảng đâu 20m, dài bao nhiêu thì không nhớ, nhưng lệnh bài nằm tuốt trong cùng. Giao lộ này...” – Thảo Hoa Mai chỉ vào một cái ngã tư – “... là nơi Hắc Long trấn giữ. Nó chỉ là nguy long (rồng giả), không mấy lợi hại, có điều hình thể rất to, chiếm gần hết giao lộ. Sau khi vượt qua nó, bên trong chính là nơi ở của Kim Long. Con này thì đúng là rồng, hàng thật giá thật. Mặc dù nó chỉ là ấu long (trẻ con), hình thể không lớn lắm, bằng khoảng một nửa Hắc Long, nhưng thực lực của nó cao đến không thể phán đoán. Chưa ai chân chính nhìn thấu nó cả. Cho nên, nếu bà đối mặt với nó, vậy chỉ có thể cầu nhiều phúc mà thôi.”

Tôi nghe Thảo Hoa Mai nói xong... nhìn nhìn bản đồ, lâm vào trầm tư: – “Chúng ta có thể đi vào chỗ này không?” – tôi chỉ một lối đi bên cạnh.

“Có thể, nhưng vẫn phải vượt qua Hắc Long. Bà tính làm gì?” – Thảo Hoa Mai kỳ quái hỏi.

“Chúng ta có thể đi chung hết chứ?”

“Không thể.” – Thảo Hoa Mai lắc đầu – “Thực lực của Hắc Long cho dù yếu hơn Kim Long nhưng chúng ta vẫn không phải là đối thủ của nó. Tốt nhất là bà đi một mình thôi.”

Tôi nghe xong thì xiu mặt xuống: – “Như vậy thì không được. Haiz... thôi bỏ đi, chúng ta cứ đi đi đã. Đến lúc đó lại tùy cơ ứng biến.”

“Cái gì mà tùy cơ ứng biến? Bộ kế hoạch của chúng ta không phải là để bà đi vào đó một mình sao?” – Thảo Hoa Mai mờ mịt hỏi.

Tôi liếc một cái: – “Tui không thể để người ngoài nhìn thấy hình dáng hồ ly của tui. Nếu thế thì tuyệt chiêu bảo mạng của tui còn có chỗ nào dùng?!”

“Cầm thú!!!!” – Thảo Hoa Mai nhỏ giọng chửi thầm, sau đó thành thật dẫn đường, tiện tay gửi tin cho Soái Ca, không ngờ hệ thống lại thông báo “đối phương đã thoát tuyến hoặc đã chặn tín nhắn, mời để lại lời nhắn sau tiếng bíp”. Hử? đã thoát tuyến rồi? thật không đúng lúc mà...

~~o0o~~

Phuong Quảng Thành vừa xuống máy bay, không báo trước với tài xế để người ta ra đón ông, vội vàng vàng vẫy một chiếc taxi, nôn nóng chạy về nhà. Đã lâu không thấy con trai và con gái bảo bối. Hình như lần này ông đi nước ngoài hơi lâu thì phải, đầu đó 5 tháng trời, chẳng biết tình hình trong nhà hiện giờ ra sao nữa?

Taxi dừng lại trước cánh cổng một biệt thự đẹp đẽ tao nhã, Phuong Quảng Thành lập tức trả tiền, xách vali, hấp tấp chạy đến cửa, bấm chuông, trên mặt là nụ cười sung sướng cùng chờ mong. Thật giống như ông đã đi xa không phải 5 tháng mà là 5 năm.

“Yaaaa! Phuong tiên sinh ngài đã trở lại. Vì sao không gọi điện báo cho tôi để tôi ra đón ngài.” – quản gia mở cửa liền vui vẻ chào hỏi, đưa tay đón lấy cái vali chẳng mấy nặng.

“Không cần phiền toái như vậy. Tôi chẳng phải đã trở về rồi sao?? Duệ nhi đâu? Hình nhi đâu?” – Phuong Quảng Thành biết rõ vào thời gian này trong ngày thì lão bà của ông đang kéo mặt chực với đám chị em, cho nên ông chỉ hỏi thăm hai đứa con bảo bối.

“Cậu chủ và cô chủ đều ở trong phòng. Sắp đến giờ cơm trưa rồi, chắc họ cũng sắp ra.” – quản gia trả lời nhát gừng, không rõ tình hình cho lắm. Ông không biết vì sao thời gian này cậu chủ và cô chủ đột nhiên ngoan ngoãn hẳn ra, suốt ngày chui vào phòng, đại môn (cửa nhà) không ra, tiểu môn (cửa phòng) không mở, thật giống y như công tử và tiểu thư khuê các thời cổ đại.

Phuong Quảng Thành gật đầu, nghe thấy con trai con gái bảo bối dạo này biết nghe lời ông liền cao hứng không thôi. Đi tới phòng con trai, ông gõ tay gõ cửa. Đợi nửa ngày không nghe động tĩnh gì. Ông dấn lỗ tai vào cánh cửa. Vì sao không nghe âm thanh gì cả? Như thế nào lại an tĩnh như vậy? Đầu có giống cái tên suốt ngày mở nhạc jazz làm ô nhiễm lỗ tai người khác chứ?

Trong lòng đầy nghi hoặc, Phuong Quảng Thành đẩy cửa bước vào phòng bởi vì ông biết rõ con trai ông không có thói quen khoá cửa. Hử? Đó là... hình như là khoang thuyền trò chơi của Hoa Phong? Phuong Quảng Thành mém chút té xỉu. Ông còn tưởng con trai bảo bối ngoan ngoãn ở trong phòng học hành gì đó, hoá ra là chơi game.

Phuong Quảng Thành nổi giận đùng đùng chạy tới, ấn xuống cái nút màu đỏ. Cạch ~ khoang thuyền trò chơi tự động mở ra, bên trong vang lên một

giọng nói lười biếng: – “Là tên nào không biết lễ phép như vậy?”

Từ bên trong bước ra một chàng thanh niên, khuôn mặt anh tuấn toả sáng dưới ánh mặt trời, ánh mắt nhập nhèm, đầu tóc rối bù. Người này chính là đồng chí Soái Ca của chúng ta.

“Chính là cha ngươi.” – Phuong Quảng Thành gào lên.

“Ah, lão già... ông đã về rồi.” – giọng nói vẫn lười biếng như trước, không hề sợ hãi, không chút tổn thương trước nộ khí của Phuong Quảng Thành.

Lão già? Phuong Quảng Thành lúc này thực sự muốn xỉu. Mặc dù ông đã qua tuổi tứ tuần, nhưng cứ nhìn Soái Ca liền biết ngoại hình của ông không hề kém cỏi, có thể nói là một ông bác đẹp trai.

“Ta già chỗ nào há chẳng oắt kia? Ngươi nhìn ngươi đi... đã lớn rồi mà còn không hiểu chuyện. Bảo ngươi đi đến công ty thực tập, ngươi nói ngươi muốn ở nhà ôn bài. Đây chính là ôn bài của ngươi đó hả? Ta...” – Phuong Quảng Thành chỉ vào máy chơi game, ghen vì tức.

“Lão già.” – Soái Ca bình tĩnh cất ngang, rất vô si đưa tay ra – “Tiền tiêu vặt hết rồi, mau cho con 50 vạn.”

“Cái gì? Ngươi muốn nhiều tiền như vậy làm gì? Ngươi không lo học hành...”

“Lão già.” – Soái Ca lại chen mồm vào – “Sáu tháng trước, một ngày đẹp trời nào đó, con và đám bạn đi vào quán bar mở tiệc chúc mừng sinh nhật, không ngờ lại trông thấy ông cùng với... ai kia. Người đó là người nào không cần con nói ra đúng không?!”

“Ngươi... ngươi dám uy hiếp cha ngươi?” – Phuong Quảng Thành quả thật muốn hỏi hận cũng không kịp. Lần đó không hiểu vì sao lại đi vào quán bar kia chứ. Nếu chuyện này lọt vào tai lão bà thì... hậu quả là không thể đo lường a~

“Vậy ông nhận hay không nhận uy hiếp của con?!” – Soái Ca cười giảo hoạt.

“Ta...” – Phuong Quảng Thành nhận mệnh, móc ra chi phiếu, ký xuống một tám séc 50 vạn.

Lúc này dưới nhà vang lên tiếng chuông báo giờ cơm trưa. Soái Ca cầm tám séc, huyết sáo đi xuống lầu, vừa đi vừa lầu bầu: – “Haiz... dựng bang phái đúng là tốn tiền mà...”

Phuong Quảng Thành gần như muốn học máu, bức xúc cần phải phát tiết, thế là ông chạy tới hành lang, cầm bình sứ lên, ý đồ muốn đập bể nó.

“Papa, papa đã trở về.” – Công Chúa từ phòng sát vách bước ra, vừa lúc trong thấy phụ thân đang đứng trên hành lang, trong tay còn cầm cái bình chuẩn bị nện xuống đất, kỳ quái cất tiếng hỏi – “Papa... đây không phải là cái bình lần trước papa đấu giá thắng được sao? Chẳng lẽ bây giờ hết thích nó rồi?”

“Không phải đâu bảo bối à... papa chính là muốn kiểm tra xem nó có bị hư hại gì không thôi.” – Phuong Quảng Thành vừa nói vừa đem cái bình đặt trở về chỗ cũ, yêu thương vuốt ve sợi tóc dài của con gái – “Bảo bối a~ gần đây con thế nào rồi? tiền tiêu vặt có đủ dùng hay không?”

“Papa hơn nửa năm không có về nhà. Tiền tiêu vặt của con đã sớm hết rồi.” – Công Chúa chu chu môi uỷ khuất.

“A... là papa không tốt. Bảo bối, con cần bao nhiêu?” – Phuong Quảng Thành lại móc chi phiếu ra.

“50 vạn!” – Công Chúa hưng phấn nói, khuôn mặt hồn nhiên tươi sáng, giống như cô bé chỉ vừa nói tới 50 đồng.

“...” – Phuong Quảng Thành hoá đá. Có điều, ông đã lỡ mồm, không thể cự tuyệt con gái bảo bối đáng yêu được. Ừ, ông chỉ do dự có chút xíu thôi, sau đó vẫn nhẹ nhàng cầm bút ký xuống.

Công Chúa cầm tám séc, gấp lại bỏ túi, nhón chân hôn Phuong Quảng Thành một cái: – “Cảm ơn papa. Papa tốt nhất.”

Sau đó xoay một vòng như vũ công bale, thanh thoát bay xuống lầu như một cánh bướm xinh đẹp. Phuong Quảng Thành biết rõ con gái sẽ không xài tiền bậy bạ, ngạc nhiên muốn biết con gái cần nhiều tiền như vậy để làm gì.

“Bảo bối a~ Con cần nhiều tiền như vậy định làm gì?”

“Con và ca ca chơi trò chơi, cùng nhau xây dựng một bang phái. Chúng con sắp phải xây thành rồi, cần rất nhiều tiền để thuê người đến giúp thủ thành. Nếu lần này thành công, chúng con sẽ là người đầu tiên xây thành trong Hồng Hoang đó. Có lợi hại không papa?! Sau khi xây thành xong, con nhất định chữa cái cửa hàng lớn nhất cho nhà mình, papa có thể đem công ty của chúng ta vào trong đó buôn bán kiếm lời nha. Không phải rất tuyệt à? Đúng hôn papa?!” – Công Chúa cao hứng nói.

Phuong Quảng Thành vừa nghe vừa vuốt ngực, phòng ngừa khí huyết xông lên não, nội tâm nghĩ thầm: – “Hôm nay về nhà đúng là quyết định sai lầm...”

~o0o~

Thiên Ngu Cam quẹo vào khúc cua liền cười thầm trong bụng. Hừ, muốn vứt bỏ ta hả? Đầu có dễ như vậy. Ta thật muốn biết các ngươi làm sao lấy được lệnh bài.

“Ê, đằng trước có người.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó mở miệng nói.

“Bọn tôi không phải bị mù. Cảm ơn.”

“Là một cung tiễn thủ. Vậy tên pháp sư hồi nãy đi đâu rồi?” – Thảo Hoa Mai kỳ quái nhìn bốn phía, nơi này đâu có thông đạo đi qua khu vực khác ta?!

“Hỏi người kia liền biết a~” – Đồi Trắng Thay Đen hất đầu về phía cung tiễn thủ đang đứng quay lưng lại với chúng tôi.

“Bạn gì ở đằng trước ời... bạn ở đây một mình sao?”

“Tôi chỉ có một mình. Mọi người muốn tổ đội à?” – giọng nói rất quen, cung tiễn thủ quay đầu, đỏ mặt hỏi, không ngờ là Thiên Ngu Cam.

“Anh không phải là pháp sư à? Sao lại biến thành cung tiễn thủ rồi?” – Thảo Hoa Mai tròn mắt hỏi.

“Bộ tôi có nói tôi là pháp sư hả? Tôi vốn là cung tiễn thủ mà.” – Thiên Ngu Cam trả lời tỉnh bơ.

“Anh... anh không phải pháp sư, vì sao lại mặc áo choàng của pháp sư chứ?”

“Ừa, bộ mặc áo choàng của pháp sư thì là pháp sư sao? Chẳng lẽ tôi vác lên vai một cây thập giá thì liền biến thành Chúa Giê-su hả?” – Thiên Ngu Cam nói với vẻ mặt căng căng, rất đáng ăn đập, Thảo Hoa Mai giận hộc máu.

Tôi thương hại nhìn Thú Thú. Từ trước tới giờ toàn là bà khi dễ người ta, không ngờ hôm nay đụng phải một tên tục tĩu, bị hấn làm cho tức chết.

“Sâu, bà nói coi tui có phải xung khắc với đám cung tiễn thủ không hả?” – Thảo Hoa Mai bình tĩnh hỏi tôi một câu, tôi chỉ biết cầm nín nhìn trời.

“Làm sao bây giờ?” – Đồi Trắng Thay Đen hỏi tôi.

Tôi nhún vai, xoe tay: – “Chúng ta hiện giờ có 2 lựa chọn. Một, bỏ về, hôm sau lại tới. Nhưng dường như chỉ cần chúng ta xuất hiện ở cửa mê cung liền bị theo dõi, bọn họ lúc nào cũng túc trực giám sát Long Tức Mê Cung, nói không chừng lần sau vẫn có kết quả như thế này.”

“Còn cách thứ hai?”

“Cách thứ hai chính là cùng hấn câu giờ. Để coi ai kiên nhẫn hơn ai. Sau đó, lợi dụng sơ hở mà thi hành kế hoạch của chúng ta.” – tôi kiên định nói, bộc lộ rõ ràng tôi đã lựa chọn phương thức số 2.

“Bọn tôi cũng chọn cách 2.” – Tuyệt Mệnh gật đầu phụ họa. Mọi người nhìn nhau, thống nhất ý kiến.

Thế là cả đám kiếm một khoảng đất sạch sẽ, ngồi xuống. Thảo Hoa Mai móc bộ bài từ trong đai lưng ra. Đỏ mặt hỏi ~ đám người Triệu Hoán Liên Minh biến thái đúng là có thể làm ra loại chuyện này.

“Sâu, đến đây. Lâu rồi không chơi. Bảy người chúng ta bày một tụ, thế nào?” – Thảo Hoa Mai nói lớn.

“Tốt thôi.” – tôi phụ họa góp lời.

“Em cũng chơi.” – Tiểu Tặc hưng phấn chạy tới.

Tôi ngẩng đầu nhìn tứ tặc.

“Bọn tôi không chơi đánh bạc.” – tứ tặc đồng thanh nói.

Té xỉu ~ Thời đại này còn có người không chơi đánh bạc?! Đám này là từ đâu chui ra? Không lẽ là quái vật thời tiền sử? Tính sao giờ? Chỉ có 3 tay, không thể bày sòng tiến lên a~

“Cho tôi chơi nữa.” – tiếng nói từ bên kia chen vào. Choáng ~ là Thiên Ngu Cam.

Nhìn hai mắt toả sáng của tên kia, tôi liếc Thảo Hoa Mai một cái, hai đứa nhanh chóng đạt được thoả thuận ngầm, chạy tới ngồi đối diện với nhau.

“Tốt quá. Vậy thì hai chúng tôi ngồi đối diện. Anh ngồi đối diện với Tiểu Tặc.” – tôi ra vẻ chỉ huy nói.

“Đầu tiên phải nói rõ quy luật. Đây là chơi tiến lên, chỉ dùng phương thức rút gân lột da, không chơi tiến cống. Người thua phải chung trực tiếp một trang bị hoặc một dược phẩm nào đó. Hai đối hai, Tiểu Tặc thua vào tay Nhện, anh thua vào tay tôi. Thắng thì ngược lại. Đã hiểu chưa?” – Thảo Hoa Mai vừa thuận thực xảo bài vừa nghiêm túc giảng luật cho Thiên Ngu Cam.

miêu tả ra thì trò này không hoàn toàn là tiến lên mà có lồng cách đánh của bài tấn nữa. Bởi vì trong bài tấn thì mới có loại thủ đoạn hai người ngồi đối diện hợp tác với nhau, một đầu đánh, một đầu chặn. Cách tính điểm thắng thua cũng là của bài tấn

“Đã hiểu đã hiểu. Tốt xấu gì tôi đây cũng là cao thủ đánh bài hơn 10 năm. Mấy cái quy định này tôi đều biết.” – Thiên Ngu Cam nóng lòng xoa xoa tay,

về mặt chờ mong.

Tôi ngồi kể bên giả vờ đứng đắn nhưng trong nội tâm thì cười muốn vỡ bụng. Thiên Ngu Cam a~ thiên đường có lỗi người không đi, địa ngục không cửa người lại muốn vào. Để xem một lát nữa người sẽ chết thật thê thảm.

“Câu không thể chơi xấu a~” – Thiên Ngu Cam cảnh cáo Tiểu Tặc.

“Tuyệt đối không. Em là con ngoan trò giỏi, đạo đức nghề nghiệp em vẫn có.” – Tiểu Tặc thề thốt. Thật sự thì tên nhóc này đúng là rất cố gắng, luôn ra sức liều mạng với tôi và Thảo Hoa Mai, nhưng mà...

Ván đầu tiên, Thiên Ngu Cam thua 10 chai hồng được. Hắn nói trong lòng, ai da, bài quá xấu, không thể làm gì khác hơn.

Ván thứ hai, Thiên Ngu Cam thua một cái bao tay. Hắn nghĩ thầm, haiz, vừa rồi mình hơi cẩn trọng, lúc Tiểu Tặc đánh ra con bỏi thì mình không nên chần chừ, đều do mình không tin nhiệm tên nhóc kia. Ừ, đúng là đùa nhỏ tốt. Ván sau mình nhất định cải tiến.

Ván thứ ba, Thiên Ngu Cam thua 1 bó tinh thiết mũi tên. Đờ mờ... không thể tin được là có người gom đủ một bộ tứ quý? Ván này do mình kinh bài, tay thực thúi, không bao giờ kinh bài nữa.

Ván thứ tư, Thiên Ngu Cam thua 1 cái áo giáp.

Ván thứ năm, Thiên Ngu Cam thua 1 khối bạc cao cấp (nguyên liệu rèn đúc)

Ván thứ sáu...

Ván thứ bảy...

“Thiên Ngu Cam, anh còn thứ gì trên người để thua sao?” – Thảo Hoa Mai vô tội hỏi.

“Hết rồi. Ngay cả pháp bảo dự trữ đều thua sạch, nếu thua thêm ván nữa, có lẽ tôi phải cời trường luôn.” – Thiên Ngu Cam dùng vẻ mặt cầu xin nhìn Thảo Hoa Mai... hic... đánh bài nhiều năm như vậy, hắn chưa từng thua thảm hại như lần này nha.

“Vậy thôi không đánh nữa.” – Thảo Hoa Mai thu bài.

“Đừng a~ Cho tôi gỡ vốn với...” – Thiên Ngu Cam không cam tâm hô lên.

Tôi và Thảo Hoa Mai liếc nhau: – “Vậy anh lấy cái gì đến đặt cược?”

“Cái này...”

“Để tôi gợi ý cho. Không bằng anh giúp bọn tôi dụ Hắc Long rời đi, điều kiện này thế nào? Đoàn đội của anh cũng sắp tới rồi.” – tôi cười xấu xa.

Kết quả, Thiên Ngu Cam không chút do dự một ngum cự tuyệt tại chỗ: – “Không được. Điều kiện đó chỉ có thể dùng đất phong lệnh để đổi.”

Kháo ~ trên đời còn có tên mê cờ bạc mà lại thanh tỉnh như này sao?! Xem ra đã hết cách rồi. Cò kè không phải là biện pháp hay, đành phải thuận theo thôi: – “Cũng được. Nhưng phải đợi người của anh tới rồi tính sau. Tôi phải biết thực lực của họ mạnh cỡ nào. Nếu không, bọn tôi còn chưa kịp đi vào liền bị treo thì không hay cho lắm. Chuyện này không phải chuyện đùa.”

Thiên Ngu Cam gật đầu lia lịa: – “Nhất trí.”

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên phía xa vang lên một tiếng hét.

“Thiên Ngu Cam, tên chết bầm kia. Rốt cuộc tìm được người rồi. Nói, lần này lại muốn lấy có gì?” – người vừa xuất hiện là đoàn trưởng Tiểu Tai Hoa, phía sau hắn là 1 mảng đen ngòm, toàn đầu người, chính là đoàn đội số 4 của Bất Diệt Thần Thoại.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Khách Không Mời Mà Tới Ăn Trộm

Thiên Ngu Cam nhìn thấy đám người kia, cặp mắt liền sáng lên, miệng cười toe toét, lắc mình một cái đã chạy tới bá vai ôm cổ Tiểu Tai Hoa, thân mật âu yếm như 2 tên gay.

“Huynh đệ, cuối cùng người cũng tới. Ta ngồi đây đánh đến 10 ván rồi.”

Tiểu Tai Hoà gạt móng vuốt của tên kia ra, mặt đen thui: – “Ta đã báo cáo với bang chủ chuyện ngươi tự ý rồi cương vị. Đại ca nhờ ta chuyển lời, bảo ngươi hãy chờ đó, về tổng đàn sẽ cho ngươi một trận. Hiện tại, đoàn đội số 4 là do ta chỉ huy. Ngươi muốn đi đâu thì đi đi.”

“Đừng mà ~” – Thiên Ngu Cam lại bò lên – “Hai ta là gì của nhau chứ? Phía bang chủ ngươi không cần lo, ông chỉ giỏi la hét lớn tiếng cho sướng mồm thôi, là sấm lớn mà mưa nhỏ. Đến, để ta giới thiệu cho ngươi gặp gỡ vài nhân vật lợi hại.”

Thiên Ngu Cam kéo Tiểu Tai Hoà tới trước mặt Thảo Hoa Mai: – “Đây là trưởng lão của Triệu Hoán Liên Minh, Lạc Thủy Thanh Điều. Đây là đoàn trưởng đoàn đội số 4 của Bất Diệt Thần Thoại, Tiểu Tai Hoà.”

Tiểu Tai Hoà không ngờ người mà bọn họ theo đuổi lại là trưởng lão của Triệu Hoán Liên Minh.

Kỳ thật, bang chủ Lâu Nhỏ sở dĩ biết rõ Thiên Ngu Cam là một tên không đứng đắn, thường xuyên tự ý rồi bỏ cương vị nhưng vẫn phái hắn tới Long Tức Mê Cung hỗ trợ là vì Lâu Nhỏ hiểu rõ Thiên Ngu Cam là một tên ma ranh, luôn biết lấy đại cục làm trọng. Ngược lại, Tiểu Tai Hoà là một tên chiến sĩ anh dũng xông pha chiến trường nhưng bàn về vấn đề đùa giỡn tâm cơ thì lại không bằng Thiên Ngu Cam.

Giống như tình huống hiện tại, Tiểu Tai Hoà không biết phải xử trí ra sao. Nếu người trước mặt là thành viên của một bang phái nhỏ, hắn sẽ ra oai một chút, xô lá vài câu rồi đuổi họ đi. Nhưng quy mô của Triệu Hoán Liên Minh còn to hơn Bất Diệt Thần Thoại. Nói sao nhỉ, cọng cỏ có thể đuổi con kiến nhưng không thể đuổi nổi bộ ngựa. Nếu hắn dám đắc tội Lạc Thủy Thanh Điều, sự việc sẽ khó giải quyết. Nghĩ tới đây, Tiểu Tai Hoà ưỡn khuỷu nhìn Thiên Ngu Cam. Hắn biết cái tên chết bầm kia thường thường sẽ nghĩ ra vài chủ ý hay ho, đúng chuẩn quân sư quạt mo.

“Hắc hắc...” – Thiên Ngu Cam cười gian trá, chẳng lẽ hắn còn nhìn không ra tâm tình của Tiểu Tai Hoà hay sao – “Ta nói, ngươi không cần lo lắng. Ta đã dàn xếp xong cả rồi. Chúng ta giúp họ dụ Hắc Long rồi đi. Bọn họ nắm chắc sẽ lấy tới đất phong lệnh, đồng ý chia cho chúng ta một cái. Lần này ngươi có thể lập được một cái công lớn nha. Đoàn đội số 4 của ngươi về sau có thể hiển ngang đi lại rồi.”

“Thật sự?” – Tiểu Tai Hoà cảm thấy tên Thiên Ngu Cam kia giống y như thần côn, lừa đảo thần côn.

“Nhưng họ có yêu cầu.” – Thiên Ngu Cam giả vờ khó xử.

Tiểu Tai Hoà giật mình trong lòng, quả nhiên, thiên hạ ở đâu ra có bữa cơm miễn phí chứ. Chỉ cần có thể lấy được đất phong lệnh, cho dù chết, rót một cốc cũng đáng, nghĩ vậy, hắn liền trả lời: – “Điều kiện gì? Cho dù muốn mạng của ta, ta cũng sẽ không chớp mắt mà bỏ xuống.”

“Ngươi điên à? Muốn mạng của ngươi làm gì chứ?!” – Thiên Ngu Cam bắt đầu nói – “Có hai điều kiện. Một, họ muốn kiểm tra thực lực của chúng ta, phải đảm bảo chúng ta đủ sức chống cự với Hắc Long cho tới lúc họ thuận lợi lấy được lệnh bài. Hai, vừa rồi bọn ta có đánh vài ván với nhau, có thể nói là chưa quen đã thân, cho nên sau khi phi vụ thành công còn muốn đại chiến 300 hiệp nữa. Ngươi cũng biết đó, ta sao có thể cự tuyệt chứ. Khó nổi gần đây ta nghèo quá, không đủ vốn để đánh bạc. Trong lúc đánh bạc mà bị thua, lại không đủ tiền trả, thử hỏi mặt mũi của bang hội chúng ta biết để đi đâu?! Đương nhiên không phải nhất định ta sẽ thua, nhưng để ngừa vạn nhất, ngươi cho ta mượn tiền đi. Trở về ta nói bang chủ trả lại cho ngươi.”

Thiên Ngu Cam cười lấy lòng, vẻ mặt chân thành. Tiểu Tai Hoà nhìn nhìn, cảm thấy có điểm gì đó không đúng, nhưng lại đoán không ra có chỗ nào không thích hợp. Nghĩ nửa ngày cũng tìm không ra đầu mối, rốt cuộc hắn gọi cả đám huynh đệ lại, kêu mọi người gom toàn bộ những đồ vật đáng giá đưa cho Thiên Ngu Cam. Thiên Ngu Cam cười cong ánh mắt, cất từng kiện từng kiện trang bị vào ba lô.

“Bọn kia đang làm gì nhỉ?” – Thảo Hoa Mai nghi hoặc nhìn đám người bên kia.

“Hình như Thiên Ngu Cam đang mượn đồ của đám người kia. Chẳng lẽ hắn thật sự muốn gỡ vốn?” – tôi kinh ngạc nói. Tên này vừa thua muốn sắc máu mà vẫn chưa chừa? Chẳng lẽ toàn bộ dân cờ bạc trên thế giới này đều có chung một cái đức hạnh hay sao? Càng thua càng muốn gỡ?

“Có thể nha!” – Thảo Hoa Mai nói cảm chừng.

“Cái kia... có thể chơi tiếp chứ? Mặc dù vừa rồi em thua liên tục, nhưng nhìn tên kia tháo từng kiện trang bị xuống thiết là đã ghiền... hihi... Nếu hai chị muốn đánh nữa thì nhớ chừa phần cho em” – Tiểu Tặc cười hihi nói. Cậu nhóc này hồi nãy thua hết trang bị vào tay tôi, nhưng tôi đã vụng trộm gửi trả lại. Cho nên, chuyện tình đã ghiền thế này sao lại không tham gia chứ?

“Đương nhiên không thể thiếu phần nhóc. Nhưng mà Tiểu Tặc... vừa rồi nhóc thật sự không nương tay hả?”

“Thật ạ. Em đã nói em là con ngoan trò giỏi mà. Phẩm chất tốt, đánh bài cũng tốt.” – Tiểu Tặc ưỡn ngực khẳng định chắc nịch.

“Đừng nói nữa. Thiên Ngu Cam đến rồi.”

Chúng tôi vội vàng giả vờ đang nói chuyện nghiêm túc.

“Thanh Điều trưởng lão, đoàn đội số 4 của chúng tôi đã chuẩn bị xong. Cộng thêm tôi nữa là 121 người, đủ mọi chức nghiệp, tất cả đều trên 26 cấp, mỗi người có ít nhất 1 kiện đồng khí. Cô xem đã tốt chưa?” – Thiên Ngu Cam cười tủm tỉm nói, không hề thấy uể oải như người vừa thua sạch túi.

Thảo Hoa Mai nhìn tôi, dùng ánh mắt hỏi, bà thấy sao?

Tôi trả về một ánh mắt, tui làm gì có kinh nghiệm đoàn chiến a, bà tự quyết định đi.

“VẬY ĐƯỢC RỒI. ĐỂ NHẬN NÓI SƠ QUA KẾ HOẠCH HÀNH ĐỘNG.” – Thảo Hoa Mai đem quyền chỉ huy ném cho tôi. Đây không phải do bà khiêm tốn, mà bởi vì căn bản bà chẳng biết tôi có kế hoạch gì trong đầu.

“KHỤ KHỤ...” – tôi giả vờ hắng giọng, móc tấm bản đồ ra, biến thành bộ dáng đoàn trưởng, giờ tay nhấc chân đều có khí thế của người làm quan – “Nói thật thì nhiệm vụ của Bất Diệt Thần Thoại rất đơn giản, chỉ cần dụ cho Hắc Long rời đi, để bọn tôi có thể vượt qua giao lộ này (chỉ vào bản đồ). Bọn tôi cần 20 phút. Các anh có nắm chắc làm được không?”

“KHÔNG THÀNH VẤN ĐỀ.” – Tiểu Tai Hoạ trả lời – “Đoàn đội chúng tôi từng đấu với Hắc Long rồi, kéo dài 20 phút hoàn toàn không có vấn đề. Cô có thể yên tâm. Đoàn đội số 4 là đoàn đội tinh nhuệ nhất của Bất Diệt Thần Thoại” – nói xong liền đưa tay đập vào ngực ba~ ba~

“Ừ...” – tôi gật đầu. Nhóm người này thoát nhìn có tố chất không tệ, nội chuyện xếp hàng cũng có khí phách nữa, mặc dù tôi chả hiểu khí phách đó là gì.

“VẬY THÌ TỐT. HÀNH ĐỘNG SAU ĐÓ CỦA BỌN TÔI LÀ CƠ MẬT. XIN LỖI TÔI KHÔNG THỂ TIẾT LỘ. NHƯNG TÔI CÓ THỂ CAM ĐOAN, DONG BINH ĐOÀN CỦA TÔI CHẮC CHẮN LẤY ĐƯỢC ĐẤT PHONG LỆNH. SAU PHI VỤ NÀY, TÔI CÒN HY VỌNG CÓ THỂ CÙNG QUÝ BANG HỢP TÁC LÂU DÀI. MẤY CHUYỆN NHƯ LÀ PHÓNG HOẢ GIẾT NGƯỜI, TRỘM NHÀ CƯỚP PHỐ, VIỆC GÌ CHÚNG TÔI CŨNG NHẬN. KHÔNG CÓ CHUYỆN CHÚNG TÔI KHÔNG LÀM ĐƯỢC, CHỈ CÓ CHUYỆN MỌI NGƯỜI KHÔNG NGHĨ RA.” – tôi tổng kết lại, không quên chêm thêm phần quảng cáo. Nói không chừng sau hôm nay dong binh đoàn của chúng tôi có thể một bước thành danh đây.

“À, TÔI CÒN MỘT ĐIỀU KIỆN NỮA, HY VỌNG CÁC ANH CÓ THỂ ĐÁP ỨNG.” – tôi nghiêm túc nhìn Thiên Ngu Cam và Tiểu Tai Hoạ.

“ĐIỀU KIỆN GÌ?” – Thiên Ngu Cam cảnh giác nhìn tôi, giống như lời tôi sắp nói sẽ khiến hắn thổ huyết.

“BẤT DIỆT THẦN THOẠI CHO DÙ LẤY ĐƯỢC ĐẤT PHONG LỆNH CŨNG KHÔNG THỂ XÂY THÀNH TRƯỚC TRIỆU HOÁN LIÊN MINH.” – tôi nhấn mạnh từng chữ. Kỳ thật, lời này của tôi là dư thừa. Tôi hoàn toàn nắm chắc có thể để cho Triệu Hoán Liên Minh xây thành trước bọn họ. Nhưng tôi vẫn nói ra để thăm dò thành ý của họ. Nếu họ cảm thấy đất phong lệnh xong liền chạy đi xây thành, vậy thì chúng tôi có lý do để trở mặt. Bỗng ngược lại, chúng tôi có thể hợp tác lâu dài.

Thiên Ngu Cam nghe xong liền muốn té xỉu, Tiểu Tai Hoạ thì không giấu được vẻ giận dữ. Hai người lờ nhau ra một chỗ, cúi đầu thảo luận cả buổi, sau đó mới trả lời: – “ĐƯỢC, BỌN TÔI ĐÁP ỨNG.”

Nghe thì rất thành ý, nhưng tôi không có một chút tin tưởng. Rõ ràng tên kia là một tên dẽo miệng. Dù vậy, ngoài mặt tôi vẫn gật đầu: – “CÁM ƠN. VẬY CHÚNG TA BẮT ĐẦU HÀNH ĐỘNG THÔI.”

Thiên Ngu Cam nhìn Tiểu Tai Hoạ ra hiệu một cái, Tiểu Tai Hoạ dẫn đoàn đội đi trước. Đoàn đội số 4 của Bất Diệt Thần Thoại rất có kỷ luật, có vẻ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc. Chiến sĩ chia làm hai đội đi lên ngăn cản Hắc Long, một đội chủ công, một đội hỗ trợ. Đội ngũ pháp sư đứng ở phía sau bắt đầu ngâm xướng, có lẽ chuẩn bị phóng quân công ma pháp. Đội ngũ cung tiễn thủ bao xung quanh pháp sư, vừa phụ giúp công kích vừa làm công tác bảo hộ. Đội ngũ thuật sĩ chia ra đứng gần đó, chuẩn xác thêm huyết (lượng) thêm công (kích) thêm phòng (thù) cho các đội viên. Thật sự là có nề nếp trật tự a~

Tôi nhìn Thảo Hoa Mai, dùng ánh mắt để hỏi, Triệu Hoán Liên Minh cũng chiến đấu theo phương thức này sao?

Hừ, so với bọn họ tốt hơn nhiều!! Thảo Hoa Mai lộ ra biểu tình kiêu ngạo.

Thấy nhóm người Tiểu Tai Hoạ đã thuận lợi lôi kéo Hắc Long ra khỏi vị trí, Thiên Ngu Cam quơ quơ cây cung ra hiệu: – “TỐT RỒI, CÁC CÔ CÓ THỂ ĐI QUA. LÁT NỮA GẶP.”

“CHÚNG TA ĐI.”

7 người chúng tôi chạy nhanh vượt qua thông lộ, thoáng cái đã đến một cái ngã ba, tôi giờ tay bảo mọi người dừng lại, hỏi thăm: – “CÓ AI HỌC ĐÀO KHOÁNG KHÔNG?”

Cả đám quay mặt nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu ra làm sao cả, không ai biết vì sao tôi lại hỏi vấn đề này nhưng ai cũng thành thật trả lời, bởi vì căn cứ vào sự hiểu biết với tôi mà nói, mỗi vấn đề tôi hỏi tới đều có đạo lý ở trong đó.

“Em biết.” – Tiểu Tặc giờ tay.

“Tôi cũng biết.” – không ngờ Tuyệt Mệnh cũng biết, đồ mờ mờ~ Tiểu Tặc là thợ rèn, cái này tôi biết, cho nên cậu ta học đào quặng là chuyện hiển nhiên. Về phần Tuyệt Mệnh thì... tôi chưa bao giờ thấy nàng ta đi đào khoáng cả.

“Tôi không...” – Thảo Hoa Mai phủi tay. Ai muốn làm thợ rèn thì làm, bốn cô nương tuyệt đối không làm.

“VẬY ĐƯỢC RỒI. MẬP MẬP CÙNG NHỊ CA LƯU LẠI TRẦN THỦ Ở CHỖ NÀY. NHỮNG NGƯỜI KHÁC CÙNG ĐI VÀO.” – tôi nói với Trộm Long Tráo Phụng và Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó.

“Tại sao phải thủ ở đây?” – Mập mập hỏi.

“CÁI TÊN THIÊN NGU CAM KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI THÀNH THẬT, TÔI CẦN ĐỂ PHÒNG HẮN LÉN LÚT ĐẾN ĐÂY NHÌN TRỘM. HAI NGƯỜI PHẢI GÁC CẨN THẬN, NHẤT QUYẾT KHÔNG ĐỂ CHO HẮN CÓ CƠ HỘI LỘT QUA.” – tôi khó có lúc nghiêm túc nói chuyện thế này.

“Không thành vấn đề. Nhện, cô phải cẩn thận.” – Trộm Long Tráo Phụng nhìn tôi với ánh mắt thần phục làm tôi ngượng ngùng gì đâu, đành phải cười ngây ngô một tiếng.

“Nói tới thì kế hoạch của bà là cái gì vậy, có thể nói ra cho mọi người biết không?” – Thảo Hoa Mai nói lên nỗi lòng của tất cả mọi người ở đây. Cả đám chăm chăm nhìn tôi... đồ mờ mờ~ tôi đã quên chưa nói với họ.

“À... à... chuyện này rất đơn giản nha. Chúng ta hiện giờ đứng trong cái thông đạo ngay kế bên chỗ có lệnh bài. Đi đến cuối con đường này...” – tôi vỗ vào vách tường, cười gian trá – “... chúng ta đào xuyên tường... hiểu rồi chứ?”

“Đã rõ... bà đúng là cầm thú.”

Bịch ~ tôi té. Có cần chửi xéo tôi vậy không.

Cả đám rất nhanh đã chạy tới cuối con đường, Thảo Hoa Mai nói: – “Chính là chỗ này. Lần trước bắt đại công hội liên hợp hành động bị thất bại, lúc rút lui, tui chạy sai đường nên lạc tới đây, thế là bị giết.”

Thật đáng thương a~

Tôi lôi cây cuốc đã lâu không sử dụng ra, nhìn trúng một điểm, bắt đầu đục khoét. Tiểu Tặc cũng không nhàn rỗi, đứng bên cạnh dùng xẻng mức đất đào đi.

“Sau khi thông đạo đào xong, bốn người chúng ta đi vào. Thanh Điều, nhanh nhẹn của bà quá thấp nên bà đứng bên ngoài canh giữ thôi. Ba người tìm cách dẫn dụ con Kim Long chạy lòng vòng, tôi sẽ chạy tới trộm lệnh bài.” – tôi vừa đào đất vừa an bài hành động. Mọi người đối với sắp xếp của tôi hoàn toàn không có dị nghị gì.

“Nhện a~ biểu hiện không tệ, cô càng lúc càng ra dáng đoàn trưởng.” – Đồi Trắng Thay Đen vui vẻ nói.

Tôi trượt ~ Đây không phải do hoàn cảnh ép buộc mà biến thành hay sao? Tôi vội vã xoay người, tránh cho bọn họ phát hiện tôi đang đỏ mặt xấu hổ.

... Ai ngờ xoay ngay hướng của Thú Thú, nhìn thấy bà đang hứng thú nhìn tôi. Đột nhiên nhớ ra, tôi đã quên hỏi thăm chủng tộc của bà rồi.

“Thú Thú, bà lựa chọn chủng tộc gì thế? Đến giờ vẫn chưa nói cho tui biết.”

“Ủa, tui chưa nói hả? Là Dạ Xoa tộc.” – Thảo Hoa Mai vênh mặt nói.

Quý Dạ Xoa?! Đây là từ đầu tiên nhảy ra trong đầu tôi. Dĩ nhiên tôi nào dám nói ra, bằng không Thú Thú dám liều mạng với tôi lắm. Tôi khụ một tiếng, thanh giọng nói: – “Tốt a~ chủng tộc này rất thích hợp với bà.”

“Bà cũng biết Dạ Xoa tộc à? Tui còn tưởng không có mấy người biết đến nó chứ. Dạ Xoa là chủng tộc có ma pháp tinh thần lợi hại nhất, rất thích hợp cho triệu hoán pháp sư. Tui ngẫu nhiên mới biết đến chủng tộc này đó.” – Thảo Hoa Mai phấn chấn tinh thần khi được tôi khen một câu, phải biết rằng tỷ lệ tôi mở miệng khen bà có thể so sánh với tỷ lệ sao hoá đặng phải trái đất đó.

“Thông rồi, thông rồi!” – Tiểu Tặc mừng rỡ la lên. Cái xẻng của cậu ta vừa đập vỡ một mảng đất mềm, lộ ra một lỗ hổng.

“Mau tiếp tục.” – tôi vung vẩy cái cuốc.

Rốt cuộc chúng tôi đào được một cái huyết động thông qua phía bên kia. Tôi nhìn cái động vừa đào, bất chợt nghĩ tới một vấn đề. Đây là trò chơi, không phải đời thật, hệ thống có chế độ respawn (tái tạo). Nói cách khác, bức tường này sau khi bị chúng tôi đào thủng sẽ theo thời gian mà lấp kín lại như cũ. Hừm... xem ra phải cải biến kế hoạch một chút rồi.

“Tuyệt Mệnh, cô không cần đi vào, ở lại đây tiếp tục đào động nha, phòng ngừa bức tường tự động respawn.”

Tuyệt Mệnh gật đầu. Lúc này Đồi Trắng Thay Đen và Tiểu Tặc bỗng la lên.

“Wow... nhiều lệnh bài quá!!!!!!”

Ba người bên này nghe thấy cũng tò mò nhìn qua.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một cái cây. Một cái cây hoá đá, không có khí tức sự sống nào toả ra từ nó cả. Dưới cái cây nằm một chú rồng nhỏ, xem ra là đang ngủ. Lại nhìn cái cây... hử? ở đâu ra mà thiết nhiều lệnh bài, chỉ có 3 cái thôi a~ Tôi nghĩ hoặc quay đầu nhìn, phát hiện Thú Thú cũng một bộ khó hiểu như vậy.

“Tôi chỉ trông thấy có 3 cái lệnh bài thôi.” – Thảo Hoa Mai phiền muộn hỏi – “Mọi người nói nhiều là nhiều ở chỗ nào?”

“3 cái thôi?” – Tiểu Tặc ngây ngẩn hỏi lại, sau đó chỉ vào cái cây, khẳng khái nói – “Em rõ ràng nhìn thấy lệnh bài treo đầy trên cây nha.”

Tôi và Thảo Hoa Mai chỉ nhìn thấy 3 cái lệnh bài? Chẳng lẽ... đúng rồi, là mê cốc mộc, thuộc tính bài trừ mê chương. Nghĩ tới đây, tôi đưa Sát Quỷ ra, bảo bọn họ: – “Nhắm cái này rồi nhìn lại thử xem.”

Ba người kia nhìn thấy Sát Quỷ liền nhớ tới sự kiện ở đầm lầy sương mù, có kinh nghiệm lần trước rồi nên dễ chấp nhận hơn.

“Nhện, không lẽ đây cũng là ảo giác?” – Tuyệt Mệnh phản ứng đầu tiên.

“Ảo giác gì? Mà Sáu, cây cung của bà lại biến hoá rồi?” – Thảo Hoa Mai vẫn giữ nguyên dáng vẻ nghi hoặc.

Tôi kể lại chuyện ở Yêu Hồ tộc một lần, Thảo Hoa Mai lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, không ngờ pháp trượng của mình có thể nhìn thấu ảo giác nha, quá sung sướng. Thảo Hoa Mai vui vẻ sờ sờ pháp trượng.

“Sáu a~ Nói như vậy không phải pháp thuật của Yêu Hồ tộc bọn bà sẽ vô dụng với tui hả?” – Thảo Hoa Mai đắc ý nói.

Tôi im lặng. Đây chính là sự thật. Tên cầm thú này đúng là tốt số. Cầu nguyện cho mấy tên Yêu Hồ tộc khác không đi trên chọc đâm triệu hoán pháp sư biến thái. Tôi vừa cầu nguyện vừa sử ra biến thân thuật, lập tức biến thành một tiểu hồ ly.

“Sáu a~ Tạo hình này so với bộ dáng thực sự của bà còn đáng yêu hơn.” – Thảo Hoa Mai hớn hờ nhận xét.

... dờ mờ, thật muốn đi qua cán bả một phát. Nhưng chính sự ở trước mặt, tôi không thể phân tâm. Hừ hừ... sẽ tính sổ với bà sau.

Tôi lăm lét đi xuyên qua cái động, leo lên cây. (Tác giả: thỉnh độc giả không cần thắc mắc hồ ly làm thế nào leo cây được. Tui cũng không biết đâu.)

Đôi Trắng Thay Đen thấy tôi đã vào vị trí, lập tức bắt tay hành động.

Tôi đứng trên cây nhìn xuống nên có thể quan sát tình huống rất rõ ràng. Lúc Đôi Trắng Thay Đen và Tiểu Tặc vừa đến gần, Kim Long mò mắt ra. Một tiếng... miêu tả thế nào nhỉ... một tiếng long ngâm (tiếng gầm của rồng) non nớt vang lên, sau đó nó phóng tới tấn công hai người kia.

Chính là lúc này!!!! Tôi lập tức khôi phục hình người, dùng tốc độ nhanh nhất tháo 3 lệnh bài bỏ túi, nhảy xuống, phi thân bay về hướng cửa động, vừa chạy vừa la: – “Đắc thủ rồi... chạy a~”

Vốn Đôi Trắng Thay Đen và Tiểu Tặc đang bị Kim Long dồn vào chỗ chết, chuẩn bị tư thế sẵn sàng để hy sinh, kết quả Kim Long phát hiện lệnh bài bị trộm, không nói hai lời liền quay đầu bỏ mặt hai tên đó mà đuổi theo tôi.

Cách cửa động có vài bước chân, tôi phát hiện một bóng đen bao trùm trên đỉnh đầu. Toi rồi ~ trong lòng la thầm, tôi không có thời gian để công kích, cũng không đủ thời gian để tránh né, tôi khởi động phong chi thủ hộ đồng thời dùng một cái ảo thuật để chế tạo ra một cái ảo ảnh giống y như mình.

Kỳ thật, tôi không nắm chắc ảo thuật của tôi có thể mê hoặc Kim Long. Lúc còn ở Yêu Hồ tộc, mỗi lần tôi sử dụng ảo thuật với quái vật đều chẳng xi nhê gì. Cho nên lần này tôi chỉ là cầu may.

Thần a~ có lẽ cảm thấy thế gian này quá nhàm chán, nên đã nổi hứng sáng tạo một cái kỳ tích để thế nhân kinh ngạc? Lúc Kim Long chớp tới ảo ảnh của tôi, trong lòng tôi đã nghĩ như thế. Tôi lợi dụng 2s thời gian chênh lệch, phóng một cái liên ra khỏi cửa động. Đôi Trắng Thay Đen và Tiểu Tặc đã sớm trốn thoát thành công.

“Go~ Go~” – tôi vừa la lớn vừa dẫn đầu đội ngũ tháo chạy, đằng sau là tiếng long ngâm đầy phẫn nộ.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tôi Trở Thành Danh Nhân Rồi.

Năm người chúng tôi chạy tới tụ tập với Trộm Long Tráo Phụng và Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó. Sau đó cả đám chạy như điên đến chỗ ngã tư có Hắc Long.

“Sét đánh tới. Trời sắp mưa. Mau về nhà thu áo quần thôi.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó hô lên. Đồ mờ hồi ~ đây là cái gì với cái gì nha.

Đám Bất Diệt Thần Thoại nghe lời này tất cả đều ngây người. Mà cũng bởi vì nhóm thuật sĩ ngây người 1s nên nhóm chiến sĩ lừa quái đứng ở đằng trước bị Hắc Long chớp tới, thế là cùng nhau về trời. Bọn họ phẫn nộ quay đầu nhìn Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó, tôi tranh thủ thời gian la lên.

“Vật đã vào tay. Kim Long sắp đi ra. Mau chạy a~”

Oanh~ tôi vừa nói dứt, hơn một trăm người của Bất Diệt Thần Thoại giống như ngòi nổ, bùm một cái xoay người chạy trốn chết, chẳng quản đến đội hình gì luôn, cũng không quan tâm đến con Hắc Long đang điên cuồng tàn sát đồng bạn, thậm chí còn không để ý dưới chân đang giẫm lên bùn đất hay là thịt người nữa, xem ra lần trước Kim Long đã tạo nên ác mộng khó phai trong lòng bọn họ.

Nhìn tình cảnh hỗn loạn trước mặt, tôi đột nhiên nhớ tới bộ phim Sư Tử Hà Đông*, cái cảnh Liễu Nguyệt Nga một cước đá vỡ cửa lớn của Tô gia, chuyện xảy ra sau đó y chang như giờ. Đồ mở hội ~ Không lẽ tôi đã làm chuyện xấu rồi?

(**có nhiều phim Sư Tử Hà Đông lắm, nhưng chắc bạn tác giả nói tới cái bộ do Trương Bá Chi đóng**)

Vất và chạy ra mê cung, Thảo Hoa Mai lập tức ngồi bệch xuống đất thờ hồng học. Haiz... Triệu Hoán Sư cùng Pháp Sư là loại chức nghiệp có thể lực rất kém. Xem ra bà mếm chút nữa thì mệt đến treo luôn. Ngược lại, nhóm tặc chúng tôi đều tinh bơ. Vì phối hợp với tốc độ của Thảo Hoa Mai nên chúng tôi không xuất toàn lực. Tốc độ này đối với chúng tôi chỉ ngang ngửa với việc chạy bộ tập thể dục mà thôi.

“Thú Thú, sao bà không kiếm một cái toạ kỵ hả. Bà chạy chậm như vậy...” – tôi phàn nàn.

“Cbn, tưởng tui không muốn sao. Bởi vì tui tìm không đúng loại toạ kỵ tui thích đó chứ.”

“Bà thích con gì?”

“Độc Giác Thú (unicorn)” – Thảo Hoa Mai không hề biết xấu hổ trả lời.

“...” – tôi im lặng. Độc Giác Thú cùng cấp bậc với Hồng Nương, là quái 40 cấp. Hơn nữa hình như là thú quý hiếm, không ai biết nó sinh trưởng ở địa phương nào. Cho nên không biết đến ngày nào tháng nào Thú Thú mới có thể thuần phục loại toạ kỵ này.

“Thế lực hồi phục rồi sao?” – tôi kỳ quái nhìn Thú Thú đang cố gắng đứng lên.

“Chưa.” – Thảo Hoa Mai cau mày – “Tui muốn chạy nhanh về Hỗn Loạn Chi Đô để đưa lệnh bài cho Soái Ca, bảo hắn mau đi xây thành.”

Thảo Hoa Mai lăm liết trả lời chỉ đổi lại cái bĩu môi khinh bỉ của tôi.

“Bà cho rằng bà có thể chạy nhanh hơn đạo tặc sao?” – tôi đưa tay chỉ vào vài bóng đạo tặc vừa phóng khỏi đội hình của Bất Diệt Thần Thoại.

Lúc này, tôi đã dựa theo ước định, đem một cái lệnh bài giao cho Thiên Ngu Cam. Mấy tên đạo tặc này nhất định là người phụ trách mang lệnh bài về tổng đàn bang hội của Bất Diệt Thần Thoại ở Kinh Lôi thành. Khoảng cách từ đây về Kinh Lôi thành và Hỗn Loạn Chi Đô không khác nhau bao nhiêu. Cờ tốc độ cùi bắp như Thú Thú đảm bảo không thể đuổi kịp bọn họ rồi.

“Tui chạy không nhanh bằng thì có sao đâu? Thiên Ngu Cam không phải đã đáp ứng với bà là Bất Diệt Thần Thoại sẽ không xây thành trước Triệu Hoán Liên Minh sao?” – Thảo Hoa Mai kỳ quái hỏi.

“Nếu giao ước bằng miệng thực sự hữu dụng, thế giới này sẽ không có nhiều người thất tình đến vậy. Tui dám cam đoan với bà, tên Thiên Ngu Cam kia đã đổi ý rồi.” – tôi đưa mắt nhìn mấy tên đạo tặc vừa chạy đi, trong lòng đã có chủ ý, xem ra Bất Diệt Thần Thoại muốn cùng Triệu Hoán Liên Minh đối địch.

“Tên hỗn đản đó dám?!?” – Thảo Hoa Mai nghe tôi nói xong liền nhảy dựng lên – “Vậy bà còn nhàn nhã đứng đây nói nhảm cái gì... mau giúp tui đem lệnh bài về a~”

“Gấp cái gì.” – tôi chậm rì rì trả lời, nhìn Thảo Hoa Mai gấp đến độ dậm chân giầy tay thì lộ ra nụ cười đáng khinh tiêu chuẩn của Sâu – “Bà tưởng bọn Yêu Hồ tộc tui là cục đất hả? Cho dù vũ trụ của đám kia có bộc phát, linh ngộ ra thần hành bách biến (công phu chạy nhanh ngàn dặm không biết mệt) cũng tuyệt đối không đuổi kịp bọn tui.”

“Sâu, bà cười âm hiểm như vậy là đã sớm đoán ra chuyện này đúng không? Vậy bà còn hù dọa tui, thực nhảm chán.” – Thảo Hoa Mai bĩu môi, chỉ cần nhìn mặt tôi là bà đã biết tôi hoàn toàn nắm chắc thắng lợi trong tay.

Tôi gật đầu. Tôi đại khái đã tính toán xong lộ trình từ đây về Hỗn Loạn Chi Đô. Nếu tôi hao phí hết giá trị nguyên lực có thể rút ngắn một nửa lộ trình. Mặc dù không có nguyên lực thì hơi nguy hiểm khi ở ngoài thành, nhưng chỉ cần tôi cẩn thận một chút sẽ không sao, cùng lắm tôi sẽ gọi Hồng Nương ra, quái vật dọc đường đều không phải là đối thủ của Hồng Nương.

Tôi đặc ý nói với Thảo Hoa Mai: – “Hôm nay sẽ cho bà chiêm ngưỡng tuyệt kỹ độc môn của Yêu Hồ tộc bọn tui, chạy trốn còn nhanh hơn thần chết.”

Ngó lơ chuyện ngũ tặc giơ ngón giữa lên, tôi phô tạo ra một dáng cực chuẩn, sau đó đọc chú ngữ của ngư không phi hành. Loáng ~ một cái, tôi đã biến thành một vệt sáng màu đỏ lướt đi giữa không trung.

Thảo Hoa Mai tròn mắt há miệng. Đây là yêu thuật a~

“Mọi người đều biết thuật phi hành sao?” – Thảo Hoa Mai phục hồi tinh thần liền hỏi ngũ tặc.

“Đúng vậy.” – cả bọn gật đầu.

“Nhưng bọn tôi không chạy xa bằng Nhện...”

“... cũng không nhanh bằng.”

Thảo Hoa Mai im lặng, trong lòng hồi hận. Sớm biết Yêu Hồ tộc có phong cách oách như vậy, mình cũng nên đi tới đó a~

Tôi không gặp trở ngại nào trên đường đi, thuận lợi tới tổng đàn của Triệu Hoán Liên Minh, đem đất phong lệnh giao cho Soái Ca. Ánh mắt cao ngạo của tên kia lộ ra dáng vẻ bội phục. Haiz... biết sao được, tôi đây quá giỏi đi a~

Nhưng tôi còn chưa đến nỗi u mê, bị sự tự cao của mình làm cho mờ mắt, vẫn nhớ rõ để nhắc nhở Soái Ca: – “Anh mau đi xây thành. Bất Diệt Thần Thoại cũng có đất phong lệnh trong tay.”

“Chúng ta mau tới toà thị chính.” – Soái Ca vừa nghe tôi nói xong, không thèm hỏi lý do vì sao Bất Diệt Thần Thoại lại có đất phong lệnh, hấp tấp lao ra khỏi phòng, đứng giữa sân rồng lên – “Chúng ta phải đi xây thành. Tất cả thành viên có thể chạy nhanh mau tập hợp lại đây.”

Phành phạch ~ một đám quần nhàu tóc rối từ chỗ hẻo lánh nào đó của tổng đàn tất tả chạy ra.

“Làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra?” – ồn ào ồn ào. Nhưng khi nhìn thấy Soái Ca đứng trên đài ở giữa sân, giơ cao một cái lệnh bài màu vàng chói lóa, tất cả đều yên tĩnh lại.

“Đây chính là đất phong lệnh do Tật Phong Lữ Đoàn giúp chúng ta lấy được. Hiện tại ta không muốn nói nhiều. Bất Diệt Thần Thoại cũng có đất phong lệnh trong tay. Chúng ta phải chạy trước bọn hắn. Mục tiêu là toà thị chính. Các huynh đệ tỷ muội, mau xuất pháttttttt” – Soái Ca nói xong liền nhảy xuống đất, được bao bọc giữa đám người, chạy ra khỏi tổng đàn bang hội.

Về phần tôi đó à? Tôi lần xăn đi theo bên cạnh, bận rộn quay chụp... hi hi... tình cảnh này nếu có hình ảnh tại hiện trường rồi đem bán cho tờ Hồng Hoang Nhật Báo sẽ kiếm được không ít tiền nhuận bút a~

Có một đám triệu hoán sư cường hãn mở đường, đoàn người chúng tôi rất nhanh đã tới toà thị chính. Lúc chúng tôi đi vào bên trong, ở cửa nhón nháo một đám người hiếu kỳ vây xem. Lần này Triệu Hoán Liên Minh hung hăng can quét dọc đường đi, hành động quy mô như vậy mà còn chạy tới toà thị chính nữa, đương nhiên dẫn tới sự chú ý của người ngoài. Nhiều chuyện là thiên tính của con người.

“Triệu Hoán Liên Minh sắp làm gì? Không phải tới cướp toà thị chính đó chứ? Trong đó có thứ gì đáng giá đâu?” – người qua đường giép.

“Nhìn bọn họ hùng hổ như vậy, dám chừng là đến xin bang chiến a~ Lần này không biết là tiểu bang phái nào gặp xui xẻo đây.” – người qua đường ắt.

“Người nói cái gì? Khẩu khí của người cứ như muốn nói Triệu Hoán Liên Minh chuyên môn khi dễ tiểu bang phái vậy? Mấy lần bang chiến trước đều là do... mấy tiểu bang phái kia có lỗi trước không phải sao? Giống như cái gì Thần gì gì đó, bọn hắn dám nói Công Chúa và Soái Ca là loạn luân; rồi cái gì Búa gì gì đó, đám này có ý định muốn bắt cóc Công Chúa... nói tóm lại, người nói xem, không phải bọn họ muốn đi tìm chết hay sao? Làm sao lại đổ hết lên đầu Triệu Hoán Liên Minh chứ?” – một fan hâm mộ của Công Chúa bất mãn nói.

“Phải phải...” – một đám khác phụ họa.

...

Bên ngoài nghị luận xôn xao. Bên trong, chúng tôi đứng trước mặt NPC quản lý cục nhà đất. Soái Ca cực kỳ càn quấy, móc lệnh bài, quăng cái phạch lên bàn, nói: – “Tôi tới xây thành.”

NPC quản lý cục nhà đất cầm lệnh bài lên nhìn, sau đó đưa cho Soái Ca một tấm bản đồ của Hỗn Loạn Chi Đô và một tờ đơn: – “Điền đầy đủ thông tin, ký tên, sau đó nộp lại. Đây là bản đồ, tự do chọn một chỗ tùy thích.”

Vào lúc này, ở Kinh Lôi thành, mấy tên đạo tặc của Bất Diệt Thần Thoại mới xuất hiện ở cửa toà thị chính. Bang chủ Lâu Nhỏ được Thiên Ngu Cam báo tin từ sớm nên đã mang người đứng đợi ở đây. Lâu Nhỏ thập phần kích động đi tới đi lui, trên mặt là nụ cười ngây ngô, làm một đám người xung quanh đều nổi da gà. Bang chủ Lâu Nhỏ ở Kinh Lôi thành có thể xem là người nổi tiếng, số người không biết tới tên của hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mà hiện giờ, cái người vốn bảo trì hình dáng ổn trọng trầm tĩnh lại lộ ra biểu tình ngu ngốc, thật sự là ném sạch mặt mũi của Bất Diệt Thần Thoại ra sau đầu rồi.

Cầm đất phong lệnh từ tay đám đạo tặc, Lâu Nhỏ khích lệ một câu: – “Mọi người vát và rồi!”

Mấy tên đạo tặc mặc dù mặt sắp chết nhưng nghe chính miệng bang chủ khích lệ thì nội tâm đều hớn hờ. Công lao lớn như vậy, lần này Đoàn đội số 4 sẽ được ăn uống thả dạn rồi.

Không ngờ đúng lúc này âm thanh của hệ thống lại vang lên, tiếng thông báo của hệ thống giống như tiếng chùy đập ầm ầm vào nội tâm của họ.

>> Hệ thống: chúc mừng Triệu Hoán Liên Minh trở thành bang hội đầu tiên xây dựng thành trì. Hệ thống ban thưởng: 50 đôi đao hộ vệ. Chúc các bạn chơi vui vẻ.

Hệ thống tổng cộng thông báo 3 lần liên tiếp. Lâu Nhỏ cầm lệnh bài đứng trước mặt NPC quản lý cục nhà đất giống như bị ai đó điểm huyết, cứng ngắt hoá đá tại chỗ. Máy nhắn tin nhấp nháy, Lâu Nhỏ phục hồi tinh thần, bắt đầu dĩ mớ máy, nói đúng một câu: – “Không sao, là bang hội thứ hai xây thành cũng không tệ lắm... nhưng mà, ta thật không cam lòng a~ Chỉ chậm một phút đồng hồ là chúng ta có thể trở thành người thứ nhất rồi. Chỉ một phút mà thôi...”

Nếu Lâu Nhỏ biết được chúng tôi tốn gần 20 phút mới điền xong tờ đơn thì không biết hắn sẽ có cảm giác gì đây. Có lẽ hắn sẽ cho rằng bản thân sinh ra

ảo giác. Bởi vì đám đạo tặc dưới trướng của hắn đều không phải là người bình thường. Hắn sẽ không ngờ rằng, trên thế giới này không có chủng tộc nào có thể chạy nhanh hơn Yêu Hồ tộc.

Đứng ngoài cửa, đám đạo tặc của đoàn đội số 4 nghe thông báo của hệ thống mà như bị sét đánh, sau đó ôm nhau khóc rống lên. Trời ơi~ phó bang chủ đã đáp ứng nếu họ có thể trở thành người đầu tiên xây thành liền ban thưởng cho mỗi người 5 vạn lượng bạc a~ 5 vạn lượng bạc cứ như vậy biến mất rồi.

Trái ngược với không khí u thương của Bất Diệt Thần Thoại, bên phía Triệu Hoán Liên Minh lại khí thế ngất trời. Phóng viên của tờ Hồng Hoang Nhật Báo đi vào toà thị chính, chặn một số thành viên còn chưa kịp ly khai để phỏng vấn.

“Xin hỏi, tâm tình của bạn lúc này như thế nào?”

“Giống như hồi tui 8 tuổi cùng tay hàng xóm thi đấu xem mộng ai trắng hơn, kết quả mộng của hắn nhìn giống khối tiền 10 đồng. Thật sự là quá hưng phấn...” – một tên tục tĩu hoa chân múa tay sung sướng trả lời, phóng viên vừa nghe xong liền hoảng sợ vọt xa 10m.

“Ê... tui còn chưa nói xong mà...” – tên tục tĩu gọi với theo.

Phóng viên giả lơ như không nghe thấy, phỏng vấn người khác: – “Gần đây không nghe nói Triệu Hoán Liên Minh có hành động lớn nào ở Long Tức Mê Cung, xin hỏi từ đâu các bạn có được đất phong lệnh?”

“Chuyện này à... nghe bang chủ nói là do chúng tôi thuê được một dong binh đoàn cực kỳ trâu bò, gọi là Tật Phong Lữ Đoàn. Chính họ đã đi vào Long Tức Mê Cung trộm lấy đất phong lệ. Nghe nói bang chủ đã trả cho họ 30 vạn lượng tiền thù lao. Trời ơi!!!! những người này đúng là biết cách kiếm tiền nha. Nếu tui cũng có nhiều tiền như vậy thì tốt rồi...”

Đồ mờ hôi~ từ lúc nào mà 3 vạn lượng lan truyền thành 30 vạn lượng rồi? Tin đồn thật là đáng sợ.

Tật Phong Lữ Đoàn? Phóng viên khắp khối mừng thầm trong bụng, mình vừa đào được một tin tức lớn nha, không nói hai lời, lập tức quay đầu chạy về toà soạn báo.

Giữa một mảnh hỗn loạn tin đồn và tám chuyện này nọ, không ai chú ý tới lời thông báo của hệ thống vừa vang lên, Bất Diệt Thần Thoại trở thành bang hội thứ hai xây thành trì. Haiz... thật đáng thương!!!

Ngày hôm sau.

Hồng Hoang Nhật Báo dùng một trang báo dài để đăng tin về chuyện Triệu Hoán Liên Minh sắp sửa xây thành, lại dùng một cột tin tức ngắn để nói về chuyện Bất Diệt Thần Thoại sắp xây thành. Điều đặc biệt là ở cả hai tin tức này đều đề cao một cái tên – Tật Phong Lữ Đoàn.

Theo thông tin đáng tin cậy mà chúng tôi tìm hiểu được, cả hai đất phong lệnh đều do một dong binh đoàn lên vào Long Tức Mê Cung trộm được. Chỉ có điều, bang chủ Soái Ca của Triệu Hoán Liên Minh đã cấm lệnh bài trước bang chủ Lầu Nhỏ của Bất Diệt Thần Thoại nên chúng ta mới có cục diện như bây giờ. Thời gian vừa qua, chúng ta vẫn luôn suy đoán xem bang hội nào đủ trâu bò để trở thành người đầu tiên cầm được đất phong lệnh trong tay. Là Trâu Bò Bang hay là Huyết Nhạn Các? Thật sự không nghĩ tới người đầu tiên xây thành lại là bang hội đứng hàng thứ 3 trên btx, Triệu Hoán Liên Minh và bang hội đứng hàng thứ 6 trên btx, Bất Diệt Thần Thoại. Có thể nói, trong trò chơi này, chuyện bất ngờ luôn xảy ra, không có gì có thể đoán trước được.

Nhân tố quyết định cục diện của sự kiện lần này lại là Tật Phong Lữ Đoàn. Cái tên này chính thức đi vào tầm mắt của chúng ta. Đến tận cùng là người chơi trâu bò cỡ nào mới có thể thành lập một dong binh đoàn trâu bò cỡ đó? Phóng viên của chúng tôi sẽ mật thiết chú ý đến họ, chi tiết cụ thể sẽ được trình bày ở số báo kỳ sau...]

Tôi hớn ha hớn hồ đọc báo, cười đắc ý nói: – “Thế nào? Cảm giác trở thành người nổi tiếng có thích không?”

“Nổi tiếng chỗ nào a?” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó phiền muộn trả lời – “Cô không cho chúng tôi nhận phỏng vấn, cũng không cho lộ diện, vậy có khác gì với mấy tay anh hùng vô danh chứ?”

“Trụ tử, ngươi không hiểu rồi. Nhện làm như vậy rất có đạo lý.” – Đồi Trống Thay Đen ra dáng lãnh đạo – “Thanh danh của chúng ta đã vang dội. Có thể nói là dong binh đoàn nổi tiếng nhất trong Hồng Hoang hiện nay. Chắc chắn những lão đại có tiền của sẽ nhớ đến chúng ta đầu tiên mỗi khi có chuyện cần giải quyết. Nhưng ngươi phải biết có rất nhiều chuyện không thể quang minh chính đại mà bàn luận, giống như giết người phóng hỏa, trộm cắp linh tinh, nếu chúng ta không ẩn thấp, lộ đối thủ biết được thì chỉ có nước chết. Chúng ta bây giờ phải học hỏi những anh hùng trong tiểu thuyết võ hiệp ngày xưa, lưu danh không lưu mặt. Tôi nói đúng không, Nhện?”

“Đúng vậy. Đại ca móc túi nói rất chính xác. Thân phận của chúng ta cực kỳ miễn cảm, lặng lẽ âm thầm mới tốt... ha ha...” – tôi cười muốn lệch miệng. Nghĩ tới một đồng bạc trắng như nước chảy về nguồn đang hướng vào túi tiền của tôi, nước miếng lại muốn nhử ra.

“Nhện!!!! Không cần lại chảy nước miếng. Mau nghĩ xem phải tiếp nhận sinh ý làm ăn như thế nào. Theo lời cô nói thì chúng ta tương tự với sát thủ, chẳng lẽ lại quảng cáo: “Tật Phong Lữ Đoàn đồng ý tiếp nhận tất cả hợp đồng bất hợp pháp, chỉ có chuyện bạn không thể nghĩ ra, không có chuyện chúng tôi không làm được. Người liên hệ: bí mật. Phương thức liên hệ: bí mật. Cứ điem gặp gỡ: bí mật.” Nếu thật sự viết như vậy, chúng ta có mỗi làm ăn mới là lạ đó.”

“Chuyện này sao... tôi đã nghĩ đâu ra đó rồi.” – tôi lắc lắc ngón tay – “Ồ đây là trò chơi. Có nhiều chuyện ở ngoài đời thì phức tạp nhưng ở trong đây

liền đơn giản hơn rất nhiều. Tôi đã đăng ký một hộp thư bí mật dùng riêng cho đồng binh đoàn. Hộp thư này không lưu ID, chỉ có dấu hiệu và tên hiệu của đồng binh đoàn. Tiểu Tặc, em mau lên diễn đàn post một bài quảng cáo. Sau đó đề số hộp thư tiếp nhận là 2215.”

“Dạ.” – Tiểu Tặc tựa như con ngoan trò giỏi, rất nghe lời chạy lên diễn đàn.

“Tôi đã thiết đặt quyền hạn mở hộp thư cho toàn bộ thành viên. Mọi người về sau đều có thể vào kiểm tra, mỗi ngày nên mở ra ít nhất một lần để xem xem có mồi làm ăn nào không. Nếu có, chúng ta sẽ dùng hộp thư chung liên lạc với chính chủ. Thù lao cũng dùng hộp thư chung, tiền bạc sẽ tự động chuyển vào tài khoản của nhị ca. Nhiệm vụ vật phẩm cũng do hộp thư chung gửi cho khách hàng. Như vậy sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.” – tôi đặc ý giải thích.

Ngũ tộc gật đầu nhìn tôi, trong đầu họ đều ngẫm suy nghĩ, tôi rất thích hợp làm người đứng sau màn chỉ tay năm ngón.

“Em đã quảng cáo xong.” – Tiểu Tặc cao hứng nói, sau đó mở bài post cho mọi người cùng đọc.

[Tật Phong Lữ Đoàn chính thức khai trương.

Tật Phong Lữ Đoàn có cung tiễn thủ đệ nhất Hồng Hoang, đạo tặc độc nhất vô nhị, thích khách tàn nhẫn vô tình. Chúng tôi tiếp nhận mọi loại nhiệm vụ, không giới hạn đẳng cấp. Người có nhu cầu xin gửi mail về hộp thư 2215, tiêu đề xin viết XYZ, để lại tính danh, chúng tôi sẽ liên lạc trực tiếp với bạn.]

Cả đám đỏ mặt hỏi~

“Tiểu Tặc, vì sao lại yêu cầu họ viết XYZ?” – Đới Trắng Thay Đen khó hiểu hỏi.

“Để tỏ ý muốn cùng chúng ta bàn chuyện làm ăn a~” – Tiểu Tặc hát cảm, nói như phải rồi.

Tôi ghen. Hộp thư này không phải bản tin công cộng, đâu nhất thiết phải làm vậy a~

“Nếu người ta muốn tìm chúng ta nói chuyện làm ăn, có thể trực tiếp viết xuống trong lá thư a~ Vì sao còn phải đề XYZ?”

“Đây là ám hiệu. Những người làm ăn trong bóng tối luôn có ám hiệu đặc thù. Chúng ta không thể lạc hậu nha.” – Tiểu Tặc dương dương tự đắc trả lời.

Từ tặc không hiểu ra sao cả, không biết vì sao không phải là ABC mà lại là XYZ? Chuyện này thì tôi biết rõ. Bởi vì tên nhóc này bắt chước manga trinh thám. Có điều, tốt xấu gì cũng nên đổi chữ cái khác chứ!?

Lý tưởng và thực tế luôn chênh lệch rất lớn. Ngay khi chúng tôi tràn đầy hy vọng mỗi ngày sẽ nhận được n mồi làm ăn thì n ngày sau vẫn không có lấy một cái ủy thác nào. Cuối cùng, tôi chỉ có thể tiếp nhận mỗi làm ăn từ Thảo Hoa Mai, kéo đoàn viên đi Triệu Hoán Liên Minh giúp họ thủ thành.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thọc Gậy Bánh Xe, Thù Không Đội Trời Chung.

Một tuần trước khi quái vật tấn công, Triệu Hoán Liên Minh đã sơ bộ xây xong ngôi thành của mình. Soái Ca dùng thế tiến công như vũ bão của tiền tài đã nhanh chóng dựng lên một bức tường dày 50m bằng đá hoa cương bao bọc xung quanh. Nhưng phía bên trong... e hèm... ngoài trừ một ít toà nhà cơ bản của hệ thống thì không có bất kỳ kiến trúc nào khác. Toàn bộ thành viên của Liên Minh lần người được thuê mướn đều dựng lều vài chằng chịt khắp nơi. Soái Ca và Thảo Hoa Mai cao hứng đi vào cửa hàng của hệ thống để mua về hai pho tượng đại biểu cảnh giới cao nhất của triệu hoán sư là Thiên Thần và Thiên Ma. Hai pho tượng được đặt tại quảng trường chính, rất phù hợp với danh xưng của nơi này là Thần Thành.

Theo tờ nhật báo miêu tả thì có vẻ Bất Diệt Thần Thoại kiến thiết ngôi thành của họ không khác biệt lắm với Triệu Hoán Liên Minh. Họ cũng dồn toàn bộ tài lực vật lực nhân lực vào xây tường thành, chỉ có điều họ không phá của bằng Soái Ca nên chỉ xây tường bằng đá xanh. Thảo Hoa Mai rất vô sỉ mà khinh bỉ bọn người của Bất Diệt Thần Thoại.

Càng gần tới ngày quái vật công thành, quan hệ giữa hai bang càng căng thẳng khẩn trương.

Vấn đề đầu tiên là chuyện tranh giành kiến trúc sư, công tượng và thợ mộc. Bất Diệt Thần Thoại trực thuộc Hỗn Loạn Chi Đô. Ngôi thành của họ, Bất Diệt thành, cũng xây trong phạm vi của Hỗn Loạn Chi Đô. Mặc dù Bất Diệt Thành cách xa vạn dặm so với Thần Thành, nhưng nhân viên thuê mướn đều tới từ đô thành của Hỗn Loạn Chi Đô. Lại nói, người chơi có hứng thú luyện chức nghiệp phụ trợ rất ít, đặc biệt là cái loại kỹ năng không giúp ích gì cho chiến đấu như kiến trúc sư này họ thì lại càng quý hiếm.

Triệu Hoán Liên Minh có huấn luyện một nhóm kiến trúc sư riêng khi có ý đồ sẽ xây thành, nhưng đến lúc chính thức bắt tay vào làm mới biết số lượng này không đủ chút nào. Soái Ca phải rất nhiều thành viên chạy đi chiêu mộ kiến trúc sư ở các thành trấn lớn. Tình huống của Bất Diệt Thần Thoại diễn ra tương tự. Chính vì vậy mới xảy ra tình trạng lôi kéo, sau đó là tranh giành nhân công.

Thế là, mỗi ngày, người chơi ở Hỗn Loạn Chi Đô sẽ chứng kiến một màn thế này.

Phía bên này đường là một đám người của Triệu Hoán Liên Minh, hét to: – “Triệu Hoán Liên Minh xây thành, tuyển dụng kiến trúc sư, công tượng và thợ mộc. Được nuôi com 3 bữa. Thù lao mỗi ngày, tính thời gian của trò chơi, là 30 lượng bạc. Mau tới báo danh a~ xây thành xong sẽ không có đãi ngộ tốt như vậy a~”

Người chơi Hồng Hoang phần lớn đều là sinh viên nghèo giống như tôi, nghe điều kiện tốt như thế đều sẽ động lòng. Một ngày thời gian trong trò chơi được 30 lượng. Một ngày ngoài đời thực gấp 4 lần như thế, là 120 lượng bạc, đổi thành tiền thật là 36 RMB. Nếu online liên tục 3 ngày sẽ có đủ tiền ăn cho một tháng a~ Mua bán có lợi quá! Thế là một đám người đồ xô chạy tới Thần Thành.

Bất Diệt Thần Thoại không chịu yếu thế: – “Bất Diệt Thần Thoại xây thành, tuyển dụng kiến trúc sư, công tượng và thợ mộc. Được nuôi com 3 bữa. Thù lao mỗi ngày, tính thời gian của trò chơi, là 30 lượng bạc. Còn được mỹ nữ bụng trà rót nước hầu hạ. Mau tới báo danh a~ Chậm chân sẽ không còn mỹ nữ nha~”

Vì vậy một đám người lại đổi hướng, ủa tới Bất Diệt Thành.

Đám người Liên Minh cảm thấy tình hình không ổn liền xin chỉ thị của Soái Ca, sau đó đổi giọng: – “Triệu Hoán Liên Minh xây thành, tuyển dụng kiến trúc sư, công tượng và thợ mộc. Bao com 3 bữa. Thù lao một ngày, tính thời gian trong game là 40 lượng bạc. Mau tới báo danh a~”

Thấy Triệu Hoán Liên Minh tăng giá, người của Bất Diệt Thần Thoại cũng xin chỉ thị, sau đó hô: – “... Thù lao mỗi ngày 45 lượng...”

Triệu Hoán Liên Minh: – “.. Thù lao mỗi ngày 50 lượng...”

Bất Diệt Thần Thoại: – “Thù lao mỗi ngày 55 lượng...”

Đến lúc Triệu Hoán Liên Minh tăng thù lao lên 80 lượng thì Bất Diệt Thần Thoại không lên tiếng nữa. Lầu Nhỏ ở toà thị chính của Bất Diệt Thành cảm máy tính bầm bầm, sau đó thở ra: – “Không thể tăng nữa. Nếu không chúng ta sẽ không đủ tiền để thuê người thủ thành.”

Thế là trong trận chiến tranh giành thợ nghệ, Triệu Hoán Liên Minh đã chiến thắng. Soái Ca dùng thời gian ngắn nhất tụ tập đủ số lượng thợ nghệ theo yêu cầu. Những thợ nghệ báo danh chậm trễ mới chạy đi Bất Diệt Thành. Chính vì vậy tường thành của Thần Thành hoàn thành trước 5 ngày so với Bất Diệt Thành. Sau đó, Soái Ca dùng 5 ngày thời gian này đem người đóng cọc ở dong binh đoàn để thuê dong binh.

Lầu Nhỏ là người có suy nghĩ nhanh nhạy. Ngay lúc thua cuộc trong trận chiến tranh giành thợ nghệ, hắn liền bắt tay vào chiêu mộ dong binh, sớm ước hẹn ngày giờ giá cả đầu ra đó. Mà Triệu Hoán Liên Minh lo dồn tâm trí vào chuyện xây thành nên vẫn chưa bắt tay vào tiến hành thuê người.

Có điều, Lầu Nhỏ lại phạm vào một sai lầm trí mạng. Vì tiết kiệm phí tổn, hắn không cùng những người chơi kia ký kết hiệp nghị ràng buộc của hệ thống, chỉ có ước định bằng miệng. Cho nên, đến lúc Triệu Hoán Liên Minh đề ra giá cao hơn gấp đôi, một nửa số người trên kia liền bội ước với Lầu Nhỏ, chạy qua bên này. Soái Ca đương nhiên đâu để ý chút phí tổn của hệ thống, lập tức ký khế ước với từng người.

“AAAAAAA... đồ thọc gậy bánh xe, thù này không đội trời chung.” – Lầu Nhỏ chỉ có thể điên cuồng hét lên.

Bất Diệt Thần Thoại và Triệu Hoán Liên Minh từ đây chính thức kết thù.

“Nếu không phải mọi người đều đang bận rộn xây thành, nói không chừng Lầu Nhỏ đã nhận không được mà xin đăng ký bang chiến rồi.” – tôi phân tích cho Soái Ca và Thảo Hoa Mai nghe. Cả hai đều tán thành.

“Vậy chúng ta nên chuẩn bị bang chiến từ bây giờ?” – tân phó bang chủ của Triệu Hoán Liên Minh là Toái Mộng Hàn lên tiếng.

“Còn đợi người nhắc nhở sao? Nhện đã sớm dự liệu rồi. Trên hiệp nghị của chúng ta với đám người đánh thuê đều có viết, kỳ hạn là 3 ngày. Thủ thành 1 ngày. Tu chính 1 ngày. Bang chiến 1 ngày. E hèm... có điều chi tiết này không viết rõ trong hợp đồng. Những người chơi kia đều không hiểu vì sao lại thuê đến 3 ngày. Chuyện này chỉ có mấy người chúng ta biết với nhau. Đến lúc đó sẽ cho Lầu Nhỏ một cái “kinh hĩ”... há há...” – Soái Ca cười to khoái trá.

“Nếu chúng ta chiếm được Bất Diệt Thành còn phải phân người đi canh giữ nữa. Bang hội chúng ta có đủ người sao?” – Toái Mộng Hàn lo lắng hỏi.

“Cậu nói không sai.” – tôi gật đầu – “Cho nên chúng ta sẽ không chiếm thành. Chúng ta chỉ chạy qua đánh cướp một phen mà thôi. Sau khi xây thành xong, công việc chủ yếu của Triệu Hoán Liên Minh là khuếch trương thế lực. Cần dữ trữ thật nhiều trang bị. Có cách nào tốt hơn là đi ăn cướp của người khác chứ? Nhất là đánh cướp một cái siêu cấp bang hội nữa.”

Tôi nhấp một hớp trà, tiếp tục nói: – “Sở dĩ lựa chọn thời gian này để ra tay là vì bọn họ thủ thành chậm hơn chúng ta một buổi. Cho dù bọn họ có nhận được thông báo khiêu chiến từ hệ thống cũng sẽ không có thời gian để chuẩn bị chu đáo. Theo chỗ tôi biết thì Lầu Nhỏ chỉ ký hiệp nghị 12h với dong binh, bởi vì quái vật công thành chỉ kéo dài 6h. Sau khi thời gian thủ thành đã hết, không cần biết là thành công hay thất bại, hiệp nghị này tự động giải trừ. Nói cách khác, ngay sau khi xây thành liền bang chiến. Lầu Nhỏ sẽ không đủ binh lực để đối phó với chúng ta. Bởi vì, nhân số chiến đấu của chúng ta có thể gấp đôi, thậm chí là gấp ba bọn họ.”

Toái Mộng Hàn nghe xong thì bội phục nhìn tôi. Mà những người khác thì bất đắc dĩ, biểu tình muốn nói, trình độ âm hiểm của người này người không thể tưởng tượng nổi đâu, hơn nữa giống như có năng lực tiên tri, luôn đi trước người khác một bước.

“Tốt rồi, Toái Mộng Hàn, người đi triệu tập toàn bộ đoàn trưởng, hôm nay nhân rồi, chúng ta mở một cái hội nghị tác chiến, phân bổ nhiệm vụ và bố trí kế hoạch một chút.” – Soái Ca có tác phong làm việc gọn gàng nhanh chóng, khó trách anh ta có thể quản lý một bang hội lớn như thế này. Xem ra không thể nhìn người theo vẻ bề ngoài nha. Anh chàng hoa hoa thiếu gia (công tử ăn chơi trác táng) này cũng có chút tài năng.

“Chúng tôi đi trước.” – tôi không có hứng thú với chuyện hội họp này nọ, dù sao kế hoạch chi tiết tôi đều đã biết.

Soái Ca gật đầu, 6 người chúng tôi liền rời đi.

“Sâu, bà có rảnh thì chạy tới dong binh đoàn xem tình hình giùm tui đi. Tui không có thời gian.” – Thảo Hoa Mai từ đằng sau rống theo.

Cbn, tên gia hoả này thích nhất là đem tôi thành tên sai vật để sai sử. Không có biện pháp, ai biểu tôi hiện giờ là dong binh đã ký hiệp ước với bọn họ chứ.

Đi tới dong binh hiệp hội của Hỗn Loạn Chi Đô, tôi nhìn thấy một đám người đang đứng lộn xộn ngoài cửa. Xảy ra chuyện gì?

Chúng tôi cố sức lách vào, phát hiện mọi người đang vây xem đấu võ mồm. Là người của Triệu Hoán Liên Minh và Bất Diệt Thần Thoại. Hai phe đang cực kỳ kích động, nếu không phải có một đám chấp pháp giả lăm lăm đứng kể bên thì có lẽ bọn họ đã lao vào đánh nhau rồi.

“Nhện, chúng ta có can thiệp không?” – Đồi Trắng Thay Đen hỏi tôi. Có lẽ anh ta cũng không biết phải làm thế nào cho phải.

“Can thiệp thế nào chứ? Chúng ta cũng không phải là thành viên của Triệu Hoán Liên Minh. Vẫn nên gọi Thanh Điều đến giải quyết thôi.” – tôi thờ ra nói, sau đó mở máy truyền tin gọi cho Thú Thú.

Một lát sau, tiểu đội trưởng của đám người Triệu Hoán Liên Minh cúi đầu mở máy truyền tin, đảo mắt nhìn quanh bốn phía, sau đó đi về phía chúng tôi, mở miệng hỏi: – “Xin hỏi ai trong các bạn là Nhện?”

“Là tôi.” – haiz. . . xem ra Thú Thú quyết tâm buộc tôi phải nhún tay rồi.

“Thanh Điều trưởng lão bảo bọn tôi để cho cô toàn quyền phụ trách chuyện ở đây.”

Người này nói chuyện rất khách khí, xem ra đã biết đất phong lệnh là do chúng tôi đưa tới.

“Vì sao lại cùng bọn họ gây gỗ?”

“Chẳng phải chỉ hót tay trên vai tên chiến sĩ thôi sao? Không ngờ bọn họ lại giống như đám đàn bà chanh chua, bắt đầu mở miệng lớn tiếng chửi rủa ngất trời. Cbn, đã không có tiền trả cho người ta mà còn dám đến đây giành người. Thật không biết xấu hổ. Chúng ta dĩ nhiên không thể yếu thế rồi. Cho nên mới tranh cãi một trận.” – tiểu đội trưởng khinh thường nói.

Ah, thì ra là vấn đề lịch sử nha!

“Vậy mọi người cứ tiếp tục đi.” – tôi vui vẻ nói.

“Hả?” – một đám kinh ngạc nhìn tôi.

“Như vậy có thể hấp dẫn càng nhiều người tới đây. Mà bọn tôi sẽ núp ở bên cạnh, tranh thủ lôi kéo nhân sự.” – tôi cười nham hiểm.

“... cô thật hèn hạ.” – cả đám khinh bỉ tôi.

Triệu Hoán Liên Minh và Bất Diệt Thần Thoại hứng khởi bùng bùng với chuyện xây thành dĩ nhiên khiến cho đám đại bang không mấy dễ chịu, nhất là Trâu Bò Bang và Huyết Nhạn Các.

Trong tổng bộ Trâu Bò Bang, hội nghị cấp cao đang diễn ra trong bầu không khí u ám.

“Các người có tin tức gì của Tật Phong Lữ Đoàn không?” – Thiên Hạ Long Quý nghiêm mặt hỏi.

“Không có nửa điểm tin tức luôn. Người của Triệu Hoán Liên Minh cũng không rõ ràng lắm. Không biết thành viên của Lữ Đoàn này gồm những ai, tên họ là gì. Duy nhất một người từng tiết lộ là rằng đoàn trưởng của Tật Phong Lữ Đoàn là một cô gái, còn nghe phó bang chủ của họ gọi cô ấy là Nhện. Những thành viên khác của Lữ Đoàn thì không có thông tin gì.” – đoàn trưởng Mị Ảnh người phụ trách công tác tình báo bình tĩnh báo cáo.

“Ừ.” – Thiên Hạ Long Quý trầm tư – “Ta luôn cảm thấy cao thủ đệ nhất trên btx chính là nàng. Các người nghĩ sao?”

“Đồng ý.” – mọi người tán thành – “Nhưng bảng tổng hợp thực lực vẫn là lão đại đứng nhất a. Xem ra cô ta chỉ có đẳng cấp cao chứ không có thực lực gì mấy.”

Thiên Hạ Long Quý lắc đầu: – “Bảng tổng hợp thực lực sắp xếp theo chỉ số chiến đấu cá nhân của từng người, trong đó không tính đến phụ trợ kỹ năng, sủng vật và trang bị. Mặc dù chỉ số chiến đấu của cô ta không cao, nhưng nếu cô ta có kỹ năng lợi hại hoặc là sủng vật cấp cao nào đó thì lại là chuyện khác. Lại nói, bọn họ có thể lông tóc vô thương thoát khỏi Long Túc Mê Cung, còn thành công trộm ra đất phong lệnh, điều đó chứng tỏ thực lực của họ không thể khinh thường. Nhất là chủng tộc của cô ta là gì, chúng ta còn chưa biết.”

“Chúng ta không thể ngồi ở đây đoán mò a~ Bọn họ không phải đã chính thức tiếp nhận sinh ý sao, chúng ta cứ thuê họ đi lấy lệnh bài, sau khi gặp mặt thì đối chất là được mà.” – Mèo Lười Biếng ngồi bên cạnh, bắt mắt lên tiếng. Cái hội nghị này quá mức nhàm chán rồi. Nàng thực sự chịu không nổi nha. Tuy rằng nàng không phải là cán bộ cao cấp, nhưng mấy loại hội nghị này nàng đều phải tham gia, bởi vì nàng có một chức vụ cực kỳ trâu bò: thư ký của bang chủ.

Mèo Lười Biếng vừa nói xong, cả đám liếc mắt nhìn: – “Bọn họ dùng hộp thư bí mật để liên lạc, điều đó chứng tỏ họ không muốn tiết lộ tên tuổi. Cô có muốn hỏi cũng chưa chắc họ sẽ trả lời.”

“Đề nghị này đáng suy nghĩ a...” – Thiên Hạ Long Quý sờ cằm, thái độ rất khác thường.

Mèo Lười Biếng hất cằm, kiêu ngạo nhìn những người còn lại. Hừ hừ... đám khinh thường bốn cô nương, cả đám các người ngồi bàn luận cả buổi mà có nghĩ ra được cái gì đâu, vậy mà còn cười nhạo đề nghị của bốn cô nương đây?!

Sau khi trưng cầu ý kiến xong, Thiên Hạ Long Quý gửi tin cho hộp thư 2215, nội dung như sau.

[XYZ. Đây là bang chủ của Trâu Bò Bang, Thiên Hạ Long Quý. Khẩn cầu quý đoàn trợ giúp chúng tôi trốn tới đất phong lệnh. Thù lao sẽ trả bằng Triệu Hoán Liên Minh, 30 vạn lượng bạc. Đồng ý hay không?]

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Âm Hiểm

Sau khi gửi tin nhắn cho Lam Khải Y, tôi dẫn ngũ tặc đi Thực Nguyệt Thành để thăm Phong Bạo Quân Đoàn.

“Nhện, chúng ta không đi Bất Diệt Thành sao? Vì sao lại tới Thực Nguyệt Thành? Cô có thể làm ơn nói trước kế hoạch cho mọi người biết không?”

Tôi vô tội nhìn ngũ tặc.

“Tôi đã nói tôi đi một mình là được. Ai kêu mọi người đòi đi theo làm chi. Tôi chỉ tới gặp một người bạn, để xem xem có thể kiếm thêm viện binh cho Triệu Hoán Liên Minh hay không thôi.”

“À, nếu đoàn trưởng đi thăm bằng hữu, chúng ta với tư cách là đoàn viên đương nhiên phải đi theo rồi. Lỡ như người đó mời cô ăn cơm mà cô chỉ có một mình thì làm sao bây giờ. Có thêm chúng ta đến cạ cơm chung vẫn tốt hơn.”

Đồ mờ hồ ~ Đám tặc này đúng là càng ngày càng không biết xấu hổ. (Thảo Hoa Mai: – Là do bà lấy bệnh.)

Thực Nguyệt Thành không giống các thành đô khác, bởi vì nó là một phố núi. Toàn bộ tòa thành trông giống như một ngọn núi màu trắng. Thực Nguyệt tộc xây dựng đô thành của họ dọc theo một ngọn phong sơn. Tổng diện tích của tòa thành không thể tính chính xác, bởi vì nó có đến mấy tầng. Các đường lộ bên trong đều là dạng dốc đứng. Thực Nguyệt tộc rất am hiểu kiến trúc. Nghe nói họ đã lấy hết đất đá của ngọn núi để xây nhà cheo leo trên dốc núi, nhưng đến nay ngọn núi này vẫn không có dấu hiệu sẽ sụp đổ. Đúng là kỳ tích mà.

Bây lần quẹo, tám lần rẽ, cuối cùng tôi cũng tìm thấy tổng bộ của Phong Bạo quân đoàn. Diện tích của nó không bằng một nửa tổng bộ của Triệu Hoán Liên Minh. Điều này làm tôi thấy kỳ quái. Đám tặc tử đảng này không phải rất có tiền sao? Thế nào lại keo kiệt như vậy?

“Sâu, bạn tới rồi!!” – Lam Khải Y từ bên trong đi ra, nhìn thấy tôi liền cao hứng la lên.

“Khả Khả, đã lâu không gặp.”

Lam Khải Y vừa nghe tôi gọi liền té cái rầm.

“Chị hai à, có thể đừng gọi tôi là khả khả được không? Nghe rất giống tên nữ nhân.” – Lam Khải Y đau khổ nói.

“Nếu không tôi gọi anh là gì? Chẳng lẽ là Lam Lam? Tiểu Khả? Hay là Tiểu Y?”

Lam Khải Y phun một bùm máu: – “Chị hai, cảm phiền gọi thẳng tên họ của em. Cảm ơn.”

“OK. Lam Khải Y, hiện tại tôi không có nhiều thời gian nên sẽ không dài dòng. Tôi tới tìm anh là muốn nhờ anh giúp Triệu Hoán Liên Minh thủ thành. Anh có thể tìm Thanh Điềm để đàm phán về tiền thù lao.” – tôi vừa theo Lam Khải Y đi vào trong vừa tranh thủ nói.

“Trời ơi, thôi đi. Tôi mà mở miệng đòi thủ lao với bà kia, sẽ bị bà chà đạp vũ nhục trước mặt Tiểu Lược, chắc bà sẽ chửi tôi đến không ngóc đầu lên nổi luôn á.” – Lam Khải Y phiền muộn nói.

“Nhưng cũng không thể bắt các anh làm công không a~”

“Tôi thì không sao, chỉ sợ những người khác không đáp ứng thôi. Chuyện này tôi không thể tự định đoạt được.” – Lam Khải Y nhăn nhó. Hắn rất muốn đi, bởi vì hiếm khi có dịp được ở cùng Tiểu Lược. Mặc dù Tiểu Lược rất ít online nhưng nàng là người của Triệu Hoán Liên Minh, kết giao với Triệu Hoán Liên Minh chỉ có lợi không có hại.

“Nếu vậy... nếu các anh chịu giúp Triệu Hoán Liên Minh thủ thành, tôi sẽ bán rẻ cho các anh một cái đất phong lệnh, thế nào?” – tôi cười gian nói. Ngũ tặc đứng bên cạnh tặc lưỡi bội phục. Chiều này gọi là tay không giật sói, thật sự là cao minh.

Vừa nghe đến ba chữ “đất phong lệnh”, hai mắt Lam Khải Y liền tỏa sáng: – “Bạn có đất phong lệnh?”

Tôi móc đất phong lệnh ra lè một cái trước mặt hắn.

“Không phải cái này sao? Nói thật với anh, bọn tôi chính là Tật Phong Lữ Đoàn. Cả hai cái đất phong lệnh của Triệu Hoán Liên Minh và Bất Diệt Thần Thoại đều do chúng tôi trộm được. Đây là bí mật, nhớ giữ kín miệng nha.” – thấy Lam Khải Y vờn móng vuốt muốn chụp đất phong lệnh, tôi lập tức thu tay – “Đã nói rồi, thủ thành xong mới có.”

“Không thành vấn đề. Tôi lập tức đi triệu tập. Bạn chờ một lát.” – Lam Khải Y nói xong liền hấp tấp chạy đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, ngũ tặc duỗi ngón giữa về phía tôi: – “Cô không phải muốn giữ cái đất phong lệnh này cho Âm Ảnh sao? Nếu chúng ta không thể trộm thêm lệnh bài mới, cô làm sao ăn nói với người ta đây?”

“Hoặc là nếu chúng ta rầm rộ đi vào mê cung, kết quả nó không respawn (sinh mới), vậy mới gọi là đặc sắc nha. Lúc đó, cô chỉ còn đường tự sát để tạ tội với sự phẫn nộ của dân chúng mà thôi.”

“Xi...” – tôi bĩu môi khinh bỉ – “Chẳng lẽ tôi không biết tự mình đi dò tình hình trước? Các anh nghĩ tôi là tiểu bạch thỏ à?”

Tôi nói xong liền hất đầu, vênh vao tự đắc. Ngũ tặc nhìn nhau, lắc đầu bất đắc dĩ.

Sau khi đi vào phòng họp (của Phong Bạo Quân Đoàn), tôi nhìn thấy cái tên đáng ghét Thượng Quan Tường. Trong trò chơi hắn không đeo mắt kiếng nhưng bộ dáng y chang ở ngoài đời, phong thái nhã nhặn áo quần bại hoại, nói tóm lại chỉ có một từ để hình dung mà thôi: cực kỳ vô sỉ.

“Có tên kia ở đây vì sao các anh vẫn thăm thương như vậy? Tên kia không phải là thiếu gia của Hoa Phong hay sao?” – tôi thấp giọng hỏi Lam Khải Y. Ngũ tặc đứng bên cạnh kinh ngạc nhìn tôi, trong lòng nghĩ thầm, cbn, gia hỏa này tốt cùng từ lỗ nào chui ra, ngay cả thiếu gia của Hoa Phong cũng quen biết!?

“Thôi đi... nếu bọn tôi chơi ăn gian, người chơi không kiện sập Hoa Phong mới là lạ đó. Lại nói, tên kia không tham gia thiết kế trò chơi, rất nhiều chuyện hắn cũng không biết a~” – Lam Khải Y đau lòng nói.

“Không thể ngờ cô có thể chơi đùa trò chơi đến trình độ này.” – Thượng Quan Tường đi tới, vờn tay ra – “Hạnh ngộ!!”

Tôi rất không tình nguyện vờn tay ra: – “Anh không cần khách sáo. Thời gian của tôi hơi eo hẹp. Chúng ta nói chuyện chính luôn đi.”

Thượng Quan Tường cười nhẹ một cái: – “Khải Y đã nói sơ lược với chúng tôi rồi, có điều... có thể cho chúng tôi nhìn thấy đất phong lệnh không?”

Kháo ~ Thì ra là không tin tôi. Tôi có chút căm tức móc đất phong lệnh ném cho hắn. Không biết vì sao, cứ nhìn bản mặt của Thượng Quan Tường là tôi lại có xúc động muốn đánh người.

Thượng Quan Tường cầm đất phong lệnh lật tới lật lui nghiên cứu cẩn thận cả buổi mới trả lại, chậm rãi nói: – “Tôi nghe nói cô bán cho Triệu Hoán Liên Minh với giá 30 vạn lượng mà Bất Diệt Thần Thoại... thì hình như không lấy tiền. Vì sao vậy?”

“Vì hai phe họp tác mới lấy được đất phong lệnh, nên đã có giao kèo từ trước là bọn hắn sẽ được một cái.” – tôi tức giận trả lời.

“Vậy chúng ta cũng họp tác một lần không được sao?”

“Không được. Lần trước họp tác với Bất Diệt Thần Thoại là do tình huống có chút đặc thù, hơi bất đắc dĩ nên mới làm vậy. Hiện tại, cho dù tôi họp tác với ai cũng không nắm chắc có thể lấy tới lệnh bài.” – tôi cười hắc hắc trong lòng, dĩ nhiên tôi sẽ không nói cho hắn biết tôi có cách khác để lấy tới lệnh bài.

“À... là tình huống “đặc thù” gì khiến cô phải “bất đắc dĩ” họp tác vậy?” – Thượng Quan Tường hỏi tôi.

“Cơ mặt làm ả, không thể trả lời.” – tôi đánh thái cực quyền trở về – “Nói tóm lại là các anh có muốn lệnh bài không? Không muốn thì thôi. Còn thiếu gì người muốn a~”

Khẩu khí của tôi chuyển biến rõ rệt. Sắc mặt đám cao tăng của Phong Bạo Quân Đoàn đều trở nên khó coi, chỉ có Lam Khải Y và Thượng Quan Tường

là vẫn giữ được về bình tĩnh như lúc ban đầu.

“Muốn. Đương nhiên muốn.” – Lam Khải Y nhanh miệng trả lời – “Nhưng giá tiền thì... bên tôi sẽ giúp Triệu Hoán Liên Minh thủ thành, việc này có thể khấu trừ không?”

“Đương nhiên.” – tôi gật đầu với Lam Khải Y nhưng ánh mắt lại nhìn Thượng Quan Tường – “Các anh ra giá trước đi.”

Thượng Quan Tường hiểu rõ tôi đang hỏi hần, cho nên hần cười cười trả lời: – “Trợ giúp thủ thành lấy thù lao 10 vạn lượng. Chúng tôi trả cô 20 vạn lượng cho đất phong lệnh, cô nghĩ sao?”

Ờ mờ! Tôi chửi thầm trong dạ. Các người nghĩ mình là đầu bài của thanh lâu à, tiền thuê cao như vậy... mà thôi, nể mặt mũi của Lam Khải Y, đành chịu vậy. Dù sao 20 vạn cũng không ít. Tính ra gần 6 vạn RMB. Chúng tôi có 6 người, chia đều mỗi người 1 vạn, nếu cộng thêm phần tiền lần trước Lục Tiểu Phụng trả cho tôi... vậy thì tôi đã đủ tiền mua một cái mũ giáp trò chơi rồi... haha...

Nghĩ đến đây, tôi dùng khẩu khí khinh thường để trả lời: – “20 vạn thì 20 vạn.”. Tò rõ tôi đây rất xem thường cái tính keo kiệt của đám thái tử đảng bọn hần.

Tôi cùng Lam Khải Y ký một cái hiệp nghị ràng buộc của hệ thống, sau khi xong việc liền phóng ngựa chạy tới Bất Diệt Thành.

“Nhện, sao cô không ở lại cọ cơm? Hại bọn tôi đi một chuyến uống công. Còn tốn phí truyền tống nữa.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó phàn nàn.

“Ăn không khí đã no rồi, còn tâm tình đâu mà ăn cơm a. Mỗi lần nhìn mặt cái tên Thượng Quan Tường là tôi lại thấy không thoải mái, sẽ ăn không tiêu. Thật sự muốn tìm một em “bé bự” nào đó đem hần tiền đâm hậu sát, lại đâm lại sát* cho hả giận mà.” – tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói. Ngũ tạng nghe xong thì nổi da gà, cảm nín không dám mở miệng nữa. **tiền đâm hậu sát = trước cường hiếp, sau giết chết**

Bất Diệt Thành chưa mở truyền tống trận, cho nên bọn tôi phải truyền tống tới một thành thị nhỏ gần đó, kế tiếp thì cuộc bộ. Trên đường đi, tôi gửi tin nhắn cho Âm Ảnh, thông báo với anh ấy rằng Triệu Hoán Liên Minh là bạn bè của tôi, hy vọng anh ấy có thể ra tay trợ giúp thủ thành. Sau khi hoàn thành, tôi sẽ đưa tặng một cái đất phong lệnh làm hậu lễ, nếu đồng ý thì liên lạc với trưởng lão của Triệu Hoán Liên Minh là Thanh Điều hoặc bang chủ Soái Ca.

Trong tổng bộ của Huyết Nhận Các.

Âm Ảnh đọc tin tức của tôi xong thì bức bối trong lòng. Cái gì Triệu Hoán Liên Minh, cái gì đất phong lệnh a~ Tất cả đều không phải thứ hần đang quan tâm. Đã lâu rồi hần không gửi tin nhắn nói chuyện phiếm với Nhện, nguyên nhân chỉ có một: nội tâm hần đang rối loạn.

Vừa nghĩ tới chuyện hần bị cô nàng ác phụ kia cưỡng gian, Âm Ảnh liền muốn nôn mửa. Mặc dù đây là chuyện xảy ra trong trò chơi, không tính là gì, nhưng mà... một tên con trai lại bị một ả đàn bà cưỡng bạo, nói ra thật là mất mặt. Cái điều đáng giận là ả đàn bà kia, sau chuyện đó liền tự cho mình là bang chủ phu nhân, bắt đầu ra vẻ này nọ. Hần không muốn đụng chạm nên tận lực tránh né nhưng cô ta giống như keo dính chuột, dính cứng ngắt, vứt cách nào cũng không vứt nổi. Tình hình này... nếu Nhện tới đây thì phải giải thích làm sao đây? Thật là buồn bức mà.

Suy nghĩ cả nửa ngày, Âm Ảnh quyết định, tạm thời không gặp mặt Nhện. Trước hết phải đem ả đàn bà kia giải quyết thỏa đáng xong rồi tính tiếp. Nghĩ liền làm, Âm Ảnh gửi về một cái tin tức: “Trong bang xảy ra vấn đề lớn. Không thể phân thân. Thật xin lỗi.”

Tôi đọc tin trả lời của Âm Ảnh, trong lòng hơi thất vọng. Nếu anh ấy đáp ứng, nghĩa là chúng tôi có thể sớm gặp mặt nhau. Không biết đến cùng là bên ấy xảy ra vấn nạn gì? Ngay cả đất phong lệnh cũng không cần? Ừm... nhất định phải chạy qua xem mới được.

Vừa vào Bất Diệt Thành, không tốn chút công sức nào chúng tôi đã gặp được bang chủ Lâu Nhỏ cùng phó bang chủ giáo hoạt Thiên Ngu Cam.

“Quý đoàn hình như có quan hệ thân thiết với Triệu Hoán Liên Minh, vì sao không giúp bọn họ thủ thành nha?” – Lâu Nhỏ hoài nghi nhìn chúng tôi.

“Hắc hắc...” – tôi cười toe – “Chúng tôi là dong binh, không có cố chủ, không chọn địch nhân, chỉ cần có người trả tiền chúng tôi liền làm việc cho họ. Hiệp nghị với Triệu Hoán Liên Minh bên kia đã hết hạn rồi. Nếu muốn chúng tôi giúp thủ thành thì họ phải làm bản hợp đồng thuê nhân công mới, trả tiền như những người khác. Chúng tôi chạy tới đây nhìn xem bang chủ Lâu Nhỏ có tính đưa giá cao hơn chăng?”

Tôi trưng ra bộ mặt tham tiền, ngũ tạng đứng bên cạnh nghe được lời nói dối trơn tru không cần qua bản nháp của tôi thì khâm phục không thôi: Nhện đúng là âm hiểm a~ không biết xấu hổ a~

Lâu Nhỏ nghe xong liền bỏ bớt cảnh giác: – “Bên ta ra giá gấp 4 lần so với thuê người chơi bình thường, Tri Chu đoàn trưởng thấy thế nào?”

“Không thành vấn đề. Nhưng nếu chúng tôi đánh ngã boss, toàn bộ trang bị bạo rút đều phải về tay chúng tôi.” – tôi giả vờ cò kè mặc cả.

“Đó là đương nhiên.” – Lâu Nhỏ rốt cuộc hoàn toàn yên tâm. Nghĩ thầm, xem ra đám này đúng là vì tiền mà đến. Hần biết rõ, trong hiệp nghị của Triệu Hoán Liên Minh có đề, toàn bộ trang bị vật phẩm rơi ra từ chiến trường đều thuộc về bang hội, một nhóm đạo tặc của Triệu Hoán Liên Minh sẽ giữ nhiệm vụ nhật trang bị. Sau khi thủ thành hoàn tất, dựa theo thương vong và tổn thất của người chơi mà phân chia trang bị đền bù. Hoặc là nói, trong quá trình thủ thành nếu không chết lần nào thì đến cộng lòng cũng không được chia.

Cứ như vậy, chúng tôi thuận lợi trà trộn vào Bất Diệt Thần Thoại. Haha... Lâu Nhỏ a Lâu Nhỏ... mặc dù hai ta không oán không thù, nhưng là... ta thật xin lỗi người a.

~o0o~

Khí trời hôm nay không mấy tốt. Mây đen rậm rạp. Thiên địa một mảnh u ám. Có điều, Thần Thành và Bất Diệt Thành đều phi thường náo nhiệt. Bởi vì hôm nay chính là ngày quái vật công thành.

Thời gian công thành của Triệu Hoán Liên Minh sớm hơn Bất Diệt Thần Thoại 1 canh giờ. Cho nên hiện tại, cả đám bọn tôi đang ngồi trên tường thành nhàn nhã theo dõi tờ Hồng Hoang Nhật Báo cập nhật trực tiếp tin tức chiến trường.

[Hiện tại cách thời gian quái vật công thành còn 20 phút. Các bạn hãy nhìn tường thành phía sau lưng tôi mà xem... rậm rịt cung tiễn thủ... tôi chưa bao giờ nghĩ Hồng Hoang có nhiều cung tiễn thủ như vậy... a, xin lỗi... có một nửa cung tiễn thủ đang đứng trên tường thành là NPC do Triệu Hoán Liên Minh bỏ tiền ra mua. Thật đúng là tài đại khí thô (giàu sự)~

Kế tiếp, các bạn hãy nhìn toàn cảnh mặt đất xem... oa... (màn hình chuyển hướng đến một đám đông nghị người chơi)... các bạn xem... bên trái là cao cấp chiến sĩ tạo thành đội hình tiên phong. Đáng tiếc hiện tại chưa có kỵ binh, nếu không trận chiến này càng thêm đặc sắc... bên phải chính là đội tinh anh của Triệu Hoán Liên Minh. Hãy nhìn triệu hoán thú của họ kìa, thật uy phong a~ Trong Hồng Hoang, có thể tập hợp nhiều triệu hoán sư như vậy, sợ rằng ngoài trừ Triệu Hoán Liên Minh thì tìm không ra bang hội thứ hai rồi... lại nhìn đằng sau kia, chính là đội ngũ pháp sư. Toàn bộ đều mặc trang bị cao cấp a~ xem ra lần này chúng ta sẽ chứng kiến một màn khói lửa dữ dội đây... với cuộc chiến có quy mô lớn thế này, đương nhiên không thể thiếu những thuật sĩ đáng yêu. Có điều... có phải nhân số thuật sĩ hơi nhiều hơn mức tưởng tượng không? Trời a ~ Triệu Hoán Liên Minh quá biến thái nha. Góm về nhiều thuật sĩ thêm công thêm phòng thêm máu như vậy. Chiến sĩ của họ có thể vô tư chiến đấu rồi. Ồ... có một nhóm hắc y nhân đang di chuyển lên lối giữa đám pháp sư. Phải rồi, chính là thích khách. Xem ra Triệu Hoán Liên Minh đã quyết định dùng thích khách đến bảo hộ pháp sư. Không biết so với cung tiễn thủ bảo hộ pháp sư thì có tốt hơn không nhỉ? À phải rồi, còn đạo tặc đã chạy đi đâu? vì sao lại không thấy? Thì ra đạo tặc được phân công nhiệm vụ nhặt đồ.

Thảm tử tiên phong vừa truyền tin tức. Quái vật đang từ hướng tây đi tới. Các phương hướng khác chưa có động tĩnh gì. Luồng tấn công thứ nhất là... một đám côn trùng? Là loại quái chưa từng thấy qua bao giờ... à, chúng tôi đã tìm hiểu được, là trùng sa mạc cấp 25. Triệu Hoán Liên Minh đã ra lệnh cho quân đội tập trung tới tây môn (cửa thành phía tây). Trên tường thành cũng đang di chuyển chỗ đóng quân. Các phương hướng khác không hề buông lỏng cảnh giác. Thật cẩn thận nha. Tới rồi, quái vật đã tiếp cận phòng tuyến thứ nhất. Tôi sẽ không nhiều lời nữa, mời xem hình ảnh.]

Phóng viên vừa nói xong, máy quay liền thay đổi góc độ, chiếu xuống tình huống bên dưới tường thành, hình ảnh hiện lên một đám trùng tử có tướng mạo cực kỳ xấu xí đang tiếp cận bầy rập đầu tiên của Triệu Hoán Liên Minh.

Phản phát ~

Một đám côn trùng rơi vào bẫy. Được sự bảo vệ của thích khách và chiến sĩ, đội ngũ pháp sư liên tục phóng hỏa cầu về phía quái vật. Sau đó, một đám chiến sĩ thừa dịp đội hình quái vật bị rối loạn liền chạy lên hạ đao giết chết chúng. Phía xa, trên tường thành, các cung tiễn thủ cũng phụ giúp một tay.

Ai là người chỉ huy nhỉ? Biểu hiện không tệ. Một điểm sai lầm cũng không có.

Thanh âm của phóng viên lại vang lên.

[Chúng tôi vừa mới phỏng vấn một nhân viên vận chuyển vật tư hậu cần. Nghe nói, tổng chỉ huy trận chiến lần này là tân nhiệm phó bang chủ của Triệu Hoán Liên Minh, tên gọi Toái Mộng Hàn. Không ngờ Triệu Hoán Liên Minh lại là nơi ngoạ hồ tàng long nha. Đám biến thái nào cũng có. Nhìn xem, vừa nhậm chức liền hưng phấn đến nổi lửa, có vẻ anh chàng muốn biến trận chiến lần này thành nơi hạ hỏa a~]

Chúng tôi nghe phóng viên bình luận mà cười lăn lộn.

Soái Ca có lẽ đã nhìn trúng năng lực chỉ huy chiến trường của Toái Mộng Hàn nên mới đề bạt tên kia lên làm phó bang chủ. Nếu như nói Thú Thú là trưởng phòng hành chính ngoại giao thì Toái Mộng Hàn chính là trưởng phòng quân sự. Soái Ca thật biết cách dùng người. Thì ra, một người lãnh đạo tài giỏi không nhất thiết phải chính mình ra tay, chỉ cần biết cách dùng người đứng nơi đúng chỗ là được.

Ừm... có lẽ tôi nên đào móc một ít giá trị thặng dư của ngũ tặc? Nhìn lại đi, hiện giờ người lao lực nhiều nhất chính là tôi. Không được! Cần phải cải tiến. Tôi quyết định rồi, sẽ học hỏi theo đồng chí Soái Ca, bắt chước phương pháp quản lý của hắn.

Ngũ tặc không biết bản thân đã bị tôi tính toán ở trong lòng, vẫn như cũ ngồi xem tin tức một cách hờ hờ.

“Nhện, mau nhìn, bọn họ đã diệt được boss Sâu rồi, quái vật đang rút binh.”

Tôi thật phiền muộn, vì sao lại diệt tôi rồi!/? (nữ chính tên Sâu, bạn ấy liên tưởng tự kỷ thôi)

[Chiến dịch chặn đánh đã thành công, thương vong rất nhỏ, hiện tại đội ngũ đạo tặc đang càn quét chiến trường, quân đội đã rút vào bên trong thành để tu chỉnh và bồi bổ... Ah, thảm tử phương bắc vừa báo tin, bên đó xuất hiện quái vật... Cái gì? Dưới đất lẫn trên không đều có? Oa oa... xem ra lần này cung tiễn thủ sẽ gặp nguy hiểm rồi... Phó bang chủ Toái Mộng Hàn đã lệnh cho một bộ phận pháp sư và thuật sĩ chạy lên tường thành. Ồ... vì sao tất cả đều là băng hệ pháp sư nhỉ? ... ah ah, thì ra quái vật trên không là hỏa thước 28 cấp...]

Công thành lần thứ hai đã bắt đầu rồi. Lần này là 28 cấp quái vật, tấn công dưới đất lẫn trên không. Triệu Hoán Liên Minh có thể toàn thắng hay không? Chúng ta hãy mời mắt trông chờ.]

Sau đó màn hình chuyển cảnh. Chúng tôi liền nhìn thấy một mảng mây màu đỏ đang bay tới, pháp sư trên tường thành đang ngấm xương chú ngữ, cung tiễn thủ đã giương tên sẵn sàng.

“Tri Chu đoàn trưởng, bậc môn xuất hiện quái vật, giống với Triệu Hoán Liên Minh, là sâu cấp 25. Mọi người mau hành động.” – Thiên Ngu Cam hối thúc.

Tôi đuổi thối lung một mối, uể oải đứng lên nói: – “Được rồi, chúng ta đi giết Sâu.”

Vừa nói xong, nghĩ lại liền đỏ mặt, tôi tự giết mình!?

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chỉ Huy Thất Bại

Có vết xe đổ của Triệu Hoán Liên Minh, Bất Diệt Thần Thoại tổ chức phòng thủ nhanh chóng gọn gàng hơn. Tuy nhiên, số lượng người bên này lại không bằng Triệu Hoán Liên Minh. Mặc dù Bất Diệt Thần Thoại vẫn dư sức đối phó đám sâu 25 cấp, nhưng lại không thể cùng lúc bảo trì phòng thủ cho các cửa thành khác như Triệu Hoán Liên Minh.

“Nhện, tôi phát hiện boss Sâu rồi, cô nhìn kia.” – Đồi Trắng Thay Đen chỉ về phía xa, hưng phấn nói.

Mọi người khinh bỉ hân.

“Một con sâu to tởm bố như thế, có ai lại không thấy, tưởng mọi người bị mù à!!!”

Boss Sâu có cái đầu to gấp ba lần bình thường, hiện giờ cách chúng tôi khoảng 1000m, mục tiêu của nó cực kỳ rõ ràng, công thành.

Tôi cầm Sát Quỷ trong tay, có chút run rẩy vì hưng phấn. Bình thường muốn tìm một con boss bự cỡ này rất khó. Hiện tại, nó lại tự động dâng mình tới cửa, không tiêu diệt nó thì thiệt có lỗi với quần chúng nhân dân, với cách mạng, với đảng à.

“Tôi đứng ở đây đã có thể đánh tới, mọi người mau dùng nỏ mà ngược đãi nó.” – tôi nói với ngũ tặc.

“Muốn dùng cái kia không?” – Tuyệt Mệnh chỉ vào một loạt cây cột mọc san sát nhau ở phía xa, đó là vũ khí bí mật mà chúng tôi đã dày công bố trí ngày hôm qua.

Tôi nhìn đám quái vật rậm rạp bên dưới tường thành, lắc đầu: – “Tạm thời không cần. Mấy con sâu này quá yếu. Mọi người dùng chân giẫm giẫm liền có thể đi qua mà, không vấn đề gì đâu.”

Ngũ tặc quay mặt nhìn nhau: – “Cái kia chưa từng thử qua, sẽ không xảy ra vấn đề chứ?”

Hỏi xong cũng không đợi câu trả lời, ngũ tặc vô cùng ăn ý tung người nhảy xuống, phi tốc chạy tới chỗ của boss. Tôi ung dung giương Sát Quỷ lên, chăm chú ngắm vào con boss.

Sát Quỷ sau khi thăng cấp, tầm bắn xa nhất có thể đạt tới 1500m, bạo kích cao nhất thường xuất hiện trong khoảng 500-1200m. Boss Sâu vừa vặn nằm trong tỷ lệ bạo kích cao nhất của Sát Quỷ.

Một bên giương cung, một bên tôi thào cầu nguyện: – “Ra bạo kích... ra bạo kích...”

Tôi nhắm mắt, chuẩn bị tư tưởng để lĩnh ngộ cảnh giới “người (và mũi) tên hợp nhất”, đúng lúc này, một âm thanh vang lên cắt ngang dòng tư tưởng của tôi.

“Không ngờ cô là cung tiễn thủ, tôi cứ tưởng cô là đạo tặc kia.” – Thiên Ngu Cam đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh, trong tay cầm một cây cung màu đỏ.

Tôi không thèm trả lời hân, toàn lực căng dây cung, bắn ra mũi tên tẩm độc mạnh nhất, bởi vì tôi nhìn thấy ngũ tặc đã tiếp cận boss, đang dùng cường nỏ tấn công boss.

Suru ~ mũi tên tẩm độc xé gió bay đi.

Xùy ~ không ngoài ý muốn, mũi tên cắm thẳng vào đầu boss.

Yes!!! Từ khi nghiên cứu cung thuật bút ký của La Phong, trình độ xạ kích của tôi tiến bộ rõ rệt. Đối với mục tiêu bất động, mũi tên của tôi sẽ bách phát bách trúng.

Khắc ~ Boss phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Bằng thị lực cực tốt của mình, tôi có thể nhìn thấy hai tròng mắt của nó chảy xuống một dòng chất lỏng đặc sệt màu xanh lá. Đồ mò hôi ~ không biết là loại độc ăn mòn gì đây nữa!?!

Khi tôi bắn trúng Boss, ngũ tặc cũng đồng thời giương nỏ bắn ra mũi tên tẩm độc. Boss bị trọng thương, đau khổ lăn lộn trên mặt đất, tung lên một tầng bụi mù, thuận tiện giết chết một đám quái nhỏ ở xung quanh, thế là xung quanh boss lập tức trống trải một vòng.

Thừa dịp nó đang ngaoái ngoài, tôi nhanh chóng bắn thêm vài mũi tên tẩm độc. Sáu người chúng tôi thay phiên xạ kích vài vòng, boss Sâu mù lòa liên treo, ngay cả hung thủ giết chết mình là ai nó cũng không biết. Lúc boss Sâu biến thành bạch quang, trong lòng nó phiền muộn nghĩ, cbn, lần sau nhất định không đóng vai quái vật có ngoại hình ngoại cỡ, trở thành mục tiêu công kích quá rõ ràng a...

Ngũ tặc mò vật phẩm bạo ra từ boss, bỏ vào đai lưng, sau đó hưng phấn chạy trở về. Tôi quay đầu nhìn Thiên Ngu Cam đang đứng bên cạnh, phát hiện hắn đang há mồm nhìn tôi.

“Các người... cũng quá mạnh đi à. Giết boss mà như giết sâu. Còn nữa, cây cung của cô thật cường hãn, tầm bắn xa như vậy. Đến NPC cung thủ cũng không bằng. Cây cung của cô là thứ gì thế?”

Tôi cười trộm trong lòng. Nếu tên này biết ngũ tặc bình thường đi cày level đều là đám quái 35 cấp, không biết có bị hù chết hay không. Về phần Sát Quỷ... sau khi thăng lên Linh Khí liền có thêm chức năng che dấu hào quang. Hiện tại, ngoại trừ phong cách tạo hình có chút khác biệt, Sát Quỷ nhìn y như bạch bản. Nếu tôi không nói ra, không ai biết cấp bậc của nó.

Thế là, tôi đái môi với tên kia: – “Chỉ là bạch bản cung thôi. Sở trường duy nhất của nó là tầm bắn xa. Nhưng mũi tên mà tôi dùng có tẩm độc cho nên lực công kích tương đối cao.”

Thiên Ngu Cam gật đầu: – “Tôi tới là muốn hỏi cô chuyện này. Cô có biết vì sao Triệu Hoán Liên Minh lại ký kết hiệp nghị 3 ngày với dong binh không?”

Nội tâm của tôi đánh bộp một cái, xem ra Lâu Nhỏ rất gian xảo, chút chuyện này cũng chú ý tới. Ngoài mặt tôi vẫn tĩnh bơ, giả trang một bộ vô tội: – “Tôi không rõ lắm. Nghe đồn là họ muốn thanh lý khu vực khai thác mỏ gì đó. Triệu Hoán Liên Minh có vấn đề về nguyên liệu xây thành, gần đây phát hiện một khu khai thác mỏ ở gần Thần Thành. Hình như lần này họ muốn tiến hành một lần đại thanh tẩy. Lại nói, sau khi thủ thành hoàn tất, kiến thiết bên trong nội thành cần rất nhiều tài liệu.”

Ngũ tặc vừa vận chạy lên, nghe được lời tôi nói liền lộ ra ánh mắt khinh bỉ. Nói dối mà mặt không đỏ tim không nhảy a~ Bội phục!!

Tôi chẳng thèm quan tâm, quay đầu nhìn chiến trường.

Sau khi boss đi đời nhà ma, đám côn trùng dưới trướng liền hỗn loạn, đội hình tán tác khắp nơi, khiến cho đám chiến sĩ tiền phong thờ dài một hồi. Không có đại boss chỉ huy, đám côn trùng này giống như đám sâu rỗng não, trong chốc lát liền bị tiêu diệt từng đoàn. Đám quái tàn binh nhìn tình hình không ổn liền quay người chạy trốn, một đám chiến sĩ khí phách ngẩng cao quyết tuyệt đuổi theo, vung đại đao chém sạch.

Đồ mò hôi ~ Các người truy cái gì chứ. Giặc cùng đường chó đuổi. Đạo lý này bộ chưa từng nghe qua hay sao?! Quả nhiên, vài tên chiến sĩ đi xa, không có cung tiễn thủ, pháp sư cùng thuật sĩ chiếu cố liền bị đám sâu bộc phát tức giận cắn cho vài ngum, đau đớn về trời, khiến cho tỷ số thương vong toàn cục tăng lên. Sau khi bị giáo huấn, bọn chiến sĩ tiền phương mới trật tự rút lui khỏi chiến trường.

“Tên nào chỉ huy vậy?” – tôi kinh ngạc hỏi. Làm ầu tã quá đi.

Thiên Ngu Cam mở máy truyền tin: – “Lão đại, anh dừng cho Tiểu Tai Họa chỉ huy tiền tuyến a... anh nhìn xem hắn gây họa gì rồi... Được được, vậy giao cho em”

“Tôi phải đi xuống. Mọi người chuẩn bị một chút. Boss kế tiếp là các người tự giết hay là muốn chúng tôi hỗ trợ?” – Thiên Ngu Cam hỏi tôi.

“Không cần. Bọn tôi tự lo được.”

“À... mấy cây cột kia dùng làm gì vậy?” – Thiên Ngu Cam chỉ đám cột gỗ chằng chịt bên kia.

“Một hồi sẽ biết.” – chúng tôi cười gian nhìn hắn.

Thấy cả đám lộ ra nụ cười gian xảo của hồ ly, Thiên Ngu Cam ớn lạnh run một cái, sau đó vội vàng chạy xuống dưới đất tìm bang chủ Lâu Nhỏ.

“Nhện, đám quái này rút nhanh hơn bên Triệu Hoán Liên Minh a... Bất Diệt Thần Thoại sẽ có nhiều thời gian chuẩn bị cho lần công kích tiếp theo. Nếu chúng ta mỗi lần đều nhanh chóng tiêu diệt boss, vậy không phải sẽ giúp bọn hắn bảo tồn thực lực à? Có phải không tốt lắm không?” – Đổng Tráng Thay Đen lo lắng hỏi.

“Còn 5 tiếng nữa, ít nhất còn 4 lần công thành. Anh gấp cái gì. Hồi nãy chúng ta cũng không có cam đoan nhất định lần nào cũng có thể tiêu diệt boss mà.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó tặc lưỡi nói.

“Có đạo lý.” – tôi gật đầu – “Về sau boss càng ngày càng khó đánh. Nếu xuất hiện một con boss cấp 60, chúng ta đánh không lại là hợp tình hợp lý, sẽ không ai có thể trách chúng ta.”

“Boss cấp 60???” Thật sự sẽ có sao?” – ngũ tặc trở mắt nhìn tôi.

“Đừng nhìn, tôi chỉ đoán mò thôi.” – tôi nhún vai – “Chúng ta nên xem tình hình bên Triệu Hoán Liên Minh thôi.”

Tôi mở kênh tin tức, bên kia vẫn đang trực tiếp cảnh chiến trường.

Chiến đấu bên Triệu Hoán Liên Minh đang vào giai đoạn gay gắt. Hỏa thước trên không bởi vì cấp bậc tương đối thấp, hiện giờ chỉ còn lại vài con. Mà tình hình trên mặt đất... tuyến phòng thủ thứ nhất đã sụp. Một đám thi thể ma lang 33 cấp lấp đầy các bẫy rập, một đám ma lang phía sau thì đạp lên thi thể của đồng bạn để tiến lên, trùng kích mãnh liệt vào phòng tuyến thứ hai. Thông qua màn ảnh, chúng tôi trông thấy Boss Ma Lang và hai con ma lang hộ vệ đang im lặng đứng cách đó 1000m chỉ huy công thành. Boss có đôi mắt màu vàng phát ra kim quang óng ánh. Đội tinh anh cảm tử của Triệu Hoán Liên Minh dưới sự yểm hộ của hai đội chiến sĩ đang dùng tốc độ như rùa bò hướng về phía Boss. Xem tốc độ của họ hiện tại, muốn giết chết Boss Ma Lang còn tốn thêm một khoảng thời gian nữa.

“Bọn họ ổn không a?” – Đồi Trắng Thay Đen lo lắng hỏi.

“Không sao đâu. Đòn sát thủ của Soái Ca còn chưa xuất ra kia.”

“Đòn sát thủ? Là cái gì? Vì sao chúng ta không biết?” – ngũ tặc khó hiểu nhìn tôi.

“Chẳng lẽ mọi người không biết vì sao Triệu Hoán Liên Minh gọi là Triệu Hoán Liên Minh sao? Sức chiến đấu mạnh nhất của họ không phải là chiến sĩ, cũng không phải là pháp sư mà là triệu hoán sư. Có điều, bình thường bọn họ luôn che giấu đám tinh anh này, để người ngoài không chú ý tới.” – tôi giống như cô giáo đang giảng bài cho đám học sinh tiểu học, tận tình chỉ dẫn, ngũ tặc thì đơn thuần lắng nghe.

“À... thì ra là thế.” – ngũ tặc bừng tỉnh đại ngộ.

“Tri Chu đoàn trưởng, tiếp theo là tới nam môn. Mọi người mau qua.” – Thiên Ngu Cam phát tin tức lại.

“Go go~” – tôi dẫn đầu chạy qua cửa phía nam.

“Nhện tỷ, lần này chúng ta sẽ dùng vũ khí bí mật sao?” – Tiểu Tặc hỏi.

Tôi gật đầu: – “Lần này dưới mặt đất nhất định là quái 33 cấp. Nếu tập trung vào mặt đất sẽ không tốt. Trước khi giải quyết sạch sẽ đám quái trên không, mọi người không thể đi xuống. Chúng ta đầu tiên phải tập trung vào Boss trên không, sau đó mới đối phó với Boss dưới đất.”

Mọi người nghe xong liền gật đầu hiểu ý. Chúng tôi lên tới tường thành phía nam, lần vào một đám cung tiễn thủ bao bọc pháp sư và thuật sĩ ở giữa.

Tôi nhìn pháp bảo của đám pháp sư trên tường thành, vui vẻ nói chuyện phiếm: – “Đại ca móc túi, anh xem, bọn này rõ ràng còn chưa biết loại quái nào sẽ xuất hiện, vậy mà đã bắt chúc Triệu Hoán Liên Minh đem băng hệ pháp sư lên đây. Nếu tới không phải là hỏa hệ quái mà là thổ hệ quái, vậy bọn họ chết chắc rồi... há há...”

“Xem ra người vui nhất chính là cô a~ Lâu Nhỏ nếu biết được không biết có khóc chết không” – ngũ tặc đồng lòng khinh bỉ mở quạ đen của tôi.

“Không nói nữa, xem nào nhiệt thôi.” – tôi hào hứng nhìn về phía xa, suy đoán xem quái vật nào sẽ xuất hiện.

Ngũ tặc lắc đầu: – “Nhện a~ dù sao chúng ta là dong binh được người ta trả giá cao mời đến. Cô nên biểu hiện đúng đắn một chút được không. Mặt mũi của dong binh đoàn bị cô làm cho mất sạch rồi.”

Tôi vô tội nhìn họ... đúng là đám trở mặt như trở bánh trắng. Trong lòng thì đem tôi trở thành người vô song, trên trời dưới đất đều không ai sánh bằng. Vậy mà trước mặt mọi người liền đẽ bẽp hình tượng của tôi, nói tôi giống như tên tự kỷ thiếu muối. Không lẽ đã quên bọn tôi chính là cá mè một lứa há? Mà hình như trong đoàn đội, có mỗi mình tôi bị tập thể khinh bỉ nhiều nhất mà thôi.

Tôi còn chưa kịp mở miệng tranh luận với ngũ tặc, phía xa đã xuất hiện một đám mây đen. Tôi và Thiên Ngu Cam đều đoán sai. Quái tới không phải thổ hệ, cũng không phải hỏa hệ, mà là băng hệ phi hành quái, Địa Cực Thiên Nga 28 cấp.

Trên tường thành một mảnh hỗn loạn, dù sao ở đây không phải tất cả đều là thành viên của Bất Diệt Thần Thoại, có một bộ phận là lính đánh thuê, dưới một số trường hợp với mệnh lệnh phức tạp sẽ dẫn tới tình hình rối loạn. Giống như hiện tại, mệnh lệnh đổi quân được ban ra, trên dưới tường thành liền chát vật xáo trộn, tốc độ thay quân rất chậm, nhất là đám pháp sư, bọn họ không thể giống như đạo tặc, có thuộc tính nhanh nhẹn, trực tiếp leo tường là xong. Sau khi đổi quân hoàn thành thì đám quái Thiên Nga đã rậm rịt trên đỉnh đầu của chúng tôi rồi. Pháp sư không có thời gian ngâm chú ngữ. Tạm thời chỉ có thể dựa vào cung tiễn thủ để cầm cự.

Sáu người chúng tôi nhìn tình cảnh này liền lắc đầu. Lần này Bất Diệt Thần Thoại chỉ huy thất bại vô cùng. Tôi thật hoài nghi bọn họ có thể kiên trì hết 6 tiếng công thành hay không. Hy vọng họ đừng chết ráo tội a, nếu không kế hoạch kia của tôi liền ngâm nước nóng.

“Thấy boss không?”

“Thấy. Ngay chính giữa đội hình, được nghiêm mật bảo hộ, chắc là nó rồi.” – Tiểu Tặc chỉ vào một đám Thiên Nga trả lời.

Tôi theo ngón tay của cậu ta nhìn sang. Boss Thiên Nga có hình dáng giống y như quái Thiên Nga bình thường, chỉ có băng thuẫn xung quanh hơi khác biệt chút, dày hơn, màu sắc trong suốt hơn, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra.

“Hắc hắc...” – tôi cười gian giương Sát Quỷ lên. Ngũ tộc ngầm hiểu ý cũng cầm lấy cường nỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chuyên Gia Diệt Boss

Sáu mũi tên đồng thời xé gió lao tới vùng trung tâm của bầy Thiên Nga.

Xuy xuy ~ một loạt lông vũ trắng như tuyết từ trời rơi xuống...

... nhưng không một mũi tên bắn trúng con boss.

“Đêch!” – Cả sáu người chúng tôi giờ ngón giữa chìa lên bầu trời. Con boss này quá giảo hoạt luôn, cảm nhận bản thân bị công kích liền triệu tập một đám tiểu đệ đến làm bia đỡ đạn.

“Trình độ vô sỉ của boss Thiên Nga có lẽ ngang ngửa với trình độ của Nhện rồi, tiêu diệt nó không phải dễ à.”

“Mọi người nói gì đó!!!!!!!!!!!!!!” – tôi bất mãn la lên – “Tôi có khi nào bắt mọi người làm bia đỡ đạn chưa? Làm người phải có lương tâm. Coi chừng tôi kiện mọi người tội phi báng à.”

“Được rồi, đừng nháo nữa. Chúng ta nên thảo luận làm cách nào tiêu diệt con boss giảo hoạt này trước đã.”

“Còn thảo luận cái gì chứ. Cứ bắn tiếp. Tôi mới không tin lần nào nó cũng nhanh tay hơn chúng ta.” – nói xong tôi liền kéo dây cung. Ngũ tộc liếc nhau, sau đó cũng giờ nỏ lên.

Mà lúc này, boss Thiên Nga cực kỳ phiền muộn, nghĩ thầm trong lòng, ta được điều tới nơi này để đi dạo thôi, vì sao đám người kia cứ một mực đuổi đánh ta chứ? Đám tiểu đệ dùng làm lá chắn cũng sắp hết rồi, nếu không còn lá chắn... rồi rồi, ta chạy là được mà, miễn cho lát nữa lại biến thành chim quay. Nghĩ đến đây, boss Thiên Nga liền xoay người một mình bỏ trốn mất dạng.

Chúng tôi nhìn con boss giống như bị lừa bén mông, hốt hoảng chạy trốn, toàn bộ đều rớt cằm. Trời đất... chúng tôi còn chưa đánh trúng nó nữa. Chẳng lẽ trên thế giới này tồn tại một con boss nhát gan dường này sao? Cả đám đưa mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ nhún vai.

“Nhện, bọn mình càng lúc càng lợi hại nha. Ngay cả boss cũng bị chúng ta dọa sợ... haha...”

“Đúng vậy, nếu con boss nào cũng nhát gan như thế này thì tốt rồi, chúng ta không cần khổ cực đánh đám nữa.” – tôi cảm khái.

“Hiện tại là ban ngày, không cần nằm mơ a~ Nhanh đi thu thập boss Ma Lang kia!”

Đồ mờ hời ~ Đại ca móc túi mà không lên tiếng thì tôi đã quên bèn chuyện này.

Tôi móc ra 5 sợi dây đã chuẩn bị từ trước, cột vào 5 mũi tên đặc chế, bắn tới 5 cây cột gỗ gần boss Ma Lang. Mũi tên sau khi bắn trúng mục tiêu sẽ tự động xuất ra gai ngược cắm cố định vào cột gỗ.

Tôi thử kéo sợi dây: – “Rất chắc chắn, không có vấn đề, mọi người lên đi.”

Ngũ tộc dùng tay trái quần lấy sợi dây, tay phải thì cầm cường nỏ, chân đạp mạnh vào tường thành, sau đó liền véo một cái bay ra ngoài, thật sự là soái vô cùng. Haiz... đáng tiếc, tôi không thể tự sử dụng cơ quan chế tác của mình, bởi vì tôi cần dùng hai tay mới bắn được cung. Được rồi, về sau nghĩ biện pháp cải tiến cơ quan mới được.

Tôi hoàn toàn không ngờ, kế hoạch dùng dây kéo bay qua không trung để giết boss của chúng tôi đã bị phóng viên của tờ Hồng Hoang Nhật Báo chụp được, sau này nó trở thành hình ảnh quảng cáo truyền bá rộng rãi, hấp dẫn vô số người chơi tiến vào Hồng Hoang luyện đạo tặc. Tôi buồn-ing. Mọi người có luyện cũng nên luyện cung tiễn thủ chứ... bởi vì đó là phát minh của tôi a~

Trong nháy mắt, ngũ tộc đã bay đến trên đầu của boss Ma Lang, dùng cái kẹp chặn trên sợi dây để định chỉ sự trượt đi. Ngũ tộc ăn ý giờ cao cánh tay đang cầm cường nỏ. Tôi ở xa nhìn thấy bọn họ đã vào vị trí, lập tức bắn ra một mũi tên.

Boss Ma Lang có khả năng kháng độc thấp hơn tưởng tượng của chúng tôi, thậm chí còn không bằng boss Sâu. Chúng tôi chỉ bắn một vòng xạ kích, nó liền bị độc chết ngay tại chỗ. Toàn bộ quá trình chỉ kéo dài không tới 3s. Lúc boss Ma Lang gằm thét ngã xuống, bọn tôi còn đang trong tư thế giương

cung bật kiếm chuẩn bị tấn công đợt kế tiếp. Sau đó cả bọn liền ngẩng đầu nhìn thi thể của boss, có cảm giác giống như đang nằm mộng.

“Nó thật là boss hả? Chúng ta không phải giết lợn đi?” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó khó tin hỏi.

“Không sai đâu. Người nhìn kia, một đám ma lang đã bắt đầu lui binh rồi.” – Tuyệt Mệnh tinh táo phân tích.

“Có lẽ lúc thiết kế con boss này đã xuất hiện lỗ hổng, chắc đây là bug của Hoa Phong.” – Đồi Trắng Thay Đen suy đoán.

Kỳ thật mọi người đều đoán sai cả. Con này đúng thật là boss, hoàn toàn không có bug. Nếu chúng tôi lựa chọn công kích vật lý như bình thường, khẳng định sẽ mất không ít thời gian. Nhưng chúng tôi lại lựa chọn công kích bằng độc tính. Trong Hồng Hoang, mỗi loại quái vật đều có nhược điểm trí mạng. Boss Ma Lang có nhược điểm là độc kháng 100%, nghĩa là người chơi dùng bất kỳ loại độc nào công kích nó cũng sẽ có 100% xuất hiện bạo kích. Nói cách khác, chúng tôi có thể một kích giết chết nó chính là mèo mù vớ phải chuột rần. Dĩ nhiên chúng tôi không ai biết đến vấn đề này. Hiện tại, chúng tôi chỉ đơn thuần cho rằng nhân phẩm của ai đó trong bọn đột nhiên bộc phát mà thôi.

“Tri Chu đoàn trưởng, mọi người cũng quá biến thái đi à!” – Thiên Ngu Cam không biết từ lỗ nào chui ra – “So với thời gian đánh boss lần trước còn nhanh hơn.”

“Thu tiền của người phải làm việc cho người mà. Chúng tôi thu của anh nhiều tiền như vậy, đương nhiên phải tận lực làm việc rồi.” – tôi không biết xấu hổ xum xoe.

“Đứng đứng.” – Thiên Ngu Cam cười nhíp cả mắt – “Xem ra bọn tôi mời các cô giúp đỡ là quyết định cực kỳ đúng đắn. Nói không chừng chúng ta có thể hoàn thành trận chiến này sớm hơn cả Triệu Hoán Liên Minh a~ Tôi vừa nhận được tin, Triệu Hoán Liên Minh bên kia chỉ vừa đẩy lui lần công thành thứ hai mà thôi.”

Tên này đang nằm mơ giữa ban ngày à?! Hoàn thành sớm hơn Triệu Hoán Liên Minh? Ta thì nghĩ người sớm về Tây Thiên thì có!! Ta chính là nằm vùng của Triệu Hoán Liên Minh đây... hắc hắc...

Tôi cười thầm trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn vui vẻ nói: – “Yên tâm. Toàn bộ boss công thành cứ giao cho chúng tôi. Anh nhanh đi chuẩn bị cho lần công kích tiếp theo đi.”

Thiên Ngu Cam gật đầu bỏ đi. Ngũ tộc rảnh rồi lò dò đi sau lưng tôi, hỏi: – “Nhện, cô lại nói dối trắng trợn. Lỡ như thật sự xuất hiện một con boss 60 cấp thì chúng ta làm sao mà đánh?”

Tôi nhún vai, lặp lại câu nói cửa miệng của mình: – “Nếu ước định bằng miệng thực sự hữu dụng, thế giới này đã không có nhiều người thất tình đến vậy.”

“Cô thật hèn hạ!”

...

Đợt công thành thứ ba, như cũ, là mặt đất và trên không cùng giáp công. Chỗ khác biệt là chúng đồng thời cùng công kích, chứ không như lần thứ hai là trên không công kích trước rồi mới đến quái dưới đất. Còn may, Thiên Ngu Cam chỉ huy không phạm sai lầm, tuy vậy tình hình vẫn không mấy ổn. Trên tường thành, pháp sư và cung tiễn thủ bị Kim Cánh Điều (chim cánh vàng), 35 cấp, làm cho luống cuống tay chân, hoàn toàn không có thời gian đi hỗ trợ quân lính dưới đất. Mà vì không được cung tiễn thủ hỗ trợ, cho nên trận tuyến dưới đất rất nhanh xuất hiện lỗ hổng, phòng tuyến thường xuyên bị dòn vào bên trong tường thành. Đoàn đội trấn thủ ở các phương hướng khác phải buông tha cho nhiệm vụ phòng thủ để chạy qua đây giúp một tay. Haiz... số lượng nhân thủ đúng là quá ít ỏi. Trách không được Thảo Hoa Mai lại khinh bỉ Bất Diệt Thần Thoại.

Tình huống thoát nhìn không mấy tốt nhưng số lượng thương vong cũng không lớn, cho nên sự việc giằng co một hồi đến lúc chúng tôi thành công tiêu diệt boss, quái vật lập tức thoái binh, toàn bộ thành viên của Bất Diệt Thần Thoại liền tung hô lên. Nguyên nhân sao? Không phải bởi vì quái vật đã lui binh, mà bởi vì Triệu Hoán Liên Minh còn chưa đánh lui lần công thành thứ ba của họ. Bất Diệt Thần Thoại rốt cuộc đã đi trước Triệu Hoán Liên Minh một bước. Toàn bộ bang chúng của Bất Diệt Thần Thoại đều mở cờ trong lòng. Tôi mở kênh tin tức, theo dõi chiến trường bên Triệu Hoán Liên Minh.

Đúng như tôi suy đoán, Soái Ca còn chưa sử dụng tinh anh đội của hắn. Xem ra, hắn muốn lưu lại át chủ bài đến giây cuối cùng. Nhìn từ điểm này mà suy xét liền biết thực lực của Bất Diệt Thần Thoại không thể so sánh với Triệu Hoán Liên Minh. Nếu không nhờ 6 người chúng tôi trợ giúp giết boss, có lẽ Bất Diệt Thần Thoại đã thương vong hơn một nửa rồi. Nghĩ tới đây, tôi có chút thương cảm cho bang chủ Lâu Nhỏ. Dù sao anh ta kiến thiết một cái bang hội lớn cỡ này thật không dễ dàng gì... tôi làm thế này, có phải quá đáng lắm không?

“Đại ca móc túi, chúng ta có quá độc ác không? Nếu dựa theo kế hoạch mà làm, Bất Diệt Thần Thoại có thể sẽ tan thành mây khói. Lỡ như bang chủ Lâu Nhỏ suy nghĩ không thông rồi tự sát thì làm sao? Chúng ta không phải sẽ trở thành hung thủ giết người à?” – tôi hỏi Đồi Trắng Thay Đen.

Ngũ tộc dùng ánh mắt khinh thường nhìn tôi: – “Cầm thú như cô không cần giả trang người lương thiện. Không phải toàn bộ kế hoạch đều là ý tưởng của cô à?”

“Hắc hắc... đó gọi là nhân cách phân liệt. Trong tôi đồng thời tồn tại một phần nội tâm thiếu nữ đáng yêu biết đồng tình với người vô tội mà.” – tôi cười gian.

“Yên tâm đi. Tôi không nghĩ Lâu Nhỏ là người yếu đuối đâu. Ngược lại, tôi thấy lo cho cô hơn. Lần này cô lừa người ta thảm như vậy, về sau Lâu Nhỏ nhất định sẽ đuổi giết cô khắp nơi a~” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó há hê nói.

Tôi duỗi ngón tay ra, lắc lắc trước mặt mập mạp: – “Anh có biết kế hoạch của tôi chỗ vì điều nhất là chỗ nào không?”

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó lắc đầu, tứ tặc còn lại cũng dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng.

Tôi thấy bọn họ đều mang dáng vẻ chăm chú nghe giảng, thế là đắc ý nói: – “Kế hoạch này vì điều nhất là ở chỗ, Lầu Nhỏ đến chết cũng sẽ không biết hần bị tôi chơi khăm. Trừ phi Soái Ca, hoặc là Thảo Hoa Mai, hoặc là các người bán đứng tôi. Nhưng khả năng này không tồn tại, đúng không?”

Ngũ tặc liếc mắt nhìn nhau, Đồi Trắng Thay Đen mở miệng hỏi: – “Các người nói xem, nếu chúng ta đem Nhện bán cho Lầu Nhỏ thì được bao nhiêu tiền?”

“Đây chính là bí mật cực lớn, không thể nào dưới 10 vạn lượng đâu.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó sờ cằm.

“Em nghĩ giá còn cao hơn.” – Tiểu Tặc cũng phụ họa vào một câu.

“Ta nghĩ Lầu Nhỏ sẽ đem toàn bộ Bất Diệt Thần Thoại ra để đổi lấy bí mật này.” – đồ mờ hôi ~ là lời của Tuyệt Mệnh.

“Vậy không phải chúng ta sẽ phát tài rồi?” – choáng ~ ngay cả người hiền lành nhất là Trộm Long Tráo Phụng cũng không bỏ qua cho tôi.

“Mọi người... mọi người...” – tôi chỉ tay vào bọn họ – “Tôi tốt xấu gì cũng là đoàn trưởng nha, mọi người cho tôi chút mặt mũi được không?”

“Không được!” – cả năm miệng một lời. Tôi cảm nín.

Lần công thành thứ tư, chúng tôi dùng chiêu thức cũ, từ xa ngàn mét lấy đầu soái tướng của địch. Thật không phải là tình cảnh tuyệt vời bình thường nữa. Xem ra, về sau, chúng tôi có thể thêm một câu quảng cáo như sau, “Phụ trách thủ thành, giết boss chuyên nghiệp, đảm bảo hài lòng, giá tiền lại rẻ.” Bang chủ Lầu Nhỏ cao hứng cười muốn té miệng, hần phi thường hào phóng, quyết định tăng thêm tiền thưởng. Tôi không biết xấu hổ mà nhận lấy.

Lần công thành thứ năm, hệ thống đột nhiên thông báo.

>> Hệ thống: toàn thể người chơi thuộc bang hội Bất Diệt Thần Thoại xin chú ý, đây là lần công thành cuối cùng. Nếu phòng thủ thành công, hệ thống sẽ chính thức thừa nhận địa vị hợp pháp của Bất Diệt thành. Thành người chơi cố gắng. Chúc các bạn chơi vui vẻ.

Bang chủ Lầu Nhỏ nghe xong thông báo liền ngưng trọng, ra lệnh triệu tập một nhóm người chơi đi vào phòng họp. Thiên Ngu Cam như cũ đứng trên tường thành ra sức chỉ huy pháp sư cùng cung tiễn thủ vào vị trí. Có điều, lúc này thần sắc của hần cực kỳ đứng đắn, nghiêm túc thò tay vào đai lưng triệu ra 3 súng vật. Không biết hần triệu hết súng vật ra ngoài làm gì? Hồng Hoang có quy định, một lần chỉ có một súng vật tham gia chiến đấu. Hần kêu cả 3 con ra, không lẽ để 2 con kia chịu ăn đấm hay sao?

Tôi tò mò hỏi ra miệng: – “Thiên Ngu Cam, anh đem toàn bộ súng vật triệu hồi ra làm gì thế?”

“Hắc hắc...” – Thiên Ngu Cam biết rõ vì sao tôi lại hỏi như vậy nên thành thật trả lời – “Tôi là đặc thủ chức nghiệp, có thể đồng thời sử dụng 3 súng vật.”

... dờ mờ, Hồng Hoang sao có nhiều đặc thủ chức nghiệp như vậy. Xem ra đặc thủ chức nghiệp của tôi cũng không có gì đặc biệt. Vẫn là mẫn điểm thuộc tính như Thú Thú mới trâu bò.

“Phía trước có tin tức.” – Thiên Ngu Cam mở máy truyền tin – “Lần này mặt đất lẫn bầu trời đều là quái 55 cấp. Boss là... quái 60 cấp.”

Sắc mặt Thiên Ngu Cam biến đen, lập tức xoay người đi an bài đội hình.

Ngũ tặc bội phục nhìn tôi: – “Nhện, cô có thể tự xưng là bán tiên được rồi đó. Chuyện này cũng bị cô đoán trúng. Hắc hắc... boss 60 cấp...”

Tôi nhăn nhó: – “Sớm biết như vậy, tôi sẽ không mở miệng nói mấy lời quạ đen rồi. Mỗi lần đều là chuyện tốt không linh, chuyện xấu lại linh.”

Trộm Long Hoán Phụng lo lắng nhìn đám lính đánh thuê đang đứng thủ thành bên dưới: – “Hình như Bất Diệt Thần Thoại tổn thất gần một nửa số lượng rồi. Nếu lần này chúng ta không thể xử lý boss, cho dù bọn họ có thể thắng cũng là thắng trong thế thảm. Nói không chừng còn bị phá thành.”

“Đúng vậy.” – cả bọn đồng ý gật đầu. Bất Diệt Thần Thoại trải qua liên tiếp vài trận ác chiến, hao tổn hơn phân nửa nhân mã. Những người còn sống đến giờ cũng đều mang vẻ mặt mệt mỏi. Ta nói, người nào phải chiến đấu liên tục suốt 4 giờ với cường độ cao đều sẽ mệt mỏi. Đến bây giờ, ngoại trừ sáu người chúng tôi chưa từng chết lần nào thì không có ai là chưa từng cạo đất cả.

“Đến rồi.” – Tiểu Tặc vẫn luôn dõi mắt giám thị chiến trường đột nhiên nói.

Cả bọn quay đầu nhìn.

Mặt đất lẫn bầu trời đều đen ngòm một mảnh. Tiếng vang ầm ầm khiến trái tim của chúng tôi cũng bùm bụp đập theo. Đây đều là quái vật 55 cấp a~ Cho dù tôi đã đạt tới cấp 40 cũng không nắm chắc có thể một mình tiêu diệt một con quái 55 cấp bình thường. Hiện tại quái vật xuất hiện nguyên một đàn, nếu chúng tôi trực diện giao tranh, đoán chừng Bất Diệt Thần Thoại sẽ bị đè bẹp không thể nghi ngờ.

Lầu Nhỏ chắc đã nghĩ đến điểm này, cho nên hần vẫn chưa thả chiến sĩ ra ngoài thành. Ba đạo phòng tuyến đã game over (không thể sử dụng nữa) sau

mấy lần công thành trước. Không còn bầy rập yểm hộ, chiến sĩ đi ra ngoài liền như miếng mỡ đặt trước miệng mèo. Toàn bộ pháp sư được điều động lên tường thành. Một bộ phận chiến sĩ và thuật sĩ cũng được điều động lên tường thành. Cửa thành đóng chặt. Chiến sĩ tập trung ở ngay phía sau cổng. Có vẻ Lâu Nhỏ quyết định dùng chiến thuật “tử thủ đến cùng”, cho dù đánh không lại, nhưng nếu chúng tôi có thể kiên trì hết 6g thời gian quy định vẫn sẽ được phán định là chiến thắng.

“Nhện, cô nghĩ tường thành này có thể trụ vững không?”

“Đây chính là dùng đá xanh loại rẻ tiền nhất để xây lên đó, không phải hàng tốt, rất nguy hiểm”

“Ừ, vẫn là đá hoa cương bên Thần Thành cho cảm giác an toàn hơn.”

“Đó là tự nhiên. Soái Ca là cái tên phá gia chi tử. Nội xây cái tường thành thôi mà hắn đã tốn gấp 6 lần so với Lâu Nhỏ. Sáu lần đó, biết khái niệm này sao? Nghĩa là bằng sáu cái tường thành này.”

“Hắn và cô đồng dạng, đều không phải là người bình thường.” – ngũ tặc khẳng định.

“Cút!”

“Được rồi, đừng cãi nữa. Bắt đầu rồi kìa.”

Tôi hừ hừ hai tiếng, sau đó xuất ra Sát Quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Giọng Hát Khủng Bố.

Cổ Điều* là một loài quái rất kỳ cục, nguyên hình xuất xứ từ [Sơn Hải Kinh]. Bề ngoài của nó giống như Sơn Hải Kinh đã miêu tả, là một dị thú, không phải động vật bình thường. Cổ Điều lớn lên có thân gà, ba đầu sáu mắt, sáu chân ba cánh. Nói tóm lại là cực kỳ khó coi, chiếu theo tính thẩm mỹ mà xét thì nó là một tổng thể hoàn toàn thất bại. Nhưng, mọi người không thể vì bề ngoài khó coi của nó mà khinh thường nó, đúng không? Bởi vì nó hiện giờ rõ ràng là boss 58 cấp. Hơn nữa, năng lực cụ thể của nó là gì, chúng tôi còn chưa biết.

Công kích của 6 người chúng tôi không có thuộc tính, cho nên mặc kệ nó là quái hệ gì, trước đưa tiễn cho nó vài mũi tên tầm độc đã rồi nói sau. Tôi đặc biệt ưu đãi thủ lĩnh của Cổ Điều, không tiếc tiêu hao nguyên lực để bắn liền một lúc 4 mũi tên tầm độc.

Con quái điều này hiển nhiên không giống với boss Thiên Nga vừa rồi. Nó là một con chim ngu xuẩn, bởi vì nó không biết dùng tiểu đệ để làm tấm lá chắn. Lúc xung trận, nó vậy mà hiên ngang xông về phía trước đầu tiên. Kháo!!! Ngươi cho rằng ngươi luyện Kim Chung Trảo Thiết Bối Sam hà (mình đồng da sắt)? Luyện đến mức đao thương bất nhập sao? Nếu ngươi kiêu ngạo như vậy, đánh chết ngươi mới là vương đạo.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ pháo hoa đẹp mắt (kỹ năng của pháp sư) cùng loạn thất bát tao mũi tên đều hướng vào con thủ lĩnh của Cổ Điều. Trên người nó cảm một đồng mũi tên, loáng một cái liền rớt một mảng huyết. Cổ Điều thủ lĩnh lúc này mới thẳng gấp, chạy về trốn đằng sau bầy đàn để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đúng lúc này, tường thành nổi lên một trận lay động.

“Làm sao vậy? Động đất hả?” – nhoáng một cái làm mũi tên của tôi bị chệch hướng, tôi bất mãn gào lên.

“Động đất cái gì... là quái vật bên dưới đã bắt đầu tấn công tường thành rồi.”

Ồ mò hôi ~ Tôi cúi đầu nhìn xem.

Choáng ~ Ngay dưới tường thành là một đoàn Khuyển 55 cấp, đang dùng đầu động vào tường thành.

Đồng!!! Tường thành lại nhoáng một cái rung lên.

Đám khuyển này rõ ràng có người chỉ huy, bởi vì chúng đụng đầu rất có nhịp độ, luôn luôn là cùng lúc động vào tường thành nên mới tạo ra hiệu quả chấn động như vậy. Thủ lĩnh của đám khuyển này thật là thông minh à nha. Hừ hừ... ta hiện tại không rảnh, tạm thời tha cho ngươi, lát nữa sẽ tìm ngươi tính sổ. Tôi nghĩ thâm trong bụng như vậy khi đưa mắt nhìn về cái con quái đang đứng ở xa, lớn lên vừa giống dê rừng vừa giống hồ ly, có bốn lỗ tai, còn mọc thêm hai con mắt trên lưng. Ngoại hình đúng là rừng rợn.

“Nhện tỷ, hình như thủ lĩnh của đám khuyển đang ca hát thì phải?!” – Tiểu Tặc không chỉ tinh mắt mà còn thính tai nữa.

“Ca hát? Không phải đâu. Nó đang chỉ huy đó. Được rồi, trước mặc kệ nó, chúng ta tranh thủ thời gian diệt thủ lĩnh của đám Cổ Điều trước đã.” – nói

xong, tôi lôi Con Nhện ra khỏi ba lỗ. Đã lâu rồi tôi không triệu hoán nó, gia hỏa này chắc bị nghẹn khí đến hồng đầu óc luôn rồi, vậy mà không buồn ngủ, vừa ra tới bên ngoài liền hưng phấn vung vẩy 8 cái chân ngắn của nó, vui vẻ bò tới bò lui.

“Nhện, cô lại muốn dùng chiêu Lưu Tinh Chùy đại pháp sao? Coi chừng Con Nhện rơi từ trên cao xuống nát thịt đó.” – Đồi Trắc Thay Đen chỉ vào đám khuyến rậm rạp bên dưới.

Tôi cười gian lác đầu: – “Mọi người có từng chơi Warcraft không?”

“Không!” – tứ tặc lác đầu.

“Em có. Hiện tại vẫn còn chơi.” – Tiểu Tặc hưng phấn hô lên.

Tôi đặc ý liếc bọn họ một cái, nhìn Tiểu Tặc: – “Tôi cũng đang chơi, là người của tộc Bất Tử. Thói quen (trong trò Warcraft) của tôi là chỉ dùng con nhện để đối phó với đội hình trên không của địch.”

“Em biết rồi.” – Tiểu Tặc kêu lên – “Dùng tơ nhện đem địch nhân từ không trung tóm vào trong lưới kéo xuống, sau đó vây đánh.”

Tôi cười tủm tỉm gật đầu, ôm Con Nhện ra mệnh lệnh: – “Con Nhện, ngươi nhìn thấy con chim ngu ngốc trên kia sao? Dùng tơ nhện tóm nó vào lưới kéo xuống.”

Con Nhện lúc lác đầu, tôi cảm giác như nó đang nói rằng nó cần một nơi cao cao. Một nơi cao cao sao? Tôi đưa mắt nhìn bốn phía. Hiện giờ, nơi cao nhất có lẽ là đỉnh đầu của Đồi Trắc Thay Đen, bởi vì tên này lớn lên rất giống cây cột, cao tòng ngòng.

“Đại ca móc túi, có chuyện muốn thương lượng với anh.” – tôi cười tà mị nói.

Đồi Trắc Thay Đen cảnh giác lui về phía sau một bước, dùng hai tay bảo vệ trước ngực: – “Là chuyện gì? Thương thiên hại lý tôi sẽ không làm.”

“Cút!!” – tôi nổi giận, không lẽ tôi là loại người ấy ư – “Chỉ muốn mượn đỉnh đầu của anh một chút thôi, để Con Nhện ngồi trên đó nhả tơ.”

“Chuyện này...” – Đồi Trắc Thay Đen quay đầu nhìn xung quanh, sau đó đỏ mặt, thật sự là không có ai cao hơn hắn. Thiết ~ lớn lên cao to để làm gì chứ. Đồi Trắc Thay Đen ảo não, nhìn mấy đôi mắt trông mong của mọi người, bất đắc dĩ gật đầu – “Được rồi.”

“Huray~” – mọi người hoan hô.

Tôi ôm Con Nhện, không chút khách khí đặt lên đầu Đồi Trắc Thay Đen, trong khi đó, Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó lại lôi camera ra.

“Thời khắc có tính lịch sử như vậy, nhất định phải chụp một pô.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó không thèm quan tâm đến sắc mặt trắng xanh của Đồi Trắc Thay Đen, cầm camera bấm máy liên tục.

Con Nhện chễm chệ trên đầu Đồi Trắc Thay Đen bắt đầu hướng bầu trời nhả tơ.

Nhà a nhà!!

Một lúc sau, tôi ngáp một cái, nhắm chán nhìn nhìn, hỏi: – “Con Nhện, rốt cuộc là ngươi có thể bắn tơ đến nó không a?”

Nghe tôi hỏi xong, trên đầu con Nhện lóe lên một cái ký hiệu áy náy. Mọi người toàn bộ té xỉu. Chuyện này... sùng vật loại này cũng quá mức tương tượng đi à.

“Dùng thử cái này xem” – Tuyệt Mệnh xuất ra một viên dược hoàn, cho Con Nhện ăn vào. Kỳ quái nhất là, Con Nhện bình thường chỉ thích ăn thịt, vậy mà lần này không chút do dự nuốt viên thuốc xuống.

Tôi hiếu kỳ hỏi: – “Tiểu Mệnh, đây là thuốc gì?”

“Thuốc kích thích dùng cho sùng vật. Thấy là lạ nên tôi mua.” – Tuyệt Mệnh bình tĩnh trả lời.

Thuốc kích thích? Trong Hồng Hoang có bán loại thuốc này? Đây không phải là hàng cấm hay sao? Suy nghĩ của tôi còn chưa thông, Con Nhện đã nhanh chóng biến hóa. Bộ giáp đen của nó biến thành màu đỏ nhạt. Con Nhện nâng 8 cái chân của nó lên, há miệng phun tơ. Dĩ nhiên chúng tôi đều nhìn không thấy tơ nhện.

Khắc ~ Thủ lĩnh Cổ Điều phát ra một tiếng rú quái dị. Có vẻ muốn đào thoát nhưng hai đôi cánh đã bị quán quanh, chỉ còn một cánh đang mãnh lực vung vẩy. Một đôi cánh thì không đủ sức lực. Thủ lĩnh Cổ Điều chậm rãi bị Con Nhện kéo xuống. Bên này, Con Nhện cũng có vẻ đang rất cố sức. Đỏ mặt ~ tôi quên mất, Con Nhện đẳng cấp thấp, khí lực đương nhiên không bằng boss 58 cấp rồi. Nghĩ đến đây, tôi liền bước tới, túm lấy tơ nhện, ra sức kéo.

Thủ lĩnh Cổ Điều đang cùng Con Nhện kéo co, không nghĩ tới nửa đường xuất hiện một tên Trình Giao Kim là tôi, không kịp phòng bị, thoáng một cái bị tôi kéo rớt xuống đất.

Bạch ~ một âm thanh nặng nề vang lên, thủ lĩnh Cổ Điều đã nằm dưới chân tôi.

“Rống ~ giết boss deeeee!” – ngũ tặc hét lên, vung dao nhào vào.

Ngũ tặc đây là đội hình toàn năng, dùng nỏ hay là dùng dao găm đều buru hăn như nhau. Tôi thấy bọn họ hăng hái như vậy, cũng bắt chước rút đao ra trợ giúp. Những người bên cạnh, không quản là thành viên của Bất Diệt Thần Thoại hay là dong binh, đều đại mật ra mà nhìn chúng tôi. Ánh mắt giống như đang nhìn biến thái.

“Đám yêu quái này từ núi nào xuống thế? Trâu bò như vậy?”

“Suyt... người không biết sao, bọn họ chính là dong binh đoàn nổi tiếng nhất hiện giờ, Tật Phong Lữ Đoàn. Họ dám chui vào Long Tức Mê Cung để trộm đất phong lệnh, có thể không trâu bò sao?”

“Thì ra là vậy. Vì sao bọn họ lại tới giúp Bất Diệt Thần Thoại thủ thành nhỉ? Bọn họ không phải đang ở Triệu Hoán Liên Minh sao?”

“Theo tin tức tuyệt mật của ta thì bang chủ Lâu Nhỏ đã bỏ ra số tiền gấp 10 lần bên Triệu Hoán Liên Minh để mời chào bọn họ tới đây.”

Chúng tôi nghe xong thì đổ mồ hôi. Lời đồn truyền bá đúng là lợi hại nha!!!

“Boss treo rồi... boss treo rồi...” – Đồi Trắng Thay Đen cao hứng la lên, sau đó lấy dịch cốt đao ra, bắt đầu thu thập thi thể của Cỗ Điều.

Mấy con boss trước hăn không có thời gian để thu thập, tâm tình chắc là phiền muộn lắm. Không lẽ tên này có đam mê giải phẫu xác chết?

“Đại ca móc túi, ở ngoài đời anh là pháp y hả?”

“Không. Vì sao lại hỏi như vậy?” – Đồi Trắng Thay Đen kỳ quái nhìn tôi.

“Vậy vì sao anh lại thích thu thập thi thể? Không lẽ anh là biến thái?”

Loảng xoảng ~ Đồi Trắng Thay Đen trực tiếp té xuống đất: – “Nhện, chẳng lẽ nếu anh đây thích chơi với con trai, cô sẽ cho rằng anh đây là gay?”

“Đúng vậy!”

Bịch ~

Xời ơi ~ đã kích nhỏ như vậy mà cũng chịu không nổi. Tôi khinh bỉ nhìn Đồi Trắng Thay Đen.

Thủ lĩnh của Cỗ Điều đã bị tiêu diệt. Tôi móc ra dây kéo, bắt đầu bố trí bẫy rập. Ngũ tặc cũng nghiêm túc trở lại, kiểm tra cường nỏ và độc tiễn của bản thân.

Tôi nhìn xuống dưới, thấy hằng hà sa số là khuyển, hít một hơi: – “Mọi người chuẩn bị xong cả chưa? Lần này có lẽ sẽ hy sinh a!”

“Xi... chơi game online nào mà không bị chết. Dù sao một phút đồng hồ sau lại là hảo hán. Sự cái gì chứ.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó vỗ vỗ bộ ngực núng nính mỡ của hăn, làm cả đám té ra cười.

Có lẽ tôi đã quá khản trương, mọi người vẫn như bình thường, hy vọng hành động lần này cũng trôi chảy.

Ngũ tặc thuận lợi trượt tới trên đầu thủ lĩnh của đám Khuyển. Dưới sự phối hợp của tôi, một vòng độc tiễn bắn vào người thủ lĩnh Khuyển. Nhưng không giống như dự liệu, thủ lĩnh Khuyển không hề kêu thảm thiết, chỉ nhũm mày vung vẩy vài cái, sau đó ngẩng đầu phản nộ nhìn ngũ tặc ở trên đầu, không thêm quan tâm miệng vết thương đang chảy ra chất lỏng đủ màu sắc.

Nguy rồi ~ tôi đứng ở xa âm thầm cầu nguyện, một bên vẫn không quên tiếp tục bắn tên. Ngũ tặc cũng không kinh hoảng, vẫn dựa theo tiết tấu bình thường mà công kích.

Mạ ~ Thủ lĩnh Khuyển phát ra một chuỗi âm thanh dễ nghe, nhưng tôi lúc này không có tâm tình đâu mà thưởng thức. Bởi vì, sau âm thanh của thủ lĩnh Khuyển, đám tiểu đệ Khuyển bắt đầu xếp chồng lên nhau. Sức bật của Khuyển rất lớn, bọn chúng thay nhau nhảy lên, vài lần liền tiến gần đến vị trí của ngũ tặc.

Ngũ tặc lập tức tháo vòng treo bên trên nút thắt, kéo trượt một đoạn lên trên, cố định xong lại quay người tiếp tục công kích thủ lĩnh Khuyển. Tôi nhìn mà đổ mồ hôi lạnh. Chuyện này quá nguy hiểm. Nếu là người bình thường, nhìn thấy một đám quái vật đông như kiến ở ngay dưới chân đang nhìn chăm chăm đầy khát máu vào mình, nhất định sẽ bị dọa sợ. Tôi không thể không bội phục sự bình tĩnh của ngũ tặc.

Thủ lĩnh Khuyển cảm thấy tiểu đệ của nó không tài nào bắt nổi mấy tên nhân loại vô si kia, lập tức triệu hội chúng về. Sau đó nó đưa mắt nhìn chăm chú vào ngũ tặc, sau đó đột nhiên phát ra một tiếng kêu chói tai. Tôi đưa tay bịt lỗ tai lại. Khảo ~ nó lại biết dùng sóng âm để công kích. Loại sóng âm này tôi đã nếm qua từ vị khi giao đấu với Lộc Vương lần trước. Con Khuyển này không chuyên nghiệp bằng Lộc Vương, âm thanh của nó chưa đến mức kinh khủng. Nhưng như thế này cũng đủ khiến cho ngũ tặc chật vật, bọn họ đang lơ lửng giữa không trung, thân thể run rẩy, cất hết vũ khí vào đai lưng, dùng hai tay nắm chặt lấy dây thừng. Nguy rồi... như vậy thì họ không thể tấn công nữa.

“Đại ca móc túi, mau trở lại.” – tôi lo lắng mở máy truyền tin. Nhưng dường như ngũ tặc đều không nghe, vẫn dán cứng tại chỗ, quật cường trấn trụ.

Kháo! Tôi vừa mắng chửi trong lòng vừa không ngừng bắn tên. Nhưng thủ lĩnh Khuyển đã sớm điều hai hộ vệ đứng chắn ở phương hướng của tôi, còn nó thì tiếp tục dùng sóng âm công kích ngũ tặc. Tôi nhìn đỉnh đầu của ngũ tặc nổi lên từng loạt con số màu đỏ (mất máu), hận không có tám trăm chín ngàn trái lựu đạn đem nổ chết con Khuyển đáng chết kia. À mà Hồng Hoang không phải trò đánh giả trận, ở đây không có lựu đạn cho tôi dùng.

Rầm~

Đồ mờ hôi ~ Tường thành bắt đầu rung rinh muốn sập rồi. Làm sao bây giờ? Tường thành mà đổ xuống, tất cả mọi người đều đi bán muối a... Làm sao bây giờ? Đại não của tôi bắt đầu vận chuyển không ngừng, cố gắng nghĩ tới biện pháp khắc chết địch nhân. Chẳng lẽ kêu mọi người cùng chơi xáp lá cà, lấy thịt đè thịt sao? Tôi đau khổ nhìn ngũ tặc, trong lòng hoàn loạn.

Lúc này, Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó đang ôm cứng sợi dây thừng, chỉ có thể phiền muộn uống bồ huyết dược, cảm giác khó chịu này thật khó tiếp thu mà. Tiếng kêu của quái vật kia giống như từng con dao nhọn, hung hăng đâm vào dây thần kinh của hắn, thật không biết phải đối phó ra làm sao đây... Có thể lấy độc trị độc hay không? Con quái thích rống? Vậy nếu mình cũng rống vài tiếng, có thể giảm bớt đau đớn hay không?

“Có cô gái ở nhà bên, tên gọi Tiểu Diễm Diễm ~”

Đột nhiên một tiếng hát khùng bỏ vang lên. Toàn bộ mọi người đang đứng trên tường thành đều run rẩy. Trời ơi!!! Đây là tiếng hát kiểu gì? So với tiếng chó tru còn khùng bỏ hơn gấp trăm lần... không không... gấp ngàn lần. Chẳng lẽ đây là âm thanh của địa ngục?

Tôi vừa nghe thấy tiếng hát liền muốn xỉu. Người khác không biết chứ tôi quá rành cái âm thanh khùng bỏ này. Nhất định là của Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó. Chỉ có tên này mới có thể phát ra loại âm thanh tựa như tiếng ca của ma quỷ kia. Nhưng hắn khi không ca hát làm cái gì? Chẳng lẽ bị dọa sợ đến choáng váng?

Bất đắc dĩ, tôi đưa mắt nhìn về phương hướng của ngũ tặc. Trời đất ơi! Bàn Cổ đại thần đã hiển linh hay sao? Thủ lĩnh Khuyển cường hãn vậy mà đang đau khổ lăn lộn dưới đất. Sau một hồi quay cuồng, nó cụp hai lỗ tai lại, xoay người chạy trốn chết.

... yên tĩnh... hoàn toàn yên tĩnh.

Roạt ~ Mọi người bắt đầu hoan hô.

“Tật Phong Lữ Đoàn!! Tật Phong Lữ Đoàn!!”

Mọi người tự phát hô lên một khẩu hiệu rất đều đặn nhịp nhàng. Ngũ tặc từ trên tường thành đi xuống đã bị đám người chơi nhào vào, nhấc bổng lên, tung hê trong không trung. Cả tòa thành một mảnh hân hoan. Nhưng mà, tôi không có tâm tư hòa cùng mọi người ăn mừng chiến thắng. Bởi vì tôi vẫn không quên, tôi với Lầu Nhỏ là địch, không phải bạn.

Lầu Nhỏ a Lầu Nhỏ, ta không có ý đối địch với ngươi, chỉ là, ai cũng vì chủ của mình, đắc tội rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tui Muốn Xem Phim Con Heo.

Nhìn Lầu Nhỏ vui vẻ triệu tập tất cả dòng binh đến nhận thù lao, tôi gửi tin nhắn cho Đồi Trắng Thay Đen, kêu anh ta đi lãnh tiền. Còn tôi thì tung người xuống khỏi tường thành, chạy xuyên qua chiến trường hoang tàn, không quay đầu lại.

Triệu Hoán Liên Minh vẫn đang tử thủ trong thành. Thời gian khởi đầu của họ sớm hơn Bất Diệt Thần Thoại nhưng đến cửa cuối cùng lại khóa cửa thành, kéo dài thời gian để giành chiến thắng. Nhìn bức tường xiêu vẹo gồ ghề kia đủ thấy lần công thành cuối cùng mãnh liệt đến dường nào.

Hiện tại lãnh đạo cao tầng của Triệu Hoán Liên Minh đang bận rộn xử lý công tác hậu chiến tranh, nào là sửa chữa tường thành, phát tiền an ủi cho thành viên, dọn dẹp bản doanh, vân vân và vân vân, cho nên không ai chú ý tới tôi lên đi vào. Tôi cũng không lên tiếng chào hỏi ai, trực tiếp chạy tới phòng họp, tắt máy truyền tin, lẳng lặng ngồi xem bản thu hình của trận chiến vừa qua.

Vừa xem video, trong đầu tôi vẫn không ngừng suy nghĩ đến chuyện khác. Tôi là người trọng tình trọng nghĩa. Đối với kẻ xấu, tôi chưa bao giờ biết mềm lòng. Nhưng vấn đề ở đây là... tôi không phân bang chủ Lầu Nhỏ vào thành phần “kẻ xấu”. Đối với bang hội Bất Diệt Thần Thoại, tôi chỉ hơi khó chịu vì chuyện phát sinh lần trước nên mới định ra kế hoạch lần này. Về sau nghĩ lại, ai lại chẳng có tư tâm. Cách làm của Lầu Nhỏ không mấy quang minh chính đại (nuốt lời vụ xây thành đầu tiên) nhưng cũng không phải đại gian đại ác gì. Kế hoạch đã lên, không thể hủy bỏ, tôi có hối hận cũng vô dụng. Haiz... cùng lắm thì về sau nếu có giao dịch thì giảm giá cho tên kia vậy, bù đắp chút nhân tình là tốt rồi.

Tôi đang ôm gối ngồi suy nghĩ lung tung, một đám người hô to gọi nhỏ bước vào. Đi đầu là Thảo Hoa Mai: – “Cbn, hôm nay đúng là mệt quá. Còn may tường thành của chúng ta đủ chắc chắn, bằng không đã bị bọn quái vật đập chết rồi.”

“Ủa Sâu, cô nhanh vậy đã về rồi à, những người khác đâu?” – Soái Ca tùy ý hỏi, về mặt của hắn đang giãn ra khi nghĩ tới đường làm quan rộng mở.

“Bọn họ đang giải quyết hậu quả, tôi về trước. Thế nào, đội ngũ tổn thất nhiều hay ít?”

“Nhện tử, có một tiểu quân sư giỏi như em làm sao có thể tổn thất nhiều nì?!” – Công Chúa mỉm cười nhìn tôi.

“Haha... đúng là chị quên mất chúng ta có một cô bé thiên tài ở đây.” – nhìn vẻ đáng yêu của Công Chúa, tôi đem mấy cảm xúc rối rắm trong đầu ném lên chín tầng mây, sau đó vuron móng vuốt ra, nhào nặng khuôn mặt xinh xắn của cô bé.

“Sâu, không ngờ bạn là đồng tính luyến ái a. Khó trách nhìn thấy anh chàng bánh trai như tôi lại không có phản ứng.” – người lên tiếng chính là Lam Khải Y. Tôi không nói hai lời, trực tiếp tung một cước đập bay hắn.

“Sâu, bà đang xem lại băng quay hình hả?” – Thảo Hoa Mai ngồi xuống bên cạnh, châu đầu vào xem chung – “Ha hả, tui ăn ảnh quá, nhìn tui thiệt là oai phong!!!”

“Đồ không biết xấu hổ!!” – tôi giờ một ngón giữa, không thèm nói nữa, đưa mắt tiếp tục xem video. Bản phim quay toàn cảnh từ trên cao đúng là nhìn đẹp mắt hơn nhiều.

Ủa, kia không phải Lam Khải Y à? Tôi ngạc nhiên phát hiện ra tên chiến sĩ lao ra cản ngay cửa thành trong lần công thành thứ ba chính là hắn. Tên này nhìn bình thường vậy mà lúc đánh nhau cũng mạnh ghê á. Hắn múa kiếm rất ra dáng. Mà sao thanh kiếm nhìn quen quen ta?

“Lam Khải Y, Tiểu Lược đã trả thanh kiếm lại cho anh rồi hả?” – tôi hỏi mà đầu không ngẩng lên.

“Đã trả từ sớm rồi” – Lam Khải Y đắc ý nói – “Kỳ thật, Tiểu Lược nói năng mạnh mẽ vậy chứ tâm lòng mềm như đậu hũ. Cô ấy rất tốt với tôi.”

Thiệt!! Không phải trả lại để lần sau sẽ đến trộm tiếp hả? Tôi xấu xa nghĩ.

Trên màn hình, Lam Khải Y dẫn đầu đội ngũ 40 người phụ trách cản quái. Có lẽ ảnh hưởng tinh thần hiệp nghĩa của truyện kiếm hiệp truyền thống, cho nên trong các trò chơi online, người luyện chức nghiệp kiếm khách vẫn là nhiều nhất. Ngược lại, võ sĩ mang áo giáp nặng cân lại không có mấy ai luyện. Đội ngũ đi đầu chỉ có vài tên võ sĩ, còn lại toàn bộ là kiếm khách. Mà kiếm khách phòng ngự không cao, ưu điểm duy nhất là sự linh hoạt, nhưng trước một đàn quái vật đông như kiến thế kia, có linh hoạt cỡ nào cũng vô dụng, căn bản muốn tránh cũng không có chỗ để tránh a~

Kiếm khách đi đầu bị một đàn quái vật vây quanh. Với trò chơi hư nghĩa, người bình thường rất sợ bị quái vây quanh. Bởi vì một khi sự tình này phát sinh, bạn chỉ có một kết quả mà thôi: bị đánh hội đồng cho đến chết. Lúc này, vị kiếm khách kia đang được đồng bạn bên ngoài giúp hắn mở đường máu thoát thân. Nhưng hắn đang sử dụng liên kích (kỹ năng phát theo một chuỗi), không thể dừng lại giữa chừng. Bên cạnh, một con quái lên đến phía sau, ý đồ đâm sau lưng chiến sĩ.

Ngay thời khắc máu chốt, một đạo bóng dáng màu đen lướt nhanh đến ngăn chặn đòn tấn công của con quái, khiến nó không thể làm gì khác hơn là quay về thế phòng ngự. Đạo bóng dáng màu đen vuron một cánh tay, đem tên kiếm khách đang sùng sốt đứng hình kia kéo khỏi vòng vây. Soái ngắt ngay a~ Tôi nhin không được mà khen một tiếng trong lòng. Sau đó nhìn kỹ mới biết vị kiếm khách đó chính là Lam Khải Y.

“Thú Thú, tui thấy Lam Khải Y đứa nhỏ này không tệ nha. Có thể khiến cho Tiểu Lược lo lắng như thế.” – tôi phát mật thư cho Thảo Hoa Mai.

Thảo Hoa Mai tròn mắt nhìn tôi, cũng không thèm trả lời tin nhắn mà trực tiếp nói ra ngoài miệng: – “Còn đợi bà nói ra hay sao, hai người họ đã sớm cấu kết rồi.”

Cái gì????

Vừa vặn Tiểu Lược đi vào phòng họp. Lam Khải Y trông thấy nàng liền lập tức chạy qua nghênh đón. Tôi nhảy dựng lên, bày ra bộ dáng bi phần đau thương, dọa cho mọi người run rẩy. Tất cả đều kinh nghi nhìn tôi, không biết tôi lại phát chứng thần kinh gì.

Tôi run rẩy dùng ngón tay chỉ vào Lam Khải Y và Tiểu Lược: – “Hai người... hai người dám làm chuyện như vậy sau lưng tui. Hai người không thấy thẹn với lòng, thẹn với đảng, thẹn với nhân dân hay sao??”

Bịch ~ Cả đám ngã nhào. May mắn ở đây đều là người một nhà. Lỡ mà người ngoài nghe được còn tưởng chúng tôi đang trình diễn quan hệ tay ba cầu huyết gì đó.

“Sâu, bà... bà...” – Tiểu Lược cũng chỉ ngón tay vào tôi, sùng sốt cả buổi không thốt nên lời nào, phiến muộn buông tay, lặng lẽ ngồi một bên.

“Khụ khụ...” – Soái Ca nghiêm trang ngồi lên ghế chủ vị – “Được rồi, không đùa nữa. Chúng ta bắt đầu họp. Chủ yếu cần thảo luận để hoàn thiện kế hoạch tu chính và cướp bóc cho ngày mai. Nhện, ngày mai cô cũng tham gia chứ?”

Tôi chợt liên tưởng tới khuôn mặt chính trực của Lầu Nhỏ, haiz, mắt không thấy thì tâm không phiền, dứt khoát trả lời: – “Không, tôi thấy không thoải mái. Muốn log out nghỉ ngơi. Chắc không tham gia đâu.”

“Gi? Bà không tham gia?” – Thảo Hoa Mai la lớn.

“Đúng vậy. Dù sao lần này là hành động quần thể. Thêm tui một người cũng không nhiều hơn, thiếu tui một người cũng không ít đi.” – tôi bình tĩnh trả lời.

“Vậy tui cũng out. Dù sao tui chỉ lưu lại để giữ thành.” – Thảo Hoa Mai phụ họa.

“Thế thì tui cũng out luôn.” – Tiểu Lược nói chêm vào. Bà đưa ở lại có thể tự vào chơi đánh bài gì đó, chứ Tiểu Lược không bao giờ nguyện ý đứng một mình trong trò chơi.

“Tốt thôi.” – tôi gạt đầu xong liền thoát tuyến.

Tháo thiết bị khỏi đầu, cảm giác có chút mệt mỏi, tôi mở anime lên xem. Vài phút sau, Thảo Hoa Mai và Tiểu Lược cũng thoát tuyến.

“Kỳ tích a~ Hôm nay mấy bà thoát trò chơi sớm như vậy.” – 3 mỹ nữ còn lại trong phòng ngạc nhiên nói.

“Hoi mệt nên hôm nay không cây nữa. Mấy bà không đi ra ngoài dạo chơi à?”

“Cái chỗ khi ho cò gáy này có chỗ nào để đi hả?”

“Cũng đúng. Vậy mà nhà trường còn ra lệnh cấm. Ngày nghỉ thật là nhàm chán.”

“Mấy bà không xem phim truyền hình sao? Tui thấy trong máy tính lưu trữ rất nhiều phim bộ dài tập a~” – tôi hỏi.

“Chán rồi. Hiện giờ tui chỉ muốn xem phim heo.” – Tiểu Ngư bĩu môi trả lời.

“Đúng đó đúng đó. Tui cũng muốn xem phim heo. Tui chưa bao giờ xem qua.” – một đám gạt đầu phụ họa.

“Vậy thì mua về mà xem” – tôi tùy ý nói.

“Có người bán hay sao?” – một đám quay đầu nhìn tôi.

“Tui làm sao biết, mấy bà nhìn tui làm gì.”

“Bà đã xem rồi đúng không? Nhất định biết chỗ bán.” – cả đám đồng thời tiến lại, tôi cảnh giác lùi về sau một bước.

“Tui có nói tui đã xem qua hả? Cùng lắm tui mới xem phim cấp 3 thôi. Mà đó là xem trong rạp chiếu phim đẳng hoàng nha.”

“À... phim cấp 3 và phim con heo có gì khác nhau?” – Tiểu Khả mê mang hỏi.

Cả đám liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng Tiểu Lược mở miệng trả lời đơn giản mà đầy đủ: – “Phim cấp 3 có tình tiết, hơn nữa cảnh xxx là dàn dựng. Phim con heo là không có tình tiết gì hết, cảnh xxx là làm thật.”

“Ra vậy...” – Tiểu Khả gạt đầu. Cả bọn đỏ mặt hỏi ~ Có cảm giác tội lỗi vì vừa đọc hại một mầm non của tổ quốc.

“Đừng chuyển hướng chủ đề. Tui đề nghị để Sâu đi mua phim heo cho cả phòng cùng xem. Ai đồng ý giơ tay.”

Soạt ~ cả năm cánh tay đều giơ cao.

Choáng ~ sớm biết như vậy tôi đã không mở miệng. Có điều, chuyện này có thể làm khó được tôi hay sao? Hừ... Trong lòng tôi cười gian nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ ủy khuất: – “Được rồi, tui nghĩ cách giúp mấy bà là được.”

Tôi vừa nói vừa đi lại nhắc điện thoại, gọi cho Lam Khải Y, trong đầu vang lên ca khúc “tội ác thú vị”. Điện thoại reng 3 lần, tên kia mới vội vã từ trong trò chơi chạy ra, mở miệng gọi: – “Bé cưng, tìm anh chuyện gì?”

Tôi thiếu chút nữa ói ra: – “Cút xéo. Ai là bé cưng của anh.”

Bên kia vang lên tiếng bảng xoảng, vài phút sau mới nghe tiếng Lam Khải Y lần nữa: – “Tôi tưởng là Tiểu Lược mà... Sâu, bạn tìm tôi có chuyện gì không?”

“Trong máy tính của anh có mấy bộ phim con heo?” – tôi trực tiếp đi vào vấn đề.

Lại có âm thanh quái dị vang lên, một hồi sau mới có tiếng trả lời: – “Tôi là sinh viên ưu tú hiếu học, là thanh niên gương mẫu, làm sao có thể xem mấy thứ đồi trụy đó chứ. Sâu, mặc dù bạn là tỷ muội tốt của tôi nhưng cũng không thể vũ nhục nhân cách của tôi nha.”

“Bớt nói nhảm. Tiểu Lược nhà anh muốn xem phim con heo. Tôi hạn cho anh trong vòng nửa giờ phải mang qua ít nhất 10GB phim con heo. Bằng không... anh tự gánh lấy hậu quả.”

“Tôi... được rồi. Phim Mỹ hay Nhật Bản?”

“Đều muốn. HongKong cũng muốn.”

“Hai người hay chơi tập thể?”

“Đều muốn. Đồng tính cũng được luôn.”

“Phim hoạt hình hay người thật đáng?”

“Đều muốn. Nhưng không lấy bản trắng đen.”

“Được rồi. Chờ một chút, tôi lập tức mang qua.”

Tôi đặc ý cúp điện thoại, quay đầu liền thấy Tiểu Lược đang nổi giận đùng đùng, còn những người khác thì nhìn tôi với ánh mắt... bội phục?!? Tiêu rồi, Tiểu Lược sắp ra tay, trốn thôi!!

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lựa Chọn Của Âm Ảnh

Hôm nay online vào trò chơi, chuyện đầu tiên tôi làm là cướp tờ Hồng Hoang Nhật Báo trên tay Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó. Quả nhiên, trang đầu giật tít Triệu Hoán Liên Minh đánh chiếm Bất Diệt Thần Thoại, đem ngàn khổ người ta cướp không còn một xu. Tin tức thủ thành đều bị đẩy lùi sang trang thứ hai.

Chiến hỏa lần này đã lan sang diễn đàn chính. Hai phe khẩu chiến rất dữ dội, nước miếng văng tung tóe đã một ngày một đêm.

Bang chủ Lầu Nhỏ tuyên thệ, từ nay về sau Bất Diệt Thần Thoại sẽ không đội trời chung với Triệu Hoán Liên Minh. Rất nhiều bang hội bắt đầu hành vi vô đạo đức của Triệu Hoán Liên Minh cũng lên tiếng trợ uy cho Bất Diệt Thần Thoại. Có điều, mấy lời chửi rủa này lọt vào tai của Soái Ca như tiếng đánh rầm mà thôi. Bất Diệt Thần Thoại ở thời kỳ đỉnh cao còn không phải là đối thủ của Triệu Hoán Liên Minh, nói chi đến hiện tại. Trong thời gian ngắn, Lầu Nhỏ khó lòng khôi phục Bất Diệt Thần Thoại trở lại như xưa. Mà trong lúc đó, Triệu Hoán Liên Minh sẽ càng phát triển xa hơn nữa.

Đọc xong tin tức, tôi thở dài một hơi. Xem ra Lầu Nhỏ không bị đả kích, ngược lại càng thêm có ý chí chiến đấu. Tôi có thể thả lỏng tâm tình áy náy rồi. Nói làm sao, toàn bộ quân lực phân bố, địa thế phòng thủ của Bất Diệt Thành đều do tôi tiết lộ với Soái Ca. Kỳ thật, Soái Ca cũng không phải là người tâm ngoan thủ lạt (ra tay tàn nhẫn vô tình). Hắn chỉ vào thành cướp bóc xong liền rời đi. Hắn lúc ấy hoàn toàn có thể thuận tay hủy đi tòa thị chính của Bất Diệt Thành để Bất Diệt Thần Thoại bị hệ thống cưỡng chế giải tán, vĩnh viễn trừ đi hậu hoạn. Nhưng tôi cũng biết rõ, cho dù Lầu Nhỏ nhìn thấy điểm này vẫn không cảm tạ ý tốt của Soái Ca, vẫn sẽ hận tên kia đến thấu xương. Xem ra, Hỗn Loạn Chi Đô về sau sẽ mới thật sự là hỗn loạn.

Ồ mà, mấy chuyện này thì liên quan gì đến tôi?!? Đưa mắt nhìn về phương bắc, tôi tự nhủ thầm, bước tiếp theo, đi đến Tô Nhiếp Thành...

“Mập mập, Tô Nhiếp thành là địa bàn của địch nhân, lát nữa anh không thể gây chuyện lộn xộn được.” – đứng bên cạnh truyền tổng trận, tôi nghiêm túc nói với Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó.

“Làm sao chứ? Chẳng lẽ tôi là loại người không biết nặng nhẹ sao?!” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó bắt đầu cãi lại.

“Đừng vậy!!!” – cả đám đồng thanh nói.

“...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó im lặng, ngượng ngùng gật đầu.

Đến Tô Nhiếp thành, vừa bước ra khỏi truyền tổng trận, tôi liền phát hiện không khí căng thẳng đến nghẹt thở. Xung quanh truyền tổng trận thiết lập một vòng kiểm soát. Hiện tại, những người đứng đối diện đang nhìn chằm chằm vào chúng tôi, bộ dáng tùy thời rút kiếm để liều mạng.

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Tô Nhiếp thành xuất hiện biến thái? hay là hái hoa tặc? Chúng tôi liếc nhau, sau đó chậm rãi bước tới, đồng thời xuất ra hai tay trống trơn, tỏ vẻ chúng tôi không có ý đồ xấu.

“Các người từ đâu tới?” – một anh chàng có trang bị cực phẩm khách khí hỏi.

Tôi nhìn bang huy của anh ta, thì ra là người của Huyết Nhạn Các, không biết Âm Ảnh đang giờ trò quý gì đây: – “Chúng tôi từ Hỗn Loạn Chi Đô tới.”

“Các người thuộc bang hội nào?”

“Chúng tôi là dong binh.” – kỳ quái, tốt cùng là làm sao vậy? vì sao phải kiểm tra chúng tôi? Tôi thấy nhiều người bước ra từ truyền tổng trận đều không bị chặn lại. Không lẽ bọn họ nhìn ra được bọn tôi là người của Yêu Hồ tộc? Không thể nào ~

“Là dong đoàn nào?”

Tôi kéo cổ áo choàng xuống, lộ ra dòng binh huy hiệu: – “Là Tật Phong Lữ Đoàn.”

“Cái gì??? Tật Phong Lữ Đoàn?? Chính là lữ đoàn trong truyền thuyết đã đi vào Long Túc Mê Cung rồi bình an trở ra mà không bị tổn thương một sợi tóc?”

Tên này hiển nhiên bị chấn kinh rồi, con mắt trừng muốn lòi ra. Hắn không dám tin nhân vật trong truyền thuyết lại sống sờ sờ đứng trước mặt hắn, lại còn thành thành thật thật để cho hắn kiểm tra!!!

“Đúng vậy. Chúng tôi chính là Tật Phong Lữ Đoàn trong truyền thuyết.” – tôi thật muốn cười.

“Ahhh...” – anh chàng chiến sĩ phát hiện bản thân luồng cuống, lập tức khép đôi mắt đang trừng lớn, khôi phục biểu tình bình thường – “Mọi người tới đây có chuyện gì không? Xin đừng hiểu lầm. Chuyện khám xét này là lệnh của cấp trên thôi chứ không có địch ý gì.”

“Không sao. Tôi tới tìm bang chủ Âm Ảnh của các anh. Bọn họ là người của tôi.” – tôi cười cười.

“Thì ra là vậy. Nhưng mà tôi không nghe bang chủ dặn dò gì a, cũng không nghe nói bang chủ muốn mời mọi người tới trộm đất phong lệnh.” – chiến sĩ nghi hoặc nói.

“Haha... không phải Âm Ảnh mời tôi đến. Tôi tìm anh ấy là vì việc tư. Bọn tôi là bạn bè.” – tôi mở danh sách bạn tốt cho tên kia nhìn. Tôi muốn làm cho xong chuyện, còn nói dông dài một hồi chắc trời tôi luôn quá.

“Thì ra là bạn của bang chủ. Vậy để tôi đưa mọi người tới tổng bộ.” – chiến sĩ nói xong quay đầu bàn giao công việc cho người bên cạnh, sau đó dẫn đường – “Tôi là đoàn trưởng đoàn số 1 của Huyết Nhạn Các, gọi là Kiệt Thiếu. Anh hùng hào kiệt, kiệt. Mỹ thiếu niên, thiếu. Năm nay 17 tuổi, yêu thích... mỹ nữ thích cái gì tôi sẽ thích cái đó... hắc hắc...”

“!!!!” – 6 người chúng tôi sững sốt, quay mặt nhìn nhau sau đó cười như điên. Mỹ nữ thích cái gì hắn sẽ thích cái đó, không lẽ mỹ nữ thích soái ca, hắn cũng sẽ thích soái ca???

“Là Kiệt Thiếu đúng không.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó thân mật bước tới ôm vai – “Chúng tôi không tới đây tra hộ khẩu, cậu không cần thông báo kỹ càng như vậy. Nhưng mà nói tới sở thích, cậu đúng là có sở thích thật đặc biệt nha... ha ha...”

Kiệt Thiếu nhú mày, đẩy tay Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó ra, nghiêm khắc nói: – “Làm ơn không đụng chạm, tôi không thích con trai, cảm ơn.”

Sau đó hắn chuyển sang nhìn Tuyết Mệnh, đưa tay làm động tác [mời]: – “Mỹ nữ tỷ tỷ, chúng ta đi thôi. Tổng bộ cách nơi này không xa lắm đâu.”

Tôi nghe xong thì phiền muộn vô cùng. Các bạn nói xem, cả bọn đều che mặt, vì sao cậu ta vừa nhìn liền biết Tuyết Mệnh đẹp hơn tôi? Cậu ta đúng là cao thủ sát gái nha.

“Phải rồi Kiệt Thiếu, vì sao các cậu chặn chúng tôi lại để kiểm tra vậy? Bộ chúng tôi nhìn giống kẻ trộm biến thái hay sao?” – tôi hiếu kỳ hỏi. Mặc dù chúng tôi bọc kín giống như bánh tét, thoạt nhìn hơi kỳ quái, nhưng nhìn đâu giống hung thần ác sát gì đâu.

“Chuyện này nói ra rất dài dòng.” – Kiệt Thiếu nhú mày – “Không nhớ bắt đầu từ lúc nào trong Tô Nhiếp thành xuất hiện một số người ăn mặc kỳ quái, ra tay cuồng sát người của Tô Nhiếp tộc. Theo lời miêu tả của nạn nhân thì những người này đều mặc áo choàng giống các bạn vậy, cũng che kín mặt. Bọn họ rất xảo hoạt, luôn lừa người khác công kích trước, sau đó mới phản kích. Cho nên chúng tôi không biết danh tính của họ, đến bây giờ vẫn không biết làm sao để bắt. Về sau, trải qua điều tra, chúng tôi mới biết, ngoại trừ Hỗn Loạn Chi Đô và Thực Nguyệt Thành, khắp nơi đều xuất hiện đám sát thủ kỳ quái này. Chúng tôi gọi họ là “sát thủ đầu mặt”. Quan trọng nhất là chúng tôi vẫn không biết vì sao họ lại giết người. Những người bị hại không có điểm chung nào. Thiệt là kỳ quái. Vì muốn đuổi bắt những tên sát thủ này, bang chủ liền triệu tập tất cả bang phái lớn nhỏ ở Tô Nhiếp thành, đề ra phương pháp kiểm soát các truyền tông trận. Thành chủ là do Huyết Nhạn Các phụ trách, chia ca luân phiên nhau. Hôm nay là ca của đoàn số 1. Lúc này vừa nhìn thấy các bạn, tôi còn tưởng là đám sát thủ đầu mặt xuất hiện a, hại tôi khản khản đến đỏ mặt hời. Nghe đồn những tên sát thủ kia mạnh đến biến thái.”

Chúng tôi nghe xong liền chột dạ. Xem ra đồng bào Yêu Hồ tộc đã sớm hành động rồi. Bọn tôi luôn cắm chốt ở Hỗn Loạn Chi Đô nên cứ nghĩ thiên hạ đang thái bình, không ngờ là do tin tức của chúng tôi không được câu thông. Vừa rồi, nếu bất cẩn để xảy ra xung đột, chúng tôi tuyệt đối chết không có chỗ chôn. Về sau càng phải cẩn thận hơn mới được, không thể để người khác dò ra thân phận mới tốt.

Nghĩ tới đây tôi liền mỉm cười nói với Kiệt Thiếu: – “Áo choàng này là chúng tôi mua từ một tên thương nhân. Bởi vì tạo hình rất có phong cách nên mua về làm đoàn phục, không ngờ có nhiều người mặc trùng áo choàng như vậy.”

Ngũ tặc càng lúc càng bội phục công phu nói dối của tôi. Kiệt Thiếu thì loáng một cái đã tin tưởng lời tôi nói, còn tốt bụng nhắc nhở: – “Mọi người đừng mặc nó nữa. Dễ sinh ra hiểu lầm lắm đó.”

“Haha... chúng tôi đều là soái ca mỹ nữ, sợ lộ mặt ra sẽ khiến cho khắp nơi chấn động a~” – tôi không biết xấu hổ nói. Ngũ tặc khinh bỉ nhìn tôi. Kiệt Thiếu thì đưa tay lau trán.

Có Kiệt Thiếu dẫn đường, chúng tôi không bị cản trở, thông suốt một đường đi thẳng vào phòng nghị sự của Huyết Nhạn Các.

“Bang chủ sẽ tới ngay lập tức, mọi người ngồi đợi một chút nhé.” – Kiệt Thiếu nói xong liền đi ra ngoài.

Một lát sau, một người tiến vào, nhưng không phải là Âm Ảnh.

Mỹ nữ đưa mắt cao thấp đánh giá chúng tôi, sau đó ngạo mạn nói: – “Ta là phó bang chủ của Huyết Nhạn Các, Hồng Bò Cạp. Các người tới tìm Âm Ảnh có chuyện gì?”

Ngũ tặc nhìn Hồng Bò Cạp, lại nhìn tôi. Tôi dễ dàng đọc ra ý tứ của bọn họ, Âm Ảnh có gái đẹp ngay bên cạnh thế này, cô không có cửa thắng đâu.

Tôi lườm bọn họ, tôi tin tưởng Âm Ảnh, anh ấy mới không thích loại con gái ngực to nõn phằng này~

Tôi đứng lên, trả lời: – “Tôi là đoàn trưởng của Tật Phong Lữ Đoàn, gọi là Tri Chu. Hôm nay tới thăm Âm Ảnh với tư cách là bạn bè, không có chuyện gì đặc biệt cả, không cần nhọc công phó bang chủ đại giá quang lâm.”

Tôi cười trào phúng. Tôi ghét nhất là những người ăn nói ngạo mạn, nhất là cái loại không có tiền vốn để ngạo mạn mà còn tỏ vẻ ta đây.

“Hừ... nếu đã không có việc gì thì mời các người về thôi. Âm Ảnh bận rộn nhiều việc, không có thời gian gặp gỡ đám người vô tích sự.” – Hồng Bò Cạp không khách khí đuổi khách.

Tôi vừa tức giận vừa kinh ngạc. Cô nàng này thật là quá đáng nha. Tôi đã nói mình là bạn của Âm Ảnh, hơn nữa dựa vào thanh danh Tật Phong Lữ Đoàn, bang hội nào cũng sẽ khách khí với chúng tôi. Cô nàng này vậy mà ra lệnh đuổi khách. Nào có phó bang chủ tiềm quyền bang chủ như thế này chứ?! Nhìn cô ta, tôi liền liên tưởng tới Từ Hi thái hậu.

“Cho dù là Âm Ảnh cũng không dám nói lời như vậy với tôi. Cô là ai mà dám đuổi tôi đi? Cô chẳng qua là phó bang chủ mà thôi. Cô có cái quyền này sao? – tôi không chút do dự đáp trả lại. Tôi giận rồi à~

Hồng Bò Cạp nghe xong liền biến sắc, dùng tiếng nói âm độc đe dọa: – “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt phải không. Hôm nay, người đừng nghĩ còn sống ra khỏi đây.”

Cô ta nói xong liền xuất ra một cây cung ngân khí, phẩm chất không tệ. Đồ mờ mờ~ không ngờ cũng là cung tiễn thủ như tôi. Chúng tôi đồng thời rút vũ khí, tư thế chuẩn bị chiến đấu. Đúng lúc này...

“Nhện !!!!!!!!!!!!!” – giọng nói vui mừng của Âm Ảnh vang lên, phá tan không khí giương cung bạt kiếm trong phòng.

Tôi còn chưa kịp phản ứng đã bị Âm Ảnh nhắc bổng ôm vào lòng. Bởi vì tay trái đang cầm cây cung, tay phải đang cầm mũi tên, vì không muốn đâm vào Âm Ảnh nên tôi phải gơ cả hai tay ra xa, thoát nhìn rất giống con bù nhìn.

“Này này... anh bỏ tôi xuống đã.” – tôi thấy ánh mắt Hồng Bò Cạp càng thêm âm lãnh, hung dữ nhìn Âm Ảnh đang ôm tôi. Cô ta yêu thích Âm Ảnh! Tôi từ trong ánh mắt ganh tị của cô ta cho ra kết luận này.

Âm Ảnh gỡ đầu, ngượng ngùng buông tôi xuống: – “Nhện, cô đẹp ra.” – Âm Ảnh cẩn thận nhìn tôi, hoàn toàn không để ý đến Hồng Bò Cạp.

“Haha...” – tôi bắt chước Âm Ảnh, xem Hồng Bò Cạp là không khí. Thì ra anh ấy không thích cô ta... hắc hắc... tôi cười có chút hả hê.

“Âm Ảnh, không giới thiệu một chút sao?” – Hồng Bò Cạp nghiêng răng nói.

“Cô sao còn ở đây?” – Âm Ảnh quay đầu, cau mày – “Họ là bạn bè của tôi. Không cần cô tiếp. Cô đi làm việc của cô đi.”

“Anh...” – Hồng Bò Cạp chỉ vào Âm Ảnh, tức giận nói – “... tôi cho anh tất cả của tôi, vậy mà anh lại đối xử với tôi như vậy sao?”

Câu nói đó khiến chúng tôi đều ngây ngẩn. Tôi đương nhiên hiểu được câu nói kia có nghĩa là gì. Điều này có thật sao? Hay là thủ đoạn ly gián của cô ta? Tôi thẳng tắp nhìn Âm Ảnh, hy vọng tìm ra đáp án.

“Nhện, chuyện này... không phải tôi tự nguyện.” – Âm Ảnh sốt ruột giải thích.

Không phải tự nguyện?

“Đừng nói cho tôi biết là anh bị cô ta cưỡng gian chứ?” – tôi không thể tin hỏi lại.

“Mặc dù tôi không muốn thừa nhận nhưng sự thật là vậy.” – Âm Ảnh khổ não – “Tôi biết chuyện này nói ra chắc không ai chịu tin, nhưng mà...”

“Tôi tin anh.” – tôi đặt tay lên vai Âm Ảnh, kiên định nói. Nhìn vào mắt anh ấy tôi liền biết anh ấy đang nói thật. Hơn nữa, bộ dáng bất đắc dĩ của anh ấy và biểu lộ xấu hổ của Hồng Bò Cạp liền chứng minh cái sự tình nghe vô văn kia đúng là đã xảy ra như vậy.

“Nhện... cô...” – Âm Ảnh cảm động nắm lấy tay tôi.

“Vậy anh hãy khai trừ cô ta.” – tôi chỉ vào Hồng Bò Cạp – “Cô ta ở bên cạnh anh như vậy tôi sẽ lo lắng, ai biết cô ta có làm thêm chuyện nhảm chán gì hay không.”

Tôi không thể để cho cô ta ở cùng một chỗ với Âm Ảnh. Chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của tôi.

Hồng Bò Cạp nghe tôi nói thì phát ra tiếng cười lạnh. Âm Ảnh khó xử nhìn tôi: – “Nhện à, không phải tôi không muốn, mà là cô ta cũng có cổ phần trong Huyết Nhạn Các. Tôi không có quyền khai trừ cô ta. Huyết Nhạn Các không phải của một mình tôi.”

Hả? Còn có chuyện này. Trách không được cô ả lại không sợ hãi như vậy. Nhưng nói tới nói lui thì cái chức bang chủ của Âm Ảnh cũng quá uất ức đi à. Rõ ràng bị một nữ nhân khi dễ mà còn không thể làm gì cô ta.

“Không thì... anh ly khai Huyết Nhạn Các đến gia nhập lũ đoàn của tôi đi. Đãi ngộ của chúng tôi không tệ. Đảm bảo tiền lương không thấp hơn chức bang chủ của anh đâu.” – tôi cao hứng nói. Như vậy hai chúng tôi có thể gặp nhau mỗi ngày nha.

“Chuyện này... cũng không được. Phát triển Huyết Nhạn Các là trách nhiệm của tôi. Nếu tôi bỏ đi, cấp trên sẽ rất thất vọng.” – Âm Ảnh hai tay nắm lấy vai tôi, thành khẩn trình bày, ánh mắt kiên định, có chút như khẩn cầu.

Tôi xoay mặt không nhìn anh. Đầu óc một mảnh hỗn loạn. Các dây thần kinh căng lên nhức nhối. Trời ơi, thật vất vả mới gặp được một nam nhân tốt, vì sao lại xảy ra sự tình này? Có phải ông trời đang đùa giỡn tôi không? Tôi không tự chủ được lại nhớ tới một ánh mắt cũng ôn nhu như thế này.

“Anh không thể ly khai lại không thể khai trừ cô ta. Nói như vậy, anh cũng không có biện pháp để giải quyết chuyện này, phải tiếp tục duy trì tình trạng hiện giờ hay sao?” – tôi kích động hỏi.

“Tôi...” – Âm Ảnh cũng loạn trí, lại nghĩ không ra lý do để thoái thác.

“Được rồi.” – tôi đẩy Âm Ảnh ra, tiếc nuối nói – “Tôi hiện tại nghiêm chỉnh nói cho anh biết, chỉ cần anh còn ở lại Huyết Nhạn Các một ngày, chúng ta sẽ là tử địch một ngày.”

Tôi rút đất phong lệnh ném lên bàn, nói tiếp: – “Cám ơn anh lúc trước đã chiếu cố cho tôi. Đây là đất phong lệnh, xem như là hồi báo của tôi. Chúng ta từ nay không còn ân oán.”

Nói xong, tôi dẫn đầu bước ra ngoài. Ngũ tộc nhìn tôi ly khai mà đều không ngoảnh lại, đồng loạt ném cho Âm Ảnh và Hồng Bò Cạp một ánh mắt khinh bỉ.

Lúc bước chân qua cửa phòng hội nghị, trong lòng tôi vẫn còn hy vọng. Hy vọng Âm Ảnh sẽ đuổi theo. Nghĩa là hai đứa còn có cơ hội để hòa giải. Nhưng tôi đã thất vọng. Bởi vì cho đến khi 6 người chúng tôi rời khỏi tổng đàn của Huyết Nhạn Các, Âm Ảnh cũng không xuất hiện trước mặt tôi lần nữa.

“Nhện a~ thiên hạ đây rầy mỹ nam. Vì sao phải yêu đơn phương anh ta chứ? Huống hồ anh ta cũng không tính là mỹ nam. Cô đáng yêu thế này, nhất định sẽ tìm được chồng thôi.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó mở miệng an ủi, khiến cho tứ tặc nhào vào đánh hội đồng hân.

Tôi khoát tay, cười nói: – “Tôi không sao. Chúng ta đi dạo một hồi trong thành rồi tìm chỗ ăn cơm thôi, tôi đói bụng.”

Ngũ tộc liếc nhau sau đó gật đầu. Bọn họ biết rõ, tôi muốn ở lại Tô Nhiếp thành là vì muốn cho Âm Ảnh thêm một cơ hội. Dù sao Tô Nhiếp thành là địa bàn của Huyết Nhạn Các, anh ấy nếu muốn tìm tôi thì thật dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đại Khai Sát Giới

Đi bộ dạo chơi trong Tô Nhiếp thành, tôi nhìn thấy một mỹ nam tóc bạc và một mỹ nữ tóc xanh hộ tống một ông lão từ trên xe bước xuống đi vào hoàng cung. Ủa??? Tôi xoa xoa con mắt. Đó không phải là Phạm Lộ sao? Nàng... nàng làm sao có thể ở Tô Nhiếp tộc. Đây chính là tử địch của Yêu Hồ tộc đó. Hơn nữa còn đi vào hoàng cung!!! Nghĩ tới đây tôi liền nhấc chân muốn chạy đến đó xem.

Đôi Trắng Thay Đen kéo tôi lại: – “Nhện, cô điên hả? Nếu chúng ta bị mấy tên... mấy thủ vệ cao cấp chặn đánh thì có mấy cái mạng cũng không đủ chết a~”

Tôi áy náy gật đầu: – “Xin lỗi. Là tôi nhất thời xúc động. Cô gái vừa rồi là người của Yêu Hồ tộc, tôi từng gặp qua cô ta.”

“Vậy thì kỳ quái.” – Tuyệt Mệnh lên tiếng – “Không bằng cô hỏi thăm một chút, có thể đây là [Nhiệm vụ ẩn tàng] gì đó.”

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó ngẫm hiểu ý, đưa tay ngăn một người đang đi trên đường: – “Người anh em, hỏi thăm một chút, cô gái vừa đi vào hoàng cung là ai vậy?”

“Bạn mới tới đây à, chuyện này cũng không biết!!” – người kia khinh bỉ bĩu môi – “Mỹ nam tóc bạc chính là đại hoàng tử của Tô nhiếp tộc, Huyền Phong. Còn mỹ nữ tóc xanh là Phạm Lộ tiểu thư. Ai cũng biết Huyền Phong hoàng tử đang đeo đuổi Phạm Lộ tiểu thư a~”

“Cám ơn người anh em!” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó kín đáo cúi vào tay người kia một viên cảm máu hoàn.

Người kia cao hứng nói tiếp: – “Các bạn muốn vào hoàng cung tham quan đúng không? Tôi có chức quan, có thể dẫn mọi người đi vào.”

“Vây thì tốt quá!”

Nhờ người kia dẫn đường, chúng tôi bình an tiến vào Tô Nhiếp thành hoàng cung. Nơi này rất rộng lớn, không hoa lệ như trong tưởng tượng nhưng mang đến không khí trang trọng.

“Người chơi ở Tô Nhiếp thành ai cũng cố gắng lấy tới một chức quan, bởi vì như vậy sẽ có thể tự do đi vào hoàng cung xem NPC đánh nhau. Nhìn bọn họ PK rất có lợi cho chuyện luyện tập kỹ năng của chúng ta. Thời gian đầu luyện của hôm nay chưa tới, chiến đấu trắng trợn chắc là không có ai. Mọi người muốn tới đó xem qua không?” – vị huynh đài kia lên tiếng hỏi.

Sáu người chúng tôi không ý kiến gì, cứ đi theo anh ta. Đến chiến đấu trắng, không giống như lời anh ta nói là chẳng có ai ở đây. Hiện tại có một kiếm khách và một đao khách đang đánh nhau. Có điều... vị kiếm khách kia trông quen quen ta?!?

“Oa oa!! Nhị hoàng tử cũng ở đây. Hôm nay đúng là vận khí tốt. Anh ta chính là kiếm thánh đó!!” – vị huynh đài kia hưng phấn chạy tới gần để nhìn cho rõ, bởi vì hắn cũng là kiếm sĩ.

Bọn tôi đi tới. Tôi hiếu kỳ quan sát người được gọi là nhị hoàng tử. Đờ mờ... đó không phải là vị đại hiệp đã cứu Phạm Lộ sao?!? Anh ta không phải là tội phạm bị truy nã hả? Vì sao lại biến thành nhị hoàng tử của Tô Nhiếp tộc rồi? Lại nói, điều này có thể giải thích vì sao Phạm Lộ xuất hiện ở đây. Nhưng vì sao cô ấy biến thành đối tượng truy cầu của đại hoàng tử?? Mọi chuyện thật là lộn xộn nha.

Ngay lúc suy nghĩ của tôi lung tung cả lên thì một bóng dáng xuất hiện trong tầm mắt, chính là Phạm Lộ. Vừa nhìn thấy Phạm Lộ, hai người đàn ông trên chiến đấu trắng lập tức dừng tay. Lưu Tinh, nhị hoàng tử, mỉm cười đi tới bên cạnh, Phạm Lộ móc một cái khăn tay lau mồ hôi cho anh ta. Hai người bày ra bộ dáng tình nồng ý mật. Vị đao khách rất thức thời lén đi mất dạng. Vị huynh đài người chơi thấy không còn chuyện nào nhiệt nữa cũng chào từ biệt.

“Đệch~ lại là quan hệ tay ba cầu huyết. Quả nhiên là hồng nhan họa thủy. Xem ra vị cô nương Phạm Lộ này muốn chia rẽ quan hệ giữa hai vị hoàng tử Tô Nhiếp tộc rồi.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó tục tĩu nói.

“Cút!!” – tôi đá cho hắn một cước – “Phạm Lộ mới không phải là loại người đó.”

Nói xong, tôi bỏ ngũ tặc lại, tiến tới chào hỏi người quen: – “Phạm Lộ, đã lâu không gặp.”

Chớp mắt, một thanh trường kiếm xuất hiện trên cổ của tôi, Lưu Tinh lạnh lùng lên tiếng: – “Ngươi là ai? Vì sao lại biết Phạm Lộ?”

Tôi đưa ánh mắt vô tội nhìn Phạm Lộ. Nàng bước tới đẩy trường kiếm ra khỏi cổ tôi: – “Ngươi cũng ly khai Yêu Hồ tộc rồi sao?”

Tôi gật đầu: – “Đồng Viêm bảo nếu có gặp cô thì nhờ tôi chuyển một lời. Nàng nói hãy cho nàng một năm, một năm này nàng sẽ giải quyết tất cả vấn đề, đến lúc đó cô có thể quang minh chính đại trở về Yêu Hồ tộc.”

Phạm Lộ nhẹ nhàng lắc đầu: – “Dù sao đi nữa, ta cũng sẽ không trở về. Ta đã không còn nhà để về nữa.”

Tôi nhún vai: – “Chuyện đó không quan hệ gì với tôi cả. Tôi chỉ là sứ giả truyền tin mà thôi. Hơn nữa, tôi cũng đồng ý với cô, Yêu Hồ tộc chẳng có gì hay. Cô ở lại đây làm vương phi còn tốt hơn.” – tôi mỉm cười nhìn Lưu Tinh. Anh chàng xấu hổ cười cười, Phạm Lộ cũng xấu hổ cúi đầu.

“Nếu ngươi là bằng hữu của Phạm Lộ, có cần giúp đỡ gì thì cứ lên tiếng. Ở nơi này, ta có chút quyền lực.” – Lưu Tinh vỗ ngực nói.

Hỗ trợ? Tôi lập tức nghĩ tới lời đe dọa của Hồng Bò Cạp. Dựa theo sự tình vừa rồi, cô ta chịu thiệt thòi như vậy, tuyệt đối sẽ phái người tới tìm tôi gây phiền toái.

Suy nghĩ cân nhắc một chút, tôi nói với Lưu Tinh: – “Đúng là có một chuyện cần anh giúp đỡ. Ở Tô Nhiếp thành hiện giờ có người muốn giết tôi. Tôi hy vọng có được sự bảo hộ trong thời gian lưu lại đây.”

“Không thành vấn đề.” – Lưu Tinh vẫy tay, một người vệ binh đi tới.

Lưu Tinh nói với người đó mấy câu sau đó phẩy tay. Người kia bỏ đi, một hồi sau trở lại dẫn theo 12 hộ vệ hoàng gia. Lưu Tinh chỉ vào đám NPC, nói: – “Mấy ngày này, tiểu đội này sẽ là bảo tiêu cá nhân của ngươi, chịu trách nhiệm bảo hộ an toàn cho ngươi. Bọn họ là chiến sĩ cấp 80. Có bọn họ ở bên cạnh, không ai có thể gây tổn thương đến ngươi.”

Tôi nuốt nước miếng. Trời ơi, 80 cấp, bảo tiêu kiểu này đúng là cao cấp à. Tôi quay người cảm tạ Lưu Tinh: – “Cám ơn nhị hoàng tử!”

“Không cần khách khí. Gọi ta Lưu Tinh là được.” – Lưu Tinh phất tay, có vẻ không thích xưng hô nhị hoàng tử này.

“À... Lưu Tinh, tôi có một thắc mắc. Lúc còn ở Hỗn Loạn Chi Đô, tôi có thấy lệnh truy nã của anh. Người phát lệnh hình như là ca ca của anh, Huyền Phong.”

Chuyện kỳ quái này tôi thấy thất lạc lâu rồi.

“Chuyện đó hả...” – Lư Tinh bất đắc dĩ trả lời – “... là phụ vương muốn ca ca tìm ta trở về. Hẳn tìm không thấy ta nên mới phát lệnh truy nã, muốn dồn ta vào đường cùng, hết cách nên ta phải tự trở về. Ca ca là một tên háo sắc lại âm hiểm, có ý đồ không an phận với Phạm Lộ. Các người không nên chọc vào hắn.”

“Đã biết.” – tôi dùng sức gập đầu. Người có thể nghĩ ra phương pháp nham hiểm tổn hại đến thanh danh người khác như thế này, tốt nhất không nên đụng vào.

Sáu người chúng tôi đi trên đường lớn trong thành đặc biệt bắt mắt, bởi vì 12 hộ vệ hoàng gia uy phong lẫm lẫm đi ngay phía sau, ánh mắt cảnh giác nhìn những người tới gần chúng tôi. Thế là một chốc sau, không ai dám lại gần chúng tôi trong vòng 3m.

“Làm sao? Đoàn trưởng các người lợi hại không?” – tôi dương dương tự đắc nói.

Ngũ tộc liếc nhau, rút ra một kết luận: Nhện không hề bị dả kích sau sự kiện thất tình, vẫn cực kỳ trợ trên như cũ.

“Lợi hại. Nhưng chúng ta đâu có ý định ở lại Tô Nhiếp thành, không phải chúng ta cần đi thăm Trâu Bò Bang hay sao?” – Đồi Trắng Thay Đen nhắc nhở về vụ làm ăn mà chúng tôi đã tiếp nhận.

“Gấp cái gì. Tôi muốn giáo huấn à Hồng Bò Cạp kia. Hừ... dám đoạt nam nhân của tôi hả... tôi sẽ rút gân lột da rồi nghiền xương của cô ta thành tro bụi...” – tôi hung dữ nói.

Ngũ tộc trợn mắt không dám tin nhìn tôi. Hiện giờ chúng tôi đang đứng ở địa bàn của Huyết Nhạn Các. Cho dù có 12 vị cao thủ trợ giúp thì chiến đấu trên sân địch vẫn chịu thiệt thòi. Nếu là người có đầu óc một chút sẽ không nghĩ tới chuyện này.

Cổ nhân nói, một khi bị kích động, con người thường sẽ đánh mất lý trí. Theo tôi quan sát, Hồng Bò Cạp chính là loại người dễ kích động, hơn nữa, một khi đã kích động rồi sẽ không dễ dàng tỉnh táo trở lại. Cô ta nhất định sẽ thừa dịp tôi còn ở Tô Nhiếp thành mà ra tay trả thù.

Mang quyết tâm ôm cây đợi thỏ, tôi dẫn theo một đám người đi dạo quanh trong thành, sau đó tìm một khách sạn có suối nước nóng để ở qua đêm. Dĩ nhiên người chơi không cần ngủ, nhưng đi train vào bang đêm không phải là ý hay. Cả bọn chen chúc trong một gian phòng lớn, PK luyện tập kỹ năng.

“Nhện, độc Mạn đà là tốt lắm a. Lực công kích còn cao hơn độc Thị tước vũ giả.”

“Đương nhiên rồi. Mọi người tưởng ai cũng có thể đi vào độc dược cốc hay sao!!” – tôi vừa khoe khoang vừa lôi ra một đám châm – “Đại ca móc túi, có thể giúp tôi bôi độc Mạn đà lên Cửu Cửu Sát không?”

“Sao? Cô muốn dùng Cửu Cửu Sát đối phó với Hồng Bò Cạp?” – Đồi Trắng Thay Đen cười gian hỏi.

“Phi phi~ Cô ta mới không xứng. Tôi làm một bước chuẩn bị trước khi đi Bạch Lang tộc thôi, nghe nói bên đó nhiều cao thủ lắm. Chúng ta đến đó phải ra oai phủ đầu, không thể để người khác xem thường chúng ta, đúng không?”

“Nhện tỷ, có biến.” – người phụ trách canh gác là Tiểu Tặc nhỏ giọng thông báo.

“Haha... quả nhiên tới. Nhanh lên, mọi người mau giả bộ ngủ.” – tôi nói xong liền dẫn đầu té xuống đất.

“Cbn, bọn họ thật sự dám ra tay ngay trong thành a~” – Đồi Trắng Thay Đen phì cười nói.

“Đương nhiên rồi. Nơi này không phải Thiên Thành. Có chuyện xảy ra, đám bộ khoái sẽ y như cảnh sát trong phim điện ảnh, luôn là người cuối cùng xuất hiện ở hiện trường. Phải nói là trị an hỗn loạn vô cùng.”

“Haiz... thì ra ngoại trừ Yêu Hồ tộc thì ở đâu cũng không an toàn a~”

“Bớt nói nhảm. Mau giả bộ ngủ.”

Hồng Bò Cạp hiện giờ rất nóng nảy. Ban ngày, người tên Tri Chu đã nhục nhã cô. Lớn đến từng tuổi này, chưa từng có người dám mạo phạm cô, ai gặp cô cũng phải cung kính cúi đầu. Hôm nay, cô nhất định phải giết Tri Chu về 0 cấp để giải mối hận trong lòng. Theo thám tử báo cáo, Tri Chu vào hoàng cung xong lúc đi ra liền mang theo 12 hộ vệ hoàng gia, 40 cấp. Hồng Bò Cạp không biết đám hộ vệ này là vệ binh của hoàng tử. Hồng Bò Cạp tưởng đây là thủ vệ cấp 40 ngoài công thành. Thế là Hồng Bò Cạp dẫn theo 120 thành viên chiến đấu tới với ý đồ tính sổ với tôi.

Bọn họ lặng lẽ chui vào khách sạn, xác định đúng phòng, Hồng Bò Cạp phái một đạo tặc lên vào xem tình huống. Tôi nhìn đạo tặc lên lút mà suýt chút bật cười thành tiếng. Sau khi tôi học quang thuật, đạo tặc có sử dụng tiềm hành hay không dưới mắt tôi đều y chang nhau. Tôi thấy hắn đi dạo một vòng trong phòng, phát hiện cả đám chúng tôi toàn bộ lẩn dưới đất ngủ, còn 12 hộ vệ hoàng gia thì đứng phòng thủ ở gian ngoài, hẳn dừng lại phát tin, sau đó lén lút chạy ra ngoài.

“Chúng ta đi.” – tôi nhin cười, nhẹ nhàng leo ra gian ngoài, mọi người vây cùng một chỗ, 12 hộ vệ làm thành một vòng bảo hộ chúng tôi ở bên trong. Tôi thật muốn xem đám người kia sẽ giờ trò bịp bợm gì.

Rầm rầm~

Một đồng mũi tên cùng khói lửa rơi vào căn phòng bên trong. Bức tường đối diện với mặt đường rầm một tiếng đổ xuống. Cả căn phòng phút chốc chìm trong biển lửa.

“Kháo ~ bọn họ mang theo bao nhiêu người a... tiếng nổ lớn như vậy?!”

“Theo ta thấy, ít nhất phải 100 người. Nếu vừa rồi chúng ta còn ở bên trong, hiện giờ đã thành hồ ly nướng rồi.”

“Tôi dám khẳng định, bọn họ cũng mai phục ngay điểm phục sinh, chỉ cần chúng ta sống lại sẽ tiếp tục bị giết, thẳng đến 0 cấp mới thôi.” – tôi phân tích.

“Không thể nào!!! Chẳng lẽ bọn họ ra tay ác độc như vậy?” – Đồi Trắng Thay Đen hoài nghi nói.

“Tôi nói đảm bảo đúng phóc. Độc nhất là dạ đàn bà, anh chưa từng nghe qua sao? Đàn bà chưa bao giờ nương tay với tình địch. Huống hồ, cô nàng còn đang nổi nóng.” – tôi nhàn nhả ngồi nói nhảm.

“Thiệt!”

Tôi nhìn 12 hộ vệ, họ không hề động đậy. Bởi vì Lưu Tinh cho họ một mệnh lệnh, giết chết những người công kích tôi. Vừa rồi, toàn bộ công kích đều rơi vào khoảng không, căn bản không đánh tới tôi.

Tôi quay đầu nhìn đám lửa trong phòng, cười gian một tiếng, lặng lẽ đứng lên, đi tới, đưa tay rờ vào một cái.

>> Hệ thống: Bạn bị người chơi *** công kích, bạn có 30s để lựa chọn phản kích.

>> Hệ thống: Bạn bị người chơi *** công kích, bạn có 30s để lựa chọn phản kích.

>> Hệ thống: Bạn bị người chơi *** công kích, bạn có 30s để lựa chọn phản kích.

...

Hệ thống tổng cộng vang lên 10 lần với 10 cái tên. Nói cách khác, biển lửa này do 10 pháp sư liên hợp phát động.

Nhìn nụ cười gian trá của tôi, ngũ tộc ngẫm hiểu ý, cũng đi tới rờ vào đám lửa. Lúc này, 12 hộ vệ hoàng gia đã đứng trước đám hỏa diễm, tư thế chuẩn bị chiến đấu.

“Đến, mau tổ đội!” – tôi hô lên. Bình thường tôi không tổ đội cùng ngũ tộc, sợ chia kinh nghiệm của họ. Nhưng hôm nay khác, đây là quần thể đánh nhau. Chỉ cần tổ đội thì bất luận là ai bị đánh trúng, toàn đội đều có thể phản kích.

“Hôm nay là lần đầu tiên kiếm được công huân của chủng tộc. Chúng ta hãy đại khai sát giới... ha ha!!!”

“Lâu rồi không giết người, rốt cuộc đã có thể hoạt động tay chân rồi.”

Ánh mắt của ngũ tộc đều sáng lên, nhìn như mắt sói. Tôi triệt để cầm nín rồi. Đám này đều là sát nhân cuồng a~

Ngay khi hỏa diễm lụi tàn, 12 hộ vệ hoàng gia phóng ra chỉ để lại một chuỗi tàn ảnh. Bên ngoài lập tức vang lên tiếng binh khí va chạm vào nhau cùng tiếng kêu la thảm thiết. Mấy người chúng tôi không cam chịu lạc hậu cũng nhanh chóng xông ra.

Kháo! Đám hộ vệ này cũng quá độc ác đi à... nháy mắt đã giết chết hơn 20 người.

“Mau hành động. Nếu không chúng ta sẽ không có phần đâu.” – Đồi Trắng Thay Đen nói xong liền giương nỏ bắn vào tên hòa pháp sư đứng gần đó. Tứ tộc cũng nhanh chóng vung dao găm lao vào trận chiến.

Tôi đứng yên, đưa mắt tìm kiếm bóng dáng của Hồng Bò Cạp.

Chẳng lẽ cô ta đã bị đám hộ vệ giết chết rồi? Vì sao không nhìn thấy? Cô ta là cung tiễn thủ, không cần đánh xáp lá cà, vì sao lại treo sớm như vậy chứ?

Xùy ~ một mũi tên phá không mà đến. Tôi không chút suy nghĩ, nghiêng người tránh thoát. Tôi tránh được 3 mũi tên, cuối cùng vẫn bị một mũi tên xẹt qua cánh tay, lưu lại một vết xước. Cbn, tưởng dùng liên kích mũi tên thì có thể giết chết tôi sao?

>> Hệ thống: Bạn bị người chơi Hồng Bò Cạp công kích, bạn có 30s để lựa chọn phản kích.

>> Hệ thống: bạn bị người chơi Hồng Bò Cạp công kích, -10 huyết, trúng độc, -30 huyết.

Choáng ~ dám trước mặt độc y sử dụng độc à? Có làm hay không. Xem ra đây là độc dược tốt nhất của cửa hàng. So với độc dược của tôi vẫn kém rất xa, nhưng nếu dùng nó để đối phó với người bình thường đã đủ rồi. Nói tới giải dược... hừ... tôi dặt dầy một đại lung đây này.

Hôm nay chính là ngày tàn của người!!! Tôi vừa nuốt một viên thuốc giải vừa nguyền rủa một câu. Hôm nay, bốn tiểu thư sẽ cho người biết thế nào là

độc được chính hiệu. Nghĩ tới đây, tôi rút ra một mũi tên có tằm độc Thị tước vũ giả. Sau đó, tôi mở mắt chim ưng, bắt đầu kéo giãn khoảng cách. Sát Quỷ có tằm bắn khá xa, ở khoảng cách xa sẽ càng có lợi.

Hồng Bò Cạp cho rằng tôi muốn chạy trốn thế là vội vã đuổi theo nhưng so về điểm nhanh nhẹn thì cô ta không thể bằng tôi. Nhấp nhong 2-3 lần, tôi đã kéo khoảng cách ra khá xa. Quay người, xuy ~ một mũi tên bay ra. Không ngoài ý muốn, trúng ngay mục tiêu. Hồng Bò Cạp đang chạy lập tức lăn người quay cuồng trên mặt đất, thống khổ kêu la thảm thiết.

Nói thật, tôi chưa từng dùng mũi tên độc để bắn chết người, tôi không biết nạn nhân sẽ có cảm giác gì. Loại độc cô ta dùng chỉ làm nạn nhân suy yếu thể lực, còn loại độc của tôi thì hình như có... gây thêm đau đớn. Ngắm lại cũng đúng, đây là độc ăn mòn. Sau khi ngấm vào cơ thể sẽ chậm rãi ăn mòn nội tạng. Cảm giác kinh khủng cỡ nào a... hắc hắc... chắc chắn là cảm giác sống không bằng chết.

Hồng Bò Cạp đau đớn lăn mình trên mặt đất, tình cảnh y chang với những quái vật mà tôi đã từng giết. Tôi biết rõ, đây là trạng thái vượt ngoài tầm kiểm soát của cô ta.

“Cô bắn một mũi tên độc, tôi trả lại cô một mũi tên độc. Hợp tình hợp lý chứ.” – tôi đứng trước mặt Hồng Bò Cạp, rảnh rỗi quan sát vẻ thống khổ của cô ta, thuận tay thu cây cung của cô ta vào ba lô – “Xem như đây là đền bù thiệt hại cho vụ đánh lén tôi a~”

Tôi đem cung nhận đặt tại cần cổ trắng nõn của cô ta, mỉm cười nói: – “Bye bye!”

Nói xong, tôi dùng lực ấn xuống, Hồng Bò Cạp trừng mắt không dám tin nhìn tôi, cứ như vậy hóa thành đạo bạch quang. Một dòng chất lỏng màu đỏ bắn tung tóe lên người tôi. Khá! Tôi gỡ khăn bạch mặt, phiền muộn nằng chừ một tiếng. Biết trước như vậy, tôi đã dùng mũi tên giết chết cô ta rồi. Bày đặt ra dáng sát thủ lãnh khốc làm gì... làm bắn hết quần áo... vậy là phải tốn tiền tẩy rửa nữa... haiz...

Tôi chạy trở về, không biết ngũ tặc bên kia thế nào? Nguy rồi, tôi chỉ giết một người, làm sao nhận được công huân a~ Phải trở về tranh đoạt mới được.

Lúc tôi trở về khách sạn, chiến trường đã chất đầy thi thể. Ngũ tặc cùng 12 hộ vệ đứng một bên, một đám bộ khoái và thành viên Huyết Nhạn Các đứng một bên. Phân chia rất rõ ràng. Hai phe đang ở vào thế giằng co.

Tôi choáng ~ Lại phát sinh chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chúng Tôi Là Sâu Độc Hại

Ngũ tặc trông thấy một thân đầy máu của tôi thì sợ hãi kêu lên: – “Ặc... Nhện, cô đã làm gì? Vì sao lại chật vật như vậy?”

“Hắc hắc... là chuyện ngoài ý muốn. Mọi người sao lại thế này?”

“À... mấy vị bộ khoái muốn bắt chúng ta. Nhưng mấy vị hộ vệ này không cho phép.”

“Vậy còn bang chúng của Huyết Nhạn Các là sao?” – tôi kỳ quái hỏi. Bởi vì đám bang chúng này không phải là những người đã công kích chúng tôi.

“Họ vừa vặn đi ngang qua, chưa hiểu chuyện gì đã thấy chúng ta giết đồng bọn nên quyết định nợ máu phải trả bằng máu. Hình như đã phát tin cho Âm Ảnh rồi, lát nữa tên kia sẽ tới.”

“Ha ha... vậy càng náo nhiệt.” – tôi cười gian.

Ngũ tặc nhìn ánh mắt biến thái của tôi liền la lên: – “Nhện a... không thể nào. Cô lại có chủ ý bịp bợm gì đây hả?”

“Tôi bịp bợm chỗ nào chứ? Tôi chuẩn bị để cho Lưu Tinh ra mặt giải quyết sự vụ ở đây. Tốt nhất là đem Huyết Nhạn Các trục xuất khỏi Tô Nhiếp thành. Để xem Âm Ảnh sẽ làm sao bây giờ... há há...”

Ngũ tặc nghe xong thì lạnh sống lưng, trong lòng đều nghĩ, về sau tuyệt đối không bao giờ đắc tội nữ nhân, hậu quả thật đáng sợ.

Tôi nói xong, không thêm để ý đến chuyện ấn dấu thực lực, xử ngay một cái ngư không phi thành, phóng vào hoàng cung. Bang chúng Huyết Nhạn Các há to miệng, không ngừng thì thào: – “Là yêu thuật... là yêu thuật...”

Tôi dẫn Lưu Tinh và Phạm Lộ chạy đến hiện trường liền trông thấy một người mặc quan phục. Người này vừa nhìn thấy Lưu Tinh liền cúi người cung kính hành lễ: – “Hình ngục Phí Tư bá kiến nhị hoàng tử.”

Lưu Tinh khoát tay một cách không kiên nhẫn. Tôi phát hiện ra, hễ có người gọi Lưu Tinh là “nhị hoàng tử” thì anh ta liền lộ ra thần sắc phiền chán này. Đúng là kỳ quái.

“Phí đại nhân, những người này là bằng hữu của ta. Có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm. Hãy thả họ ra.”

Tôi choáng ~ Luru Tinh đúng là lưu manh nha, ngay cả giải thích cũng lười nói.

Vị Phí đại nhân vẫn giữ phong thái nho nhã lễ độ, nhưng lời nói ra thật không lọt lỗ tai chút nào: – “Nhị hoàng tử, tuy rằng ngài là hoàng tử nhưng hiện giờ mọi chính sự đều do đại hoàng tử phụ trách. Nếu không có chỉ lệnh đặc biệt của đại hoàng tử, bất luận kẻ nào phạm tội cũng không thể thoát khỏi bị trừng phạt.”

Dựa vào ~ thì ra là tay sai của Huyền Phong.

Luru Tinh nghe xong liền cau mày. Phạm Lộ kéo tay áo anh ta, nhỏ giọng nói: – “Nếu không chúng ta đi tìm Huyền Phong. Anh ấy nhất định sẽ đáp ứng.”

“Bất anh đi gặp tên biến thái tình dục cuồng kia rồi ăn nói khập nhệ sao, không đời nào!” – Luru Tinh kiên quyết nói.

Tôi thật đau đầu. Phe mình không thể nhờ vả, đành phải quay sang Phí đại nhân tốn nước miếng: – “Phí đại nhân, ngài trước khi bắt người cũng nên làm rõ sự tình a~ Bọn họ tập kích chúng tôi trước. Chúng tôi là phòng vệ chính đáng.”

“Có khúc mắc gì, đến Hình bộ giải quyết, ta sẽ cho các ngươi một phán xét công bằng. Nhưng các ngươi phải đi cùng ta.” – Phí Tư vẻ mặt đạo mạo.

Tôi nghiến răng, thật muốn nhào vào cắn chết ông ta!!!!

“Nhện, cô không sao chứ?”

Một âm thanh quen thuộc vang lên. Tôi quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Âm Ảnh, trong lòng lại khó chịu.

“Không sao. Chẳng phải chỉ có hơn 100 người đến đánh lên thôi sao. Còn chưa đủ cho chúng tôi tập thể dục đây! Sao không gọi nhiều một chút, cho chúng tôi giết một trận đã ghìen a~” – tôi nói phũ phàng.

Tôi biết Âm Ảnh không hề biết chuyện gì, nhưng vẫn không nhịn được muốn nói mớ mịa. Nữ nhân khi đã muốn nói chuyện bất hợp lý là không cần dùng lý lẽ gì cả.

“Nhện... giữa chúng ta không cần phải giải quyết bằng vũ lực a~” – Âm Ảnh cười khổ – “Tôi là thân bất do kỷ. Rất nhiều chuyện không thể nói rõ ràng trong 1-2 câu. Đối với cô, đây chỉ là một trò chơi online, có thể tùy tâm sở dục (muốn làm gì thì làm). Nhưng với tôi thì hoàn toàn khác. Đây là công việc của tôi. Không phải tôi muốn kiếm có thoải thác. Tôi chỉ muốn nói cho cô biết... anh rất thích em, hy vọng em có thể thông cảm cho anh.”

Âm Ảnh nói xong, mọi người đều an tĩnh lại. Tôi cũng ngậm ngùi cả người. Tôi thật không ngờ, Âm Ảnh chính thức thổ lộ với tôi lại dưới tình huống như thế này. Tôi phải trả lời làm sao đây? Có lẽ anh ấy thực sự có chuyện khó xử thì sao? Tôi do dự phân vân.

Suy nghĩ một hồi, tôi hạ quyết tâm nói: – “Âm Ảnh, không phải em không tin anh. Nhưng em thật sự không chịu được tình huống trước mắt. Cho nên, nếu anh còn ở lại Huyết Nhạn Các, chúng ta sẽ không có khả năng hòa giải.”

Âm Ảnh trầm mặc một lát mới mở miệng: – “Nhện, hãy cho anh một ít thời gian. Chuyện này với anh là một quyết định rất quan trọng.”

Âm Ảnh nhìn tôi, đôi mắt sáng trong thành khẩn. Tôi tin anh. Bởi vì anh ấy chưa bao giờ lừa dối tôi. Nhưng mà... chuyện này không có nghĩa là tôi sẽ buông tha Hồng Bò Cạp, buông tha Huyết Nhạn Các. Trong mắt tôi, Huyết Nhạn Các chính là đầu sỏ gây nên mọi sự rắc rối này, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho nó.

Tôi lộ ra nụ cười hồ ly: – “Vậy đến lúc đó lại bàn sau. Dù sao, em có rất nhiều thời gian. Nhưng hiện giờ, chúng ta vẫn là địch nhân. Chỉ cần gặp người của Huyết Nhạn Các, em sẽ không bỏ qua. Anh tốt nhất nên nói rõ với bang chúng của anh đi, gặp em hãy xoay người chạy trốn, nếu không bọn họ chỉ có con đường chết.”

“Tiểu thư, người vừa vi phạm điều luật ‘uy hiếp người khác’. Xin hãy chú ý lời nói của mình.” – Phí Tư đứng bên cạnh chỗ mở vào.

Ông ta vừa dứt lời, Luru Tinh đã gác kiếm lên cổ ông: – “Muốn sống liền mang người cút khỏi đây ngay.”

Phí Tư là một quan viên thâm niên (kỳ cựu), hiểu rất rõ tính tình của vị nhị hoàng tử này, anh ta chưa bao giờ biết nói giỡn, là loại thanh niên máu nóng, muốn giết ai là giết. Cho nên Phí Tư dùng tốc độ tên lửa mang đám bộ khoái chạy khỏi hiện trường. Đám bang chúng Huyết Nhạn Các không còn lưng chống, lập tức sắc mặt liền biến đen.

“Các ngươi còn chưa đi sao? Chẳng lẽ đợi ta đại khai sát giới lần nữa.” – tôi ngạo mạn hướng đám người nhàn rỗi nói.

Đám người lập tức phản nộ, toàn bộ quay đầu nhìn Âm Ảnh. Âm Ảnh thờ dãi phát tay, ý bảo bọn họ rời đi. Tôi tình tường nhìn ra, rất nhiều người trong đám đông lộ ra biểu tình thất vọng. Hắc hắc... mục đích của tôi sắp đạt thành rồi.

Với tư cách là bang chủ của một bang hội, chuyện đạt lấy nhân tâm là rất trọng yếu. Vừa rồi, đám người kia bị tôi khiêu khích đã sớm nổi trận lôi đình. Nếu lúc này Âm Ảnh cùng tôi phân chia trận tuyến, quân pháp bất vị thân, cho dù đánh không lại tôi thì anh ấy vẫn sẽ lưu lại thanh danh tốt. Nhưng Âm Ảnh lại lựa chọn thỏa hiệp với sự ngang bướng của tôi. Từ xưa tới nay, trung nghĩa không thể vẹn toàn. Anh ấy sẽ rất nhanh đánh mất nhân tâm. Mà

chuyện này, thật trùng hợp là ý đồ của tôi.

“Nhện, cô cười âm hiểm như vậy, là đang nghĩ đến ám chiêu hại người gì hả?”

“Không phải nghĩ đến, mà tôi đã làm được rồi.” – tôi cười hắc hắc.

“??” – một đồng đầu hồi nổi lên trên đỉnh đầu của ngũ tặc.

“Tôi biết rồi.” – Tuyết Mệnh nói – “Nhện muốn Âm Ảnh mất dần nhân tâm, không thể ngồi trên ghế bang chủ nữa, bắt buộc phải đưa ra lựa chọn.”

“Ha ha... Tiểu Mệnh a... cũng là cô hiểu tôi nhất.” – tôi lôi kéo ôm ấp cánh tay của Tuyết Mệnh, tranh thủ ăn đậu hũ (sờ mó)

Tứ tặc liếc nhau: – “Nhện, cô càng lúc càng nham hiểm. Vậy chúng ta sẽ làm giống như cô đã nói sao? Gặp người của Huyết Nhạn Các liền giết hả?”

“Đương nhiên. Tôi sao có thể nói chuyện mà chưa tính trước chứ?!” – tôi dương dương tự đắc nói.

“... ta bắt đầu thấy tội nghiệp cho Âm Ảnh rồi.”

“... ta cũng vậy.”

Bốn ngày sau đó có thể nói là thời gian đại hạn của Huyết Nhạn Các. Tôi mang theo ngũ tặc cùng 12 hộ vệ hoàng gia, mỗi ngày dạo chơi trong Tô Nhiếp thành, hề gặp bang chúng Huyết Nhạn Các là giết, quang minh chính đại giết, không sợ bộ khoái đến công tay, không sợ người chơi khác khinh bỉ.

Chuyện bạo động như vậy đương nhiên không thoát khỏi con mắt của Hồng Hoang Nhật Báo. Một phóng viên không sợ chết đã đến phỏng vấn trực tiếp khi tôi đang ra tay chém người. Tôi nhìn Tiểu Tặc, phát ra một ánh mắt đồng ý. Tiểu Tặc liền thêm mắm thêm muối, đem toàn bộ sự tình từ đầu đến cuối kể ra hết.

Ngày hôm sau, tiêu đề trên trang đầu của tờ nhật báo như sau [Sự thật đằng sau hành vi tàn sát điên cuồng ở Tô Nhiếp thành – Quan hệ mờ ám giữa bang chủ Huyết Nhạn Các và đoàn trưởng Tật Phong Lữ Đoàn]. Bài phóng sự đã vạch trần sự việc, rằng Tật Phong Lữ Đoàn sở dĩ điên cuồng đồ sát Huyết Nhạn Các bang chúng là vì trả thù sự bội tình bạc nghĩa của Âm Ảnh đối với Tri Chu.

Sau khi bài báo xuất hiện, diễn đàn cũng trở nên náo nhiệt cực kỳ. Rất nhiều người chơi đang có bất mãn với Huyết Nhạn Các liền lên tiếng ủng hộ Tật Phong Lữ Đoàn, bảo rằng nam nhân bạc tình nên chết hết đi. Ngược lại, đám fan ủng hộ Âm Ảnh lại mắng chửi phóng viên bịa đặt. Trong khoảng thời gian ngắn, diễn đàn tràn ngập khói súng. Mọi người đều nhao nhao góp vui. Mà tôi, cái người khởi xướng chuyện này, lại vui tươi hơn hờ ở trong hoàng cung, nhàn nhã nằm trên ghế dựa, ăn hoa quả, uống rượu ngon.

Nhìn về mặt hả hê của tôi, ngũ tặc đều lắc đầu ngán ngẩm.

“Haiz... Nhện a... thật không biết phải nói sao với cô nữa. Nếu nói cô là hồng nhan họa thủy, thì cô đâu có đẹp khuynh quốc khuynh thành đến vậy. Nếu nói cô là loạn thế cường đạo, thì cô lại không làm chuyện gì thương thiên hại lý. Nhưng cô đi đến đâu là gà bay chó sủa đến đó. Haiz da... lần này Huyết Nhạn Các bị cô chính chết rồi.”

“Đúng vậy. Vốn thanh danh của Âm Ảnh ở Tô Nhiếp thành rất tốt, được một đồng người ủng hộ. Nhưng bây giờ... đoán chừng chỉ còn một nửa.”

“Thảm nhất chính là Hồng Bò Cạp. Mỗi lần đi ra ngoài đều bị Nhện ám toán. Có lẽ cô nàng hiện giờ mỗi ngày đều gặp ác mộng, chắc sắp điên đến nơi rồi.”

“Chiều này đúng là quá độc. Chúng ta có thể quang minh chính đại giết người đạt công huân, lại không bị người đời bêu rếu, một chút di chứng về sau cũng không có... ha ha... nếu không phải chúng ta cần gặp Trâu Bò Bang, ta thật muốn cả đời ở chỗ này giết người a...”

“Nếu chúng ta ở đây, Huyết Nhạn Các chắc phải dời tổng hội đi nơi khác rồi.”

Mọi người càng nói càng hưng phấn, tôi thầm nghĩ, cbn, các người so với ta còn hả hê hơn, như thế nào chỉ phi nhổ mỗi một mình ta chớ... sao không phi nhổ bản thân hả... không phải các người cũng tham dự vào sao...

“Tốt rồi... chậm trễ lâu như vậy, đã đến lúc chúng ta đi gặp Thiên Hạ Long Quý.” – tôi đứng lên, duỗi lưng một mồi – “Tôi đi chào tạm biệt Phạm Lộ xong thì chúng ta khởi hành.”

Tôi quay người, vừa đi vừa hát “chúng tôi là sâu ăn hại... sâu ăn hại...”

“Nhện dùng một câu hát liền nói toạc cả thiên cơ nha. Hành vi này chỉ có thể hình dung bằng ba chữ “sâu ăn hại”. Quá chính xác.”

“Hình như ta nghe Nhện hát là “chúng tôi” a... không phải muốn đem chúng ta cùng tính vào hay sao? Chúng ta là soái ca mỹ nữ, ngọc thụ lâm phong, chính nhân quân tử, làm sao có thể là sâu ăn hại chứ?!” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nói.

Cả đám khinh bỉ hần: – “Hiện tại chúng ta là người cùng thuyền, chẳng lẽ người muốn thoát ly đoàn đội hả?”

Nhìn 4 đôi mắt lóe sáng hàn quang, Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó đỏ mặt hỏi, trái lương tâm nói: – “Làm sao có thể chứ? Ta là loại người đó ư? Sâu ăn hại

rất tốt. Ta từ nhỏ đã có nguyện vọng tương lai trở thành một con sâu ăn hại của tổ quốc.”

“Coi như ngươi thức thời.”

Tôi tìm thấy Lưu Tinh và Phạm Lộ ở chiến đấu tràng. Lưu Tinh đúng là vũ si (người si mê võ thuật), mỗi ngày đều lôi kéo đám cấm vệ quân ra đây tỷ thí, khiến cho vị thống lĩnh cấm vệ quân khổ không thể tả.

Lại nói, trong vài ngày ở đây, tôi phát hiện đại hoàng tử Huyền Phong cũng không phải là loại người như Lưu Tinh đã miêu tả. Ngoại trừ sự mê gái và tính tự kỷ thì anh ta không có khuyết điểm nào nữa. Nói tóm lại Huyền Phong đủ tư cách là một vị hoàng tử tốt. Anh ta yêu thích Phạm Lộ, chính xác, nhưng chưa từng làm ra những hành động quá phận nào. Hai anh em mỗi ngày đều cãi nhau, nhưng chuyện này trong mắt tôi liền giống hai tên trẻ con đang giành kẹo.

Hai người bọn họ có tính cách khác nhau một trời một vực, nhưng bọn họ có chung một suy nghĩ: không chịu làm thái tử, hay nói cách khác, không ai muốn lên làm vua. Huyền Phong đưa lý do, làm vua quá bận rộn, ảnh hưởng đến chuyện tán gái của hắn. Lưu Tinh đưa lý do, làm vua không được tự do, không thể đi chơi đây đó. Thật, có hai hoàng tử như vậy, Tô Nhiếp tộc đúng là bất hạnh trong bất hạnh mà.

Quốc vương của Tô Nhiếp tộc lúc trước cũng thấy hành vi của Huyền Phong không đủ đứng đắn, cho nên muốn lập Lưu Tinh làm thái tử. Chính vì chuyện này mà Lưu Tinh mới đào thoát, rời nhà trốn đi. Không ngờ lại bị Huyền Phong cực kỳ âm hiểm dùng một cái lệnh truy nã bắt trở về. Bởi vậy, Lưu Tinh hận Huyền Phong đến nghiền răng nghiền lợi. Chỗ nào có Huyền Phong sẽ không thấy mặt Lưu Tinh, chỗ nào có Lưu Tinh thì Huyền Phong sẽ tận lực tránh mặt, đơn giản vì anh ta đánh không lại kiếm thánh.

Nhưng mà hiện tại, tôi nhìn thấy Lưu Tinh, Phạm Lộ và Huyền Phong ở cùng một chỗ. Vốn chuyện này không kỳ quái. Hoàng cung không mấy lớn, chạm mặt nhau là bình thường. Chuyện kỳ lạ chính là bọn họ không có cãi nhau!?! Hơn nữa còn tâm bình khí hòa thương lượng chuyện gì đó?! Kỳ tích nha~ tôi cũng muốn nghe nha.

“Lưu Tinh, Phạm Lộ... à... đại hoàng tử, xin chào.” – tôi mỉm cười tiến tới.

“Ngươi đến rồi.” – Lưu Tinh trông thấy tôi thì cao hứng, đưa tay mời tôi ngồi xuống, sau đó nói với Huyền Phong – “Đây chính là Tri Chu mà ta vẫn nhắc tới. Chuyện này cứ phó thác cho nàng là thích hợp nhất.”

Phó thác? Chuyện gì a? Tôi kinh ngạc nhìn bọn họ.

Huyền Phong cũng nhìn chăm chăm vào tôi, tựa như đang thưởng thức một con gấu trúc, liên tục gật đầu: – “Thực lực không tệ. Không thành vấn đề.”

Nói xong móc ra một quyển trục.

Nhiệm vụ? Có NPC chủ động giao nhiệm vụ hay sao? Tôi đờ người luôn.

“Nhiệm vụ này hơi phức tạp. Ta giải thích một chút cho ngươi.” – Huyền Phong thấy tôi đang chăm chú lắng nghe thì nói tiếp – “Hồng Hoang vẫn lưu truyền một cái truyền thuyết. Trên đại lục này tồn tại một cái mật bảo (hộp báu), gọi là Bàn Cổ thủ ấn. Cụ thể đó là cái gì không ai biết cả. Chỉ biết rằng cứ cách 1 vạn năm nó sẽ xuất hiện một lần. Kể sở hữu nó có thể thống nhất lực lượng của đại lục Hồng Hoang. Địa phương nó xuất hiện luôn luôn là tùy cơ, hơn nữa lúc nào cũng có thần thú thủ hộ bên cạnh. Từ xưa tới nay vẫn chưa có người nào có thể thành công lấy tới được.”

Huyền Phong nói tới đây liền ngừng.

Lưu Tinh nói tiếp: – “Lần này ta đi ra ngoài du lịch, khi đến Bạch Lang tộc thì nghe được một tin đồn. Bàn Cổ thủ ấn đã xuất hiện, ngay tại địa bàn của Bạch Lang tộc. Không cần biết tin tức này là thật hay giả, chúng ta cần phải xác nhận một lần. Chúng ta không muốn Bàn Cổ thủ ấn lọt vào tay của bộ tộc dã man như Bạch Lang tộc. Nhưng chúng ta không thể đi tới đó để dò la, bởi vì thân phận của chúng ta rất bất tiện. Hiện tại chúng ta muốn nhờ người đi nghe ngóng một chút về chuyện này, ngươi nghĩ thế nào?”

“Không thành vấn đề.” – tôi thở ra một hơi. Thì ra chỉ là đi nghe ngóng tin tức mà thôi. Tôi còn tưởng họ muốn tôi đi giết thần thú thủ hộ gì đó chứ. Làm tôi sợ muốn chết.

Tôi cầm lấy quyển trục, mở ra.

>> Hồng Hoang mật bảo (nhiệm vụ chính tuyến)

>> Thời điểm Huyền Phong, Lưu Tinh, Phạm Lộ tụ tập một chỗ phát mở nhiệm vụ.

>> Yêu cầu: đi Bạch Lang tộc nghe ngóng tin tức, sau đó báo tin cho Lưu Tinh.

>> Điều kiện tiếp nhận nhiệm vụ: người đã hoàn thành nhiệm vụ giải cứu phạm nhân ở Yêu Hồ tộc.

Tôi đọc xong trực tiếp té xuống đất. Trách không được lần kia Thượng Quan Tường nói tôi đã tiếp nhận 2 cái nhiệm vụ chính tuyến. Thì ra nhiệm vụ chuyển chức của Đồng Viêm chính là vòng thứ nhất của nhiệm vụ này a~

Chương 42: Khắc Tinh

Ban đầu tôi còn nghĩ đây chỉ là nhiệm vụ nghe ngóng tin tức cực kỳ đơn giản. Nhưng sự thật chứng minh, không có nhiệm vụ nào là đơn giản cả. Bởi vì nhiệm vụ này không chỉ định “tên người” mà tôi có thể đi gặp để hỏi thăm tin tức. Bạch Lang tộc có tổng cộng 1 đô thành, 4 chủ thành, 12 thành thị, cộng với hằng hà sa số thị trấn và thôn trang nhỏ. Tính ra số lượng NPC hơi bị nhiều à. Muốn từ giữa một đám người như cát dưới biển này mò ra vị NPC trong truyền thuyết để hỏi thăm tin tức, có thể phán rằng, chỉ có cảm thú mới đủ nghị lực và thể lực để hoàn thành nhiệm vụ này mà thôi.

Từ khi chúng tôi bước chân vào địa bàn của Bạch Lang tộc, hề gặp NPC là tôi kéo người ta lại để hỏi.

“Xin hỏi ngài có biết Bàn Cổ thủ ấn không?”

Không ngoại lệ, tất cả đều phát tay, khó chịu trả lời: – “Không biết!”

Đech ~ Nội tâm tôi mắng thảm. Chả trách Lưu Tinh nói đám Bạch Lang tộc rất bài ngoại (kỳ thị người ngoại tộc). Thái độ cũng quá ác liệt đi à!! Tính ra đám Yêu Hồ tộc còn có hòa khí hơn.

Cho dù vậy, tôi vẫn không buông tha cho ý định hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến. Đây là loại nhiệm vụ chỉ có thể gặp, không thể cầu. Nếu cuối cùng tôi có thể đạt được mật bảo mà nói... hắc hắc... tôi sẽ phát tài to... oa ha ha...

“Nhện, cô không sao chứ... bị người ta hung dữ xia xói vào mặt mà cô còn cười nhả nhử nữa... đầu có bệnh hả?”

“Anh mới có bệnh!!!! Tôi đang cố gắng làm nhiệm vụ mà.” – tôi mặc kệ họ, hấp tấp chạy tới trước mặt một NPC khác – “Xin hỏi...”

Ngũ tặc bắt đầu đi lắc đầu.

“Tôi thấy Nhện không bị thất tình, mà bệnh trạng của Nhện có vẻ đặc biệt hơn à. Nào là bạo lực, khát máu, hung hăng, còn có chứng cuồng làm nhiệm vụ nữa.”

“Phải đó. Nói cái gì mà nhiệm vụ chính tuyến. Bộ trong Hồng Hoang có nhiệm vụ chính tuyến sao? Chưa bao giờ nghe nói qua. Đây cũng không phải là trò RPG.”

Ngũ tặc căn bản không tin tôi nhận được nhiệm vụ chính tuyến.

“Nhện!!” – cả đám thúc dục – “Cô còn hỏi thăm lần nữa như vậy chắc đến sang năm chúng ta cũng không tới được Sắc Trảo thành quá.”

“Được rồi, hỏi một lần cuối cùng nữa thôi.” – tôi vừa vịn chạy tới trước mặt một NPC.

“Này... vừa phải thôi, cô đã nói 10 lần cụm từ “cuối cùng” rồi đó có biết hay không hả? Nếu cô không đi, bọn tôi liền ném cô lại đây.”

Thiệt ~ cái chức đoàn trưởng này đúng là không có quyền lực gì cả.

“Rời rồi...” – sau khi không có được đáp án như mong đợi, tôi buồn bã chạy về bên cạnh ngũ tặc – “Chúng ta truyền tống sang Sắc Trảo thành thôi.”

Sắc Trảo thành là đô thành của Bạch Lang tộc, cũng là địa bàn của Trâu Bò Bang. Trong Hồng Hoang, hề là bang hội hơi có tiếng tăm một chút đều tận lực tránh chạm trán với nhau, ví dụ sẽ không xây tổng đàn bang hội trong cùng một thành thị. Thứ nhất, tránh xảy ra xung đột lợi ích. Thứ hai, giảm thiểu những tranh chấp vô vị, bởi vì hề đánh nhau là phải tốn tiền, càng là bang hội lớn thì lại càng để ý đến vấn đề ngân khố. Thứ ba, để quản thúc địa bàn. Trâu Bò Bang là chính là ví dụ tốt nhất cho cách vận hành bang hội trong game online. Nghe đồn, Sắc Trảo thành là nơi có trị an tốt nhất nhì của Hồng Hoang. Có thể nói là ngoại trừ địa bàn của Yêu Hồ tộc thì nó là nơi an toàn nhất.

Tôi bắt đầu thấy tò mò về tên Thiên Hạ Long Quý. Tên này xếp thứ nhất trên BXH tổng hợp thực lực. Nghĩa là toàn bộ thời gian của hắn đều dồn vào chuyện luyện cấp. Dù sao trong thế giới này khó có thể gặp được một người có mệnh số tốt như tôi vậy (thăng cấp nhanh). Tôi là động vật quý hiếm nha. Vậy mà tên này còn có tinh lực để kinh doanh bang phái, hơn nữa còn quản lý rất tốt?! Chẳng lẽ 1 ngày 24 giờ hắn đều không ngủ không nghỉ để online? Cho dù là game thủ chuyên nghiệp cũng chưa chắc làm được như vậy a. Không biết tên này là cảm thú gì? Có ba đầu sáu tay? Hay là có chín đuôi (hồ ly)? Nhất định tôi phải đi ngó mặt một lần mới được.

Sắc Trảo thành, giống như tên gọi, là một thành thị xây theo dạng hình cung, tựa tựa như móng vuốt của cự thú. Toàn bộ thành thị nằm trên một mảnh đất phì nhiêu màu mỡ. Hệ thống phòng ngự cực kỳ nghiêm cẩn. Tất cả công trình kiến trúc đều rắn chắc hơn Hỗn Loạn Chi Đô. Tôi không thể tưởng tượng nổi năm xưa Yêu Hồ tộc làm thế nào công phá ngôi thành này?!? Họ đã tốn bao nhiêu công sức?!? Nếu nhớ không lầm thì Đồng trưởng lão kể chuyện này đơn giản nhẹ nhàng giống như thổi bong bóng vậy. Mặc dù ông ấy mắc bệnh khoái nỏ nhưng chiến thắng của Yêu Hồ tộc là sự thật, tôi đã được Đồng Viêm chứng thực chuyện này. Chẳng lẽ Yêu Hồ tộc rất mạnh hay sao?

Tôi lại nhớ tới chuyện Đồng trưởng lão nói tôi có thể biến thành yêu quái... hắc hắc... nếu tôi có thể biến thân thành yêu hồ thì tốt biết bao nhiêu... há há...

Trong lúc tôi đang yy, ngũ tặc đã kéo tay tôi đến trước đại môn của Trâu Bò Bang.

“Chúng tôi là Tật Phong Lữ Đoàn, có hẹn trước với bang chủ của quý bang. Phiên huynh đệ vào thông báo một tiếng.” – Đồi Trắng Thay Đen thấy tôi còn đang mê mang trong giấc mộng nên chủ động mở miệng.

“Tật Phong Lữ Đoàn?” – cậu chàng bảo vệ sừng sốt, sau đó cao hứng cười toét miệng – “Không cần thông báo. Mời mọi người đi theo tôi. Lão đại đã chờ các bạn hơn nửa ngày rồi.”

Tôi lại bị ngũ tặc ôn nhu lôi kéo đi vào tổng đàn của Trâu Bò Bang.

Vừa nhìn thấy Thiên Hạ Long Quý, tôi đột nhiên có cảm giác sờn gai ốc. Đó là cảm giác khi một người đi đêm, trên đường không chút ánh sáng, bỗng nhiên từ đằng xa vang lên tiếng bước chân lộp cộp. Lộp cộp. Ngóai đầu lại nhìn thì không thấy nửa cái bóng người. Cảm giác cực kỳ khủng bố.

Ài... tôi không nói hấn lớn lên giống quái nhân. Kỳ thật hấn trông như một người đàn ông bình thường của xã hội, chính là cái loại ra đường quơ tay liền có một bó to. Nhưng cặp mắt của hấn... phải nói là... làm cho người khác không dám nhìn thẳng, không dám tới gần. Là cặp mắt có thể nhìn thấu hết thấy, khiến người đối diện có cảm giác bản thân bị lột sạch trơn, trần truồng đứng trước mặt hấn, không che đậy, không an toàn.

Lạnh run ~ Đáng sợ quá.

“Tại hạ là Thiên Hạ Long Quý. Nghe danh đã lâu, hiện tại mới có dịp gặp mặt, thật là vinh hạnh.” – hấn nói xong liền vươn tay.

Tôi loáng một cái đã đem Đồi Trắng Thay Đen kéo ra chắn trước mặt, cười cứng ngắc nói: – “Cái chức đoàn trưởng của tôi chỉ là làm kiếng thôi. Đây mới là đoàn trưởng chính thức của Tật Phong Lữ Đoàn. Có chuyện gì cứ nói với anh ấy.”

Nói xong, tôi đưa tay đẩy Đồi Trắng Thay Đen lên phía trước, còn bản thân thì lĩnh ra đằng sau trốn sau lưng Tuyệt Mệnh.

Ngũ tặc quái dị nhìn tôi, không biết tôi đang đùa giỡn cái gì. Nhưng mọi người biết tôi làm việc gì cũng đều có lý do, cho nên cả bọn rất biết phối hợp để diễn tròn vai.

“Đồi Trắng Thay Đen, là lão đại của đám tặc này.” – Đồi Trắng Thay Đen bắt tay Thiên Hạ Long Quý.

Đồ mờ hôi ~ Tôi không phải tặc a, lão đại. Kháng nghị. Cực lực kháng nghị.

Cả đám cùng ngồi xuống, tôi nhạy cảm nhận ra được, Thiên Hạ Long Quý tuy vừa nói chuyện vừa nhìn Đồi Trắng Thay Đen nhưng sự chú ý của anh ta toàn bộ đều đặt trên người tôi. Cái loại cảm giác này khiến tôi bị phỏng mộng, đứng ngồi không yên.

Tên này bị làm sao vậy trời?! Muốn ngắm mỹ nữ thì nhìn Tuyệt Mệnh kìa. Tại sao lại để ý đến tôi chứ, thật khiến tôi... mắc tiểu, muốn đi vệ sinh rồi.

“A... xin lỗi đã đến trễ. Nghe nói Tật Phong Lữ Đoàn đến rồi. Họ ở đâu?” – theo sau âm thanh thánh thót là một cô bé thuật sĩ cực kỳ đáng yêu. Vừa bước vào phòng, bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của Thiên Hạ Long Quý thì cô bé liền cup tai, giống như chuột thấy mèo, ngoan ngoãn tìm một chỗ hẻo lánh ngồi xuống. Nhưng đôi mắt không trung thực cứ nhìn tới nhìn lui, đảo qua đảo lại trên người sáu đứa chúng tôi, vẻ mặt hiếu kỳ, tựa như sáu đứa chúng tôi là thổ dân Châu Phi.

“Tiểu Miêu, đây là Tật Phong Lữ Đoàn. Đây là đoàn trưởng của họ, Đồi Trắng Thay Đen.” – Thiên Hạ Long Quý lên tiếng giới thiệu – “Đây là Mèo Lười Biếng, thư ký của tôi.”

Loảng xoảng ~ cả đám té cái rầm. Không hổ là Hồng Hoang đệ nhất đại bang nha. Bang chủ còn có thư ký riêng nữa. Đúng là trâu bò mà.

“Ai trong hai chị là Lạc Thủy Tri Chu?” – Mèo Lười Biếng đảo mắt qua lại giữa tôi và Tuyệt Mệnh.

“?!?” – tôi sợ hãi kêu lên trong lòng. Tôi chưa từng tiết lộ danh tánh. Người bên ngoài bình thường chỉ biết tôi có tên là Tri Chu, biệt danh là Nhện, không ai biết tên đầy đủ của tôi là Lạc Thủy Tri Chu. Bọn họ làm sao có thể biết? Chẳng lẽ trong Trâu Bò Bang có người quen của tôi? Nghĩ thế, tôi liền lên tiếng trả lời – “Là chị. Làm sao em biết tên chị?”

“Em chi đoán thôi ~”

Bịch ~ tôi té. Đoán? Tôi khóc chết. Bình thường tôi gài bẫy người khác. Hôm nay, tôi bị một cô bé đáng yêu moi móc tâm gan. Tôi... không muốn sống nữa. Huhu...

Nhìn thấy thần sắc bi phần đau thương của tôi, ngũ tặc gửi cho tôi một ánh mắt đồng tình.

“Hiện tại cao thủ nặc danh đứng đầu bảng đẳng cấp cũng là chị đúng không ạ? Em biết là em không có đoán sai mà.” – Mèo Lười Biếng dương dương tự đắc.

Bùm ~ thêm một quả lựu đạn được quăng ra.

Cbn, cô bé này rốt cuộc là người ở đâu ra? Tôi liệu mạng che giấu bí mật, sao cô bé lại dễ dàng phát hiện rồi. Tôi... thật sự là thất bại a~

Tôi lại không biết, những điều Mèo Lười Biếng nói ra chính là kết luận mà Thiên Hạ Long Quý và Trâu Bò Bang phải gian khổ điều tra mới có được. Mà Mèo Lười Biếng thông dong mớ lời vào lúc này cũng là mưu kế của Thiên Hạ Long Quý.

Tôi có một khuyết điểm rất lớn. Đó là tôi không thể nói dối trước mặt những cô bé đáng yêu. Tôi đau khổ ngắc đầu, vô tình nhìn thấy một tia đắc ý trong mắt của Thiên Hạ Long Quý. Đồ mờ hồi ~ Chẳng lẽ bọn họ đã lập mưu từ trước? Chẳng lẽ trên dưới Trâu Bò Bang đều đã biết thân phận của tôi? Bọn họ cũng quá tà môn đi à.

Nghĩ tới đây, tôi triệt để nhận thua. Người ta đã điều tra đầu ra đó, cho dù tôi muốn chối cũng chối không xong, còn không bằng nhận thua một cách thống khoái để lưu lại ấn tượng tốt.

“Đúng vậy. Chính là chị.” – tôi làm ra vẻ thờ ơ không chút để ý, trong nội tâm đã đem mười tám đời tổ tông nhà Thiên Hạ Long Quý ra nguyên rủa một trăm lượt.

Tuy đã điều tra nhưng khi nghe lời xác nhận chính thức, Thiên Hạ Long Quý vẫn chấn kinh trong lòng. Hắn bắt đầu suy tư. Có nên hỏi tiếp bí quyết thăng cấp của cô ấy không? Có nên hỏi về che dấu chức nghiệp không? Vấn đề này khá riêng tư. Có vẻ cô ấy phòng bị với mình nhưng lại không chút cảnh giác với Tiểu Miêu. Hay là tìm cơ hội để Tiểu Miêu thăm dò sau? Nghĩ tới đây, Thiên Hạ Long Quý liền nói một câu lập lòe nước đôi.

“Xem ra Tri Chu đoàn trưởng cũng giống tôi, đều gặp kỳ ngộ a~” – hắn nhìn tôi cười cười, sau đó lái câu chuyện sang chủ đề đất phong lệnh.

Tôi không yên lòng, ngược lại càng lo lắng hơn. Bởi vì tôi cảm giác được, anh ta chưa buông tha tôi dễ dàng như vậy, khẳng định còn có âm mưu. Nếu tôi còn ngồi ngốc ở đây một hồi, nói không chừng chưa hết một tuần trà liền sẽ moi toàn bộ ruột gan ra để trên bàn dâng tặng người ta. Không được. Tôi phải mau chóng rời khỏi đây.

Nghĩ tới đây, tôi vội cắt đứt lời của Đồi Trắng Thay Đen: – “Đại ca móc túi, hiện giờ chúng ta ngồi đây thảo luận cũng vô dụng thôi. Không phải chúng ta từng nói có thể hệ thống sẽ không đổi mới tái sinh hay sao? Hoặc là Long Tức Mê Cung đã có biến hóa nào đó. Không bằng cứ thực hiện kế hoạch lần trước chúng ta đã bàn, để cho tôi đi thăm dò một lần.”

Thừa dịp Thiên Hạ Long Quý không chú ý, tôi tận lực nháy mắt với Đồi Trắng Thay Đen, mặc dù anh ta không hiểu tôi muốn làm gì nhưng vẫn biết ý mà đáp ứng yêu cầu của tôi.

Đồi Trắng Thay Đen gật đầu: – “Nói cũng đúng. Vậy cô đi xem thử trước đi.”

Tôi không nói thêm lời nào, trực tiếp sử dụng một chiếc ngư không phi hành, từ phòng họp bay ra khỏi cửa sổ, biến mất ở đường chân trời. Một đám cao tầng của Trâu Bò Bang đều há hốc mồm. Thiên Hạ Long Quý ngáp ngừng mở miệng, giống như muốn nói cái gì lại không biết phải nói làm sao.

Đồi Trắng Thay Đen không nhanh không chậm nói: – “Đó là tuyệt chiêu của bọn tôi. Nhờ nó mới có thể chạy trốn thoát mạng.”

“Tôi không phải muốn nói tới chuyện đó.” – Thiên Hạ Long Quý bắt đầu dĩ cười – “Tôi chỉ muốn nói hình như Tri Chu đã đi nhầm đường rồi...”

Ngũ tặc đồng thời nhò một giọt mồ hôi lạnh. Nội tâm chửi thề, bệnh tâm thần của Nhện hôm nay lại tái phát à? Sao có thể phạm sai lầm trầm trọng như vậy chứ...

Cho đến lúc đã thoát khỏi Sắc Trảo thành, tôi mới phát hiện mình đi nhầm hướng. Cbn, đều do tên Thiên Hạ Long Quý làm hại, đem tôi dọa đến mức không phân biệt được chuyện gì đang xảy ra luôn. Dù sao cũng sai đường rồi... cứ đi luôn vậy. Long Tức Mê Cung có một nửa diện tích nằm trên địa bàn của Bạch Lang tộc, cho nên tôi chạy không lâu thì tới nơi. Lúc này tôi nhận được tin nhắn của Đồi Trắng Thay Đen.

“Nhện, cô không sao chứ? Vì sao lại giống như chạy trốn trời chết thế? Đến phương hướng cũng nhìn sai?”

“Tôi không sao. Chỉ là tên Thiên Hạ Long Quý kia thật đáng sợ. Tôi sẽ không bao giờ... gặp mặt hắn nữa. Về sau, toàn bộ vấn đề liên quan tới Trâu Bò Bang liền giao cho anh xử lý.”

Yên tĩnh vài giây...

“Hahahahaha~” – đầu bên kia đột nhiên bộc phát một chuỗi tiếng cười, không phải của một người mà là của một đám – “Nhện a~ không ngờ cô lại sợ tên Thiên Hạ Long Quý kia... haha... buồn cười quá... bọn tôi còn tưởng cô không sợ trời không sợ đất chứ.”

“Lăn!” – tôi phiền muộn hét lên – “Tên đó chính là khắc tinh của tôi. Về sau, tôi phải cách hắn càng xa càng tốt. Tôi không nói giỡn đâu. Anh nghiêm túc cho tôi.”

Tôi giận ~ Bọn họ còn đang cười lăn lộn.

Không thể nhịn nổi nữa. Ba~ tôi tắt máy truyền tin. Mang một bụng lửa giận, tôi đi vào Long Tức Mê Cung. Hừ hừ... bây giờ ai dám chọc tới bà, bà liền cắn hắn.

Bởi vì cửa vào lần này không giống lần trước, cho nên tôi vòng vo cả buổi mà chẳng tìm được đường. Cuối cùng tôi lén lút đi theo một đội ngũ kia mới tới được chỗ của Hắc Long. Đến đây thì tôi nhớ đường nhưng để tránh phiền toái, tôi giả bộ là người tới soát quái kiểm kinh nghiệm. Đội ngũ bên kia thấy tôi chỉ đi một mình nên một hồi liền không chú ý nữa. Bởi vì ai cũng biết là sức của một người thì không tài nào thắng nổi Hắc Long.

Tôi vừa đánh quái vừa chú ý tình huống. Đội ngũ bên kia có chừng 300 người. Nơi này có sức chứa tối đa là 1000 người, có thể tham gia chiến đấu thì chỉ được 500 người. Đội ngũ này xem như lợi hại. Lấy trình độ đẳng cấp hiện giờ của người chơi, 300 người vẫn có thể đánh bại Hắc Long. Nhưng đánh Kim Long thì... có lẽ dư nhiều lắm á. Nhìn bộ dáng của họ, có vẻ đã quyết định sẽ thử sức một phen.

Một vị đoàn trưởng bỗng nhiên lên tiếng hỏi tôi: – “Bạn ơi, có muốn nhập đội với chúng tôi để đánh boss không?”

Tôi lắc đầu: – “Tôi lại không cần đất phong lệnh, tổ đội làm gì. Không đi.”

Anh chàng cầm cây búa này gọi là Cuồng Chiến, có lẽ cũng cùng suy nghĩ như tôi, cô em gái này chắc tới đây đánh quái thăng cấp, không có bang hội nên sẽ không cần đất phong lệnh, thế là anh chàng cười nói với tôi.

“Vậy bạn cứ tiếp tục đánh quái đi nha, cẩn thận một chút, quái ở đây rất mạnh.” – nói xong liền quay về đội ngũ.

Hắc hắc... nội tâm tôi cười thầm. Đây chính là cơ hội tốt. Thừa dịp bọn họ đánh boss, không rảnh chú ý tới người ngoài, tôi lặng lẽ tìm một góc tối không có ai, tôi sử dụng biến thân thuật...

“Vợ ơi, hình như anh vừa thấy một con hồ ly xông vào bên trong.” – một thuận chiến sĩ nói với cô bạn gái.

Cô nàng thuật sĩ liếc một cái: – “Anh nhìn gái đẹp đến hoa mắt hả? Ở đây ngoại trừ hai con rồng thì làm gì có con thú nào khác?”

“Anh thật sự nhìn thấy...”

“Còn cái?”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Nước Mắt Tuôn Rơi

Lần này không có tên cuồng theo dõi Thiên Ngu Cam, tôi không cần lo lắng sẽ có người từ bên cạnh nhảy ra hù chết, cho nên dưới hình dáng hồ ly, tôi nghênh ngang đi vào từ chính điện.

Cuối thông đạo, cảnh tượng không khác gì với lần trước. Hệ thống đã đổi mới. Trên bức tường xuất hiện thêm một giàn cây tiên tử. Cây này có tên gọi rất đẹp nhưng thực chất là giống cây ăn thịt người. Đồ mờ hồ ~ May mắn lần này tôi không có ý định đào tường.

Tôi quan sát Kim Long, gia hỏa này không biến hóa chút nào. Thời gian dài như vậy cũng không thấy nó lớn hơn?! Chẳng lẽ loài rồng phát dục chậm hơn lẽ thường hay sao cả? Tôi nhìn hai cục u lên trên đầu của nó, nuốt nước miếng, nghe nói long giác (sừng rồng) rất cao giá, không biết gia hỏa này bao giờ mới mọc sừng đây ta???

Quầy đầu, vẫy hết mấy ý nghĩ xấu xa ra khỏi óc, tôi nhanh chóng leo lên cây. Hắc hắc... nói về kỹ năng leo cây của hồ ly, có lẽ tôi chính là đệ nhất rồi.

Nhìn ba cái lệnh bài đang đưa trước mắt, tôi chưa vội hái xuống, bởi vì tôi đang bận suy nghĩ. Dựa theo kế hoạch thì đám người Trâu Bò Bang sẽ dụ quái, tôi thừa cơ hội vào trộm lệnh bài. Hiện tại lại có một đám người không biết trời cao đất rộng đang dụ quái giùm cho tôi ở bên ngoài. Khi Hắc Long rơi một nửa máu, Kim Long sẽ chạy ra hỗ trợ, đúng lúc đó mà tôi trộm lệnh bài rồi thoát đi thì sẽ rất thuận tiện. Tỷ lệ chạy trốn thành công rất cao, nhưng đổi lại, đám người bên ngoài sẽ nhìn thấy mặt tôi.

Vừa rồi tôi dùng hình dáng hồ ly để tiến vào, cho nên chỉ cần là người thông minh một chút liền có thể suy đoán ra: đi vào một con hồ ly, đi ra lại là hình người, chẳng lẽ con hồ ly kia chính là người này biến thành? Mà như vậy thì bí mật của tôi sẽ phơi trần ra ánh sáng. Không được, kế hoạch này không ổn.

Làm sao mới tốt đây? Chẳng lẽ thật sự phải đợi đi cùng với tên Thiên Hạ Long Quý?... Đau đầu quá á ~ Nếu có thể xử lý không phi hành trong mê cung thì tốt quá, đáng tiếc Long Túc Mê Cung có cấm chế, không thể sử dụng bất kỳ phi hành thuật pháp nào.

Không thì chấp nhận rút một cấp để trở về điểm hồi sinh?! Trong đầu tôi toát ra suy nghĩ này. Kỳ thật, rút cấp đối với tôi chẳng là gì. Người khác có thể rất đau lòng khi rút cấp, cũng phải thôi, bởi vì quá trình thăng cấp rất vất vả. Nhưng cả hai lần tôi thăng cấp đều giống như ngồi hỏa tiễn, vù vù liền tới nơi. Chẳng những tôi không thể cảm thụ được sự gian nan khi soát quái thăng cấp của người chơi, mà bởi vì không cần thăng cấp, thời gian bình thường của tôi trôi qua rất thoải mái chán.

Trước mắt, phương pháp này là hữu hiệu nhất. Rút 1 cấp, mất 2 điểm thuộc tính. Có lẽ còn cho tôi cơ hội thử lại cảm giác đi soát quái thăng cấp nữa cơ. Nghĩ tới đây, tôi liền hạ quyết tâm, lập tức khôi phục hình người, nhanh tay đem 3 cái đất phong lệnh ném vào đai lưng, sau đó nhắm mắt chờ chết.

Vù ~ một hồi gió mạnh thổi vào cơ thể khiến tôi không thể hít thở. Đến rồi!

Phập ~ là móng vuốt của Kim Long chớp trúng tôi.

Lần trước bị chim hồng tước giết, tôi đang ở trong trạng thái ngốc trệ, chưa kịp cảm giác gì đã nghèo mất tiêu. Lần này, tôi phải hết sức tận hưởng cảm giác tử vong.

Thế nhưng, tử vong không đến. Khi tôi cảm giác bản thân đang bay lên không trung thì kinh ngạc mở mắt. Tôi choáng ~ Kim Long chớp lấy tôi bay lên trời? Chẳng lẽ nó muốn cho tôi chơi trò nhảy bungee*. Tôi nhìn ánh mắt hưng phấn của Kim Long, phiền muộn than thở trong lòng, này tiểu đệ, ta tuyệt đối không thích mấy trò cảm giác mạnh à.

Nếu tôi có thể sử dụng ngự không phi hành, tôi sẽ không sợ nó. Nhưng mà... trong khu vực này, thứ duy nhất có thể phi (bay) là nó, các giống loài khác muốn bay cũng bay không được.

Ngay lúc tôi cho rằng Kim Long sẽ ném tôi xuống đất tan xương nát thịt để trừng phạt cái tội trộm lệnh bài thì nó lại làm một động tác vượt ngoài tưởng tượng của tôi. Tên gia hỏa biến thái này vậy mà lại nắm lấy tôi rồi lắc như điên. Trong đầu tôi chợt nhớ tới một câu tục ngữ, nông phu trồng vườn, trước khi hái sẽ rung cây.

Tôi tình nguyện bị ngã bẹp dí thành nhân bánh bao a~ Tôi bị lắc đến choáng váng đầu óc, trời đất quay cuồng. Trong đầu chợt nghĩ, tên ngốc này không phải cho rằng cứ lắc như vậy thì lệnh bài trong người tôi sẽ rớt ra chứ? Đồ mô hôi ~

Không được. Tiếp tục như vậy, ngay cả túi mật của tôi cũng sẽ bị nó lắc cho rớt ra mất. Tôi chịu đựng cảm giác nôn mửa, lòi trong đai lưng ra một cái móc câu, hắt lên. Móc câu theo quán tính liền bay một vòng lên không, tôi cắn chặt răng nắm chặt đầu dây.

Tiểu tử, có ngon người buông ta ra a~

Có lẽ cảm giác được ánh mắt khiêu khích của tôi, Kim Long ngừng việc rung lắc, trợn mắt nhìn tôi, buông một tay, sau đó vươn móng vuốt rờ sau lưng. Trên mặt nó hiện lên biểu hiện kinh ngạc, lại nhìn sợi dây tôi đang nắm trong tay, biến thành biểu hiện phẫn nộ. Nó thả tay, xòe móng, ý đồ cào chết tôi. Tôi đương nhiên không bỏ lỡ thời cơ, nhanh chóng nắm sợi dây bay vù lên lưng nó.

Kim Long nổi giận rồi. Tên nhân loại bé nhỏ dám coi rẻ tôn nghiêm của nó, tội không thể tha. Kim Long bắt đầu ở trên không trung bay ngang bay dọc, xoay tới xoay lui, sau đó xử ra Kim Long vẩy đuôi, Kim Long thân công, Kim Long phun lửa, Kim Long phun nước miếng...v.v... nói chung là đủ loại tuyệt chiêu.

Ờ ờ, người cho rằng người là vận động viên thể thao hả? Tôi nằm rạp trên lưng Kim Long, cố gắng giữ cho đầu óc thanh tỉnh. Mấy phiền vẩy rồng cực kỳ trơn trượt, tôi phải dùng hết khí lực toàn thân để vừa nắm vừa cào vào đó để bản thân không bị bay ra ngoài. Trong nội tâm, tôi đã lòi tổ tông mười tám đời của con rồng này ra hỏi thăm một lượt, vẫn chưa hết giận, tôi dứt khoát dùng chân đạp liên tục vào lưng nó. Mặc dù chỉ là công kích vật lý bình thường, hệ thống khấu trừ tượng trưng là -1. Nhưng tôi lại thấy hả giận dễ sợ!!!

Rống ~ Kim Long phát hiện tôi công kích nó, nộ khí tăng lên, cũng không quản sẽ tự làm thương chính mình, nó quay đầu phun ra một ngụm lửa.

Cbn! Tôi may mắn tránh thoát nguy hiểm, nội tâm buồn bực, cứ tiếp tục thế này, người không nhịn nổi nhất định là tôi. Bởi vì thể lực của tôi tiêu hao rất nhanh, mà tôi lại không nghĩ ra được biện pháp nào để đối phó với Kim Long. Haiz... con rồng chết tiệt. Nhanh chóng giết chết tôi một cách thống khoái không phải được rồi sao?! Vì sao lại bắt tôi trải qua tình trạng sống không bằng chết thế này? Tôi nhất định phải kiên trì tới cùng, nhất định không cho nó đạt được mục đích. Nghĩ tới đây, tôi lại càng nắm chặt sợi dây trong tay.

Ủa? Ô biểu tượng của ngự không phi hành đang sáng lên. Tôi ngẩng đầu nhìn, phát hiện con rồng ngu ngốc này đã bay ra khỏi phạm vi của Long Tức Mê Cung. Ha ha... Bàn Cổ đại thần đúng là hiển linh. Tôi đã tìm thấy đường sống trong chỗ chết.

“Rồng ngu xuẩn, bye bye, không hẹn ngày tái ngộ.” – tôi nói với Kim Long, sau đó buông tay, lúc rơi xuống liền xử ngay ngự không phi hành, hóa thành một đạo hồng quang bay thẳng về Sắc Trảo thành

Rống!! một tiếng long ngâm đầy phẫn nộ vang lên.

Hắc hắc... người rống đi, người rống đi, ai thêm đề ý chứ. Tôi đắc ý nghĩ.

Phi hành một đoạn, tôi dừng lại, xác định đã vứt bỏ Kim Long, tôi liền huyết sáo nhảy chân sáo đến tổng đàn bang hội của Trâu Bò Bang. Ngũ tộc đang ngồi chồm hổm ngay cửa ra vào, cùng quay đầu về một hướng, thoạt nhìn rất giống đám lưu manh bảo kê.

“Đại ca móc túi, mọi người đang pò tạo đáng gì thế, cũng không có ai ở đây để thưởng thức a~” – tôi từ phía sau nhảy lên vỗ vai, tục tĩu nói.

“Nhện...” – mọi người đồng thời la lên làm cho tôi giật cả mình.

“Làm sao a~ Muốn hù chết tôi hả?” – tôi đưa tay che ngực, ủy khuất nói.

“Ặc... bọn tôi thấy cô lâu như vậy vẫn chưa về, không thể gọi điện cũng không thể gửi tin vì hệ thống thông báo là cô đang ở trong trạng thái dị thường làm mọi người lo lắng muốn chết. Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hắc hắc...” – tôi gãi đầu – “... tôi bị Kim Long đuổi giết, cho nên...”

“Cái gì!?! Bị Kim Long đuổi giết, chẳng lẽ...” – ngũ tặc nhìn tôi không thể tin nổi.

Tôi gãi đầu, lôi ra một cái đất phong lệnh: – “Tôi đã trộm được. Để kể cho mọi người nghe, cái con rồng ngu ngốc kia...”

Rống ~

Một âm thanh quen thuộc vang lên cắt đứt câu nói của tôi. Tôi ngẩng đầu. Đậu xanh rau má, con rồng ngu ngốc đó đã đuổi tới nơi rồi. Tôi giật mình, vội bay thẳng vào tổng bộ của Trâu Bò Bang, nội tâm chửi thề, cbn, chẳng phải chỉ đập nguoi vài cái thôi sao, có cần phải đuổi cùng giết tận như thế không?

Kim Long bay vào Sắc Trảo thành, được hệ thống phán định là quái vật công thành, thế là một đồng mũi tên và mồi lửa âm thầm tấn công nó.

Người chơi trong Sắc Trảo thành vừa thấy Kim Long cũng hơi sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy NPC quân đội đang công kích nó liền hưng phấn reo lên. “Quái vật công thành. Bạo chết boss đêeeeeeee!!!!” Kim Long căn bản không để ý đến mấy loại công kích lè tè nhỏ nhoi này, nó thẳng tắp xông vào tổng bộ của Trâu Bò Bang.

Tôi thấy Kim Long bay càng lúc càng thấp, cuốn đích chạy xung quanh. Lúc này, đám cao tầng của Trâu Bò Bang đã nghe được tin tức ồn ào ở bên ngoài nên lục tục xuất hiện. Tôi vừa nhìn thấy Thiên Hạ Long Quý liền vội tới, gấp gáp hỏi.

“Long lão đại, tổng bộ của các anh có mặt thất hay địa đạo nào không? Nói chung là có chỗ nào cho tôi trốn không?”

“???” – Thiên Hạ Long Quý mờ mịt nhìn tôi – “Cô trốn làm gì? Yên tâm đi, trên địa bàn của tôi, không ai dám tìm cô gây phiền toái đâu.”

“Nhưng đó là đại boss của Long Tức Mê Cung đuổi tới” – tôi sàu sảo nói – “Bởi vì giúp anh trộm lệnh bài nên mới trêu chọc Kim Long. Anh phải mau chóng tìm một nơi an toàn cho tôi trốn trốn nha.”

“Kim Long!?!?” – Thiên Hạ Long Quý không cần nghi ngờ lời nói của tôi, bởi vì Kim Long đã xuất hiện bên trên tổng bộ của bang phái – “Cô yên tâm, Trâu Bò Bang sẽ bảo vệ cô an toàn. Cô vào phòng họp trước đi. Tôi sẽ triệu tập đội ngũ đối phó với nó.”

Thiên Hạ Long Quý phát ra lời thề son sắt, sau đó mở máy, bắt đầu truyền lệnh xuống. Tôi thì chui đầu vào phòng nghị sự.

Hiệu suất xử lý sự việc của Trâu Bò Bang đúng là rất cao, chỉ một chốc liền có thể triệu tập một đám thành viên chiến đấu tầm cao. Không gian trống trải của sân trước nhanh chóng đầy nghẹt người. Quân đội NPC và người chơi ở Sắc Trảo thành cũng theo chân Kim Long xuất hiện bên ngoài tổng đàn, ba tầng trong ba tầng ngoài, đầu đầu cũng thấy người là người. Ai không biết tình huống có lẽ còn tưởng người chơi Sắc Trảo thành đang hợp tác với NPC đến san bằng tổng bộ của Trâu Bò Bang.

“Tôi có dự cảm...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó thần bí nói – “... Trâu Bò Bang hôm nay sẽ vì Nhện, ngôi sao chuyên gây họa, mà hồng bát.”

Tử tặc khinh bỉ liếc hân: – “Cái này mà nguoi cũng gọi là dự cảm hả? Người ngu ngốc nhìn tới cảnh này đều biết Trâu Bò Bang nhất định hồng bát rồi.”

“Nhưng mà nguoi nói Nhện là siêu cấp ngôi sao gây họa thì ta đồng ý. Cô nàng này đi tới đâu ở đó liền phát sinh những chuyện không thể tưởng nổi. Rất tà môn.”

“Đồng cảm”

“Chúng ta không cần phụ giúp đánh bại Kim Long sao?” – Tiểu Tặc nhìn một đám người dày đặc trước mắt, ngập ngừng hỏi.

“Đánh cái gì?” – Đồi Trắng Thay Đen trợn mắt – “Đoàn trưởng của chúng ta đã trốn mất biệt. Đoàn viên chúng ta đương nhiên là... sống chết mặc bay rồi.”

“À...” – Tiểu Tặc đổ một giọt mồ hôi, vội nhìn tứ tặc đang lười chây thây ngồi ngắm cảnh.

Tôi đương nhiên không thư thái được như ngũ tặc. Kim Long nhìn thấy tôi chạy vào phòng nghị sự liền phun một ngụm lửa. Nếu không phải căn phòng này đủ rắn chắc, tôi lúc này đã biến thành nhện nướng. Phát hiện ra đây không phải là địa phương an toàn, tôi lập tức chạy ra ngoài.

Tai nạn bắt đầu từ đây.

Hơi thở của Kim Long đi theo cước bộ của tôi, những nơi tôi đi qua nhanh chóng biến thành một đồng bừa bộn. Nháy mắt, một nửa kiến trúc của tổng đàn bang hội đã biến thành phế tích. Tôi chột dạ, nếu Thiên Hạ Long Quý bắt tôi bởi thường thiệt hại... đổ mồ hôi... tôi có đem bán mình cũng không đủ tiền để đền bù a~ Nhưng bên ngoài là một đám người chặt như nêm cối, tôi không thể sử dụng ngự không phi hành để đào tẩu nha.

Mà hình như những người có ý đồ cạo chết boss lại đang cười sung sướng. Bởi vì họ có một mồi như cực tốt là tôi. Phạm vi hoạt động của tôi bị phong

tỏa, lại hấp dẫn công kích của Kim Long, cho nên bọn họ có thể thoát tâm phóng xuất toàn bộ tuyệt chiêu sát kỹ vào boss. Từng đạo kiếm khí. Từng mảnh ánh đao. Từng đống khói lửa. Từng chùm mũi tên. Tất cả đều hướng lên người Kim Long. Mà con rồng ngu ngốc này chẳng thêm bận tâm, cứ khoát lên một cái hộ thuẫn, sau đó tiếp tục kiên trì truy sát tôi.

Đạch ~ Sao không ai tới cứu tôi vậy? Tôi mà chết thì các người cũng không sống thoải mái đâu. Tôi oán hận nghĩ.

“Nhện! Cô kiên trì một chút. Tôi sẽ nghĩ biện pháp hấp dẫn sự chú ý của nó.” – tiếng nói của Thiên Hạ Long Quý như một tiếng chuông thanh thúy vang lên trong tai tôi.

“Anh nhanh lên a ~ Tôi sắp chống không nổi rồi.” – tôi rống lên.

“Được được.” – Thiên Hạ Long Quý nói xong liền gọi tọa kỵ ra. Đồ mờ hời ~ Không ngờ là một con kền kền. Cái con chim chuyên ăn thịt người chết này nhìn rất là buồn nôn. Chỉ có thể nói, sở thích của Thiên Hạ Long Quý đúng là đặc biệt hơn người!!

Thiên Hạ Long Quý ngồi lên kền kền, sau đó bay lên trời. Con chim này bay rất nhanh, nháy mắt đã đến gần Kim Long, sau đó Thiên Hạ Long Quý làm ra một chuyện mà tất cả mọi người đều tròn mắt kinh ngạc. Anh ta thu hồi tọa kỵ, rớt xuống ngay trên đầu Kim Long. Anh ta quỳ một chân, vươn tay nắm lấy cái cục u còn chưa đủ lớn để gọi là long giác kia. Một đạo bạch quang xuất hiện, đó là đầu khí, hòa cùng màu vàng hộ thuẫn của Kim Long, trông cực kỳ đẹp mắt.

Rống ~ Kim Long nổi giận rồi. Nhưng mục tiêu lần này của nó không phải là tôi. Và bởi vì nó không thể chạm tới Thiên Hạ Long Quý, cho nên nó lại xuất ra tuyệt chiêu đã dùng khi đối phó với tôi, đó là bay lên trời.

Một đám người ngược mắt nhìn Kim Long biến mất trong tầng mây. Thiên Hạ Long Quý vẫn quỳ trên đầu con rồng đó.

Tôi cười vui vẻ trong lòng. Xem ra Thiên Hạ Long Quý cũng sẽ ném thử cảm giác bị rung lắc quay cuồng rồi.

Nửa tiếng trôi qua...

Một giờ trôi qua...

Lại thêm nửa tiếng...

Rống ~ Ngay lúc mọi người tưởng rằng đã tuyệt vọng, một tiếng long ngâm vang lên, sau đó trên trời xuất hiện bóng dáng màu vàng quen thuộc. Nhưng đó không phải là thứ khiến mọi người tròn mắt há mồm. Điều khiến mọi người kinh ngạc chính là Thiên Hạ Long Quý đang đứng trên đầu con rồng, hướng về phía mọi người vẫy vẫy tay.

... tên cầm thú này đã thuần phục Kim Long!!!! Tôi chịu không nổi sự kích thích, thoáng một cái té xỉu. Thôi đời gì a~ Tôi mạo hiểm tính mạng dẫn dụ boss... vậy mà để cho người khác thuần phục mất. Huhuhu... nước mắt tôi rơi như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Gặp Chuyện Bất Bình, Rút Đao Tương Trợ

Mặc dù đã nắm chắc sẽ lấy được rất nhiều ngân phiếu từ Trâu Bò Bang nhưng tinh thần của tôi vẫn sa sút như cũ. Sau khi rời khỏi tổng bộ Trâu Bò Bang, tôi tìm một chỗ vắng người, gọi Hồng Nương ra rồi ôm nó khóc lớn một hồi. Sau đó, tôi ngồi trên lưng Hồng Nương, không quan cái gì giữ bí mật nữa, tùy ý để Hồng Nương chở tôi đi phía sau ngũ tặc như người mộng du.

Ngũ tặc thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, bắt đầu dĩ thời dài, bình thường luôn thấy tôi ngang ngược càn quấy, cho nên hiện giờ thấy tôi trong trạng thái này thì không quen cho lắm.

“Nhện làm sao vậy nhỉ? Lần trước bị hạn chế cấp bậc cũng không thấy cô ấy uể oải như vậy.”

“Haiz... lần này không giống. Kim Long là boss cấp 70, hơn nữa còn cầm tinh con rồng là sinh vật có phẩm chất rất cao. Áu Long đã có thực lực trâu bò như vậy, đợi đến lúc trưởng thành thì không biết nó sẽ biến hóa thành cái dạng gì đâu. Nói không chừng có thể trở thành thần thú. Một sủng vật tốt như vậy lại tiện nghi cho tên Thiên Hạ Long Quý kia. Người nói xem, Nhện có thể không phiền muộn sao?”

“Nhện làm sao biết tên Thiên Hạ Long Quý kia so với yêu quái còn biến thái hơn chứ. Không ngờ hán vậy mà có thể thu phục boss 70 cấp. Hần bao nhiêu cấp a, mới 31 thôi, còn thấp hơn Nhện 9 cấp. Đúng là kỳ tích mà.”

“Đừng nói Nhện, chúng ta cũng không ai nghĩ tới. Lúc trước ta còn lo Nhện gián tiếp phá hoại tổng đàn của họ, không biết Thiên Hạ Long Quý sẽ bắt chúng ta bồi thường bao nhiêu đây.”

“Bồi thường cái quý ấy! Nếu hần dám đòi tiền, tui liền cắn hần.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó khinh thường nói.

“Xời ơi thôi đi. Ngươi đánh thắng được chắc.” – một đám hùa vào khinh bỉ hần.

“Được rồi, không cần ở đây nói nhảm nữa. Chúng ta nên suy nghĩ làm sao để Nhện khôi phục bản sắc cảm thú đi. Nhện mà cứ như vậy, ta không chịu nổi đâu.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, Tiểu Tặc rụt rè đề nghị: – “Hay là chúng ta đem Âm Ảnh đến đây để chọc cho Nhện vui?”

“... nhóc con cậu đi tìm?” – mọi người trừng mắt, Tiểu Tặc rụt cổ không dám lên tiếng nữa.

“Nhắc tới Âm Ảnh...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó sờ cằm, giả vờ suy tư thoáng một phát xong lờ tở Hồng Hoang nhặt báo ra, liếc tới một cái rồi mới nói tiếp – “Xem tui giờ tuyệt chiêu nè...”

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó mở tờ báo, giả bộ chăm chú đọc, rồi đột nhiên la lên: – “À... hôm nay trên báo có tin tức của Âm Ảnh nè...”

“!!” – vừa nghe thấy câu này, lỗ tai tôi tự động dựng đứng lên, chờ mong nghe phần tiếp theo.

“Huyết Nhạn Các đang làm công tác chuẩn bị thủ thành. Báo chí nói là Âm Ảnh mỗi lần xuất hiện đều cặp kè với phó bang chủ Hồng Bò Cạp...”

Kháo! giọng nói của Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó bình thường rất lớn, hôm nay vì sao giống như âm thanh thỏ thẻ của mấy cô vợ bé quá thể, càng nói càng nhỏ giọng, làm tôi không nghe được phần sau. Bất đắc dĩ, tôi phải hét lên.

“Mập mập!”

“Hả? Chuyện gì? Nhện cô đói bụng rồi à? Chúng ta hạ trại nấu com hả?” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó cười cười nói.

“... chúng ta vừa ăn com xong a~ Tôi không phải đói bụng, tôi muốn hỏi mượn tờ báo.”

“À... là tờ này sao?!” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó lắc lắc tờ báo trong tay – “Tôi còn chưa đọc hết. Một lát sẽ cho cô mượn.”

Nói xong lại tiếp tục tập trung tinh thần để đọc, ngoài miệng vẫn không quên lớn tiếng bình luận: – “Trời ơi, Âm Ảnh sao có thể làm vậy chứ? Thật không hợp lẽ thường rồi... Tui choáng quá nha.”

Tôi nghe đến đây thì nổi trận lôi đình: – “Mập mập, tôi hạn cho anh trong 3s phải giao nộp tờ báo, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

“Nhện a~ cô phải kiên nhẫn chứ... tục ngữ nói dục tốc bất đạt...”

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó còn đang rung đùi đắc ý khoe thành ngữ, tôi đã chỉ huy Hồng Nương sử ngay chiêu thái sơn áp đỉnh, đè bẹp hần. Hiện giờ chúng tôi đang tổ đội, tự đánh nhau sẽ không gây thương tổn, nhưng đau đớn vật lý bình thường là vẫn có.

“Aaaaaa~~~~” – một chuỗi âm thanh thảm thiết vang lên, sau đó trên mặt đất xuất hiện một cái hố hình người. Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó biến thành một khối gạch khảm trên đường. Tôi thì ung dung nhảy xuống, giật lấy tờ báo, mở ra đọc, giống như vừa rồi chẳng phát sinh chuyện gì.

Đạch ~ Tôi mở tờ báo liền chửi thề một tiếng. Bài báo đầu có mấy cái nhảm nhí giống như mập mập đã nói, họ chỉ đưa tin Huyết Nhạn Các đã xây thành. Nhưng Huyết Nhạn Các không giống các bang hội lớn khác, những người luôn xây thành ở gần tổng bộ, Huyết Nhạn Các lại lựa chọn xây thành ở vùng đất giao nhau giữa Thực Nguyệt tộc, Bạch Lang tộc và Tô Nhiếp tộc. Đúng là lòng lang dạ thú, âm mưu rõ ràng rành. Có điều, đây không phải là vấn đề mà tôi quan tâm. Cho dù họ muốn xây thành ngay trên đền thờ của Bàn Cổ đại thần cũng chẳng đáng gì đến tôi. Thứ tôi quan tâm là tin tức liên quan đến Âm Ảnh. Nhưng bài báo không hề nhắc tới, chỉ nói Âm Ảnh gần đây rất ít xuất hiện trước công chúng.

Tên mập mập chết bầm dám lừa gạt tôi. Xem ra tôi không đem hần đè bẹp thành nhân bánh báo là đã tổn hại đến uy phong của Hồng Nương rồi. Nghĩ đến đây, tôi nổi giận đùng đùng, ném tờ báo qua một bên, đi đến bên cạnh cái người đang nằm dưới đất, bắt đầu xuất ra Vô Ảnh Cước.

“Giẫm chết anh... dám gạt tôi... giẫm chết anh. Tôi giẫm. Tôi giẫm...”

Haiz... trách không được Hồng Nương thích giẫm lên người khác. Không ngờ dùng chân chà đạp người khác lại có cảm giác vi diệu như vậy. Tôi thích à ~

“Anh hùng tha mạng a~ Có ai không, cứu mạng a~ Huhuhu tha cho tui đi, về sau không dám nữa... Nhện a~ lưng tui đau quá, chẳng lẽ chân cô không đau à... huhu... ai tui cứu tui đi... các người có nhân tính hay không aaa...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó bị kẹt dưới hố, không thể nhúc nhích, phải thành thật nằm im cho tôi giẫm đạp, miệng không ngừng ngào khóc, nhưng những người khác đều giả vờ không nghe thấy, cứ đứng bên cạnh nói chuyện phiếm. Trộm Long Trảo Phụng thậm chí còn lấy xâu thịt ra, bắt đầu nổi lửa nướng thịt.

Thẳng đến khi đã tiêu hao hết điểm thể lực, tôi mới ngừng lại để thở.

“Nhện à, mệt mỏi không? Đến, ăn một miếng thịt nướng cho bồi bổ sức khỏe xong lại giẫm tiếp nhé.” – Trộm Long Trảo Phụng hào tâm đưa xiên thịt nướng qua. Tôi không chút khách khí chộp lấy ăn ngấu nghiến.

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nghe Trộm Long Trảo Phụng nói như vậy, từ trong hố leo ra, u buồn nói: – “Lão nhị, người cũng quá không phúc hậu rồi. Ta đều bị Nhện đập đến sắp thành thịt băm luôn, người không đến cứu ta thì thôi đi, còn ở đó vui vẻ nướng thịt. Không được, người phải bồi thường tổn thương tinh thần cho ta, ta muốn ăn cái chân gấu nướng mật ong thơm ngào ngạt, bắt đầu điên cuồng gặm nhấm.

“Cút!!” – tôi không biết xấu hổ giựt lấy cái chân gấu nướng mật ong thơm ngào ngạt, bắt đầu điên cuồng gặm nhấm.

“Nhện a~ phát tiết xong rồi, tâm tình có tốt lên chút nào không?”

Hừ? Tôi ngừng động tác, trong lòng chợt cảm động... không ngờ ngũ tặc đây là đang trêu chọc cho tôi vui vẻ. Ánh mắt dâng lên một tầng sương mù, tôi xấu hổ cúi đầu, mãnh liệt nhai nhồm nhoàm để che giấu cảm xúc.

Sau khi gặm hết hai cái chân gấu, sức sống đã trở lại, tôi cao hứng leo lên lưng Hồng Nương, nói với ngũ tặc: – “Mọi người tiếp tục luyện cấp đi a... không cần phải lo cho tôi. Tôi đi làm nhiệm vụ đây.”

Ngũ tặc thấy thần thái của tôi đã sáng láng trở lại, cũng không dám nói “chứng cuồng tưởng khoái làm nhiệm vụ của tôi lại tái phát”, tất cả đều mãnh liệt gật đầu: – “Được được, cô đi đường cẩn thận. Trước khi log out nhớ báo với chúng tôi một tiếng. Bye bye!”

“Ừ!” – tôi nói xong liền chỉ huy Hồng Nương đi tới thành thị gần nhất.

Dù sao Thiên Hạ Long Quý đã có một sủng vật boss 70 cấp, con hồ nhện 40 cấp của tôi không thuộc dạng kinh hãi thể tục nữa rồi, cho nên tôi cứ nghênh ngang mà cười nó, giảm bớt bao nhiêu thể lực.

Đi chốc lát, tôi tới Yên Thành. Nếu không phải Hồng Hoang không có cây thuốc lá, tôi còn tưởng thành thị này bị ô nhiễm mùi thuốc lá rồi. Yên Thành là một thành trấn loại nhỏ, phụ cận xung quanh chỉ toàn quái 30 cấp. Hiện giờ rất được người chơi hoan nghênh, cho nên bên trong thành cực kỳ náo nhiệt. Tôi vừa tiến vào liền phát hiện một đám người đang tụ tập ở khu chợ trời. Bọn họ làm gì nhỉ? Tôi vỗ đầu Hồng Nương, bảo nó đi qua đó xem.

Hồng Nương vung vẩy 8 cái chân trắng kiêu đi vào. Mọi người nhìn thấy bộ dáng khủng bố của nó lập tức nhường đường. Thế là trước mặt tôi xuất hiện một cái thông đạo đi xuyên qua đám đông. Người đứng hai bên ngưỡng mặt đầy kính sợ mà nhìn tôi. Đi vào bên trong, tôi mới biết, thì ra là có người đang cãi nhau. Xời ơi!

Một tên tóc vàng giống Siêu Xaayda cùng một đám đồng bạn với bộ dáng hung thần ác sát đang chửi tung tóe vào mặt một nam thuật sĩ. Mà đối thủ của hắn thì... căn bản không thèm đếm xỉa đến ai, ngẩng cao đầu, hất cằm, một bộ “ta khinh bỉ ngươi”.

Thủy hệ thuật sĩ? Tôi hứng thú nhìn anh chàng ăn mặc theo chủ nghĩa màu mè kia. Thuật sĩ vốn không mạnh về công kích, đặc biệt là thủy nguyên tố lại càng kém. Nhưng thủy thuật sĩ lại là người được hoan nghênh nhất trong đội ngũ chiến đấu. Bởi vì người này có kỹ năng thêm huyết quản thể. Hơn nữa bởi vì thủy hệ là nguyên tố ôn hòa nên có người này trong tổ đội thì quái vật sẽ không bao giờ bị cuồng hóa, rất ngoan ngoãn để cho người ta giết. Chính vì nguyên nhân đó, nếu một đám bằng hữu cùng rủ nhau chơi trò chơi, nhất định sẽ có một người bị chỉ định luyện thủy hệ thuật sĩ. Mà người này, đa số là những cô nàng ôn nhu như nước.

Tôi nhìn vị nam thuật sĩ trước mặt, thật là phá vỡ hình tượng trong lòng tôi mà. Chẳng những anh ta là nam nhân, mà còn là một nam nhân có tính tình không tốt lắm. Đặc biệt là anh ta lại đi một mình!!

“Đại ca, cho hỏi ở đây có chuyện gì vậy? Bọn họ vì sao lại gây gỗ?” – tôi nghe bọn họ chửi rủa cả buổi cũng không hiểu đến tột cùng họ đang lăn tăn chuyện gì luôn, cho nên mới quay đầu hỏi một người đứng bên cạnh.

Người này nhìn Hồng Nương lại nhìn tôi, cao hứng trả lời: – “Cô hỏi đúng người rồi đó. Tôi từ chỗ luyện cấp đã gặp bọn họ, chuyện ở đây không ai có thể rõ ràng hơn tôi.”

Hắng giọng, sau đó mới kể tiếp: – “Sự tình thật ra rất đơn giản. Vị thủy hệ thuật sĩ chạy đến chỗ luyện cấp, không ngừng hô “thủy hệ thuật sĩ tìm việc làm”, mà đội ngũ kia vừa vặn thiếu một thuật sĩ cho nên mới tổ đội hắn. Bọn họ lúc đầu đã cam kết nếu đánh ra trang bị thuật sĩ thì sẽ nhường cho vị nam thuật sĩ. Mọi người ở Yên Thành đều biết cái chỗ luyện cấp kia đến đồng khí trang bị còn khó gặp chứ nói gì đến trang bị cao cấp. Nếu không phải vì nơi đó có xác suất bạo rút hồng được rất cao thì mọi người cũng chẳng đến đó cày đâu. Thế cho nên đội trưởng của đội ngũ đã sáng khoái đáp ứng. Chỉ không ngờ bọn họ mới đánh không lâu thì bỗng nhiên tiểu boss xuất hiện. Bình thường tiểu boss của khu vực này chỉ bạo rút đồng khí là đã may mắn lắm rồi. Nhưng không biết hệ thống hôm nay bị chạm mạch hay sao đó, tiểu boss lại rút ra một cây trăm ngàn khí, trang bị chuyên dụng của thuật sĩ. Vị đội trưởng nổi máu tham, thấy anh chàng thuật sĩ kia tóc ngắn chắc không cần trăm cài tóc, nên quyết định lượm đồ bỏ túi, sau đó đá người ra khỏi đội ngũ. Ai biết vị thuật sĩ này đúng là keo da trâu, đến chết cũng quẩn quít không tha, từ chỗ thăng cấp một mực theo chân bọn họ trở về thành, ở giữa chợ ngăn họ lại, sau đó thì bắt đầu chửi nhau ầm cả lên.”

Tôi bày ra một nụ cười thực nữ đứng chuẩn, lấy ra một nắm đan dược gửi cho anh ta, sau đó sò cằm suy tư. Trong chuyện này, người có lỗi đương nhiên là đám cầm thú kia. Nhưng nếu là người bình thường, gặp phải sự tình này sẽ tự nhận xui xẻo xong rồi bỏ đi. Dù sao một thuật sĩ không thể nào đầu lại một đám chiến sĩ. Nhưng anh chàng thuật sĩ này lại không biết thế nào là “bán mặt mua” . Nói anh ta chấp nhất cũng đúng mà nói anh ta ngu ngốc cũng đúng luôn. Nói sao thì cũng là người có cá tính. Tôi ưng. Có nên một lần ra tay hiệp nghĩa, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ hay không nhỉ?

Đúng lúc này, tình huống phát sinh biến hóa. Đám chiến sĩ không kiên nhẫn nữa, đã rút đao ra khỏi vỏ. Xem ra họ đã bắt chấp chuyện bị đuổi giết, quyết định đại khai sát giới ngay trong thành rồi. Nhìn thấy thế, tôi liền hạ quyết tâm, phải ra tay cứu giúp thôi. Bởi vì nếu không có người nhảy ra giải quyết, anh chàng thuật sĩ kia sẽ chết không thể nghi ngờ. Mặc dù tôi không phải là người nhiều chuyện, không thích chõ mồm vào chuyện của người khác. Nhưng mà tình thần trong nghĩa thì tôi vẫn có nha.

“Các vị anh hùng, đánh nhau trong thành không tốt lắm đâu.” – tôi nhảy khỏi Hồng Nương, đứng bên cạnh anh chàng thuật sĩ, mỉm cười nhìn đám chiến sĩ đối diện.

Vị đội trưởng nhú mày nhìn tôi. Hắn đã sớm chú ý tới tôi, đương nhiên là vì Hồng Nương. Ai cũng có thể nhìn ra Hồng Nương là hồ nhện 40 cấp. Nếu tôi là chủ nhân của nó nghĩa là thực lực cá nhân của tôi không tồi. Tự nhiên không ai muốn đắc tội với một người như tôi. Đây cũng là lý do vì sao tôi đủ can đảm xen vào chuyện này.

“Em gái, là người này mặt dày đeo bám chúng tôi. Em gái có phải đã hiểu lầm chuyện gì rồi không?” – vị đội trưởng khách khí nói.

Tôi lắc đầu: – “Tôi biết rất rõ chuyện gì đã xảy ra. Tôi nghĩ trong lòng các anh cũng biết rất rõ a~ Như vậy đi, tôi không tính chiếm tiện nghi của các anh.” – tôi vừa nói vừa lờ ra một mũi tên ngân khí đúc từ khối quặng sắt đã được Đồng trưởng lão tinh luyện qua – “Vật kia các anh cũng không dùng được. Tôi có một mũi tên ngân khí. Dùng nó để đối vật kia, được chứ?”

Tôi dùng câu hỏi, nhưng giọng điệu lại là câu khẳng định. Với loại người thích bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh, tôi phải cường thế một chút mới có thể đạt được mục đích.

Nghe tôi nói xong, bọn họ đưa mắt nhìn nhau. Trong đám có một người là cung tiễn thủ, cho nên tôi nắm chắc 8 phần là họ sẽ đồng ý với đề nghị của tôi.

“Được rồi.” – đội trưởng thương lượng với đồng bạn một phát liền đáp ứng. Chúng tôi trao đổi trang bị, sau đó hân dẫn theo đội ngũ đi mất.

“Này, các người...” – nam thuật sĩ tiến lên, bị tôi đưa tay cản lại.

“Anh muốn chết hả?” – tôi tức giận nặng, người này đúng là không có đầu óc. Tôi giao dịch cây trâm cài tóc qua – “Của anh đây. Về sau không cần làm mấy việc ngu ngốc như vừa rồi.”

Tôi nói xong, bắt chước phim võ hiệp, bày ra một bộ mặt lạnh lùng, chờ đợi người này cảm động rơi nước mắt nói lời cảm ơn tôi.

Ai ngờ cái tên thuật sĩ chết tiệt này không hề cảm ơn tôi, anh ta dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi, sau đó hỏi: – “Em gái, có phải em đã nhát kiến chung tình với anh không? Anh không phải là người tùy tiện đâu à.” (tự nhiên nhớ tới một câu nói nổi tiếng trong một truyện khác, “Tôi không phải là người tùy tiện. Lúc tôi tùy tiện thì không phải là người.”)

Bịch ~ Tôi té. Không nói hai lời, tôi tóm lấy anh ta, nhảy lên Hồng Nương, chạy ra ngoại thành, sau đó dùng chân hung hăng nói cho anh ta biết thế nào là “nhát kiến chung tình”.

...

“Em gái, em tên là gì?” – thuật sĩ chậm rãi đi sau lưng tôi. Mà tôi thì đang lung la lung lay trong bụi cỏ để hái thảo dược.

“Anh không cần đi theo tôi nữa có được hay không?”

Tôi thở dài. Cái tên này sau khi bị tôi đánh cho một trận lại quay qua xem trọng tôi. Từ ngoại ô theo đến đỉnh núi này. Anh ta đúng là cảm tình con trâu, kẹo da trâu còn bám dính hơn kẹo sừng-gum, muốn vứt cũng vứt không được.

“Không. Anh chăm em rồi.” – thuật sĩ kiên định nói, sau đó lại bày ra bộ mặt tươi cười – “Em gái, anh là Hồ Loan Phong. Em tên là gì? Có thể nói cho anh biết không?”

“Lung tung điên (đồng âm khác nghĩa với cái tên ở trên)?! Tên của anh cũng thật có cá tính à.” – tôi tùy ý trả lời, sau đó tiếp tục hái thảo dược.

“Đúng vậy. Ai cũng nói tên anh rất đặc biệt, rất có khí phách... ủa mà em gái, em vẫn chưa nói cho anh biết tên của em là gì.”

“Tri Chu.” – tôi thấy thật phiền nên thành thật mở miệng.

“Trách không được sủng vật của em là một con nhện oai phong nha. Nó tên là gì...”

“Hồng Nương.” – tôi thở ra. Tên này còn nói nhiều hơn Đồng trưởng lão. Vì sao tôi cứ đụng phải mấy người giống như là chuyển thế đầu thai của Đường Tăng thế này? Phiền chết mất.

“Tri Chu, chúng mình tổ đội có được không? Em giết quái, anh sẽ thêm huyết cho em.” – Hồ Loan Phong nịnh nọt nói.

“Tôi không cần.” – vẫn không ngẩng đầu lên.

“Ha ha... cũng đúng, em lợi hại như vậy, đến hồ nhện đều có thể bắt, xác thực sẽ không cần đến thuật sĩ thêm máu. Nếu không em có thể dẫn theo anh được không? Em biết đó, thuật sĩ rất đáng thương. Mà anh chỉ có một mình, vô thân vô cố (không người thân, không bạn bè) – Hồ Loan Phong dùng ánh mắt chờ mong mà nhìn tôi.

Tôi sắp nổi điên rồi, hận không thể dùng một mũi tên để bắn chết anh ta. Nhưng mà nhìn bộ dáng kia... một thuật sĩ đơn độc đúng là rất đáng thương. Haiz... ai biết tôi là người mềm lòng lắm chứ.

“Anh thích thì cứ đi theo. Nhưng mà tôi không luyện cấp, cũng không tổ đội. Nếu anh thấy nhàm chán thì cứ việc bỏ đi.” – tôi thu thập xong thảo dược, bắt đầu hướng vào chỗ sâu trong núi.

“Không thành vấn đề.” – Hồ Loan Phong cao hứng bưng bưng đi sau lưng tôi, giống như tôi đang dẫn anh ta đi đào vàng. Trời ơi... tôi lại có thêm một cái đuôi.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thiên Hạ Độc Nhất Là Ai? Chính Là Tôi

Ngon núi này có rất nhiều thảo dược. Một đường đi tới, tôi hái đầy một ba lô lá thuốc. Đi một hồi liền tiến sâu vào lòng núi. Theo kinh nghiệm chơi game của tôi thì khu vực kiểu này phải có rất nhiều quái vật mới đúng, nhưng mà hai chúng tôi đi trên đường chỉ gặp vài con lẻ tẻ. Điều này làm tôi thấy rất kỳ quái.

“Phong tử (tên điện), anh đã từng tới đây rồi à?” – tôi nhìn chung quanh, hỏi Hồ Loan Phong.

Anh ta lắc đầu: – “Một thuật sĩ như anh làm sao dám đi sâu vào trong núi, bình thường đều chỉ dám đánh quái ở vòng ngoài.”

“Ồ...” – tôi nhăn trán, cái cảm giác bất an lại tới nữa, chính là dự cảm không tốt – “Tôi hái được khá khá rồi, chúng ta trở về thôi.”

“Được. Chỗ này càng lúc càng nóng.” – Hồ Loan Phong lau một bả mồ hôi.

Thế là chúng tôi quay người đi trở ra. Ai ngờ mới đi hai bước, một sự kiện quái dị xảy ra khiến chúng tôi chấn kinh. Đám cây cỏ xanh um trước mặt bỗng nhiên toàn bộ héo rũ hết. Lớp đất dưới chân có màu nâu đỏ của thổ nhưỡng cũng biến thành màu đen của tử khí. Mặt đất lặng lẽ nứt ra một ít khe hở, từng sợi sương mù màu tím nhàn nhạt bốc lên che lấp tầm nhìn. Không khí dần dần vẫn đục, một cỗ mùi hôi thối xông thẳng vào mũi.

Tôi kéo khăn che mặt, cũng đưa cho Hồ Loan Phong một cái: – “Mau bịt kín, coi chừng có độc.”

Hồ Loan Phong vội vàng làm theo. Tôi xuất Sát Quỷ ra nắm trong tay. Cảnh vật trước mắt không chút biến đổi. Vậy là không phải ảo thuật tạo nên. Chẳng lẽ là hiện tượng tự nhiên? Cái này cũng quá quý đi à ~ Hay là đại boss sắp xuất hiện? Nếu là đại boss có khả năng khiến cho vạn vật héo rũ thì... tôi nhất định không phải là đối thủ của nó. Phải thừa dịp nó còn chưa xuất hiện, nhanh chóng đào tẩu!!

Nghĩ tới đây, tôi kéo Hồ Loan Phong lên lưng Hồng Nương. Haiz... nếu không phải có tên ký sinh trùng này, tôi đã dùng ngự không phi hành để thoát thân rồi, đâu cần phải vất vả chạy bằng hai chân như thế này a~

“Hồng Nương, đi!” – tôi vừa ra lệnh vừa dẫn đường. Có điều tôi chỉ dựa vào trí nhớ mơ hồ để hướng dẫn Hồng Nương. Bởi vì cảnh sắc nơi này đã hoàn toàn thay đổi, hơn nữa lúc đi vào tôi chỉ chuyên tâm hái thuốc, còn bị tên Đường Tăng chuyển thế ở đây quấy rối tinh thần, làm gì có tâm tư mà nhớ đường chứ. Cho nên lúc này tôi cũng không nắm chắc là bản thân đang đi đúng hướng.

Một lúc sau, chúng tôi vẫn không thoát khỏi khu vực biến đổi kỳ quái này. Tôi bắt đầu sốt ruột. Chúng tôi đã lạc đường. Hơn nữa, phương hướng hoàn toàn sai lầm. Tôi mở mắt nhìn bốn phía. Đường nào mới đúng đây?

“Tri Chu, hình như chúng ta đã tới nơi này rồi.” – Hồ Loan Phong chậm rãi mở miệng.

“Hà?” – tôi nhìn quanh – “Chỗ nào cũng trông tựa tựa nhau. Anh làm sao biết? Có lẽ chỉ là ảo giác thôi.”

“Không phải. Em xem chỗ kia kìa.” – Hồ Loan Phong chỉ vào một thân cây.

Tôi nhìn sang. Khá ~ Trên cây đang cắm một mũi tên của tôi. Là do tôi làm ký hiệu. Chúng tôi thực sự đã đi qua chỗ này rồi.

“Làm sao có thể nha? Rõ ràng chúng ta một mực đi thẳng tới trước mà. Vì sao lại trở về chỗ cũ rồi?” – tôi phiền muộn nói.

Hồ Loan Phong ôm cánh tay, trầm tư suy nghĩ, sau đó nói chắc nịch: – “Căn cứ vào sự việc xảy ra mà nói... chúng ta nhất định đã đi vào trận pháp trong truyền thuyết.”

“Trận pháp?”

“Đúng vậy. Tiểu thuyết kiếm hiệp luôn nhắc tới chuyện này. Nghe nói trận pháp có loại phát sinh biến hóa theo thời gian. Như vậy mới có thể giải thích sự kiện phản khoa học vừa rồi.”

“Cũng có lý. Nghe nói mấy cái trận pháp đều có mắt trận, chỉ cần phá được mắt trận thì có thể thoát. Anh biết phá trận sao?” – tôi hoài nghi nhìn Hồ Loan Phong.

Hồ Loan Phong ảo não cúi đầu: – “Đốt đặc cán mai!”

Tôi gật đầu, sớm đoán được rồi: – “Tôi cũng không hiểu gì về ngũ hành bát quái. Chúng ta làm sao bây giờ? Anh có chủ ý gì không?”

“Có!!” – Hồ Loan Phong hai mắt lóe sáng làm tôi kinh hãi một phen – “Nếu chúng ta không thể thoát khỏi chỗ này, chỉ bằng chúng ta ở lại đây, kết hôn sinh con, an dưỡng tuổi già!”

“Cút!” – tôi một cước đạp anh ta bay vào vũng nước – “Anh thích thì cứ ở lại đây một mình đi. Cho dù có phải tự sát để trở về thành tôi cũng phải đi ra ngoài.”

Hồ Loan Phong úy khuất từ dưới nước đứng lên: – “Đó cũng là một biện pháp. Nhưng lỡ như nơi này có câu hồn hiệu quả thì làm sao?”

“Câu hồn hiệu quả?” – tôi lần đầu tiên nghe tới cụm từ này – “Nghĩa là gì?”

Hồ Loan Phong trừng mắt nhìn tôi không dám tin: – “Tri Chu, anh còn tưởng em là cao thủ, vì sao đến loại thông tin cùi bắp củ chuối này mà em cũng không biết hả?”

“Xời ơi... cao thủ tự nhiên phải khác với người bình thường rồi. Nếu không vì sao lại được gọi là cao thủ chứ?!” – tôi không xấu hổ trả lời – “Ít nói nhảm, anh mau giải thích, bằng không sẽ đánh chết anh.”

“Sao lại hung dữ như vậy, coi chừng tương lai không ai thèm cưới em à...” – Hồ Loan Phong nhỏ giọng nói thầm

“Anh nói cái gì?!” – tôi đề cao âm thanh, cung nhận thoát một cái đã đặt trên cần cổ anh ta.

“Đừng, chuyện gì cũng từ từ mà nói.” – Hồ Loan Phong lấy tay đẩy Sát Quỷ ra, nuốt nước miếng nói – “Câu hồn hiệu quả chính là hiệu ứng sau khi chết sẽ không thể trở về điểm hồi sinh mà phải được phục sinh tại chỗ. Có rất ít địa phương như thế trong Hồng Hoang, anh cũng không dám xác định chỗ này chính là nó.”

“Vậy thì có gì khó, tôi cứ giết anh một lần là biết ngay nó có câu hồn hiệu quả hay không mà?” – tôi vừa nói vừa cọ cung nhận vào cổ anh ta.

“Đại tỷ!!!” – Hồ Loan Phong cầu xin – “Em gọi chị là đại tỷ không phải được rồi sao. Đại tỷ bỏ qua cho em đi. Em luyện cấp không dễ dàng a... chị nhẫn tâm cứ như vậy tước mất một cấp của em sao đại tỷ...”

“Anh mà không im miệng tôi thật sự sẽ đánh chết anh ngay đó!!!” – tôi hung dữ uy hiếp. Người này sao lại lảm nhảm như vậy nha. Thực giống một con ruồi vo ve ngay bên cạnh lỗ tai. Phiền chết tôi.

Hồ Loan Phong vừa nghe tôi nói liền lấy tay bịt miệng, đôi mắt ngập nước, bộ dáng ủy khuất. Tôi... có chút buồn nôn. Một đại nam nhân lại lộ ra vẻ mặt như thế, đúng là có lực sát thương nha.

Tôi không thêm để ý đến anh ta, bắt đầu suy nghĩ cách thoát thân. Tôi quyết định dùng đại pháp thần thông như lần đầu đến Yêu Hồ tộc đã sử dụng. Từ cái lần bắn một mũi tên vào sương mù lại lộ ra một con Hắc Muội, tôi không dám bắn tên tâm bậy tâm bạ nữa. Nhưng lần này đúng là hết biện pháp rồi. Nếu còn tiếp tục như vậy, nói không chừng tôi phải dính chùm với cái tên nhiều lời kia.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, phương hướng nào cũng giống nhau, bắn đi đâu thì cũng vậy. Thế là tôi quyết định nhắm mắt, xoay một vòng sau đó căng dây cung, bắn mũi tên có cột dây ở một đầu ra ngoài. Trong lòng tôi thầm cầu nguyện, Bàn Cổ đại thần phù hộ, ngàn vạn lần đừng để mũi tên của con bắn trúng quái vật gì...

Xùy ~ mũi tên ngừng lại.

Đã ngừng rồi? Tôi nhìn đống dây trên tay. Cuộn dây này dài 1000m. Vừa rồi tôi chỉ dùng 5 phần khí lực. Xem ra mũi tên của tôi đã rơi xuống đất rồi. May mắn lần này không bắn trúng con gì.

Ngay lúc tôi đang cảm thấy may mắn, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất rung động, phát ra một đợt sóng địa chấn. Hai chúng tôi nhất thời đứng không vững liền ngã xuống. Tôi choáng ~ Động đất sao? Tôi còn chưa kịp đứng vững thì lại một đợt địa chấn khác lại đến, hai đứa lần nữa ngã xuống. Chẳng lẽ trận pháp này nối với trung tâm trái đất?

Thùng thùng ~ Âm thanh cứ cách 3s sẽ vang lên một lần. Hai chúng tôi dứ khoát không đứng lên nữa, cứ soãi cánh nằm dài trên mặt đất, dù sao cũng không bị mất máu.

Nằm một hồi, Hồ Loan Phong mở miệng: – “Tri Chu, em có cảm thấy tiếng thùng thùng này càng ngày càng tới gần chúng ta không?”

Tôi vểnh tai lên nghe: – “Đúng là vậy!”

Nội tâm bắt đầu thấy bất an. Tất cả đều do tên Hồ Loan Phong này mà ra. Nếu không phải có anh ta ở đây, tôi đã có n phương pháp để tránh thoát tất cả các loại quái vật. Nhưng bởi vì n phương pháp này đều dính dáng tới bí mật của tôi, cho nên... buồn bực-ing.

Một tiếng rống vang lên. Một con quái không lồ đột ngột xuất hiện trước mắt chúng tôi. Bởi vì nó đứng trong làn sương mù màu tím cho nên chúng tôi

còn chưa biết rõ đó là quái vật dạng gì. Nhưng tôi có thể khẳng định chắc chắn một điều, nó không đến đây để mời chúng tôi tham dự buổi trà chiều. Hai chúng tôi gian nan chống đỡ dư âm của cơn địa chấn, vịnh cảnh cây khô héo rũ bên cạnh, chập vạt đứng lên.

Một cơn gió thổi qua. Mùi tanh hôi nồng nặc theo đó bay tới. Màng sương mù hơi tán đi. Quái vật trước mắt rút cuộc lộ ra chân diện mục (hình dáng thật). Đồ mờ hôi ~ Không ngờ là một con cóc màu đỏ rực, to gấp 2 lần Hồng Nương, toàn thân ướt át, làn da nhóp nhép, trên đầu nó chảy ra một loại chất lỏng màu đỏ nhạt, chất lỏng nhều xuống một bộ phận có thể gọi là cổ, đôi mắt to màu vàng kim trừng lớn nhìn hai chúng tôi đầy ác ý, chiếc lưỡi linh hoạt lè ra rút vào kéo theo một đám nước miếng. Ọc ~ Chẳng lẽ nó cho rằng chúng tôi chính là bữa cơm trưa của nó?!

“Tri Chu, mũi tên của em...” – Hồ Loan Phong chọc chọc tôi, chìa vào mũi tên đang cắm trên móng con cóc.

Tôi xoay mặt qua chỗ khác. Có làm hay không a~ Tôi khóc thầm. Vì sao lần này tôi cũng đều “may mắn” bắn tới quái vật khủng bố nhất của khu vực là sao?! Bàn Cổ đại thân có phải đang đùa giỡn tôi hay không?

“Chúng ta ở lại chiến đấu hay quay đầu bỏ chạy?” – Hồ Loan Phong hỏi.

Tôi trừng mắt: – “Một con quái xấu xí như vậy tôi mới không cần đánh nha. Anh thích thì cứ tự mình đánh đi, tôi đây muốn chạy trốn.”

Nói xong, tôi lập tức quay người bỏ chạy. Hồ Loan Phong cũng thức thời bỏ lên Hồng Nương.

Rầm ~ lại một cơn địa chấn. Tôi quay đầu nhìn. Đồ mờ hôi ~ Thì ra không phải địa chấn a~ Là do cú nhảy của con cóc, mỗi lần nó nhảy sẽ phát ra âm thanh thùng thùng đó. Còn may, nó nhảy hơi chậm, chúng tôi đủ khả năng bỏ xa nó. Thế là, chúng tôi dùng tốc độ cao nhất chạy về phương hướng mù tịt ở phía trước.

Chạy một hồi...

“Tri Chu, hình như phía trước có ngọn núi.” – Hồ Loan Phong đưa tay lên che mắt, nhìn ra xa nói.

“Hử? Trong rừng cây sao lại có ngọn núi, thật kỳ quái!” – tôi vừa nói vừa chuyển hướng chạy về phía ngọn núi.

Đi trong màn sương mù màu tím, tầm nhìn bị hạn chế, chờ đến khi chúng tôi thấy rõ cái ngọn núi kia thật ra là con cóc thì đã quá muộn. Chúng tôi đã ở trong phạm vi công kích của nó mất rồi.

“Không phải chứ... chẳng lẽ con cóc kia có huynh đệ song sinh?” – Hồ Loan Phong ôm đầu kêu lên.

“Song sinh cái gì chứ? Anh ngu ngốc vừa thôi. Chính là con cóc đó. Chúng ta đã chạy một vòng về chỗ cũ rồi.” – tôi nói xong liền kéo dây cung. Ở khoảng cách này, muốn chạy thoát thân là không có khả năng, cho nên chỉ còn cách chiến đấu tới cùng thôi.

Sự thật thì tôi không thích cùng con quái này đánh nhau. Không phải vì tôi sợ nó, mà bởi vì nó là quái có tính kháng độc cao. Tôi bình thường giết quái đều dựa vào độc tiễn, đừng phải quái kháng độc là tôi căn bản không có biện pháp để đối phó. Nếu chỉ dựa vào công kích vật lý của cung tiễn thủ để mài chết quái thì đây là một sự kiện cực kỳ thống khổ.

Tôi không lãng phí độc tiễn của mình, ngược lại xuất ra một đồng tình thiết mũi tên, bắt đầu sử dụng kỹ năng bắn tên hàng loạt. Hồ Loan Phong nhìn thấy tôi công kích quái cũng rất thuần thục tránh né, pháp thuật luôn sẵn sàng để phóng xuất. Nhìn anh chàng này bình thường chậm chạp, không ngờ đến lúc đánh quái lại có quy củ như vậy, chưa từng lãng phí một giọt ma pháp nào, luôn đúng lúc bổ huyết cho tôi.

Đánh một hồi tôi chẳng mài đi bao nhiêu máu của con cóc, đương nhiên đổi lại tôi cũng không mất đi tí máu nào. Tôi thờ không nổi với trò thả điều này. Hồ Loan Phong thấy chúng tôi dần dần đánh cả buổi cũng chẳng ra trò trống gì, thế là anh ta không thêm để ý đến cột máu của tôi nữa, đổi qua công kích con cóc. Hồ Loan Phong chỉ có một chiêu công kích duy nhất thôi, gọi là Ròng Phun Nước. Đừng nghe cái tên uy phong mà tưởng nó là kỹ năng trâu bò gì, thật ra lực công kích của nó vô cùng thấp, hơn nữa còn tiêu hao rất nhiều pháp lực, chính là cái loại kỹ năng bỏ đi.

Xùy ~ một vòi nước cực kỳ hoa lệ bắn lên người con cóc. Một mảnh hơi nước bốc lên. Giống y như một ly nước lạnh dội lên một thanh sắt nóng. Con cóc kêu lên đau đớn. Sau đó nó không thêm để ý tới tôi nữa, quay đầu công kích Hồ Loan Phong. Trong lòng tôi cả kinh. Không xong! Người này làm sao đánh lại con cóc. Haiz... làm người tốt phải làm tôi cùng. Tôi đành cố gắng dẫn dụ chú ý của con quái. Con cóc này có thuộc tính là hòa, đối với người mang thuộc tính thủy rất bài xích. Nhưng cái tên Hồ Loan Phong này đúng là không biết trời cao đất rộng, dám chạm vào tối kỵ của nó. Đúng là không may mà.

Khi tôi chạy tới như cứu hỏa thì cái lưỡi của con cóc đã cuốn vào cánh tay của Hồ Loan Phong. Dưới tình huống cấp bách, tôi dùng cung nhận chém vào cái đầu lưỡi tằm lộn kia.

Phốc ~ đầu lưỡi liền đứt rời. Nhưng nguy cơ vẫn chưa giải trừ. Bởi vì phần lưỡi còn lại vẫn tiếp tục quỷ dị tấn công người khác, mà mục tiêu lần này của nó là tôi. Dưới trạng thái không kịp phòng bị, tôi lập tức bị lưỡi của con cóc cuốn vào mồm.

Tôi mới không đời nào trở thành bữa ăn của con quái này nha. Tôi thu hồi Sát Quỷ, lấy ra một cái móc câu, đây chính là vật dụng quen thuộc của đám trộm đạo, thời khắc này chính là cứu tinh của tôi. Tôi dùng cái móc, cắm phập vào bờ môi đầy nước miếng của con cóc để bản thân không trượt vào khoang miệng nhóp nhép của nó.

Xào ~ từ trong cổ họng của con ếch phát ra một tiếng rống phẫn nộ, kể đó nó cố gắng khép chặt miệng, ý đồ đem tôi ngấm đến chết. Tôi với chiêu này không có biện pháp đối phó. Tất cả binh khí của tôi đều không tạo thành uy hiếp với nó. Con cóc này có lẽ cao hơn tôi đến 10 cấp. Biện pháp cỡ này, tôi

đành thúc thủ chịu chết, chắc chỉ có ông trời mới đủ tài năng thu phục nó thôi.

Nhưng mà... tôi sẽ không ngoan ngoãn chờ chết như thế. Hừ! Ngươi không phải được xưng tụng là Độc Vương Thiềm sao? Ta muốn nhìn xem là độc của ngươi lợi hại hay là độc của bốn tiểu thư đây lợi hại. Tôi không phải là đạo tặc, không có kỹ năng phóng độc. Nhưng hiện giờ tôi đang ở bên trong cái mồm của con cóc. Những túi độc lúc bình thường không thể dùng hiện giờ đều có thể sử dụng rồi. Hắc hắc... để cho ngươi nếm thử độc tiên của ta.

Nghĩ đến đây, tôi một bên tống một đồng hồ huyết hoàn vào miệng, một bên trút một đồng độc được giống như đang đổ rác vào cổ họng con cóc. Hừ... bốn tiểu thư muốn nhìn xem, là ngươi chết trước hay là ta chết trước.

Xào ~ con cóc phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Phốc ~ nó một phát đem tôi nhổ ra.

Dưới quán tính của lực hấp dẫn, tôi lăn lộn mấy vòng trên mặt đất đến khi tông cái ầm vào thân cây mới dừng lại. Cơ thể cảm giác một trận lạnh buốt, tôi biết, đây là Hồ Loan Phong đang cấp huyết cho tôi. Xem ra anh ta cũng không bị cái gì. Sau khi khôi phục thể lực, tôi đứng lên nhìn con cóc.

Hắc hắc... xem ra loại độc dồn này quả nhiên hữu dụng. Con cóc đang sùi bọt mép. Chúng tôi dĩ nhiên không dám tới gần nó, vẫn núp ở xa mà quan sát. Giằng co hơn 10' sau, con cóc mới thật sự bất động thanh sắc. Phanh ~ cơ thể nó giống như đóa hoa vỡ, tan ra thành trăm mảnh sau đó tuôn ra một đồng vật phẩm.

Hai chúng tôi thờ dài một hơi chuẩn bị đi tới lượm vật phẩm, lúc này hoàn cảnh xung quanh lại phát sinh biến hóa, cây cối héo rũ bắt đầu khôi phục sinh cơ, sương mù tan đi, lộ ra một mảnh rừng xanh um tươi tốt. Haiz... thì ra cái mất trận chính là con cóc a~

Hồ Loan Phong hưng phấn nhặt trang bị trên mặt đất đưa cho tôi nhìn. Không có vật gì hữu dụng với tôi. Tôi cầm một thanh dao găm bỏ vào đai lưng, còn lại đều đưa cho Hồ Loan Phong. Anh ta cười như mặt trời nở hoa. Tôi quay đầu nhìn thi thể của con cóc. Không biết nó có túi độc không nhỉ?

Nghĩ đến đây tôi liền nói với Hồ Loan Phong: – “Phong tử, anh đi thu thập thi thể của con cóc coi có túi độc không.”

Hồ Loan Phong chán ghét nhìn con cóc: – “Thật là ghê tởm. Anh mới không thèm.”

“Nói nhảm. Nếu không phải buồn nôn thì tôi đã tự mình làm rồi. Anh nhanh lên, bằng không tôi cạo chết anh.”

“Được rồi, được rồi. Không cần mở miệng là đòi chém giết người khác. Rất không thực nữ à nha.” – Hồ Loan Phong một bên làm nhảm, một bên không tình nguyện ngồi thu thập xác chết của con cóc.

Không ngoài sở liệu, con cóc này có túi độc. Tôi cầm cái túi độc màu đỏ bắt đầu nghiên cứu thuộc tính.

>> Hòa độc vương, mỗi giây tổn thương 130, không tính tới phòng ngự vật lý của đối phương.

Cái gì? Mỗi giây tổn thương 130? Nếu tôi bôi độc này lên Cửu Cửu Sát, 99 nhân 130 không phải là 12870 sao? Ha hã... nói như vậy hiện tại tôi có thể một chiêu miểu sát bất kỳ người chơi nào rồi!!!

Độc Vương Thiềm a Độc Vương Thiềm, xem ra danh tự độc vương này sẽ theo chân ta kể từ đây. Tôi đặc ý nghĩ thầm, đã có chất độc này, tôi chính là Hồng Hoang đệ nhất độc cung tiền thù!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Em Gạt Anh!!!

Trong Huyết Nhạn thành.

Ám Ảnh cảm bản về chăm chú dò xét tình hình kiến thiết tường thành, thỉnh thoảng thảo luận vài câu với kiến trúc sư, hoàn toàn không quan tâm đến người đi phía sau là Hồng Bò Cạp, giống như cô nàng chỉ là không khí.

“Ám Ảnh, anh có mệt không? Uống chút gì nhé.” – Hồng Bò Cạp kiên nhẫn kiểm chuyện để nói với Ám Ảnh. Cô nàng mỉm cười đưa tới một ly nước uống.

Ám Ảnh không quay đầu, lạnh lùng trả lời: – “Xin lỗi, đồ uống của cô tôi không dám dùng.” – nói xong liền đi tới nói chuyện với thợ mộc.

Hồng Bò Cạp nắm chặt ly nước trong tay, cắn răng đến suýt chảy máu, nội tâm mắng thầm, lão nương từ nhỏ đến lớn chưa từng hầu hạ ai, ngươi dám ngang nhiên không thèm nhìn ta, con nhỏ kia có cái gì tốt chứ, có chỗ nào hơn nổi ta sao?!

Vừa nghĩ đến Nhện, Hồng Bò Cạp lại lửa giận ngút trời, nghĩ thầm, lần trước người dám giết ta 6 lần, hại ta rớt 6 cấp, thù này ta nhất định trả. Con gái bình thường nổi giận đều không nói lý lẽ. Hồng Bò Cạp cũng không ngoại lệ. Cô nàng chẳng thèm phân tích thử xem, thực lực của Nhện ra sao mới có thể dễ dàng giết chết cô ta. Đợi đến lúc cô nàng đủ thực lực để trả được thù thì không biết là ngày nào tháng nào đâu à.

Ám Ảnh thu hồi bản vẽ, phát lệnh tỉ mỉ cho từng đoàn trưởng sau đó chuẩn bị ra ngoài luyện cấp, lúc này nhạc hiệu báo tin có người ở bên ngoài (đòi thực) đang tìm. Không thèm chào hỏi ai, Ám Ảnh trực tiếp log out.

Cho nên, đợi đến lúc Hồng Bò Cạp suy nghĩ cẩn thận chuyện muốn nói thì đã không còn thấy bóng dáng của Ám Ảnh đâu nữa. Sắc mặt cô nàng lập tức biến đen. Bọn họ có giao ước từ trước. Mặc kệ là ai trong 4 người, khi log out đều phải thông báo cho ít nhất 2 trong số 3 người còn lại biết. Rõ ràng cô ta đứng ngay bên cạnh, vậy mà Ám Ảnh không nói một tiếng với cô ta, ngược lại đi gửi tin nhắn cho 2 người không biết đang ở chỗ nào. Chuyện này... chuyện này... thực là... có thể không tức giận sao?!

Hồng Bò Cạp giận đến run rẩy, thành viên ở gần đó vừa thấy tình hình liền tìm cách chạy ra xa. Ai cũng biến phó bang chủ biến thái lúc nổi giận rất là đáng sợ.

Ám Ảnh từ trong khoang thuyền trò chơi leo ra, nhìn người đứng bên cạnh cái máy, thân mật hỏi: – “Trương bá bá, tìm con có chuyện gì sao?”

Ông lão có khuôn mặt hiền lành vừa cười vừa trả lời: – “Lão gia đã về, nói muốn gặp con.”

“Vâng, vậy chúng ta đi thôi.” – Ám Ảnh mặc áo vào liền đi theo Trương bá.

Ám Ảnh sống trong một ngôi biệt thự nhỏ nhỏ, ngôi biệt thự nằm trong khuôn viên của một trang viên xa hoa rộng lớn. Trang viên này là khu nhà cao cấp của Hồ gia. Trương bá là quản gia của toàn trang viên. Hiện tại, 2 người đang đi tới nơi ở của thành viên Hồ gia. Còn lão gia mà Trương bá nói tới chính là chủ nhân của Hồ gia, tên gọi Hồ Đại Hải.

Cùng thời điểm. Trong trò chơi.

Tôi phiền muộn suy nghĩ làm cách nào mới có thể vứt bỏ cái tên Hồ Loan Phong dai như kẹo da trâu. Tên này theo tôi đã vài ngày, bao nhiêu trò ngược đãi mà tôi có thể nghĩ ra tôi đều dùng hết rồi. Nhưng tên này giống y hệt Tiểu Cường (tên con gián), đánh hoài không chết. Hắn một mực vui vẻ đi theo tôi. Thật phiền a~

“Tri Chu, khí trời hôm nay rất đẹp, chúng ta đi luyện cấp nha~~” – Hồ Loan Phong hưng phấn nói.

“Không luyện.” – ở chung vài ngày, tôi đến nói chuyện cũng lười, cắt câu ngắn gọn đến không thể ngắn hơn.

“Vi sao vậy? Chưa thấy em luyện cấp bao giờ cả. Tiếp tục như vậy sẽ bị người khác vượt mặt đó.” – Hồ Loan Phong giờ giọng gà mẹ.

“Quan anh cái rắm!” (Liên quan gì đến anh) (để nguyên văn nghe dzui hơn)

“Anh là quan tâm em nha. Em xem, thực lực của em mạnh như vậy, không giết quái thực đáng tiếc a... (tính lược 1000 chữ) ... nghe nói bên kia vừa xuất hiện một con boss, hay là chúng ta đi giết nó được không?”

“Tôi bận.” – tôi không thèm quay đầu, đi đến chỗ gặp mặt với ngũ tặc.

“Bận chuyện gì? Anh có thể giúp gì không?” – Hồ Loan Phong nịnh nọt.

“Có thể.” – tôi đứng lại nhìn anh ta.

“Thật sao? Là chuyện gì? Cho dù xông vào biển lửa anh cũng không từ chối đâu.” – Hồ Loan Phong vỗ ngực hứa hẹn.

“Anh cách xa tôi một chút mới là trợ giúp lớn nhất đó.” – tôi nghiêm mặt nói.

“Hừ?” – Hồ Loan Phong ỉu xiu – “Em sao có thể nhẫn tâm đuổi anh đi a... anh chỉ là một thuật sĩ đơn độc lẻ loi, rất đáng thương nha...”

“Vậy anh tìm người khác mà xin giúp đỡ, đừng phiền tôi nữa. Hiện tại tôi phải đi đến chỗ ước hẹn, anh theo tôi làm gì chứ?”

“Ước hẹn?” – Hồ Loan Phong đề cao âm thanh – “Vớ à?”

“Quan anh cái rắm!”

“Anh... anh giúp em nhìn nhìn một chút.” – Hồ Loan Phong nhỏ giọng giải thích.

Tôi không thèm quan tâm nữa, nói sao cũng không vứt bỏ được. Anh ta thích đi theo thì cứ đi theo, tôi không để ý đến anh ta là được. Chính vì vậy, bắt đầu từ lúc đó, trên đường đi, bất luận Hồ Loan Phong nói cái gì, tôi đều không trả lời lấy một tiếng. Há há... cho anh buồn chết luôn, tôi cười thầm trong lòng. Hừ... để xem anh có thể chịu đựng tới khi nào.

Ngũ tặc thấy tôi dẫn theo người lạ tới, cả đám ngạc nhiên nhìn tôi, ý hỏi, người này ở đâu ra, đến đây làm cái gì. Tôi ra một dấu hiệu để nói với họ, không cần đề lộ thân phận. Ngũ tặc gật đầu hiểu ý. Tôi đưa cây dao găm ngân khí cho Tuyệt Mệnh thẩm định, sau đó cả đám bắt đầu thảo luận một ít vấn đề

râu ria. Không ai để ý tới cái tên Hồ Loan Phong đang đứng bên cạnh.

Hồ Loan Phong thấy ngũ tặc có sát khí đằng đằng, rất biết điều mà ngoan ngoãn đứng một bên lắng nghe, chỉ có ánh mắt là không được thành thật cho lắm, thường xuyên đảo tới đảo lui trên người của tôi và ngũ tặc.

Một lát sau, anh ta rút cuộc nhịn không nổi, mở miệng hỏi: – “Tri Chu, mọi người là tổ chức gì vậy? Có thể cho anh tham gia không?”

“Không!” – tôi trả lời chắc nịch.

“Vì sao? Anh chính là thủy hệ thuật sĩ đó nha.” – Hồ Loan Phong bị thương kêu lên.

“Anh không đủ tư cách.”

“Cái gì? Anh... anh đã lên 26 cấp rồi đó. Mọi người muốn bao nhiêu cấp? Anh sẽ đi luyện.” – Hồ Loan Phong không cam lòng lên tiếng.

Tôi nghiêng đầu giả bộ ngắm anh ta một cái, bình tĩnh trả lời: – “Không phải vấn đề đẳng cấp. Yêu cầu của chúng tôi là tốc độ chạy trốn.”

“Tốc độ chạy trốn...” – Hồ Loan Phong vừa nói vừa nhìn ngũ tặc, cõi lòng lập tức chìm xuống. Tốc độ của tôi, hắn đã nhìn thấy rồi, không hề thua kém với đạo tặc, nhưng hắn không cam lòng, vung vẩy nói – “Luc cần thiết, anh có thể cười Hồng Nương để chạy trốn nha. Mọi người đâu phải lúc nào cũng đều chạy trốn, đúng không?”

“Hồng Nương sao?” – tôi cười gian – “Tôi sẽ cho anh mượn Hồng Nương. Anh theo chúng tôi chạy thi một lần, nếu có thể đuổi kịp, chúng tôi sẽ tiếp nhận anh, bằng ngược lại, anh không được đi theo tôi nữa, đồng ý chứ?”

“Chuyện này...” – Hồ Loan Phong chần chờ, hắn biết rõ tôi có lòng tin chắc chắn mới dám nói như vậy, nhưng hắn nghĩ vớ đầu cũng nghĩ không ra có tình huống nào mà Hồng Nương không đuổi kịp người chơi, thế là hắn gật đầu – “Được, anh đáp ứng. Nhưng mà, em phải đáp ứng không được lén lút điều khiển Hồng Nương.”

Tôi liếc mắt: – “Bỏn tiểu thư mới không thèm giờ trò hèn hạ như thế. Anh nghe cho kỹ, tôi lập tức phát lệnh cho Hồng Nương.”

Nói xong tôi quay đầu nói với sủng vật của mình: – “Hồng Nương, một lát nữa khi ta bỏ chạy, ngươi phải dốc toàn bộ sức lực mà đuổi theo, cho đến khi nào hao tổn hết khí lực mới thôi, đã hiểu chưa?”

Hồng Nương gật đầu. Hồ Loan Phong thấy vậy cũng không nói gì thêm. Ngũ tặc nhìn tôi nháy mắt ra hiệu, lập tức tụ lại một chỗ.

“Mục tiêu là Sắc Trảo thành.” – tôi cười nói với Hồ Loan Phong.

“Đã biết.” – Hồ Loan Phong nhanh chóng bò lên Hồng Nương, làm tốt công tác chuẩn bị.

Tôi và ngũ tặc nhìn nhau cười cười, sau đó dùng ngự không phi hành.

Sáu người đồng thời khởi động ngự không phi hành, cảnh tượng ấy đồ sộ đến cỡ nào a~ Sáu đạo ánh sáng đỏ đồng thời bay thẳng lên không trung, dùng tốc độ tia chớp phóng về hướng Sắc Trảo thành. Hồ Loan Phong ngồi trên lưng Hồng Nương tròn mắt há mồm mà nhìn.

Hôm nay là ngày cá tháng tư sao? Nội tâm Hồ Loan Phong la lên. Và bởi vì khoảng cách giữa tôi và Hồng Nương vượt qua con số 3000m nên Hồng Nương tự động chạy về túi không gian sủng vật. Không còn thú cưỡi bên dưới, Hồ Loan Phong rơi một cú tiêu chuẩn “bình sa lạc nạn” (chìm rơi xuống đất), ngã chổng mông vào đám lá khô bên đường.

Hồ Loan Phong đứng lên, nhìn bầu trời xanh trong cao thẳm, bắt đầu đi thở dài. Hắn biết rõ, cái tên “Tri Chu” mà tôi đã nói không phải là tên thật, bởi vì hắn đã thử gửi tin nhắn nhưng được hệ thống nhắc nhở “tên này không tồn tại”. Trách không được mỗi lần muốn đánh hắn thì cô ấy đều cố tình dưng vào pháp trượng của hắn trước. Thì ra là không muốn cho hắn biết tên thật. Nhưng hắn cũng không có biện pháp nào. Bởi vì cô ấy rất giáo hoạt, giống y như một con hồ ly. Mà thôi, xem ra cô ấy sẽ không quay lại. Hồ Loan Phong uể oải nắm pháp trượng, bắt đầu suy tư, tiếp theo nên đi đâu bây giờ? Lại lang thang sao?

Hồ Loan Phong đã đoán sai một chuyện. Tôi có thể vứt bỏ anh ta dễ dàng nhưng sẽ không bỏ đi luôn. Bởi vì tôi cảm thấy bản thân cần quay lại nói một câu “tạm biệt”, dù sao tôi đã coi anh ta là một người bạn. Cho nên, khi Hồ Loan Phong nhìn thấy tôi xuất hiện trước mặt thì đầy kinh ngạc.

Tôi cười tủm tỉm: – “Đã biết rồi sao?! Tổ chức đạo tặc của chúng tôi không thể kết nạp thêm thành viên. Anh hết hy vọng đi thôi.”

“Chuyện này...” – Hồ Loan Phong bị phản nói – “Em gạt anh! Rõ ràng nói thì chạy, nhưng mọi người rõ ràng là bay a... đó là phạm quy, anh không nhận thua!!!”

Bịch ~ tôi té. Tên này không chỉ dai mà còn quẩn nữa nha.

Tôi kiên quyết nói: – “Mặc kệ anh có nhận thua hay không. Tôi sẽ không cho anh đi theo nữa.”

“Đừng mà...” – Hồ Loan Phong nắm ống tay áo của tôi – “Tỷ tỷ, em sai rồi. Hay là vậy đi, chị cho em biết tên thật của chị. Em hứa sẽ không đi theo chị nữa, nhé?”

Sau đó Hồ Loan Phong dùng ánh mắt long lanh như hai trái nhãn mà nhìn tôi.

Đồ mờ hôi ~ Cho biết tên thật không phải sẽ càng bị làm phiền hay sao a!?

“Không được.”

“Không cần a!” – Hồ Loan Phong đổi qua ôm chặt cánh tay tôi – “Anh hùng, chỉ cần cho em biết tên thôi. Em thề với trời, nếu đã biết rõ tên của anh hùng rồi mà em còn dây dưa không tha, thì trời phạt em cả đời không tìm được vợ, cả đời không được con gái yêu.”

Người như anh mà cũng có con gái chịu yêu hả!?! Tôi nhìn cái tên nước mắt nước mũi tèm lem trước mặt, thờ dài nghĩ.

Hồ Loan Phong thấy tôi không có phản ứng, khẽ cắn môi – “Được rồi, có lẽ lời thề chưa đủ độc. Vậy em thề lần nữa. Nếu biết tên rồi mà em còn dây dưa không dứt thì trời phạt em biến thành thái giám, cả đời không thể cương!!”

Hử? Cái này thề độc à ~ Xem ra anh ta rất có thành ý nha.

“Được rồi. Tôi đáp ứng anh. Nhưng anh phải nhớ kỹ lời thề hôm nay, nếu không giữ lời thì... không cần đợi ông trời tới trừng phạt đâu, tự tay tôi sẽ biến anh thành thái giám. Nói không chừng lúc đó anh có thể luyện tuyệt thế võ công Quỷ Hoa Bảo Điện đấy!!” (Quỷ Hoa Bảo Điện là võ công trong truyện Tiểu Ngao Giang Hồ của Kim Dung)

“Nhất định nhất định!” – Hồ Loan Phong thấy tôi đã đáp ứng liền vui vẻ buông tay – “Tri Chu, vậy rốt cuộc tên em là gì?”

“Tôi tên là Lạc Thủy Tri Chu. Được rồi, bạn tôi đang chờ. Tôi đi trước đây.” – nói xong tôi liền bay đi mất dạng.

“Lạc Thủy Tri Chu... Lạc Thủy Tri Chu... tên nghe quen quen nhỉ!?! Ồ, không phải là người đầu tiên xuất hiện trên BXH hay sao? Hèn gì thực lực của cô ấy lại mạnh đến vậy.” – Hồ Loan Phong vừa đi vừa lầm bầm.

Đúng lúc này, chuông báo hiệu vang lên, Hồ Loan Phong nhìn tin nhắn, tắc lưỡi cảm thán một câu – “Chơi trò chơi một chút cũng không yên ổn nữa, thiệt là nản mả!” – nói xong liền log out.

Hồ Loan Phong mất hứng leo ra khoang thuyền trò chơi, nhưng vừa nhìn thấy người đánh thức hắn chính là lão cha của hắn thì khuôn mặt méo xẹo liền biến thành khuôn mặt tươi cười: – “Thì ra là phụ thân vĩ đại của con a~ Cha, cha đã về rồi à. Đi đường có mệt không? Có cần con mát xa cho cha không?”

Hồ Đại Hải vừa nghe liền vọt sang một bên. Trời ơi, cái kỹ thuật mát xa “cao siêu” của con ông rất là kinh khủng. Ông không muốn phải “hưởng thụ” sự tra tấn đó đâu.

“Con à, mấy chuyện tay chân này không cần con nhọc lòng lo lắng. Cha đã gọi Đinh Bạch tới. Cha muốn nghe hai con báo cáo tình hình trong Hồng Hoang.”

“Được rồi.” – Hồ Loan Phong buông móng vuốt, đi theo phụ thân ra phòng khách, vừa vịn ghế Đinh Bạch đi tới.

Đinh Bạch chính là Âm Ảnh.

“Lão gia, ngài đã về.” – Âm Ảnh lễ phép chào Hồ Đại Hải. Ông ấy chính là lãnh đạo trực tiếp của hắn a~

“Haha... cho cậu đi theo tiểu tử nhà ta thật là ủy khuất. Đến, ngồi đi.” – Hồ Đại Hải nhiệt tình nói chuyện – “Ban đầu ta định đem chi nhánh Vân Châu cho cậu cai quản, không ngờ tiểu tử này sống chết muốn cậu giúp nó. Ta không có biện pháp từ chối nên đành đáp ứng. Cậu đừng trách lão già này nhé.”

“Làm sao có thể.” – Đinh Bạch cười cười – “Quản lý bang phái và quản lý công ty đều cùng một đạo lý thôi ạ.”

“Vậy thì tốt. Đến, nói cho ta nghe một chút, các cậu trong trò chơi đã làm nên trò trống gì rồi?”

Đinh Bạch biết rõ lúc này mới là chủ đề chính. Mặc dù Hồ Đại Hải rất coi trọng hắn, nhưng nói cho cùng hắn không phải là con cháu của Hồ gia. Một khi phạm sai lầm thì mọi cố gắng từ trước tới nay của hắn đều tan thành bọt biển.

Đinh Bạch ngồi thẳng người, bắt đầu nghiêm túc báo cáo: – “Mọi chuyện đều dựa theo kế hoạch lúc trước mà tiến hành. Chúng ta đã khống chế 80% cửa hàng của một thành thị lớn nhất nhì trong Hồng Hoang. Thu nhập mỗi tháng đã ổn định. Tính đến doanh thu của tháng trước thì chúng ta đã thu hồi 90% vốn đầu tư. Nhưng bởi vì hiện tại chúng ta đang muốn xây thành trì nên toàn bộ doanh thu đều dồn vào việc kiến thành. Nói tóm lại, Huyết Nhận Các đã tiến vào thời kỳ ổn định phát triển.”

Hồ Đại Hải thỏa mãn gật đầu: – “Ta nghe nói trong Hồng Hoang có một bang hội bị cướp bóc, có chuyện này sao?”

Đinh Bạch hiểu rõ ý tứ của Hồ Đại Hải nên nhanh chóng giải thích: – “Vâng, đúng vậy. Nhưng bang hội kia chỉ là một tiệm internet. Bất luận là tài lực hay là quân lực đều kém chúng ta. Triệu Hoán Liên Minh cũng vì nhìn trúng điểm này nên mới ra tay cướp bóc bọn họ. Nếu đối tượng là chúng ta thì ngay cả đệ nhất bang hội là Trâu Bò Bang cũng sẽ không dám nghĩ đến chủ ý đó.”

Hồ Đại Hải nghe xong, hài lòng gật đầu, sau đó quay sang nhìn Hồ Loan Phong: – “Con trai, cậu Đình đã làm nhiều chuyện như vậy. Còn con, con đã làm được gì rồi?”

“Con sao? Mỗi ngày con khoác hành lý lên vai, mần trời chiếu đất, trèo non lội suối, lang bạc đó đây, nghe ngóng khắp nơi, sưu tập tư liệu, vì tương lai của chúng ta mà chuẩn bị.” – Hồ Loan Phong nói khoác mà không biết ngượng.

Hồ Đại Hải hoài nghi hỏi Đình Bạch: – “Nó nói có thật không?”

Đình Bạch bắt đắc dĩ gật đầu: – “Vâng, là thật.”

Đây cũng không tính là nói xạo. Hồ Loan Phong du ngoạn ở bên ngoài, đúng là mỗi lần đến vùng đất mới sẽ điều tra kỹ càng về địa phương đó, tư liệu này sẽ được truyền về tổng bộ của Huyết Nhận Các.

“Ừ, vậy Phong nhi, con có gì cần báo cáo sao?”

“Chời ơi... con có nói thì cha cũng không hiểu đâu.” – Hồ Loan Phong chuyển hướng sang nhìn Đình Bạch – “Đình đại ca, vì sao anh có vẻ rầu rĩ không vui vậy? Gặp chuyện khó giải quyết sao?”

Hồ Loan Phong và Đình Bạch lớn lên bên nhau. Hồ Loan Phong vẫn xem Đình Bạch như anh trai của mình. Vừa rồi nhìn thoáng một cái liền biết Đình Bạch đang có tâm sự.

Đình Bạch nghĩ một hồi mới mở miệng nói: – “Thiếu gia, Hồng Bò Cạp lần trước bị rút 6 cấp. Hiện tại dựa vào thực lực của cô ta đã không thể phục chúng nữa. Tôi muốn hủy bỏ chức phó bang chủ của cô ta.”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Siêu Cấp Nhiệm Vụ: Âm Sát Âm Ảnh

“Cái gì... Hồng tỷ vì sao lại mất nhiều cấp như vậy?”

Đình Bạch lắc đầu: – “Không cần biết vì sao rút cấp, tóm lại là đã rút cấp rồi, không thể đảm nhiệm chức phó bang chủ nữa.”

“Ai là Hồng tỷ?” – Hồ Đại Hải ngồi một bên xen vào.

“Chính là con gái của Lâm thúc đó cha.” – Hồ Loan Phong giải thích – “Chị ấy tới tổng công ty thực tập, thấy con chiêu mộ nhân tài cho phòng phát triển trò chơi thì đòi gia nhập. Con cho chị ấy giữ chức phó bang chủ.”

“À... cha biết con bé đó, cực kỳ sĩ diện. Nếu rút chức như thế này chỉ sợ không tốt lắm.” – Hồ Đại Hải là người lão luyện trên thương trường. Vừa nghe con trai nói “Lâm thúc” là ông nghĩ ngay tới Lâm giám đốc của công ty con trong tập đoàn nhà ông, người đã nhiều năm dốc sức cho công ty, vì thế con gái của người ta phải được chiều cố nhiều hơn.

“Đúng vậy, Hồng tỷ rất sĩ diện. Lỡ như chị ấy nghĩ không thông vấn đề thì phải làm sao bây giờ? Hay là Đình đại ca dẫn chị ấy đi luyện cấp được không?” – Hồ Loan Phong nhẹ nhõm thở ra, không ngờ hần có thể nghĩ ra biện pháp chu toàn như thế. Hần biết Hồng Bò Cạp rất thích Đình Bạch. Nhưng hần lại không biết sau khi hần rời khỏi Huyết Nhận Các đã có nhiều chuyện không hay phát sinh.

“Ừ, Phong nhi nói đúng. Đình Bạch à, cứ quyết định như vậy đi.” – Hồ Đại Hải nói xong, cũng không thèm quan tâm về mặt trầm mặc của Đình Bạch, quay sang hỏi han con trai – “Con trai, con đã sắp già đến nơi rồi, chừng nào con mới mang con cháu về cho cha xem mắt đây hả?! Đừng có suốt ngày chơi game như thế.”

“Con già chỗ nào mà già?” – Hồ Loan Phong trừng mắt – “Nhưng đúng là ở trong trò chơi con vừa gặp được một người con thích.”

“Cái gì?” – Hồ Đại Hải nghe thế liền vui mừng ra mặt. Đứa con này của ông trước giờ không mấy hứng thú với nữ nhân, không lẽ hiện giờ nó đang phát xuân? Vậy thì ngôi nhà sẽ càng thêm náo nhiệt – “Là con cái nhà ai? Hôm nào dẫn về cho cha xem xem.”

Thần sắc của Hồ Loan Phong liền xụ xuống đầy đau khổ: – “Cha không cần cao hứng quá sớm. Cô ấy hình như không thích con. Không đúng, phải nói là cực kỳ thấy con phiền phức đó.”

“Hả? Con trai của cha thông minh lanh lợi đáng yêu như vậy, sao lại có cô gái cảm thấy con phiền phức chứ? Cha nghĩ cô bé kia khẩu thị tâm phi thôi (lời ngoài miệng không giống với điều nghĩ trong lòng). Hiện giờ con gái nào cũng vậy, trong lòng thì thích người ta nhưng ngoài miệng lại nói chán ghét.” –

Hồ Đại Hải tin tưởng tràn đầy an ủi con trai.

Hồ Loan Phong liếc một cái, hẳn rồi cuộc đã biết cái gen tự kỷ của hắn thừa hưởng từ ai trong nhà: – “Cha à, nếu cô ấy là người giống như cha nói con đã không thích rồi. Cô ấy... nói thế nào nhỉ... tính cách rất ngay thẳng nhưng hành vi lại giao hoạt, có chút tham tiền mà không hề muốn che giấu điều đó, nhưng đôi khi lại rất hào phóng. Tóm lại, là một người rất mâu thuẫn. Con không biết thân phận thật của cô ấy. Ngay cả tên trong trò chơi cũng phải trải qua bao nhiêu gian khổ mới hỏi được đó. À mà cô ấy là một cao thủ, đã cứu con nhiều lần.” – Hồ Loan Phong càng nói càng hưng phấn.

Đinh Bạch kỳ quái ngẩng đầu, sao người mà thiếu gia miêu tả lại giống Nhện thế nhỉ?!

“Cô bé kia tên gì? Cha sẽ kêu lão Thượng Quan đi điều tra thêm.” – Hồ Đại Hải cũng tò mò theo. Trên thế giới này có người như con ông miêu tả à? Hay là con ông nói xạo?

“Cô ấy tên Lạc Thủy Tri Chu!” – Hồ Loan Phong vui vẻ nói, không hề phát hiện sắc mặt của Đinh Bạch thoáng cái trắng nhách.

Là Nhện... Đinh Bạch lâm vào trầm tư. Thì ra mấy hôm nay Nhện ở cùng một chỗ với thiếu gia. Đinh Bạch nhớ lại thời gian cùng Nhện luyện cấp trước kia. Đó chính là chuỗi ngày vui vẻ nhất của hắn trong trò chơi. Thời gian tươi đẹp đó sẽ còn trở lại chứ? Nghĩ đến đây, Đinh Bạch bất giác nhớ tới lời dặn dò của mẫu thân trước lúc lâm chung... “Nếu con gặp được một cô gái mà con thật tâm yêu thích, mặc kệ vì lý do gì cũng không được buông tay. Bởi vì có thể con sẽ không bao giờ gặp được một người giống nàng trong tương lai.”

Mình không hề muốn buông tay... chỉ là mình luôn nghĩ cứ đợi một thời gian nữa, thêm một thời gian nữa... nhưng mình không ngờ thiếu gia lại gặp Nhện rồi đem lòng yêu thích cô ấy. Không được, nếu mình không hành động bây giờ, có lẽ cả đời này sẽ không có cơ hội nữa!

“Khụ khụ!” – Đinh Bạch ho khan hai tiếng, đánh gãy cuộc trò chuyện của hai cha con Hồ gia – “Về chuyện của Hồng Bò Cạp... chỉ là đề nghị của cá nhân tôi, nhưng quyền quyết định vẫn là do thiếu gia định đoạt. Nhưng hiện giờ tôi có một chuyện muốn hỏi, hy vọng lão gia sẽ đáp ứng.”

“À?” – Hồ Đại Hải thẳng người ngồi lên, nhìn Đinh Bạch – “Cậu nói đi.”

“Sau khi thủ thành thành công, tôi muốn xin đổi công tác.”

“Cái gì?!” – Hồ Loan Phong nhảy dựng lên – “Đinh đại ca, anh... được rồi, em bãi bỏ chức vụ của Hồng tỷ là được mà. Anh đừng đi a~ Anh đi rồi em phải làm sao bây giờ?”

“Tôi có nguyên nhân của mình, không đi không được.” – Đinh Bạch kiên định nói.

Vào lúc này, tôi đang cùng ngũ tặc ngồi trong một tửu lâu cao cấp của Thực Nguyệt thành, buộc Lam Khải Y khao một châu. Tôi đã đưa lệnh bài cho Lam Khải Y, hắn đã hạ lệnh đầu vào đó, bọn họ bắt đầu khua chiêng đánh trống chuẩn bị xây thành.

“Lam Khải Y, anh không nên tiết kiệm tiền mà xây một cái tường thành cùi bắp nha. Lần trước, Bất Diệt Thần Thoại cũng vì chuyện này mà xem chút không giữ được công thành đó.”

“Đĩ nhiên rồi. Tôi đã quyết định bắt chức Triệu Hoán Liên Minh, xây một tường thành bằng đá hoa cương.” – Lam Khải Y không ngừng nhét thức ăn vào mồm, vừa nhai vừa nói.

Tôi nhìn Lam Khải Y, thấy hắn giống như đã mấy đời chưa được ăn thịt, không khỏi có chút ngạc nhiên: – “Lam Khải Y, không lẽ anh đổ hết tiền tài vào chuyện xây thành nên không có tiền ăn cơm hả?”

Xùy ~ Lam Khải Y phun cả một miếng cơm ra ngoài.

“Tôi... haiz... thiệt ra bạn đoán không sai lắm. Ngân khố của chúng tôi không phải chỉ dồn vào chuyện xây thành mà còn dùng để mua các cửa hàng của hệ thống. Ngay cả phòng đấu giá duy nhất của Thực Nguyệt thành cũng bị chúng tôi không tiếc tiền mà thu mua. Có điều hiện tại mới bày bán vài đồng khí và ngân khí, chưa có vũ khí cao cấp nào, cho nên không đủ sức lôi kéo ánh mắt của người chơi. Tên tuổi chưa lên, thu chi chưa đủ. Phải nói là chúng tôi còn chưa thu hồi nổi tiền vốn nữa.” – Lam Khải Y buồn bực nói.

“Để tiết kiệm chi tiêu, bang hội quyết định đề ra luật lệ, tuyệt đối hạn chế hành vi xa xỉ, trong đó bao gồm cả chuyện đi đến tửu lâu cao cấp dùng bữa. Dù sao người chơi cũng có thể tự nấu nướng để lấp đầy bụng. Lần này vì phải chiêu đãi các bạn nên mới tới chỗ này ăn cơm. Tôi đã rất lâu không được dùng qua thức ăn ngon rồi.” – Lam Khải Y nói xong lại tranh thủ nhét một đồng đồ ăn vào miệng, cũng không sợ sẽ bị bẻ bụng.

Đáng thương quá a~ Ngũ tặc dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn. Đường đường là thành viên cấp cao của một bang hội mà không có tiền để ăn cơm. Chuyện này nói ra sợ không có ai chịu tin.

Tôi lúi cúi đất phong lệnh thứ ba, quăng lên bàn: – “Anh cầm lấy đi đấu giá đi. Thật là đáng thương mà.”

“Bạn còn một cái nữa?” – Lam Khải Y sợ hãi kêu lên, lập tức chộp lấy, dùng ánh mắt khó tin nhìn tôi.

“Xời ơi... chẳng phải chỉ là một cái lệnh bài thôi sao? Tỷ tỷ đây muốn bao nhiêu liền có thể lấy bấy nhiêu nha. Đối với tỷ tỷ chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nó lại là vật quý hiếm trong mắt người khác. Anh cầm lấy bán đấu giá đi. Có thể tạo chút tiếng tăm.” – tôi cười vô sỉ nói.

“Được.” – Lam Khải Y cất lệnh bài đi, không hứng thú với thức ăn nữa – “Tôi phải đi chuẩn bị cho kỳ đấu giá đây, tuyên truyền rồi sắp xếp lịch trình này

nợ nữa. Tiểu nhị, tính tiền!”

Lam Khải Y có thể nói là bay ra khỏi quán, bỏ lại sáu người chúng tôi hai mắt nhìn nhau.

“Nhện, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Tôi muốn trở về Bạch Lang tộc để làm nhiệm vụ. Còn mọi người?”

Ngũ tộc liếc nhau: – “Cô đi đâu thì chúng tôi đi đó vậy.”

“Vậy thì đi thôi. Go go go~” – tôi vừa nói vừa đứng lên.

“Đợi chút!” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó ngăn lại – “Có khách tìm.”

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó mở hộp thư bí mật của đoàn đội, bắt đầu đọc.

>> XYZ, tôi muốn nhờ quý đoàn giết một người. Tôi sẽ trả 10 vạn lượng. Nếu quý đoàn thấy giá tiền còn thấp, chúng ta có thể thương lượng lại. Người tôi muốn giết là bang chủ của Huyết Nhạn Các – Âm Ảnh. Người gửi: Hồ Nhân Dạ

... ngũ tộc nhìn nhau, sau đó đồng loạt quay đầu nhìn tôi.

“Mọi người nhìn cái gì... mập mập, mau trả lời, vụ làm ăn này chúng ta sẽ nhận. Có điều, thù lao tăng gấp đôi.” – tôi cười gian.

Đây chính là cơ hội tốt để đả kích Huyết Nhạn Các. Hiện tại sẽ không có người nào đủ sức ám sát Âm Ảnh. Nếu chúng tôi thành công, thứ nhất có thể khiến tên tuổi của Tật Phong Lữ Đoàn vang xa, thứ hai có thể hạ uy tín của Âm Ảnh. Một hòn đá bắn chết hai con chim, chuyện tốt như vậy ngu gì không làm?

“Không phải chứ?! Nhện, đối tượng là bang chủ của Huyết Nhạn Các đó. Mỗi lần anh ta đi ra ngoài đều có một đoàn hộ tống đi theo. Chúng ta làm sao ám sát được?”

“Ai nói tôi muốn ám sát hả? Tôi đây sẽ minh sát*!!!” – tôi khinh thường bĩu môi. (**Ám sát là giết người trong bóng tối. Minh sát là giết người giữa ban ngày ban mặt**)

Tôi quay đầu ra lệnh: – “Tiểu Tặc, mau gửi cho Huyết Nhạn Các một lá thư khiêu chiến. Bảo rằng đoàn trưởng của Tật Phong Lữ Đoàn muốn đấu tay đôi với bang chủ của bọn họ. Địa điểm quyết đấu thì cậu chọn nơi nào vắng vẻ một chút.”

“Nhện... cô có thể đánh thắng Âm Ảnh sao?” – ngũ tộc hoài nghi nhìn tôi.

Tôi quý dị cười lên, lấy hỏa độc vương ra, đưa cho Đồi Trắng Thay Đen: – “Đại ca móc túi, anh giúp tôi bôi độc được lên Cửu Cửu Sát... chỗ này có lẽ vừa đủ để dùng một lần.”

Đồi Trắng Thay Đen cầm lấy hỏa độc vương, đọc qua thuộc tính của nó liền ngây ngẩn cả người: – “Đạch, cô từ đâu kiếm được loại độc biến thái này thế?!”

“Hắc hắc... là từ một đại boss. Được rồi, không nói nữa, mau hành động thôi.”

Hồ Nhân Dạ rất sáng khoái đáp ứng yêu cầu của chúng tôi. Thế là chúng tôi liền ký hiệp nghị. Theo đó, bất cứ thành viên nào của Tật Phong Lữ Đoàn có thể giết chết Âm Ảnh, hệ thống sẽ tự động chuyển 20 vạn lượng vào tài khoản của chúng tôi.

Tiểu Tặc cực kỳ cao hứng nhận lấy trách nhiệm truyền tin vĩ đại. Cậu nhóc vênh vênh vào vào chạy tới đưa thư khiêu chiến cho anh chàng đoàn trưởng mà lần trước chúng tôi đã gặp, Kiệt Thiếu, sau đó ngựa không phi hành bay ra khỏi nơi đó.

Một lát sau, toàn bộ thành viên của Huyết Nhạn Các đều biết tin, có người muốn khiêu chiến Âm Ảnh. Tên này không muốn sống sao?!? Đây là suy nghĩ của tất cả mọi người. Thực lực của Âm Ảnh ai cũng rõ ràng. Âm Ảnh có thể trường kỳ giữ vị trí thứ hai trên BXH tổng hợp thực lực hoàn toàn không phải nhờ vào may mắn. Nếu quang minh chính đại đấu 1 vs 1 với Âm Ảnh, có thể khẳng định, hiện giờ không ai làm nổi.

Hồng Bò Cạp thì không nghĩ như vậy. Lần trước cô đụng phải Nhện, đã biết Nhện âm hiểm hèn hạ cỡ nào. Âm Ảnh rất có thể sẽ thủ hạ lưu tình. Nói không chừng, lần khiêu chiến này Âm Ảnh sẽ thua. Nhưng Hồng Bò Cạp tuyệt không lo lắng. Bởi vì không cần biết ai thắng ai thua, cuộc chiến này sẽ khiến hai chúng tôi kết thù kết oán. Mà chuyện đó đối với cô ta là một việc tốt!!!

Cùng thời khắc này, ở ngoài đời, Đinh Bạch không hề biết trong trò chơi đang phát sinh chuyện lớn, hắn còn đang thương lượng với Hồ Loan Phong.

“Đinh đại ca, trước khi vào trò chơi, không phải anh đã hứa sẽ giúp em đem Huyết Nhạn Các phát triển thành bang hội lớn nhất nhì trong Hồng Hoang hay sao? Vì sao anh lại đổi ý rồi?” – Hồ Loan Phong thật sự nóng nảy.

Ngay cả Hồ Đại Hải cũng biến sắc mặt. Đinh Bạch là do một tay ông nuôi lớn, ông rất hiểu tính tình của cậu ta, đây tuyệt đối không phải là phong cách làm việc của Đinh Bạch.

Đình Bạch lắc đầu, bình tĩnh nói: – “Xin lỗi thiếu gia. Tôi thật sự có nguyên nhân trọng yếu. Hiện tại tôi không thể nói cho cậu biết. Sau khi Huyết Nhạn Các xây thành xong rồi, con đường phát triển của Huyết Nhạn Các sẽ ổn định. Tôi tin tưởng dựa vào tài trí của thiếu gia sẽ không gặp khó khăn gì trong việc quản lý bang hội đâu.”

“Đình Bạch à ~” – Hồ Đại Hải mở miệng – “Việc phân bổ nhân sự của tập đoàn chúng ta trong năm nay đã hoàn thành từ lâu. Hiện tại cậu muốn đổi chức vụ, tôi thật sự nghĩ không ra nên điều cậu đi đâu nữa. Tạm thời không có vị trí trống cho cậu.”

“Dạ không sao... con vừa lúc muốn làm một chuyến đi chơi xa. Lão gia có thể tạm thời ngừng phát lương cũng được ạ.” – Đình Bạch kiên định nói.

Hồ Loan Phong và Hồ Đại Hải liếc nhau. Hai người rất hiểu tính tình của Đình Bạch, một khi đã quyết định, rất khó cái biến chủ ý. Thế là hai người đành thỏa hiệp. Có điều, bọn họ rất hiểu kỳ với quyết định của Đình Bạch.

“Được rồi, Đình Bạch, ta đáp ứng. Nếu cậu gặp phải khó khăn, có cần hỗ trợ gì thì cứ nói. Dù sao Phong nhi luôn gọi cậu một tiếng đại ca. Cậu đối với ta cũng coi như một nửa con trai.”

“Cám ơn lão gia. Nhưng chuyện này con có thể tự mình giải quyết.” – tháo được một nút thắt trong lòng, Đình Bạch liền cảm thấy dễ thở hơn rất nhiều.

Chào từ biệt hai cha con Hồ gia, Đình Bạch lập tức trở về phòng, lên trò chơi, Huyết Nhạn Các đang chuẩn bị đối phó với quái vật công thành, không thể chậm trễ. Ai ngờ vừa lên trò chơi, nhìn thấy thư khiếu chiến, tâm tình nhẹ nhõm lập tức tiêu biến mất. Âm Ảnh nắm chặt thư khiếu chiến trong tay, nhíu mày, không thể nghĩ ra vì sao Nhện lại muốn đấu tay đôi với hắn. Nếu Âm Ảnh biết tôi vì 20 vạn lượng mà hạ chiến thư, có lẽ đã học máu mà chết. Nhưng cho dù nghĩ không ra, hắn vẫn đồng ý tiếp nhận. Bởi vì chuyện này lan truyền khắp bang hội rồi, cự tuyệt là không thể, người trong bang có thể sẽ nói ra nói vào. Hiện giờ là giai đoạn mấu chốt, hắn không thể mất đi nhân tâm.

Thế là, vào một buổi trưa trời xanh mây trắng, trong một rừng cây ở phía nam Thực Nguyệt thành, một đám người tụ tập lại để chứng kiến cuộc đấu tay đôi giữa tôi và Âm Ảnh. Nhóm người chia làm hai phe rất rõ ràng.

Một phe là người của Huyết Nhạn Các, một nửa thành viên cao tầng đã có mặt. Âm Ảnh với vẻ bất đắc dĩ và Hồng Bò Cạp với vẻ hả hê. Các thành viên khác của Huyết Nhạn Các thì phần nộ.

Phe của tôi đặc biệt hoa lệ. Tôi yêu cầu ngũ tặc cởi bỏ áo choàng, lộ ra huy hiệu của dòng binh đoàn, không đeo mũ để khoe mái tóc dài đỏ hoe, nhưng vẫn giữ nguyên khăn che mặt.

Bên trong rừng cây, nơi mọi người không thể nhìn tới, một phóng viên của tờ Hồng Hoang Nhật Báo đang núp lùm. Dĩ nhiên người là do chúng tôi mời đến. Sự kiện đặc sắc thế này mà không có ai đưa tin thì thật uổng phí nha~

Âm Ảnh bước ra khỏi hàng ngũ. Tôi cũng bước lên. Im lặng nhìn nhau. Một cơn gió thổi qua. Áo choàng và mái tóc của tôi phiêu phiêu tung bay trong gió. Haiz... không thể không nói, tạo hình của tôi soái ngất ngây nha~

“Lão đại, Nhện sẽ không sao chứ? Mọi người còn nhớ lần trước khi Nhện bỏ mũ trùm đầu đã xảy ra chuyện gì không?” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nhỏ giọng hỏi.

“... hình như lần đó mái tóc bị vướng vào cành cây, Nhện bị treo lủng lẳng một hồi. Nhưng đây là đất trống a ~ Chắc không xảy ra vấn đề gì đâu.” – Đồi Trắng Thay Đen ngáp ngừng nói.

Ngũ tặc im lặng, đồng thời cảm thán, tôi đúng là nhân vật thần kỳ!!!

Sau khi đã tạo dáng đủ kiểu, tôi quay đầu nhìn Âm Ảnh, thấy anh ấy đang bất đắc dĩ mỉm cười nhìn tôi, thế là tôi vênh mặt nói: – “Thời gian quý báu. Chúng ta bắt đầu thôi.”

Tôi lấy Sát Quỷ ra, lắp Cừu Cừu Sát vào. Âm Ảnh cũng móc trường kiếm, vào tư thế chuẩn bị. Tiểu Tặc hưng phấn lôi máy ảnh ra chụp lia lịa...

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Xa Tận Chân Trời, Gần Ngay Trước Mắt

“Nhện, có thể nói cho anh biết lý do không?” – Âm Ảnh nhìn tôi đầy phức tạp.

Hử?! Hình như hôm nay Âm Ảnh không giống bình thường nha. Tôi hơi hoài nghi trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn cực kỳ thối hoặc mà vênh mặt hất tóc trả lời: – “Không được!!”

Àm ~ Nghe câu trả lời của tôi, Âm Ảnh thiếu chút té xỉu nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

“Vậy chúng ta bắt đầu thôi.” – Âm Ảnh nói xong liền bày ra tư thái tấn công.

“Chờ một chút!” – tôi giơ tay ngăn lại – “Em nhớ lúc trước anh từng hứa với em, nếu có một ngày em muốn giết anh thì anh sẽ đứng yên cho em xuất thủ trước một chiêu, anh còn nhớ không?”

Âm Ảnh trầm mặc, trong lòng cười khỏ, thật không nghĩ tới câu nói đùa lúc trước lại trở thành sự thật. Vận mệnh đúng là khó đoán.

“Anh nhớ. Anh sẽ thực hiện lời đã hứa.” – nói xong liền đổi sang thế phòng thủ.

“Như vậy không công bằng!!!” – thành viên Tuyết Nhạn Các bất bình tức giận la lên.

Âm Ảnh giơ tay ngăn cản bọn họ, sau đó bình tĩnh nói với tôi: – “Tốt rồi, anh đã chuẩn bị xong, em mau đánh đi!”

Tôi cười hắc hắc, lời Sát Quỷ ra: – “Âm Ảnh, anh không cần ngại ngốc đứng một chỗ nha, nhớ phải tránh né đó.”

Tôi đương nhiên không hy vọng anh ấy tránh né, sở dĩ nói như vậy là vì chiêu “lạt mềm buộc chặt”. Nếu anh ấy thật sự né đòn, lúc đó mới gọi là thảm họa.

Đúng như tôi đã nghĩ, Âm Ảnh lắc đầu: – “Nếu đã hứa nhường em một chiêu, dĩ nhiên anh phải đón nhận một mũi tên của em rồi. Anh không tin bản thân sẽ bị một mũi tên gây sát a~”

Lời này của Âm Ảnh cũng là cách để giải thích với thành viên Huyết Nhạn Các. Những người luôn tin tưởng vào thực lực của Âm Ảnh nghe xong câu này đều nở nụ cười. Một cung tiễn thủ không có khả năng gây sát một kiếm sĩ. Huống hồ Âm Ảnh không phải là kiếm sĩ hạng thường. Đón một mũi tên không tính là thua lỗ lớn.

Nhìn biểu hiện của đám người Huyết Nhạn Các, tôi cười khẩy trong lòng. Một đám người cô vãn quả lậu (kém hiểu biết), để cho các người mở rộng tầm mắt, hãy nhìn ta làm thế nào gây sát Âm Ảnh a ~

Đương nhiên ở trên chỉ là suy nghĩ trong lòng tôi, ngoài mặt thì tôi vẫn tỏ ra nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc, bình tĩnh kéo căng dây cung, sau đó nói với Âm Ảnh: – “Anh chuẩn bị nhé, em bắn tên đây!!”

Ngũ tặc đứng bên cạnh đỏ mồ hôi run rẩy. Xời ơi, nhìn vào còn tưởng đây là tràng quyết đấu binh đẳng giữa hai người quân tử, nhưng chỉ có bọn họ mới biết Nhện đã hên hạ tính toán như thế nào, đây chỉ là hiện trường của một màn thi đấu vô sỉ mà thôi.

Vèo ~ Mũi tên phá không bay tới. Bởi vì khoảng cách giữa chúng tôi không xa bao nhiêu. Cho nên chưa tới 1/1000 giây, mọi người còn chưa kịp phản ứng thì Cửu Cửu Sát đã nở bung ra, 99 mũi ngân châm đâm tằm độc lập tức chui vào cơ thể của Âm Ảnh.

Tôi đã tính toán rồi, 99 mũi ngân châm có thể tạo ra tổn thương 12870 điểm. Cho dù chỉ bắn trúng một nửa thì cũng tương đương 6 ngàn điểm. Âm Ảnh là mẫn kiếm sĩ, dựa theo cấp bậc của anh ấy mà tính, huyết lượng của anh ấy nhất định không quá 4 ngàn. Chỉ cần anh ấy không né tránh thì mũi tên của tôi có thể dễ dàng gây sát anh ấy.

Đúng y như tôi đã tưởng tượng, 99 ngân châm vừa bắn trúng Âm Ảnh, trên đầu anh ấy đỏ đỏ nhảy lên một loạt con số màu đỏ (điểm huyết lượng bị trừ). Tất cả người chơi còn chưa kịp biết chuyện gì đã xảy ra, Âm Ảnh đã biến thành một đạo ánh sáng biến mất khỏi hiện trường. . .

Toàn bộ thành viên của Huyết Nhạn Các giống như bị trúng thạch hóa thuật (biến thành đá), cương cứng tại chỗ. Đây là ảo giác? Hay là bug? Đó là suy nghĩ chung của mọi người. Ngay cả ngũ tặc đã sớm biết uy lực của Cửu Cửu Sát vẫn không khỏi sợ hãi mà kêu lên một tiếng. Cái gì gọi là một kích tất sát (một chiêu chết ngay). Đây chính là.

Tại hiện trường, trừ bỏ tôi còn giữ được thần trí thanh tỉnh thì có thêm một người nữa, đó là anh bạn phóng viên đang núp trong bóng tối. Người này dùng máy ảnh để quay đặc tả dáng người cao ngất của tôi, mái tóc dài tung bay trong gió của tôi, khăn che mặt xinh đẹp của tôi, đôi đồng tử màu đỏ sậm thần bí của tôi. . . nói chung là hình dáng kiệt xuất của tôi.

Sau 7s, thành viên của Huyết Nhạn Các thoát khỏi trạng thái hóa đá, lúc này họ phần nộ trùng mắt nhìn tôi, đồng thời xuất ra binh khí. Đỏ mồ hôi ~ Chẳng lẽ các người tính giết ta báo thù cho Âm Ảnh à? Nghĩ đến đây tôi vội lấy ra một cây Cửu Cửu Sát khác, triệu hồi Hồng Nương. Ngũ tặc nhìn tình hình cũng nhao nhao rút vũ khí vào tư thế chuẩn bị.

Núp trong bóng tối, phóng viên Cocacola cõi lòng đầy kích động. Tin tức hôm nay đúng là rúng động nha. Đầu tiên là cung tiễn thủ thần bí một chiêu miêu sát Âm Ảnh, thứ hai là. . . sắp có chuyện đổ máu ở đây. Kỳ báo hôm nay đảm bảo sẽ bán chạy. Sắp được tăng tiền thưởng rồi. . . há há. . . Bạn Cocacola hưng phấn điều chỉnh ống kính, quay chụp toàn cảnh tràng diện của hai phe.

Có điều, dự đoán của anh bạn phóng viên này đã không xảy ra. Thành viên Huyết Nhạn Các có vẻ rất kiêng kỵ mũi tên trong tay tôi, không ai xuất thủ trước cả. Đúng lúc này, một vị đoàn trưởng nhận được tin tức nào đó, phát phát tay, ra hiệu cho mọi người thu hồi vũ khí. Người này nhìn tôi với ánh mắt đầy phức tạp, sau đó dẫn đầu rời đi. Xem ra Âm Ảnh đã sống lại ở điểm hồi sinh, sau đó gửi tin báo bọn họ không được gây khó dễ với tôi. Đây cũng là

chuyện tôi đã dự liệu từ trước.

Sau khi tình hình đã yên, tôi trầm tư một thoáng, nói với Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó: – “Mập mập, anh đi điều tra về Hồi Nhân Dạ. Người này dám động tới nam nhân của bà... bà nhất định không tha cho hắn. Hãy đợi xem bà xử trí hắn ra làm sao. Grừ...”

Ngũ tặc nghe xong thì đỏ mặt, nghĩ thầm, chời, không phải chính tay cô giết chết Âm Ảnh hả... đúng là đồ vô si bi ô!!!

Ngày hôm sau, chúng tôi không thể chờ đợi nổi mà tranh giành mua cho được một tờ Hồng Hoang nhật báo. Tiêu đề bài báo được in thật đậm, “Bang chủ Huyết Nhạn Các Âm Ảnh bị miếu sát!!!”. Dừng đến hai cái dấu chấm than màu đỏ lặn nha, cực kỳ chói mắt.

[Ngày hôm qua, phóng viên bí hiệu 008 của tòa soạn, khi đi đến vùng Đông Giao bên ngoài Thực Nguyệt thành để điều tra tình hình quái vật gần đây, đã ngẫu nhiên tận mắt chứng kiến một trận quyết đấu bí mật. Song phương đều là người nổi tiếng. Một người là bang chủ của Huyết Nhạn Các, Âm Ảnh. Người kia là đoàn trưởng của Tật Phong Lữ Đoàn thần bí trong truyền thuyết. Vì vậy, phóng viên bí hiệu 008 liền trốn ở một bên, vụng trộm quay chụp được trận quyết đấu kinh điển này. Thật không ngờ Âm Ảnh vậy mà bị một mũi tên miếu sát!!!!!! Đoạn video đã được đăng tải trên trang web chính thức của Hồng Hoang.]

Đọc xong, chúng tôi liếc mắt nhìn nhau: – “Lần này chúng ta lại một lần nữa vang danh thiên hạ.”

“Sai. Là Nhện lại một lần nữa vang danh thiên hạ.”

“Hừ... chuyện này thì tính là gì. Cơ hội để nổi danh đây rồi ra đây.” – tôi vậy tóc, một bộ khinh thường trả lời.

“Nhện, tên Thiên Hạ Long Quỷ lại gợi tin, muốn thuê chúng ta thủ thành, giá tiền nâng lên gấp đôi.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó đọc tin nhắn xong liền báo lại.

“Không đi!” – tôi kiên quyết nói, tôi thật sự không muốn nhìn thấy cái tên biến thái kia – “Hay là mọi người đi đi.”

Ngũ tặc cùng lắc đầu: – “Cô không đi thì chúng tôi cũng không đi.”

“Í...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó lại đọc tin, sau đó kinh ngạc la lên, làm mọi người hiếu kỳ quay đầu nhìn hắn.

“Sao vậy mập mập?”

Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nhìn tôi, nói: – “Là tin của Âm Ảnh, muốn mời chúng ta thủ thành.”

Ngũ tặc đồng loạt quay đầu nhìn tôi, ánh mắt kỳ quái, làm tôi nổi cả da gà da vịt.

“Mọi người nhìn tôi làm gì. Mập mập, mau hỏi xem anh ấy trả bao nhiêu, giá cả phù hợp thì chúng ta sẽ đồng ý.” – tôi giả vờ điềm tĩnh, kỳ thực trong lòng tôi cũng kinh ngạc y như bọn họ. Tôi căn bản không nghĩ đến Âm Ảnh sẽ làm như vậy. Anh ấy muốn làm gì đây?

“10 vạn lượng” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nói.

“Cũng không tệ. Dù sao hiện tại chúng ta không có mối làm ăn nào. Chi bằng nhận mối này, mọi người nghĩ sao?” – tôi hỏi ý kiến của ngũ tặc.

“Ờ mờ!!! Cô muốn đi thì cứ nói thẳng, bày đặt màu mè làm gì.” – ngũ tặc đồng loạt khinh bỉ tôi.

Thế là chúng tôi gửi tin đáp ứng vụ làm ăn với Âm Ảnh. Có điều thời gian thủ thành vẫn chưa tới, chúng tôi hoạt động như cũ, ngũ tặc thì luyện cấp, tôi thì đi dạo lòng vòng tìm cách hoàn thành nhiệm vụ.

Hôm nay, tôi quyết định không đi dạo trong thành mà ra ngoại ô. Ở trong thành, NPC nhiều như cỏ dại, muốn hỏi cũng không biết hỏi đến khi nào. Chi bằng ra bên ngoài thử thời vận còn hơn. Tôi đi dọc theo một ngọn núi ở phía đông, để bụng phải NPC nào là tôi lại hỏi về Bàn Cổ thủ ấn, như cũ đều gặp những người không biết chút gì.

Một đường lang thang, dần dần đi sâu vào núi. Lúc này, tôi gặp được một NPC tiểu phu. Theo thói quen, tôi lập tức chạy tới chào hỏi: – “Xin chào!”

Tiểu phu ngẩng đầu nhìn tôi, có chút trách cứ nói: – “Người là người ngoại tộc, chạy tới chỗ này làm gì. Đứng đi về phía trước nữa, mau rời khỏi đây ngay.”

Xi ~ tôi thầm mắng trong lòng, ông kiêu căng làm quái gì, chẳng phải chỉ là một NPC thôi sao, càng không cho tôi đi qua thì tôi càng muốn đi qua. Nghĩ thế, tôi liền giả bộ quay người đi trở về, chờ đến khi NPC đã khuất bóng mới lên lút chạy ngược trở lại, tiếp tục đi sâu vào núi.

Trên đường đi không gặp bất kỳ quái vật nào, hình như nơi này cách chỗ luyện cấp rất xa, hừm, thực vắng vẻ, rất quái lạ, hay là bên trong có ẩn tình gì đây?! Đi một hồi thì đến một sơn cốc, lúc này hệ thống thông báo “Bạn phát hiện cấm địa của Bạch Lang tộc”.

Cấm địa của Bạch Lang tộc? Tôi nhìn quanh, ở đây không có một cành cây ngọn cỏ nào luôn, sơn cốc trụi lủi như một hòn núi già, không một chút sức sống. Vách đá trơn nhẵn thẳng đứng, không thể trèo lên cao. Đây là địa điểm để thủ khó công, rất thích hợp để xây thành trấn.

Lại nói, nếu đây là cấm địa của Bạch Lang tộc, vì sao không có bóng dáng của thủ vệ nhỉ? Chẳng lẽ... có quái vật trấn thủ ở đâu đây? Tôi khẩn trương

cầm lấy Sát Quỷ, cẩn thận dò xét xung quanh. Không có phát hiện gì. Tôi cau mày nhìn vách đá dựng đứng. Hay là có cơ quan ám đạo gì đó? Nếu là cơ quan... thì phải gọi ngũ tặc đến giúp rồi.

Ngũ tặc đến nơi liền chia thành 2 đội. Đồi Trắng Thay Đen và Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó một tổ. Trộm Long Tráo Phụng và Tiểu Tặc một tổ. Từ hai bên vách núi bắt đầu tìm tòi dò la. Tôi và Tuyệt Mệnh rảnh rỗi ngồi một bên giám sát.

“Nhện, có phát hiện!” – Trộm Long Tráo Phụng truyền tin đến.

Tôi đang nhàm chán đến sắp ngủ gục, nghe thấy thể liền hưng phấn nhảy dựng lên, xông xáo chạy tới chỗ bọn họ. Thứ tôi trông thấy là hình ảnh hai người bọn họ giống như con thạch sùng đang dán cứng vào vách đá, sờ tới sờ lui, cực kỳ giống hành vi sàm sỡ thiếu nữ của mấy gã dâm tặc. Phi ~

“Làm sao? Có phát hiện gì?” – tôi thắc mắc hỏi khi thấy hành vi quái dị của họ.

“Phía sau chỗ vách núi này là không gian rộng, nhất định chính là cơ quan, nhưng bọn tôi không tìm thấy chốt mở.” – Trộm Long Tráo Phụng bắt đầu đi giải thích.

“Rộng?” – tôi đưa tay gõ thử, quả nhiên âm thanh vang lên khác với phần vách đá bên cạnh.

“Mọi người cùng tìm đi.” – Đồi Trắng Thay Đen và Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó cũng chạy tới gia nhập đội ngũ “thạch sùng”.

Tôi triệu hoán Hồng Nương, hỏi nó: – “Hồng Nương, ngươi có thể mở cánh cửa đá này không?”

Trên đầu Hồng Nương nhỏ xuống một giọt mồ hôi lớn, run rẩy lui về sau vài bước, lắc đầu. Haiz... đến Hồng Nương cũng không đủ sức mở a~

Tôi nhìn cửa đá, mở miệng nói: – “Vùng ơi mở ra!” Không phản ứng.

“Đậu ơi mở ra!” Không phản ứng.

“Nhện ơi mở ra!” Cũng không phản ứng.

“Đêm sáng mở ra!” Như cũ không phản ứng.

Làm thế nào cũng không phản ứng, tôi nhủ mày suy tư, bàn tay nhàm chán đặt trên vách đá bắt đầu gõ gõ theo giai điệu bài hát đăng nhập của trò chơi.

Đình đang ~ Đình đang ~

Àm ~ ngay khi giai điệu kết thúc, cửa đá đột nhiên mở ra. Bàn tay tôi vẫn còn lơ lửng giữa không trung. Tôi ngây ngẩn cả người. Không phải chứ? Như vậy cũng được!?! Hay là bọn họ đã tìm ra chốt mở. Tôi vội quay đầu nhìn bốn con thạch sùng, thấy họ đang kinh ngạc nhìn tôi, toàn bộ đều hóa đá.

Mất nửa ngày, Đồi Trắng Thay Đen mới chửi thề một tiếng: – “Đệch!! Như vậy cũng được? Nhện à, anh đây thật hoài nghi cô chẳng lẽ chính là bà con thân thuộc của Bàn Cổ đại thần hay sao?!?”

Tứ tặc gạt đầu phụ họa, dùng ánh mắt nhìn xem biến thái mà quan sát tôi.

“Hừ... mọi người đây là đang ghen tỵ sao?” – tôi hất cằm, dẫn đầu đi vào sơn động.

Sơn động không lớn, nhìn một cái liền thấy không sót thứ gì. Toàn bộ sơn động là một hình bầu dục. Chính giữa là một hồ nước đen rộng khoảng 30m, tách sơn động ra làm hai nửa. Nối liền hai nửa này là một cây cầu nhỏ chỉ vừa đủ cho một người đi qua. Phía bên chúng tôi đang đứng hoàn toàn trống trơn, chỉ có vài cây cột đá. Mà phía bên kia chính là phủ điều của Bàn Cổ đại thần, bên dưới phủ điều là một cái bàn đá, bên trên bàn đá đặt một hộp gỗ. Chúng tôi nhìn hộp gỗ, sau đó liếc nhau, Đồi Trắng Thay Đen dợm người muốn đi tới, tôi lập tức ngăn lại.

Tôi cất Sát Quỷ đi, cảnh giác nhìn xung quanh, không cảm giác có khí tức của bất kỳ sinh vật nào. Tuy nhiên, tôi vẫn mang máng thấy có gì đó không ổn. Tập trung tinh thần cảnh giác cao độ, tôi chậm rãi đi tới cái bệ đá. Chỉ có 100m mà tôi mất hơn 10 phút đồng hồ mới lết tới nơi. Tôi đưa tay lau mồ hôi, quay đầu ra hiệu cho ngũ tặc, thấy họ nhìn tôi với vẻ mặt lo lắng. Tôi hiểu, bọn họ không muốn tôi đụng vào cái hộp kia, nói không chừng đây là bẫy rập gì đó. Nhưng tôi vẫn can đảm vươn tay tới, bởi vì dù sao tôi đây không sợ chết.

Đồng ~

Tôi còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã cảm thấy trời đất quay cuồng, sao kim bay tán loạn trước mắt. Chờ đến lúc tôi khôi phục lại tri giác mới phát hiện bản thân đang đứng ở cửa động. Ngũ tặc nhìn tôi đầy thương hại.

Tôi nuốt bỏ huyết hoàn xong mới hỏi thăm.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Là cái gì đã tập kích tôi vậy?”

Ngũ tặc đồng loạt nhìn về ao nước: – “Vừa rồi từ trong ao đuổi ra một cái xúc tu, quần lấy cô rồi đập một phát cô liền bay ra xa.”

Xúc tu? Chẳng lẽ là bạch tuộc? Thanh trạng thái của tôi chỉ thông báo tôi bị Bàn Cổ Thủ Hộ Giả công kích. Tôi căn bản không nhìn thấy đối thủ của

mình tròn méo ra làm sao. Tôi xoa trán, đi tới gần bờ ao, nhìn xuống nước. Mặt nước một mảnh yên tĩnh nha, đâu có vẻ xôn xao gì?! Haiz... thiệt là, vật gần ngay trước mắt lại lấy không được. Buồn bực – ینگ. Không biết bên trong cái hộp đựng thứ gì nhỉ?

Lúc này hệ thống đột nhiên thông báo.

>> Hệ thống: Nhiệm vụ Hồng Hoang đại lục mật bảo đã hoàn thành. Mời bạn đến gặp Luru Tinh để giao nhiệm vụ.

Cái gì? Tôi ngây ngẩn cả người. Không ngờ cái hộp kia chính là Bàn Cổ thủ ấn a~

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Trời Đất Đưa Đẩy

Tôi không phải là thần, chưa đạt tới cảnh giới vô dục vô cầu. Có rất nhiều thứ có thể khơi gợi lên dục vọng chiếm hữu của tôi. Bàn Cổ thủ ấn là một trong số đó. Một cái bảo vật có một không hai trên thế giới hiện giờ ở ngay trước mặt, bảo tôi đừng động tâm là chuyện viễn vông rồi. Cho dù phải liều mạng cù, tôi nhất định cũng muốn thử lại một lần. Với tinh thần “không chùn bước”, tôi lại hướng tới cái bệ đá...

Phanh ~ Loảng xoảng ~ Không chết, không sao, tôi uống được.

Thùng ~ Suru suru ~ Không sao, chỉ bị giầy vò thoi, tiếp tục.

Bạch ~ Đinh đinh ~ Không việc gì, tôi còn chống nổi.

...

Sau khi bị Bàn Cổ Thủ Hộ Giả đập đến lần thứ n, tôi rốt cuộc ngộ ra chân lý: người bình thường không thể đụng tới Bàn Cổ thủ ấn, muốn lấy nó, trước phải qua được cửa ải của Thủ Hộ Giả, chỉ có người với thực lực biến thái mới đấu lại Thủ Hộ Giả, bọn chúng tôi là không có hi vọng gì rồi.

“Nhện, thật không ngờ cô là người thích bị ngược đãi nha.” – Ngũ tộc ăn ý nói – “Nếu như cô cần, cứ nói với chúng tôi, đừng ngại. Chúng tôi rất sẵn lòng trợ giúp cô, không cần tiện nghi cho người ngoài a~”

“Không được nói xấu tôi. Thôi, không chơi nữa.” – tôi vừa nói vừa đứng lên phui bụi trên người, dẫn đầu đi ra khỏi sơn động. Chúng tôi vừa ra ngoài, cửa động lập tức đóng lại.

Tôi quay đầu nhìn cửa đá: – “Tôi cảm thấy con quái thú vừa rồi chỉ đùa giỡn với tôi thôi, căn bản không có ý định muốn giết tôi.”

“Hả? Vì sao?” – Ngũ tộc hiếu kỳ hỏi. Bọn họ biết đôi khi tôi sẽ xuất hiện giác quan thứ sáu trong truyền thuyết. Thứ cảm giác thần kỳ này từng cứu sống tôi rất nhiều lần.

Tôi trầm tư một thoáng để sắp xếp ngôn ngữ: – “Tôi giống như có thể đọc được suy nghĩ của nó. Cảm giác ban đầu của nó đối với chúng ta là ngạc nhiên, giống như nó chưa từng nhìn thấy sinh vật nào như chúng ta vậy. Lần đầu tiên nó đánh tôi, thiếu chút nữa đã giết chết tôi rồi, chỉ còn lại một chút máu. Nhưng bắt đầu từ lần thứ hai trở đi, nó giống như đã nhầm được lượng máu của tôi, cho nên mỗi lần ra tay đều chuẩn xác chỉ lấy đi 2/3 lượng huyết. Quan trọng nhất là, tôi không cảm nhận được sát khí trên người nó. Tôi dám cam đoan, nó ở trong đây thời gian quá lâu, ngày ngốc một mình đến nhàm chán, thế là xem tôi thành trái bóng mà đập chơi cho vui.”

“Đã biết nó đùa giỡn cô mà cô còn chơi với nó cả buổi trời hả?” – Ngũ tộc cao giọng khiển trách tôi.

“Hắc hắc...” – tôi gãi đầu cười khờ trung – “Con người tôi chính là như vậy a... có một số việc, biết là không đúng nhưng tôi vẫn muốn làm, biết rõ phía trước có bẫy rập nhưng tôi vẫn nhảy xuống. Tật xấu này... khó có thể sửa đổi trong thời gian ngắn được.”

Ngũ tộc liếc nhau, buồn bực. Bình thường họ chỉ thấy Nhện tính kẻ trêu đùa người khác. Duy nhất một lần gặp gỡ Thiên Hạ Long Quý là hơi khác thường mà thôi. Bây giờ Nhện lại nói thế này, thật hiếu kỳ. Ngũ tộc đồng thời hỏi: – “Ví dụ như?”

Tôi liếc một cái, duỗi ngón tay ra: – “Thí dụ như, tôi biết rõ tình cảm của mình rất lộn xộn rồi beng, nếu bàn luận chuyện yêu đương với người khác nhất định không có kết cục tốt, nhưng tôi vẫn yêu đương.”

Bịch ~ ngũ tộc đồng loạt ngã nhào. Đứng lên, quyết định im lặng, không thêm đề ý tới cô nàng mê tín biến thái lại còn phong kiến cổ hủ là tôi nữa.

“Còn có...” – tôi ra vẻ thần bí giống như sắp sửa nói ra một chân lý động trời nào đó, việc này đã thành công thu hút được ánh mắt của ngũ tộc quay trở lại trên người tôi. Tôi đắc ý nhìn họ, sắc mặt thâm trầm, nói – “Còn có... tôi biết rõ ăn kem sẽ béo phì nhưng vẫn nhịn không được ăn kem mỗi ngày, là một cây kem chocolate to thiệt to, bởi vì nó cực kỳ ngon... hahaha...”

Ngũ tặc lại lần nữa té xỉu, nhìn sắc mặt của họ, tôi nhìn không nổi mà cười như điên.

Hậu quả của hành vi càn quấy là bị quần áo. Tôi trình trọng viết xuống câu này trong bản ghi nhớ. Xoa xoa bờ mông đau ê ẩm, tôi ngồi trên lưng Hồng Nương, về mặt ủy khuất nhìn ngũ đại ác ma đang đi phía trước. Cbn, ra tay thật nặng, chẳng biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc cả.

Ngay lúc tôi đang phiền muộn, máy truyền tin vang lên. Cbn, lại là ai đây. Nếu không phải chuyện quan trọng gì, tôi nhất định chửi chết hắn. Nhưng khi nhìn đến tên người gửi, tôi lập tức run rẩy. Không ngờ là Hồ Loan Phong.

“Tên điên, không phải đã bảo với anh là không có việc gì thì đừng quấy rầy tôi hay sao? Dem lời tôi nói như gió thổi bên tai hả? Anh muốn chết?!?” – tôi lập tức giở giọng xã hội đen ra dẫn mặt.

“Không phải đâu Tri Chu. Anh thật sự có chuyện quan trọng.” – đầu bên kia truyền đến âm thanh uất nghẹn của Hồ Loan Phong. Trong đầu tôi lập tức xuất hiện hình ảnh đôi mắt ngập nước của hắn... ọe... thật buồn nôn.

“Có chuyện mau nói, có rắm mau thả!” – tôi nhái câu nói kinh điển của Thảo Hoa Mai.

“Là... là mấy hôm trước anh đánh quái có được một đôi giày chuyên dụng của cung tiễn thủ. Ngân khí, thuộc tính không tệ. Anh cũng không thể dùng cho nên muốn tặng cho em.”

“Anh bạo được?” – tôi hoài nghi. Bạo rớt ngân khí chỉ có thể là đánh boss. Tên này là thuật sĩ, đi giết quái nhất định phải tổ đội, nếu có rớt trang bị cung tiễn thủ cũng không đến lượt hắn a~

Hồ Loan Phong nghe ra sự hoài nghi của tôi, không khỏi đỏ mặt hơi lạnh. Đờ mờ, quên mất Tri Chu rất giáo hoạt, không thể nói dối trước mặt nàng. Thế là hắn phải tranh thủ đỡ lời: – “Đội ngũ lần này không có cung tiễn thủ, chỉ có 2 thuật sĩ. Mà tên thuật sĩ kia muốn trang bị thuật sĩ, cho nên anh mới lấy trang bị cung tiễn thủ. Không ngờ lại bạo ra một cái ngân khí của cung tiễn thủ. Đội ngũ lần này rất coi trọng chữ tín, đã y theo ước định mà đưa cho anh trang bị này.”

“À... là vậy sao.” – tôi vẫn cảm thấy câu chuyện có điểm gì đó là lạ. Tên này lần trước muốn trang bị thuật sĩ liền bạo ra trang bị thuật sĩ, lần này muốn trang bị cung tiễn thủ liền bạo ra trang bị cung tiễn thủ. Chuyện này quá tà môn đi à ~ Nói không chừng anh ta có số may mắn. Thôi, không nghĩ lung tung nữa, tôi lập tức trả lời: – “Vậy thì cảm ơn anh. Có điều mấy hôm nay tôi không có lịch trình nhất định. Vài ngày nữa sẽ đi hỗ trợ Huyết Nhạn Các thủ thành, chi bằng anh tới Huyết Nhạn thành gặp mặt rồi đưa trang bị luôn cho tiện.”

Tôi đương nhiên không thể nói lịch trình cho hắn, bởi vì tôi sợ công phu quần thân của hắn. Hẹn tới Huyết Nhạn thành thì tốt hơn. Lúc đó mọi người bận rộn thủ thành, hắn sẽ không có cơ hội làm phiền tôi.

“Vậy được.” – Hồ Loan Phong thở ra. Nói thật thì đôi giày này hắn mua được trong cửa hàng đấu giá của Sắc Trào thành, chủ yếu là để nịnh nọt Tri Chu. Hiện tại ngân khí rất cao giá. Nếu nói sự thật, đảm bảo với tính cách của Tri Chu, nàng sẽ không nhận. Cho nên hắn mới bịa ra một lời nói dối. Thật không ngờ Tri Chu nhạy cảm như vậy, nghe một câu liền hoài nghi. Lần sau phải cẩn thận mới được.

Lại nói... hắc hắc... Hồ Loan Phong cười gian, nghĩ thầm, Tri Chu a Tri Chu, anh đây cũng không phải tên ngốc. Anh biết em muốn hẹn ở Huyết Nhạn thành là vì sợ anh quần lấy em. Nhưng em lại không biết anh chính là lão đại của Huyết Nhạn Các a~ Hahaha... em đây chính là mua dây buộc mình.

Hồ Loan Phong cười như điên một hồi, thẳng đến lúc người qua đường tụ lại chỉ trở xì xào bàn tán, hắn mới bình tĩnh lại, sau đó mở máy nhắn tin.

“Đình đại ca! Là em. Hồng tỷ bị cách chức rồi thì chức vị của chị ấy đã có người thay thế chưa? Còn chưa à? Thật tốt quá, em muốn làm phó bang chủ. Phải, em lập tức trở về. Không cần lo, hiện giờ em cấp bậc rất cao. Vâng, gặp lại sau. Bye bye.”

Ám Ảnh tắt máy truyền tin, trong lòng thật phiền muộn. Hắn không ngờ vào thời khắc này Hồ Loan Phong lại yêu cầu trở về Huyết Nhạn Các. Trước kia có gọi thế nào cậu ta cũng lấy cớ này cớ nọ để thoái thác. Chính vì vậy Ám Ảnh mới buông lỏng tâm tình mà nhờ Tật Phong Lữ Đoàn đến trợ giúp. Thật không nghĩ tới Hồ Loan Phong lại đổi ý, nói cái gì muốn cùng Huyết Nhạn Các đồng sinh cộng tử. Có quý mới tin ấy!! Nhất định là có chuyện mờ ám không muốn cho ai biết. Haiz... chuyện này không quan trọng. Điều quan trọng là đến lúc đó bọn họ sẽ chạm mặt nhau. Không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây nữa. Buồn-ing.

Tích tích ~ cùng thời điểm đó, máy nhắn tin của tôi lại vang lên.

“Đệch ~ Là đứa nào? Phiền muốn chết.” – tôi không kiên nhẫn, chưa kịp nghe tiếng đã mở miệng chửi – “Nói gì đi chứ?!”

Một hồi trầm mặc, sau đó là tiếng của Lam Khải Y: – “Là tôi, Lam Khải Y. Bạn có thể dừng dừng từ “đứa” để hình dung về siêu cấp soái ca như tôi hay không a?!?”

“Siêu cấp soái ca? Anh? Có nhìn gương không đó. Anh với soái ca kém xa một trời một vực á.” – tôi không chút lưu tình phi báng hắn.

“Bạn... bạn không cần đá kích tôi nha.” – Lam Khải Y tức muốn điên lên, phải dùng toàn thân khí lực để đè nén, chẳng thể làm gì khác ngoài chuyện rống lên – “Tôi có chuyện chính sự muốn nói.”

Tôi xoa xoa lỗ tai, vịn nhò âm thanh, hỏi: – “Lại là chuyện chính sự nữa hả? Nói đi.”

“Bạn... được rồi, so đo với bạn sẽ khiến tôi tức chết. Không thèm nói nữa. Tôi chỉ muốn nói, cái đất phong lệnh mà bạn đưa cho tôi đã được bán với

giá 80 vạn lượng. Người mua chính là một trong bát đại nghiệp đoàn, bang hội chỉ toàn nữ nhân, Thập Tự Thiết Tường Vi.”

“Ồ? Không ngờ các nàng có tiền như thế.” – nghe thấy số tiền lớn như vậy, ánh mắt của tôi liền sáng như đèn pha, tâm tình lập tức như hoa nở mùa xuân.

“Chờ ơi!” – Lam Khải Y ưỡn oai nói – “Vốn ban đầu tôi dự tính bán với giá 150 vạn lượng kia. Nhưng cái đám nữ nhân biến thái này đã... đã dọa sợ cả đám người đại biểu của các đại bang hội khác. Cuối cùng họ chiếm được tiện nghi, chỉ mua với giá 80 vạn lượng. Nếu không phải vì bọn họ, chúng ta đã có thể bán với giá gấp đôi a~”

“Không thể nào... dọa sợ tất cả đại biểu của các đại bang hội? Là thiệt hay giả đó. Các nàng mạnh như vậy?” – tôi hoài nghi hỏi, không lẽ đây là câu chuyện của Lam Khải Y bịa ra để trốn tránh trách nhiệm?

“Tôi nói dối liền trở thành người bất lực!!!!” – Lam Khải Y thề, tôi nghe mà trợn trắng mắt – “Cái đám nữ nhân kia đã uy hiếp mấy tên đại biểu rằng... nếu họ dám cùng các nàng tranh giành sẽ... cưỡng gian bọn hắn. Mấy tên đại biểu này đều giống tôi a ~ đều là nam sinh ngây thơ a ~ Trải qua trận chiến bảo vệ trình tiết, họ đã khuất phục mấy nữ ma đầu, không ai dám tranh giành đấu giá về sau nữa.”

Tôi vẫn chưa tin hoàn toàn: – “Lam Khải Y, thề độc coi chừng linh nghiệm à nha.”

“Tôi lừa bạn làm gì.” – Lam Khải Y bắt đắc dĩ nói – “Tình hình cụ thể tôi không thể nói rõ ràng. Nói tóm lại, đám nữ nhân biến thái kia thật là đáng sợ. Không biết là yêu quái từ cái động nào chui ra nữa. May mà trường học của chúng ta không có nữ nhân biến thái như các nàng, bằng không tôi thật không muốn sống nữa.”

Nghe đến đây thì tôi đã có chút tin tưởng: – “Này này... anh không nên nói chắc như vậy. Coi chừng ngày mai anh đi học sẽ phát hiện trong lớp nhiều thêm vài cô nàng biến thái đó.”

Tôi chỉ vui đùa nói một câu, hoàn toàn không ngờ câu nói này sẽ thành sự thật.

Vào thời điểm tôi cao hứng đếm bạc thì cái người trả bạc cho tôi ấy đang giờ trò làm nũng ở một nơi không xa.

“Ác Ma Thành... người ta không muốn đi mà ~ Papa thân ái, nơi đó tia tử ngoại rất cao, sẽ đốt người ta thành cục than đen thui mất. Papa sao có thể nhẫn tâm chứ... huhu... Sao papa không đưa muối muối đi á ~”

Nam Cung Sở Nguyệt trời sinh có khuôn mặt xinh đẹp câu nhân, nếu không dùng sắc đẹp để mê hoặc nam nhân thì không phải đã phụ lòng của đảng, phụ lòng của dân à. Trong lòng Nam Cung Sở Nguyệt nghĩ như thế, không cẩn thận đem suy nghĩ nói ra: – “Papa đáng ghét, nếu papa bắt con đi tới đó... con liền, con liền...”

“Nam Cung Sở Nguyệt!!! Con lại làm bằm cái gì đó. Con xem con kia, cả ngày ăn mặc lờ lợt như con hát. Thật không biết con giống ai nữa. Con nói, mấy tháng nay con đã làm những chuyện xấu gì.” – Nam Cung Kiếm hai mắt tóe lửa, chỉ vào con gái rống lên.

“Papa, tỷ tỷ chưa làm chuyện gì xấu nha. Không phải chỉ là hồi đầu tháng Lý thiếu gia tỏ tình với tỷ tỷ, thế là bị Huyền ca đánh cho bầm dập phải vào bệnh viện sao? Còn tháng trước thì tỷ tỷ đi chơi với thầy giáo, hai người ôm nhau ngoài đường, bị bắt gặp nên bị nhà trường đuổi học thôi sao?!? Còn hôm trước thì tỷ tỷ đi mua sắm, kết quả là hủy luôn cửa tiệm nhà người ta thôi à?! Papa, ngài quyết định cho tỷ tỷ đi học ở Ác Ma thành thật là lựa chọn chính xác, nghe cái tên thôi đã thấy xứng đôi rồi.” – Nam Cung Mào vừa nhai điểm tâm vừa mở miệng vạch trần tội lỗi của người chị không chút lưu tình.

“Nha đầu chết tiệt, em nói bậy bạ gì đó. Chẳng lẽ em thì tốt hơn chị sao? Tháng trước em lấy 500 vạn tiền lời của lão ba đi thành lập câu lạc bộ SM. Đừng giả vờ ngây thơ nha. Ôi ~ papa, đừng đánh vào đầu, sẽ ngu đi, không ai muốn con nữa đâu. Chẳng lẽ papa muốn con ở vậy đến suốt đời sao... A... huhu... để cho tôi chết đi mà... tôi không muốn em gái đáng ghét... tôi muốn có em trai đáng yêu thôi... huhu...”

“Được rồi... hai đứa chúng bây đều không tốt đẹp gì. Lập tức thu dọn đồ đạc rồi biến khỏi mắt tao ngay!!!!”

Lão ba nổi giận rồi... huhu... MP, SP đều phải chia tay hết. Còn có mấy bé trai, anh trai đáng yêu nữa. Sở Nguyệt tôi hứa, một năm sau tôi sẽ trở về, sẽ tiếp tục yêu thương các người.

“Tỷ tỷ thân ái, em đã thu thập tin tức giùm cho chị rồi. Cái trường đại học kia có rất nhiều soái ca. Hơn nữa nghe đồn bọn họ đều chơi Hồng Hoang. Hắc hắc... đến lúc đó, chị có thể...” – Nam Cung Mào cười lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra biểu tình mê giai, nếu không biết, người ta còn tưởng nàng chính là bệnh nhân tâm thần vừa trốn trại.

“Thôi đi... em mà tốt bụng như vậy sao. Chẳng qua em muốn tìm vật thí nghiệm đúng không?! Nghe nói cao thủ đệ nhất của Hồng Hoang cũng học ở đó, chỉ không biết người đó là nam hay nữ thôi. Ôi... đằng trước 3 giờ có một cặp nam nữ. Nữ quá xấu nhưng nam thật là đáng yêu ^_^ Oa oa... trời không phụ lòng ta mà... các em giai xinh đẹp, tỷ tỷ tới đây!!!!”

...

“Tỷ tỷ thân ái, chúng ta tới trường học rồi. Mau ra xem. Nơi này thật không sai. Chúng ta ở đây có thể xem như đang đi nghỉ hè.” – Nam Cung Mào có tướng người bé bé, thoạt nhìn như nhi đồng, vừa bước xuống xe, hai mắt đã lấp lánh nhìn xung quanh, không phải quan sát các phương tiện tân tiến của trường học mà đang tìm kiếm giai đẹp trong đám đông.

“Nếu không giống như em nói... vậy thì em chờ bị SM đi.” – Nam Cung Sở Nguyệt cũng từ trên xe bước xuống, đi bên cạnh là một cậu thanh niên trẻ.

Nói tới cậu thanh niên này, lớn lên mặt mày thanh tú sáng sủa, bởi vậy ngày đầu tiên đến Nam Cung gia đã bị tỷ muội này kéo vào phòng dạy đồ đủ trò. E hèm... cậu nhóc trời sinh lại có khuynh hướng SM, cho nên sau đó một mực đi theo hai tỷ muội. Kể cả lần chuyển trường này cũng đi theo, bởi vì buổi tối bọn họ có thể cần dùng đến cậu.

Hai tỷ muội nhanh chóng đi vào ký túc xá. Những chuyện con con khác đã có người an bày chu toàn, vật dụng đã bày biện xong, thức ăn vặt đã có, máy chơi game đã lắp đặt sẵn, kể cả mấy trò SM gì đó đều đã được xử lý ổn thỏa.

Giờ cơm trưa.

Tôi miễn cưỡng thoát khỏi trò chơi. Nhìn ra cửa, thấy một đồng hành lý chất đầy ngoài hành lang, còn có hai cô gái với vẻ mặt thanh thuần xinh xắn đang đứng cãi nhau và một cậu bé ô-sin đang khuôn vác.

“Thật đáng yêu nha! Cũng là sinh viên đại học sao? Thoạt nhìn giống học sinh hơn a~” – đám con gái trong phòng nhỏ to nghị luận.

Sau khi chiêm ngưỡng qua dung nhan của Công Chúa, tôi đã miễn dịch với các bé gái xinh đẹp. Thứ duy nhất hấp dẫn sự chú ý của tôi là hai cái rương kim loại bụi thiết bụi kìa. Nếu tôi đoán không lầm, đó là khoang thuyền trò chơi của Hoa Phong. Chính là mơ ước ngày đêm của tôi a~ Có tiền thật tốt. Trong lòng tôi hâm mộ muốn chết.

“Soái ca kia rõ ràng là cười với chị. Em là con nhỏ chưa phát dục, còn đòi tranh giành cái gì.” – cô bé có vẻ lớn tuổi hơn nói oang oang, khiến mọi người đều dòng tai lên nghe.

“Hiện giờ nam sinh đều chỉ thích loli (bé gái), đã qua cái thời họ thích ngực lớn rồi. Dáng người như em mới là thứ họ thêm muốn a~” – cô bé nhỏ hơn không hề lép vế.

“Khụ khụ...” – quản lý ký túc xá đột nhiên xuất hiện làm mọi người giật cả mình – “Xin lỗi đã quấy rầy. Xin hỏi là ai muốn giữ nam sinh ở trong ký túc xá nữ vậy?”

Cái gì? Giữ nam sinh trong ký túc xá nữ? Cuối cùng lực chú ý của tôi cũng theo trò chơi trên máy tính dời về phía hai cô bé kia. Quan sát một hồi, đứng là tổ hợp 2 nữ 1 nam kỳ quái.

“Là chúng em ạ.” – hai cô bé đồng thời lên tiếng, âm thanh ngọt lịm, hoàn toàn khác xa tiếng cãi cộ vừa rồi, y như đổi thành người khác, cả hai lộ ra biểu tình đáng thương, ngược mắt nhìn quản lý.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ngoài Ý Muốn

Nhìn một hành lang đầy vật phẩm xa xỉ, nhân viên quản lý liền biết đây là thiên kim tiểu thư nhà ai muốn đến cái chỗ khi họ cò gậy này để “trải nghiệm nhân sinh”, anh ta không khỏi nhú mày, nội tâm thờ dãi.

“Ba em mau theo tôi đến phòng quản lý.” – chỗ này không phải là nơi thích hợp để thảo luận mấy vấn đề này.

Hai chị em nhà Nam Cung liếc nhau một cái, sau đó ngoan ngoãn đi theo nhân viên quản lý ký túc xá. Trưởng lâu gọi một đám nam sinh khỏe mạnh đến làm ô-sin miễn phí, đem toàn bộ vali hành lý chuyển vào phòng đối diện của chúng tôi. Mọi người thấy không còn chuyện gì nữa liền giải tán, ai về phòng nấy.

“Haiz... ông trời thật là bất công. Vì sao bọn mình lại ở gần những người có tiền chứ?” – ngồi trong phòng ăn, một đám oán phụ ngẩng đầu nhìn trời than thở.

“Không phải chỉ là dân có tiền thôi sao?! Nếu gặp tui trong Hồng Hoang... hừ hừ... tui sẽ hành hạ chết bọn họ...” – tôi bày ra tư thế xã hội đen, khí phách nói.

“Rồi rồi, biết bà trâu bò rồi, không cần gây chú ý biết không hả?” – Tiểu Lược không có da mặt dày như đám chúng tôi, thấy người trong nhà ăn chỉ chỏ xỉ xăm nhìn chúng tôi thì xấu hổ trong lòng.

Thảo Hoa Mai nhìn xung quanh, xuất ra tuyệt kỹ “ánh mắt hình viên đạn”, đem toàn bộ đám người rình coi giết sạch sẽ, sau đó ngẩng đầu hất tóc nói với Tiểu Lược: – “Bọn mình có gây chú ý à? Có người nhìn sao? Ở đâu a~”

Cả đám chỉ biết câm nín.

Buổi chiều. Vừa tan học, tôi và Thảo Hoa Mai hấp tấp chạy về ký túc xá. Vừa vào cửa đã thấy 2 thùng giấy đặt trên bàn.

“Đồ của 2 bà, tui ký nhận giùm rồi.” – vẫn dán mắt vào computer, không thèm quay đầu nhìn, Tiểu Ngư mở miệng nói.

Biến thái a~ Chỉ cần nghe tiếng bước chân liền biết là ai?! Chẳng lẽ bà đã luyện được tuyệt thế thần công gì sao?!?

Mới đây, tôi và Thảo Hoa Mai đã đem tiền kiếm được trong game đổi thành tiền thật, sau đó đặt mua mũ giáp trò chơi. Tính toán thời gian thì hôm nay đúng là ngày giao hàng. Cho nên không cần đoán cũng biết thứ đặt trong 2 thùng giấy kia chính là mũ giáp trò chơi của chúng tôi.

Mặc dù đã biết bên trong thùng đựng vật gì, hai đứa vẫn không nhịn nổi sự kích động. Sau khi đánh răng rửa mặt, thay đồ ngủ, leo lên giường, hai đứa lấy mũ giáp ra đội lên đầu, tiến vào trò chơi. Về phần máy tính và thiết bị tiếp nhận đơn sơ trước đây... hãy để chúng tự nắm tay nhau cùng về hưu đi thôi.

Dùng mũ giáp để online đúng là mang đến cảm giác rất khác. Tôi đứng ở vị trí thoát tuyến lần trước, cảm nhận không khí xung quanh một chút. Ai ~ tươi mát hơn nhiều.

Thời gian ngũ tạng thượng tuyến hơi lệch với tôi, có lẽ hiện tại bọn họ còn đang ăn cơm. Thế là tôi chậm rì rì đi tới Tô Nhiếp thành. Nhìn cửa thành nguy nga trước mặt, tôi thở ra một hơi. Haiz... nơi này khiến tôi nhớ lại những kỷ ức không mấy vui vẻ. Nếu không phải cần giao nhiệm vụ, tôi mới lười đi tới đây a~ Sau khi thôn thức một phen, tôi cất bước vào thành.

“Tiểu thư xin dừng bước, chúng tôi cần kiểm tra.”

Một âm thanh quen thuộc vang lên, tôi nghi hoặc quay đầu. Kháo ~ lại là đám người Huyết Nhạn Các. Chính là anh chàng đoàn trưởng Kiệt Thiếu. Không ngờ thể giới này nhỏ như vậy.

“Hôm nay lại tới phiên trực của cậu a?!” – tôi cười cười nói. Cậu trai này để lại ấn tượng không tệ. Có vẻ là thân tín của Âm Ảnh, nhất định biết chuyện lữ đoàn của tôi đã được Âm Ảnh thuê đến, cho nên tôi rất khách khí khi nói chuyện với cậu ta.

“Là cô...” – Kiệt Thiếu kinh hô một tiếng, sau đó như chợt nhớ tới cái gì, lập tức lấy tay che miệng, quay đầu nhìn bốn phía, thấy không có ai chú ý mới nhỏ giọng nói – “Tri Chu đoàn trưởng, sao cô còn dám tới Tô Nhiếp thành a... nếu bị Hồng Bò Cạp đoàn trưởng thấy được, nhất định sẽ ra lệnh đuổi giết cô đó.”

“Xìoi... cô ta đánh không lại tôi đâu.” – tôi liếc mắt khinh thường – “Nhưng cậu nói cô ta hiện giờ là đoàn trưởng sao? Bị xuống chức rồi?”

Kiệt Thiếu thấy vẻ mặt há hê của tôi, chây mò hỏi trả lời – “Đúng vậy, bởi vì lần trước bị Tri Chu đoàn trưởng giết mất 6 cấp, không đủ tư cách đảm nhiệm chức phó bang nữa nên bị cách chức. Biểu tình của cô ta lúc đó... ai...”

Hắc hắc... xem ra nhân duyên của Hồng Bò Cạp không mấy tốt nha. Việc này đúng là cao hứng. Nếu không tôi lại tìm cách giết cô ta thêm vài lần?!? Làm cho cô ta vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên nổi?!? Tôi xấu xa nghĩ trong lòng.

“Không phải Huyết Nhạn Các đã chuyển tới Huyền Nhạn thành sao? Vì sao cậu còn đứng đây trông coi cửa thành?”

“Huyết Nhạn thành hiện giờ mới xây xong tòa thị chính. Cho nên chỉ có bang chủ, phó bang và các trưởng lão ở đó phụ trách công tác xây thành, các đoàn trưởng vẫn ở tại tổng bộ trong Tô Nhiếp thành.”

“À...” – tôi gật đầu, bản thân hình như đã ngu ngốc quên mất một chuyện, Huyết Nhạn thành hiện giờ chỉ mới xây xong mỗi cái tường thành, làm gì có chỗ cho người ở a~

“Kiệt Thiếu, vậy cậu cứ làm việc tiếp đi nha. Tôi có việc.” – nói xong liền xoay người rời đi.

“Tri Chu đoàn trưởng, chờ một chút.” – Kiệt Thiếu vội vàng gọi lại.

“Chuyện gì?” – tôi quay đầu mỉm cười.

“Cô... lần trước không phải đã tuyên bố sẽ gặp thành viên Huyết Nhạn Các sẽ giết không tha sao? Lần này cô tới đây không phải là muốn... đại khai sát giới lần nữa chứ?” – Kiệt Thiếu lo lắng nhìn tôi. Hắn không đành lòng nhìn thành viên bang hội bị tàn sát.

“Cậu yên tâm đi. Lần trước là tôi nói nhầm thôi. Nếu muốn giết, tôi cũng chỉ giết Hồng Bò Cạp.” – tôi giơ tay làm dấu hiệu OK, sau đó cười cười.

Trên đường đi, không có thành viên Huyết Nhạn Các nào tìm tôi gây phiền toái. Tôi thuận lợi đi tới hoàng cung.

Làm như hệ thống biết rõ tôi tới đây để giao nhiệm vụ hay sao đó, tôi đi gặp Lưu Tinh nhưng cùng đồng thời thấy Phạm Lộ và Huyền Phong đang ở cùng một chỗ. Tôi liền đem việc mình phát hiện Bàn Cổ thủ ấn kể ra. Bọn họ nghe xong liền trầm mặc.

Thật lâu sau, Phạm Lộ mới mở miệng: – “Tri Chu, người biết Bàn Cổ Thủ Hộ Giả là thứ gì sao?”

“Haiz... ngay cả chuyện nó lớn lên trông ra làm sao tôi cũng không biết. Nhưng căn cứ vào phỏng đoán thì có thể là một giống sinh vật thuộc về nhà bạch tộc. Thực lực của nó cực kỳ khủng bố. Tôi căn bản không phải là đối thủ của nó. Nếu ba người cùng đi... nói không chừng có thể lấy được thủ ấn.” – tôi tự phân tích một thoáng, Bàn Cổ thủ ấn hình như là nhiệm vụ vật phẩm, giống như Bạch Ngọc kết tinh lần trước vậy, bản thân tôi thì không thể dùng nhưng bọn họ thì có thể.

“Ha ha~” – Huyền Phong nghe tôi nói thì cười phá lên. Tôi lập tức cảm thấy có dòng điện chạy xuyên qua cơ thể. Trời ơi, siêu cấp mỹ nam đúng là sức quyến rũ hơn người nha. – “Bọn tôi cũng không cách gì lấy được thủ ấn đâu. Bàn Cổ Thủ Hộ Giả chính là thánh thú đứng đầu trong Lục đại thánh thú của Hồng Hoang. Cho dù ba người chúng tôi liên thủ cũng không phải là đối thủ của nó.”

“Lục đại thánh thú? Tôi chỉ biết có tứ đại thánh thú là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ.” – tôi ngượng ngùng nói. Tôi chưa bao giờ đọc kỹ phần giới thiệu về thế giới trong Hồng Hoang.

Thấy vẻ nghi hoặc của tôi, Huyền Phong liền giải thích: – “Trong Hồng Hoang, ngoài tứ thánh thú trấn giữ tứ phương thì còn có 2 thánh thú khác nữa. Một, chính là Bàn Cổ Thủ Hộ Giả. Còn...”

Huyền Phong nói tới đây thì nhìn sang Phạm Lộ.

“Một cái khác chính là thánh thú của Yêu Hồ tộc bọn ta. Chỉ có thánh nữ của Yêu Hồ tộc mới có tư cách gặp, hơn nữa thánh thú cũng chỉ nghe lời thánh nữ. Cho nên ta cũng chưa từng gặp qua thánh thú trong truyền thuyết kia, không hề biết nó là giống gì.” – Phạm Lộ bình tĩnh nói, nhìn không ra một tia tình cảm. Mỗi lần nhắc tới Yêu Hồ tộc thì nàng lại bày ra biểu tình lạnh lùng như băng. Đây không phải là hiện tượng tốt nha.

“Thánh nữ? Nhưng lúc Đồng trưởng lão giới thiệu lai lịch của Yêu hồ tộc với tôi cũng không thấy ông ấy nhắc tới thánh nữ a~?” – tôi kỳ quái hỏi.

Dựa theo lời Phạm Lộ, thánh nữ của Yêu Hồ tộc hình như có địa vị rất cao. Đồng trưởng lão chưa đến nỗi lú lẫn, ngay cả chuyện trọng yếu này cũng có thể quên chứ?! Chẳng lẽ ông ấy cố ý giấu diếm? Đây là vì sao?

Tôi cúi đầu suy nghĩ. Ba người đối diện cũng trầm mặc. Một lúc sau, Phạm Lộ mới thở dài, nói: – “Thánh nữ cuối cùng của Yêu Hồ tộc chính là mẹ của ta. Sau khi mẹ ta mất, vật truyền thừa của thánh nữ là Thiên Châu cũng thất tung. Bọn họ hoài nghi ta đánh cắp nó, cho nên mới bắt nhốt ta. Khi đó, ta... mới 8 tuổi. Đồng Viêm cũng 8 tuổi. Chính là lúc hai đứa đang chơi đùa thì ta bị bắt đi. Kể từ đó đến 300 năm sau, ta không rời khỏi ngục giam một bước. Cho đến lúc người tới cứu ta.”

Phạm Lộ dùng giọng điệu bình thường để kể chuyện nhưng tôi nghe được sự khó chịu ẩn chứa bên trong. Từ lúc 8 tuổi đã bị nhốt giam rồi, một lần liền nhốt suốt 300 năm. Đúng là tàn nhẫn a~ Lưu Tinh và Huyền Phong hiển nhiên đã sớm biết chuyện này, nhưng nghe thêm lần nữa, vẫn không tự chủ được mà nắm chặt tay, gân xanh nổi lên cuộn cuộn.

“Cô và Đồng Viêm là bạn bè. Vậy vì sao lại ghét Đồng Viêm? Cũng không phải nàng ấy bắt cô.” – tôi nghi hoặc hỏi. Việc này hơi quỷ dị à... đến tột cùng ở Yêu Hồ tộc có bí mật kinh thiên động địa gì vậy?!

“Đúng vậy. Từ khi nàng ta lên làm tộc trưởng thì đã nghĩ tất cả biện pháp để hội trưởng lão thả ta ra. Nhưng... ta vẫn còn hận nàng!” – ánh mắt Phạm Lộ toát ra vẻ bi thương – “Nếu không phải vì nàng, cha mẹ và cậu của ta sẽ không chết, ta cũng không phải tiến vào thiên lao ngồi suốt 300 năm.”

“???” – là lỗi của Đồng Viêm sao? Nhưng khi đó Đồng Viêm mới 8 tuổi, một đứa bé thì có thể làm được gì? Chẳng lẽ Đồng Viêm cũng là thiên tài tai họa giống như tôi? Tôi cực kỳ tò mò về vấn đề này, nhưng nhìn biểu tình của Phạm Lộ thì không dám hỏi tiếp nữa.

“Tri Chu, về Bàn Cổ thủ ấn, chúng ta nhờ người đi nghe ngóng tin tức không phải muốn lấy được nó.” – Phạm Lộ chuyển đề tài – “Bàn Cổ thủ ấn sẽ do Bàn Cổ Thủ Hộ Giả chọn chủ. Chỉ cần có được sự đồng ý của nó, bất kể là người thiện lương hay người tà ác đều có thể lấy được thủ ấn. Bởi vì không muốn một thần phẩm rơi vào tay người có dã tâm, chúng ta muốn nhờ người giám thị nơi đó, nếu có người đạt được thủ ấn, trước khi người đó dung hợp với thủ ấn, chúng ta hy vọng người có thể giết chết hắn.”

“Giết người đó rồi thì thủ ấn sẽ ra sao?”

“Chủ nhân chết thì nó dĩ nhiên vào tay người chiến thắng rồi.” – Phạm Lộ thần nhiên nói.

Ờ mờ ~ Thì ra thần phẩm cũng có thể tranh đoạt a~

“Cái kia... nếu nó bị dung hợp rồi thì sao? Tôi vẫn có thể đánh cướp chứ?”

“Chỉ cần có thể giết được thì cướp được. Có điều, một khi dung hợp cùng thủ ấn, thực lực của người đó sẽ rất mạnh. Ngoại trừ thánh thú thì sẽ không có ai là đối thủ nữa.”

Đạch ~ Thế không phải là Đông Phương Bất Bại sao?! Đánh khắp thiên hạ không có địch thủ?! Quá biến thái đi à!! Chẳng lẽ Hoa Phong không sợ thủ ấn rơi vào tay của người có ý đồ xấu, sau đó sẽ phá hư sự cân đối của trò chơi? Bọn họ sao lại thiết kế một chi tiết lỗ hổng thế này a~

Cõi lòng đầy phiền muộn, tôi tiếp nhận quyền trực thứ hai từ nhóm Phạm Lộ. Haiz ~ vậy là phải vung tiền ra để tìm người dám sát cái sơn cốc trụ lúi kia rồi, chứ tôi thì làm gì có thời gian rảnh chứ. Tôi còn phải tìm thông linh sư... rồi phải đi U Minh Cung... ai da, công việc ngập đầu mà chẳng có lấy một chút tin tức đầu mối là sao?!? Thôi được rồi... mặc cho số phận vậy!

Với tâm trạng ưu phiền, tôi rời khỏi Tô Nhiếp thành, đi gặp ngũ tặc. Nói cho cùng, nhiệm vụ hàng đầu của tôi vào lúc này là luyện kỹ năng cho thuần thục, sau đó phát minh ra một ít cơ quan hữu dụng.

Một tuần trôi qua rất nhanh. Hôm nay chính là thời gian Huyết Nhạn Các thủ thành. Chúng tôi bận rộn một chút nên chỉ đến nơi trước thời hạn 20 phút.

“Ôi trời... tôi còn tưởng là đại nhân vật nào, thì ra chỉ là đám dong binh đoàn hạng xoàng mà thôi~ Mọi người đã tụ tập từ sớm, các người đến muộn như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ bất mãn với Huyết Nhạn Các hay sao?” – Hồng Bò Cạp vừa thấy tôi liền đỏ mặt, nhưng bởi vì hiện giờ chúng tôi đang ở chung một đoàn đội, không thể công kích nhau cho nên chỉ có thể phun nước miếng.

Những người bên cạnh, không kể là lính đánh thuê hay là thành viên của Huyết Nhạn Các, vừa nghe thấy câu này đều đỏ mặt.

Tập Phong Lữ Đoàn mặc dù nhân số ít nhưng thanh danh vang dội. Nhất là sau trận quyết đấu với Âm Ảnh thì tiếng tăm của chúng tôi càng lớn hơn nữa. Ngay cả dong binh đoàn hạng nhất với vài ngàn nhân thủ cũng không thể so sánh với chúng tôi. Cho nên cái cụm từ “dong binh đoàn hạng xoàng” là một lời xỉ nhục trắng trợn. Nữ nhân này không phải bị lừa gạt đốt đến hồng đầu óc chứ?! Vì sao toàn mở miệng nói mấy câu ngu ngốc là sao?!

Tôi luôn bảo trì hình tượng thực nữ trước mặt quần chúng nhân dân, cho nên mặc kệ Hồng Bò Cạp nhìn tôi với đôi mắt hình viên đạn, tôi vẫn mỉm cười lễ phép trả lời: – “Hồng đoàn trưởng, chẳng lẽ bang chủ Âm Ảnh chưa nói với cô chuyện chúng tôi chỉ phụ trách giết boss thôi sao? Chúng tôi đây là đến vừa đúng giờ, sẽ không cần mất thời gian xếp hàng để lên tường thành. À, thôi chết, tôi quên mất, cô đã không còn là phó bang chủ nữa rồi, mấy vấn đề cơ mật Âm Ảnh sẽ không bàn với cô.”

Nói xong tôi lại lễ phép gật đầu chào một cái, sau đó lướt qua bên cạnh mà đi, không thèm để ý đến khuôn mặt tái xanh của Hồng Bò Cạp. Nội tâm tôi ác độc nghĩ, hừ, muốn so chiêu ác độc với bà hả, cô còn non tay lắm.

“Nhện!!”

Giọng nói quen thuộc khiến cõi lòng tôi run lên. Tôi chậm rãi quay đầu, vừa vặn trông thấy đôi mắt sáng trong của Âm Ảnh. Không chút uể oải, không chút sâu nào, chỉ còn lại vẻ ranh mãnh vui tươi. Tôi thoáng chốc có cảm giác bản thân đã quay ngược thời gian trở về Mất Phương Hướng trần, khi ấy, cũng là đôi mắt này, biểu tình này đã khiến tôi sao xuyến.

“Nhện, anh chờ em đã lâu. Có câu này anh muốn tận mặt nói với em” – Âm Ảnh nhìn tôi đầy kiên định. Ngũ tạng rất biết điều mà tự động bỏ tôi lại, cùng nhau đi lên tường thành.

Âm Ảnh đứng rất gần, khuôn mặt hiện lên trong gang tấc làm tim tôi đập liên hồi. Có một câu phải nói ở trước mặt tôi? Chẳng lẽ là... ba chữ trong truyền thuyết? Thoáng một cái, tôi cảm thấy có một cỗ nhiệt bay thẳng từ dưới chân lên đỉnh đầu. Nếu không phải da mặt tôi rất dày, nói không chừng hiện giờ toàn thân tôi đã đổi sang màu đỏ cả chưa rồi.

Âm Ảnh thấy tôi không có phản ứng, vội vàng kéo tay tôi nắm chặt, ngáp ngừng một chút, sau đó nói một hơi một tràng: – “Sau khi Huyết Nhạn Các xây thành xong, anh sẽ rời bỏ bang hội, cùng em phiêu bạt giang hồ, lưu lạc khắp nơi.”

“Hả?” – tôi kinh ngạc la lên, âm thanh cao đến quãng 8 khiến mọi người đều quay đầu nhìn.

“Xuyt ~” – Âm Ảnh làm dấu hiệu kín tiếng, tôi vội vàng ngậm miệng lại – “Chuyện này chưa có ai biết, em phải giữ bí mật giùm anh.”

Âm Ảnh nháy mắt cười với tôi. Thấy Âm Ảnh trở về bộ dạng vui vẻ trước kia, cõi lòng tôi cũng hân hoan. Nhưng mà... anh ấy cứ như vậy bỏ trốn cùng tôi, ném cục diện rồi rầm lại cho người khác, vậy không phải tôi sẽ bị mang tiếng là hồng nhan họa thủy hả?!? Lần trước tôi yêu cầu anh ấy phải lựa chọn ly khai Huyết Nhạn Các thuần túy là nói nhảm thôi, mặc dù đúng là tôi rất muốn, rất muốn như vậy nhưng sau khi suy ngẫm lại, tôi hiểu ra nếu tôi đứng ở vị trí của Âm Ảnh, sẽ cực kỳ khó xử. Không ngờ anh ấy lại cứng chiều tôi như thế, không quan tâm tôi đang cố tình gây sự.

Nghĩ tới đây, tôi vội vàng hỏi: – “Nếu anh đi rồi thì Huyết Nhạn Các phải làm sao?”

Âm Ảnh ôn nhu cười: – “Không phải lần trước anh đã nói với em rồi à? Huyết Nhạn Các là bang hội theo dạng đầu tư cổ phần. Anh chỉ giữ một cổ phần nhỏ mà thôi. Kỳ thật, lão đại chính thức của Huyết Nhạn Các là người khác. Hơn nữa, người này em cũng biết.”

“Cái gì?” – tôi sợ hãi kêu lên – “Là ai?”

“Là Hồ Loan Phong.”

Bịch ~ tôi té. Chuyện này quá kích thích nha. Đây là... chuyện gì a~

“Cậu ấy đang có chút chuyện bận. Một lát mới thượng tuyến. Quái vật đã tới, anh phải đi chỉ huy đội ngũ. Em mau lên tường thành đi.” – Âm Ảnh vỗ vai tôi, giờ tay làm tư thế chiến thắng.

Tôi choáng váng nhảy lên tường thành theo bản năng, tâm tình vẫn còn đang kích động chưa kịp phục hồi.

Trong hiện thực. Khu nhà cao cấp của Hồ gia. Thư phòng của Hồ Đại Hải.

Hồ Loan Phong cau mày đọc tài liệu trong tay. Đây là toàn bộ thông tin về Lạc Thủy Tri Chu. Tại sao cô ấy lại học ở cái trường rách nát kia a~ Hồ Loan Phong phiền muộn. Từ thu của cậu, tên Thượng Quan Tường đang học nghiên cứu sinh ở đó. Nếu cậu chạy đến đó học không phải sẽ bị tên kia khi dễ sao? Nhưng nếu không đi thì làm sao có thể cưa đổ Tri Chu trong hiện thực chứ? Cô ấy chỉ còn nửa năm nữa là sẽ tốt nghiệp, sau đó làm sao biết cô ấy sẽ đi về đâu... Phải làm thế nào bây giờ?! Được rồi, chết thì chết, ta liều mạng. Hồ Loan Phong quăng tư liệu qua một bên, giờ nắm đấm đập ầm lên bàn.

“Thiếu gia, cậu không phải đã nói hôm nay 3g phải thủ thành sao? Vì sao còn chưa vào trò chơi a~” – quản gia kỳ quái hỏi.

Loảng xoảng ~ Hồ Loan Phong ngã cái rầm, lật đặt đứng lên, té chạy về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Đứng Thế Chân Vạc

Ám Ảnh đứng trên đỉnh tháp của Huyết Nhạn thành, quan sát toàn bộ chiến trường, vẻ mặt ôn hòa, nụ cười nhàn nhạt túc trực trên môi. Linh gác xung quanh đều hai mặt nhìn nhau không biết bang chủ hôm nay bị gì nữa. Thời gian gần đây, Ám Ảnh mỗi ngày đều nhấm nháp xử lý sự vụ của bang hội. Mọi người đã sớm quên thì ra bang chủ của họ cũng biết cười.

Ám Ảnh không chú ý tới ánh mắt khác lạ của mọi người, hắn vẫn đang mơ màng trong suy tưởng của bản thân. Hắn cảm thấy hôm nay thật may mắn. Kỳ thật Hồ Loan Phong đã sớm trở lại Huyết Nhạn Các, nhận lấy chức vụ phó bang chủ. Hôm nay từ sớm cậu ta đã thượng tuyến, si ngốc ngồi canh giữ ở cửa thành, nhất định là muốn đợi Nhện đến. Vốn Ám Ảnh còn lo lắng Hồ Loan Phong sẽ đoạt mất cơ hội gặp Nhện đầu tiên, như thế thì những lời hắn muốn nói sẽ rất khó mở miệng, hoặc là cho dù có mở miệng cũng sẽ không đạt được hiệu quả tốt như vừa rồi. Không nghĩ tới, chỉ vài phút trước khi Nhện xuất hiện, bên ngoài đột nhiên có người gọi, Hồ Loan Phong đành phải thoát tuyến. Thế là Ám Ảnh thừa cơ chui vào chỗ trống, may mắn chớp được thời cơ nói chuyện riêng với Nhện.

Thiếu gia a thiếu gia, không phải Đỉnh đại ca không thương cậu. Nhưng cái gì có thể nhường chứ bạn gái là không thể nha. Ám Ảnh xấu xa nghĩ, lúc thiếu gia biết Nhện chính là bạn gái của mình thì sẽ có biểu tình gì nhỉ?!... Haiz, có quý mới tin Ám Ảnh không bị Nhện ảnh hưởng tính xấu a~

“Đỉnh đại ca! Cái kia... Tật Phong Lữ Đoàn ở đâu vậy?” – Hồ Loan Phong vừa thờ hồn hên vừa hỏi. Có vẻ cậu đã dùng tốc độ cả đời để bò lên tòa tháp canh này, bởi vì ở đây không có thang máy.

“Họ ở trên tường thành. Vừa lúc anh có chuyện muốn nói với họ, chúng ta cùng đi đi.” – Ám Ảnh cười nói. Hắn mới không cho phép hai người họ có cơ hội gặp gỡ riêng nha. Hắn nhất định phải đi theo giám thị!!!!

“Hả!?! À... ừ... được rồi.” – Hồ Loan Phong bất đắc dĩ nói. Cậu biết hôm nay tình huống đặc thù. Đỉnh đại ca cần thương lượng chiến thuật này nọ. Bản thân cậu không thể vì tư tình riêng mà phá hư thành chiến của Huyết Nhạn Các a~

Haiz... đáng thương Hồ Loan Phong! Cho dù cậu có là thiên tài với chỉ số thông minh cực cao thì kinh nghiệm ứng xử vẫn còn rất kém.

Lúc này, quái vật đã công thành nhưng boss chưa vào đến phạm vi công kích cho nên tôi và ngũ tặc vẫn còn nhàn nhã đứng một bên đếm mũi tên.

“Tri Chu!” – tiếng Hồ Loan Phong vang lên ngay sau lưng.

Tôi bất đắc dĩ quay đầu, lại nhìn thấy Ám Ảnh tươi cười đứng kế bên. Tôi lộ ra một nụ cười tự xét là rất có sức quyến rũ với Ám Ảnh, sau đó khuôn mặt biến thành nghiêm nghị cứng rắn mà nhìn Hồ Loan Phong.

“Lá gan anh cũng lớn ghê á, dám gạt tôi, nói cái gì vô thân vô cớ chỉ có một mình, không ngờ anh lại là lão đại sau màn. Nói! Trước đây đi theo tôi là có âm mưu gì!?”

“Anh... anh...” – Hồ Loan Phong vô tội nhìn tôi, sau đó quay đầu nhìn Ám Ảnh nhờ giúp đỡ. Ai ngờ Ám Ảnh đã sớm quay mặt ra ngoài thành, giả bộ đang chăm chú theo dõi chiến trường, căn bản là ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy Ám Ảnh đang cười trộm. Sùng bái a~ ngay cả cấp trên cũng dám bán.

Hồ Loan Phong không tìm thấy viện trợ, đành phải tự mình phân bua với tôi: – “Mặc dù anh là nhà đầu tư chính của Huyết Nhạn Các nhưng trước đây anh không có gia nhập bang hội a~ Anh luôn một mình dạo chơi khắp Hồng Hoang, chuyện này anh không có gạt em~”

“Còn nói xạo?” – tôi nhún mày, giờ một tay đến trước mặt Hồ Loan Phong – “Lấy ra!”

“Lấy cái gì?” – Hồ Loan Phong không hiểu hỏi lại.

“Giày a~ Không phải anh nói có ngân khí hải muốn cho tôi sao?” – tôi ưỡn ngực nói, một đám người bên cạnh té cái rầm, có lẽ đang mắng tôi da mặt dày không biết xấu hổ.

Nhận lấy giày, tôi lập tức mang vào, xoay tới xoay lui nhìn ngắm một hồi, sau đó nói với Hồ Loan Phong: – “Thứ này không tệ. Coi như đây là phí bồi thường tổn thương tinh thần vì chuyện anh lừa gạt tôi.”

Nói xong, tôi không để ý đến hắn nữa, chuyển qua nói chuyện với ngũ tặc: – “Boss đã vào vị trí, mọi người chuẩn bị đi.”

Ngũ tặc gật đầu, quán dây vào người. Ám Ảnh đã sớm chuẩn bị các cọc gỗ, hiện giờ, chúng tôi chỉ cần noi theo phương pháp lần trước mà làm là OK.

“Nhện!”

Nghe Âm Ảnh gọi, tôi vội vã quay đầu: – “Gi vậy?”

Âm Ảnh quơ quơ thanh kiếm: – “Anh muốn xuống dưới dẫn đầu đội công kích. Em muốn đi cùng không? Bên dưới chiến trường kích thích hơn đứng trên tường thành nhiều.”

“Được được!” – tôi lập tức gật đầu, mặc kệ ánh mắt u oán của ngũ tặc. Tôi tung tăng đi theo Âm Ảnh. Ngũ tặc nhìn theo, lắc đầu ai oán, ai da, Nhện đúng là điển hình của kẻ gặp sắc quên bạn a~

“Tôi cũng đi!” – Hồ Loan Phong đột nhiên nhảy dựng lên, kết quả bị tôi đập một cước bay ra xa.

“Tôi không cần thuật sĩ, vương chân vương tay. Anh ở lại đây lu xu bu đi.” – nói xong, tôi cùng Âm Ảnh tung người nhảy khỏi tường thành.

“Trời ơi!! Vì sao Tri Chu lại chán ghét tôi thế này? Không lẽ vì tôi là thuật sĩ? Tôi đây xóa nick cây lại không phải được rồi sao?” – Hồ Loan Phong giờ nấp đầm ngửa mặt lên trời ai oán nói.

Âm Ảnh tiếp nhận quyền chỉ huy đội ngũ. Thế là đội chủ lực từ đội hình phòng thủ biến thành đội hình tiến công. Tôi theo chân Âm Ảnh chạy lên phía trước, triệu hoán Hồng Nương. Hiện giờ quái vật công thành chỉ có 25 cấp. Thành viên của đội chủ lực đủ sức một mình đấu một con. Mà đám quái vật này đối với Hồng Nương mà nói... giống như bữa ăn trưa, đến con nào ăn con nấy.

Âm Ảnh nói rất đúng. Đứng trên tường thành giương cung bắn quái vật và đứng giữa chiến trường chém giết quái vật là 2 cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Hằng hà sa số quái vật điên cuồng xông tới trước mặt tạo nên một cỗ áp lực cực lớn. Từng đàn quái vật ngã xuống dưới đao kiếm của chiến sĩ khiến khắp nơi nhuộm một màu đỏ tươi của máu huyết. Ánh mắt mỗi người đều hừng hực một ngọn lửa nhiệt huyết. Trong lòng mỗi người đều căng tràn đã tính khát máu. Trách không được có nhiều người lựa chọn chức nghiệp chiến sĩ như thế. Tư thế oai hùng, nhiệt huyết căng tràn, đã tính thỏa mãn, đó chính là truy cầu của nam nhân a~ Cái cảm giác sôi trào chảy trong từng huyết quản này... nhóm pháp sư và cung tiễn thủ vĩnh viễn không cách nào cảm nhận được.

Tôi và Âm Ảnh bị hào khí ở nơi chiến trường nhuộm đỏ, cả hai đều tập trung tinh thần để chiến đấu. Phảng phất như thời gian quay ngược lại thời điểm ở Mật Phuong Hường trấn, đồng dạng sát cánh bên nhau để giết địch. Nhất thời, trong mắt 2 chúng tôi chỉ còn lại đối phương và một ngọn đồi đầy rẫy quái vật, ánh mắt tìm nhau, trao đổi tác chiến. Nào tường thành, nào đồng đội đều cách chúng tôi thật xa. Đã luyện thành bản năng phối hợp ăn ý, hai chúng tôi kháng khí bên nhau, uy lực phát huy đến cực điểm, từng lớp quái vật ngã rạp dưới chân chúng tôi.

Thật thống khoái ~ Đã lâu tôi không ra sức giết quái như này. Tôi ngồi bên trong tòa thị chính, vừa uống trà vừa ngẫm nghĩ. Dư âm của trận chiến vừa rồi vẫn còn y nguyên. Thì ra chém giết quái vật lại thú vị như vậy. Xem ra, về sau tôi không thể làm biếng nữa rồi. Cho dù không thể thăng cấp, cũng không nên để kỹ xảo tụt lùi. Thao tác kỹ thuật của Âm Ảnh quá hoàn mỹ. Muốn ganh đua với anh ấy chỉ sợ không phải là chuyện luyện tập trong ngày một ngày hai.

Tôi lại nhớ tới chuyện lần trước. Nếu tôi quang minh chính đại đấu với Âm Ảnh, tôi một chút cũng không tin bản thân có thể đã bại anh ấy. Hiện giờ, Âm Ảnh đã có thể phát ra kiếm khí rồi. Mỗi lần xuất chiêu, kiếm khí quét ngang một mảng lớn. Tôi không thể không bội phục nha~ Chẳng biết nếu anh ấy đấu với Thiên Hạ Long Quý thì ai cao tay hơn nhỉ? Tôi là ác tướng tượng đến trận quyết đấu giữa 2 người mạnh nhất trong Hồng Hoang.

“Tri Chu! Thì ra em ở đây a... hại anh đi tìm em nửa ngày.” – Hồ Loan Phong đột nhiên xông ra.

Đúng là âm hồn bất tán mà.

“Tìm tôi làm gì?!” – tôi miễn cưỡng nói.

Hồ Loan Phong không hề chú ý tới vẻ hờ hững của tôi, vẫn hưng phấn nói: – “Vừa rồi em giết quái tư thái rất đẹp nha ~ Mũi tên kia bắn cực kỳ chuẩn xác...”

Tôi tròn mắt cắt ngang: – “Con mắt nào của anh thấy tôi giết quái hả? Rõ ràng là Âm Ảnh và Hồng Nương giết quái, tôi chỉ đứng kể bên hỗ trợ thôi.”

Ừc... Hồ Loan Phong nghẹn họng, nhất thời không biết phải nói gì. Trong lòng cậu thật phiền muộn. Ta đập nguoi, cái tội tăng bốc mà không chịu suy nghĩ trước. Trời ơi... có ai đến nói cho tôi biết Tri Chu rốt cuộc thích cái gì không a~

Nhìn vẻ mặt đáng thương của Hồ Loan Phong, tôi không muốn ở lại tiếp tục ngược đãi thần kinh của anh ta nữa, cầm lấy cung tên, tiêu sái đi ra cửa, không quên ném lại một câu: – “Không có chuyện quan trọng thì đừng đến tìm tôi. Bốn tiêu thư bận rộn vô cùng.”

Huyết Nhạn Các thủ thành đã xong. Bởi vì có Hồ Loan Phong và Hồng Bò Cạp ở đây, cho nên Tật Phong Lữ Đoàn vừa cầm được tiền thù lao liền lập tức trốn đi. Hiện tại không phải là thời gian để anh em em. Tôi đây chính là nữ nhi đình thiên lập địa, có rất nhiều chuyện cần tôi đi giải quyết a~

Mục tiêu tiếp theo của tôi là Thục Nguyệt thành. Phong Báo thành đã xây xong. Bản thân tôi cho rằng nếu muốn tìm người giám thị cấm địa của Bạch Lang tộc thì không ai thích hợp hơn Lam Khải Y.

Vài ngày sóng êm gió lặng. Không rõ có phải là đại biểu cho bão táp sắp tới hay không?!

Huyết Nhạn thành đang hối hả xây dựng kiến trúc hạ tầng. Cùng lúc đó, Thập Tự Thiết Tường Vi cũng đã thủ thành thành công, bắt đầu bước vào công cuộc xây dựng.

“Bang chủ đại nhân, pho tượng của thành chủ đã đến rồi.” – hai nữ hài đáng yêu cười hí hí báo cáo với bang chủ của Thập Tự Thiết Tường Vi, Thâu Đêm Suốt Sáng. Mà hai cô bé này không hề xa lạ, chính là hai chị em nhà Nam Cung vừa mới chuyển đến phòng ký túc xá đối diện với tôi.

“Ừ!” – Thâu Đêm Suốt Sáng thỏa mãn gật đầu, liếc mắt nhìn hai chị em, ôn nhu nói: – “Là dựa theo yêu cầu của chúng ta sao?”

“Vâng đúng vậy. Giống y như đúc với bản vẽ.” – cô chị, Nam Cung Sở Nguyệt... à không, trong trò chơi phải gọi là Sữa Bão Bão... hưng phấn trả lời.

“Bang chủ đại nhân, cùng đi xem đi.” – cô em, Nam Cung Mỗ, trong trò chơi có biệt danh Miêu Điện Hạ, mỉm cười nói tiếp.

Thâu Đêm Suốt Sáng cao ngạo gật đầu, từ trên ngai vàng đứng lên, vung tay đem áo choàng phất ra đằng sau, lộ ra một thân áo giáp màu đỏ cực kỳ xinh đẹp, trong tay nắm chặt một cây roi da. Nếu là người biết nhìn hàng, liếc mắt sẽ biết, chiếc roi này chính là binh khí xếp thứ 5 trên BXH, tục xưng Huyết Âm Roi. Chủ nhân của chiếc roi này chính là nữ nhân duy nhất ngồi trên vị trí bang chủ trong Hồng Hoang.

“Hai vị tỷ muội, chúng ta cùng đi đi.” – nói xong liền bước ra khỏi tòa thị chính. Hai chị em nhà Nam Cung liền tách ra đi ở hai bên. Hai người này mặc cùng một kiểu pháp bào hoa lệ, chỗ khác biệt là Sữa Bão Bão thì màu đen còn Miêu Điện Hạ thì màu trắng.

Sữa Bão Bão lớn tuổi hơn, dáng người phát dục vô cùng tốt, mặc một thân pháp bào màu đen càng lộ ra tư thái thần bí gợi cảm. Mà Miêu Điện Hạ có dáng người không kém hơn bao nhiêu, mặc chiếc áo xẻ tà cực cao, cặp đùi trắng trẻo như ẩn như hiện trong từng bước đi, vẻ mặt lại toát lên nét trong sáng ngây thơ, chính là đẳng cấp của yêu mị.

Ba người rất nhanh đi tới quảng trường trung tâm. Đây là nơi sẽ thiết trí truyền tống trận trong tương lai. Nói cách khác, chính là địa phương phồn hoa nhất của ngôi thành. Hiện giờ, ngay giữa quảng trường đang đặt một pho tượng cô gái có khuôn mặt thiên sứ và dáng người ma quỷ. Pho tượng cô gái khoác lên người một bộ áo giáp hiện ngang, tay phải cầm một cây roi da, tay trái... e hèm... đang giờ ngón giữa (chửi thề).

“Pho tượng SM nữ vương này làm rất tốt.” – Thâu Đêm Suốt Sáng gật đầu khen ngợi.

“Đúng vậy. Bọn em tốn không ít công phu nha.” – hai chị em Nam Cung đắc ý nói.

“Đờ mờ... đây là món đồ chơi quái gì?” – một âm thanh không cân đối vang lên. Vì sao lại báo không cân đối à? Bởi vì... đó là tiếng nói của nam nhân. Theo bề ngoài mà đoán thì nơi này chính là Nữ Nhi quốc. Làm sao lại có nam nhân a~ Hơn nữa, người này có vẻ không hề cố kỵ bang chủ.

“Huyền ca ca, thẩm mỹ của anh đúng là có vấn đề nha. Một pho tượng mỹ nữ thế này mà anh lại nói thành món đồ chơi.” – Miêu Điện Hạ bĩu môi nói, ánh mắt long lanh nhìn người con trai xinh đẹp bên cạnh.

Anh chàng này có khuôn mặt như quan như ngọc, đôi mắt hoa đào, miệng chúm chím như cánh hoa. Nếu không phải hẳn có giọng nói hào phóng và bộ ngực phẳng lý, nói không chừng sẽ có người nhận nhầm hẳn thành con gái. Lại nói, hẳn đúng là có bốn sự. Giữa một nghiệp đoàn khổng lồ toàn đàn bà con gái thế này, hẳn nghiêm nhiên bỏ lên được chức trưởng lão. Chúng ta có thể tạm gọi hẳn là “thầy chủ nhiệm” của Thập Tự Thiết Tường Vi. Tên hẳn là Tím Huyền.

“Đúng vậy. Tím Huyền, pho tượng rất xinh đẹp. Cậu có gì bất mãn sao?” – Thâu Đêm Suốt Sáng bày ra tư thái đại tỷ, hất đầu hỏi.

“Tím Huyền đại ca đúng là khó tính nha. Ngay cả mấy sở thích be bé của chúng ta cũng muốn quản nữa.” – Sữa Bão Bão giả nhập hàng ngũ than thở.

... Tím Huyền bó tay toàn tập rồi: – “Tôi đi giám sát vụ xây thành. Tỷ muội các người chậm rãi chơi đi.” Hẳn nói xong liền hấp tấp chạy đi, để lại phía sau ba cô nàng với nụ cười đắc ý.

Sau khi Thập Tự Thiết Tường Vi xây thành xong, 3 siêu cấp nghiệp đoàn còn lại là Trung Hoa Chiến Long Bang, Tiêu Giao gia tộc và Thịnh Thế Triều Dâng cùng nhau liên thủ rút cuộc đã bại boss mới của Long Tức Mê Cung là Hòa Long, lấy về 3 cái đất phong lệnh.

Thời gian một tháng trong trò chơi. Thế lực trong Hồng Hoang dần dần phân bố rõ ràng. Bát đại bang hội phân biệt rải khắp tứ đại lục.

Bạch Lang tộc là địa bàn của Trâu Bò Bang, về sau tăng thêm Thịnh Thế Triều Dâng. Hai bang hội bắt tay tạo thành Lang Minh.

Tô Nhiếp tộc là địa bàn của Huyết Nhạn Các, về sau tăng thêm Trung Hoa Chiến Long Bang. Hai bang hội bắt tay tạo thành Huyết Minh.

Hỗn Loạn Chi Đô có tới 3 đại bang hội, bao gồm Triệu Hoán Liên Minh, Thập Tự Thiết Tường Vi và Bất Diệt Thần Thoại. Bởi vì Triệu Hoán Liên Minh cùng Bất Diệt Thần Thoại kết thù quá sâu, cả hai đều muốn kết minh với Thập Tự Thiết Tường Vi để tăng cường sức mạnh. Mà bang hội nữ nhân kia vì không muốn đắc tội với phe nào nên vẫn bảo trì im lặng, kín đáo vụng trộm tự phát triển thực lực. Cho nên, Hỗn Loạn Chi Đô có nhiều đại bang hội nhất nhưng bởi vì vấn đề nội chiến mà thực lực chung của nơi này lại yếu ớt nhất.

Thực Nguyệt tộc chỉ có một đại bang hội đứng hàng thứ bảy là Tiêu Dao gia tộc và một bang hội chú trọng vào kinh doanh là Phong Bạo Quân Đoàn chia nhau gánh vác. Có điều, Lam Khải Y ngược lại rất cao hứng với kết quả này. Bởi vì không có ai cạnh tranh địa bàn, Phong Bạo Quân Đoàn của hắn xem như một địa đầu xà (rắn chúa) của nơi này. Mà cũng vì nguyên nhân này, hắn bị tôi tống tiền một bữa cơm, gọi là liên hoan ăn mừng.

“Không khí hôm nay thật tươi mát. Hoa cỏ hôm nay thật xinh đẹp. Mặt trời hôm nay thật ôn hòa. Quái vật hôm nay thật đáng yêu!” – tôi bắn chết một con tê giác, thuận tiện hái một nhúm hoa dại bên đường đưa lên mũi ngửi, nhồm miệng cười nói.

“Hôm nay Nhện bị làm sao vậy?” – ngũ tặc ở bên cạnh xì xào bàn tán, mặc dù không hề nói nhỏ tiếng.

Hắc hắc... cho mọi người tò mò đến chết luôn, muốn tui bật mí sao... không có cửa đâu. Tôi tiếp tục ngâm nga ca hát, hoàn toàn ngó lơ mấy người kia. Về chuyện vì sao tôi cao hứng à? Đương nhiên là bởi vì tôi vừa nhận được tin nhắn của Âm Ảnh. Huyết Nhạn các xây thành xong, công việc bàn giao đã hoàn tất, một lát nữa anh ấy sẽ đến đây... là lá la...

“Nhện!!!” – một âm thanh quen thuộc vang lên, tôi quay đầu nhìn bốn phía. Ô kia, thật là Âm Ảnh nha~

Tôi chạy như bay đến, nhào lên ôm kiểu gấu gola*, không thèm để ý đến mấy đôi mắt tròn trắng muốn lọt tròng của ngũ tặc.

“Âm Ảnh, đến, em thêm anh vào đội.” – nhìn cổ áo đã không còn bang huy của Âm Ảnh, tôi hưng phấn mở bảng điều khiển của dòng binh đoàn, nhanh chóng thực hiện thao tác thêm thành viên.

Ngũ tặc ở bên cạnh đã bị dọa đến choáng váng. Âm Ảnh gia nhập Tật Phong Lữ Đoàn? Người đứng thứ hai trên BXH sẽ gia nhập vào cái tiểu đội 6 người bé xú của họ? Bang chủ của Huyết Nhạn Các rời bỏ chức vị để đến đây làm chân sai vặt của họ? Chuyện này... chuyện này... Nhện đúng là ma đầu hại nước hại dân nha~

Tôi đương nhiên không biết suy nghĩ trong đầu của ngũ tặc, như cũ bận rộn xoay quanh Âm Ảnh.

>> Hệ thống: Âm Ảnh gia nhập Tật Phong Lữ Đoàn.

Đôi mắt của tôi hip lại thành hình mặt trăng lưỡi liềm. Tôi thân mật ôm cánh tay của Âm Ảnh, vui vẻ nói: – “Âm Ảnh, từ bây giờ, chúng ta là chiến hữu rồi. Có em chiếu cố, sau này sẽ không ai dám ăn hiếp anh nữa.”

Tôi nói khoác không biết ngượng mồm. Âm Ảnh và ngũ tặc đều đỏ mặt trận mồ hôi.

“Nhện, cô đánh thắng Âm Ảnh sao?”

“Có lẽ chúng ta nên đổi đoàn trưởng thôi.”

“Âm Ảnh có vẻ đứng đắn hơn Nhện nhiều.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Tôi choáng ~ Như thế nào biến thành đấu tranh nội bộ rồi. Mấy tên này... thật không xem đoàn trưởng tôi vào mắt à.

Âm Ảnh kịp thời giải vây cho tôi: – “Tôi đã ngán chuyện giữ chức vị cao rồi. Muốn ném thử tư vị làm tiểu đệ sai vặt. Mọi người có cần gì, cứ nói đừng khách sáo.”

“Tốt, anh đây muốn một cái nỏ ngân khí.”

“Tôi muốn một cái vòng cổ.”

...

... tôi buồn cười nhìn Âm Ảnh. Thấy ngu chưa, trước đám cường đạo này mà dám mở miệng nói câu đó, đúng là tìm đường chết mà.

Ngay lúc chúng tôi đang vui đùa chọc ghẹo nhau, thông báo toàn khu của hệ thống đột nhiên vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Hội Đấu Võ Bình Chọn Thiên Hạ Đệ Nhất – Cctv Lần Thứ Nhất.

>> Hệ thống: Toàn thể người chơi xin chú ý, sau khi cân nhắc cẩn thận, ngày hôm nay, công ty Hoa Phong chính thức hủy bỏ BXH đẳng cấp cùng BXH tổng hợp thực lực. Thay vào đó, Hồng Hoang xin trân trọng giới thiệu Cao Thủ Bảng (BXH cao thủ). Đây là BXH không do hệ thống tiến hành đánh giá

mà sẽ thông qua hội đấu võ tổ chức hằng năm bình chọn ra top 100. Hội đấu võ bình chọn thiên hạ đệ nhất – CCTV lần thứ nhất sẽ chính thức khai mạc sau 15 ngày nữa. Tất cả người chơi trên 25 cấp đều có thể đến tòa thị chính của thành phố thuộc chủng tộc của mình để đăng ký tham gia. Từng lãnh địa sẽ diễn ra các kỳ thi đấu vòng loại để tuyển ra 1 vạn người cuối cùng. Vòng chung kết sẽ diễn ra ở gác đấu trường của Thực Nguyệt thành. Xin lên trang web chủ của công ty để đọc thêm chi tiết.

Thông báo được đọc liên tiếp 5 lần. Mọi người trong Hồng Hoang đều sôi trào, người đang đào khoáng thì quăng cuốc, người đang luyện dược thì quăng nồi, người đang rèn sắt thì quăng búa, người đang tán gẫu thì quăng tâm. Nói chung, mọi người đều điên cuồng phóng tới chỗ luyện cấp, bắt đầu thời gian nửa tháng huấn luyện trong địa ngục.

“Chúng ta có tham gia không?” – Tiểu Tặc lên tiếng hỏi khi những người khác chỉ quay đầu nhìn nhau.

“Đương nhiên phải tham gia rồi, làm sao có thể thiếu chúng ta chứ?” – Đồi Trắng Thay Đen tâm tình lên như điều gặp gió.

“Tui chạy lên website xem thông tin kỹ càng đã, không biết có tiền thưởng gì không?!” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó nhanh chóng mở website chăm chú đọc. Tên này có đầu óc kinh tế nhất bọn, dĩ nhiên điều đầu tiên hắn nghĩ tới là tiền thưởng. Mọi người nghe hắn nói mới bắt đầu tò mò.

“Kháo!! Giải nhất thưởng thần khí. Giải nhì thưởng linh khí thượng phẩm. Giải ba thưởng linh khí hạ phẩm. Từ hạng tư đến hạng mười thưởng linh khí. . . Nhện, cây cung của cô chỉ đủ làm phần thưởng hạng ba thôi a~” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó cười chế giễu.

“Cút!!” – tôi không thèm nhìn đến phần thưởng của các giải phía sau, gọi Hồng Nương ra – “Chúng ta đi báo danh thôi. Thực Nguyệt thành cách đây rất xa.”

Trên website có nói, những người chơi bên ngoài tứ đại chủng tộc phải đến báo danh ở địa phương trung lập là Thực Nguyệt thành. Kỳ thật, trong Hồng Hoang, ngoài trừ tứ đại chủng tộc thì chỉ còn người của Yêu Hồ tộc. Sao họ không nói thẳng là người của Yêu Hồ tộc thì phải đến Thực Nguyệt thành báo danh đi!?!? Đúng là nhầm chán mà.

Lúc này, Âm Ảnh nhận được thông báo có cuộc gọi đến, sau khi nhìn tên người gọi liền nhăn mặt, không tình nguyện mở máy: – “Thiếu gia, có chuyện gì?... Không được... Aiz, cậu khóc cũng vô dụng, không được là không được... Tôi đã tham gia vào dong binh đoàn... Không thể nói cho cậu biết, đến lúc gặp sẽ rõ thôi... Được rồi, cậu không cần đóng kịch trước mặt tôi, tôi còn không biết rõ cậu sao... Thôi thôi, tôi cúp máy đây.”

Ba~ Âm Ảnh đập máy ngay lập tức, quay đầu liền thấy cả đám đang tò mò nhìn, hắn vội cười cười giải thích: – “Thiếu gia muốn tôi đại biểu Huyết Nhận Các để tham gia thi đấu. Tôi đã cự tuyệt. Mọi người cũng biết đó, thiếu gia nhà tôi có chút...”

“Lắm lời!” – cả đám đồng thanh nói. Phải nói là hình tượng của Hồ Loan Phong trong mắt chúng tôi chênh lệch một trời một vực, chúng tôi không bao giờ cho cậu ta chút mặt mũi nào.

“Được rồi, không nói nữa. Chúng ta đi. Âm Ảnh, tạm thời cho anh mượn Hồng Nương để cưỡi, tốc độ của nó rất nhanh.”

“Em sợ anh không theo kịp mọi người à?” – Âm Ảnh là mẫn kiếm sĩ, tốc độ không hề kém, mặc dù không bằng đạo tặc nhưng so với cung tiễn thủ thì kẻ tám lạng người nửa cân. Có điều, tôi không phải là cung tiễn thủ bình thường nha.

“Không phải lo lắng mà là khẳng định anh sẽ không theo kịp.” – tôi đắc ý hất đầu nhìn Âm Ảnh.

Thấy đáng về “đã tiên liệu từ trước” của tôi, Âm Ảnh liền chuyển hướng nhìn ngũ tặc, không ngờ cũng nhận được những cái gật đầu khẳng định. Âm Ảnh cười khổ ngồi lên Hồng Nương: – “Xem ra tôi sẽ trở thành chương ngại vật của mọi người rồi.”

“Không đâu. Ngược lại là đằng khác. Anh sẽ trở thành trụ cột của cả đoàn.” – tôi vừa chạy đua vừa nhàn nhã nói chuyện – “Về sau, mấy nhiệm vụ như là dụ quái, đánh quái, lừa quái, cứu viện và hy sinh, toàn bộ các công tác quang vinh vĩ đại này đều là của một mình anh.”

Âm Ảnh nhìn quanh, phát hiện lời tôi nói hoàn toàn chính xác, bởi vì trong đội ngũ chỉ có hắn là chiến sĩ, thế là hắn bùm đầu thở ra: – “Anh cũng không phải là đạo tuấn chiến sĩ da dày máu cao a~”

“Già đáng thương cũng vô dụng, lũ đoàn chúng ta chính là dùng thực lực để nói chuyện. Anh liền nhận mệnh đi thôi... hahaha...” – tôi đã rất lâu không cười vui vẻ như thế này. Thì ra, khi dễ Âm Ảnh chính là niềm vui thú lớn nhất trên đời của tôi.

Khi chúng tôi đến Thực Nguyệt thành, nơi này đã đầy nghẹt người. May mà Phong Bạo Quân Đoàn người đồng thế mạnh, chúng tôi chen chúc trong đội ngũ của họ để tiến vào tòa thị chính. Âm Ảnh là Tô Nhiếp tộc nên đã trở về Tô Nhiếp thành để báo danh. Không biết Âm Ảnh ở chung một chỗ với tôi thế này có tính là phản bội tộc đàn hay không nhỉ?! Bởi vì Tô Nhiếp tộc và Yêu Hồ tộc chính là tử địch đó. Tôi cao hứng nghĩ thầm.

“Ủa?!” – Đồi Trắng Thay Đen kinh ngạc kêu lên một tiếng làm chúng tôi đều quay mặt sang nhìn.

“Làm sao vậy đại ca móc túi?” – tôi hỏi.

“Mọi người nhìn bên kia kia. Tôi cứ nghĩ lũ đoàn chúng ta toàn là kẻ trộm đã đủ ngu bức rồi, không nghĩ tới núi cao còn có núi cao hơn. Cái Tiêu Dao gia tộc này không ngờ lại tập hợp nhiều đạo tặc như vậy.”

Mọi người nhìn theo phương hướng mà Đồi Trắng Thay Đen đang nhìn... quả nhiên nhìn thấy một mảnh đen ngòm. Những người bên kia đều đeo gia huy của Tiêu Dao gia tộc. Lam Khôi Y thấy chúng tôi tò mò nhìn liền thương tình giải thích cho nghe: – “Tiêu Dao gia tộc tập trung vào phát triển kinh tế,

chủ yếu buôn bán tin tức, cho nên đạo tặc tương đối nhiều. Hầu như mọi tin tức của tờ Hồng Hoang Nhật Báo đều do Tiêu Dao gia tộc bán cho. Thực chất, tính chất (làm ăn) của họ và Phong Bạo Quân Đoàn của tôi là tương tự, chỉ lo kiếm tiền. Cho nên Thực Nguyệt thành là địa phương an tĩnh nhất trong Hồng Hoang.”

Xôi ơi ~ cả bọn bểu môi khinh bỉ hấn. Địa phương an tĩnh nhất sao? Nếu hấn có thể đi tới Yêu Hồ tộc, nhìn thấy cái tiêu chuẩn trị an của nơi đó, đảm bảo hấn sẽ bị hù chết.

Đội ngũ chậm rãi tiến lên. Tôi vừa đi vừa quay đầu dòm ngó xung quanh, đột nhiên nhìn thấy trong đội ngũ Tiêu Dao gia tộc có một người quen. Chính là cái người tôi gặp đầu tiên khi mới tiến vào Hồng Hoang, bạn học Tiêu Dao. Mặc dù từ sau khi tôi chuyển chức thì không gặp lại nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn gửi tin nhắn hỏi thăm này nọ. Tên của hấn là Tiêu Dao, chẳng lẽ...?

Nghĩ đến đây, tôi nhin không được mà lên tiếng: – “Nè, Tiêu Dao, đã lâu không gặp a~”

Tiêu Dao thấy tôi lên tiếng nói chuyện thì nghi hoặc nhìn tôi: – “Xin lỗi bạn là?”

Đồ mờ hôi ~ tôi quên mất. Hình dáng của tôi đã thay đổi, nếu không phải bạn bè thân thuộc thì sẽ khó lòng nhận ra.

“À à... Mất Phương Hướng trần, truyền tống trận, anh đã quên rồi à? Tôi là Lạc Thủy Tri Chu.”

“A... là cô...” – Tiêu Dao ngạc nhiên đánh giá tôi – “Tôi nhớ rõ Hồng Hoang không cho phép thay đổi diện mạo, cô làm thế nào...”

“Hắc hắc... là ngoài ý muốn thôi. Được rồi, không nói chuyện này. Tiêu Dao gia tộc là của anh thành lập sao?” – tôi tính toán trong lòng, nếu hấn là lãnh đạo của Tiêu Dao gia tộc, vậy thì hầu như trong tất cả các đại nghiệp đoàn ở Hồng Hoang tôi đều có người quen nha. Về sau, tôi có nháo sự cỡ nào cũng không cần phải sợ, đi đến đâu đều có chỗ trốn... hắc hắc... tôi cười gian tiến lại gần, vỗ vai hấn – “Không tệ nha. Không ngờ anh lại có bản lãnh đó.”

“Không phải.” – Tiêu Dao gãi đầu – “Bang hội này không phải của tôi. Là do anh trai tôi và đám bạn của anh thành lập. Tôi chỉ là phó bang chủ. Chúng tôi là một liên minh của vài tiệm internet nhỏ.”

“Ây da, anh không cần khiêm tốn. Tiêu Dao gia tộc là một trong bát đại nghiệp đoàn. Mặc dù anh chỉ là phó bang chủ nhưng so với bang chủ của nghiệp đoàn bình thường đã trâu bò hơn rất nhiều.” – tôi cười thâm trong bụng, xem ra anh ta không hề liên tưởng tôi với “Tri Chu đoàn trưởng nổi danh”, thân phận của tôi vẫn còn bí mật, vậy là tôi có thể âm thầm tính kế rồi... hắc hắc...

“Ha hã!” – Tiêu Dao cười rộ lên, vẻ đắc ý thoáng qua mặt không lọt khỏi ánh mắt tinh tường của tôi. Thật sự thì vuốt mông ngựa chưa bao giờ lỗi thời nha.

“Lão đại, tui chưa từng thấy Nhện tăng bóc ai, còn tưởng nàng không biết. Ai ngờ nàng chính là cao thủ thâm tàng bất lộ nha!” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó vung trộm nói trong kênh mặt.

“Ừ, đúng vậy.” – Đồi Trắng Thay Đen gật đầu không ngừng.

Sau khi cùng Tiêu Dao khoe khoang tăng bóc một hồi, rốt cuộc đến phiên tôi đến báo danh. Tôi nhận lấy mã số tùy ý do NPC đưa, 51494. Đờ mờ, biết ngay mà, chỉ cần là trò rút thăm thì tôi nhất định lấy phải con số xấu.

“Mọi người số bao nhiêu?” – tôi hỏi ngũ tặc.

“14948.”

“48148.”

“46147.”

“17147.”

“12314.”

“Tôi là 51494...” – tôi triệt để bó tay rồi.

“Bà mẹ nó!!!” – cả bọn đồng thanh chửi lên. Mọi người đồng thời rút thăm, đồng thời lấy tới dãy số xấu, cái này cũng quá thần kỳ rồi.

ý nghĩa của mấy dãy số này mình không biết, không thể giải thích

“May mà chúng ta không nằm chung một tổ, như vậy tỷ lệ sống sót cũng cao hơn.” – Trộm Long Trảo Phụng an ủi.

Hội đấu võ lấy số đầu của số báo danh để chia tổ. Mỗi lãnh địa chia làm 10 tổ. Chúng tôi phân biệt lọt vào tổ 1, tổ 4 và tổ 5. Không biết Âm Ảnh ở Tô Nhiếp thành thế nào rồi? Đoán chừng không có ai là đối thủ của anh ấy. Bên phía Thảo Hoa Mai thì hơi phiền phức, ngoài bang chủ Lâu Nhỏ còn có Thập Tự Thiết Tường Vi, có lẽ cạnh tranh sẽ rất khốc liệt.

“Tri Chu, tôi ở tổ 2, bạn ở tổ mấy?” – Tiêu Dao cao hứng hỏi tôi.

“Tôi ở tổ 5.”

“Tốt quá, chúng ta không chung một tổ vậy sẽ không sớm chạm mặt nhau. Hy vọng chúng ta đều lọt vào vòng chung kết.” – Tiêu Dao cổ vũ vỗ vai tôi.

Tôi biết, hẳn chỉ nói suông vậy thôi, có lẽ trong lòng hẳn không đánh giá cao thực lực của tôi. Trong 10 vạn người chọn lấy 2500, là 1 chọi 40 đó. Hơn nữa, ở vòng xếp loại sẽ sử dụng thể lệ loại trực tiếp, nghĩa là chỉ cần thua 1 trận liền cuốn xéo. Lỡ đụng phải cao thủ ngay từ vòng gửi xe thì thực đáng thương. Trong lòng tôi biết vậy thôi chứ ngoài mặt vẫn lịch sự cảm ơn hẳn, tôi luôn bảo trì hình tượng thực nữ trước mặt người ngoài a~

Sau khi báo danh xong, trên bảng thông tin cá nhân của tôi hiện lên một dòng chữ “Hội đấu võ kỳ thứ nhất – 9177”. Thì ra số người tham gia không nhiều lắm. Ngẫm lại cũng đúng. Hiện giờ, số lượng người chơi trong Hồng Hoang rất nhiều nhưng đại bộ phận là nhóm người đăng ký sau. Nhóm người chơi đăng ký vào đợt đầu chắc chỉ chiếm chừng 40 vạn. Đây lại là nhóm người chiếm đa số trên bảng đăng cấp trên 25. Trong số này lại có một ít người với chức nghiệp đặc thù không thích hợp tham gia đấu võ, ví dụ những người luyện chức nghiệp sinh hoạt cuộc sống, thủy hệ thuật sĩ, thương nhân.. vân vân và vân vân. Mà nhóm người đăng ký sau thì chỉ có một ít người nhân chứ phần lớn chưa đủ đăng cấp để tham gia kỳ đấu võ. Cho nên, danh ngạch 40 vạn là con số trong sở liệu.

Trên bảng thông tin của tôi còn hiện lên danh sách toàn bộ đối thủ, địa điểm và thời gian đối chiến với từng người. Hệ thống không hiện rõ biệt danh hay số thứ tự, có lẽ vì phòng ngừa người chơi không đứng đắn đi ám toán hay bày mưu tính kế gì đó. Bởi vì phần lớn người chơi đều online vào buổi tối, cho nên toàn bộ trận đấu đều an bài vào buổi tối.

Trận đấu đầu tiên của tôi là ngày hôm sau, lúc 9g tối, địa điểm là Thực Nguyệt thành, đấu trường 225.

Nếu gặp được đạo tặc thì hay rồi. Tôi yy trong lòng. Bởi vì tôi lẩn lộn với đạo tặc lâu ngày, bao nhiêu thủ đoạn của đạo tặc tôi đều nắm rõ. Nếu tôi đụng tới đạo tặc, nhất định toàn thắng... hắc hắc...

Bàn Cổ đại thần không nghe lời cầu nguyện của tôi. Khi tôi bước chân lên lôi đài, phát hiện đối thủ đứng đối diện lại là đồng loại.

Vị nam cung tiễn thủ với màu da rám nắng khỏe mạnh hướng tôi cười cười: – “Chào bạn!”

“Chào!” – tôi lộ ra nụ cười đơn thuần nhất, trong lòng lại cười muốn rút gân... haha... hiểu cung tiễn thủ nhất đương nhiên là cung tiễn thủ rồi. Xem ra tên kia rất tự tin nha, thấy tôi là con gái liền thờ ra rồi. Tiểu tử, xem tỷ tỷ đây chơi chết cậu như thế nào. Tôi âm hiểm nghĩ trong lòng. Các trận đấu vòng loại không có khán giả, mặc kệ tôi dùng chiêu số vô si bi ối gì cũng không sợ có người biết.

“Có muốn dùng sủng vật không?” – NPC hỏi.

Kỳ đấu võ cho phép tuyển thủ tự định quy tắc với nhau, linh hoạt dựa theo tình huống mà làm, như vậy mới không nhàm chán. Nói ví dụ, 2 pháp sư đụng nhau, tự cảm thấy pháp thuật ngang ngửa, có thể xin vật lộn để định thắng thua. Hoặc là, 2 triệu hoán sư vì muốn che giấu thực lực cho vòng sau cũng có thể lựa chọn vật lộn. Có điều, một khi lựa chọn vật lộn rồi thì trong trận đấu không được phép sử dụng pháp thuật nữa, làm trái với quy tắc sẽ bị phán thua.

Vị nam cung tiễn thủ có lẽ đã quen đánh phối hợp với sủng vật nên nhanh miệng nói: – “Tôi muốn dùng sủng vật. Bạn thì sao? Nếu bạn không có sủng vật cũng không sao...”

Đồ mờ hôi ~ hẳn lại dám dùng chiêu “lạt mềm buộc chặt” với tôi. Đồng đạo a~ Đáng tiếc, sủng vật của tôi mà xuất hiện sẽ hù chết cậu... haha..

“Tôi có sủng vật.” – tôi cố ý mắc câu.

“Được, quyết định sủng vật chiến. Trừ phi nhận thua, chết hoặc là không còn năng lực chiến đấu, trận chiến mới chấm dứt. Bắt đầu thôi.” – trọng tài nói xong liền bay ra khỏi vòng đấu.

Loát ~ tên kia vẫy tay, một con Xuyên Sơn Giáp 30 cấp xuất hiện bên cạnh.

Trách không được hẳn lại tự tin như thế. Sủng vật cấp bậc cao thế mà. Cung tiễn thủ chọn Sơn Xuyên Giáp làm sủng vật là lựa chọn khoa học nhất. Con này huyết nhiều da dày, mặc dù công kích thấp nhưng tốc độ không tồi, thích hợp làm khiên thịt. Đáng tiếc, nếu không phải gặp tôi, tên này có lẽ đủ sức vào vòng trong.

Tôi thoải mái thờ ra, vung tay triệu hồi Hồng Nương.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ngọa Hồ Tàng Long

“Chúng ta bắt đầu chứ?” – tôi hào tâm nhắc nhở cái người bị dọa ngốc trước mặt, cố gắng nhin cười nhưng cánh tay vẫn không chịu nổi mà run run. Cái tên kia lộ ra biểu tình QQ (không hiểu là sao), tôi nhin cười đến đau sốc hông luôn.

“À... được rồi.” – nói xong hán chỉ huy Xuyên Sơn Giáp tấn công Hồng Nương, về mặt ảo não hồi hận không ngừng.

Tôi không để Hồng Nương chủ động công kích trước mà đợi Xuyên Sơn Giáp tấn công xong thì mới phản kích, như vậy, đối thủ sẽ không biết tên của tôi. Trước khi bước vào trận chung kết, có thể giữ bí mật thân phận của tôi bao lâu thì giữ bấy lâu a~

Tôi tuyệt không sót ruột. Đợi cho Hồng Nương giải quyết Xuyên Sơn Giáp xong quay lại giải quyết tên kia còn kịp. Đối thủ của tôi hiển nhiên cũng nghĩ đến chuyện này, cho nên hán quyết định tốc chiến tốc thắng, chỉ cần có thể giết chết tôi thì Hồng Nương sẽ biến mất, hán sẽ tự động được hệ thống phán định chiến thắng.

Vì vậy, nghênh đón tôi là một hồi công kích mưa to gió lớn, bao nhiêu chiêu số của cung tiễn thủ đều xử ra hết, ngay cả phá ma tiễn cũng đập vào mặt tôi luôn. Đồ mờ mờ ~ tôi đây không phải là pháp sư a, cậu bắn phá ma tiễn làm cái gì, chẳng lẽ bị Hồng Nương dọa cho phát điên rồi!?

Tôi một bên chạy trốn tránh né mũi tên, một bên trầm tư suy nghĩ nên dùng mũi tên nào để đối phó với tên kia. Người này xem như đồng môn, lại không cứu không oán, nếu tôi ra tay quá độc ác, chỉ sợ không tốt lắm. Vậy là không thể dùng độc tiễn... haiz... băng ngưng mũi tên đã lâu không sử dụng rồi a~

Tôi lấy bảo bối băng ngưng mũi tên ra, hào quang của ngân khí không thể che giấu. Đối thủ vừa nhìn thấy liền thu hồi một nửa công kích, đề phòng tôi ra tay. Tôi cười thâm trong bụng, bảo bối của tôi có khả năng tự tìm đường, cậu chạy trốn kiểu gì đều vô dụng a~

Vèo ~ tôi bắn đại một phát mà không thèm nhắm. Đối thủ dễ dàng tránh né, ánh mắt khinh thường nhìn tôi, nhưng ngay lúc đó, băng ngưng mũi tên dùng một góc chết khó tưởng tượng nổi để quay ngược lại đâm vào sau lưng tên kia.

“A~~” – hán phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nhét được hoàn vào miệng, sau đó lại liều mạng công kích tôi.

Ặc... tên này nuốt được hoàn còn nhanh hơn cả tôi nữa. Tôi âm thầm bội phục hán, một bên vẫn không quên luôn lách giữa con mưa tên mà tiếp cận hán. Nói giỡn, mũi tên của tôi còn cắm trên lưng hán đây này.

Khi khoảng cách chỉ còn chừng 5m, tôi lấy đà nhúng một cái bay ra sau lưng hán, thừa dịp hán chưa kịp xoay người, đưa tay nhỏ mũi tên ra.

“Aaaa~~” – lần này tiếng kêu còn thảm thiết hơn lần trước.

Lợi dụng thời gian hán uống được, tôi vội vàng chạy tránh ra xa, cái mũi tên lên Sát Quỷ, kéo căng dây cung, chuẩn bị bắn lần thứ hai.

Nam Cơ (tên đối thủ) thấy một màn như vậy suýt chút tức giận đến ngất đi. Tổ cha tổ mẹ nó chứ, tui sống hai mươi mấy năm trên đời chưa từng gặp một người vô sỉ cỡ này. Bắn tên ra rồi còn tìm cách lấy lại?! Không phải muốn dùng một mũi tên để giết chết tui chứ?! Đáng giận! Chuyện này mà còn nhin nữa thì không phải là người rồi!!!!

Thật ra bạn Nam Cơ đã oan uổng tôi rồi. Điểm số của tôi đều cộng vào nhanh nhẹn, lực công kích thấp đến đáng thương. Nếu không nhờ Sát Quỷ, đến giáp phòng ngự của chiến sĩ bình thường tôi đều phá không nổi. Lúc bình thường, tôi đều dựa vào độc tiễn. Lần này không thể dùng độc tiễn, mà tôi chỉ có duy nhất một mũi tên băng ngưng, nếu không bắn ra rồi lấy lại, tôi biết dùng cái gì để bắn bây giờ? Không lẽ dùng tinh thiết mũi tên? Cái loại đó giết được hán sao?

Tốc độ của Nam Cơ chậm lại, có lẽ vì trúng hiệu quả băng ngưng. Hán không thèm đề phòng nữa, dù sao muốn tránh cũng tránh không được. Làm tôi nghi hoặc là hán cũng ngừng công kích luôn. Chẳng lẽ hán chuẩn bị nhận thua? Tôi yy nghĩ.

Một khắc sau, tôi có câu trả lời. Nam Cơ giương cung, trên đầu mũi tên tinh thiết bao trùm một tầng hỏa diễm màu đen.

Đồng trưởng lão từng nói với tôi, trên thế giới có rất nhiều loại hỏa diễm. Trong đó có một loại gọi là Minh Hỏa. Độ nóng của nó không cao, tổn thương lại thấp nhưng bù lại có tính ăn mòn, hơn nữa trước khi đối thủ chết đi, nó sẽ không bao giờ bị tắt. Nếu tôi nhìn không lầm thì hỏa diễm màu đen trước mắt đây chính là Minh Hỏa. Nghe nói, người triệu hoán Minh Hỏa phải đánh đổi bằng giá trị sinh mạng lực. Trời ơi ~ không ngờ tôi đụng phải một tên điên a~

Uy lực của Minh Hỏa tôi biết rõ. Tôi lập tức ngừng công kích, hết sức chăm chú đề phòng mũi tên kia. Minh Hỏa thiêu đốt sinh mạng lực cực nhanh, Nam Cơ ăn bổ huyết hoàn bao nhiêu cũng không đủ. Một cung tiễn thủ thì có bao nhiêu máu để mà hy sinh chứ. Đoán chừng, đối thủ của tôi chỉ đủ sức bắn một mũi tên mà thôi, không thể bắn thêm mũi thứ hai, nghĩa là chỉ cần tôi tránh thoát mũi tên này, hán liền tiêu đời.

Phanh ~

Ngay lúc Nam Cơ đang vận sức chờ phát động mũi tên, một tiếng vang thật lớn phát ra. Mặt đất chấn động. Tôi không cẩn thận ngã chổng vó. Cho dù bị ngã, tôi vẫn nhìn chăm chăm đối thủ. Tên kia đang tập trung tinh thần, đương nhiên giống tôi không thể đề phòng nên cũng đồng dạng ngã chổng vó.

Vèo ~ khi hán ngã xuống, bàn tay không tự giác buông lỏng. Mũi tên Minh Hỏa cứ như vậy xiêu xiêu vẹo vẹo bay thẳng lên trời, biến mất tại vòng kết

giới của sân thi đấu.

“Aaaaaa!!” – đối thủ của tôi phát điên rồi. Hấn quỳ trên mặt đất, không ngừng lấy tay đâm xuống đất.

Nguy cơ giải trừ, tôi thở ra, quay đầu nhìn cái tên khôi xương mọi tội lỗi – Hồng Nương.

Đúng như tôi nghĩ, Hồng Nương đang xuất ra sở trường của nó, chiêu thái sơn áp đỉnh, đem con Xuyên Sơn Giáp đè bẹp thành một bãi mìn dưới đất. Đáng thương cho Xuyên Sơn Giáp, hiện giờ bị kẹt trong cái hố do chính nó đào ra, gãy dựa tứ chi với ý đồ đào thoát. Nhưng Hồng Nương vẫn đặt một chân trên người nó, đầu cúi xuống, lộ ra đôi mép cứng khùng bỗ...

Trẻ con không nên nhìn. Trẻ con không nên nhìn.

Tôi vội vã xoay đầu, không dám nhìn quá trình cường gian của Hồng Nương, đổi lại nhìn xem đối thủ của tôi.

Đồ mờ hôi ~ tên kia vừa hồi phục tỷ huyết liền có ý định triệu hoán Minh Hỏa lần thứ hai. Lúc này Xuyên Sơn Giáp đã ợ ra rắm rồi, Hồng Nương đang chuẩn bị nhăm nháp đối thủ.

“Hồng Nương, nhà to!” – tôi ra lệnh, thiệt là hết nói, Hồng Nương vậy mà muốn ăn thịt đối thủ của nó luôn, thực không tưởng nổi.

Hồng Nương lập tức dừng động tác, hướng về Nam Cơ nhà một hồi to.

Dưới tình huống bình thường, tôi tuyệt đối không để cho Hồng Nương nhà to. Nguyên nhân chỉ có một, to của nó trông cực kỳ buồn nôn. Màu hồng cùng màu trắng sữa xen lẫn với nhau, thoát nhìn rất giống chất bài tiết (cục phân). Hiện giờ còn vương thêm chút máu của Sơn Xuyên Giáp... cái kia... tôi có chút chịu không nổi, muốn ới.

Tôi vốn định thừa dịp to nhện cuốn lấy đối thủ thì sẽ tranh thủ ra tay trước. Không ngờ lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn. Đối thủ của tôi hình như là người khiết thích (ưa sạch sẽ), vừa nhìn thấy trên người dính dấp một thứ vật thể buồn nôn, lập tức phát ra tiếng thét thể lương gấp trăm lần hồi nãy, sau đó hai mắt khẽ đảo, ngất đi luôn.

Tôi kinh ngạc, nhanh chóng tính toán trong đầu, không lẽ phải đợi hấn tỉnh lại rồi mới đánh tiếp? Hay là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của?

Đúng lúc này, vị trọng tài thần bí đột nhiên xuất hiện, bắt đầu đếm: – “1,2,3... 10.”

Sau khi đếm xong 10s, trọng tài hướng về phía khán đài không một bóng người, rống lên: – “Tuyển thủ 56311 ngã xuống đất 10s không tỉnh, phán định mất đi năng lực chiến đấu, trực tiếp nhận thua. Tuyên bố tuyển thủ 51494 thắng trận.”

Xôn xao ~ một tràng vỗ tay vang lên giữa không gian vắng vẻ làm tôi sợ hãi kêu lên. Đây là chuyện tôm cá gì?

“Trọng tài, không phải không có khán giả sao?” – tôi kỳ quái hỏi.

“À... ta thấy các người đều lợi hại, sủng vật cũng trâu bò nên đã xin phép cho truyền trực tiếp trận đấu của các người ra ngoài, không ngờ được thông qua. Cho nên quá trình chiến đấu của người và sủng vật ở phía sau đều có người xem a~ Vừa rồi ta mở kết giới cho nên người mới nghe thấy âm thanh ở bên ngoài.” – trọng tài đặc ý nói, giống như vừa làm một chuyện tốt lành gì đó cho tôi không bằng.

“Mạo muội xin hỏi ngài một vấn đề.” – tôi cẩn thận hỏi.

“Nói đi!”

“Ngài là NPC hay là người thật vậy?”

“Í... chuyện này cũng bị người nhìn ra há...” – trọng tài cao hứng nói – “Ta đặc biệt xin làm trọng tài cho kỳ thi đấu này đó. Ở ngoài đời ta là trọng tài đấu võ tự do. Nhưng mà ta phải nói là trận đấu của các người thú vị hơn rất nhiều.”

Thì ra là thế. Tôi lễ phép chào từ biệt.

Tôi vừa bước ra khỏi thông đạo chuyên dụng của tuyển thủ liền bị ngũ tặc và Lam Khải Y đón đầu.

“Nhện, bạn thật là trâu bò a~ Thời gian ngắn như vậy đã tìm được nhược điểm của đối thủ, có thể làm cho hấn kinh tởm mà chết... há há... lòng kính ngưỡng của tôi giành cho bạn đã cao ngất như trời, bao la như biển...”

“Dừng!” – tôi đánh gãy sự lái nhai của Lam Khải Y – “Chiều vuốt mông ngựa này của anh không có tác dụng với tôi đâu. Lát nữa tôi còn phải đấu thêm một trận nữa. Đi trước đây.”

Tôi nói xong liền kéo ngũ tặc chạy mất.

Tìm một chỗ vắng người, tôi ngừng lại, hỏi thăm: – “Mọi người thế nào? Tình huống ra sao?”

Thật ra vừa nhìn mặt liền biết mọi người đều thông qua, tôi hỏi như vậy là để biết bọn họ đã gặp đối thủ cỡ nào thôi.

“Đối thủ của chúng tôi không trâu bò bằng cô, bị chúng tôi thái thịt rất nhanh chóng.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó bĩu môi nói – “Chính xác mà nói, Thực Nguyệt thành cực kỳ hiểm cao thủ đẳng cấp, chúng ta xem như may mắn rồi. Bên Bạch Lang tộc, Hỗn Loạn Chi Đô mới gọi là ngọa hổ tàng long. Mới trải qua một vòng thi đấu mà máu đã chảy thành sông, oán khí ngất trời luôn.”

“Khí thế như vậy?” – tôi kinh ngạc kêu lên.

“Đúng. Đó là kết luận của tui khi xem vài trận đấu của họ. Tiếc là không tìm được trận đấu của Thiên Hạ Long Quý, nếu không đã cho cô xem thử.”

“Có tôi cũng không thèm xem.” – tôi nói xong liền mở website, đưa dãy số của Thảo Hoa Mai vào mục tìm kiếm.

Thảo Hoa Mai bình tĩnh bước lên sàn đấu. Thực lực của bà bây giờ xem như hàng top bên Hỗn Loạn Chi Đô. Đoán chừng chỉ cần không đụng phải 2 bang chủ của phe đối địch thì cơ hội vào vòng trong đã nắm chắc trong tay.

Đối thủ của bà là một thuật sĩ hệ mộc. Kỳ thật, mộc thuật sĩ xem như lợi hại nếu so với năm hệ thuật sĩ khác, bởi vì họ có thể điều khiển thực vật để tấn công đối thủ. Thực vật lại là thứ mà người thường không hề đề phòng. Cho nên vị mộc thuật sĩ kia bước lên sàn đấu với tư thái tràn đầy tự tin, bộ dáng đã bày mưu tính kế kỹ càng. Thảo Hoa Mai nhìn thấy đối thủ liền nở một nụ cười. Tôi vừa nhìn thấy nụ cười ấy liền biết, đối thủ của bà xem như xong đời rồi.

“Haiz... một thuật sĩ tương lai xán lạn cứ như vậy bị hủy trên tay tên cầm thú kia rồi à~” – tôi lắc đầu thờ ra.

“Chẳng lẽ Thảo Hoa Mai có tuyệt chiêu khắc địch à?” – ngũ tặc hỏi tôi.

Tôi lắc đầu: – “Bà có tuyệt chiêu gì hay không tôi không biết, nhưng cứ nhìn nụ cười vô sỉ của bà thì tôi đã biết, trận này bà nhất định thắng.”

“Thiệt hay giả đó?!” – ngũ tặc không tin nhìn về màn hình, muốn xem xem Thảo Hoa Mai sẽ xử ra chiêu Cửu Âm Bạch Cốt Trảo hay là Kim Xà Quán Tỉ để giải quyết đối thủ.

Trọng tài vừa tuyên bố bắt đầu, Thảo Hoa Mai đã mấp máy môi, một bóng dáng màu hồng liền xuất hiện ngay bên chân. Nhìn kỹ, hóa ra là một con chuột màu đỏ. Hình dáng còn muốn to hơn Thảo Hoa Mai. Long tơ của con chuột dài cả mét, kéo dưới đất giống như lông heo.

“Hóa Quang Thú!!!” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó la lên.

“Là cái gì? Lợi hại lắm sao?” – mọi người đồng thanh hỏi.

“Hóa Quang Thú sinh trưởng ở ngọn núi quanh năm hứng hực hỏa diễm. Các loại thú bình thường không thể nào sinh tồn nổi ở địa phương này. Ở nơi đó chỉ sinh ra 2 loại thú. Một là Hỏa Phượng Hoàng, con này thì ai cũng biết rồi. Hai là Hóa Quang Thú. Con này tui chỉ nghe đồn thôi, chưa thấy bao giờ, không ngờ hôm nay có thể tận mắt chứng kiến loại sinh vật trong truyền thuyết.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó rung đùi đắc ý nói.

“Người nói nhầm nhiều như thế làm gì. Bọn tôi muốn hỏi nó có lợi hại không?”

“Lợi hại hay không thì tui hông biết. Bất quá, con này có một đặc điểm...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó ngừng lại, móc ra một lọ đồ uống, làm một ngụm, neho mắt, thật giống mấy ông lão kể truyện trong tủ quần của tiểu thuyết kiếm hiệp, luôn nói đến nửa đường liền ngừng lại.

Cả đám nhìn hẩn với ánh mắt hình viên đạn, hẩn rùn mình, vội vàng nói tiếp.

“Hóa Quang Thú là cực nhiệt chi vật (sinh vật thuần hỏa), hỏa công kích phi thường lợi hại nhưng cũng bởi vì như vậy mà nó rất sợ nước, chỉ cần một giọt nước cũng có thể giết chết nó.”

Nói đến đây, chúng tôi đã hiểu vì sao Thảo Hoa Mai lại kiêu ngạo như vậy. Hỏa khắc mộc, điều này ai cũng biết.

Hai đối thủ trên sàn đấu không chọn sủng vật chiến. Ai đấu với triệu hoán sư đều sẽ có suy nghĩ như thế. Bởi vì triệu hoán sư không có gì mạnh, chỉ có sủng vật là mạnh. So sủng vật với họ là điều thiệt thòi. Đương nhiên ngoài trừ mấy người có sủng vật biến thái như Thiên Hạ Long Quý.

Thảo Hoa Mai một mực đứng yên, không hề ra chiêu. Mặc cho đối thủ đem đủ loại thực vật tấn công bao vây dày đặc. Nhưng mà trong vòng bán kính 10m xung quanh bà là một vùng chân không, giống như có một vòng phòng hộ vô hình được dựng lên. Dĩ nhiên bà không có kỹ năng phòng hộ. Mà bởi vì bất kỳ thực vật nào đi vào bán kính này đều bị hỏa diễm đốt thành tro tàn.

Mộc thuật sĩ thấy tình huống kia liền ngừng động tác, đứng im nhìn Thảo Hoa Mai, âm tình bất định cùng phần nộ không cam lòng.

“Chời ơi, còn chờ gì nữa, nhanh nhận thua đi thôi, miễn cho mất mặt.” – tôi bĩu môi, nghĩ thầm, người này đúng là không biết thức thời gì cả.

“Người này là đoàn trưởng của Bất Diệt Thần Thoại. Lần trước chúng ta thủ thành với họ đã từng gặp qua.” – Tiểu Tặc nhìn ra ẩn tình ở bên trong liền lên tiếng giải thích.

“A~ Không thể nào!! Loại này quyết đấu thiệt là có ý tứ. Mau nhìn mau nhìn.” – tôi có chút hả hê khiến ngũ tặc bĩu môi khinh bỉ.

Thảo Hoa Mai vẫn như trước không thèm nhúc nhích. Thuật sĩ kia nghĩ nghĩ, sau đó rút ra một cây nỏ!

Bịch ~ Cả đám té cái rầm. Chuyện này cũng nghĩ được!!!! Sau khi kinh ngạc qua đi, cả đám liền chụm đầu vào xem tiếp.

Thảo Hoa Mai thấy đối thủ xuất ra cây nỏ, bày ra tư thái lạnh lùng, lắc đầu, ý tứ muốn nói, người không được, mặc kệ người giờ trò bịp bợm gì đều chỉ là tay mơ.

Lúc này thuật sĩ bốp cò, một mũi tên thoát ra bay về phía Thảo Hoa Mai. Bà không thèm tránh né, chỉ thấy Hỏa Quang Thú ngẩng đầu lên, há miệng ngậm lấy mũi tên, sau đó phun ngược trở lại. Tốc độ của thuật sĩ rất chậm, không tài nào tránh nổi mũi tên xé gió kia, thoáng cái đã bị ngọn lửa của mũi tên phủ lấy.

Thân thể của thuật sĩ gầy yếu, làm sao chịu được công kích cao như thế, hơn nữa còn là hỏa công kích. Kết quả, hần lần quay bất tỉnh. Cứ như thế, Thảo Hoa Mai không cần nhúc nhích cũng giành lấy một trận thắng.

“Haiz... triệu hoán sư đúng là trâu bò nha, có thể đứng bất động cũng chiến thắng.”

“Xi... tôi dám cam đoan, nếu tôi đụng phải triệu hoán sư, hần chưa kịp động đã thua.”

Không thèm để ý đám đạo tặc tự xưng này, tôi lại lựa chọn ngẫu nhiên để xem video chiến đấu khác ở Hỗn Loạn Chi Đô.

“Nhện, cô còn xem Hỗn Loạn Chi Đô sao? Không nhìn Bạch Lang tộc và Tô Nhiếp tộc à? Không biết Âm Ảnh thế nào rồi?”

“Cái đám Bạch Lang tộc man rợ có gì đẹp mắt đâu mà nhìn...” – tôi trả lại một câu, thật ra vì tôi không muốn thấy Thiên Hạ Long Quý nên mới nói vậy – “Về phần Âm Ảnh, trận đấu của anh ấy chắc chắn nghiêng hẳn về một bên, chẳng có gì để xem cả. Tôi đây muốn xem trận đấu của Thập Tự Thiết Tường Vi. Nghe đồn bang hội này đều là mỹ nữ. Nhìn người đẹp đánh nhau mới thú vị.”

Tôi cười đều một cái, sau đó lật tìm trận đấu của bang hội mỹ nữ. Cuối cùng tìm thấy một cái.

E hèm, mỹ nữ của Thập Tự Thiết Tường Vi này hình như còn chưa trưởng thành, vẻ mặt cực kỳ thuần khiết, lại mặc một bộ pháp bào màu trắng muốt, đứng ngẩng đầu nhìn trời xanh, ánh mắt say mê thích thú. Nếu là người không biết, có lẽ còn tưởng cô nàng hôm nay chuẩn bị xuất giá về nhà chồng nữa. Có điều, sao khuôn mặt này trông quen quen nhỉ?! Tôi cố gắng nhớ... nhớ... oành ~ đây không phải là một trong hai chị em biến thái ở phòng ký túc xá đối diện với tôi hay sao?! Trời ạ, thế giới đúng là nhỏ mà.

Cảm thán một phen, tôi bắt đầu nghiêm túc xem trận đấu.

“Ca ca, anh thật là đẹp trai!!” – tiểu cô nương thuần khiết mở to đôi mắt nhìn cậu nam sinh đứng trước mặt, thành khẩn hỏi ý kiến – “Anh xem, sân đấu này thật là nhàm chán, em làm phép cho tuyết rơi một tý nhé, để có không khí đó mà?”

Vị nam chiến sĩ kia bị một tiếng “ca ca” ngọt lịm của cô nàng làm cho mắt hồn mất vía, liên tục gật đầu, hoàn toàn quên mất họ đang ở trên sân đấu, không phải đang đón Giáng Sinh.

Tiểu cô nương thấy chiến sĩ đã đáp ứng, lập tức ngâm nga một đoạn chú ngữ cực kỳ dài. Sau khi chú ngữ kết thúc, một mảnh hoa tuyết bao phủ toàn bộ sân đấu.

“Lạc đường chi tuyết!!” – cả đám chúng tôi kinh ngạc đứng lên.

Đây là kỹ năng của băng hệ pháp sư thuộc Yêu Hồ tộc. Nếu kết hợp với kỹ năng ảo thi thuật, người chơi có thể khống chế tuyết rơi trong phạm vi mặt trời chiếu xạ, sinh ra ảo giác mê hoặc địch nhân. Có điều, chú ngữ của kỹ năng này rất dài, thời gian phát động cũng dài, rất dễ bị đối thủ cắt đứt. Không thể tưởng tượng nổi, có người có thể sử dụng chiêu này ngay trên sân thi đấu chính thức. Trách không được cô nàng kia cũng có đôi mắt màu đỏ, thì ra là người của Yêu Hồ tộc.

“Cô nàng này không hề đơn giản a ~ Già heo ăn thịt hổ. Về sau, nếu đụng phải nàng, mọi người phải cẩn thận.” – tôi nói với ngũ tặc.

Ngũ tặc gật đầu, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi màn hình. Có thể lý khai Yêu Hồ tộc đều không phải là tay mơ, chúng tôi cần quan sát thực lực của cô nàng này một chút để làm tốt công tác chuẩn bị về sau.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Hắc Mã Trong Truyền Thuyết.

Cậu chàng chiến sĩ hai tay cầm hai thanh cự kiếm bự tỏ chàng kia hiển nhiên không biết bản thân đã trúng phải gian kế của tiểu mỹ nhân. Cậu nở một nụ cười, tự nhận là đẹp trai nhất thế giới, ôn nhu nói: – “Muội muội, mặc dù anh chưa bằng Ám Ảnh, chưa thể đánh ra kiếm khí nhưng chiêu thức của anh cũng rất lợi hại đó, em nhớ cẩn thận nha.”

Cậu chàng nói xong liền giống như muốn khoe khoang, bật đầu khí lên, hai thanh cự kiếm lập tức tỏa ra một tầng hào quang sáng chói, trông cũng có vài phần uy lực.

Nhưng chúng tôi nghe hắn nói thì toàn bộ ngã nhào. Trời ơi, tên này bị gì thế? Đứng trước mặt đối thủ mà dám tiết lộ toàn bộ đặc điểm võ công của mình? Trên đời này chỉ có 2 loại người mới làm chuyện ấy mà thôi. Một là loại người giống như Đông Phương Bất Bại, võ công vô địch. Hai là loại người không có đầu óc, ngu ngốc toàn tập. Dĩ nhiên tên này không thuộc về loại thứ nhất. . .

Cô bé nghe hắn nói thì mỉm cười thật hồn nhiên, sau đó giờ pháp trượng trong tay: – “Ca ca, anh thật là lợi hại. Người ta chỉ biết sử dụng một chiêu thiên vũ băng trụ thôi à. Ca ca, anh phải nhường em đó nha.”

Nói xong, cô bé liền ngâm nga một đoạn chú ngữ. Vị chiến sĩ gật đầu, vào thế tấn công, sau đó ra chiêu, nhưng có điều phương hướng cậu ta tấn công là... khoảng trống.

“Vừa rồi cô bé kia đã dùng pháp thuật gì thế?” – tôi hỏi. Dựa theo độ dài của đoạn chú ngữ vừa rồi, khẳng định đó không phải là thiên vũ băng trụ, mà là một loại pháp thuật khác.

“Tôi cũng không biết. Trước khi cô ta phóng băng trụ cũng không thấy có điểm gì khác lạ a~” – ngay cả người có kiến thức rộng nhất bọn là Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó mà cũng nghi hoặc như ai.

“Cái tên chiến sĩ kia vẫn đánh vào khoảng không, chẳng lẽ hắn không phát giác bản thân không đánh trúng bất cứ vật gì hay sao?”

“Hắn đang tấn công bằng kiếm khí, hiện tại không thể phát hiện ra. Đợi đến khi hắn đánh ngã ảo ảnh thì sẽ biết thôi. Cơ mà, tôi đoán cô bé kia sẽ không cho hắn cơ hội đó đâu.” – tôi phỏng đoán.

Quả nhiên, y như tôi dự đoán. Ngay trước khi chiến sĩ đánh ngã ảo ảnh, cô bé nhanh tay dứt một viên dược hoàn vào miệng rồi chạy tới đứng ngay vị trí của ảo ảnh.

“Ồi ~” – cô bé kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó té ngã. Dĩ nhiên chúng tôi đều nhìn thấy lúc cô bé té xuống đất, khoe miệng khê nhếch lên.

“Muội muội, em không sao chứ?” – anh chàng chiến sĩ ngừng ngay công kích, chạy tới ân cần hỏi thăm. Đúng là tên khò mà. Bỗng nhiên, ánh mắt của anh chàng đờ ra. Chúng tôi nhìn theo ánh mắt của hắn liền thấy. . .

Đờ mờ, cô bé kia giả vờ té trên mặt đất, áo quần có chút mất trật tự, pháp bào mở rộng, lộ ra một cặp đùi sáng bóng. Có vẻ chàng chiến sĩ nhìn thấy cái này mới đột nhiên ngây dại.

“Ca ca...” – cô bé mềm mại gọi một tiếng. Chiến sĩ vô thức nhìn lên, nhất thời bốn mắt giao nhau. Ánh mắt của chiến sĩ bỗng nhiên trở nên mờ mịt.

“Ca ca, anh thật lợi hại. Người ta đánh không lại, nhưng mà người ta cũng không muốn bị loại khỏi vòng thi a~” – vừa nói chuyện cô bé vừa niệm một câu chú ngữ, anh chàng chiến sĩ lập tức dại ra.

“Vậy phải làm sao mới tốt?” – chiến sĩ mê mang hỏi, đôi mắt không có tiêu cự nhìn cô bé.

“Dễ lắm nha. Anh nhận thua là được rồi.”

“Ừ, phải, anh nhận thua.”

Hắn vừa nói xong, trọng tài liền nhảy lên sân khấu, tuyên bố: – “Tuyển thủ 32215 tự nguyện nhận thua, bỏ quyền thi đấu. Tuyển thủ 35611 được phán định thắng trận.”

Sau đó kết giới biến mất, cả trời bông tuyết cũng biến mất. Ánh mắt của chiến sĩ khôi phục bình thường nhưng vẻ mặt vẫn hơi ngơ ngác. Cô bé thuật sĩ đứng lên, phui chút bụi dính trên pháp bào, nháy mắt cười với hắn: – “Ca ca, cảm ơn anh đã nhường cho em. Em đi nhé.”

“Trọng tài, chuyện gì đã xảy ra? Rõ ràng tôi đang chiếm thượng phong mà, vì sao lại thua rồi?” – chiến sĩ giữ lấy trọng tài, hỏi dồn dập.

Trọng tài tròn mắt nhìn hắn: – “Chính ngươi nhận thua a. Ta làm sao biết ngươi bị bệnh thần kinh gì. Nếu đã nhận thua liền nhận thua thôi. Không cần làm chậm trễ công tác của ta. Tiếp theo còn có trận đấu khác.”

Trọng tài không chút khách khí dùng ngay quyền hạn đặc biệt của trọng tài, một cước đem tên ngu ngốc này đá ra khỏi đấu trường.

Vị chiến sĩ đáng thương sau đó chạy lên website để xem lại video ghi chép lại trận đấu của hắn, lúc này rút cuộc mới hiểu ra bản thân đã bị tính kế như thế nào.

“Trời ạ... tôi không bao giờ... tin tưởng nữ nhân nữa.” – một tiếng hét thê lương vang lên từ sân bãi bên ngoài đấu trường.

“Bệnh thần kinh!” – vài tuyến thủ đi ngang qua không chút lưu tình phi nhỏ hần.

“Cô nàng thuật sĩ kia đúng là vô si bi ối... có thể nói là đẳng cấp vô si ngang ngửa với Nhện nhà chúng ta.”

“Điều này không quan trọng. Trọng điểm là nhờ vào mị thuật mà cô ta sử dụng, tui rút cuộc đã biết chủng tộc của cô ta là gì rồi.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó đắc ý vỗ bụng.

“Chúng tộc gì?”

“Tuyết Hồ tộc!”

“Có chủng tộc đó hả? Có quan hệ gì với Yêu Hồ tộc không?” – cả đám hiếu kỳ hỏi, đồng thời trong lòng thầm khâm phục kiến thức sâu rộng của tên mập này.

“Tuyết Hồ tộc không có chút quan hệ gì với Yêu Hồ tộc. Nó là một tộc nhỏ của Hỗn Loạn Chi Đô, nền tảng của chủng tộc này là sử dụng băng, am hiểu băng hệ ma pháp. Trong số các kỹ năng đặc thù của tộc này có một cái gọi là mị thuật. Chiêu này tương tự như thôi miên, khiến cho đối phương bị mờ mịt tâm thần trong 30s. Nhưng mà điều kiện để phát động mị thuật rất hà khắc. Đầu tiên, giá trị nguyên lực của đối phương phải rút xuống dưới một nửa. Thứ hai, đối phương phải ở trạng thái mất tập trung. Trong chiến đấu, người bình thường luôn tập trung tinh thần cao độ. Cho nên, có thể sử dụng mị thuật trong một cuộc chiến 1 vs 1 chính thức như thế này thì... đúng là kỳ tài mà.”

“Ah...” – tôi bừng tỉnh hiểu ra. Cô bé thuật sĩ kia ngay từ đầu đã tính toán chơi cho anh chàng kia một vố rồi. Trước hết là sử dụng kỹ năng lạc đường chi tuyết, để cho hắn đánh nhau với ảo ảnh khiến hắn tiêu hao phần lớn nguyên lực, đợi đến khi hắn không còn sức để chống kích băng pháp thuật nữa mà chuyển qua công kích vật lý thì cô nàng liền ngừng ngay ảo ảnh, dùng mảnh nỷ nhân kế để đánh tan lực tập trung của hắn, chính là vụ lộ đuôi, ngay lúc đó liền tung mị thuật. Đúng là một kế sách hoàn mỹ vô khuyết a~

Nhưng mà trong một trận chiến chính thức thế này, cô nàng lại về ra một kế sách rườm rà phức tạp như vậy, là vì cái gì?!? Sau trận đấu này, cô ta chỉ để lộ một cái kỹ năng cực kỳ bình thường là băng trụ. Có quý mới tin một pháp sư 25 cấp mà chỉ biết mỗi một kỹ năng băng trụ nha. Cho nên, lý do đúng đắn nhất chính là... cô ta muốn ẩn giấu thực lực.

“Cô nàng này là người thâm hiểm, khẳng định thực lực của cô ta không chỉ có thế. Mập mập, anh lập tức điều tra xem cô ta là người phương nào.” – tôi nghiêm mặt nói.

“Đúng!!” – ngũ tặc cũng có cùng suy nghĩ như tôi.

“Thôi. Đã đến lúc tôi phải vào sân đấu rồi.” – tôi nhìn đồng hồ nói.

“Nhện, cô cũng nên che dấu thực lực một tí đi. Về sau cứ dùng Hồng Nương là được.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó cười dâm dăng.

“Che dấu cái rắm!” – tôi phì cười nói – “Trận đấu kia được truyền hình trực tiếp trên màn ảnh lớn của Thực Nguyệt thành. Sẽ không có ai ngu ngốc đến mức muốn cùng tôi đấu sủng vật chiến nữa. Nếu tôi còn muốn giả heo ăn thịt hổ, nói không chừng sẽ bị người khác xem là con heo mà giết chết luôn.”

Tất cả các trận đấu sau đó đều y như lời tôi tiên đoán, từng đối thủ nhìn thấy tôi đều kêu lên: – “Ahhhh, cô chính là cái người mang theo con hồ nhện 40 cấp đúng không? Chúng ta không cần chọn sủng vật chiến làm gì nữa, cứ như Tây Môn Xuy Tuyết và Lục Tiểu Phụng quyết đấu công bình đi.” ** là 2 nhân vật trong loạt tác phẩm Lục Tiểu Phụng truyền kỳ của Cổ Long **

Thời gian trong trò chơi trôi qua rất nhanh. Hôm nay đã là ngày cuối cùng của vòng loại. Hôm nay tôi có 6 trận đấu.

Từ đầu tới giờ, tôi tổng cộng đấu 33 trận. Ngoại trừ trận đầu tiên chiến đấu cùng Hồng Nương ra thì những trận sau đó Hồng Nương đều nằm yên trong không gian sủng vật. Tôi chán, chả thèm che dấu thực lực cái quái gì luôn. 33 đối thủ kia, bất kể là pháp sư, thuật sĩ, chiến sĩ hay là cung tiễn thủ đều đau đớn hy sinh dưới những mũi tên tẩm độc của tôi. Thế cho nên, cuộc thi còn chưa đi đến hồi kết nhưng cái biệt hiệu “Độc Cung Thủ” của tôi đã nhanh chóng lan xa. Hiện giờ, toàn bộ tứ đại chiến khu đều truyền miệng kể cho nhau nghe về một cô nàng cung tiễn thủ, không dùng ma pháp, không dùng mũi tên cao cấp, không có đặc thù kỹ năng, chỉ bằng vào mấy cây độc tiễn đã làm đối thủ sống không bằng chết.

Cũng vì những lời đồn này mà toàn bộ thuốc giải độc của các dược phò trong tứ đại chiến khu đều bị n+1 người nhào vào giành giật mua cho bằng hết, thậm chí có người còn chấp nhận bỏ ra một số tiền cực lớn để mua thuốc giải độc cao cấp. Đám người này giờ tay lên trời mà thề, nếu đụng phải tôi thì sẽ băm tôi ra làm trăm mảnh để báo thù cho em trai, em gái, em vợ, em rể, lão bà, bạn gái loạn thất bát tao gì đó của họ.

Chúng tôi nghe chuyện này liền ôm nhau cười điên đảo. Thuốc giải độc của hệ thống không thể giải được độc môn của tôi. Gần đây, tôi rất dụng tâm giành thời gian rảnh để đi săn thú. Bao nhiêu độc xà độc thú sinh sống xung quanh Thực Nguyệt thành đều bị tôi lột da ráo lột để lấy túi mật, trong đó có không ít con là boss quý hiếm. Trong balo của tôi có n+1 loại độc đặc chế. Lúc chiến đấu, dùng độc này không được, tôi sẽ đổi độc khác. Tôi mới không tin có người có thể giải hết tất cả mọi loại độc trên đời.

Chuyện này cũng làm dấy lên phong trào sử dụng độc dược trong giới đạo tặc và cung tiễn thủ. Tôi thừa cơ hội này mà bán sang tay một mớ kha khá mấy loại độc dược cấp thấp, thu về một mớ tiền lời.

Tiêu Dao gia tộc dựa vào cuộc thi đấu này mà kiếm chác không ít. Không ngờ bọn có thể dò ra hầu hết số thứ tự của các cao thủ trong kỳ thi đấu, sau đó sai người cẩn thận quan sát từng trận đấu của tất cả những cao thủ này, cuối cùng đưa ra bảng phân tích ưu khuyết điểm cộng với số liệu đánh giá về

sủng vật của các cao thủ. Toàn bộ thông tin này được gom lại thành một quyển sách, gọi là “Bảng danh sách đánh giá tổng hợp cao thủ của Hồng Hoang”. Hiện tại, hầu như tất cả tuyến thủ đều sở hữu một quyển sách này.

Trong tay của tôi cũng đang cầm một quyển, cực kỳ nhàm chán lật lật xem xem để giết thời gian trong khi chờ đợi.

Tiêu Dao rất bất ngờ trước thực lực của tôi, nhưng hẳn xem tôi là bạn bè nên không vạch trần nhiều chuyện của tôi. Hình ảnh của tôi trong sách được miêu tả rất qua loa, mờ mờ ảo ảo, kiểu như tôi là cục đá từ trong cái khe nào đó nhảy ra rồi tỏa sáng, một dạng anh hùng vô danh không nguồn gốc chứng thực.

Đại đa số các nhân vật trong quyển sách này là những người tôi chẳng có hứng thú. Cho nên tôi chỉ tìm xem mấy lão đại cao tăng của các đại bang hội.

Nhóm đầu tiên tôi quan tâm chính là đám mỹ nữ của Thập Tự Thiết Tường Vi. Trong bảng tổng hợp thông tin thì Thập Tự Thiết Tường Vi có 4 người lọt vào danh sách. Đầu tiên là bang chủ của họ, Thâu Đêm Suốt Sáng. Thứ hai là trưởng lão Tim Huyền. Thứ ba và thứ tư là hai phó bang chủ, Sữa Bảo Bảo và Miêu Điện Hạ. Trong đó thì Miêu Điện Hạ chính là cô bé Tuyết Hồ tộc Băng hệ pháp sư mà tôi đã xem qua trận đấu đầu tiên, đã có chút kiến thức cơ bản về thực lực của cô bé. Những người khác thì không mấy rõ, bởi vì bọn họ không gặp được đối thủ mạnh, một đường hát vang ca khúc khai hoàn mà lọt vào vòng trong, đấu đến cuối cùng cũng chưa lộ ra một cái kỹ năng đặc thù nào.

Tình huống bên Tô Nhiếp tộc không có gì lạ. Nhưng mà bên phía Bạch Lang tộc lại xuất hiện một người khiến tôi cảm thấy hứng thú. Anh chàng này là thành viên của bang hội đứng hàng thứ tư trong bát đại nghiệp đoàn, Thịnh Thế Triều Dương, tên hiệu Phong Lôi Nộ Hổ. Nghe đồn, quan hệ giữa tên này và Thiên Hạ Long Quý cực kỳ tốt, mọi người thường xuyên thấy hai người họ kề vai sát cánh bước vào tửu lầu chén chú chén anh rất vui vẻ. Ai cũng đặt dấu chấm hỏi vào mối tương giao này, không biết bọn họ có gì mờ ám hay không? Nhưng mà đây không phải là nguyên nhân tôi chú ý tới tên kia. Trong cuộc đấu thứ 11, hẳn gặp một đối thủ tương đối mạnh, là bang chủ của một bang hội hạng nhì, cho nên hẳn không thể che giấu thực lực được nữa. Trong tình huống bất đắc dĩ, hẳn phải xuất ra độc môn tuyệt kỹ của bản thân – bạch hổ biến.

Nghe tên thì tưởng là biến thân thuật nhưng thật ra không phải vậy. Nó giống như một loại phù chú, thỉnh cầu Bạch Hổ nhập thân vào mình, hi sinh một nửa thể lực và nguyên lực để đổi lấy tốc độ gấp 2, đấu khí gấp 3, công kích gấp 4 liên tục trong 10s. Với thực lực cơ bản của Phong Lôi Nộ Hổ thì trạng thái biến thân ấy tương đương với kỹ năng vô địch nha. Nghe đồn, trận đấu đó được bình chọn là trận đấu đặc sắc nhất của vòng loại. Dù sao các trận đấu khác chẳng phát sinh chuyện gì hào hứng, các cao thủ đẳng cấp không chạm trán nhau nên không xảy ra tình huống tranh đoạt vé vớt.

Có người bạo gan suy đoán, Phong Lôi Nộ Hổ chính là cao thủ thần bí ẩn danh của BXH thực lực lúc trước, bởi vì chính xác mà nói thì tên của hắn chưa bao giờ xuất hiện trên BXH cả.

Sau khi đọc xong phần giới thiệu, tôi tò mò mở video trận đấu kinh điển kia ra coi.

Thịnh Thế Triều Dương trước giờ luôn có vẻ phụ thuộc vào Trâu Bò Bang, hẳn thân là bang chủ lại cực kỳ ít xuất đầu lộ diện, ngay cả Hồng Hoang Nhật Báo cũng không có tin tức gì của hắn. Ngược lại, phó bang rồi trưởng lão rồi đoàn trưởng gì đó của Thịnh Thế Triều Dương còn có danh tiếng hơn hắn. Cho nên, trong cuộc thi đấu vòng loại, hẳn được người ta ví von là “hắc mã”. Tôi thật tò mò muốn biết hắn có giống như truyền thuyết kể hay không, là một cao thủ ẩn danh vô địch thiên hạ.

Vừa vào trận đấu, hai đối thủ liền thân mật chào hỏi, có vẻ quan hệ không tệ. Điều đáng sợ nhất khi thi đấu là đụng mặt người quen, nhưng họ thì ngược lại, có vẻ thật là cao hứng.

“Lão Hổ, lần này anh sẽ không hạ thủ lưu tình đâu, em cũng không cần che giấu thực lực, có bao nhiêu tuyệt chiêu thì sử ra hết đi a!”

“Cuồng Nhân, hai anh em chúng ta lâu rồi không luận bàn với nhau. Thường ngày không dám đánh toàn lực là vì sợ giết chết đối phương. Hiện tại ở trên đấu trường, có chết cũng không rút cấp, chúng ta rút cuộc có thể buông tay đánh thoải mái rồi.”

Kháo ~ thi ra là hai tên chiến đấu cuồng, đều là mấy tên điên mê đánh đấm.

Người tên Cuồng Nhân không nói gì thêm, lấy bình khí ra, là một cây côn. Hắn bay người lên, từ trên cao đâm thẳng xuống một chiêu đao thẳng hoành long. Phong Lôi Nộ Hổ không hề chủ quan, tay trái giờ lên mở ra trọng thuẫn, gạt thẳng cây gậy đang đâm vào mình, đồng thời tay phải quét cây đại đao vào phần bụng của đối thủ. Cuồng Nhân không kinh hoảng, trường côn chạm đất mượn lực lộn ngược ra sau, nhẹ nhàng tránh thoát một kích.

Sau khi hai chân yên vị trên mặt đất, Cuồng Nhân mỉm cười nhìn Phong Lôi Nộ Hổ: – “Tốt lắm, khởi động chấm dứt, lần này là đánh thật đây.”

Hắn vừa dứt lời, một màn sương màu trắng hiện lên che phủ toàn thân, là đấu khí. Cây côn đen kia không ngờ lại giống như thần binh lợi khí, hiện giờ phát ra một tầng ánh sáng quang mang. Đấu khí của chiến sĩ mở lên đại biểu cho việc người đó sắp khởi động kỹ năng công kích.

Phong Lôi Nộ Hổ thấy thế thì cười một tiếng. Một tiếng hô gầm vang lên, một quang sáng màu vàng chói mắt xuất hiện, cũng là đấu khí. Cây đại đao trên tay hắn cũng tỏa ra ánh sáng màu vàng lấp lóe, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng ong ong.

Đấu khí này lợi hại nha~~ Tôi dán mắt sát vào màn hình để nhìn cho rõ.

“Du long côn pháp!” – Cuồng Nhân rống lên, hóa thành một chuỗi tàn ảnh. Cây côn phảng phất như đã biến thành Phật Nghìn Tay, một chuỗi cơn ảnh mang theo tiếng gió rống, gào thét bỏ lên đầu của Phong Lôi Nộ Hổ.

Tôi cau mày. Kỳ lạ, tốc độ của người này chỉ bình thường thôi, vì sao lại có tàn ảnh nhỉ? Nhưng bởi vì vậy nên hướng đi của hắn không rõ ràng cho lắm. Chẳng biết Phong Lôi Nộ Hổ sẽ ứng phó như thế nào đây?

Phong Lôi Nộ Hồ không hề giạt mình, vẫn một bộ bình tĩnh: – “Cuồng Nhân, sao anh cứ dùng mấy chiêu cũ rích hoài vậy. Chơi chiêu nào mới mới có được không? Chiêu này của anh không hù được em đâu.”

Phong Lôi Nộ Hồ vừa nói vừa nâng cao tầm chắn, mở rộng phạm vi bảo hộ ra nửa người bên trái. Đại đao bên tay phải nhích lên chừng 33cm, vừa vặn nghênh đón vũ khí của đối phương. Âm thanh binh khí va chạm vang lên. Trên đỉnh đầu của cả hai bay lên những con số đỏ chỉ ra lượng huyết vừa bị giảm.

Tôi không hiểu lắm về PK, cho nên nhìn thấy một màn kia thì không hiểu ra làm sao cả. Rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi a~ Không lẽ lưỡng bại câu thương?!!

Sau một vòng giao đấu, hai đối thủ đều lùi ra sau một bước, trừng mắt nhìn nhau.

Cuồng Nhân bày ra một tư thế kỳ quái, nói: – “Xem ra du long côn pháp không có công dụng gì với em rồi. Hôm nay anh sẽ thử kỹ năng mới a~”

Hắn nói xong, cây gậy đột nhiên cao thêm 2m. Hiện giờ trông hắn giống như đang ôm một cây trúc. Chẳng biết hắn định giờ chiều trò gì đây. Phong Lôi Nộ Hồ vào tư thế phòng thủ, tò mò theo dõi Cuồng Nhân, cẩn thận đề phòng.

Cây gậy của Cuồng Nhân tựa như Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không, vừa co duỗi vừa xoay tròn bên trên, đánh xuống mấy chiêu liên dồn Phong Lôi Nộ Hồ vào một góc.

Tôi đồ mò hôi. Trình không chế đầu khí kiểu này cũng quá trâu bò đi à...

Phong Lôi Nộ Hồ phải tốn sức dùng binh khí của mình để chống đỡ. Tục ngữ nói, binh khí dài một tấc là mạnh một tấc. Cứ tưởng tượng đi, cầm một cây trường côn đánh đối thủ đứng là chiếm ưu thế nha. Bản thân Cuồng Nhân thì đứng ở xa, cây trường đao của Phong Lôi Nộ Hồ không thể nào đánh trúng hắn. Nhưng mà... cái vấn nạn này nếu rơi vào tay tôi thì lại không thành vấn đề gì (bởi vì Nhện là cung thủ, toàn đứng bắn từ xa).

Kỹ thuật của hai người xem như không tệ. Trông cứ như hai vị đại hiệp đang phân tranh cao thấp. Phải nói là rất đã ghiền.

Chiến thuật của Cuồng Nhân đúng là có tác dụng khác chế đối với đao thuận chiến sĩ không am hiểu tốc độ như Phong Lôi Nộ Hồ. Một đoạn thời gian ngắn sau đó, Phong Lôi Nộ Hồ một mực bị dồn ép, chỉ có thể phòng thủ, thỉnh thoảng mới có thể phản đòn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, đến khi thời gian quy định kết thúc, dựa vào điểm huyết lượng mà phân định thắng thua, Phong Lôi Nộ Hồ nhất định bại trận.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Mọi Người Đều Đỗ Xô Ra Đường.

Phong Lôi Nộ Hồ đương nhiên không dễ dàng để cho trận đấu kết thúc như vậy.

Trong một lần dùng toàn lực đẩy lùi được trường côn của Cuồng Nhân ra xa, hắn đột nhiên hét lên một tiếng, một đạo ánh sáng trắng bao trùm lấy đầu khí màu vàng óng của hắn, sau đó, một con hổ trắng ẩn ẩn hiện hiện ngay chính giữa quảng hào quang đó.

“Bạch hổ biến!!!” – tôi la lên, tinh thần càng thêm hưng khởi, cái đầu càng chú ý vào màn hình, bởi vì tôi muốn nhìn ra nhược điểm của kỹ năng này.

Sau khi biến thân, đầu khí của Phong Lôi Nộ Hồ tăng vọt, tốc độ lướt đi như gió, nhìn y chang các cao thủ võ lâm đang dùng khinh công. Tôi không biết công kích của hắn có thật sự đề thăng gấp 4 lần hay không. Chỉ biết là hắn dùng một chiêu liên kích, Cuồng Nhân liên ngoẻo.

So về thể lực, Phong Lôi Nộ Hồ chiếm ưu thế quá rõ ràng. Cho nên khi nghe trọng tài tuyên bố kết quả trận đấu, tôi không khỏi lắc đầu cảm thán. Trong thế giới trò chơi, mặc kệ bạn có thao tác kỹ thuật giỏi cỡ nào, nếu không sở hữu những kỹ năng độc đáo, không thể sử ra chiêu một kích tất sát thì không bao giờ được công nhận là cao thủ chân chính cả.

Mặc dù thời gian thi đấu của tôi chưa tới nhưng tôi không có tâm tư xem thêm video nào nữa. Tôi duỗi cái lưng mệt mỏi, đang định thả lỏng toàn thân nằm xuống thì một cánh tay từ đằng sau vươn tới ôm lấy tôi.

“Ám Ảnh!!” – tôi vừa kinh ngạc la lên vừa quay đầu. Anh ấy không ở Tô Nhiếp Thành tham gia thi đấu hay sao? Chẳng lẽ bị nốc ao rồi? – “Sao anh lại đến đây? Trận đấu của anh...”

“Anh đã thắng liên tục 39 trận rồi, còn đánh cái gì nữa.” – Ám Ảnh trêu tôi.

“Anh...” – tôi giận, không biết phải nói gì. Tôi còn phải đấu thêm 6 trận nữa mới biết tôi có thể vào vòng trong hay không. Vậy mà anh ấy đã đánh xong

rồi, không hổ là cao thủ cấp chuyên gia, đánh đấm rất ra trò.

“Em không cần giận. Sau khi thi xong, chúng ta có thể PK, anh sẽ nhường em thắng.” – Âm Ảnh nháy mắt nói.

Kháo ~ làm như tôi cần anh ấy nhường mới đánh lại vậy đó.

“Nè, anh không cần kiêu ngạo nha. Anh đừng quên anh là bại tướng dưới tay em.” – tôi cầm Sát Quỷ chọt vào người Âm Ảnh, nhắc nhở một sự thật còn chưa cũ lắm.

“Hà hà... em ngoại trừ Cửu Cửu Sát thì còn có tuyệt chiêu gì? Hơn nữa em cũng đâu có nhiều mũi tên Cửu Cửu Sát đâu.” – Âm Ảnh một bộ “em không làm khó dễ nổi anh đâu”, tôi nhìn liền muốn PK ngay tại chỗ. Chẳng lẽ gần son thì đỏ gần mực thì đen à? Mới ở chung có vài ngày mà Âm Ảnh đã bị bọn tôi đồng hóa thành người xấu rồi sao?

“Hừ, mang anh đem bán cũng không đủ tiền để mua một cây Cửu Tàn Sát Hỏa Độc Vương của em đây. Đến lúc PK, em sẽ cho anh nếm thử sự lợi hại của nó.” – tôi không lép vế, lập tức phản kích.

“... anh còn không bằng một mũi tên?” – Âm Ảnh cười khỏ – “Em lại sáng tạo ra mũi tên mới nữa à?”

“Hắc hắc... đây là bí mật.” – tôi híp mắt cười.

Gần đây, tôi tận lực thử nghiệm các kiểu tên liên hoàn. Đoán chừng đến vòng chung kết thì có thể lấy ra lòe thiên hạ rồi. Dù sao, 1 vạn người vào vòng chung kết đều là cao thủ đã thắng qua 39 trận đấu. Nếu tôi không có vũ khí bí mật phòng thân, sợ là sẽ biến thành rau thái thịt cho người ta băm vằm a~

“Không thể nào... bao nhiêu bí mật lớn nhỏ anh đều nói cho em biết. Vậy mà em lại giữ bí mật với anh sao?” – Âm Ảnh bi thương nhìn tôi.

“Đồng chí, hiện tại là tình huống đặc biệt, phải dùng phương pháp đặc biệt để xử lý. Thôi được rồi, đã đến giờ, em phải vào trong, anh ngoan ngoãn đứng ở đây chờ em, không cho phép chạy loạn.” – tôi trao cho Âm Ảnh một nụ hôn gió, sau đó tung tăng tiến vào thông đạo dẫn tới sân thi đấu.

Âm Ảnh nở miệng cười vui vẻ, mở website, lựa chọn theo dõi trận đấu của tôi.

Người ta nói, nếu bạn có tâm tình tốt, thực lực cũng sẽ đề cao. Sáu trận đấu sau đó, tôi không tốn nhiều sức lực lắm đã dẹp yên đối thủ. Nhờ thế mà thời gian nghỉ ngơi của tôi cũng tăng thêm 2 tiếng. Vừa bước ra khỏi thông đạo, tôi nhìn thấy Âm Ảnh và ngũ tặc đang đứng đợi ở bên ngoài, trên tay là một bó hoa chúc mừng.

“Không thể nào!!!” – tôi xụ mặt nhìn ngũ tặc – “Sao mọi người còn xong nhanh hơn cả tôi chứ!!!”

“Haiz... đối thủ quá cùi bắp, mới dùng một chiêu liều chết công kích liền xử lý xong, cho nên mới nhanh như vậy.” – ngũ tặc bĩu môi khinh bỉ, giống như họ chính là tuyệt thế cao thủ, tùy tiện búng ngón tay là có thể lấy mạng của đối thủ cách xa 1 dặm.

“Liều chết công kích? Nếu lỡ như đối thủ không chết thì mọi người xong đời. Sao không dứt khoát dùng chiêu đồng quy vu tận luôn đi. Bớt được việc không. Dùng chiêu đó địch nhân đảm bảo chết chắc.” – tôi tức giận nói. Mấy tên này quá to gan à, không biết thực lực của địch ra sao, chưa biết huyết lượng của họ cao hay thấp đã dám liều lĩnh dùng ngay chiêu liều chết công kích. Nếu có người không qua nổi vòng loại này, mặt mũi của Tật Phong Lữ Đoàn biết để đi đâu chứ.

“Đồng quy vu tận? Là chiêu gì?” – ngũ tặc biết tôi không vui, chỉ có thể nhỏ giọng giải thích – “Bọn tôi chỉ biết một chiêu để dùng cho PK thôi. Bọn tôi không phải là thích khách a~”

“Tôi mặc kệ. Mọi người phải nghĩ biện pháp để lọt vào top 100. Ai không làm được sẽ bị phạt, trở thành tạp dịch cho cả đoàn, thẳng đến kỳ thi đấu năm sau mà lọt vào top 100 mới thôi.” – tôi lấy cái chức đoàn trưởng ra thị uy.

“Top 100?? Nhện, cô chủ tâm muốn làm khó chúng tôi à? Trong 1 vạn người tuyển ra 100 cá nhân, chính là tỷ lệ 1/100 đó. Trong đoàn chúng ta, ngoài trừ Tiểu Mệnh và lão đại thì có ai đủ thực lực chứ.” – ngũ tặc khỏ sở cầu xin.

“Không được.” – tôi kiên quyết lắc đầu – “Chúng ta hiện giờ quá náo động. Ai cũng theo dõi chúng ta. Nếu không thể lọt vào top 100 thì quá mất mặt. Tôi cũng không bắt mọi người chen vào top 10 a~ Khổ sở cái gì chứ? Mục tiêu của tôi và Âm Ảnh chính là top 10 đó.”

Cái bộ dáng chính nghĩa lăm lăm của tôi khiến một đám người cúi đầu cười trộm, Âm Ảnh đứng ở một bên lắc đầu nói – “Anh không nhớ đã từng nói muốn vào top 10 nha.”

Tôi trừng mắt liếc xéo, Âm Ảnh lập tức ngậm miệng. Ngũ tặc không chút hình tượng phá ra cười như điên – “Âm Ảnh, vì sao lúc trước bọn tôi lại không phát hiện ra anh có tiềm chất thế nỏ nhi... haha...” ** thế nỏ = người chồng sợ vợ, bị vợ quản lý nghiêm khắc. **

Ánh mắt hình viên đạn của tôi bay qua đám vào bọn họ, cả đám liền an tĩnh lại.

“Khụ khụ...” – Đồi Trắng Thay Đen giả vờ nghiêm mặt – “Nhện nói đúng, chúng ta chính là thanh niên thế hệ mới, phải có lý tưởng, phải có ước mơ, không thể không có mục tiêu phấn đấu. Chúng ta chưa thử thì làm sao biết là không làm được. Chúng ta nhất định phải cố gắng tiến vào top 100!!!!!!!”

“Đại ca móc túi, hỏi còn đi học, chẳng lẽ anh là cán bộ lớp?”

“Đúng vậy. Làm sao cô biết?” – Đồi Trắc Thay Đen kỳ quái nhìn tôi, làm như tôi là bà đồng đang ôm trái cầu thủy tinh để bói chiêm tinh.

“À... ngoài trừ cái đám cán bộ lớp nhằm nhĩ kia thì còn ai nhớ đến mấy bài diễn văn buồn nôn kiểu này chứ.”

oOo

Hôm nay là ngày kết thúc các trận đấu vòng loại. Một vạn cao thủ thành công vượt rào chính thức bước vào vòng chung kết sẽ diễn ra ở Thục Nguyệt thành vào ngày mai.

Nhân viên của tờ Hồng Hoang Nhật Báo một đêm không ngủ, tăng ca liên tục để hoàn thành một tờ tuần san đặc biệt, trong đó liệt kê đầy đủ các tuyến thủ đứng đầu của từng lãnh địa. Kế tiếp, các sông bài bắt đầu vào cuộc, tỷ lệ cá cược top 10 thay đổi liên tục, nhất thời, thế giới Hồng Hoang gà bay chó sủa cực kỳ náo nhiệt.

Ngũ tộc vốn cũng có kích động muốn chạy tới sông bạc để đặc cược, kết quả bị tôi giáo dục ôn nhu một trận liên ngoan ngoãn quay đầu, nào là cò bạc là bác thằng bần, nào là ai dám lên lút cò bạc sau lưng tôi sẽ bị tôi dùng cừu âm bạch cốt chường mát xa toàn thân cho người đó biết thế nào là gân cốt không xương. Chính vì vậy, trong lúc người khác ồn ào trong sông bạc thì bọn tôi lại ngồi đây, nghiêm túc nghiên cứu tuần san đặc biệt của Hồng Hoang Nhật Báo.

Trang đầu của tờ tuần san giới thiệu sơ bộ tình hình của từng khu.

|Trước tiên, Bạch Lang tộc có chức nghiệp chiến sĩ chiếm đa số. Ở cái nơi tôn sùng vũ lực như Bạch Lang tộc thì mỗi người đều là chiến sĩ hung hãn, thế cho nên những người lọt vào vòng chung kết phần lớn cũng là hệ chiến sĩ, trong đó nổi bật nhất là Thiên Hạ Long Quỷ và Phong Lôi Nộ Hổ. Dĩ nhiên chuyện gì cũng có ngoại lệ. Thư ký của Trâu Bò Bang – Mèo Lười Biếng là thủ hệ thuật sĩ và đoàn trưởng đoàn trinh sát – Mị Ảnh là đạo tặc cũng lọt vào vòng trong. Bên cạnh đó, phó bang chủ rồi trưởng lão của Thịnh Thế Triều Dâng cũng đồng dạng lọt vào vòng trong. Số còn lại là những người không mấy nổi danh, giống như cao thủ lãnh đời hoặc là lão đại của các bang hội nhỏ.

Kế tiếp là Tô Nhiếp tộc, chức nghiệp có vẻ cân đối hơn. Có điều Tô Nhiếp tộc không có nhiều người nổi danh, bởi vì Huyết Nhạn Các và Trung Hoa Chiến Long Bang phát triển quá mạnh, bọn họ gần như thu tóm toàn bộ các bang hội nhỏ vào dưới trướng. Chính vì vậy, cao thủ vào vòng trong của Tô Nhiếp tộc phần lớn là thành viên của hai bang hội này. Kể ra có bang chủ, phó bang và trưởng lão của Trung Hoa Chiến Long Bang, cựu bang chủ của Huyết Nhạn Các là Âm Ảnh. Nghe đồn, ngay trước kỳ thi đấu, Âm Ảnh đã lui bang, nguyên nhân không rõ. Vốn mọi người suy đoán Âm Ảnh gặp chuyện gì đó trong hiện thực. Nhưng rõ ràng Âm Ảnh vẫn đăng ký tham gia kỳ đấu võ. Ai cũng đang suy đoán xem giữa Âm Ảnh và Huyết Nhạn Các đã xảy ra sự tình gì...

Thục Nguyệt thành không có gì để chú ý. Chiến đấu không kịch liệt. Cao thủ ít ỏi, thua xa 3 chủng tộc khác. Ở vòng loại, nổi bật nhất là thành viên của Tật Phong Lữ Đoàn, thủ lĩnh của Tiêu Dao gia tộc và bang chủ của Phong Bạo Quân Đoàn là Ưu Nhã Dạ Hành Nhân (sau này sẽ gọi tắt là Dạ Nhân).

Hỗn Loạn Chi Đô chiếm vị trí đầu về số lượng nhân vật nổi danh. Đầu tiên là bang chủ của Triệu Hoàn Liên Minh – Soái Ca, trưởng lão – Lạc Thủy Thanh Điều, phó bang chủ – Công Chúa và Toái Mộng Hàn. Kế tiếp là bang chủ của Bất Diệt Thần Thoại – Lầu Nhỏ, phó bang chủ – Thiên Ngu Cam, còn có vài đoàn trưởng của đại đội chiến đấu. Cuối cùng là bang hội toàn mỹ nữ Thập Tự Thiết Tường Vĩ, bang chủ – Thâu Đêm Suốt Sáng, 2 phó bang chủ là Sữ Bảo Bảo và Miêu Điện Hạ, và trưởng lão Tím Huyền đều thành công vào vòng trong.

Theo đánh giá của tòa soạn thì đây chính là những nhân vật tiềm năng của top 10, các bạn nhớ chú ý theo dõi để xem những nhân vật này có thể mang lại bất ngờ nào cho chúng ta hay không nha.

Xin chú ý!!! Các kỳ thi đấu của vòng chung kết sẽ được bán vé để các bạn có thể vào tận đấu trường xem trực tiếp. Giá vé là 100 lượng. Các bạn có thể đặt vé trước bằng cách vào trang web chủ của Hồng Hoang. Xin chú ý!!! Mỗi trận đấu chỉ bán 500 vé. Mỗi người chỉ có thể mua 1 vé, số lượng vừa đủ liên ngừng. Các bạn nhớ nhanh tay mua kẻo hết!!!!!!!!!!!!!!

“Đờ mờ!!” – cả đám chửi loạn cả lên.

Hồng Hoang đúng là vô nhân tính. Bán 1 vé 100 lượng bạc, tương đương 30 đồng nhân dân tệ, nghĩa là cũng bằng 1 vé xem phim ngoài đời thực. Nói thật thì cái giá này không tính là mắc. Nhưng họ còn kèm thêm một câu “mỗi trận chỉ bán 500 vé” khiến cho chúng tôi đều chấn động thần kinh. Hiện tại, số lượng người chơi Hồng Hoang không phải chục vạn thì cũng ngàn vạn người, trừ bỏ 1 vạn người lọt vào vòng trong thì những người khác đều là khán giả. Mỗi trận bán 500 vé, tính trung bình thì mỗi ngày Hồng Hoang có thể bỏ túi hơn 1 tr5 nhân dân tệ. Thật là không tưởng nha, thu nhập này còn cao hơn thu nhập của rạp chiếu phim ngoài đời thật nữa.

“Công ty Hoa Phong đúng là gian thương. Chỉ tổ chức một kỳ luận võ, lại biết lợi dụng tâm lý tranh cường hão thắng của người chơi để kiếm bộn tiền.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó chảy nước miếng nói.

“Haiz... người ta nói không gian (xảo) không (phải) thương (nhân). Đám tư bản đều không có người nào là người tốt. Tôi đã sớm biết tên Thượng Quan Tường kia không tốt lành gì rồi. Quả nhiên tâm địa gian xảo. Nói không chừng đây chính là chủ ý của hắn.” – tôi đột nhiên nhớ tới bộ mặt vô si của tên kia, buột miệng nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Không thể nào a Nhện... đến cao tăng lãnh đạo của Hoa Phong cô cũng biết?” – mọi người quay đầu ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi lúc này mới nhớ ra, ngũ tộc từng gặp qua Thượng Quan Tường nhưng tôi không có giới thiệu hắn là ai ở ngoài hiện thực. Đồ mờ mờ ~ Thiếu chút nữa thì lòi đuôi cáo rồi. Mấy chuyện này không thể nói lung tung được. Lỡ rước lấy phiền phức cho Phong Bạo Quân Đoàn thì sau này khó nói chuyện với họ

lắm.

Tôi bình tĩnh nói lãng đi: – “À, tên đó và tôi học chung trường, từng gặp qua hẳn rồi, cũng không tính là quen biết.” Điều này không tính là sai, lại không có sơ hở nào để bị nắm đuôi. Tôi thiết phục tôi quá xá.

“À ~” – ngũ tạng lẫn lộn với tôi đã lâu, mỗi lần tôi nói dối bọn họ đều có thể nhìn ra, nhưng cái kiểu nói chuyện nửa thật nửa giả này thì bọn họ chưa đủ công lực để nhìn thấu, cho nên lập tức tin lời tôi nói.

“Được rồi. Chuyện mua vé giao cho Âm Ảnh. Chúng ta bây giờ phải đi tìm vài con boss để luyện kỹ năng. Ngày mai sẽ chân chính bước vào cuộc chiến.” – tôi giờ quyền đoàn trưởng nói ra kết luận. Ngũ tạng gật đầu lia lịa. Tội nghiệp Âm Ảnh không có quyền lên tiếng, lui thủi một mình đi mua vé. Thật ra đến giờ Âm Ảnh đã quen với kiểu đãi ngộ này rồi, cho nên anh ấy cũng không buồn kháng nghị hay phản kháng nữa. Bởi vì Âm Ảnh biết rõ, Tật Phong Lữ Đoàn là quân chủ chuyên chế (quyền hành tối thượng nằm trong tay vua), dân chúng bình thường không có quyền lực gì cả.

“Âm Ảnh, anh có cảm thấy ở cùng một chỗ với em sẽ rất mất mặt, sẽ mất tự do hay không?” – tôi dùng kênh mật nói chuyện với Âm Ảnh.

“Không có. Anh thích nhìn vẻ mặt hưng phấn của em lúc nói chuyện, rất dễ thương a~” – Âm Ảnh thật lòng trả lời.

... chẳng lẽ Âm Ảnh có khuynh hướng thích bị ngược đãi!?! Tôi trầm nghĩ.

Trong trò chơi, thời gian 1 ngày trôi qua rất nhanh. Đảo mắt đã đến vòng chung kết. Trước giờ thi đấu, bên ngoài gác đấu trường của Thực Nguyệt Thành, Tật Phong Lữ đoàn đứng thành một hàng ngang chỉnh tề, ngẩng đầu đón gió, im lặng nhìn chăm chú vào màn hình lớn đặt ở bên ngoài.

“Mục tiêu... top 100!!!” – cả đám rống lên.

“Ồi ~” – một người qua đường bị tiếng rống làm cho hoảng sợ, vừa định quay đầu chửi một tiếng lại nghe một trận gió thổi qua, phía sau hoàn toàn không có ai, rùn mình – “Gặp quỷ a?!?”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý đấu ra đó nhưng lúc tiến vào gác đấu trường, chúng tôi vẫn phải sợ hãi la lên... wow... thật nhiều người a!

Tính xem, ở ngoài đời thực, một thành thị lớn cũng không có quá 300 vạn người (3tr), vậy mà mỗi ngày đi trên đường đã phải chen lấn luồn lách cực khổ lắm rồi. Hiện giờ, một không gian có hạn lại chứa gần 500 vạn người (không biết tác giả lấy đâu ra con số này nữa), không cần tưởng cũng biết tình huống cấp rập đến cỡ nào. Các NPC duy trì trật tự phụ trách dẫn từng người đến chỗ ngồi của họ. Cho nên, đến thời điểm này, phần lớn mọi người đều đã yên vị trên ghế ngồi. Nếu mọi người loạn xạ tự mình chạy đi tìm chỗ, nói không chừng đã có án mạng xảy ra.

“Trách không được vừa rồi chúng ta không thấy ai trên đường, thì ra là tụ tập trong đây hết rồi.”

“Ai da... vẫn thường nghe câu nói “người người đổ xô ra đường” nhưng đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhiều người như vậy. Thật sự là quá nghẹt thở.”

“Đừng vậy. Chúng ta phải hào hào cảm thụ không khí này, trong hiện thực sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy tình cảnh này đâu.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó vừa nói xong liền lúi máy ảnh ra chụp hình.

“Mọi người nói xem, nếu ai đó ném một quả bom nguyên tử vào đây, thế là toàn bộ cao thủ của Hồng Hoang sẽ chết rạo rọi... há há...” – tôi đột nhiên nói chen vào một câu.

“Nhện...” – mọi người vô lực nhìn tôi, cảm lạnh không biết phải nói gì.

“Ah, đột nhiên mới nhớ, tôi đánh trận đầu, tôi phải đi tìm đấu trường rồi, mọi người cứ ở chơi nhé.” – tôi nói xong liền biến thành cánh bướm bay mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Ở Đâu Cũng Có Biến Thái.

Giác đấu trường của Thực Nguyệt thành là sân đấu lớn nhất trong Hồng Hoang. Nó được xây dựng trên đỉnh núi Chủ Phong. Mặc dù chiều cao so với mặt nước biển của giác đấu trường thấp hơn Thánh Miếu nằm ngay bên cạnh nhưng diện tích của nó lại to hơn gấp mấy lần.

Toàn bộ giác đấu trường là một khối tròn, tổng cộng chia làm 5 tầng. Tầng dưới cùng là nơi chăn nuôi các loại dã thú. Tầng 1 là thông đạo dành riêng cho tuyển thủ. Từ tầng 2 đến 4 là các sân đấu. Trục giữa của khối tròn không có phân tầng, chính là nơi đặt cơ quan điều khiển.

Giác đấu trường có tổng cộng 1001 sân đấu. Những sân đấu này có thể tự do di chuyển hoán đổi qua lại. Trong đó, cái lớn nhất chính là sân nhà, sẽ là nơi tổ chức trận chung kết. Còn lại 1000 sân đấu lớn nhỏ khác nhau sẽ là nơi diễn ra các trận đấu vòng chung kết của 1 vạn tuyển thủ. Vòng chung kết đi theo kiểu đấu vòng tròn, có quy định tương tự như vòng loại nghĩa là thua một trận liền cuốn gói về nhà.

Vừa biết thông tin này tôi đã bắt đầu lăm ràm cầu nguyện... không cần gặp Âm Ảnh, không cần gặp Thiên Hạ Long Quý, không cần gặp Soái Ca... à... cũng không cần gặp Phong Lôi Nộ Hồ, không cần gặp Lầu Nhỏ....

Tôi tính toán rồi, muốn lọt vào Top 100, tôi phải thắng liền 99 trận. Độ khó của vòng chung kết còn cao hơn vòng loại nữa. Bởi vì 1 vạn tuyển thủ vào được đến đây đều là cao thủ một phương, là tinh anh trong tinh anh... không biết đối thủ của tôi sẽ là ai đây.

“Là cô!?”

Tôi vừa bước chân lên sân đấu, tên võ sĩ tay xách trường kiếm đang đứng tạo dáng ở đằng xa kinh ngạc kêu lên.

“Chúng ta biết nhau sao?” – tôi nghi hoặc hỏi. Tôi không biết hẳn a~

“Cô không biết tôi, nhưng tôi biết cô.” – nói xong hất tóc, đổi sang kiểu đứng khác – “Tôi gọi Kiến Huyết Phong Hầu, là ngôi sao sắp tỏa sáng của Hồng Hoang. Mà cô, Độc Cung Thủ, sẽ là hòn đá lót đường cho vinh quang của tôi. Hãy nhìn kỹ tôi đi! Hãy nhớ kỹ ngày hôm nay! Bởi vì hôm nay sẽ là ngày cô thất bại trong tay của Độc Kiếm Thủ.”

Hắn nói xong liền phất vạt áo bào qua một bên, tay phải giơ kiếm lên cao, tay trái tạo thành kiếm quyết.

“...”

Tên này bị ám đầu hả? Tôi lẳng lặng nhìn hắn, rất muốn nói một câu, “Lão nương đây không sợ nhất chính là loại người như ngươi, mấy tên chiến sĩ ngu ngốc chỉ biết phóng đầu khí, bởi vì căn bản ngươi không có kỹ năng nào đánh trúng được ta.” Dĩ nhiên tôi chỉ nghĩ trong đầu vậy thôi chứ không có nói ra lời, tôi là người biết giữ mỹ đức nha.

Tôi cảm Sát Quý, cân nhắc phương pháp đối phó với tên kia. Ban đầu tôi tính dùng độc ăn mòn để tiễn hắn đi cho nhanh. Nhưng hiện giờ tôi thay đổi chủ ý rồi. Tôi muốn kéo dài trận chiến này, tốt nhất là kéo dài đến lúc Âm Ảnh và ngũ tặc đã được sắp xếp trận đấu đầu vào đó luôn, như vậy thì đám chúng tôi sẽ không đụng mặt nhau. Hơn nữa, tôi đang muốn ngược đãi cái tên ếch ngồi đáy giếng trước mặt này.

Quyết định xong, tôi không lãng phí thời gian, cấp tốc rút một mũi tên ra, nhắm ngay mặt đối thủ mà bắn. Mũi tên tôi dùng lần này có tên gọi Sâu số 2. Đây là mũi tên có tâm độc Ô đầu. Công kích của loại độc này không cao, được cái rất biến thái, người trúng độc sẽ bị ngứa cực kỳ. Loại tên này không phải là lựa chọn tốt để giết người, nhưng dùng để ngược đãi người thì miễn chê. Nghe đồn, trong nhà giam của Yêu Hồ tộc, độc Ô đầu được xếp vào hình phạt mỗi ngày, dùng để ngược đãi phạm nhân.

Tên ếch xanh vẫn thao thao bất tuyệt, hình như đang đọc bản tuyên ngôn chiến thắng của hắn hay sao đó, bất ngờ trông thấy một mũi tên thẳng tắp bay về phía mình. Hắn kinh hãi trong lòng, cũng may hắn là nã kiếm sĩ, hơi nghiêng thân người tránh né, mũi tên xẹt qua mặt chỉ để lại một vết xước nhỏ.

Kiến Huyết Phong Hầu lau mặt, nổi giận quát lên: – “Cô dám đánh lén?”

“Xi ~ Trong quy định của cuộc đấu không có lệnh cấm người ta đánh lén nha~” – tôi nói xong lại đổi tư thế, chọn một góc chéo mà bắn mũi tên nhắm vào phần cổ, nơi bị hở ra giữa áo giáp và mũ giáp, bởi vì nó không được phòng hộ.

Trong thời gian qua, tuy tôi không thể thăng cấp nhưng kỹ thuật của tôi lại thuần thục lên rất nhiều. Tôi đã tốn thời gian ngồi nghiên cứu bút ký của sư phụ La Phong. Hiện tại, tôi có thể uốn ngực ngang đầu tự hào mà nói, Lạc Thủy Tri Chu tôi đây có thể bắn tên bách phát bách trúng!!!

Kiến Huyết Phong Hầu dùng kiếm ngăn được mũi tên của tôi, đang tính trả đòn, bỗng nhiên cảm thấy má trái nổi lên một trận ngứa ngáy, giống như có mấy trăm con kiến đang quấy đạp ngay dưới làn da vậy. Hắn không thể làm gì khác hơn là hạ kiếm, đưa tay lên mặt mà gãi. Còn ngứa, lại gãi. Vẫn ngứa, lại gãi...

Một lát sau, nửa khuôn mặt của hắn đã bị cào đến long da chảy máu. Trong trò chơi, tự mình đánh mình thì không bị giảm huyết, nhưng đau đớn thì vẫn có. Hơn nữa, tôi đứng một bên không hề nhàn rỗi, công kích quấy rối liên tục, hắn đã bắt đầu luống cuống tay chân.

Kiến Huyết Phong Hầu đương nhiên biết bản thân trúng độc nhưng hắn đã ăn hết n giải được, tất cả đều không hữu hiệu. Cái này là đương nhiên, Ô đầu là độc tự chế, giải được của cửa hàng hệ thống không ăn thua, chỉ có giải được đặc chế của thuật sĩ mới dùng được. Hiện giờ là cuộc chiến 1 vs 1, dĩ nhiên không có thuật sĩ ở bên cạnh cho hắn giải được. Trong tay tôi có giải được, nhưng tôi sẽ không đời nào trao cho hắn.

Hết cách, Kiến Huyết Phong Hầu chỉ biết tăng nhanh tốc độ công kích, hy vọng có thể sớm giết được tôi thì sẽ được giải thoát. Có điều, hắn càng sốt ruột, tiết tấu càng loạn, sơ hở càng chồng chất, tôi càng có nhiều cơ hội dùng đến mũi tên Sâu số 2.

Các trận chiến vòng chung kết khác với vòng loại, bởi vì chúng có khán giả vây xem. Sân đấu của chúng tôi nằm ở phía nam, là nơi có rất nhiều người tụ tập. Ban đầu, mọi người chỉ im lặng theo dõi. Đến khi tôi bắn 17, 18 lỗ trên người của Kiến Huyết Phong Hầu mà hắn ngược lại chưa đụng được đến 1 sợi tóc của tôi thì khán giả bắt đầu sôi trào.

Trận đấu của chúng tôi là một nam một nữ. Mặc dù tôi đeo khăn che mặt nhưng người khác liếc mắt một cái liền có thể dễ dàng nhận ra tôi là nữ. Trong trò chơi, nam giới chiếm đa số, cho nên lúc này, toàn bộ nam giới trên khán đài đều hô to “mỹ nữ cố lên!”, xen lẫn trong đó cũng có giọng con gái cổ vũ cho tôi nữa. Đồ mờ mờ ~ Xem ra đối thủ của tôi không được ưa thích à.

“Bắn chân! Bắn chân!” – tiếng hét trên đài truyền tới, nghe có chút hả hê. Kiến Huyết Phong Hầu nghe thấy thiếu chút sắc khí vì giận.

Tôi biết vì sao mọi người bảo tôi bắn vào chân. Tốc độ của đối thủ không nhanh, tôi từ đầu đã giả bộ thả nhẹ bước chân, thủy chung để cho hắn có cảm giác sắp đuổi kịp tôi nhưng làm cách nào cũng đánh không tới. Có lẽ người xem cảm thấy vòn hắn như vậy còn chưa đã ghiền, cho nên mới bảo tôi bắn vào chân.

Ý nguyên của quần chúng là lớn nhất. Tôi dĩ nhiên phải làm vừa lòng dân, đẹp lòng đảng. Tôi không chút do dự bắn một mũi tên vào chân trái của đối thủ. Tốc độ của Kiến Huyết Phong Hầu liền chậm lại. Hắn cảm hận trừng mắt nhìn tôi. Khán đài thì nổ tung bởi một trận cuồng hô.

“Chân kia! Chân kia!” – thanh âm trên khán đài càng lớn hơn nữa. Kiến Huyết Phong Hầu lao đảo một cái, thiếu chút ngã chổng vó, sau khi ổn định thân người, hắn loay hoay dùng kiếm bảo vệ đùi phải.

Hắc hắc... tôi là con rối chỉ biết nghe lời sai sử hay sao chứ. Một mũi tên bắn ra. Trúng ngay cánh tay phải không gì che chắn của hắn. Hắn trợn mắt nhìn tôi, lập cập khôi phục phòng ngự cho phần thân trên.

Xé ~ thêm một mũi tên nữa được bắn ra, lần này chuẩn xác trúng ngay đùi phải.

“Kháng nghị! Trọng tài, tui kháng nghị, người này ngược đãi tui!!!!” – Kiến Huyết Phong Hầu chạy tới trước mặt trọng tài khóc lóc kể lể.

Trọng tài hình như xem đến mức ghiền luôn rồi, lập tức vào vai phản diện, nghiêm mặt trả lời: – “Người khóc lóc cái rắm. Cuộc thi này không có quy định cấm ngược đãi đối thủ. Người mau trở về, nếu không ta sẽ rút thẻ vàng!!!”

Kiến Huyết Phong Hầu thấy ông ta thực sự có ý định muốn rút một cái thẻ màu vàng ra khỏi túi, hắn sợ quá liền lạch bạch chạy trở về.

Oành ~ khán đài rung lên vì những trận cười nghiêng ngả, đầu đó còn nghe được tiếng người nói lớn: – “Cbn, cái vé này mua đúng là không uổng phí mà, có cơ hội chứng kiến một trận kinh điển như thế này... ha ha...”

Kiến Huyết Phong Hầu trở lại sàn đấu, khán đài lại cuồng hô: – “Bắn tứ chi! Người treo cổ!!!”

... ai da, đầu năm nay, quần chúng nhân dân là lớn nhất. Huynh đệ à, tui cũng không muốn ngược đãi anh đâu. Là do quần chúng nhân dân không buông tha anh nha. Không phải lỗi của tui à...

Tôi thương cảm nhìn đối thủ của mình nhưng đôi tay không chút khách khí bắt đầu xả tên. Chốc lát sau, cả người của hắn đã cắm đầy mũi tên, nhìn qua giống như con nhím. Tôi thỏa mãn nhìn kiệt tác của mình. Không tệ nha. Những mũi tên này được sắp xếp theo một trật tự rất có phong cách, e hèm, thiệt là một tác phẩm nghệ thuật.

Tay chân đã bắn xong, vậy bây giờ đến lượt...

Tôi đưa mắt nhìn một lượt khắp người đối thủ. Con mắt nhĩ? Tôi giương cung nhắm, chuẩn bị bắn.

“Bắn JJ (cái ấy của con trai)!! Bắn JJ!!” – một trận la hét vang lên từ khán đài.

Bịch ~ tôi và Kiến Huyết Phong Hầu đều té.

Đám khán giả này là cao nhân phương nào a ~ Biến thái như vậy ~ Tôi nhìn về phía khán đài liền thấy một đám nam dân (con trai dân đảng) đang hoa chân múa tay vui sướng khi thấy người gặp nạn. Bên cạnh họ là một vài em gái đang xấu hổ rút người, một bộ, tui không quen biết mấy tên điên này.

“Bắn JJ!! Bắn JJ!!” – khẩu hiệu chính tề tiếp tục vang lên, hấp dẫn thêm một số khán giả khác cũng đến xem náo nhiệt.

Haiz... nếu tui không thỏa mãn tâm lý vắn vẹo của họ, nói không chừng một hồi nữa sau khi xuống đài tui sẽ là người bị họ ngửi mả phanh thây a~ Kiến Huyết Phong Hầu à Kiến Huyết Phong Hầu, để bảo toàn mạng nhỏ của tui, đành xin lỗi anh vậy.

Nghĩ đến đây, tôi liếc mắt nhìn chỗ kia của Kiến Huyết Phong Hầu. Hắn vừa thấy ánh mắt xấu xa của tôi, lập tức nghiêng người, dùng tay bảo vệ chỗ yếu hại, giương mắt cảnh giác nhìn tôi.

Tôi thờ ra, thuận di dời sang một phương vị khác, cung giương lên, chuẩn xác nhắm vào chỗ kia kia. Kiến Huyết Phong Hầu sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, trước khi tôi kịp buông tay bắn tên, hắn đã phóng tới trước mặt trọng tài, bù lu bù loa la lên: – “Trọng tài, tôi đầu hàng, tôi nhận thua, tôi không chơi nữa.”

Nói giỡn, nếu bị độc tiễn bắn trúng, giữa thanh thiên bạch nhật, trước mặt bao nhiêu người mà phải đưa tay gãi cái chỗ đó đó... hắn còn mặt mũi nào ra đường a~ về sau làm thế nào để lẫn lộn ở Hồng Hoang chứ ~

Trọng tài nghe thế thì bất mãn trách cứ: – “Máu của người còn nhiều như vậy, vì sao lại không chơi nữa. Cơ hội vẫn còn nha. Nam tử hán đại trượng phu, sao lại dễ dàng đầu hàng như thế?”

Trọng tài nói năng hùng hồn vậy thôi, chứ trong đầu thì đang nghĩ, “lão tử còn xem chưa đã ghiền, người là nhân vật chính, làm sao xuống đài được đây.”

“Không... huhu... tôi nhất định nhận thua... huhu... tôi muốn về nhà...” – Kiến Thiết Phong Hầu than thở khóc lóc khẩn cầu.

Trọng tài nhìn hần nước mắt nước mũi giàn giụa đành thở dài tuyên bố: – “Tô Nhiếp thành, tuyển thủ 71159 nhận thua. Thực Nguyệt thành, tuyển thủ 51494 thắng cuộc.”

“Đồ nhát gan! Đồ nhu nhược! Không phải nam nhân.” – một đám khán giả không được tận hứng hùng hổ phi nhủ Kiến Huyết Phong Hầu không thương tiếc.

Kiến Huyết Phong Hầu giả lơ như chưa nghe thấy gì, chớp mắt đã co giò chạy biệt tăm, tốc độ còn nhanh hơn lúc thi đấu với tôi nữa.

Tuồng kịch hài đến đây là chấm dứt. Tôi không nghĩ mình lại giành được chiến thắng một cách đơn giản và nhanh chóng như vậy. Vẫn còn một đám người chưa được xếp lịch thi đấu, cho nên tôi cũng không biết đến lúc nào hệ thống mới sắp xếp trận đấu tiếp theo cho tôi.

Dĩ nhiên tôi không ngồi yên một chỗ chờ đợi mà lợi dụng quyền hạn đặc thù của tuyển thủ để đi dạo một vòng quanh các sân đấu khác, để xem có gặp được đối thủ nào thú vị hay không.

“Huyền ca ca cố lên!! Huyền ca ca cố lên!!”

Một âm thanh cổ vũ truyền vào tai. Giọng nói nghe quen quen, tôi nghi hoặc quay đầu tìm kiếm... đồ mờ mờ ~ là Miêu Điện Hạ, còn có người chị Sữa Bào Bào nữa. Hai người mang theo một đồng mỹ nữ làm thành một đội cổ động cho tuyển thủ đang đứng trên đài. Vừa rồi họ gọi “Huyền ca ca” sẽ không phải là trưởng lão Thập Tự Thiết Tường Vi – Tím Huyền đó chứ?!

... Tóc dài màu tím. Quần áo hoa lệ. Trang sức lấp lánh. Khuôn mặt tinh xảo. Thân thể uyển chuyển. Cử chỉ ưu nhã. Người con trai ấy chính là hắc hắc hấp dẫn mọi ánh mắt của đám đông. Có thể khiến cho người ta quên đi luân thường đạo lý, quên luôn giới tính của bản thân. Có thể khiến cho người thường phải cúi đầu xưng thần, ngược nhìn bằng đôi mắt sùng kính... người ấy chính là thiên sứ với nụ cười quý nị đủ sức mê hoặc chúng sinh... chỉ bằng một nụ cười có thể khuynh thành khuynh thế...

Tôi nhớ lại đoạn văn giới thiệu về Tím Huyền đăng trên tờ Hồng Hoang Nhật Báo, ngoại trừ cảm nín vẫn là cảm nín. Thập Tự Thiết Tường Vi quả nhiên là nơi tụ tập đám biến thái, có lẽ so với đám rùng rợn hơn còn nguy hiểm hơn. Bình thường, những người sinh trưởng ở một nơi biến thái đều sẽ có thực lực biến thái. Tôi thực muốn nhìn xem cái tên Tím Huyền này có phải đã học được Hấp Tinh Đại Pháp hay không. ** Hấp Tinh Đại Pháp là võ công trong truyện Tiểu Ngạo Giang Hồ của Kim Dung **

Nghĩ đến đây, tôi liền bước lên khán đài, tìm một vị trí an toàn cách xa đội cổ động mỹ nữ kia, ngồi xuống theo dõi trận đấu.

Vừa khéo đây là lúc bọn họ vừa thương nghị xong quy tắc chiến đấu.

Tím Huyền, đúng như lời miêu tả, là một nam tử cực kỳ xinh đẹp. Hần không cảm bất kỳ vũ khí nào, chỉ có hai bàn tay đeo dây nhẫn. Giới chỉ (vũ khí dưới dạng nhẫn) khác với nhẫn (đồ trang sức). Giới chỉ là trang bị đặc thù. Người chơi có thể vừa đeo giới chỉ vừa đeo nhẫn. Thiết thủ chỉ (nhẫn thiết) hình như là trang bị của quyền sư thì phải. Chẳng lẽ Tím Huyền là quyền sư? Cái chức nghiệp này... không hợp với hình tượng của hần à nha.

Đối thủ của Tím Huyền là một võ giáp chiến sĩ cầm đại đao cán dài. Nhìn mặt liền biết, tên này cũng đang có nghi vấn y như tôi.

Trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Võ giáp chiến sĩ lập tức mở đầu khí, trường đao vung lên, đao khí bay vùn vụt về phía Tím Huyền. Là đầu khí ngoại phóng!!! Tôi kinh ngạc há miệng. Trong Hồng Hoang, có thể luyện đầu khí đến trình độ này không có mấy người nha. Người này không tệ, khẳng định là lão đại của một bang hội nào đó bên Bạch Lang tộc rồi. Bọn Bạch Lang tộc đúng là thừa thừa võ sĩ quái nhân.

Tím Huyền không hề kinh ngạc. Có vẻ hần đã sớm biết thực lực của đối phương. Ngay trước khi đao khí đánh trúng hần, trước mặt hần bỗng nhiên xuất hiện 4 bóng dáng màu đen.

Phốc ~ đao khí đánh trúng 1 bóng dáng màu đen, nó liền biến thành một màn khói, tiêu thất tại chỗ.

Hần là triệu hoán sư sao? Tôi mơ hồ suy đoán. Đây là tình huống gì a ~ Hần đâu có cảm pháp trượng, cũng không thấy hần đọc chú ngữ, vậy hần làm sao triệu hoán những sinh vật kia?

Tím Huyền không dừng lại, tiếp tục giơ tay lên, làm ra mấy tư thế kỳ quái. Mười bóng đen liền xuất hiện chắn ngay trước mặt hần.

Tôi phục hồi tinh thần, cẩn thận quan sát những bóng đen kia. Xem kỹ thì chúng không phải là triệu hoán thú. Đây là kết luận cuối cùng của tôi. Sau khi lăn lộn lâu ngày với Thảo Hoa Mai, tôi có thể dễ dàng phân biệt được sinh vật nào là triệu hoán thú, sinh vật nào không phải. Ừm... chẳng lẽ Tím Huyền chính là che đầu chức nghiệp trong truyền thuyết – khôỉ lỗi sư?

Về khôỉ lỗi sư, tôi từng nghe Âm Ảnh nói qua. Bởi vì Huyết Nhạn Các có một vị khôỉ lỗi sư, có điều người kia gả mờ tới mức có thể đem một chức nghiệp cao cường luyện thành rác rưởi. Khôỉ lỗi sư tương tự như triệu hoán sư, nhưng họ không dùng tinh thần lực mà đánh đối bằng nguyên lực. Cho nên, thân thể của khôỉ lỗi sư không yếu ớt như triệu hoán sư, họ vẫn có thể mặc trang bị phòng ngự của chiến sĩ, hoặc là pháp bào của pháp sư. Dĩ nhiên họ không thể học kỹ năng công kích của chiến sĩ hay tu luyện pháp lực như pháp sư.

Triệu hoán sư có sách kỹ năng, có thể triệu hoán sinh vật tương ứng (với kỹ năng đã học). Nhưng khôỉ lỗi sư thì phải tự mình đi tìm quái vật tương thích với thuộc tính của bản thân, giết chết chúng, sau đó bắt lấy linh hồn của chúng, nhốt vào một vật thể nào đó để thuần hóa, đến khi muốn sử dụng thì chỉ cần ấn ngón tay là được. Ký sinh hồn có thể là bất kỳ vật gì. Tôi nhìn một đám trang sức màu mè trên người Tím Huyền liền biết... đồ nhất định là vật

dẫn ký sinh hồn khỏi lõi của hắn. Nhưng như vậy thì những giới chỉ trên tay hắn dùng để làm gì?

Vị võ giáp chiến sĩ hiển nhiên chưa bao giờ nghe nói tới khôi lỗi sư. Nhìn một đám vật thể không rõ là thứ gì trước mắt, hắn chỉ cảnh giác một chút, sau đó lại mờ ra đầu khí, gầm lên, vung đại đao chạy tới.

Tím Huyền hơi cúi đầu, ngay cả con mắt cũng lười nhấc lên. Chơi đùa người khác tới trình độ này, hắn xem như đã đạt tới cảnh giới cao cấp rồi a~

13 bóng đen chịu không nổi trước đầu khí trùng trùng, nhao nhao hóa thành khói đen biến mất toàn bộ, chỉ vương lại trên mặt đất một đồng đồ trang sức nho nhỏ. Tím Huyền không hề sót ruột, vẫn tự tại ung dung, lại giơ tay, 20 bóng đen bao bọc xung quanh, còn hắn thì nhàn nhã đứng bên trong vòng phòng hộ xoay xoay chiếc nhẫn trên tay.

Võ giáp chiến sĩ bữu môi khinh thường, sử dụng một cái kỹ năng công kích, 20 khôi lỗi liền hóa thành khói đen.

“Ngươi là đối thủ mạnh nhất từ trước tới giờ của ta.” – Tím Huyền lên tiếng, ánh mắt lại nhìn về sàn gạch phía xa, ánh mắt mê ly.

Võ giáp chiến sĩ tức giận đến sắp nổ tung, rống một tiếng, vung đao bổ lên đầu Tím Huyền, khí thế tựa như Quan Công.

“Thật là lỗ mãng. Đầu óc ngu xi, tứ chi phát triển.” – Tím Huyền lăm bằm trong miệng, tay phải hơi xòe ra, thấp giọng đọc 4 chữ – “Bí thuật — trôi buộc!”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Bí Mật Lặn Vào Mật Thất.

Có lẽ chưa tới 1/1000s, bởi vì tất cả mọi người đều không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy võ giáp chiến sĩ đột nhiên đứng yên bất động, cây đao chỉ cách vài phân với cái trán của Tím Huyền.

Người sống trở thành pho tượng? Bị định thân tại chỗ? Cbn, trong trò chơi này còn có kỹ năng biến thái như vậy? Tôi nhìn tình cảnh quý dị trước mắt, nội tâm rung động. Nếu đổi lại là tôi, đang đánh nhau mà dính phải chiêu số này, đảm bảo thua là cái chắc.

Võ giáp chiến sĩ cố gắng nhúc nhích nhưng toàn thân đều đông cứng, tức giận chửi lên: – “Là nam nhân liền thả ta ra. Chúng ta một đấu một.”

Bịch ~ té một đám người.

Trời ơi, ngươi cho người khác là tên ngốc hả? Thả ngươi ra? Có làm hay không!! Thì ra tên này có óc bả đậu. Trách không được vừa vào trận đấu liền lộ ra bóng dáng của kẻ bại trận. Thật đáng khinh bỉ!!!

“Ồ... thì ra ngươi không muốn bất động à!!” – Tím Huyền vui vẻ nói, âm thanh lại khiến người ta sờn cả gai óc – “Được thôi. Chúng ta liền đổi kiểu khác. Bí thuật—điều khiển!!”

Tím Huyền nói xong, hai tay duỗi ra, từ trong tay hắn bắn ra những sợi tơ mảnh, bám vào huyết đạo của võ giáp chiến sĩ.

“Trôi buộc giải trừ!” – Tím Huyền lại lên tiếng, sau đó 10 ngón tay linh hoạt múa may, đem võ giáp chiến sĩ bày thành tư thế vũ công chuẩn bị múa.

Khán đài một trận cười vang. Sắc mặt của võ giáp chiến sĩ đã biến thành màu gan heo, nhịn không được chửi ầm lên.

“%/# \$%#%※—◎#%※-...”

Tím Huyền trực tiếp bỏ qua mấy lời khó nghe kia, vung vẩy đôi tay, còn lăm bằm nói nhỏ: – “Ai đó, ta đang định dạy ngươi múa cột nhưng ở đây không có cây cột... phải làm sao bây giờ? Hay là ta dạy ngươi múa bale nhé. Chuyện này ta có chút hiểu biết.”

Tím Huyền rút một chiếc khăn từ trong ngực áo, đi đến trước mặt võ giáp chiến sĩ, nhét vào miệng tên kia: – “Ta biết ta rất xinh đẹp. Nhưng ngươi cũng không cần nhìn ta si mê như vậy nha. Ô, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sợ mấy lời chửi rửa cấp thấp của ngươi sao? No no... một chút đạo hạnh đó ta vẫn có. Sở dĩ ta chặn miệng ngươi là vì ta sợ ngươi nhịn không nổi mà nhận thua, thế thì cuộc chơi sẽ phải chấm dứt sớm. Ta sẽ không được vui đùa thoải mái a ~”

Nói xong, Tím Huyền lộ ra một nét cười tà ác, khoát tay, võ giáp chiến sĩ lập tức xếp thành tư thế chuẩn bị của võ Hồ Thiên Nga. Kế tiếp, võ giáp chiến sĩ bắt đầu múa.

Múa bale là một môn nghệ thuật dễ cao cái đẹp thanh thoát. Nhưng nếu bạn nhìn thấy một đại hán thân cao 1m9, tứ chi cứng như cây cột điện bằng sắt mà lại múa bale thì bạn sẽ có cảm giác gì? Buồn ối... thề luôn.

Võ Hồ Thiên Nga tương đối dài. Tím Huyền không ngừng vung vẩy đôi tay điều khiển võ giáp chiến sĩ bày ra những động tác có độ khó cao. Đúng là đùa chết người. Trên khán đài, đội cổ vũ của Thập Tự Thiết Tường Vi hoan hô càng lúc càng lớn. Những khán giả chung quanh rất ấn ý mà bảo trì khoảng cách an toàn với đám mỹ nữ biến thái kia.

Đồng ~

Một tiếng vang nặng nề vang lên. Vị võ giáp chiến sĩ trên đài vừa té xuống. Tím Huyền thở ra: – “Thật xin lỗi, không thể dạy ngươi trọn vẹn võ múa này. Nguyên lực của ta đã gần cạn. Bí thuật này mất rất nhiều nguyên lực a...”

Võ giáp chiến sĩ hai mắt đỏ ngầu, khuất nhục đứng lên, kéo miếng vải trong miệng ra, nổi giận gầm lên, cầm lấy đại đao, hăm hăm bỏ tới.

“Bí thuật — trói buộc!”

Võ giáp chiến sĩ lại bị định thân rồi.

Tím Huyền đi đến trước mặt đối thủ, cười cười: – “Tính tình của ngươi đúng là gấp gáp. Ta còn chưa nói hết câu mà. Nguyên lực của ta sắp cạn thôi, nhưng còn vừa đủ để dùng cho một cái trói buộc nha. Haiz... bây giờ thì ta mới thật sự là cạn kiệt nguyên lực đây.”

Tím Huyền lại nhặt khăn tay lên, nhét vào miệng võ giáp chiến sĩ, sau đó khoanh chân ngồi xuống đất (đây là cách để khôi phục nguyên lực, tinh thần lực trong trò chơi), nhưng mà cái miệng của hắn không hề nhả ra. tiếp tục khiêu khích người khác: – “Ngươi biết vừa rồi ngươi phạm sai lầm gì không? Thật không dễ dàng gì ngươi mới thoát khỏi không khí của ta, đáng lẽ ngươi nên thừa dịp đó mà lập tức nhận thua, nhưng hiện tại thì... ngươi có muốn hối hận cũng không được nữa rồi.”

Tím Huyền khoan thai ngồi khôi phục nguyên lực, thỉnh thoảng lại quăng một cái trói buộc qua để kéo dài thời gian. Võ giáp chiến sĩ ban đầu còn trọn mắt tức giận, một lát sau, có lẽ mệt quá nên cũng nhắm mắt dưỡng thần luôn. Khán giả trên đài bắt đầu ồn ào: – “Này này! Cái tên lớn lên giống pêđê kia rốt cuộc còn muốn đánh hay không? Nhanh chóng chấm dứt đối thủ đi thôi... bọn tôi muốn xem trận khác nữa a ~”

Khán giả la ó cả buổi, Tím Huyền mới chậm rãi đứng lên. Nhưng hắn vẫn chưa công kích, chỉ quăng thêm một cái trói buộc, sau đó thông thả đi tới bên cạnh võ sĩ, mỉm cười nói: – “Đối thủ trước đây của ta chỉ cần 5 phút đồng hồ là giải quyết xong. Lần này được 20 phút rồi. Ngươi biết vì sao ta lại giữ mạng của ngươi lâu như thế không?”

Võ giáp chiến sĩ mở mắt, liếc một cái, ý tứ “ta làm sao biết ngươi chạm mạch thần kinh gì”.

Tím Huyền cười: – “Bởi vì trong số những đối thủ từng gặp, ngươi là người đầu tiên khiến ta nổi lên ‘tính thú’. Ngươi xem, ngươi thực lực cao cường, trang bị cao cấp, cơ thể rắn chắc, đẹp trai đúng chuẩn, chính là hình mẫu yêu thích của ta nha~”

Tím Huyền lộ ra ánh mắt say mê, móng tay quẹt nhẹ qua gò má của võ sĩ.

Ọc ~ tôi chịu không nổi liền nôn ra. Cái tên Tím Huyền này đúng là biến thái hạng nặng mà.

Sắc mặt của võ giáp chiến sĩ thoát trắng thoát xanh, có lẽ cũng muốn ói nhưng bởi vì đang bị bịch miệng nên trông hắn chật vật đáng thương ghê gớm.

Tím Huyền không hề có ý định buông tha dễ dàng, kè sát mặt lại: – “Haiz... thật đáng tiếc a ~ sau trận đấu này ta sẽ không bao giờ gặp lại ngươi nữa, ngươi nhất định trốn ta thật xa có đúng hay không? Chẳng sao, ta vốn không muốn cưỡng cầu. Hiện tại, ta sẽ lưu lại một chút tâm ý của ta. Tặng cho ngươi một nụ hôn nồng nhiệt nhé, để ngươi vĩnh viễn phải nhớ rõ ta.”

Mặc kệ vẻ mặt kinh hoàng của võ sĩ, Tím Huyền hun bẹp một cái trên trán, để lại một đống nước miếng.

“Huyền ca ca, hôn môi a~ vì sao lại hôn trán?” – Sữa Bào Bào bắt mẫn gào lên.

“À, nếu Bào Bào đã yêu cầu, ta làm theo là được.” – Tím Huyền vòng tay ôm cổ của võ sĩ, chuẩn bị chu môi tới.

Võ giáp chiến sĩ chịu không nổi kích thích, trực tiếp trọn mắt bất tỉnh nhân sự.

“Vị tuyển thủ này, mời ngươi tránh ra, ta phải đếm giây.” – trọng tài anh minh thần võ đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh, kịp thời giải cứu vị võ sĩ đáng thương.

Tím Huyền bắt đắc dĩ buông tay, lui về sau, lẩm bẩm: – “Mình còn chưa kịp làm gì mà, sao đã xỉu mất rồi.”

“1, 2, 3...” – trọng tài bắt đầu đếm.

Tím Huyền đứng bên cạnh, không ngừng cầu nguyện: – “Thái Thượng lão gia, Quan Âm tỷ tỷ, Như Lai đại thúc, Thiên Hoàng ca ca... các người nhất định phải phù hộ cho vị võ sĩ đáng yêu này tỉnh lại trước 10s nha...”

“Phi! Ai thêm!” – quần thần trên trời đồng tâm giơ ngón giữa khinh bỉ hắn.

“...9,10! Bạch Lang tộc, tuyển thủ 15877 hôn mê 10s không tỉnh, tuyên bố mất năng lực chiến đấu. Hỗn Loạn Chi Đô, tuyển thủ 63212 thắng trận.” – trọng tài tuyên bố xong cũng thở dài một hơi. Nếu vị bằng hữu này bị phi lễ ngay trong trò chơi, bản thân ông sẽ rất khó xử. Trong trò chơi chỉ có quy

định bảo hộ cho nữ giới chứ không có quy định bảo hộ cho nam giới. Có lẽ mình phải về công ty đề nghị thay đổi luật lệ mới được.

Ước nguyện không thành, Tím Huyền có chút tiếc hận, lưu luyến không rời khỏi sân đấu. Sau khi hắt đi một lúc, võ giáp chiến sĩ mới tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy trọng tài, hốt hoảng nắm lấy áo ông mà hỏi: – “Trọng tài, vừa rồi... ta có bị tên điên kia phi lễ hay không?”

Trọng tài lắc đầu: – “Thời khắc mấu chốt, ta đã kịp thời ngăn cản.”

Võ giáp chiến sĩ nghe xong liền kích động ôm lấy trọng tài: – “Huhu... ông chính là cha mẹ của tôi... huhu... nếu nụ hôn đầu đời của tôi bị tên điên kia cướp mất, tôi sẽ không muốn sống nữa...”

“Tốt rồi. Không có việc gì nữa. Ngoan, về nhà đi.” – trọng tài an ủi.

“Vâng!!” – võ giáp chiến sĩ lau mặt, khôi phục dáng vẻ bu ru hăn, vội vã chạy mất tích.

Tôi xem trận đấu của Tím Huyền xong liền trực tiếp liệt Thập Tự Thiết Tường Vi vào hàng ngũ địch nhân.

Đờ mờ cả nhà bọn nó, đúng là một đám biến thái. Không được, quá kích thích thần kinh. Hôm nay tôi phải đòi bọn họ trả một phần phí tổn tinh thần. Gần đây tình hình kinh tế eo hẹp, lâu rồi tôi không phát tiền lương cho thành viên của đoàn.

Đã hạ quyết tâm đầu ra đó, tôi chạy tới hỏi thúc ủy ban tổ chức nhanh chóng sắp xếp trận đấu kế tiếp cho tôi. Đánh sớm về sớm, như vậy mới có thời gian ghé thăm Thập Tự Thiết Tường Vi.

Đánh trận thứ 2 xong, thời khóa biểu hôm nay của tôi đã hoàn thành. Tôi nhắn tin cho Âm Ảnh và ngũ tặc, kết quả bọn họ còn đang đợi xếp lượt cho trận đấu thứ 2, chỉ trừ Tiểu Tặc là đã hoàn thành sớm giống tôi. Thời gian không đợi người. Tôi hẹn Tiểu Tặc ở truyền tống trận, mục tiêu là nơi đóng quân của Thập Tự Thiết Tường Vi – Hoa Đô.

“Nhện tỷ, chúng ta đi đến đó làm gì vậy?” – Tiểu Tặc hiếu kỳ hỏi. Tật Phong Lữ Đoàn và Thập Tự Thiết Tường Vi trước giờ không có giao tình gì. Thành viên bang hội bên đó tôi cũng không quen ai.

“Hắc hắc... chúng ta hôm nay sẽ đi cướp kẻ giàu chia cho người nghèo.” – tôi cười gian trá.

“Cướp kẻ giàu chia cho người nghèo?” – Tiểu Tặc cổ quái nhìn tôi – “Tỷ không phải muốn nói chúng ta sẽ đi cướp đám cự phú Thập Tự Thiết Tường Vi để cứu tế cho đám dân nghèo là chúng ta nha~”

“Ồ... Tiểu Tặc, nhóc trở nên thông minh từ lúc nào thế!!!”

“... Nhện tỷ, em không ngốc a~”

Các thành thị mới xây đều mở rộng cửa chào đón khách tới chơi. Cho nên hai chúng tôi rất dễ dàng đi vào Hoa Đô. Trong nội thành hoàn toàn im ắng, chỉ có bên trên tháp canh còn vang vọng tiếng bước chân của NPC binh sĩ đi tuần tra giữa đêm khuya. Hai chúng tôi quan sát địa hình một thoáng. Có lẽ người chơi còn đang tụ tập ở Thục Nguyệt thành.

Hai chúng tôi men theo con đường lát sỏi đi đến tòa thị chính, trên đường nhìn thấy không ít cảnh đẹp bài trí khắp nơi. Hoa Đô không hổ danh là thành thị do nữ nhân xây nên. Mỗi chỗ mỗi nơi đều lộ ra dáng vẻ mềm mại đáng yêu. Ngay cả không khí dường như cũng vương vấn hương hoa. Không hổ với cái tên Hoa Đô.

“Nhện tỷ, cái pho tượng này trông thật là kỳ quái...” – Tiểu Tặc đột nhiên mở miệng.

Tôi nhìn theo hướng nhìn của cậu nhóc...

... cbn, đây là thứ gì? SM nữ vương? Tôi nhìn pho tượng cô gái đang cầm roi mà có chút mê muội không rõ.

“Ừ, thật là kỳ quái. Thôi chúng ta đi nhanh lên, sắp đến tòa thị chính rồi.” – tôi giả vờ bẻ hướng câu chuyện. Dạy hư trẻ nhỏ là không tốt.

Chạy tới tòa thị chính, nhìn bốn bề vắng vẻ, hai chúng tôi nhanh chóng xông vào. Hai thủ vệ ngoài cửa ngoác nhìn nhau.

“Đại ca, vừa rồi hình như có người xông vào thị phải.”

“... không phải đâu... ta giống như nhìn thấy 1 con chuột lớn vừa chạy qua a~”

“Ừ... nhất định là chuột. Đạo này mấy con chuột bạo gan lắm.”

“Đúng vậy.”

Bên trong tòa thị chính chỉ có vài căn phòng, đều có NPC canh giữ. Trong đoàn đội thì tôi và Tiểu Tặc là hai người có tốc độ nhanh nhất, loại NPC dân thường này không thể nào đuổi kịp chúng tôi, họ chỉ có thể cảm nhận một trận gió thổi qua mà thôi. Hai chúng tôi tựa như quân Đồng Minh tiến vào tổng bộ của Đức Quốc Xã trong thế chiến thứ II, cẩn thận từng li từng tí, bởi vì nếu bị bắt, chúng tôi phải bỏ xác tại đây là cái chắc.

Kết cấu của các tòa thị chính đều tương tự nhau. Cho nên chỉ một lát sau thì hai chúng tôi đã tìm được kim khóa của Thập Tự Thiết Tường Vi.

“Nhện tỳ, làm sao bây giờ?” – hai chúng tôi trốn ở 1 góc, nhìn 4 thủ vệ đang đứng canh cửa ở bên kia.

“Diệt từng bộ phận!” – tôi hạ chỉ thị, móc viên đạn hoàn quảng qua thông đạo bên cạnh.

Phốc ~ Đêm khuya yên tĩnh, thanh âm nhỏ xíu cũng sẽ được phóng đại.

Mấy tên NPC liếc nhau, sau đó 1 tên đi qua kiểm tra. Tiểu Tặc đã sớm chờ sẵn, vừa thấy đối thủ bước vào thông đạo liền nhào lên xử ngay một chiêu liều chết tác kích. Thấy tên NPC đã bị Tiểu Tặc hấp dẫn, tôi nhẹ nhàng mò ra sau lưng hắn, một tay bịt miệng, một tay dùng cung nhận cắt đứt động mạch cổ...

Ám sát thành công, hai chúng tôi lại trốn vào một góc. Tiểu Tặc ngồi ăn được chờ hồi máu. Ba NPC kia đợi không thấy đồng bạn trở về, hô to gọi nhỏ một hồi, sau đó lại cử 1 tên NPC đi xem xét.

Một lát sau, 2 tên NPC còn lại bắt đầu bối rối, cuối cùng quyết định cùng nhau đi qua. Tôi lặng lẽ triệu hồi Hồng Nương, bởi vì tôi cần nó nhả tơ chặn miệng 2 tên kia. Nếu bọn họ la lên sẽ dẫn tới càng nhiều NPC hơn nữa, hai chúng tôi không đủ sức để xử lý hết. Đúng như tôi suy đoán, kế hoạch tiến hành cực kỳ thuận lợi.

Sau khi tiêu diệt nốt 2 tên NPC cuối cùng, tôi thu hồi Hồng Nương, rón rén đi tới cổng chính dẫn vào kim khóa. Tiểu Tặc loay hoay mở khóa, tôi thì đứng canh chừng.

“Nhện tỳ, mở.” – Tiểu Tặc nhỏ giọng báo cáo. Kỹ năng mở khóa của cậu nhóc này đã đạt đến độ thuần thục, loại khóa cửa mua từ cửa hàng hệ thống không thể làm khó dễ cậu ta được.

“Cẩn thận!” – tôi dặn dò, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa.

Vừa vào kim khóa liền thấy một thông đạo hẹp dài, hai bên phân biệt có 6 cánh cửa, bên trên gắn nhãn: khoáng sản, dược liệu, tài liệu, trang bị, phòng chuyên dụng của Thâu Đêm Suốt Sáng và phòng chuyên dụng của Tím Huyền-Sữa Bảo Bảo-Miêu Điện Hạ.

“Nhện tỳ, mở cửa nào trước?” – Tiểu Tặc cầm công cụ mở khóa, hai mắt tỏa sáng hỏi tôi.

Tôi chỉ vào cánh cửa có gắn nhãn “phòng chuyên dụng của Thâu Đêm Suốt Sáng”, gian trá nói: – “Đó là nhà kho của bang chủ, đồ vật bên trong nhất định là thứ tốt nhất. Sức của hai chúng ta không thể nào mang vác nhiều cho được, đương nhiên phải lấy thứ đáng giá nhất rồi.”

Tôi vừa nói xong, Tiểu Tặc đã bay đến cánh cửa đó, bận rộn làm việc. Khóa mở, hai chúng tôi đẩy cửa bước vào...

“Là ai?” – một âm thanh kinh ngạc vang lên.

Tôi quay đầu nhìn quanh. Đồ mờ mờ ~ đó không phải là bang chủ Thâu Đêm Suốt Sáng hay sao?! Cô ta một mình ở trong nhà kho để làm gì chứ?! Ủa... không phải một mình. Trước mặt cô ta có một chiếc ghế, trên ghế đang trói một người. Bởi vì căn phòng hơi tối, Thâu Đêm Suốt Sáng lại che mắt một nửa nên tôi chỉ mơ hồ nhìn được người bị trói đang ở trần, trên người là những dấu vết... không rõ là cái gì.

Đây là đang dụng hình bức cung hay sao? Tôi chỉ suy nghĩ thoáng một cái rồi thôi, không nghiên cứu kỹ, bởi vì chuyện quan trọng nhất bây giờ là... chúng tôi đã bị lộ!!!

Tôi và Tiểu Tặc liếc nhau một cái, nhanh chóng thoái lui, đưa tay kéo cửa. Ặc... cửa đã bị khóa. Bây giờ mới bẻ khóa thì sẽ không kịp. Hai chúng tôi phải chuẩn bị chiến đấu thôi. Tôi cảnh giác nhìn thứ vũ khí trên tay của Thâu Đêm Suốt Sáng.

Roi... là vũ khí rất khó luyện. Nhưng một khi đã luyện thành công thì nó sẽ trở thành một vũ khí giết người cực kỳ lợi hại. Thâu Đêm Suốt Sáng là bang chủ của một siêu cấp bang hội, tôi không tin cô ta là một tên gà mờ. Cho nên hiện tại, nhìn cây roi nằm trong tay cô ta, tôi thấy còn khủng bố hơn đứng trước nòng súng Desert Eagle gấp trăm lần.

“Không mời mà tới, các người cũng thật to gan.” – Thâu Đêm Suốt Sáng phát nhẹ cây roi vào không khí. Cây roi tựa như con rắn sống, lướt qua sợi dây trên ghế, từng đoạn dây đứt rồi rơi xuống đất. Người ngồi trên ghế đỏ mặt đứng lên, thì ra là một cậu nhóc trắng trẻo xinh xắn, vội vàng mặc quần áo, im lặng chui vào trong góc ngồi thu lu.

Tôi không rảnh bận tâm đây là yêu đương vùng trộm hay là sở thích SM, bởi vì lúc này tôi đang bị uy lực của cây roi làm cho rung động. Thật là một binh khí lợi hại nha. Thủ pháp ra tay cũng quá nhuần nhuyễn đi à.

“Nhện tỳ, hình như đó là vũ khí nằm trong top 10 của BXH, gọi là Huyết Âm Roi.” – Tiểu Tặc thì thầm.

Tinh thần tôi liền trầm xuống. Lần này... sẽ là một trận đánh ác liệt.

Chương 58: Bao, Kéo, Búa.

Gian phòng không lớn nhưng là không gian kín bưng, đối với cung tiễn thủ như tôi là một sự bất lợi. Cây roi của Thâu Đêm Suốt Sáng rất dài, chỉ cần cô ta đứng ngay chính giữa thì cây roi có thể đánh tới mọi ngóc ngách hẻo lánh của căn phòng.

Thế nghĩa là ngay từ đầu tôi đã ở thế hạ phong rồi. Kỳ thật, tôi có nhiều phương pháp để KO (hạ gục) nàng ta, ví dụ như dùng Hóa độc vương cừu tàn sát, triệu hoán Hồng Nương hoặc là dùng mấy loại độc dược độc môn. Nhưng mấy phương pháp này đều để lại dấu vết để Thâu Đêm Suốt Sáng có thể phán đoán ra thân phận của tôi. Chuyện hôm nay không phải là việc làm quang minh chính đại, nếu bị đồn đãi ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến thanh danh tốt đẹp của tôi a~

Haiz, thật là xui xẻo mà. Sớm biết vậy tôi đã không mở cửa phòng này, cứ vào mấy kho hàng lấy đại khoáng thạch hay vũ khí gì đó rồi rời đi là tốt rồi. Cứ nhất quyết chui vào phòng riêng của bang chủ làm gì không biết nữa... haiz...

Cũng không cho tôi thời gian suy nghĩ lung tung, Thâu Đêm Suốt Sáng đã sớm tấn công. Cây roi bay vút tới. Mặc dù quỹ tích tấn công của roi rất khó đoán nhưng không hiểu vì lý do gì mà lần nào tôi cũng tài tình tránh thoát. Hừm... ngẫm lại, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi luôn có thể dễ dàng tránh thoát mọi công kích vật lý của người khác. Tôi từng đưa ra đủ loại suy đoán nhưng rốt cuộc vẫn không thể giải thích nguyên nhân của chuyện này. Tóm lại thì đây không phải là chuyện xấu, cứ quy cho nhân phẩm tốt là tới nơi.

Tiểu Tặc không may mắn được như tôi, nháy mắt đã bị quất cho vài roi. Tiểu Tặc là thành viên có hiệu suất tránh né cao nhất của đoàn đội đấy. Nếu đổi lại là người khác, dám chừng đã bị Thâu Đêm Suốt Sáng quất cho chết tươi rồi. Thâu Đêm Suốt Sáng phát hiện đánh không trúng tôi, thế là tập trung tấn công Tiểu Tặc.

“A~” – Tiểu Tặc bị đau, không nhịn được la lên, lẹ tay nhét viên thuốc vào miệng.

Cứ thế này không được, tôi cắn răng quyết định móc ra mũi tên liên hoàn số 2. Mũi tên này là phát minh dựa trên ý tưởng của mạng nhện. Trong mỗi mũi tên liên hoàn số 2 có giấu 4 mũi tên nhỏ quấn với tơ nhện, lực công kích thấp, chủ yếu dùng để bắn ra bẫy trời.

“Em giai à, tiếng kêu thật dễ nghe nha, lại gọi tiếp a~” – Thâu Đêm Suốt Sáng vừa nói vừa vung roi quất tới tấp vào Tiểu Tặc. Nhưng lúc này Tiểu Tặc cắn răng không kêu tiếng nào nữa, chỉ hừ hừ trong cổ họng. Xem ra cậu chàng đã nhìn ra ý đồ của đối thủ, người ta không hề muốn ra tay hạ sát, chỉ muốn dùng vũ khí để ngược đãi chúng tôi hòng thỏa mãn tâm lý biến thái của ả mà thôi.

Nếu tôi còn chưa ra tay, có lẽ Tiểu Tặc sẽ bị nghiền khuất mà chết. Giương cung, bắn tên, bận rộn vô cùng. Những mũi tên trông rất đối bình thường ào ào bắn về phía Thâu Đêm Suốt Sáng. Cô ta nhìn thấy, khinh thường phát roi.

Thâu Đêm Suốt Sáng có lòng tin rằng một cú phát roi kia có thể dễ dàng đánh gãy các mũi tên của tôi, nhưng cô ta thật không ngờ ngay khi sợi roi quất trúng mũi tên thì chúng đột nhiên chia tách ra, 4 nhánh mũi tên nhỏ xiu dưới tác dụng của trợ lực liên bay trệch khỏi quỹ đạo, phân biệt tách thành 2 hướng để tấn công. Thâu Đêm Suốt Sáng bận rộn vung roi tự cứu bản thân, cô ta có thể tránh thoát phần lớn mũi tên nhưng vẫn có vài mũi lọt lưới.

Hai mũi tên không bị đẩy lùi, ngược lại dính cứng vào cây roi, tơ mỏng bung ra quấn lấy cây roi. Ngay khi Thâu Đêm Suốt Sáng còn đang ngỡ ngàng trước tình huống trước mắt, 2 mũi tên khác đã thành công đánh trúng ả, tơ nhện quấn vài vòng quanh người. Thế là Thâu Đêm Suốt Sáng luống cuống tay chân không thể tiếp tục công kích nữa.

Những sợi tơ nhện mặc dù dính cứng nhưng thật ra không tạo nên phản ứng trói buộc bền chặt, nó chỉ có tác dụng trì hoãn mà thôi. Tôi dựa vào lợi thế này để tạo ra một lỗ trống trong tiến độ công kích hòng tiếp cận đối thủ.

Dưới sự chỉ đạo của tôi, Tiểu Tặc nhanh chóng đến gần Thâu Đêm Suốt Sáng, dùng dao găm uy hiếp căn cổ của nàng ta. Nếu đạo tặc sử dụng kỹ năng liều chết một kích ở cự ly gần thì cho dù là chiến sĩ máu trâu cũng không chịu nổi. Thâu Đêm Suốt Sáng đương nhiên hiểu được đạo lý này, cô ta thành thật đứng yên không nhúc nhích, không hề sợ hãi, ngược lại còn nháy mắt trêu chọc Tiểu Tặc.

“Em giai à, da mặt của em thật là mịn, thanh âm cũng thật là dễ nghe. Chị rất thích em nha. Hay là em đi theo chị đi, chị sẽ thương thương em nhé...”

Tiểu Tặc tỏ vẻ trấn định, 2 mắt nhìn chăm chăm vào thanh chủy thủ không dám láo liên nhưng da mặt đỏ ửng đã báo động rằng cô ta đã bán đứng cậu.

Thâu Đêm Suốt Sáng nhìn thấy thế thì cười rộ lên: – “Em giai còn biết xấu hổ nữa... thật là đáng yêu quá chừng...”

... Tiểu Tặc càng đỏ mặt hơn nữa. Tôi giả bộ như không nghe thấy gì hết. Hai mắt đảo quanh nhìn khắp phòng. Ồ... tôi đi tới chiếc bàn trong góc. Khảo ~ nguyên một bàn vàng ròng nha. Thập Tự Thiết Tường Vi đúng là kẻ lăm lăm tiền nhiều của mà. Đáng tiếc, vàng ròng quá nặng, căn bản không thể mang nhiều. Tôi với tay lấy vài thỏi bỏ vào thắt lưng. Lại nhìn khắp nơi, chẳng có cái gì đáng giá nữa. À, ngoài trừ cậu bé đang đứng run rẩy trong góc phòng.

“Nhóc, tới đây.” – tôi ngoắc ngoắc ngón tay.

Cậu bé đi tới trước mặt tôi, bắt an xoắn tay, ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng. Biểu hiện này sao giống vẻ thẹn thùng của thiếu nữ quá vậy? Tôi

cũng đâu phải lang sói gì đâu?! Càng không có cái loại đam mê biến thái kia nha.

“Mở cửa.”

Cậu bé móc một chuỗi chìa khóa, đi tới trước cửa, nom nớp lo sợ mở nó ra. Sau đó, một đoàn người nối đuôi nhau đi ra ngoài. Tôi nhìn một lượt các cánh cửa, quyết định chỉ vào cánh cửa có chữ “trang bị”, ra lệnh.

“Mở nó ra!”

Đi vào bên trong, dạo một vòng, lại đi ra, tôi cái gì cũng không lấy. Có vẻ toàn bộ trang bị tốt đều được đeo lên người của thành viên hết rồi, bên trong toàn là thứ không đáng để mất thôi. Sau đó tôi lần lượt đi vào 3 cánh cửa khác. Thu hoạch lớn. Tôi lượm được một ít khoáng thạch quý hiếm cùng vài được liệu hữu ích.

Sau khi nhét đầy balo, tôi thỏa mãn nhìn Thâu Đêm Suốt Sáng.

“Bang chủ đại nhân, chúng tôi đã đạt được mục đích. Cô sẽ đưa chúng tôi an toàn rời khỏi thành thị này. Về phần cậu bé kia...” – tôi nhìn cậu bé – “... sẽ đi chung với chúng tôi.”

Tôi không muốn để cậu bé ở lại, lỡ cậu đi mật báo thì chúng tôi sẽ không thể cao chạy xa bay.

Thâu Đêm Suốt Sáng không còn lựa chọn nào khác, đành phải tự mình dẫn chúng tôi ra khỏi thành. Còn may hiện tại là buổi tối, hơn nữa hội đấu võ vẫn chưa chấm dứt, rất ít người đi lại trên đường, hai chúng tôi thuận lợi rời khỏi Hoa Đô.

“Tốt rồi, bang chủ đại nhân, chỉ cần đưa tôi đây thôi. Về sau không cần gặp lại.” – tôi nói xong liền cùng Tiểu Tặc giờ tuyệt chiêu chạy trốn, nhanh chóng biến mất giữa bóng tối mênh mông, để lại Thâu Đêm Suốt Sáng với vẻ mặt thật là cổ quái.

“Cô nàng thật thú vị, thiệt muốn trói nàng ta lại để ngược đãi một phen.” – Thâu Đêm Suốt Sáng nhếch mép cười lên, sau đó gọi điện cho đội trưởng đội trinh sát – “Lần trước kêu người điều tra đám người hình như là chủng tộc thần bí nào đó, với mắt đỏ, tóc đỏ, đều mặc một kiểu áo choàng giống nhau, người đã điều tra đến đâu rồi?”

“...”

“Còn chưa điều tra ra?! ... người mau nghĩ biện pháp bắt về một tên, ta muốn tự mình thẩm vấn.”

oOo

Trận đấu hôm nay kết thúc, tôi phá lệ hào phóng một phen, phát cho mỗi thành viên một khối vàng ròng. Mọi người ngạc nhiên nhìn tôi.

“Nhện, cô trúng số độc đắc hả? Hay là đã đánh bài gian lận?”

“Hôm nay, Nhện tỷ và em đi cướp của người giàu chia cho người nghèo.” – Tiểu Tặc ra mặt giải thích.

“Cướp của người giàu chia cho người nghèo?”

“Đúng vậy. Chính là cướp của Thập Tự Thiết Tường Vy, bọn nhà giàu mới nổi để cứu tế cho đám người nghèo là chúng ta.” – Tiểu Tặc ôm khư khư một khối vàng ròng, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc.

“Cái gì?!” – mọi người nhảy dựng lên – “Nhện, đây là chuyện gì xảy ra?”

“Không có gì đâu. Ban đầu tôi định vào kim khố của Thập Tự Thiết Tường Vi trộm ít đồ, không ngờ lại chạm trán bang chủ của họ, thế là trở thành cướp bóc luôn.” – tôi nhún vai nói, đơn giản giống như tôi vừa bóc lột một tên ăn mày chứ không phải đánh cướp lão đại của một bang phái.

“Nhện a~ lần này cô gây họa lớn rồi.” – Đới Trắng Thay Đen bắt đầu dè dặt nhìn tôi.

“Trời ơi, Nhện gây họa còn ít sao... từ từ rồi sẽ quen.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó bĩu môi nói.

“Không cần lo, nhất định Nhện đã không để lộ thân phận. Người ta không có khả năng tìm thấy chúng ta.” – Âm Ảnh hiểu rõ nói.

Tôi cười hắc hắc: – “Tôi xác thực không có bạo lộ thân phận. Chỉ cần tôi không lác lư trước mặt cô ta, Thâu Đêm Suốt Sáng nhất định không thể nhận ra tôi.”

“Vậy cũng không nhất định à. Lỡ hai người đụng mặt trong hội đấu võ thì sao? Tạo hình của Sát Quỷ quá chói, rất dễ bị nhận diện, chỉ cần cô rút cây cung ra, đảm bảo sẽ bị lộ tẩy. Đến lúc đó cô phải làm sao bây giờ?”

“Ách... chuyện này... tôi không biết... đành phó mặc cho số phận thôi. Lỡ như tôi bị người ta đuổi giết, tôi sẽ lui đội, nhất định không liên lụy đến mọi người.” – tôi không muốn bị lộ tẩy nhưng cũng không muốn bởi vì vậy mà phải bỏ quyền thi đấu, không đáng a~

“Thôi đi ~” – mọi người đồng loạt xì bo bo tôi.

Đôi Trắng Thay Đen nghiêm mặt nói: – “Nhện, cô là đoàn trưởng của chúng tôi. Nếu cô có ia bậy thì chúng tôi sẽ giúp cô chùi dích. Cái gì mà lui đội chứ. Tật Phong Lữ Đoàn của chúng ta làm gì sợ ai a~”

“...” – sao tôi nghe câu này cứ là lạ thế nào ấy nhỉ!?! Giống như trong nguyên đoàn đội chỉ có một mình tôi chuyên gây tai họa vậy đó?!!

“Mọi người không cần nhìn tôi, tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi Nhện.” – Âm Ảnh thấy ngũ tặc nhìn mình bằng ánh mắt kỳ quái, nhện không được phải trả lời.

“À...”

oOo

Một vạn người xoay vòng thi đấu rất nhanh kết thúc.

Âm Ảnh vốn thuộc loại trâu bò, hiện giờ buông bỏ chức vụ bang chủ, một thân nhẹ nhàng, thực lực tăng trưởng cực nhanh, đoán chừng hiện giờ có đấu tay đôi với Thiên Hạ Long Quý cũng là một chín một mười.

Về phần tôi, thật không biết tôi gặp phải vận may cút chó kiểu gì, đối thủ cho dù là ác bá hùng cứ một phương khi vào tay tôi đều trở thành tay mơ, bị tôi tùy tiện bắn vài mũi tên liền ợ ra rấm (chết). Tôi triệt để hôn mê luôn, chẳng lẽ trình độ cùi bắp như mấy người này cũng có thể được xưng tụng là tuyệt thế cao thủ hả?

Riêng về ngũ tặc, ngoại trừ Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó, những người khác đều tiến vào top 100. Nói đến nguyên nhân Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó thua trận...

... vào ngày cuối cùng của vòng xoay tua, những người khác đều đã vào top 100, thế là cả đám quyết định đi cõ vũ Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó. Tên này tràn đầy tự tin bước lên võ đài, đến khi nhìn thấy đối thủ đứng ở phía bên kia, hần liền cảm nín, cõi lòng tan nát. Bởi vì đối thủ của hắn chính là... Thiên Hạ Long Quý. Chúng tôi an ủi hắn, dù sao hắn cũng đã ngã một cú rất đẹp.

“Không phải thực lực của tui không đủ, mà là tai họa trời giáng khó tránh khỏi. Tui đành liệt yêu cầu hủy bỏ quy định làm tạp dịch cho cả đội nếu không thể vào top 100.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó khẳng khái nói.

“Miễn bàn!” – Cả đám cũng khí khái đáp lại.

Chính vì vậy, ở kỳ thi đấu xoay tua của top 100, Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó trở thành bộ phận hậu cần của cả bọn, phụ trách rót trà bưng nước, bổ sung đạn dược, thu thập tin tức, tìm hiểu tình báo.

Hôm nay là ngày thi đấu của top 100. Các sân đấu đã được thanh lọc, chỉ chừa lại 50 cái. Bởi vì là cao thủ của top 100 đấu nhau, tỷ lệ rút đài tăng mạnh. Cho nên lần này hệ thống sử dụng quy chế “2 lần cơ hội”, nghĩa là nếu thua lần đầu, người chơi sẽ rơi xuống tổ bại trận để đấu tiếp. Chỉ cần lọt vào top 10 của tổ bại trận thì vẫn có cơ hội để vào vòng trong.

Rút thăm vòng xoay tua thứ nhất rất nhanh có kết quả, tôi không thể chờ đợi được mở bảng thông tin của mình ra xem.

“Con bà nó!” – tôi đọc thông tin, nhện không được chửi bậy.

“Làm sao? Làm sao? Chẳng lẽ cô đụng tới Thiên Hạ Long Quý rồi?” – cả đám lo lắng hỏi thăm.

“Nếu là Thiên Hạ Long Quý, tôi sẽ không chửi bậy, trực tiếp ngoan ngoan tiến vào tổ bại trận.” – tôi phiến muộn trả lời.

“Vậy gặp ai?”

“Thảo Hoa Mai!”

“Á á...” – mọi người đều thất sắc.

Người mà chúng tôi không muốn đối đầu nhất trong kỳ thi đấu chính là bằng hữu. Cứ nghĩ xem, nếu trên sân đấu, tôi lại dùng mấy thủ đoạn đê tiện bỉ ổi kia để đối phó với Thảo Hoa Mai, đến khi thoát tuyến tôi sẽ bị bà hành hạ cho đến chết đó.

“Nhện, vậy cô định đánh thế nào?” – mọi người lo lắng hỏi. Ai cũng biết mấy chiêu số bản mệnh của tôi không thích hợp để đối phó với bằng hữu.

“Tôi không biết. Cứ đi một bước tính một bước vậy.” – tôi thờ dãi, bước lên sân đấu.

“Sầu a~ sao bọn mình xui xẻo như vậy. Ngay trận đầu đã đụng nhau rồi.” – Thảo Hoa Mai đã đứng đợi ở phía bên kia của sân đấu, vẻ mặt phiến muộn y như tôi.

“Có lẽ Bàn Cổ đại thần thấy bọn mình nhàm chán quá cho nên mới tạo kinh hi cho chúng ta. Giờ tính sao? Bà muốn đấu thế nào?” – nếu không có biện pháp cứu vãn, vậy chỉ có thể đấu đá thôi.

“Bà biến thái như vậy, tui mới không muốn đánh với bà nha.” – Thảo Hoa Mai bĩu môi nói. Toàn bộ chiêu số của tôi, Thú Thú là người rõ ràng nhất.

Toàn bộ trận đấu trước đây của tôi, bà đều theo dõi không sót trận nào. Điều để lại ấn tượng khó phai nhất cho bà dĩ nhiên là mấy loại độc được tự chế của tôi.

“Vậy tính sao giờ? Dù sao chúng ta cũng phải nghĩ ra biện pháp để phân thắng bại chứ?” – tôi đem trọng tâm câu chuyện đẩy trở về.

“Này, hai người có đánh hay không đó, đừng nói nhảm nhiều làm gì.” – khán đài bắt đầu có người xôn xao bàn tán.

Trọng tài cũng đi tới: – “Các người mau quyết định phương thức quyết đấu đi.”

Thảo Hoa Mai nhìn trọng tài, sau đó trừng mắt liếc khán đài, lúc này mới thông thả nói với tôi: – “Bọn mình chơi oẳn tù tì.”

“Được thôi.”

Bịch ~

Ngoại trừ hai đứa tôi, tất cả mọi người đều ngả nhào. Tiếng chửi bậy theo đó bay lên. Có điều, bọn tôi mới không thèm để ý đến lời ong tiếng ve này.

Tôi quay đầu nói với trọng tài: – “Trọng tài, chúng tôi quyết định chơi oẳn tù tì, 3 trận, thắng 2 làm định cục. Được chứ?”

“Hai người... đợi một tý.” – trọng tài ngập ngừng mở bảng quy tắc, đọc kỹ từ trên xuống dưới, lau mồ hôi trán, sau đó mới thông thả nói: – “Trên nguyên tắc là được. Hai người có thể bắt đầu. Nếu có người phạm quy, ta sẽ xử phạt.”

“Con bà nó! Như vậy cũng được. Nếu vậy lão tử lâm trận có thể lựa chọn chạy đua rồi.” – một tên đạo tặc lùn tịt tức giận mắng lên.

“Huynh đệ, người chạy rất nhanh sao?” – những đạo tặc khác hiếu kỳ hỏi.

“Đúng vậy. Ta chính là quán quân chạy đua 100m.”

“Nếu vậy... lẽ hai chúng ta chạm trán, thế thì quyết định thi chạy đi, được không? Cái sân đấu kia đảm bảo dài hơn 100m.” – một đạo tặc cao lớn vui vẻ đề nghị.

“Tốt thôi!” – lùn đạo tặc đáp ứng.

Thật ngu ngốc ~ ta còn chưa lọt vào top 100. Thi đấu cái rắm a ~ Cao đạo tặc khinh bỉ trong lòng.

Thật ngu ngốc ~ ta còn chưa lọt vào top 100. Thi đấu cái rắm a ~ Lùn đạo tặc khinh bỉ trong lòng.

... (tg rảnh ghê)

Trên sân đấu, tôi và Thảo Hoa Mai đều đã vào tư thế. Tôi hiểu rõ Thảo Hoa Mai. Với tính cách của bà, ở lần thứ nhất, nếu không phải ra bao thì là ra kéo. Chỉ cần tôi ra kéo liền không thể thua.

“Bao, kéo, búa!”

Quả nhiên, tên cầm thú này ra bao... haha... tôi nhẹ nhàng thắng ván thứ nhất.

Thảo Hoa Mai nhăn mặt, chuẩn bị cho ván thứ hai. Tôi biết nhất định trong lòng bà đang nghĩ, ván đầu tôi đã ra kéo, ván thứ hai chắc chắn sẽ đổi sang bao hoặc búa, chỉ cần bà ra bao thì sẽ không thất bại.

Thế cho nên, tôi lại ra kéo.

“Oa hahahaha~” – tôi cuồng tiếu một hồi. Thảo Hoa Mai nhìn bàn tay của mình, hận không thể cắn nó một cái.

“A ~~~~” – Thảo Hoa Mai hét dài một tiếng, âm thanh sắc nhọn, phát tiết nỗi hận trong lòng.

“Thực Nguyệt thành, tuyên thủ 51494 thắng trận.” – trọng tài tuyên bố.

Không có tiếng chửi bậy, trên khán đài hoàn toàn yên tĩnh, có lẽ mọi người bị dọa sợ đến ngu người ra. Tôi đắc ý nghĩ, tôi đây chính là thiên tài a~

Tôi và Thảo Hoa Mai kẻ vai sát cánh đi xuống. Thú Thú muốn đi xem trận đấu của Soái Ca, tôi không hứng thú nên trở về chỗ ngồi bắt đầu đường thân. Lúc này, mấy nhân tin của tôi vang lên, là Lam Khải Y gọi.

“Nhện, có người tiến vào cấm địa của Bạch Lang Tộc. Là một tên pháp sư. Hắn đứng ở chỗ mà bạn đã nói, không biết đang làm gì nữa.”

“Pháp sư? Không mang theo đạo tặc sao?”

“Không. Hắn chỉ đi một mình. Đạo tặc trinh sát của tôi vẫn đang theo dõi hắn. Làm sao bây giờ? Muốn giết hắn không?”

Tôi trầm tư suy nghĩ một thoáng: – “Không cần. Trận đấu của tôi đã xong. Tôi chạy tới xem sao.”

Tôi nhắn tin báo cho đội ngũ một tiếng, sau đó chạy tới cấm địa của Bạch Lang tộc.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Nụ Hôn Đầu Đời Của Hồ Loan Phong.

Cơ quan của cái huyết động kia không phải ai cũng có thể phá giải. Tôi một mực trốn trong bóng tối, canh me xem tên pháp sư kia định làm cái gì. Sau 3 giờ đồng hồ, hắn vẫn tư lự đứng ở đó, lâu lâu làm vài động tác kỳ quái. Ngay lúc tôi nhàm chán đến sắp ngủ gục, tên kia đột nhiên lấy ra một pho tượng nhỏ, đặt nó lên tảng đá, sau đó ngồi nhìn pho tượng đến gần người.

Tôi bẻ thất lưng, vuốt 2 chân đang nhức mỏi, quyết định đợi thêm 5 phút nữa, nếu hắn vẫn tiếp tục ngẩn người, tôi liền bay ra giết hắn. Nhưng chính lúc này, tên kia đột nhiên đứng lên, thu hồi pho tượng, chậm rãi đi tới cửa đá, bắt đầu dùng tay gõ nhịp...

Tôi giật mình, nghĩ thầm: – “Tên này đúng là chính chủ a~”

Tôi lập tức tăng tốc, quỷ mị đi theo sau lưng hắn tiến vào sơn động.

Sau khi vào động, tên pháp sư không hề ngó nghiêng xung quanh mà lập tức đi thẳng tới bệ đá đặt Bàn Cổ thủ ấn. Tôi núp sau cái cột đá, chăm chú nhìn hắn. Tên kia đi tới bệ đá, thò tay cầm lấy cái hộp... Bàn Cổ Thủ Hộ Giả vậy mà không xuất hiện công kích hắn. Xem ra, tên này chính là người được chọn rồi. Xí, làm tôi còn tưởng người được chọn phải là nhân vật trâu bò với ba đầu sáu tay nào đó chứ. Không ngờ chỉ là một tên pháp sư không chút tiếng tăm. Nội tâm thì chửi rủa, ngoài mặt thì tôi đã chuẩn bị đầu ra đó.

Tên pháp sư cầm cái hộp nghiên cứu cả buổi, đột nhiên trên mặt tràn ra ý cười, sau đó xoay người đi ra.

Phát sinh chuyện gì? Vì sao hắn lại cao hứng? Tôi nghi hoặc nghĩ trong lòng nhưng tay chân không hề chậm trễ, dùng tốc độ siêu nhân bay xẹt qua bên cạnh hắn, thuận tay cướp luôn cái hộp, sau đó lao ra khỏi động như con gió, biến mất vô tung.

Diễn tả thì hơi dài dòng vậy thôi chứ mọi chuyện chỉ xảy ra trong vòng 2s, Diễm Thái Tử kinh ngạc nhìn bàn tay rỗng tuếch của mình, lúc này hệ thống mới nhắc nhở hắn.

>> Hệ thống: Bạn bị người chơi Lạc Thủy Tri Chu công kích, có 30s phản kích.

Diễm Thái Tử lập tức đuổi theo, ra đến cửa, chỉ thấy sơn cốc trụi lụi, không nhìn thấy bóng dáng của ai khác.

Tôi cướp được cái hộp cũng chẳng vui vẻ gì hơn. Bởi vì hệ thống chỉ nhắc nhở là tôi có được “một cái hộp”. Game thủ đều biết cái loại thông báo này ý nói người chơi còn cần một “cái chìa khóa” nữa mới biết bên trong cái hộp đựng vật gì. Giờ tôi mới hiểu về mặt cao hứng của tên pháp sư kia là sao rồi. Kháng định hắn có một cái chìa khóa, trước giờ không rõ công năng, nhưng hắn không đem theo bên người.

Thế là hiện giờ, tôi có cái hộp, hắn có cái chìa khóa. Ai cũng không đạt được Bàn Cổ thủ ấn. Tôi không hề có ý muốn đi cướp cái chìa khóa kia. Chuyện tranh đoạt thiên hạ là việc của nam nhân. Với tôi mà nói, chỉ cần không ai đạt được cái thủ ấn này, không ai có thể uy hiếp đến sự cân bằng của trò chơi là được. Hơn nữa, nhiệm vụ của tôi chỉ yêu cầu đến mức này mà thôi. Không biết nhiệm vụ tiếp theo là gì nhỉ? Tôi nhện không được bay nhanh về Tô Nhiếp thành.

“Không có chìa khóa, chúng ta cũng không có biện pháp mở nó ra.” – Huyền Phong nhìn cái hộp, lắc đầu.

“Vậy cũng đâu có sao. Chỉ cần không để bọn Bạch Lang tộc cướp được nó là tốt rồi.” – Lưu Tinh phát tay tùy ý nói.

Phạm Lộ nhìn tôi thật sâu: – “Ta lại có cảm giác cái chìa khóa kia sớm muộn gì cũng sẽ vào tay Tri Chu. Cứ để cho nàng giữ là được. Vật này rơi vào tay người khác chỉ có thể mang đến tai họa.”

“Ừ.”

Cứ như thế, bảo vật thống nhất đại lục, dưới sự vô trách nhiệm của 3 NPC nào đó, trực tiếp rơi xuống tay của Nhện. Nhưng đây rốt cuộc là bất hạnh hay là may mắn?

Lại sở hữu thêm một kiện đồ vật vô dụng, tôi thở dài đi đến ngân hàng tư nhân, cất nó đi. Tôi thở dài, nhiệm vụ này rốt cuộc làm sao làm tiếp đây? Chẳng lẽ tôi phải đi đoạt cái chìa khóa kia, sau đó dùng Bàn Cổ thủ ấn thống nhất đại lục sao? Chuyện này cũng quá không hợp thói thường đi à nha~

Nghĩ không ra, tôi dứt khoát không nghĩ nữa. Tôi quay lại sân đấu cho kỳ xoay tua thứ hai. Thắng trận dễ dàng. Lúc đi xuống, không ngờ tôi nhìn thấy Hồ Loan Phong trong đám người. Đồ mờ mờ ~ tôi giả vờ như không thấy, quay đầu định chuẩn đi.

“Nhện ~ Nhện ~”

Haiz ~ Bàn Cổ đại thần không nghe lời cầu nguyện của tôi nha.

Hồ Loan Phong mắt sáng như sao, nhìn thấy bóng dáng của tôi, thế là dùng cái loa công suất lớn để gọi tên tôi. Nếu còn làm bộ nữa thì quá già đời rồi, tôi đành quay đầu nhìn hấn.

“Kiểm tôi có chuyện gì?” – tôi tức giận.

“Hắc hắc...” – Hồ Loan Phong chà tay – “Trận đấu của anh sắp bắt đầu rồi. Em là tới xem sao?”

Có quý mới muốn xem a~ tôi mắng thầm. Nhưng, một thủy thuật sĩ còm cõi như hấn mà cũng có thể đánh lên top 100 đúng là chuyện ngoài ý muốn nha. Bởi vì thủy hệ thuật sĩ trải qua vòng thi đấu vạn người, bị xoay vần trong nước lũ, đa phần đã bị cuốn trôi, rơi rớt lại vài người thì chính là lòng phượng vẫy rồng nha. Nói trắng ra là bọn thủy thuật sĩ trong top 100 so với khổng long còn quý hiếm hơn.

Tôi đành trả lời qua loa: – “Đúng vậy. Tôi đến nhìn xem anh sẽ bị người ta hành hạ ra làm sao.”

Nghe tôi nói, vẻ mặt cao hứng của Hồ Loan Phong liền ảm đạm: – “Anh... anh rất mạnh đó.”

“Vậy sao?” – tôi nghi hoặc quan sát hấn – “Sao tôi cảm thấy trận này anh nhất định sẽ thua, sẽ rớt xuống tổ bại trận.”

“Nhện, rốt cuộc là em muốn cò vũ anh hay là muốn làm anh nhụt chí vậy? Chẳng lẽ anh không có tiền đồ như vậy sao?” – Hồ Loan Phong có chút hối hận đã đứng đây nói chuyện nhảm với Nhện, sự tự tin của hấn bị đã kích trầm trọng.

Tôi nhún vai: – “Có tiền đồ hay không cứ đánh một trận thì biết. Tôi cá anh sẽ thua.”

“Hà!?” – Hồ Loan Phong cảm thấy có một cỗ nhiệt khí bay thẳng lên đỉnh đầu, tim đập gia tốc, có chút choáng váng, nghiêng răng nói: – “Được. Anh với em cá. Nếu trận này anh thua, anh sẽ cho em 10 vạn lượng.”

“Được.” – trong bụng tôi cười đến rút gân. Người này đúng là ngây thơ nha, nói đánh cuộc mà lại không phân định nếu tôi thua sẽ phải chung cái gì. Haha... xem ra hấn đã bị tôi chọc giận rồi. Đánh cuộc không lỗ vốn kiểu này tôi vì sao phải bỏ qua chứ. Thế là tôi tìm một vị trí trên khán đài, ngồi xuống theo dõi trận đấu.

Hồ Loan Phong bước lên sân đấu, đầu óc dần tỉnh táo lại, lúc này mới nhớ tới bản thân chưa đề ra yêu cầu nếu Nhện thua phải thế nào. Hấn quay người định đi xuống, không ngờ bị trọng tài đưa tay ngăn lại, bởi vì đối thủ của hấn đã đến.

Tôi nhìn thấy đối thủ của Hồ Loan Phong liền chấn động, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu là... chạy trốn. Không phải bởi vì người đó đáng sợ. Mà bởi vì người đó chính là phó bang chủ của Thập Tự Thiết Tường Vi, pháp sư chuyên mặc áo đen – Sứa Bảo Bảo. Tôi đương nhiên không sợ người này, tôi là sợ một người khác, bang chủ của họ, Thâu Đêm Suốt Sáng.

Nghĩ đến đây, tôi liếc mắt nhìn bốn phía. Quả nhiên, cách đó không xa chính là đội cổ động của Thập Tự Thiết Tường Vi. Thâu Đêm Suốt Sáng, Miêu Điện Hạ lẫn Tím Huyền đều có mặt. Tôi vội vã quay mặt đi. Từ sau cái lần đánh cướp kia, tôi liền đổi khăn che mặt. Hy vọng cô ta không nhận ra tôi.

Sứa Bảo Bảo nhìn Hồ Loan Phong liền cao hứng nói: – “Ca ca, anh thật đẹp trai a~”

Hồ Loan Phong có chút xấu hổ đỏ mặt cúi đầu. Tôi thì đỏ mặt cười trong lòng. Đúng là chị em nhà một giuột, ngay cả lời mào đầu cũng y chang nhau. Hy vọng Hồ Loan Phong nhận ra trên đầu chữ sắc là một thanh đao. Nếu không, hấn liền tiêu đời.

Hồ Loan Phong có lẽ chưa từng được ai khen qua, trên mặt lộ ra nét hưng phấn: – “Làm gì có, mỹ nữ, em quá khen rồi.”

“Anh đẹp giai, anh tên là gì. Em gọi là Sứa Bảo Bảo.” – Sứa Bảo Bảo nháy mắt, vút ra một cái mị nhãn.

Không thể nào?! Hai chị em nhà này không lẽ đều dùng chiêu “quyến rũ” để đánh bại địch nhân sao?

“Anh là Hồ Loan Phong.” – trung thực trả lời.

Tên này đúng là trai tân chưa từng nói chuyện yêu đương. Đứng trước mỹ nữ liền luống cuống tay chân, không biết phải làm sao. Có điều, tên này vẫn giữ vững phong độ thân sĩ, chỉ đứng xa xa, cười thân thiện chứ không xáp đến gần.

“Em có thể gọi anh là Tiểu Hồ không?” – Sứa Bảo Bảo thấy vút mị nhãn không có hiệu quả, liền chớp mắt, bắt đầu phóng điện.

“Có thể.” – Hồ Loan Phong thấy Sứa Bảo Bảo cứ chớp mắt liên tục, không biết đây là ý gì. Hấn ngó nghiêng xung quanh, vô tình hữu ý nhìn về phía tôi, sau đó không chịu rời mắt đi.

Ánh mắt của hấn là ý gì đây? Chẳng lẽ... không thể nào! Tôi kinh ngạc nhìn Hồ Loan Phong. Đó là ánh mắt thâm tình. Trời ạ... tên này đã trưởng thành rồi, vì sao còn giống nam sinh cấp 2 vậy, bày đặt dùng ánh mắt thâm tình để bày tỏ nữa. Tôi dở khóc dở cười nhìn hấn. Được rồi, về sau cứ giả bộ như không biết gì mới tốt.

Sữa Bào Bào nghe Hồ Loan Phong trả lời thì cao hứng gật đầu: – “Vậy chúng ta bắt đầu thôi. Nói trước nha, em rất lợi hại. Nếu không cẩn thận đánh bại anh, em sẽ mời anh ăn cơm để đền bù nhé.”

Nói xong, Sữa Bào Bào rút vũ khí ra, là một cây roi.

Bịch ~ tôi té.

Người này không phải là pháp sư sao? Thế nào lại dùng roi làm vũ khí? Nghĩ tới sở thích biến thái của Thâu Đêm Suốt Sáng, tôi lại run rẩy, không lẽ nguyên cái bang hội nữ nhân này đều có sở thích biến thái kia hả?

Hồ Loan Phong nhìn thấy cây roi cũng hoảng sợ. Có điều, hắn là người từng trải, cho nên chỉ thoáng kinh ngạc một chút rồi thôi. Hắn móc pháp trượng ra, về mặt trở nên nghiêm túc.

Kỹ thuật chiến đấu của pháp sư rất mạnh, luôn nắm chắc tình huống trên chiến trường, biết cách lựa chọn pháp thuật phù hợp, nắm chắc thời cơ để ra tay. Thế cho nên, vừa vào trận đấu, 2 người đều rất ấn ý mở ngay thuẫn giáp, sau đó bắt đầu ngâm xướng chú ngữ.

Tôi nhìn màu sắc thuẫn giáp của 2 người liền cười lên. Hồ Loan Phong là thủy thuật sĩ, lưu ly thuẫn của hắn có xác suất phản xạ ma pháp công kích, đấu với pháp sư đúng là chiêu số phòng ngự thực dụng. Mà Sữa Bào Bào mở hỏa thuẫn, không ngờ cô ta chính là hỏa pháp sư. Tình huống trước mắt thật đúng với câu nói “thủy hỏa bất dung” (nước với lửa không thể hòa hợp), không biết là nước dập tắt lửa hay là lửa thiêu đốt làm nước bốc hơi a~ Tóm lại là có trò hay để xem. . . haha. . . Tôi hào hứng thay đổi dáng ngồi, hưng trí bừng bừng xem trận đấu, hoàn toàn quên bằng chuyện có một đám thành viên của Thập Tự Thiết Tường Vi đang ở gần bên.

Hiệp 1, Sữa Bào Bào niệm xong chú ngữ trước, hỏa chú ngữ phát động nhanh hơn thủy chú ngữ. Về điểm này, Hồ Loan Phong phải ăn chút thiệt thòi nhỏ. Sau khi chú ngữ chấm dứt, cây roi trong tay Sữa Bào Bào vung lên, từng đóm hỏa diễm xuất hiện xung quanh cô ta, chúng dần dần lớn lên, nở rộ thành những cánh hoa lửa, im lặng múa lượn trên không.

Sữa Bào Bào quát roi, toàn bộ hoa lửa chia làm 4 tổ, xoay tròn, hướng về phía Hồ Loan Phong mà tấn công. Tôi ngồi trên khán đài phía xa mà còn cảm thấy được sức nóng tỏa ra từ hỏa táng. Hồ Loan Phong không thèm để ý, tiếp tục đọc chú ngữ. Nhiều đóa hoa lửa đụng vào lưu ly thuẫn liền biến thành một màn khói xanh, tiêu biến trong không khí.

Không ngờ Hồ Loan Phong đúng là có chút thực lực nha, có thể luyện thuẫn giáp đến trình độ này. Lực phòng ngự đó chỉ sợ sắp đột phá cảnh giới đại sư rồi a~ Tôi tán thưởng trong lòng.

Sữa Bào Bào vừa rồi chỉ là ra chiêu thăm dò, lúc này lại niệm tiếp chú ngữ, roi vung lên, xuất hiện một mảng ánh sáng màu đỏ. Là ma vũ sĩ!!! Tôi kinh ngạc kêu lên trong lòng. Sữa Bào Bào trông yếu đuối vậy mà lại là ma vũ song tu (2 chức nghiệp). Xem ra Hồ Loan Phong gặp phiền toái rồi.

Tôi quay đầu nhìn Hồ Loan Phong, thiếu chút té xỉu. Tên này còn chưa đọc xong chú ngữ. Đây là kỹ năng gì? Cần thời gian ngâm xướng lâu như vậy? Chẳng lẽ là cấm chú? Nhưng cũng phải xem trường hợp chứ? Loại đánh đấm 1 vs 1 này thì dùng cấm chú cái rắm a~

Sữa Bào Bào thấy Hồ Loan Phong vẫn còn đang đọc chú ngữ, liền vung mạnh roi, cái loại thân thủ quát roi kia đúng là có vài nét tương tự với Thâu Đêm Suốt Sáng. Chẳng lẽ đây là tiên pháp vô địch tục tĩu của bang hội bọn họ à?

Ngay lúc cây roi của Sữa Bào Bào đánh lên lưu ly thuẫn, chú ngữ của Hồ Loan Phong cũng vừa kết thúc. Một trận pháp hiện lên trên mặt đất, vô số giọt nước xuất hiện trong không khí, ngưng kết càng lúc càng lớn. Tôi ngồi trên khán đài cũng có cảm giác ướt át.

Tôi choáng ~ Đây chẳng phải là kỹ năng thủy quyền, một trong “thập đại rác rưởi kỹ năng” nổi tiếng sao? Cái kỹ năng này ngoại trừ tăng phúc cho thủy hệ thuật sĩ, suy yếu hóa thuật pháp, làm chậm tốc độ của đối thủ ra thì không có công dụng gì nữa, còn mất thời gian ngâm xướng cực dài. Hồ Loan Phong xuất ra một cái pháp thuật rác rưởi thì làm được cái gì a~

Công kích của Sữa Bào Bào không hề bị ảnh hưởng, vẫn như cũ đánh lên lưu ly thuẫn, thuẫn giáp lập tức bị phá. Hồ Loan Phong dường như đã sớm chuẩn bị, lại mở ra một cái lưu ly thuẫn khác. Đồng thời, hai cái vòi rồng xuất hiện ngay bên cạnh hắn. Có lẽ được thủy quyền tăng phúc nên 2 vòng rồng mập mạp hơn bình thường, rất có uy thế đánh về phía Sữa Bào Bào.

Trong Hồng Hoang, mọi người đều biết, vòi rồng của thuật sĩ chính là công tử bột, trông bề ngoài thì hung dữ vậy chứ chẳng được tích sự gì. Sữa Bào Bào đương nhiên không thèm để ý cái chiêu công kích cực thấp này. Xoay tròn cây roi, che kín cơ thể không chừa kẽ hở nào, lao thẳng vào phạm vi công kích của Hồ Loan Phong.

Ma vũ song tu có một yếu điểm, đó là nếu không biết phân phối điểm thuộc tính sẽ rất khó luyện kỹ năng. Quan trọng hơn là, ma vũ song tu rất khó lựa chọn vũ khí phù hợp. Cây roi của Sữa Bào Bào mặc dù là ngân khí nhưng không phải là ma khí, trang bị không đúng chuẩn nên lực công kích không mấy cao. Đánh xuống Hồ Loan Phong vài lượt, tên kia vẫn sinh long hoạt hổ nhảy chơi chơi như thường. Nếu đổi lại là Thâu Đêm Suốt Sáng, có lẽ Hồ Loan Phong đã bị roi quát cho chết tươi từ đời tám hoánh nào rồi.

Lúc này, Hồ Loan Phong không còn lạc quan nữa, đáng về đã có chút uể oải. Hắn nhìn ra được đối thủ là hỏa pháp sư, cho nên toàn bộ chiến thuật của hắn đều nhắm vào hỏa pháp. Nhưng hắn lại không ngờ người ta còn là ma vũ sĩ. Nếu là ma vũ sĩ bình thường, người ta sẽ mặc chiến bào, tăng cao phòng ngự, nhưng em gái này lại mặc pháp bào, làm cho hắn nhận định sai lầm, kế hoạch tác chiến đánh ngâm nước nóng. Một thuật sĩ mà không có kế hoạch thì rất khó đi đến thắng lợi. Nếu là chiến sĩ thì còn có thể liều thân công kích vật lý, nhưng hắn là thuật sĩ thì lấy cái gì liều, chẳng lẽ cầm trượng đi tới gõ chết đối thủ sao?

“Tiểu Hồ, em sắp dùng tuyệt chiêu nha~” – Sữa Bào Bào cười tươi nói.

Cây roi vung lên, lại là một chiêu liễu kích, hỏa roi phá tan thuẫn giáp, cây roi thuận đà quán lên cần cổ của Hồ Loan Phong. Tên này sợ tới mức đứng im không dám nhúc nhích. Nói giỡn. Người chơi không sợ chết nhưng lại sợ phải chết trong hình dạng khó coi nha. Tục ngữ nói “đầu có thể đoạn, tóc không thể đoạn”, nếu hấn bị đối thủ cắt đứt đầu thì thiệt là mất mặt á.

Sữa Bào Bào đem thân hình dán lên người Hồ Long Phong, áy náy nói: – “Em biết anh là thủy thuật sĩ, lần này không cẩn thận khi dễ anh rồi. Anh phải tha thứ cho người ta nha. Để tỏ lòng áy náy, em sẽ tặng anh một nụ hôn~”

Nói xong, Sữa Bào Bào lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai chu cái miệng nhỏ nhắn ị vào môi của Hồ Loan Phong. . .

. . . cả khán đài chìm vào yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng hô hấp của người ngồi xa 10m.

Hồ Loan Phong bị dọa đến choáng váng. Thẳng đến lúc trọng tài tuyên bố Sữa Bào Bào thắng trận, hấn mới ý thức được nụ hôn đầu đời của mình đã bị em gái pháp sư lần đầu gặp mặt này cướp mất. Hơn nữa, bởi vì bản thân đang kinh ngạc cho nên không biết rốt cuộc nụ hôn kia có cảm giác gì. . . trời ơi, hấn lỗ vốn rồi.

Tôi ngồi trên khán đài cười lăn lộn như bị động kinh. Một trận đấu có thể đánh thành như vậy thiệt là mới thấy lần đầu a~

“Xin chào, chúng ta lại gặp mặt.” – một âm thanh quen thuộc vang lên, tôi nghi hoặc quay đầu.

Má ơi!!! Là Thâu Đêm Suốt Sáng. Cô ta đã nhận ra tôi?!! Không thể nào. . . Yêu Hồ tộc mọi người đều ăn bận giống nhau, chỉ cần tôi không lấy Sát Quý ra, cô ta tuyệt đối không thể nhận ra. Chẳng lẽ đây là thăm dò? Trong đầu tôi loạn chuyển một loạt ý nghĩ, sau đó giả bộ nghi hoặc hỏi: – “Chúng ta quen nhau sao?”

“...” – Thâu Đêm Suốt Sáng cẩn thận nhìn tôi cả buổi – “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người. Nhưng mà có thể cho tôi mạo muội hỏi một câu không. Bạn là chủng tộc gì vậy?”

Tôi lắc đầu: – “Pháp luật của chủng tộc có quy định, tôi không thể cho người ngoài biết. Xin lỗi.”

Câu nói dối này tôi dùng không biết bao nhiêu lần, nói ra cực kỳ thuận miệng.

Thâu Đêm Suốt Sáng có vẻ đã tin tưởng: – “À, là tôi đường đột.” – cười áy náy rồi đi.

Tôi nhìn theo Thâu Đêm Suốt Sáng, đột nhiên một bóng dáng quen thuộc tiến vào tầm mắt. Đó không phải là tên pháp sư vừa bị tôi đoạt mất Bàn Cổ thủ ấn à? Hấn cũng thuộc top 100 sao? Tôi hiếu kỳ liền đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ai Lừa Gạt Ai

Tôi đi theo tên pháp sư kia vào sân đấu. Đối thủ của hấn đã sớm đợi ở trên sàn. Không ngờ lại là người quen. . . hắc hắc. . . bang chủ Lầu Nhỏ, lão đại của Bất Diệt Thần Thoại. Lầu Nhỏ nhìn thấy tôi thì nở nụ cười thiện ý làm tôi thấy ngượng ngùng gì đâu. Nhớ ngày đó, tôi thiếu chút nữa đã hại anh ta cửa nát nhà tan. . . haiz. . . ngẫm lại, ngày xưa tôi có hơi cà chớn. Thế là để bù đắp, tôi đưa tay lên, làm cái động tác khích lệ anh ta cố gắng lên.

Tên pháp sư không chọn sủng chiến, Lầu Nhỏ đồng ý. Trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu. Nhưng ngay lúc này, tên pháp sư lại rút ra một quyển sách. Khán giả trở mất kinh ngạc. Trọng tài nghiêm mặt nói.

“Trên đấu trường, cấm sử dụng đồ vật không liên quan.”

Tên pháp sư không hề kinh hoàng, rất thông dong nói: – “Trọng tài, trí nhớ của tôi không tốt, đây là bút ký ghi lại các chú ngữ tôi đã học qua, không có nó thì tôi không thể nào chiến đấu được.”

Bịch ~ mọi người đều té.

Đồ mờ hôi ~ Đúng là trên đời chuyện kỳ lạ gì cũng có thể xảy ra nha. Rõ ràng luyện chức nghiệp pháp sư nhưng lại không thể nhớ chú ngữ, thế mà hấn ta còn có thể tiến vào top 100. Đây là thói đời gì?!! Vì sao tôi đi chỗ nào cũng gặp toàn người biến thái cả. Cái này cũng quá thần kỳ đi à.

Lầu Nhỏ nghe câu kia thì phá lên cười, rút búa ra vung mạnh 2 cái vào ngay tư thế phòng thủ. Mặc dù thoạt nhìn Lầu Nhỏ có vẻ là người “tứ chi phát triển, đầu óc ngu si” nhưng tôi biết, có thể đứng đầu một đại bang hội thì nhất định không phải là người đơn giản. Lầu Nhỏ sẽ không vì biểu hiện yếu kém của đối phương mà khinh địch. Bởi vì anh ta biết, phạm là người lọt vào top 100 đều không phải newbie.

Lầu Nhỏ là cuồng chiến sĩ. Chức nghiệp này khác chế pháp sư, cho nên bản thân anh ta vừa vào trận đấu đã có thiên thời rồi. Cuồng chiến sĩ có tốc độ nhanh, công kích vật lý mạnh, kháng lực cao như xe tăng bọc thép. Chỉ cần Lầu Nhỏ sử dụng chiến thuật khí thể chẻ tre thì thế nào cũng chiếm được thượng phong.

Lầu Nhỏ rất cẩn thận, vẫn không quên mở lên đầu khí, đề cao tốc độ của mình. Khi chiến đấu với pháp sư, chỉ cần bạn có thể đánh thắng tới trước người của hắn trước khi hắn đọc xong chú ngữ thì nghĩa là bạn đã có 50% thắng lợi.

Là lão đại của một đại bang hội, Lầu Nhỏ đương nhiên có rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Anh ta không hề hoa hòe hoa sói, chẳng cần tuyệt kỹ hoa mỹ gì, sử ngay một chiêu trùng kích liền có thể kéo ngắn khoảng cách giữa hai người.

Pháp sư mặc dù đã mò ra lối thuận nhưng không có khả năng chịu được một kích của cuồng chiến sĩ. Chú ngữ đầu tiên của hắn còn chưa đọc xong mà công kích đã đến ngay bên người rồi. Trận đấu này, nhìn thế nào thì cũng thấy Lầu Nhỏ chiếm ưu thế.

Nhưng sự thật luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Khi Lầu Nhỏ giương búa từ trên cao giáng xuống, với ý đồ chẻ pháp sư ra làm hai mảnh như bở củi thì chính lúc này chú ngữ của pháp sư cũng vừa hoàn thành. Một đạo thiên lôi thô ráp từ trên trời giáng xuống, bổ ngay đỉnh đầu Lầu Nhỏ. Trúng phải lôi kích sẽ bị tê liệt trong thời gian ngắn, mà trong cái chớp mắt này, pháp sư đã chạy khỏi phạm vi công kích của Lầu Nhỏ. Sau đó hắn lại bắt đầu ngâm xướng chú ngữ. Lần này chú ngữ rất ngắn, rất nhanh đã đọc xong. Trên không trung xuất hiện 4 con rắn, đầu cắn đuôi nhau tạo thành một vòng tròn vây Lầu Nhỏ ở bên trong.

Vừa rồi pháp sư cũng không phải thoát thân an toàn. Hắn mặc dù thoát được công kích chính diện nhưng vẫn bị đầu khí tổn thương. Nếu không phải Lầu Nhỏ dồn đầu khí vào tốc độ, thì có lẽ một kích kia đã khiến hắn phải nhận thua.

Pháp sư bình tĩnh ăn được, bắt đầu chuẩn bị kỹ năng chiêu bài của giới pháp sư – vạn kiếp bất phục.

Tên này không phải là người bình thường nha. Trận đấu hung hiểm như vậy mà từ đầu tới cuối vẻ mặt của hắn đều không gợn sóng, giống như trận đấu này căn bản không đáng để vào mắt. Tội đột nhiên có dự cảm, tên pháp sư có diện mạo bình thường này sẽ tiêu diệt Lầu Nhỏ ngay hôm nay, trong trận đấu này. Nghĩ đến đây, tôi không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Lầu Nhỏ trước kia nằm trong top 10 của bxl thực lực. Nói như vậy, thực lực của tên pháp sư này còn cao hơn... gr gr... tôi đã cướp Bàn Cổ thủ ấn trên tay hắn, vậy sau này phải cẩn thận đề phòng rồi. Nhìn vẻ mặt cao thâm liền biết tên kia không phải là người hiền lành gì cho cam.

Trên sân đấu, Lầu Nhỏ nhìn ra được tên pháp sư đang niệm chú ngữ cao cấp bởi vì trong không khí bắt đầu xuống hiện những đốm lửa nhỏ màu trắng sáng. Sau đó chúng giống như bị hấp dẫn, bắt đầu xoay tròn bay nhanh về phía pháp sư, cuối cùng biến thành nguyên tố ngưng kết trên đầu pháp sư. Nếu một kích này phát ra, nhất định có thể nghịch chuyển cân khôn. Lầu Nhỏ không thể để điều đó xảy ra. Anh ta ngưng tụ đầu khí vào tốc độ và trên cán búa, vọt nhanh tới trước mặt pháp sư, đâm thẳng vào ngực đối thủ.

Đôi chân của pháp sư sử dụng một bộ pháp cổ quái nào đó, nhẹ nhàng tránh được, trong miệng vẫn không ngừng niệm chú ngữ. Lầu Nhỏ không sót ruột, mượn đà quán tính để xoay trở cán búa, lại một lần nữa đem pháp sư tiến vào phạm vi công kích của mình.

Tôi ngồi trên khán đài liên tục cảm thán, không hổ là đại cao thủ của top 10 a~ Tốc độ phản ứng và năng lực ứng biến đúng là cường đại. Lần này tên pháp sư hết đường né tránh rồi.

Thân thể pháp sư gầy yếu chính là một nhược điểm, cho dù có muốn tránh thì cũng vô lực để làm. Trúng một búa, huyết gân cạn kiệt, pháp sư vẫn bình tĩnh như trước, trên mặt lại hiện lên một nụ cười nhạt. Tôi vừa nhìn thấy, đáy lòng liền lộp cộp kêu một tiếng. Tôi biết vì sao hắn lại cười, bởi vì chú ngữ của hắn đã đọc xong. Lần đầu Lầu Nhỏ trúng một đạo lôi kích là công kích bình thường, làm trong lúc vội vàng để tìm đường sống trong chỗ chết, chứ không hề sử dụng hiệu ứng kỹ năng. Mà một kích lần này là việc làm hắn đã chuẩn bị tỉ mỉ cả buổi trời. Nói như thế, không phải Lầu Nhỏ lần này liền xong đời rồi!?

Game thủ đều biết, lối hệ pháp thuật là kỹ năng phá giáp phòng ngự có tỷ lệ trúng cao nhất. Chức nghiệp chiến sĩ có ma pháp kháng không cao, nếu trúng phải một kích này thì nghĩa là đã đi tong nửa cái mạng.

Sự việc xảy ra không tệ hại như tôi tưởng.

Lầu Nhỏ vừa vận cũng nhìn thấy nét cười đắc ý của đối thủ. Anh ta lập tức có phản ứng. Ngay lúc mọi người đều nghĩ rằng Lầu Nhỏ sẽ bị sét đánh cho hồn phi phách tán thì anh ta lại ngửa đầu hét lớn, một tầng nguyên khí màu trắng sữa liền xuất hiện, bao bọc anh ta ở bên trong. Công kích của vạn kiếp bất phục liền giảm đi một nửa.

“Nguyên khí thuần?!” – một tay chiến sĩ ngồi bên cạnh tôi kinh ngạc la lên đầy hâm mộ.

Nguyên khí thuần là kỹ năng phòng ngự chung cực (cuối cùng), ngay cả Âm Ảnh cũng chưa luyện đến cái chiêu này. Không ngờ Lầu Nhỏ im im vậy mà lại có thực lực biến thái dường này. Nguyên khí thuần chính là bổ khuyết của cái nhược điểm ma pháp kháng cực thấp của chiến sĩ.

Xem ra trận đấu này thắng bại khó dò a~

Trên khán đài, bang chúng của Bất Diệt Thần Thoại hoan hô ầm ĩ, cổ vũ bang chủ của họ cố gắng lên. Tôi móc ra 2 cái bông gòn nhét vào lỗ tai, quá ồn ào a~

Trên sàn đấu, cả 2 người đều chưa ai chiếm được tiện nghi, mỗi người đều bị trúng một kích, mạng sống như tờ giấy mỏng (ý nói máu còn ít). Có điều, Lầu Nhỏ da dày thịt thô, trảng diện chung là anh ta đang chiếm ưu thế. Nhưng bởi vì anh ta vừa tiêu hao nguyên lực quá lớn, tôi nghĩ ngờ anh ta không thể lập tức sử dụng kỹ năng khác.

Tên pháp sư thì còn đầy ma pháp nhưng kỹ năng bình thường không thể làm gì nguyên khí thuần, muốn thắng lợi hẳn phải dùng pháp thuật cao cấp, mà loại pháp thuật này có thời gian niệm chú rất dài, trong tình huống hiện tại, nếu hẳn tốn thời gian niệm chú, Lầu Nhỏ đã có đủ thời gian để chặt chém hẳn n lần.

Lầu Nhỏ biết với tình hình trước mắt thì không thể để cho pháp sư niệm chú, thế là anh ta ăn ngay mấy viên dược, sau đó vung búa lao tới.

Pháp sư không phải newbie, sử dụng vài pháp thuật thuần đi nhỏ để né tránh và trì hoãn thời gian. Hắn cất cái bút ký đi, lôi ra một vật gì đó màu đen cầm trên tay.

Tôi tập trung nhìn kỹ... dech... chính là pho tượng nhỏ lúc trước ở cấm địa Bạch Lang tộc. Không lẽ đây là binh khí pháp bảo gì đó hay sao? Nếu không vì sao hắn lại lôi ra vào lúc này?

Pho tượng tỏa ra một tầng hắc sắc nhân nhật, bay phiêu phiêu ngay trước mặt tên pháp sư. Bàn tay của hắn tạo thành một cái thủ ấn kỳ quái, sau đó thấp giọng tụng một câu: – “Si Mị Võng Lượng, Bát Phương Triều Bái.”

Hắn vừa dứt lời, bầu trời đang trong xanh đột nhiên biến thành đen kịt, từng trận gió lạnh thổi tới, rất nhiều bóng đen lơ lửng xuất hiện trên đấu trường. Ngay lập tức, sàn đấu trống trải vừa rồi liền đầy ắp những bóng quỷ lác lư. Không khí đột ngột hạ thấp khiến mọi người đều run lấy bầy. Nét mặt Lầu Nhỏ cực kỳ ngưng trọng.

Tôi đoán tên pháp sư này cũng có đặc thù chức nghiệp. Lại có thể đưa tới một đồng quỷ hồn làm trợ thủ, thật đúng là... khoan đã, quỷ hồn... chẳng lẽ tên kia là Thông Linh Sư?

Nghĩ tới khả năng này, đầu óc của tôi lập tức vận chuyển. Tên kia không biết tôi là người đã cướp cái Bàn Cổ thủ ấn của hắn. Chỉ cần tôi không để lộ danh tánh với hắn thì có thể dễ dàng đàm phán. Phải nhờ hắn cầu thông một phát với cung linh của tôi, để xem xem làm cách nào đi U Minh giới. Có điều, tên này không phải là người dễ tin. Muốn đàm phán với hắn, tôi phải tốn công phu một phen à nha.

Tình hình chiến đấu sau đó không còn gì để nói nữa. Lầu Nhỏ chính là nỗ lực hết đà. Pháp sư đưa tới rậm rạp quỷ hồn. Nói dễ nghe là bọn quỷ hồn chỉ cần mỗi người dùng một chân thôi cũng đủ đập chết Lầu Nhỏ rồi. Đương nhiên điều kiện đầu tiên là bọn quỷ hồn này phải có chân...

Nói tóm lại, Lầu Nhỏ thua không quá khổ sở, dù sao cũng còn cơ hội thứ hai. Lầu Nhỏ chào tôi xong liền dẫn theo một đám bang chúng đi mất. Tôi vẫn chăm chú nhìn cái tên pháp sư-thông linh sư kia, lặng lẽ theo đuôi hắn.

“Bằng hữu, người đi theo ta đã nửa ngày rồi, có gì muốn nói thì nói đi.” – tới một nơi hẻo lánh, tên pháp sư đột nhiên quay đầu, móc ra pháp trượng, quăng ngay một kích lôi xa.

Tôi không trốn tránh, ngoan ngoãn nhận một kích này, sau đó lôi dược hoàn ra ăn. Pháp sư thấy hai tay tôi trống trơn, không cầm vũ khí thì liền ngừng công kích, chăm chú nhìn tôi.

Tôi chưa nói gì, móc một cái bình sứ đặt xuống đất, lui về sau, hất đầu ý bảo hắn nhận lấy. Pháp sư nhìn bình sứ, lại nhìn tôi, do dự một hồi mới cẩn thận thò tay lấy. Tôi có thể thấy được, hắn cúi người lấy cái bình sứ nhưng tư thế vẫn trong trạng thái chuẩn bị công kích. Tên này đúng là có tâm lý phòng bị nặng nề nha.

Y như tôi dự đoán, tên pháp sư nhìn thấy đồ vật trong bình sứ liền lộ ra vẻ mặt vui mừng, cất cái bình sứ, hắn bình tĩnh nói: – “Bằng hữu, tặng cho ta đồ vật trần quý như vậy là có việc muốn nhờ sao?”

Tôi gật đầu: – “Nếu người thật sự là thông linh sư thì ta đúng là có chuyện muốn nhờ.”

Về mặt tên kia lộ ra nét kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền biến mất: – “Có thể nhìn ra chức nghiệp ẩn của ta, xem ra người cũng có chút kiến thức. Chuyện gì, nói đi. Nếu có thù lao thích hợp, ta sẽ cân nhắc.”

Tôi lôi Sát Quỷ ra. Tên pháp sư thấy tôi móc vũ khí liền lui vài bước, cảnh giác nhìn tôi. Tôi cười ha ha thật vô tội thuần khiết: – “Cây cung của ta là linh khí. Ta muốn nhờ người hồi cung linh của ta vài vấn đề.”

“Linh khí?” – hắn ghen ngào kêu lên. Có lẽ phát hiện bản thân luống cuống, hắn ngượng ngùng đi tới nói ngay vào chuyện làm ăn – “Chuyện này có thể, thù lao 5 ngàn lượng.”

Chỉ cần có thể giúp thì chuyện gì cũng OK. Trong lòng tôi nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ đắn đo khó xử: – “5 ngàn lượng lận à... có thể bớt chút không?”

“Không. Thiếu một văn tiền ta cũng không nhận.” – pháp sư kiên quyết nói.

Tôi thở dài, bắt đầu nhập vai thần giữ cửa, cẩn thận mò trong dây lưng, nửa ngày sau mới lôi ra một đồng bạc vụn, đếm tới đếm lui, chỉ có hơn 3 ngàn lượng. Tôi ngần đầu khó xử nhìn tên kia, thấy ánh mắt của hắn có vẻ thiếu kiên nhẫn liền giả bộ sốt ruột lo lắng: – “Ta... có thể gom đủ, người chờ một chút.”

Nói xong, tôi bắt đầu truyền tin tức vay tiền.

Ngũ tặc nghe tôi hỏi mượn tiền liền thấy kỳ quái. Tài sản của tôi có bao nhiêu tiền họ là người rõ ràng nhất. Mặc dù tôi không tài to khí thô như đại gia Hồ Loan Phong, nhưng vẫn có thể so sánh với đám tài chủ hạng vừa. Không hổ là bạn bè đồng sinh cộng tử, ngũ tặc lập tức đoán ra tôi đang âm mưu chuyện gì đấy. Thế là một chốc sau, Đồi Trắng Thay Đen và Tiêu Tặc chạy tới đưa tiền, còn giả vờ giả vịt chen ép bắt tôi phải ký giấy vay mượn. Tôi thì vừa cầm tiền vừa cúi đầu tạ ơn lia lịa. Thật, đám bọn tôi đúng là diễn viên trời sinh, có thể nhận giải Oscar được rồi luôn.

Tôi cười ngậy ngậy đem tiền đặt trước mặt tên kia: – “Tốt rồi, tiền đã đủ. Ngươi giúp ta nói chuyện a!”

Nhìn dáng vẻ ngu ngốc của tôi, tên kia đã buông lỏng cảnh giác nhưng vẫn bắt mắt với việc tôi che dấu danh tự: – “Bằng hữu, chỉ là trò chơi thôi, có cần phải giấu tên sao?”

Tôi cười hắc hắc, ra vẻ thần bí nói: – “Tôi có thân phận đặc thù, không thể để lộ hành tung.”

Có lẽ biểu hiện của tôi thoát nhìn rất giống mấy tên cuồng tự kỷ hoặc là hậu chứng của người có bệnh tâm thần. Tên kia bữu môi khinh thường một cái, không thèm để ý nữa, bắt đầu câu thông với cung linh.

Một lát sau, hần ngừng đầu hỏi: – “Ta đã câu thông với nó rồi, ngươi muốn hỏi gì?”

Tôi bày ra dáng vẻ trẻ con hiếu kỳ, chạy tới xum xoe, hưng phấn múa tay: – “Hỏi xem nó từ đâu tới?”

“Xi ~ cái này mà cũng hỏi. U linh đương nhiên là từ U Minh giới tới rồi.” – tên kia khinh bỉ nhìn tôi.

Tôi nghe xong liền mừng rỡ trong lòng. Tôi đương nhiên biết cung linh của tôi là từ U Minh giới tới. Phải hỏi ngu si như vậy là để thăm dò hần. Quả nhiên hần biết về U Minh giới.

Nội tâm tôi vui như mở cờ nhưng trên mặt vẫn giả vờ xấu hổ: – “À... cái kia, vậy hỏi xem U Minh giới là địa phương nào?”

Tên kia nghe xong thì tức muốn lách mũi, rống lên với tôi: – “Chuyện đó không cần hỏi nó, ta có thể nói cho ngươi biết. U Minh giới là chỗ của người chết.”

“Chỗ của người chết? Ngươi không cần gạt ta, đừng cho là ta ngu ngốc nha. Ta chết hoài nè, loát một phát liền trở về điểm phục sinh, làm gì đến U Minh giới chứ.” – tôi tiếp tục giả vờ ngốc nghếch. Tôi đủ tự tin, công lực giả ngu của mình có thể gạt được thánh nhân luôn.

Quả nhiên, tên kia muốn phát điên lên, mặt mày dữ tợn: – “Chúng ta là người chơi, chết rồi đương nhiên về lại điểm phục sinh, chỉ có NPC sau khi chết mới có thể đến U Minh giới.”

“Ah ~” – tôi giả bộ bùng tình đại ngộ, trong lòng thì cười muốn rút gân.

Thấy vẻ phòng bị của tên kia với tôi đã hạ xuống mức thấp nhất. Đây chính là thời điểm để vào vấn đề chính. Thế là tôi giả bộ hưng phấn, hoa chân múa tay, hỏi tiếp: – “Vậy ngươi hỏi nó xem làm thế nào để người chơi có thể đi U Minh giới? Ta muốn đi tham quan xem nơi đó trông ra làm sao. Nói không chừng còn có thể lấy được tin tức gì đó để bán cho tờ Hồng Hoang lấy nhuận bút nha.”

Tên kia không thèm trả lời, đáy mắt nồng đậm vẻ khinh bỉ, bắt đầu trao đổi với cung linh.

Lần này thời gian rất lâu, đến lúc tôi gần mất kiên nhẫn mới thấy hần ngừng đầu lên, trầm tư suy nghĩ một lát mới nói: – “Nếu ngươi muốn đi U Minh giới, có thể. Chỉ là phương pháp hơi phức tạp. Phải thu thập 100 loại huyết của yêu vật, đưa cho người dẫn đường ở đầm Hoàng Tuyền, ông ta sẽ đưa ngươi đến Huyết Trì, nhảy vào Huyết Trì chết đuối liền có thể đi U Minh giới, nhưng nghĩa là ngươi phải rót 1 cấp, hơn nữa, không nhất định có cách để trở về.”

Tôi mơ hồ cảm thấy, khẩu khí của tên này có vẻ trầm trọng, giống như hần không muốn tôi đi U Minh giới. Chẳng lẽ hần cũng có nhiệm vụ ở U Minh giới? Sợ tôi hăng tay trên hay sao? Nghĩ tới đây, tôi rất biết thời biết thế mà lắc đầu: – “Luyện một cấp không dễ dàng gì, thôi ta không đi nữa. Ngươi hỏi giúp ta một chút, kỹ năng kèm theo trên cây cung vì sao ta không thể sử dụng? Đây mới là trọng điểm nè.”

Tên kia thấy tôi bỏ ý tưởng đi U Minh giới thì âm thầm thở ra. Hần không ngờ dáng vẻ ám muội này đã lọt vào mắt đen của tôi. Trong lòng tôi cười lạnh, ngươi chờ đấy, nhưng ngoài mặt tôi vẫn vào dáng con ngoan trò giỏi, đợi hần cho đáp án.

“Về kỹ năng, nó nói tư chất của ngươi không tốt, ma pháp quá ít. Cái kia chính là ma pháp công kích, phải có ma lực cực cao mới có tỷ lệ xuất hiện.”

“Ài...” – tôi giả vờ thất vọng, kỳ thật chuyện này tôi đã sớm đoán ra, hỏi ra miệng để thật giả lẫn lộn cho tên kia không phòng bị mà thôi – “Chuyện này... cảm ơn ngươi.”

Tôi vừa nói vừa cầm lấy Sát Quỷ, quay đầu đi ngay. Lúc này, tôi cảm giác được Sát Quỷ trong tay tôi run lên vì phấn nộ. Tôi rùn mình. Cung linh của tôi tức giận? Chẳng lẽ tên kia vừa rồi đã nói dối? Tôi nổi giận rồi, lập tức truyền tin cho Tiêu Dao: – “Tiêu Dao, tôi trả 1 vạn lượng, anh giúp tôi giết một người...”

Mà lúc này, pháp sư-thông linh sư Diễm Thái Tử đang nở hoa trong bụng. Thật là đập phá thiết hại vô mệnh xử, đắc lai toàn bất phí công phu (đi tìm mồn

cả giày sắt cũng không thấy, tự nhiên chẳng tốn chút công phu nào lại có ở trong tay). Không ngờ vô duyên vô cớ hắn lại biết được phương pháp đi U Minh giới. Mặc dù Bàn Cổ thủ ấn mất đi, nhưng chỉ cần hắn đi U Minh giới, lấy tới vật kia, hắn có thể dễ dàng biết được vị trí của thủ ấn. Đến lúc đó, toàn bộ đại lục này sẽ thuộc về hắn... haha... Nghĩ đến thôi đã thấy hưng phấn. Về phần Lạc Thủy Tri Chu... hừ hừ... đến lúc đó sẽ cho ngươi nếm mùi đau khổ. Trong lòng Diễm Thái Tử oán hận nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Làm Lưu Manh Của Tổ Bại Trận Cũng Không Tệ

Hôm nay, tổ thắng trận có 12 người sẽ thi đấu để chọn lấy 10 người, nghĩa là chỉ đào thải 2 người. Mà 12 người này đều là người quen, đều là cao thủ trong cao thủ. Nói thật, với thực lực của tôi thì muốn tiến vào top 10 là chuyện dễ dàng. Nhưng tôi nhìn thấy Thâu Đêm Suốt Sáng và Diễm Thái Tử trong danh sách đối thủ, trong lòng liền chùn bước. Cho nên, 5 phút trước kỳ thi đấu, tôi trọng tài gọi tên điểm danh, tuyên thủ 51494 không hề xuất hiện. Thế là chiếu theo quy định, tuyên thủ vắng mặt, tự động bị phán thua trận. Tôi vô cùng cao hứng đi vào tổ bại trận.

Tổ bại trận sau vài kỳ đào thải, hiện tại tính cả tôi nữa thì có tổng cộng 21 người. Bây giờ là lúc quyết đấu để chọn top 10, đào thải 11 người.

Tôi không rõ hệ thống sẽ sắp xếp xoay vòng thi đấu như thế nào. Hình như sẽ có người “may mắn” phải đánh đến 2 trận, số mệnh “may mắn” này không rõ sẽ rơi xuống đầu ai. Các trận đấu luân phiên kỳ này cũng không do hệ thống tùy cơ lựa chọn nữa mà để người chơi tự rút thăm.

Khi tôi đứng trong hàng ngũ rút thăm, không ngờ dẫn tới vạn dân chú mục.

Hồ Loan Phong, Lâu Nhỏ, Công Chúa, Thảo Hoa Mai, thủ lĩnh sát thủ của Trâu Bò Bang là Mị Ảnh và thư ký của Trâu Bò Bang là Mèo Lười Biếng, Lam Khải Y, Toái Mộng Hàn, Tuyệt Mệnh, Đồi Trắng Thay Đen, Tiêu Dao, hai vị phó bang chủ của Thập Tự Thiết Tường Vĩ, trưởng lão của Huyết Nhạn Các là Soái Tuyệt Thiên Hạ.

Bên trên là những người tôi quen biết đang ở trong tổ bại trận. Nhìn tôi chạy tới chạy lui chào hỏi một đám người sùng sỏ, ai ai cũng trừng mắt mà nhìn, nhao nhao suy đoán xem thân phận của tôi rốt cuộc là ai. Phải biết rằng, những người mà tôi chào hỏi đều không phải là người bình thường. Bọn họ đều là tinh anh trong tinh anh. Nếu tôi chỉ quen biết một vài người thì không có gì kỳ quái, đáng này tôi lại quen biết hết. Chuyện này mới thật là ly kỳ.

Mấy người kia thấy tôi rơi xuống tổ bại trận cũng cực kỳ kinh ngạc. Hồ Loan Phong nhin không được hô lên: – “Đại tỷ, không thể nào, chị trâu bò như vậy, ai có thể đánh chị rơi xuống tổ bại trận? Không lẽ là Thiên Hạ Long Quý?”

Hồ Loan Phong hiện giờ là bang chủ của Huyết Nhạn Các, rất nhiều người biết tiếng, nghe hắn gọi tôi “đại tỷ”, mọi người đều mơ hồ không rõ tôi rốt cuộc là ai. Còn tôi thì cười muốn vỡ bụng ở trong lòng.

“Làm gì có. Tôi cảm thấy tổ thắng trận quá nhiều ngư nhân, không dễ chiếm tiện nghi nên quyết định bỏ quyền thi đấu để xuống tổ bại trận nhìn một chút. Tôi nói này, anh là bang chủ thật là vô dụng nha. Người đánh thắng vào tổ thắng trận không ngờ lại là phó bang chủ. Đúng là dọa người mà.”

Huyết Nhạn Các chỉ có 1 người lọt vào tổ thắng trận, chính là Quý Thủ Lưu. So về số lượng thì Huyết Nhạn Các đúng là ít đến thảm thương.

Nghe tôi nói, Hồ Loan Phong áp ứng không biết phải trả lời làm sao. Lúc này, Sữa Bảo Bảo đứng ở một bên đột nhiên nhảy vào cắt ngang

“Vị tỷ tỷ này, chị là ai? Vì sao lại giáo huấn bạn trai của em? Bạn trai của em chỉ có thể bị em giáo huấn thôi. Những người khác đều không được.” – nói xong liền quàng tay Hồ Loan Phong.

“Ai là bạn trai của cô.” – Hồ Loan Phong sốt ruột muốn đẩy tay ra nhưng không được, hai người liền bắt đầu tranh luận không ngừng.

Tôi nghe mà hồ đồ luôn. Đây là cái gì với cái gì nha? Sữa Bảo Bảo cường hôn Hồ Loan Phong thì tôi nhìn thấy tận mắt. Nhưng mới có một ngày thôi, họ đã phát triển thành một cặp rồi? Chuyện này cũng quá nhanh đi à. Có điều, đây không phải là chuyện tôi cần quan tâm. Tôi nhẹ nhàng rút êm, len lén đi qua chào hỏi bang chủ Lâu Nhỏ.

“Bang chủ Lâu Nhỏ đã lâu không gặp. Từ lúc chúng ta chia tay đến nay, có xảy ra vấn đề trọng đại gì không?”

“Nhờ phúc khí của Tri Chu đoàn trưởng, mọi việc đều thuận lợi, chỉ là có chút mâu thuẫn nhỏ với Triệu Hoán Liên Minh.” – Lâu Nhỏ thâm ý nói. Tên này biết tôi và Triệu Hoán Liên Minh có quan hệ không tệ. Nhưng lúc Triệu Hoán Liên Minh cướp bóc Bất Diệt Thần Thoại, tôi không hề tham dự. Lâu Nhỏ sẽ cho rằng cao tầng lãnh đạo của Triệu Hoán Liên Minh đương nhiên sẽ không cùng 1 người xa lạ bàn luận mấy chuyện trọng đại. Cho nên hắn tin tưởng chuyện cướp bóc đó không thể nào liên quan đến tôi. Chính vì vậy, hắn vẫn rất khách khí với tôi.

Tôi cười cười: – “Tôi chỉ là lính đánh thuê, yêu cầu của ai cũng sẽ tiếp. Nhưng nếu là chuyện hãm hại bằng hữu thì tôi sẽ không nhận. Bang chủ Lâu Nhỏ và Triệu Hoán Liên Minh đều là bằng hữu của tôi. Nếu hai bên có mâu thuẫn, tôi sẽ không nhúng tay vào, chỉ đành phớt mặc mà thôi. Bang chủ Lâu Nhỏ sẽ không vì thế mà tức giận chứ?”

Trước kia, Lầu Nhỏ từng muốn thuê Tật Phong Lữ Đoàn tham gia bang chiến với Triệu Hoán Liên Minh. Tôi đã cự tuyệt. Nhưng đồng dạng, tôi cũng không đứng bên phe của Triệu Hoán Liên Minh. Cho nên hôm nay tôi mới có thể thẳng khí hào hùng mà nói mấy lời này.

Lầu Nhỏ cảm thấy cùng tôi nói quanh co mấy vấn đề này thật là nhàm chán, vì thế khách sáo trả lời: – “Tri Chu đoàn trưởng thực lực cao cường, trải qua nhiều trận đấu liên biểu lộ tài năng, ngay cả bang chủ của Trung Hoa Chiến Long Bang là Tịch Diệt cũng bị cô đánh xuống tổ bại trận, tôi thật là ngưỡng mộ.”

Tôi rất thương thức Lầu Nhỏ. Anh ta so với phó bang chủ Thiên Ngu Cam thì thành thật hơn nhiều, dễ làm người đối diện có cảm tình hơn.

Tôi nhìn Tịch Diệt ở phía xa, khiêm tốn nói: – “Đâu có gì, là may mắn thôi. À, tôi có việc này muốn thỉnh giáo bang chủ Lầu Nhỏ.”

“Ah? Mời nói.”

“Tôi muốn hỏi thăm về tên pháp sư vừa đấu với anh. Có lẽ rất nhanh chúng tôi sẽ phải đối đầu rồi.” – tôi đây muốn nói tới chuyện sẽ đụng với tên kia ở U Minh giới, nhưng Lầu Nhỏ thì sẽ nghĩ tôi đang nói tới kỳ thi đấu.

Lầu Nhỏ thoáng trầm ngâm, suy nghĩ một chút rồi mới nghiêm túc trả lời: – “Tên của hắn là Diễm Thái Tử. Thực lực cực cao, chiến thuật hợp lý. Đặc biệt là tuyệt chiêu cuối cùng kia, cho dù là biết trước thì tôi cũng không nghĩ ra biện pháp để ứng phó. Tri Chu đoàn trưởng, theo cô thì sao? Chiêu số đó cô cũng đã thấy, có nghĩ ra biện pháp để phá giải không?”

“Hắn ta triệu hoán quỷ hồn, chỉ cần là thuật sĩ thì sẽ có chiêu để giải. Nhưng mà...” – tôi nhìn về tổ thắng trận – “... tổ thắng trận không có lấy một thuật sĩ. Hơn nữa, thuật sĩ bình thường không thể chịu nổi lời pháp của hắn. Cho nên, cách duy nhất để đánh bại hắn là giết chết hắn trước khi hắn gọi ra đám quỷ hồn. Trước sức mạnh tuyệt đối thì mọi mảnh khỏe đều trở nên vô dụng cả thôi.”

Lầu Nhỏ lẩm nhẩm lời nói của tôi: – “Trước sức mạnh tuyệt đối thì mọi mảnh khỏe đều trở nên vô dụng cả thôi. Tri Chu đoàn trưởng, một câu của cô đúng là đánh tỉnh người trong mộng. Thì ra, tôi bại dưới tay hắn là vì thực lực của tôi còn chưa đủ mạnh. Haha... xem ra tôi phải tiếp tục tu luyện rồi.”

Lầu Nhỏ nói xong liền ôm quyền cúi đầu với tôi. Không biết từ lúc nào, Hồng Hoang bỗng nhiên lưu hành trào lưu sử dụng lễ tiết của người Trung Hoa cổ đại. Chẳng lẽ mọi người cho rằng bản thân đã xuyên không về thời cổ đại hả? Tôi rất phản cảm với mấy cái lễ tiết phiền hà này, nhưng vì lịch sự nên phải gật đầu xem như đáp lễ.

Thăm dò được danh tự của tên thông linh sư, xem như đã đạt được mục đích, tôi nhanh chóng cáo từ. Quay đầu đi qua nói chuyện phiếm với đám người Triệu Hoán Liên Minh.

“Hắc hắc... Triệu Hoán Liên Minh tổ chức đại hội ở tổ bại trận à?” – tôi trêu chọc nói. Bởi vì ngoại trừ Soái Ca thì những người khác của Triệu Hoán Liên Minh đều rơi xuống tổ bại trận. Ngay cả người có thực lực cao hơn Soái Ca là Thảo Hoa Mai cũng bị tôi dùng tiểu xảo đánh bại.

Thảo Hoa Mai bĩu môi: – “Bà đừng có mà há hê. Có phải vừa rồi lại đi lừa gạt gì Lầu Nhỏ hay không? Coi chừng tui tố cáo bà, để cho đám Bất Diệt Thần Thoại truy nã bà à nha.”

“Haha” – tôi không biết xấu hổ cười lớn, thân mật ôm Thảo Hoa Mai – “Bà còn giận chuyện tui thắng bà hả? Cùng lắm thì tôi bồi thường, lần sau có đụng mặt, tôi tự động nhận thua còn không được sao?”

“Chính miệng bà nói đó nha, không được phép đổi ý.” – Thảo Hoa Mai cao hứng trở lại.

“Đó là tự nhiên.” – tôi nhún vai nói. Tôi chẳng quan tâm bản thân sẽ đạt đến vị trí nào, chỉ cần lọt vào top 10 là được. Bởi vì tôi cực kỳ bận rộn, rất nhiều chuyện còn cần tôi đi xử trí.

21 người chia làm đôi, nghĩa là 10 người đấu với 10 người, sau đó trong 10 người chiến thắng lại rút thăm ra 1 người để đấu với người thứ 21 kia. Đây là cách để quyết định top 10 của tổ bại trận.

Tôi rút thăm được phiếu số 8. Nói cách khác, đối thủ của tôi sẽ là số 7. Thế là tôi thuận miệng hỏi: – “Ai là số 7?”

“Ai là số 8?” – một âm thanh quen thuộc vang lên. Tôi quay đầu, cười vui vẻ. Trong khi Lam Khải Y thì ỉu xù.

“Nhện a~ để cho tui thắng một ván được không? Tiểu Lược nói nếu tui không vào được top 10 sẽ phạt tui quỳ bo mạch chủ á... tui thì thăm lắm ~~~” – Lam Khải Y giả đáng thương năn nỉ.

“Hừ...” – tôi liếc mắt – “Anh nghĩ tôi sẽ đồng ý sao?”

“... không.”

“Vậy còn nói nhảm làm gì?”

“...” – Lam Khải Y chỉ có thể cầm nín tui thân.

Trận đấu đầu tiên, số 1 là Tuyệt Mệnh đấu với số 2 là Mị Ảnh. Hai người xem như có chút quen biết, lên đài liền lịch sự chào hỏi nhau, tự định ra quy tắc, chính là sùng vật chiến, không cho phép dùng chiêu đồng quy vu tận, thời gian hạn định là nửa giờ.

Ngay sau khi phương thức quyết đấu được thông qua, bên cạnh lối đài liền tụ tập một đám người xem. Bởi vì đây là trận đấu của 2 đại mỹ nữ, đều là thích khách, đều mặc y phục dạ hành bó sát người, đều che mặt, đều có trang bị cao cấp, thực lực xem xem. Nói cách khác, kết quả cực kỳ khó đoán.

Trên khán đài, đội cổ vũ của Trâu Bò Bang chiếm ưu thế tuyệt đối. Một đám người thanh thế hô to “Mị Ảnh cố lên!”. So sánh ra, Tuyệt Mệnh đứng là thê lương, chỉ có tứ tặc đứng cổ vũ. Nhưng một lát sau, tôi liền lú lỏi mà nhìn khán đài. Không biết từ đâu ra, một đám người mặc trang phục đồ tụ tập cùng một chỗ, đám Yêu Hồ tộc này vì Tuyệt Mệnh mà phát cờ hò reo. Người không biết còn cho rằng chúng tôi chính là một đại bang phái. Trên thực tế... e hèm... chúng tôi chẳng biết đám người kia là ai.

Xem ra, Yêu Hồ tộc sau khi ra ngoài lăn lộn mới phát hiện ra bản thân mình trong Hồng Hoang này chính là “dân tộc thiểu số”, hoặc có thể gọi là “dị tộc”, cho nên mọi người đoàn kết cực kỳ. Thật không biết chuyện này có nằm trong kế hoạch của Đồng Viêm hay không?

Trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu. Hai người trên sân đấu lập tức đánh thành một đoàn. Bởi vì tốc độ của họ quá nhanh, đại bộ phận khán giả không thể nhìn ra đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì. Sau đó là tiếng binh khí chạm nhau, 2 bóng dáng uyển chuyển đồng thời tách ra. Một vòng thăm dò, cả 2 đều đỏ tí máu. Nhìn ra được, Mị Ảnh thiệt thòi hơn. Dao găm trên tay của Tuyệt Mệnh chính là vũ khí rơi ra từ Vương Thiêm Thử mà tôi đã giết, bên trên còn bôi độc Mạn Đà La mà tôi tỉ mỉ bào chế.

Dao găm của Mị Ảnh cũng có bôi độc do tôi bào chế. Cho nên hiện tại trên đầu 2 người đều bay lên một chuỗi số âm màu đỏ.

Tuyệt Mệnh bình tĩnh móc được hoàn ra ăn, độc lập tức giải trừ. Dưới sự chỉ dẫn tận tình của tôi, kiến thức về độc dược của ngũ tặc đã đạt tới đỉnh cao, vừa trúng độc liền biết đó là loại độc gì, nên dùng loại thuốc giải nào.

Mị Ảnh thì không may mắn như vậy. Cô ta ăn một đồng bô huyết dược nhưng không thể ngăn cản việc huyết lượng liên tục giảm xuống, không dám chùng chờ, lập tức triệu hồi sủng vật – Phong sinh thú.

Tôi vừa nhìn thấy sủng vật của Mị Ảnh liền kêu lớn trong lòng. Con này tôi từng thấy rồi, là đại boss, hỏa thiêu bất tử (lửa đốt không chết), đao chém bất nhập (chặt chém bình thường không ăn thua), giống y như thần tăng đã luyện Thái cực thần công còn học thêm Kim trảo thiết bổ sam. Đối phó với nó chỉ có thể dùng băng pháp. Đáng tiếc, Tuyệt Mệnh cũng y như tôi, là một tên mù ma pháp, chỉ biết dùng vật lý công kích đơn thuần. Chuyện này có vẻ vui à ~

Tuyệt Mệnh nhìn thấy Phong sinh thú liền đau đầu, đồng thời triệu hoán sủng vật, là 1 con Sói Nhện 38 cấp. Sở dĩ Tuyệt Mệnh bắt con này làm sủng vật là vì nhìn thấy bộ dáng nghênh ngang của tôi khi cỡi Hồng Nương nên muốn noi theo một thoáng. Sói Nhện là sát thủ, bé hơn Hồng Nương một chút, nhưng cũng có lớp giáp xác bóng loáng, cười lên cực thích.

Mị Ảnh nhìn thấy Sói Nhện liền lộ ra nụ cười khinh thường. Sói Nhện thấp hơn Phong sinh thú 1 cấp. Tôi nhìn thấy nụ cười kia liền khó chịu.

“Phong sinh thú nha, thật là hiếm có.” – tôi giả bộ kinh ngạc hô lên.

Mị Ảnh kinh ngạc liếc nhìn tôi, người chưa từng đánh qua sẽ không biết đây là con gì, xem ra Tri Chu đã từng đánh nhau với Phong sinh thú.

“Não của con này ăn cực kỳ ngon.” – tôi nhìn chăm chăm vào Phong sinh thú.

Mị Ảnh lão đạo suýt té, nghĩ thầm, đã từng nghe Tri Chu là một người thần kỳ. Hôm nay đúng là được tận mắt chứng thực rồi. Quả nhiên vô si hết chỗ nói. Trước mặt chủ nhân người ta mà không hề che giấu ý đồ đen tối với sủng vật.

Bởi vì cấp bậc sủng vật có khác biệt. Tuyệt Mệnh quyết định để Sói Nhện cuốn lấy Phong sinh thú hòng kéo dài thời gian, bản thân thì tranh thủ lợi dụng ưu thế của vũ khí để tấn công Phong sinh thú. Mị Ảnh đương nhiên nhìn ra được điểm này, một tác không rời canh giữ bên người sủng vật.

Trải qua một vòng công kích, máu của Mị Ảnh vốn không nhiều hơn Tuyệt Mệnh bao nhiêu, lại gắng ngượng giao chiến tiếp thì cũng không chiếm được tiện nghi gì. Còn không bằng đợi Phong sinh thú giết chết Sói Nhện rồi cùng nhau đồ kích Tuyệt Mệnh.

Tuyệt Mệnh núp sau lưng Sói Nhện để tiếp cận Mị Ảnh. Dưới sự yểm hộ của sát thủ sủng vật, nhảy bật lên cao, duyên dáng vẽ thành một vòng tròn, dao găm đâm thẳng vào yết hầu của Mị Ảnh.

Mị Ảnh không đón đỡ chiêu này. Cô biết rõ một khi triển đấu sẽ không thể thoát thân. Chính vì vậy liền lật người tránh đi, chỉ để lại một vết thương nhỏ trên tay. Không ngờ lại... trúng độc tiếp. Mị Ảnh thầm kêu khổ trong lòng. Không thể giải độc, chỉ đành ăn bô huyết dược bù vào. Sau đó, Mị Ảnh lắc thân người, đâm dao găm vào con mắt của Sói Nhện.

Sói Nhện đang ứng phó với Phong sinh thú, tính cảnh giác thấp xuống, thoáng một cái liền bị đâm trọng thương. Tuyệt Mệnh không kịp ngăn trở. Mắt thấy Sói Nhện không đủ sức chống cự 2 mặt giáp công. Một khắc cuối cùng, Tuyệt Mệnh làm ra một việc nghĩa, đó là thu hồi sủng vật, sau đó không chùn bước, thẳng tắp đánh về phía Mị Ảnh.

Một kích này của Tuyệt Mệnh có dáng vẻ thật bi tráng. Biết sẽ thua vẫn muốn tử chiến tới cùng. Dững khí này, ngay cả nam tử mà tôi còn ít thấy nữa là. Trên khán đài, âm thanh trầm trở vang lên bốn phía.

Mị Ảnh âm thầm bội phục trong lòng nhưng trên tay không hề nhàn rỗi. Phong sinh thú chắn, cản, diệt đường tiến của Tuyệt Mệnh, còn bản thân Mị Ảnh thì rút ra một cây nỏ, gắn lên một mũi tên xanh lè, nhắm ngay tim Tuyệt Mệnh.

Xạ kích của Mị Ảnh chỉ có thể dùng 4 chữ để hình dung mà thôi, đó là “vừa ngoan vừa chuẩn” (ngoan độc, chính xác). Không hổ là đoàn trưởng của đội trinh sát của Trâu Bò Bang.

Tuyệt Mệnh không thể tránh thoát mũi tên này, bị công kích vào chỗ hiểm, máu lập tức rớt hơn phân nửa.

Thấy Mị Ảnh cùng Phong sinh thú phối hợp kháng khí, tôi thở dài một hơi, hướng lên sàn đấu, hô lớn: – “Tiểu Mệnh, mau nhận thua.”

Nghe tiếng của tôi, Tuyệt Mệnh liền dừng tay, sau đó quyết định nhận thua.

Sau này tôi mới biết, Tuyệt Mệnh nhận thua không phải bởi vì câu nói của tôi. Mà bởi vì nàng ấy cảm thấy nếu bị giết phải đợi một ít thời gian mới có thể hồi sinh, còn phải chạy từ điểm hồi sinh trở về đây, quá tốn thời gian, chỉ bằng nhận thua ngay, vậy là có thể xem trận đấu kế tiếp rồi. .

Các trận đấu được sắp xếp để diễn ra liên tiếp. Bên này tuyên thủ vừa nhận thua, bên kia đã có cặp đối thủ khác bước lên đài.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Được Làm Vua Thua Làm Giặc

Bởi vì không có thời gian nghỉ ngơi ở giữa, cho nên các trận đấu tiến hành cực nhanh. Không tới 2 giờ chúng tôi đã hoàn thành 11 trận đấu. Kỳ thật, cao thủ so chiêu thường thường chỉ cần 1-2 kỹ năng là đã có thể phân định thắng thua rồi. Tổ bại trận có 21 người, trình độ ngang ngửa nhau. Nếu muốn thắng tuyệt đối, hoặc là bạn có Thiên Ma Lưu Tinh tất sát kỹ năng hoặc là dùng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ bỉ ổi.

Nói tóm lại, tổ bại trận top 10, ngoại trừ tôi thì có: Thảo Hoa Mai, Lâu Nhỏ, Hồ Loan Phong, Mị Ảnh, Toái Mộng Hàn, Tịch Diệt, Mèo Lười Biếng, Sứa Bảo Bảo và Miêu Điện Hạ.

Lại nói, người xui xẻo nhất của tổ bại trận có lẽ chính là bang chủ của một tiểu bang phái. Vốn anh ta đã tiến vào top 10 nhưng khi hệ thống rút thăm để chỉ định người đấu với số 21, anh ta chẳng may trúng thưởng. Mà tuyên thủ số 21... chính là Miêu Điện Hạ.

Top 10 của tổ thắng trận đã nghỉ ngơi dưỡng sức cả buổi trời, chủ yếu đợi bên tổ bại trận chọn ra top 10. Lúc này, bọn họ mới đi tới hội họp cùng chúng tôi.

Xa xa nhìn thấy, Thiên Hạ Long Quý, Âm Ảnh, Thâu Đêm Suốt Sáng, Diễm Thái Tử, Tím Huyền, Thiên Ngu Cam, Soái Ca, Phong Lôi Nộ Hổ, Tiêu Dao Thiên Hạ, Quý Thủ Lưu. Mười người này chính là cao thủ mà trong ngàn dặm mới tìm thấy một người đó. Họ chỉ im lặng đứng thôi đã đủ tạo ra một cỗ áp lực cực lớn đập vào mặt chúng tôi.

Tổ bại trận nhìn những đối thủ sắp phải khiêu chiến, có người khản trương, có người hưng phấn, cũng có người sợ hãi.

Dù sao thì chỉ có một mình tôi là người duy nhất chẳng có cảm giác gì. Thứ nhất, tôi là người vô cầu, không hề có ý định muốn tranh bá thiên hạ. Thứ hai, tôi khinh thường quần hùng, có lọt vào top 10 hay không đều không quan trọng. (Thế bạn tham gia thi đấu làm gì – 3c)

Quy tắc lựa chọn top 10 như sau: tổ bại trận phân biệt bốc thăm lựa chọn đối thủ khiêu chiến bên tổ thắng trận. Cuối cùng, 10 người chiến thắng hôm nay sẽ được công nhận là thập cường. Ngày mai sẽ là vòng đấu chung kết để chọn ra vị trí thấp cao.

Nhân viên lễ tân bung ra một cái đĩa đến trước mặt tổ bại trận, mỗi người lần lượt bốc một lá thăm. Tổ thắng trận mỗi người có đeo một con số trên ngực trái.

Tôi phát hiện, mỗi người trước lúc bốc thăm đều nhắm mắt cầu nguyện một phen. Bởi vì tình hình này, vận may chính là thứ quyết định. Lỡ rút trúng lá thăm của Thiên Hạ Long Quý, vậy là bạn chết chắc rồi. May mắn rút trúng đối thủ thực lực kém một chút thì còn có hy vọng lọt vào top 10.

Tôi, ngược lại, không hề cầu nguyện. Bởi vì rút trúng ai đều như nhau. Tôi đã tính kỹ, lỡ đụng phải Thâu Đêm Suốt Sáng hoặc Diễm Thái Tử, tôi sẽ lập tức nhận thua, đánh cũng không thêm đánh, cầm vũ khí lên liền lùi đuôi chuột, ngu mới đánh nha.

Vận mệnh là một thứ rất kỳ diệu, thường làm ra những chuyện không thể tưởng tượng nổi. Khi bạn mơ ước một thứ gì, nó không thêm cho bạn. Nhưng khi bạn chẳng cần gì cả, nó liền tới gõ cửa.

Tôi mở lá thăm của mình, số 7, ngẩng đầu nhìn hàng người đứng đối diện, phát hiện người đeo số 7 chính là cái tên ăn mặc hoa hòe hoa sói, bắt nam bắt nữ, vô cùng biến thái, Tím Huyền của Thập Tự Thiết Tường Vĩ.

Vừa biết đối thủ của mình là hắn, nội tâm đang yên tĩnh của tôi bỗng nhiên hưng hực chiến hỏa. Hắc hắc... tôi thực sự muốn xem xem, giữa hắn và tôi, ai mới là thiên hạ vô sỉ!!!

Trận thứ nhất, Thiên Hạ Long Quý đấu với Lâu Nhỏ.

Lầu Nhỏ sau khi được tôi cổ vũ một phen, lòng đang tràn đầy tin tưởng bản thân có cơ hội lọt vào top 10. Ai ngờ không may rút nhầm thăm của Thiên Hạ Long Quý. Lúc anh ta lên đài, bộ dáng muốn khóc mà không khóc được. Đáng thương quá a~

“Long bang chủ, ta không muốn nói nhiều. Dù sao ta biết rõ đánh không lại ngươi. Chỉ bằng chúng ta quyết định thắng thua trong một chiêu thôi. Chỉ sử một chiêu, nếu không bằng ngươi, ta liền nhận thua.” – Lầu Nhỏ ưỡn ngực nói, dáng vẻ vừa lưu manh vừa bí tráng. Với tư cách là bang chủ của một nghiệp đoàn, hẳn phải giữ thể diện, cho dù chết cũng phải chết sáng chói.

“Lầu Nhỏ bang chủ khiêm tốn quá rồi.” – Thiên Hạ Long Quý cười nói – “Nhưng mà đấu như vậy cũng thú vị lắm, tôi liền chiều theo vậy.”

Thế là hai người định ra quy tắc, 1 chiêu phân thắng bại, không dùng sủng vật.

Trận đấu bắt đầu, cả 2 người đều mở đầu khí, đồng thời hét lên để đầu khí tăng tới mức cao nhất, không hẹn mà cùng bạo kích tấn công đối thủ.

Oanh!

Một tiếng nổ cực lớn. Toàn trường đều là sương bụi mù mịt. Một trận gió thổi qua. Hạt bụi rơi dần. Lộ ra một bóng dáng ngao nghễ đứng thẳng, chính là Thiên Hạ Long Quý. Mà tại vị trí giao đầu xuất hiện một cái hố cực lớn. Sân đấu bằng đá vôi cũng hiện ra vô số khe nứt, giống như sắp sụp tới nơi. Trời ơi! Có cần khoa trương như vậy không?! Đây cũng không phải đang đóng phim... .

“Hỗn Loạn Chi Đô người chơi 79102 tử vong. Bạch Lang tộc người chơi 32259 chiến thắng.” – trọng tài tuyên bố.

Miêu sát? Tôi kinh ngạc há mồm. Toàn trường đều kinh ngạc há mồm.

Lầu Nhỏ là đối thủ thế nào, trong lòng mọi người đều rõ. Nếu anh ta là dân gà mờ thì không thể nào đánh tới vòng đấu này. Không lẽ thực lực của Thiên Hạ Long Quý lại đáng sợ tới mức đó?! Chẳng lẽ những trận đấu trước đây hắn vẫn âm thầm che giấu hay sao?

Trận đấu này cũng đồng thời phá vỡ kỷ lục của tôi và Thảo Hoa Mai, trở thành trận đấu ngắn nhất của hội đấu võ.

Tôi quay đầu, thấy Ám Ảnh nhíu mày suy nghĩ, liền hỏi: – “Sao vậy, nếu anh đấu với hắn thì có mấy phần thắng?”

“Hắn với em giống nhau, là người có 2 chức nghiệp.” – Ám Ảnh không trả lời vấn đề của tôi mà lại nói sang một chuyện khác – “Một chiêu kia rất cổ quái. Lầu Nhỏ lúc sắp phát chiêu đột nhiên sững sờ dừng lại nên mới mất tiền cơ. Theo anh thấy thì không phải Lầu Nhỏ xảy ra vấn đề mà do Thiên Hạ Long Quý giờ trò mánh khéo.”

“Cái gì? Ý anh là hắn có kỹ năng khống chế hành động của người khác sao? Việc này quá không hợp thói thường đi à?!” – tôi sợ hãi kêu lên. Nếu có loại kỹ năng đó tồn tại, vậy không phải hắn là người bách chiến bách thắng sao?

Ám Ảnh lắc đầu: – “Không thể. Hắn mặc dù là ma võ sĩ nhưng lại nghiêng về tu luyện võ kỹ, nhất định sẽ không dùng loại kỹ năng có yêu cầu ma pháp cực cao như thế. Có lẽ là một kỹ năng đặc thù sử dụng nguyên lực. Nếu anh đánh với hắn một trận thì sẽ biết ngay.”

“Vậy đến cùng là anh nắm chắc mấy phần thắng?” – thiệt là, nói cả buổi cũng không thèm nói vào trọng điểm. Tôi là con gái. Con gái bình thường luôn hy vọng nam nhân của mình mạnh hơn người khác. Nhất là đối với cái tên đáng ghét Thiên Hạ Long Quý thì tôi càng mong Ám Ảnh có thể đánh thắng hắn. Tôi sẽ hả lòng hả dạ biết bao.

Ám Ảnh nhìn chằm chằm Thiên Hạ Long Quý, nói: – “Ban đầu anh nghĩ là 50-50, nhưng giờ mới phát hiện anh đánh giá thấp hắn. Cho nên thành thật mà nói là anh chỉ có 3 phần nắm chắc mà thôi. Bởi vì dù sao thì anh cũng không có chức nghiệp đặc thù nào cả.”

Ám Ảnh vừa nói vừa cười nhìn tôi.

“Hừ... ý của anh là em có 2 chức nghiệp mà vẫn đánh không lại anh thì rất là cùi bắp đúng hay không?” – tôi giận dữ. Hừ, bạn có thể sĩ nhục tướng mạo của tôi, bạn có thể sĩ nhục thân hình của tôi, nhưng bạn không được sĩ nhục trình độ chơi game của tôi. Đây là tự tôn của cao thủ!!!!

“Anh không có nói cái gì à...” – Ám Ảnh nhún vai, một bộ “anh thật không hiểu em đang nói cái gì”, làm tôi tức đến trợn trắng mắt lại không có cách nào để cãi lại.

Vô tình, tôi thấy được người rút trứng số 6 là Miêu Điện Hạ thì liền cao hứng nhếch mép: – “Ám Ảnh, đối thủ của anh là một mỹ nữ. Cô ta rất lợi hại. Những đối thủ trước đó đều bị bại trước mỹ nhân kế của cô ta. Anh coi chừng bị lật thuyền trong mương nha. Như vậy thì thật là mất mặt đó.”

Tôi không tin Miêu Điện Hạ là đối thủ của Ám Ảnh nhưng tôi tin Ám Ảnh sẽ chịu thiệt thòi trước những mánh khéo của cô ta. Đến lúc đó, tôi sẽ có dịp cười nhạo anh ấy. Nhưng tôi đã không biết, bản chất bên trong của Ám Ảnh là một người cực kỳ nghiêm cẩn. Bình thường cũng có lúc anh ấy cười đùa này nọ nhưng anh ấy tuyệt đối chưa từng đánh giá thấp bất kỳ đối thủ nào. Cho dù biết đối thủ là một newbie thì anh ấy vẫn xuất ra toàn lực mà đối phó.

Trận đấu thứ hai khiến cho thành viên của Triệu Hoán Liên Minh vỗ ngực đậm chân oán trời oán đất, mà những bang phái khác thì âm thầm cười trộm. Hai đối thủ nhìn nhau cũng dở khóc dở cười bởi vì họ là 2 người duy nhất của Triệu Hoán Liên Minh trụ được đến lúc này – Soái Ca và Thảo Hoa Mai.

Tôi đây rất khoái chí. Hai người kia thường xuyên luyện cấp chung một chỗ. Đối phương có chiêu số gì cả 2 đều thuộc nằm lòng. Nếu họ đánh nhau, chắc đến Tết Công Gô cũng không phân được thắng bại.

“Cbn, Bàn Cổ đại thần đúng là rầm rùi!!!” – Soái Ca mắng to. Hắn thật vất vả mới tiến được vào đến đây, giờ lại phải cùng người nhà liều mạng, có ai lại cao hứng chứ.

“Haiz... mắng cũng vô dụng. Nếu bây giờ chúng ta đánh thật, bao nhiêu ruột gan đều trút ra cho người khác không công hưởng tiện nghi... tôi mới không thèm làm.” – Thảo Hoa Mai vào thời khắc mấu chốt lại luôn bình tĩnh.

“Đương nhiên rồi, nhưng như vậy chúng ta làm sao định thắng thua, không lẽ cũng chơi oẳn tù tì?” – Soái Ca cười khở nói.

Thảo Hoa Mai suy nghĩ một thoáng liền nói: – “Như vậy đi, chúng ta tùy cơ triệu hoán ra một con thú, cho bọn chúng tự đánh nhau, không ai được chỉ huy, con thú của ai thắng thì người đó thắng.”

“OK!”

Vì vậy quy tắc được định ra, 2 người triệu hoán một con thú, không niệm tên. Một hồi hào quang tàn đi, trên mặt đất hiện ra một con ếch và một con rắn. Ếch xanh là của Soái Ca. Mãng xà là của Thảo Hoa Mai.

Mấy phút đồng hồ sau, mọi người đều có thể đoán trước kết quả, ếch xanh bị mãng xà nuốt chửng. Cho nên, Thảo Hoa Mai thắng, may mắn tiến vào top 10.

Trận đấu thứ 3, cả hai người tôi đều không quen cho lắm. Một bên là bang chủ của Tiêu Dao gia tộc gọi là Tiêu Dao Thiên Hạ. Một bên là bại tướng dưới tay tôi lúc trước, bang chủ của Trung Hoa Chiến Long Bang, Tịch Diệt. Cả hai đều là bang chủ của siêu cấp đại bang. Một người là lão đại của Đạo Tặc Đoàn ở Thực Nguyệt Thành. Một người là kiếm sĩ Tô Nhiếp tộc. Thực lực cả 2 ngang ngửa nhau. Trận này hẳn là một trận đấu hay.

Nhưng tôi đã quên, chức nghiệp của họ đã quyết định từ đầu đây là một trận đấu không công bình.

Không thể không nói, với loại chiến đấu 1 vs 1 quang minh chính đại như kiểu đấu võ đài này, đạo tặc không hề có ưu thế. Nhất là phải đối đầu với chức nghiệp kiếm sĩ vừa có đấu khí vừa có tốc độ, chỉ cần sơ sẩy liền rơi vào kết cục hồn bay phách tán.

Bọn Đồi Trăng Thay Đen toàn bộ đều thua dưới tay của kiếm sĩ. Cho dù là vương giả của bóng tối, nhưng khi bại lộ dưới ánh mặt trời, trừ bỏ bị người ta hành hạ đến chết thì không còn đường lựa chọn nào khác.

Trình độ của Tiêu Dao Thiên Hạ xem như không tệ. Nếu đổi lại, đối thủ của hắn là pháp sư hay thuật sĩ, thậm chí là thích khách hay đạo tặc, hẳn tuyệt đối có thể thắng một cách dễ dàng. Nhưng mà, người hắn phải đối mặt lại là chiến sĩ, đấu khí miễn kiếm sĩ.

Trong Hồng Hoang, chức nghiệp tương khắc rất rõ ràng. Nói trắng ra là Tiêu Dao Thiên Hạ hôm nay đi nhà xí không chịu rửa tay, xui quấy đụng trúng khắc tinh, bị Tịch Diệt đánh văng về quê mẹ.

Lại nói, Tịch Diệt đúng là vận may cực chó. Trong 10 người của tổ thắng trận, hắn gặp bất kỳ người nào cũng sẽ thua thê thảm. Nhưng hắn lại đụng ngay cái người mà hắn có cơ hội dễ thắng nhất.

Vận mệnh a~ Nhân định không thể thắng thiên a~ Tôi thổn thức trong lòng.

Được làm vua thua làm giặc. Sự việc hôm nay rất nhanh sẽ bị quên lãng. Tịch Diệt đắc ý đứng vào hàng ngũ người thắng trận mà Tiêu Dao gia tộc lại âm thầm rời khỏi đấu trường. Trong cuộc tranh tài này, Tiêu Dao gia tộc thất bại thảm hại, không có một người nào vào được top 10. Nhưng lúc này, không ai rảnh mà để ý đến tâm trạng của họ, bởi vì mọi người đều nhìn lên sân đấu.

Trận thứ 4. Một người là tuyển thủ cực kỳ nổi tiếng, bang chủ của Thịnh Thế Triều Dương – Phong Lôi Nộ Hổ. Và một người là thủy thuật sĩ duy nhất đánh được đến vòng bán kết này – Hồ Loan Phong, bang chủ của Huyết Nhận Các. Đội cổ vũ của 2 bang hội đều cực kỳ khí thế, la hét rung trời.

Tôi nghĩ, những người trên khán đài chưa chắc đã biết Hồ Loan Phong là ai. Bạch Hổ biến của Phong Lôi Nộ Hổ thì ai cũng thấy qua rồi. Thậm chí mọi người còn tin rằng, ngoại trừ Thiên Hạ Long Quý thì không ai đủ sức đối đầu với Bạch Hổ biến cả, đánh với Phong Lôi Nộ Hổ thì chỉ có chết.

Tôi thì không tin thực lực của Phong Lôi Nộ Hổ biến thái đến nhường ấy. Nhưng mà tôi tin Hồ Loan Phong đánh với tên này thì chỉ có đường chết. Cho nên, tôi ngồi ở đây chính là muốn xem xem Hồ Loan Phong sẽ chết theo kiểu khó coi nào... há há...

“Hà hà...” – Hồ Loan Phong cười dâm dăng – “Đại ca, anh xem anh cơ bắp như vậy, cường tráng như vậy, hay là nhường cho đệ mấy chiêu đi?!”

Bịch ~ mọi người té.

Phong Lôi Nộ Hổ tròn mắt: – “Ai là đại ca của ngươi. Không được thấy sang bắt quàng làm họ. Mau đấu võ. Đánh xong ta còn muốn đi ăn cơm.”

“Haiz... thiệt là keo kiệt, cũng đâu phải kêu anh nhận thua, chỉ muốn anh nhường mấy chiêu thôi mà... được rồi được rồi, bắt đầu đi.” – Hồ Loan Phong cực kỳ vô sỉ nói.

Tôi thương hại nhìn Hồ Loan Phong, vào lúc này mà chộc giận Phong Lôi Nộ Hổ đúng là ngu dốt nha, thật không biết trong đầu hắn đang nghĩ cái gì nữa.

Không ngoài dự đoán, Phong Lôì Nộ Hồ nghe Hồ Loan Phong nói xong liền tức giận hét lớn một tiếng, sửng ngay Bạch Hồ biến, vung mạnh thanh đao bay về phía Hồ Loan Phong. Mà lúc này Hồ Loan Phong còn chưa đọc xong chú niệm để mở thuận...

Tôi nhắm mắt lại...

... lúc mở mắt ra lần nữa, trên đấu trường chỉ còn lại một mình Phong Lôì Nộ Hồ. Về phần Hồ Loan Phong... haiz... đã bị băm thành trăm mảnh rồi.

Đội cổ vũ của Thịnh Thế Triều Dâng tung hô ngất trời, trong khi đội cổ vũ của Huyết Nhạn Các thì á khẩu trầm mặc. Cho nên, Huyết Nhạn Các hiện giờ chỉ còn lại một người là Quý Thủ Lư, nếu tên này cũng “teo” luôn thì... Huyết Nhạn Các sẽ giống như Tiêu Dao gia tộc, mặt mũi chẳng biết ném đi đâu nữa.

Nghĩ tới đây, thành viên của Huyết Nhạn Các đều quay đầu nhìn Âm Ảnh. Đây chính là tiền nhiệm bang chủ của họ. Nhưng hiện giờ lại đứng chung một chỗ với địch nhân. Thật khiến họ bị ai trong lòng. Nếu Âm Ảnh không ly khai, Huyết Nhạn Các sẽ không rời xuống đường này...

“Âm Ảnh, em thấy hình như bộ hạ cũ của anh vẫn nhớ mãi không quên với anh nha~” – tôi nhìn những đôi mắt u oán kia, có chút đắc ý nói.

“Đã là chuyện cũ. Bọn họ muốn trách thì trách Hồng Bò Cạp. Nếu nàng ta không làm ra chuyện tuyệt tình như vậy, em cũng sẽ không muốn anh rời khỏi Huyết Nhạn Các.” – Âm Ảnh cười nói, đáng vẻ không sao cả.

Tôi lắc đầu: – “Không phải, cho dù có chuyện đó hay không thì em đều không muốn anh làm bang chủ. Anh đâu có vui vẻ gì, vì sao phải làm chứ. Người ta sống một đời, vốn đã không có bao nhiêu thời gian, vì sao phải làm những việc mình không thích. Đó là lãng phí sinh mạng. Em muốn dạy anh sống khoái hoạt là như thế nào.” – tôi nói khoác mà không biết ngượng.

Âm Ảnh mỉm cười, ôm bờ vai của tôi, cùng xem trận đấu.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Cao Thủ Ra Tay, Liền Biết Cao Thấp

Trận thứ 5. Mị Ảnh đấu với Quý Thủ Lư.

Hồ Loan Phong không có tên tuổi nhưng Quý Thủ Lư thì ngược lại, luôn ổn định ở vị trí thứ nhất của BXH thích khách. Khi Âm Ảnh còn tại vị, hắn là cao thủ xếp thứ 2 của Huyết Nhạn Các. Sau khi Âm Ảnh rời đi, hắn nghiễm nhiên trở thành người có thực lực mạnh nhất. Có điều, tên này rất ít xuất hiện, lúc nào cũng che mặt lại mặc áo trùm đầu, người khác chỉ thấy 2 con mắt của hắn. Nói tóm lại, hắn trông y chang phần tử khủng bố Trung Đông. Không ai dám tiếp cận lời kéo làm quen cả.

Mị Ảnh thấy đối thủ của mình thì có chút đau đầu. Mị Ảnh là thích khách nằm đâu đó ở hạng hai mươi mấy. Đối với cao thủ đứng đầu BXH là Quý Thủ Lư, cô luôn có lòng kính sợ. Nghe nói, Quý Thủ Lư đã lĩnh ngộ được tuyệt kỹ chung cực của thích khách là kỹ năng áo nghĩa, khi giết người đều vô hình vô ảnh. Nếu chỉ đơn thuần so sánh kỹ xảo, Mị Ảnh chỉ có thể nhận thua ngay từ đầu. Chuyện này phải làm sao đây?! Quý Thủ Lư luôn luôn chọn “không sùng chiến”. Chẳng lẽ vì anh ta không có sùng vật lợi hại? Đây cũng không đúng, anh ta là phó bang chủ của Huyết Nhạn Các, làm sao lại không có sùng vật cho được. Nhưng nếu anh ta có sùng vật, vì sao chưa bao giờ thấy anh ta dùng qua nó?!

Mị Ảnh đau khổ tính toán cả buổi, không có chút đầu mối nào, quyết định đánh cược một lần. Thế là Mị Ảnh hé miệng cười như hoa nở: – “Tôi muốn chọn sùng chiến.”

Quý Thủ Lư giống như không hề biết đứng trước mặt hắn là một đại mỹ nữ, vẫn trầm mặc lạnh lùng, tiếng nói không mang theo chút độ ấm: – “Ta sao cũng được. Sùng chiến liền sùng chiến.”

Mị Ảnh nghe câu này lại càng bất an.

Trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu. Mị Ảnh liền triệu hoán Phong Sinh Thú, bản thân thì cảnh giác bay ra xa. Mị Ảnh am hiểu dùng nó công kích, mà Quý Thủ Lư lại am hiểu dùng đao. Mị Ảnh quyết định sẽ không để Quý Thủ Lư tiến đến gần mà sẽ dùng nó bắn chết hắn.

Chiến thuật này không sai, nhưng Mị Ảnh đã tính sai đối thủ.

Đối với một loạt động tác của Mị Ảnh, Quý Thủ Lư căn bản không để vào mắt, ngay cả sùng vật hắn cũng không gọi ra. Hắn cầm lên chùy thủ, chuẩn bị tấn công ngay.

Trên khán đài, mọi người xôn xao bàn tán. Sùng vật Phong sinh thú của Mị Ảnh mọi người đã thấy qua, không phải là dạng sùng vật dùng để làm kiếng. Quý Thủ Lư ngay cả sùng vật đều không cần, chẳng phải là quá vô lễ với đối thủ rồi?

Nhất thời, mọi người đều cho rằng Quý Thủ Lư là một tên tự cao tự đại, ngông cuồng ngu ngốc, hơn nữa Mị Ảnh còn là mỹ nữ, thế là toàn bộ khán giả

(ngoại trừ người của Huyết Nhạn Các) đều quay sang cổ vũ cho Mị Ảnh.

Quý Thủ Lư không hổ là cường môn nhân khó tính nhất. Khán giả chửi rủa hắn, hắn đều mặc kệ, cứ bình tĩnh chạy lòng vòng tránh né công kích của Mị Ảnh.

Tôi nhìn một hồi thì thấy hồ đồ nên quay sang hỏi Âm Ảnh.

“Âm Ảnh, tên kia bị gì vậy?” – tên kia là bộ hạ cũ của Âm Ảnh, anh ấy nhất định hiểu rõ hơn tôi.

Âm Ảnh cười thoáng một cái: – “Tên kia thấy đối thủ là con gái cho nên muốn chừa chút mặt mũi cho nàng, để nàng công kích trúng vài chiêu gọi là. Chứ bằng vào thực lực của hắn, cộng với hiểu biết về chức nghiệp thích khách thì hắn có thể KO đối thủ trong vài chiêu thôi.”

“Không thể nào!” – tôi kinh ngạc la lên.

Mị Ảnh đánh bại Tuyệt Mệnh mới tiến vào vòng này. Tôi không biết thực lực của Mị Ảnh cao đến đâu, nhưng tôi phi thường thấu triệt thực lực của Tuyệt Mệnh. Nếu Tuyệt Mệnh đã thua vào tay Mị Ảnh mà Mị Ảnh lại không đáng để vào mắt của Quý Thủ Lư. Vậy chẳng lẽ... thực lực của tên kia cũng cực kỳ biến thái? Nghĩ tới đây, tôi vội vàng quay đầu nhìn xung quanh, không biết có bao nhiêu người ngồi đây là biến thái?

Khi tôi lần nữa tập trung xem trận đấu, tôi phát hiện Quý Thủ Lư đang ở một vị trí cực kỳ tốt để KO đối thủ, nhưng Mị Ảnh vẫn luôn như hình với bóng cùng sủng vật Phong sinh thú. Có lẽ cô nàng quyết định đặt bản thân vào vòng bảo hộ của Phong sinh thú rồi. Tình cảnh này có thể hình dung, Quý Thủ Lư là một con hồ ly, triệt để bỏ tay với một con nhím đang xù lông, không thể nào hạ tay.

Chính lúc này, dị biến xuất hiện. Thân hình của Quý Thủ Lư đột nhiên nhoáng lên, nháy mắt sau, trên đấu trường xuất hiện 2 Quý Thủ Lư. Một cái tấn công Phong sinh thú. Một cái tấn công Mị Ảnh.

Trên khán đài lại nổi lên xôn xao. Có người không nhận được hô lớn: – “Địch, là phân thân thuật!”

“Có làm không đó... tên kia cũng không phải nhân giả (ninja)”

Tôi nghe thì phì cười. Mấy trò ảo thuật này, Yêu Hồ tộc ai cũng biết, không ngờ đi ra ngoài lại trở thành hàng hiếm lạ. Sau này, lúc nào nhàm chán tôi có lẽ nên lôi chiêu này ra để hù dọa người ta à~ Lắc đầu cảm thán, tôi lấy Sát Quý ra cầm trên tay, lập tức phân biệt được Quý Thủ Lư tấn công Phong sinh thú là người thật, còn tấn công Mị Ảnh là ảo ảnh. Tên này đúng là âm hiểm.

Mị Ảnh trông thấy Quý Thủ Lư phân thân thành 2 người liền trợn mắt khó tin. Nhưng dù sao cô cũng là người từng trải, rất nhanh đã bình tĩnh lại. Trong 2 bóng dáng, một cái là thật, một cái là giả. Với thực lực của Quý Thủ Lư, cô chỉ có một cơ hội ra tay mà thôi. Vậy thì cái nào mới là người thật đây? Giết chết sủng vật không thể tính là thắng. Cho nên đoán chừng bóng dáng đang tấn công mình mới là người thật. Nghĩ đến đây, Mị Ảnh liền quyết đoán ra lệnh cho Phong sinh thú mặc kệ công kích, hợp lực cùng tấn công bóng dáng ở trước mặt mình.

“Tiêu rồi!” – Mị Ảnh ai oán kêu lên khi một kích kia thất bại.

Nhưng mà lúc này hồi hận cũng đã muộn. Quý Thủ Lư dùng liên kích, đem Phong sinh thú không còn phòng bị đánh bay qua một bên. Mặc dù không thể giết chết Phong sinh thú, nhưng mục đích của hắn đã đạt được rồi. Hiện tại, Mị Ảnh hoàn toàn bại lộ trong phạm vi công kích của hắn. Mị Ảnh vừa định thoái lui. Quý Thủ Lư đã như điện chớp xuất hiện trước mắt. Mị Ảnh chỉ thấy bạch quang lóe lên, sau đó liền nghe tiếng nhạc báo hiệu tử vong.

Quý Thủ Lư sau khi chiến thắng không tỏ vẻ gì cả, chỉ lặng lẽ thu hồi dao găm, im lặng xuống đài, lúc trông thấy tôi và Âm Ảnh, hắn lộ ra một tia nhìn phức tạp, nhưng lập tức đã biến thành hồ hững lạnh nhạt, khẽ gật đầu chào chúng tôi xong liền đứng sang một bên.

“Tốt rồi, Âm Ảnh, đến phiên anh. Không được thua à nha~” – tôi cười hi hi đẩy Âm Ảnh lên đài.

Âm Ảnh nhắm mắt, hít sâu một hơi, lần thứ hai mở mắt ra, dáng vẻ ôn nhu dễ bị trêu chọc gì đó đều bị đánh bay tới chín tầng mây, trong đôi mắt kia chỉ còn lại vẻ khắc nghiệt và sắc bén.

Cbn, lúc nào thì anh ấy học trộm được biến thân thuật của tôi rồi. Lại nói, cái vẻ lãnh khốc kia đúng là đẹp trai bá phát.

Miêu Điện Hạ không hề bị khí phách của Âm Ảnh hù dọa, vẫn cười hi hi mở miệng chào hỏi: – “Không ngờ là Âm Ảnh đại ca. Em chính là fan hâm mộ của anh nha. Anh lớn lên đẹp trai ngồi ngồi, võ công lại cao, em bội phục muốn chết.”

Tôi nghe mà trợn mắt. Công phu của Âm Ảnh đúng là không tệ. Nhưng trước mặt nhiều người lại khen anh ấy đẹp trai thì đúng là không hợp thói thường rồi. Cô nàng Miêu Điện Hạ này đúng là nói khoác không biết viết nháp.

Âm Ảnh là người biết mình biết ta. Hắn hiểu Miêu Điện Hạ đây là đang giở trò tiêu khiển với mình. Nhưng hắn không phải là người hẹp hòi, cho nên hoàn toàn không để ở trong lòng, chỉ lễ phép gật đầu. Sau đó, hắn quay đầu nói với trọng tài là hắn đã sẵn sàng. Kế tiếp thì rút kiếm, vẩy vẩy vài cái, hoạt động tay chân để làm nóng cơ thể.

“Âm Ảnh đại ca, có thể nhường cho em một chiêu không?” – Miêu Điện Hạ chớp mắt, vẻ mặt chờ mong nhìn Âm Ảnh. Một chiêu mỹ nhân kế này của nàng ta không biết đã hạ gục bao nhiêu đối thủ trên đường đi tới đây rồi. Cho dù ai cũng biết cô nàng giở trò nhưng vẫn có người bị mắc lừa, có lẽ bởi vì chủ nghĩa nam tử hán chết tiệt. Mỗi người đàn ông đều cho rằng nhường một chiêu thì không ảnh hưởng gì tới toàn cuộc. Mà mở miệng cự tuyệt một cô bé đáng yêu mới là tội ác tày trời.

Ám Ảnh cười cao thâm: – “Từng có một trận đấu, tôi đã nhường đối thủ một chiêu. Kết quả là tôi bị giết về điểm phục sinh. Người kia cũng là một cô gái.”

Ám Ảnh nói tới đây liền dừng lại, ý tứ rất rõ ràng, đồng dạng sai lầm, hẳn sẽ không tái phạm.

Tràng quyết đấu giữa tôi và Ám Ảnh được ghi hình quảng lên trang chủ, cho nên hầu như mọi người đều đã xem qua. Miêu Điện Hạ cũng không ngoại lệ. Cô nàng há miệng rồi lại ngậm miệng, rốt cuộc không biết phải nói gì, đành ủ rũ đi tới chính giữa đấu trường, lấy pháp trượng ra.

Trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Ám Ảnh không nhiều lời, trực tiếp phóng kiếm khí về phía trước, sử dụng kỹ năng đặc ý nhất của hắn, thiên phi liệt trảm. Chiêu số này vốn nhằm để tấn công phi hành quái vật (vật bay trên trời), phạm vi công kích cực lớn. Nhưng mà Ám Ảnh lại thích dùng nó để tấn công địa hành quái vật (vật đi dưới đất), còn nói đây chính là quần thể công kích của hắn. Đội ngũ chúng tôi mỗi lần nhìn thấy Ám Ảnh dùng chiêu này đồ sát nguyên một đám quái vật liền chấp tay nhìn trời, so sánh với anh ấy thì chúng tôi chính là thiên sứ a~

Miêu Điện Hạ không ngờ Ám Ảnh xuất ngay đại chiêu từ lúc đầu, trong lòng phiền muộn muốn chết. Vốn cho rằng Ám Ảnh không nhường một chiêu thì cũng sẽ thấy mình đáng thương mà nương tay. Nhưng nhìn tình hình trước mắt, Miêu Điện Hạ chỉ có nước cười khô, bản thân đã đụng trúng một tên con trai không hiểu phong tình.

Miêu Điện Hạ biết băng thuẫn không thể ngăn trở một kích kia, thế là đọc 2 âm chú, một tầng băng dày lập tức xuất hiện chắn ngay trước mặt. Không dám dừng lại, Miêu Điện Hạ tiếp tục đọc chú ngữ khác, thế giới băng tuyết. Nghe tên thì oai phong vậy thôi chứ cái kỹ năng này chẳng có lực công kích gì, mỗi giây chỉ làm tổn thương 5 điểm huyết. Chiến sĩ chưa bao giờ đề nó vào mắt. Miêu Điện Hạ dùng chiêu này là để kéo dài thời gian, bởi vì kỹ năng này có biên độ lớn, lại có thể làm giảm tốc độ của địch nhân xuống 30%.

Khi tốc độ của Ám Ảnh giảm xuống, Miêu Điện Hạ liền chạy ra xa, bắt đầu ngâm xướng một ma pháp thật dài. Ám Ảnh đương nhiên muốn ra tay ngăn cản, từng đạo kiếm khí không ngừng bay tới công kích đối thủ. Rất nhiều chiến sĩ ngồi trên đài đều ồ lên hâm mộ. Kiếm khí phóng ra cực kỳ hoa lệ, chưa kể tới uy lực của nó, chỉ việc nhìn quang cảnh thôi đã đẹp mắt lắm rồi.

Miêu Điện Hạ bị bức đến luống cuống, 3 cái băng thuẫn luôn chấp chèn như cánh bướm trong mưa, tùy thời đều có thể vỡ tan. 10s kinh tâm động phách trôi qua, chú ngữ cuối cùng rốt cuộc đọc xong, một đạo ánh sáng màu xanh từ trên trời giáng xuống, lấy Miêu Điện Hạ làm trung tâm, vô số băng trụ bắt đầu ngưng tụ và xoay tròn quanh cô ta.

Ngay khi pháp thuật phát động, Ám Ảnh đã nhanh chóng thoái lui, đứng từ bên ngoài cẩn thận quan sát.

Nếu là người từng nghiên cứu băng hệ pháp thuật, vừa nhìn liền có thể biết ngay đây là pháp thuật cao cấp nhất của băng hệ thuật sĩ, tên gọi vòng quay định mệnh. Kỹ năng này rất khó phát động nhưng một khi thành công thì sẽ là một chiêu vừa công vừa thủ, nhất thế tương đồng, không gì sánh được.

Miêu Điện Hạ may mắn thành công, nhẹ nhõm thở ra, cười hi hi nhìn Ám Ảnh: – “Ca ca, pháp thuật này em mới học được, vừa có thể phòng thủ vừa có thể tấn công, trước giờ vẫn chưa có cơ hội dùng đến. Ca ca, anh mạnh như vậy, hay là giúp em giám định một chút nha.”

Nói xong, Miêu Điện Hạ liền vùng pháp trượng, một trận băng trụ cực lớn xen lẫn với sương mù gào thét bay về phía Ám Ảnh. Chiêu này không phải cầm chú, sẽ không có khả năng miêu sát Ám Ảnh. Nhưng nếu lạc vào đó, có lẽ không thể tìm đường đi ra. Tôi lo lắng nhìn Ám Ảnh, không biết anh ấy đã nhìn ra nhược điểm của nó chưa...

Ám Ảnh nhìn trận pháp từ vong trước mặt, ngẩng đầu nhìn trời, sau đó khước miệng kéo lên, lộ ra nụ cười quen thuộc. Mỗi khi Ám Ảnh cười như vậy, tôi sẽ ăn một chút thiệt thòi. Vậy là, anh ấy có biện pháp đối phó rồi.

“Rống !!!!”

Ám Ảnh hét dài một tiếng, đấu khí toàn thân bộc phát, nhún chân nhảy một cái, nhờ vào đấu khí mà phóng lên trên trời, vượt khỏi từ trận, ở giữa không trung dừng lại một chút, sau đó tựa như sao chổi mà cái đuôi chính là đấu khí trắng, bay thẳng tới chỗ của Miêu Điện Hạ.

Miêu tả dài vậy thôi chứ kỳ thật chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt. Miêu Điện Hạ muốn thu hồi vòng quay định mệnh đã không còn kịp. Cô nàng lập tức tái xanh mặt mày, bị Ám Ảnh một kích đánh thẳng vào tim, miêu sát tại chỗ. Miêu Điện Hạ chết rồi, vòng tròn định mệnh mất đi lực không chế, đập mạnh vào các bức tường, gạch vụn văng tung tóe, khắp nơi đều là cảnh hoang tàn.

Ám Ảnh nhìn tôi cười cười, thu hồi thanh kiếm, vỗ bụi đất trên áo giáp, thông thả bước xuống đài. Tôi giờ lên ngón tay cái, một kích kia quá chuẩn xác nha, đối lại là tôi, khẳng định không đạt được trình độ đó.

Lúc này, ngoại trừ tôi, còn có một đôi mắt khác nhìn chằm chằm vào Ám Ảnh. Chính là Thiên Hạ Long Quý. Nhìn nụ cười trên mặt Ám Ảnh, cõi lòng của Thiên Hạ Long Quý liền hừng hực, người này, chỉ có người này mới xứng là đối thủ của Long Quý ta.

Trận tiếp theo chính là của tôi.

Nhìn phong thái như diễn viên người mẫu của Tím Huyền khi đi trên đài, tôi thở ra, đeo khăn che mặt lên, nhắm lại chiến thuật một lần nữa.

Tím Huyền đứng trên đài, nhìn tôi từ đầu tới chân, từ trái sang phải, nhìn đến 2 lần, sau đó bữu môi nói: – “Ta là đệ nhất mỹ nam tử của Hồng Hoàng, tên

gọi Tím Huyền. Ta chưa bao giờ giết vô danh tiểu tốt, người mau báo tên họ ra.”

Tôi nhin cười, cố gắng giả nai: – “Tím Huyền? Đến bây giờ vẫn chưa nghe qua tên này nha. Ngược lại là Huyền Tím thì tôi có biết, chính là chân chạy bàn của Trích Tinh Lâu. Người là thân thích của hán hả?”

“Hừ...” – Tím Huyền hừ một tiếng – “Cái loại hai lúa không biết chui từ lỗ nào ra như người tự nhiên không nghe đến danh tiếng của ta rồi. Nào, đến đây đi, hôm nay ta sẽ cho người biết đại nhân ta lợi hại như thế nào.”

Tím Huyền nói xong, tôi liền thấy mấy ngón tay của hán run run như bị động kinh. Tôi biết rõ bên trong hán của hán cất dấu khôi lỗi, uy lực của chiêu trói buộc thì tôi vẫn nhớ nằm lòng. Cho nên vừa thấy tình hình kia, tôi dùng tốc độ quán quân 100m, chạy ra xa hơn 400m. Tôi biết, với khoảng cách này, khôi lỗi của hán không thể đánh tới tôi mà tiến của tôi lại có thể phát huy công lực cao nhất.

Tím Huyền thấy tôi giống y như con thỏ, đảo mắt đã tháo chạy thì cũng sốt một chút. Nhưng hán rất nhanh liền nghĩ thông suốt, điều này chứng tỏ tôi biết rõ chức nghiệp của hán, cũng biết hán dùng vũ khí gì. Tím Huyền lập tức thu hồi biểu lộ khinh thường. Đôi mắt chợt lóe, giống như thợ săn nhìn thấy con mồi liền hưng phấn. Hai tay hán vẩy vẩy, 30 khôi lỗi chính tề bày ra trước mặt hán.

Đạch ~ Lại chơi trò tường thành phòng thủ. Hừ, còn may bốn tiểu thư đã có chuẩn bị.

Tôi móc ra mũi tên liên hoàn số 3. Cái này là mũi tên xuyên thấu. Bình thường tôi không sử dụng chúng nhưng tôi biết có đôi khi chúng lại phát huy tác dụng ngoài ý muốn. Ví dụ như tình huống hiện tại. Nếu tôi bắn mũi tên xuyên thấu... nghĩa là mấy tên khôi lỗi phòng hộ của Tím Huyền sẽ như vật bài trí. Hắc hắc... để lần này bốn tiểu thư cho người 1 cái kinh hi.

Đầu trường rất lớn. Tím Huyền chỉ có 30 khôi lỗi. Trong đó có 20 cái đã chạy tới tấn công tôi. Còn lại 10 cái, không có khả năng che chắn mọi phương vị cho hán. Đây chính là thời cơ tốt nhất để phát huy uy lực của tử mấu liên hoàn mũi tên.

Tôi thuận thực kéo căng dây cung, mấy mũi tên gào thét bay ra. Vài mũi đầu tiên bị Tím Huyền lẹ chân tránh thoát. Nhưng chính vì vậy hán đã di chuyển tới phương vị mà tôi đã tính toán. Lúc này, một mũi tên trông rất đối bình thường bắn vào khôi lỗi ở gần Tím Huyền nhất. Hán thấy mũi tên bị khôi lỗi ngăn cản nên không thêm để ý nữa.

Há há, kế hoạch thành công!

Một mũi tên nhỏ xíu từ bên trong mũi tên kia bay ra, xuyên qua thân thể của khôi lỗi, bay thẳng tới Tím Huyền. Khoảng cách kia chỉ chừng 10m, cho dù Tím Huyền phát hiện kịp cũng tránh không kịp.

Mũi tên nhỏ bắn vào phần bụng của tên kia. Haiz... thật đáng tiếc, tử mấu liên hoàn mũi tên có một khuyết điểm, đó là không chuẩn xác. Tôi vốn muốn bắn xuống phía dưới một chút, bắn vào jj của hán cơ...

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Kỳ Chiêu Chồng Chết

Tím Huyền trúng tên xong thì khom người ngồi xổm xuống, hai tay ôm bụng, vùi đầu vào ngực. Mái tóc dài rối tung, xõa ra, trông giống như Trinh Từ hiện thế. (nếu nhớ không lầm thì Trinh Từ là tên tiếng Trung của bạn ma nữ trong phim The Ring – 3c)

Phải biết rằng mũi tên của tôi có bồi độc Thị Tước Vũ Giả, tác dụng ăn mòn lục phủ ngũ tạng. Thống khổ đó không phải người thường nào cũng chịu nổi.

Tím Huyền giống như bị trúng gió, cả người run rẩy không ngừng, cổ họng phát ra từng trận rên rỉ kỳ quái. Tôi quan sát hán, không hiểu sao trong lòng bỗng len lỏi dâng lên một khoái cảm khi hành hạ người khác. Thế là tôi quyết định thừa thắng xông lên, phải hạ gục nhanh tiêu diệt gọn tên kia!

Loát ~ Một mũi tên bay ra.

Xuy ~ Tôi kinh ngạc khi mũi tên không bắn trúng mục tiêu.

Bởi vì ngay thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Tím Huyền lại triệu hồi thêm 30 khôi lỗi khác, bao bọc xung quanh hán, không chừa một kẽ hở nào.

Những trận đấu trước đây, tên này chỉ thả ra cao nhất là 30 khôi lỗi, làm hại tôi tưởng rằng hán chỉ có thể triệu hồi 30 con. Xem ra, tuy tên này cực kỳ biến thái nhưng không đến nỗi ngu cho lắm, biết lưu lại con át chủ bài.

“Khắc khắc... khắc khắc...” – Tím Huyền phát ra một chuỗi tiếng cười quái dị.

Hắn cười ghê rợn đến nỗi tôi nổi da gà da vịt khắp người, nhin không nổi phải chà xát cánh tay. Tôi kinh ngạc nhìn tên kia, không lẽ hắn điên rồi? Bị thương nặng cỡ đó mà còn cười được à?

Tím Huyền vẫn ôm bụng, chậm rãi đứng lên, thở từng ngụm khó khăn, giống như mỗi động tác nhỏ cũng lấy đi tất cả khí lực của hắn. Sau khi đã đứng vững, hắn giương mắt nhìn tôi, khuôn mặt đầy mồ hôi bỗng giãn ra thành một mặt cười quỷ dị.

“Độc dược của ngươi không tệ nha. Rất lâu rồi, ta chưa từng bị thương nặng như vậy... cũng lâu lắm rồi không có cảm giác thích thú như thế này. Nào đến đây đi! Dùng tất cả chiêu số lợi hại của ngươi, dùng tất cả độc dược của ngươi! Để cho ta hưng phấn một đổi xem nào!!!” – cả khuôn mặt Tím Huyền sáng bừng lên, ánh mắt lóe ra quang mang kỳ dị, kết hợp với vẻ thống khổ, trông biến thái đến không thể tả thành lời.

Nhưng tôi không có thời gian nghiên cứu tâm lý vụn vặt của tên này. Tôi chỉ biết hắn hiện giờ đã quyết định dốc sức liều mạng với tôi rồi. Vậy thì tôi phải đối phó ra sao đây? Nên dùng vũ khí gì? Cửu Tàn Sát sao? Giữa một rừng lá chắn thì Cửu Tàn Sát không có hiệu quả cao cho lắm. Xem ra phải ăn cắp ý tưởng của Quý Thủ Lưu rồi. Dù sao trong trò chơi không có luật bản quyền a~

Từ sau khi dùng ảo thuật ở Long Tức Mê Cung cứu được bản thân một mạng, tôi liền bắt đầu kiên trì luyện tập chiêu này. Cho tới hiện tại, tôi đã có thể tạo ra 10 ảo ảnh. Không biết lúc này dùng đến sẽ tạo ra tiếng vang gì đây nữa. Nói nào ngay, tôi là thành viên duy nhất của Yêu Hồ tộc đánh vào vòng chung kết.

Có chiến thuật rồi, tôi lập tức hành động. Kỹ năng khởi động, trên đấu trường liền xuất hiện 11 “tôi”, đứng thành hình cánh quạt, bao vây Tím Huyền. Trong tay mỗi người đều cầm một bả cung tên màu đen. Hình ảnh đó khiến cho toàn trường kinh sợ. Cả thính phòng bỗng nhiên im lặng một cách quỷ dị. Một lát sau, có người không nhìn được là lên.

“Trời ơi, đây mới là phân thân thuật thực sự a~”

Những người ngồi bên cạnh không ai lên tiếng phản đối, bởi vì mọi người đều đang choáng váng. Quý Thủ Lưu xuất ra 1 ảo ảnh, tỷ lệ là 50-50, khả năng đoán đúng rất lớn. Nhưng hiện giờ có đến 11 “tôi”, người bình thường rất khó đoán trúng nha.

Không thèm đếm xia đến phản ứng của mọi người, tôi nhanh chóng điều khiển 10 ảo ảnh xoay xung quanh đối thủ, tìm kiếm cơ hội xuống tay.

Tím Huyền có 60 khôi lỗi, nhưng bởi vì tốc độ của tôi rất nhanh, hắn không có biện pháp để đối phó với tôi. Ngược lại, bản thân hắn đang trúng độc. Dưới tình huống huyết lượng giảm liên tục, cho dù tôi không công kích hắn, chỉ cần tôi câu giờ, đoán chừng hắn sẽ trở thành người đầu tiên của kỳ đấu võ bị thua do mất máu mà chết.

Tím Huyền đương nhiên không để cho chuyện như vậy xảy ra. Hắn cải biến chiến thuật, ra lệnh cho 20 khôi lỗi bảo hộ xung quanh, 40 khôi lỗi còn lại bắt đầu tấn công tôi.

Tôi đương nhiên... không đánh trả, bởi vì chỉ cần ra tay liền bại lộ chân thân. Tôi chỉ có thể điều khiển ảo ảnh tránh né ngược xuôi. Rút mũi tên số 3, lắp vào cung tên, tôi bắt đầu tính toán chiến thuật mới.

Bùm~

Một tiếng vang lớn làm tôi giật cả mình. Quay đầu nhìn lại.

Cbn...

10 khôi lỗi đã biến thành khói đen, đang dần dần tan biến, mà 3 ảo ảnh đứng gần đó, dưới ảnh hưởng của vụ nổ cũng đã lòi đuôi.

Chơi trò tự bạo sao, tên kia dám dùng chiêu này, đúng là biến thái mà. Thật là phiền toái.

Tím Huyền thấy tôi ngập ngừng đến giờ vẫn chưa bắn tên liền nở nụ cười quái dị.

“Bắn đi a~ Không phải ngươi muốn bắn chết ta sao? Đến đây đi ~ dùng độc tiễn của ngươi bắn chết ta a~” – hắn càng nói càng lớn tiếng.

Tôi không thèm để ý đến hắn, tìm đúng cơ hội, mũi tên trong tay liền phóng ra. 11 cá nhân đồng thời bắn 11 mũi tên. Tím Huyền không biết cái nào là thật, cái nào là giả, chỉ có thể ra lệnh cho các khôi lỗi điên cuồng tự bạo.

Thừa dịp hỗn loạn, tôi phóng theo mũi tên, tiếp cận đối thủ.

Lúc tôi tiến nhập phạm vi công kích của khôi lỗi, Tím Huyền lập tức vui vẻ, hai tay hắn duỗi ra, vô số sợi chỉ màu đen như một tấm mạng nhện bay trùm về phía tôi.

Đôi mắt chim ưng của tôi đã sớm nhìn rõ lộ tuyến của các sợi chỉ. Nếu là cung tiễn thủ khác, nhất định phải thúc thủ chịu trối trước chiêu này của Tím Huyền. Nhưng tôi thì khác. Bởi vì Sát Quỷ của tôi có cung nhận.

Tay tôi nhẹ nhàng vun lên, cung nhận sắc bén cửa qua lớp chỉ cứng cỏi khiến chúng đứt thành từng đoạn.

Chênh lệch đẳng cấp của vũ khí đúng là có ưu thế rõ ràng. Sát Quỷ là linh khí, đối với vũ khí cấp bậc thấp hơn, nó có thể phá hủy dễ dàng, chỉ cần tôi

muốn.

Trước giờ tôi không hề nghĩ đến chuyện này, cũng chưa từng có ý định sẽ làm như vậy. Bởi vì tỷ lệ bạo rút vũ khí trong Hồng Hoang thấp đến đáng thương. Người chơi có thể tìm thấy một kiện vũ khí đã là chuyện không dễ dàng rồi. Cho nên phá hủy vũ khí của người khác còn tàn nhẫn hơn giết chết họ cả ngàn lần.

Nhưng Tím Huyền là ngoại lệ.

Tôi phải làm như vậy. Bởi vì tôi không muốn thua.

Tím Huyền đối với tình hình đột biến trước mắt không kịp phản ứng. Hắn sững sốt mất 1s. Nhưng với loại chiến đấu 1 vs 1 này thì 1s đã đủ rồi. Tôi bắt lấy cơ hội khó có được, vung Sát Quỷ, sử dụng ngay một chiêu kiếm thuật trung cấp, thất trận liên hoàn kiếm.

1,2,3,4,5,6,7...

7 công kích liên tục chấm dứt. Tím Huyền cạn sạch chút máu còn lại. Cả người hắn đầy máu. Hoa phục rách toạc tả. Mái tóc dài rũ xuống. Khuôn mặt không chút huyết sắc của hắn hiện lên một nụ cười quỷ mị. Sau đó...

Bịch ~

... ngã xuống.

Toàn bộ khối lõi xung quanh liền hóa thành những món đồ trang sức. Đinh đinh đang đang rớt xuống sàn đấu. Chúng vì chủ nhân mà khảy lên một khúc nhạc an hôn. Sau đó thi thể của Tím Huyền hóa thành một chùm ánh sáng, biến mất trong không khí, chỉ còn lại những món đồ trang sức nằm phản xạ dưới ánh mặt trời.

Tôi đi xuống đài, liều mạng dùng khăn mặt chà lau y phục.

Đây là lý do tôi ghét cận chiến. Mỗi lần ra tay đều dính máu đầy người. Đi giặt trang phục cũng tốn tiền đó a ~ Tôi là vô sản chân chính đó ~

Mà lúc này, toàn bộ khán đài còn chưa kịp phản ứng với những gì họ vừa chứng kiến.

Cung tiễn thủ có thể phân thân? Cung tiễn thủ có thể đánh cận chiến? Những chuyện này hiển nhiên đã vượt khỏi phạm trù lý giải của mọi người. Cũng tựa như chuyện nhân loại lần đầu tiên đặt chân lên sao Hỏa lại phát hiện trên mặt đất có dòng chữ “xxx đã đến đây du ngoạn” vậy.

Giữa không khí ngỡ ngàng đó, trận đấu tiếp theo đã lên sân.

Trận thứ 8, Thiên Ngu Cam vs Sứa Bảo Bảo.

Khi trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, khán giả vẫn chưa lấy lại tinh thần. Mọi người vẫn còn đắm chìm trong dư vị khiếp sợ của trận đấu trước.

Thiên Ngu Cam thấy không ai nhiệt tình cổ động, cõi lòng bức bối muốn chết, hắn lớn giọng căn nhắc: – “Làm sao vậy a~ Danh tiếng đều bị 2 người phía trước cướp sạch rồi. Ngay cả một tiếng vỗ tay cũng không có.”

Sứa Bảo Bảo thì đang phiền muộn vì một chuyện khác.

Nàng biết Thiên Ngu Cam. Thập Tự Thiết Tường Vi có tư liệu điều tra chi tiết của toàn bộ cao tầng lãnh đạo của bát đại nghiệp đoàn, kỹ năng thế nào, đẳng cấp ra sao, dùng súng vật loại gì. Nhưng đối với Bất Diệt Thần Thoại, duy nhất tên phó bang chủ Thiên Ngu Cam này là họ không có tư liệu đầy đủ gì cả. Gián điệp của họ cũng không cách nào biết rõ thực lực của Thiên Ngu Cam. Bởi vì tên phó bang chủ này rất ít khi tỏ đội với thành viên trong bang hoặc là có tổ đội thì cũng toàn là đi ăn ké. Cho nên câu tổng kết của gián điệp về Thiên Ngu Cam là “về ngoài hào nhoáng, thực lực cùi bắp”. Không ai ngờ trong kỳ đấu vô lần này, Thiên Ngu Cam lại một đường đánh thẳng vào vòng chung kết. Rốt cuộc thì tên này có thực lực thế nào đây?

“Hai người quyết định quy tắc thế nào?” – trọng tài thúc giục.

“Tôi muốn dùng súng vật. Sứa phó bang chủ thì sao?” – Thiên Ngu Cam cười tủm tỉm nhìn Sứa Bảo Bảo.

“Tôi cũng dùng súng vật!” – Sứa Bảo Bảo đáp lại bằng một nụ cười quyến rũ.

Nhưng Sứa Bảo Bảo đã không ngờ, kể từ lúc nàng chọn súng vật chiến, bất hạnh của nàng cũng bắt đầu...

Những trận đấu trước đây Sứa Bảo Bảo không dùng súng vật. Không phải vì súng vật của nàng yếu, mà bởi vì những đối thủ đó không đủ sức uy hiếp. Nhưng hiện tại nàng phải đối phó với tên hồ ly giáo hoạt Thiên Ngu Cam, nàng cảm thấy bản thân nên thận trọng một chút. Thực lực của nàng cao hơn hắn, lại có súng vật trợ giúp, chắc là không có vấn đề gì rồi.

Có điều, Sứa Bảo Bảo đã không nhìn thấy nụ cười gian xảo của Thiên Ngu Cam. Nếu nàng nhìn thấy, có lẽ đã không lạc quan đến mức này.

Trận đấu bắt đầu.

Sữa Bào Bào cầm roi trong tay. Thiên Ngu Cam thì cầm cung tên. Hai người không vội vàng tấn công, cũng không hện trước mà đồng thời triệu hoán sủng vật.

Sủng vật của Thiên Ngu Cam là một con huyền tinh linh. Nó giương đôi cánh to lằng lằng đứng ở sau lưng chủ nhân. Con này không tệ nhưng cũng không phải là cực phẩm.

Nhìn bộ dáng dương dương tự đắc của Thiên Ngu Cam, tôi thật thắc mắc không biết hắn đang có chủ ý quỷ quái gì trong đầu.

Sữa Bào Bào nhìn thấy sủng vật của đối thủ liền thờ ra một hơi, sau đó triệu hoán sủng vật của mình, là một con yêu thú toàn thân màu đen.

“Liệt Hỏa Cửu Hung” – tôi nhìn thấy sủng vật của Sữa Bào Bào liền hoảng hốt la lên.

“Liệt Hỏa Cửu Hung là thứ gì?” – Âm Ảnh thấy tôi kinh ngạc như vậy cũng chăm chú nhìn con thú kỳ lạ mà hắn chưa thấy bao giờ kia – “Không phải chỉ là Hắc ám Hỏa thú thôi sao? Chẳng lẽ nó rất có địa vị?”

“Đúng vậy, rất có địa vị.” – tôi gật đầu – “Em từng nghe Đồng trưởng lão kể qua. Trong tất cả yêu thú của đại lục Hồng Hoang, hỏa hệ yêu thú cũng có phân ra hai đường chánh và tà. Chánh phái lấy Hỏa Phượng Hoàng làm đại biểu. Mà tà phái thì lấy Liệt Hỏa Cửu Hung làm đại biểu. Chín con quái thú này nếu hợp sức lại có thể đánh bại Phượng Hoàng Chân Hỏa. Đáng mừng là bọn chúng không hòa hợp với nhau, sẽ không bao giờ tụ tập chung một chỗ. Nhưng nếu có người cố ý thu thập đủ 9 con yêu thú này... vậy thì rất khó lường. Rất có thể bọn họ muốn phát động hỏa hệ cấm chú.”

Âm Ảnh nghe xong liền nổi lên hứng thú: – “Thật lợi hại như vậy? Thế sủng vật của Sữa Bào Bào chính là 1 trong 9 con đó?”

“Phải... Liệt Hỏa Cửu Hung theo thứ tự là Nhật Tiêu, Vồng Hồ, Dư Hưởng, Minh Long, Kim Ngao, Phù Tế, Tỳ Hưu, Cao Ngạn và Hoạt Sư. Sủng vật của Sữa Bào Bào chính là đại biểu cao nhất của Hắc Ám Hỏa thú.” – tôi cẩn thận nhớ lại những lời Đồng trưởng lão từng kể. Khiến tôi ngạc nhiên là, chuyện qua lâu như vậy mà tôi vẫn nhớ mọi thứ một cách rất rõ ràng. Từ lúc nào thì trí nhớ của tôi trở nên siêu tốt như vậy hả?!

Hai chúng tôi vui vẻ nói chuyện phiếm. Trên khán đài, trận đấu đã bắt đầu.

Trận đấu này không giống với sủng vật chiến binh thường, là cái kiểu người đấu người, thú đấu thú. Hiện tại, Thiên Ngu Cam giống như đã hợp thể với huyền tinh linh, loáng thoáng sau lưng hắn xuất hiện một đôi cánh lớn như cánh chuồn chuồn, cả người cũng hiện lên một tầng ánh sáng màu xanh nhạt.

Khán giả một trận hồ đồ.

Người chơi hợp thể với sủng vật đã là chuyện hiếm lạ, lại chưa từng nghe nói có thể hợp thể với huyền tinh linh. Không lẽ Hoa Phong sửa luật? Hoặc là con kia không phải huyền tinh linh mà là một giống yêu thú nào đó?

Trận đấu này quả thật hơi quái dị. Hai đối thủ thì bình thường nhưng sủng vật của họ lại bất thường. Tôi không thể đoán được, mèo nào sẽ cắn miếng nào.

Sau khi hợp thể với sủng vật, tốc độ của Thiên Ngu Cam rõ ràng tăng mạnh, chạy vòng xung quanh không ngừng bắn tên xạ kích vào Sữa Bào Bào. Có điều, cung thuật của tên này đúng là rác rưởi. Thật không biết hắn làm sao lọt được vào vòng chung kết nữa. Chẳng lẽ đối thủ của hắn đều ngu ngốc hết cả sao?

Sữa Bào Bào nhẹ nhàng tránh né công kích của Thiên Ngu Cam, vừa phòng thủ vừa nghĩ đối sách để khắc chế đối thủ. Tốc độ của nàng đã cao thế này mà còn không bắt kịp tên kia. Nếu bỏ qua công kích vật lý, chọn lấy công kích ma pháp, chỉ sợ nàng chưa kịp đọc xong chú ngữ thì đã bị ám toán chết tươi. Không lẽ dùng Cao Cao làm lá chắn? Sữa Bào Bào nhìn nhìn, quyết định mạo hiểm một lần, ra lệnh cho sủng vật bảo hộ lấy nàng, bản thân thì bắt đầu đọc chú ngữ.

Thiên Ngu Cam thấy Sữa Bào Bào đổi qua ma pháp thì vui vẻ dùng nàng làm tấm khiên để tập bắn. Cao Cao rất tận trung với cương vị, ngồi chồm hổm trước mặt chủ nhân, hễ có mũi tên nào bay tới là nó há miệng phun ra một ngụm lửa màu đen, đốt chúng trụ lại.

15s trôi qua. Siêu cấp pháp thuật của Sữa Bào Bào rốt cuộc hoàn thành.

“Hỏa vũ lưu tinh!”

Sữa Bào Bào ngâm khê một tiếng, lập tức toàn bộ đất trời đều biến sắc. Cả đấu trường phúc chốc bị nhuộm thành màu đỏ sẫm, từng khối thiên thạch bọc trong hỏa diễm từ trên trời rơi ầm ầm xuống sân đấu, phát ra những tiếng vang dữ dội, khắp nơi đều là liệt hỏa.

Tôi đưa mắt muốn nhìn xem Thiên Ngu Cam bị nướng thành cái dạng gì rồi. Kết quả, không nhìn thấy tên kia. Không lẽ hắn bị nện thành thịt nát rồi?

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Cbn, Thực Quá Kích Thích

Hỏa Vũ Lưu Tinh vừa xuất hiện, đội cổ động của Thập Tự Thiết Tường Vi hoan hô ngất trời. Phòng ngự của cung tiễn thủ không cao. Nếu một tay cung tiễn thủ có thể trụ nổi qua 10s của Hỏa Vũ Lưu Tinh, vậy thì Hồng Hoang nên ghi tên người đó vào sách kỷ lục.

Người ta thường nói, ông trời thích trêu người.

Ngay lúc mọi người đều cho rằng Thiên Ngu Cam đã triệt để xong đời thì trên khán đài lại vang lên tiếng cười của hắn.

“Hắc hắc... cũng may Thiết Điều của tôi đủ cứng rắn, nếu không tôi đã đi châu diêm vương.”

10s rất nhanh kết thúc. Hỏa diễm lụi tàn. Sương mù tán đi. Trên khán đài hiện ra một con Thiết Điều cực kỳ lớn, đôi cánh của nó bao bọc Thiên Ngu Cam ở bên trong làm cho hắn không chịu một chút tổn hại nào.

Thiết Điều là quái công thấp phòng cao, có đôi cánh cứng như sắt, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Thì ra vào thời khắc mấu chốt, tên kia đã đổi sủng vật. Tay chân đúng nhanh nha!

Ai cũng nghĩ như thế.

Lúc này, Thiên Ngu Cam từ bên dưới Thiết Điều đi ra. Mọi người nhìn thấy hắn thì ngây ngẩn. Bởi vì trên lưng hắn, đôi cánh chuẩn chuẩn vẫn còn đó.

Tên này có thể cùng lúc triệu hoán 2 sủng vật? Chẳng lẽ hắn không phải là cung tiễn thủ mà là triệu hoán sư? Đây cũng không đúng, hắn rõ ràng mặc khái giáp của cung thủ.

Thiên Ngu Cam thấy bản thân trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người thì đắc ý ngẩng đầu, thu hồi Thiết Điều, hắc tóc nói với Sữa Bào Bào: – “Pháp thuật của Sữa phò bang chủ thật là lợi hại. Xem ra tôi không thể ăn đầu thực lực nữa. Để không bị cô tiêu diệt, tôi phải dùng đến tuyệt chiêu rồi. Chiến Phong, xuất hiện đi!”

Thanh âm vừa dứt, 2 con yêu thú đồng thời xuất hiện 2 bên tả hữu của Thiên Ngu Cam.

Bên trái là Chiến Phong với 4 cánh vỗ nhẹ nhàng, hàm răng sắc bén phản xạ dưới ánh mặt trời, nói cho mọi người biết nó không phải là sủng vật trang trí mà là sát nhân lợi khí.

Bên phải là Hàn Băng, toàn thân bao bọc trong một lớp sương mù nhàn nhạt, cũng có 4 cánh nhưng chúng không phải dùng để bay mà chính là vũ khí của nó. Những cặp cánh cực lớn tạo thành từ những mũi băng nhọn làm cho người ta nhìn thấy liền rét run.

Sữa Bào Bào không thèm để ý đến phong cách tạo dáng tự sướng của đối thủ, nâng thấp giọng tiếp tục ngâm xướng chú ngữ, cây roi lập tức biến thành màu đỏ, vung vẩy nhảy nhót trong tay nàng.

Cao Cao nhìn thấy thiên địch (đối thủ trời định) của nó là Hàn Băng liền vào tư thế chiến đấu, cơ bắp toàn thân căng cứng, chuẩn bị tùy thời nhào vào xé xát đối thủ.

Cả khán đài chìm vào im lặng. Ai cũng biết đây chính là giây phút giao tranh quyết định thắng thua.

Thiên Ngu Cam không hề vội vã muốn tấn công, rất tùy ý đứng đó đợi Sữa Bào Bào đọc chú ngữ, còn tranh thủ thời gian để nói nhảm: – “Sữa phò bang chủ, tôi xin tự giới thiệu lần nữa. Tôi là Thiên Ngu Cam, phò bang chủ của Bất Diệt Thần Thoại. Chúc nghiệp chính là... luyện yêu sư.”

Lúc này Sữa Bào Bào đã đọc xong chú ngữ, cây roi trong tay bao bọc trong hỏa diễm màu đen, cả người nàng cũng bao phủ trong một tầng khói đen, tiếng nói trầm thấp vang lên: – “Ta dùng hắc sắc huyết mạch làm chủ dẫn, dâng lên Cao Cao tinh khiết chí hỏa, cung thỉnh Hắc Âm Chi Vương nhập thân... Hắc Âm vạn tuế!”

Lời vừa dứt, vật hiến tế là Cao Cao liền hóa thành một đốm lửa đen, sau lưng nàng ầm ầm hiện lên một bóng hình cực lớn. Khi đọc chú ngữ, Sữa Bào Bào vẫn luôn nhắm mắt. Lúc này, nàng mở mắt ra, đôi tròng mắt đã biến thành màu đỏ.

Tôi nhủ mày: – “Ám Ảnh, loại pháp thuật dùng máu làm vật dẫn như thế này, sau khi dùng xong thì người làm phép sẽ chết. Nếu thắng thì không sao, nếu cô ta thua thì không phải uống phí một mạng của sủng vật hay sao? Quy định của hội võ là nếu tuyên thủ tự sát thì vẫn rút 1 cấp như thường. Vì một trận đấu mà chịu thiệt thòi lớn như vậy, có đáng hay không?”

“Đúng là vậy, nhưng cô ta không còn biện pháp nào. Tên kia có đến 3 sủng vật, trong đó có 2 con là cực phẩm. 2 vs 4, cô ta không có cơ hội thắng. Bí quá hóa liều, phải dùng đến chiêu này thôi.” – Ám Ảnh rờ cằm – “Lại nói, nếu cô ta giống như Thiên Hạ Long Quý, tu luyện đấu khí là chính, mà pháp là phụ thì có lẽ lúc này đã không phải thúc thủ vô sách.”

Tôi tròn mắt: – “Ám Ảnh, anh cứ nâng tên Thiên Hạ Long Quý lên cao như vậy, có phải đang muốn kiểm soát cho mình trước phải không?”

“Hắc hắc... nào nào, xem trận đấu đi!”

Chiến trường bây giờ tràn ngập khí tức hắc ám.

Sau khi được Hắc Âm Chi Vương nhập thân, Sữa Bào Bào liền vung roi, triển khai công kích mưa sa bão táp về phía Thiên Ngu Cam và sủng vật của

hắn.

Thiên Ngu Cam chỉ huy Chiến Phong phun ra vài cái vòi rồng, đem hắc ám mê vụ xung quanh thổi tan đi. Hàn Băng thì khuy người xuống, 4 cánh mũi băng không ngừng bắn về phía Sữa Bảo Bảo. Riêng Thiên Ngu Cam thì... dưới trợ lực gia tốc của huyền tinh linh, đã vọt ra đằng xa. Nói giỡn, hiện tại lực công kích của Sữa Bảo Bảo tăng mạnh, ở gần nàng thuần túy là tìm đường chết nha.

Hàn Băng kết hợp với mũi tên của Thiên Ngu Cam không ngừng công kích Sữa Bảo Bảo, không mấy hiệu quả, bởi vì được Hắc Ám Chi Vương nhập vào thân, cây roi trong tay của Sữa Bảo Bảo có thể ví như lưỡi hái của tử thần. Nhưng bởi vì Hàn Băng và Thiên Ngu Cam đều công kích từ xa, tạm thời Sữa Bảo Bảo cũng không thể làm gì được họ.

Tình hình cứ giằng co như thế một lúc...

Ở bên cạnh, Chiến Phong đang tích tụ lực lượng để chuẩn bị phóng vòi rồng lần nữa. Sữa Bảo Bảo rất muốn công kích nó nhưng bởi vì nó bay lượn lơ lửng, khó mà đánh trúng. Một lát sau, Sữa Bảo Bảo quyết định dùng công kích với Thiên Ngu Cam, chuyển qua dùng ma pháp, thả ra vài con hỏa xà để công kích Chiến Phong. Bay lượn trên không có rất nhiều phương hướng để tránh né công kích, tốc độ của hỏa xà lại không nhanh, cho nên Chiến Phong không gặp khó khăn gì trong việc tránh né chúng.

Vài giây sau, lực lượng của Chiến Phong thu thập đủ, lấy Chiến Phong làm trung tâm, một cái vòi rồng khổng lồ xuất hiện giữa không trung. Hàn Băng cũng định chỉ công kích, đem tất cả mũi băng nhện vùi vào vòi rồng.

Phải dùng cao cấp ma pháp thôi. Sữa Bảo Bảo là ma chiến sĩ, đối với uy lực của pháp thuật nàng hiểu biết rất rõ ràng, chỉ cần dùng đến nó, bản thân nhất định sẽ chết. Sữa Bảo Bảo cắn răng, “liều mạng thôi”, thế là chăm chú đọc chú ngữ.

“Ta dùng Hắc sắc huyết mạch làm vật dẫn, dâng lên hỏa diễm tính mạng, thiêu đốt tương lai cùng quá khứ, hóa thành thôn phệ vạn vật chi lực...” Hắc Ám vạn tuế!”

Chú ngữ hoàn tất, thân thể của Sữa Bảo Bảo trực tiếp hóa thành một vòng xoáy màu đen, mang theo từng trận tiếng gió gào thét, hướng về phía vòi rồng và mũi băng nhện.

Oanh ~

2 ma pháp cao cấp đụng nhau liền tạo thành một vụ nổ lớn. Nhất thời, trước mắt chúng tôi chỉ thấy hỏa diễm màu đen và mũi băng màu trắng, ở giữa vòi rồng va chạm mãnh liệt.

Đùng đùng ~

Những tiếng nổ vang lên không dứt. Vỡ đài xuất hiện rất nhiều lỗ hổng. May mà kết giới của vỡ đài đủ mạnh, không để ma pháp lọt ra ngoài.

Qua thêm 1 phút đồng hồ, ma pháp dần dịu xuống, mọi người mới nhìn thấy tình huống trên sân đấu.

Sữa Bảo Bảo đã biến mất. Những mảnh vụn trang phục văng tung tóe khắp nơi. Nếu không phải hệ thống có chế độ bảo vệ nội y, dám chừng cô ta đã trần truồng mà đi gặp diêm vương rồi.

Thi thể của huyền tinh linh còn tại hiện trường. Thiên Ngu Cam nhìn sừng vật của mình, đau lòng mắng to

“Cbn, lực công kích của chiêu này không ngờ mạnh như vậy. Thủ hộ tinh linh của mình cũng bị đánh chết. Thật là xui xẻo...” – vừa nói vừa không quên ăn được, có vẻ máu của hắn cũng gần cạn đấy rồi.

“Hỗn Loạn Chi Đô tuyển thủ 60332 tử vong. Hỗn Loạn Chi Đô tuyển thủ 29174 chiến thắng!” – trọng tài tuyên bố.

Đội cổ động của Bất Diệt Thần Thoại hoan hô rung trời. Không ngờ bang hội của họ lại có người lọt vào top 10. Nếu Thiên Ngu Cam thua trận này, mặt mũi của họ thật không biết ném đi đâu nữa, về sau đi trên đường làm sao ngẩng mặt mà nhìn 2 đại bang hội khác chứ.

Ngược lại, Thập Tự Thiết Tường Vi thì ủ rũ mặt mày. Cả 4 người lãnh đạo của họ đều tiến vào vòng chung kết, không ngờ bây giờ liên tục rơi rụng hết 3 người, chỉ còn lại Thâu Đêm Suốt Sáng. Đúng là đau khổ nha~

Trận đấu này, tôi để ý nhất chính là sừng vật của Sữa Bảo Bảo. Tôi mới không tin đây chỉ là trùng hợp. Nhất định Thập Tự Thiết Tường Vi biết chuyện về Liệt Hỏa Cửu Hung nên mới cố tình thu thập. Nếu bọn họ gom đủ 9 con yêu thú này, khi xảy ra bang chiến... đối thủ của họ sẽ bị tổn thất trầm trọng. Mà người có khả năng xảy ra bang chiến với Thập Tự Thiết Tường Vi chỉ có Triệu Hoán Liên Minh và Bất Diệt Thần Thoại. Tôi phải nhắc nhở Thảo Hoa Mai mới được.

Trận đấu thứ 9. Bang chủ Thập Tự Thiết Tường Vi là Thâu Đêm Suốt Sáng đấu với thư ký bang chủ của Trâu Bò Bang là Mèo Lười Biếng. Về chức nghiệp của 2 người... Thâu Đêm Suốt Sáng là chiến sĩ, Mèo Lười Biếng là thuật sĩ. Đồ mở hôi~ lại là trận đấu với thực lực chênh lệch cực lớn.

Tôi nhìn Mèo Lười Biếng cầm pháp trượng cẩn thận quay đầu quan sát đấu trường. Tôi thật hoài nghi không biết cô nàng đã từng kinh qua chiến trường hay chưa? Đã từng PK giết người hay chưa?

“Bang chủ Thâu Đêm, xin chào!” – Mèo Lười Biếng lễ phép chào hỏi.

Thâu Đêm Suốt Sáng nhìn đối thủ của mình là một thuật sĩ yếu ớt thì cũng thấy thật thần kỳ. Không lẽ vận may của mình đang tới, sau khi thoát tuyến có lẽ nên đi đánh bạc. Một bên tường tượng quang cảnh bản thân thảng thối sờ bạc, một bên không quên mỉm cười đáp lễ: – “Xin chào Miêu tiểu thư!”

Mèo Lười Biếng mặc dù không có chức vị cao, nhưng cả ngày đi theo Thiên Hạ Long Quý, cho nên đối với cao tầng lãnh đạo của các đại bang phái cũng tính là người quen mặt.

Vài câu khách sáo đầu ra đó, trận đấu bắt đầu.

Thâu Đêm Suốt Sáng muốn giải quyết nhanh trận này, lập tức mở ra đấu khí, ngọn roi dài như lưỡi rắn, uốn lượn đánh úp về phía Mèo Lười Biếng.

Mèo Lười Biếng không chút hoang mang, mở lên thổ thuận, sau đó, một loạt gai đất mọc lên từ dưới chân của Thâu Đêm Suốt Sáng.

Thâu Đêm Suốt Sáng không chút để ý, dù sao pháp thuật cấp thấp này chẳng lấy đi bao nhiêu máu của cô. Bước chân bên dưới không bởi vì gai đất mà chậm đi, ngược lại, có chiều hướng tăng nhanh vài phần. Cây roi mang đầy sát cơ tình diệu tìm ra những góc chết mà tấn công Mèo Lười Biếng, khiến cho đối thủ trở tay không kịp.

Mèo Lười Biếng thả ra một cái kỹ năng cát chảy, thừa dịp đối thủ bị ngăn trở, lập tức thoát khỏi phạm vi công kích, phát động chấn thuật.

Thâu Đêm Suốt Sáng chưa kịp phản ứng, ở giữa dòng cát chảy lại bị địa chấn làm cho lão đảo ngã về sau, nhưng thấy huyết lượng của mình không tổn hao bao nhiêu liền mặc kệ, tiếp tục tấn công đối thủ.

Mèo Lười Biếng thì không may mắn được như vậy. Lúc này bị roi quật cho mấy phát, nuốt mấy viên bổ huyết được cũng không đủ bù đắp, thế là nàng phải dùng đến kỹ năng thêm huyết.

Thâu Đêm Suốt Sáng thấy đối thủ ngâm xướng chú ngữ, còn tưởng đó là pháp thuật công kích lợi hại gì đó, lập tức nâng cao đấu khí, đẩy mạnh tốc độ, nhưng ngay lúc cô tới gần Mèo Lười Biếng, một sự kiện dở hơi nhất trong lịch sử Hồng Hoang đã xảy ra...

Chú ngữ của Mèo Lười Biếng hoàn tất. Lấy Mèo Lười Biếng làm trung tâm, trong phạm vi 10m, một cột sáng màu vàng nhạt lan tỏa ra, vừa vặn Thâu Đêm Suốt Sáng cũng đứng trong phạm vi này.

Thâu Đêm Suốt Sáng thấy xung quanh mình xuất hiện cột sáng, vô thức lui về sau, vào thế phòng ngự, những tưởng sẽ bị công kích, nhưng 2s sau, cô lại phát hiện cột máu của mình không hề giảm xuống, ngược lại có dấu hiệu tăng lên, chốc lát liền hồi đầy. Chuyện này...?! Đây không phải là đại địa chỉ lực, kỹ năng quản thể bổ huyết của thổ thuật sĩ à?

Vào lúc Thâu Đêm Suốt Sáng hồ đồ lẫn lộn thì Mèo Lười Biếng lại hận không thể dùng trượng gõ chết chính mình, cô thế mà đã quên không điều chỉnh thiết lập, cứ thế tăng máu cho đối thủ rồi.

Thấy tình cảnh đó, toàn bộ khán giả đều đổ nhào.

Thiên Hạ Long Quý dùng tay che mặt, có lẽ cảm thấy thành viên của mình có một người dở hơi như thế thì rất mất mặt mũi. Vài giây trôi qua, Thiên Hạ Long Quý rút cuộc nhìn không nổi, dốc sức đè nén dục vọng gào thét, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nói: – “Tiểu Miêu! Người tốt cùng đang làm gì đó?”

“Ta... ta...” – Mèo Lười Biếng nhìn Thiên Hạ Long Quý, lại nhìn Thâu Đêm Suốt Sáng, sau đó nói một câu kinh người – “Ta... nhận thua!”

Kế tiếp, cô nàng giống như kẻ đào tẩu, chạy biến khỏi đấu trường. Có vẻ người mà nàng muốn tránh là Thiên Hạ Long Quý. Nhưng cô nàng đã quên một câu, “trốn được hòa thượng, chạy không khỏi chùa”.

Bịch ~

Nghe Mèo Lười Biếng đột nhiên nhận thua. Người trải qua kích thích từ nãy đến giờ là Thâu Đêm Suốt Sáng rốt cuộc ngã ngò xuống đất.

Trọng tài trẻ tuổi anh tuấn vội vã chạy tới ân cần hỏi han: – “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Thâu Đêm Suốt Sáng nhìn khuôn mặt phóng đại trước mắt, hai mắt lóe sáng, ôn nhu nói: – “Không có việc gì. Cảm ơn anh đã quan tâm. Không biết sau khi trận đấu kết thúc, có thể mời anh đến tổng đàn bang phái của em uống một tách trà hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Sóng Ngâm Mãnh Liệt

Trọng tài chịu không nổi ánh mắt phóng điện của Thâu Đêm Suốt Sáng, khúm núm gật đầu đồng ý, sau đó nhẹ nhàng dìu người xuống khỏi sàn đấu,

không hề phát hiện bản thân đã rơi vào bẫy rập...

Vẫn còn choáng váng, trọng tài đỡ người cả buổi mới sức nhớ ra trọng trách của mình, vội vàng hô lớn: – “E hèm... các trận đấu hôm nay có hiệu suất rất cao a... xem ra ta có thể tan tành sớm rồi. Mời 2 tuyển thủ cuối cùng lên sàn đấu.”

Toái Mộng Hàn lên sân khấu. Đội cổ động của Triệu Hoán Liên Minh tung hô ngất trời. So sánh lại thì Diễm Thái Tử đáng thương hơn rất nhiều, chỉ có vài tiếng vỗ tay lác đác. Chuyện này cũng thật kỳ quái. Thực lực của Diễm Thái Tử không tệ, vì sao đánh lâu như vậy mà không có lấy một đám fan hâm mộ nha. Hắn làm người cũng quá thất bại đi à!

“Nhện, em nói ai sẽ thắng?” – Âm Ảnh đột nhiên mở miệng hỏi tôi.

“Cái này... em không biết. Nhưng bàn về công hay tư thì em đều hi vọng Toái Mộng Hàn sẽ thắng.” – tôi nghiêm túc trả lời.

“Vậy à? Em quen thân với Toái Mộng Hàn?” – Âm Ảnh kỳ quái nhìn tôi.

“Về công, Toái Mộng Hàn là phó bang chủ của Triệu Hoán Liên Minh. Dựa vào quan hệ giữa em và Triệu Hoán Liên Minh, đương nhiên em hi vọng hắn thắng. Về tư, em cực kỳ ghét cái tên Diễm Thái Tử kia. Nếu có cơ hội, em nhất định tận tay giết chết hắn.”

“Ồ...” – Âm Ảnh có chút choáng váng, bởi vì tôi không kể cho anh ấy nghe chuyện xảy ra giữa tôi và Diễm Thái Tử. Âm Ảnh chỉ đơn thuần cho rằng tôi nhìn không vừa mắt tên Diễm Thái Tử mà thôi – “Vậy anh mua Toái Mộng Hàn thắng.”

Nói xong, Âm Ảnh mở trang web chủ, chuẩn bị đặt cược.

Tôi đổ mồ hôi: – “Nè nè... nếu anh muốn thắng tiền cược... em vẫn đề nghị anh đặt cho Diễm Thái Tử a~”

“Vi sao? Không phải em hi vọng Toái Mộng Hàn thắng à?” – Âm Ảnh có chút chóng mặt.

“Em nói ‘hi vọng’ hắn thắng nha, chứ không có khẳng định hắn sẽ thắng a~ Cái tên Diễm Thái Tử có thể tiêu diệt Lầu Nhỏ. Anh nghĩ thực lực của Toái Mộng Hàn còn cao hơn Lầu Nhỏ hay sao?” – tôi vừa nói vừa thở dài. Haiz... vì sao Âm Ảnh bình thường rất thông minh, nhưng lâu lâu lại có biểu hiện thiếu muối là như nào?

“Ừ... có đạo lý.” – Âm Ảnh liền đổi qua mua Diễm Thái Tử thắng.

Tôi bó tay rồi – “Âm Ảnh, anh từ khi nào lại bắt chước người ta đi đánh bạc vậy? Trước kia em không thấy à.”

“Sau khi hội đấu võ kết thúc, anh muốn đi du lịch một chuyến. Cho nên hiện tại phải tích lũy tiền lộ phí.” – Âm Ảnh một bên theo dõi tỉ lệ cá cược của các trận đấu vòng chung kết, một bên trả lời câu hỏi của tôi.

“Du lịch? Anh định đi đâu? Nam Cực hay là Bermuda?” – tôi hứng thú hỏi.

Âm Ảnh bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn tôi: – “Ai đòi lại đi đến mấy vùng đất đó để du lịch chứ, trừ phi đầu óc bị úng nước rồi.”

“Vậy anh sẽ đi đâu?”

“Tân Cương”

“Cái đó mới...” – tôi ngừng lời, cổ quái quay đầu nhìn Âm Ảnh – “... đừng nói là anh đi thăm em nha.”

“... hắc hắc... vậy mà cũng để em đoán ra. Anh vốn chuẩn bị cho em một cái kính hi.”

“Cbn, anh nói trắng trợn như vậy, em mà đoán không ra thì chỉ số thông minh có vấn đề rồi. Tốt lắm. Anh đặt cược nhiều một chút. Miễn cho đến lúc đó lại không đủ tiền. Em nói trước, em không có tiền để bao anh đâu.” – tôi không chút xấu hổ nói.

“Em... em thật là...” – Âm Ảnh bất đắc dĩ nhìn tôi.

“Em làm sao? Em nói chính là sự thật đó. Chẳng lẽ anh muốn em đi vay tiền để bao anh hả?” – tôi thẳng lưng nói.

“... được rồi. Nói đạo lý với em một hồi cũng bị em quay cho chóng mặt. Không nói nữa, xem trận đấu thôi.”

Tôi nhìn vẻ mặt phiền muộn của Âm Ảnh, tâm tình liền tốt lên, trong lòng dấy ý muốn chết. Nói tới đấu võ mồm, tôi không đấu lại cái đám con gái cùng phòng ký túc xá, nhưng đối phó với Âm Ảnh thì tôi dư sức. Xem ra, địa vị nữ vương của tôi sau này sẽ không bị lung lay rồi... haha...

Hoàn toàn trái ngược với trận đấu vừa rồi giữa Thiên Ngưu Cam và Sữa Bảo Bảo, trận đấu lần này cực kỳ nhàm chán.

Diễm Thái Tử không hề khách khí, vừa vào trận đấu liền triệu hồi quỷ hồn, phối hợp với lời hệ pháp thuật liên tục công kích Toái Mộng Hàn. Mà Toái Mộng Hàn thì như 1 con khi linh hoạt, không ngừng tránh né quỷ hồn cùng lời pháp để quần nhau với Diễm Thái Tử.

Tôi xem một lúc liền nhện không được nhấp 1 cái: – “Cbn, 2 người này thật không có chút ý tứ nào cả, cẩn thận từng li từng tí như thế thì chừng nào mới

đánh xong a~ Dứt khoát phóng 1 cái đại chiêu, thuận tiện đem lõi đài nổ sập thì có phải sướng mắt hơn không.”

Mọi người trên khán đài nghe tôi nói xong liền đổ mồ hôi. Thảo Hoa Mai giả vờ quay đầu đi chuyển ra xa, một bộ “tôi không quen biết người này.” Kháo ~ còn bày đặt.

Trên sàn đấu, 2 người kia không bị ảnh hưởng bởi lời tôi nói, vẫn tiếp tục quần nhau trong tình hữu nghị. Tôi có xúc động muốn hỏi Thảo Hoa Mai xem Toái Mộng Hàn có phải có 1 chân với Diễm Thái Tử hay không? (có tình ý) Nếu không vì sao không hề ra sát chiêu gì hết?

Sau nửa giờ, 2 người đã sáng tạo ra kỷ lục mới của Hồng Hoang. Họ trở thành tổ thi đấu duy nhất đến hết giờ mà huyết lượng còn không giảm xuống 1 nửa. Cuối cùng, trọng tài dựa vào tỷ lệ huyết lượng để phân định thắng thua. Diễm Thái Tử còn 69% máu. Toái Mộng Hàn còn 62% máu. Thế là Diễm Thái Tử nhờ vào ưu thế yếu ớt lọt vào top 10.

“Thật là... nên để Sữa Bảo Bảo và Thiên Ngu Cam đấu cuối cùng mới phải, như vậy mới gọi là kết thúc hoàn hảo. Hai người này thiệt không thú vị.” – tôi không ngừng phàn nàn. Cả khán đài cũng toàn là tiếng la ó.

Trọng tài tuyên bố hôm nay chấm dứt, ngày mai bắt đầu các trận đấu xoay tròn để chọn ra thứ tự của top 10.

Sau khi giải tán, tôi chạy vội đến đội ngũ của Triệu Hoán Liên Minh, giữ chặt Toái Mộng Hàn, chất vấn: – “Này này, cậu có làm hay không. Đánh với 1 tên pháp sư mà cậu có thể đánh thành như vậy. Vì sao không dùng đại chiêu? Lần trước tôi nhớ cậu có một chiêu gì mà quyền quyền sóng đó, không phải rất lợi hại hay sao?”

“Là hỗn độn liệt liệt sóng...” – Toái Mộng Hàn nhỏ giọng sửa.

“Hả... quyền quyền sóng? Được rồi, tên gì không quan trọng. Vì sao cậu không dùng nó a?” – tôi hùng hổ chất vấn.

“... tên kia công kích rất quý dị. Nếu tôi dùng đại chiêu sẽ xuất hiện sơ hở trong phòng ngự, không cẩn thận một chút liền xong đời. Cho nên tôi vẫn cẩn thận phòng ngự, tiến công thì...”

“Kháo ~” – không đợi hắn nói xong, tôi liền chửi bậy.

Tên Diễm Thái Tử cực kỳ âm hiểm, thường lợi dụng chỗ sơ hở của đối phương trong thời gian phát động đại chiêu mà công kích. Từ góc độ này mà nói thì Toái Mộng Hàn không sai. Thôi kệ, dù sao trận đấu đã xong, nói gì cũng vô dụng.

Tôi chào từ biệt Triệu Hoán Liên Minh, sau đó đi họp mặt với đoàn viên. Sau khi hoàn thành hội nghị thường kỳ, cả bọn đang chuẩn bị đi thu thập độc dược, lúc này máy nhắn tin của tôi lại nhấp nháy. Là bạn học Tiêu Dao.

“Nhện, cái tên Diễm Thái Tử kia rất kỳ quái. Sau khi thi đấu xong liền bắt đầu thu thập huyết dịch của yêu thú. Thám tử vừa báo lại, hắn đã góp nhặt được khoảng 20 loại huyết dịch rồi. Không biết muốn làm gì. Có muốn bọn tôi đi điều tra thêm không?”

Tôi suy tư một thoáng liền trả lời: – “Không cần tra xét. Cứ tiếp tục theo dõi hắn. Cách nửa giờ truyền tin cho tôi biết phương hướng di chuyển của hắn. Nếu hắn đi vào đầm lầy Hắc Thủy thì phải người tập kích cản trở hắn giùm tôi.”

Vậy là tên kia đang thu thập 100 loại huyết dịch yêu thú. Điều kiện để đi U Minh giới mà hắn nói là thật rồi. Tôi phải nhanh tay mới được. Nghĩ tới đây, tôi gọi đoàn viên lại: – “Mọi người có thể dừng việc luyện cấp để giúp tôi 1 chuyện không?”

“Đù ~” – ngũ tạng thấy vẻ mặt nghiêm túc của tôi đều không hên mà chửi thề thành tiếng – “Không cần giả đứng đắn. Chuyện gì? Nói. Chi cần không phải chuyện thương thiên hại lý là được.”

“...” – đám quái nhân này càng lúc càng quá đáng rồi, không thể không lên mặt – “Mọi người nói cái gì chứ. Tôi mà là loại người đó ư?! Chuyện thương thiên hại lý đương nhiên tôi sẽ không làm. Tôi chỉ muốn nhờ mọi người đi thu thập 100 loại huyết dịch của yêu thú thôi.”

“Không thể nào a~ Nhện, vì sao lại có đam mê nhàm chán này rồi? Chính cô đi thu thập thì còn được đi, dù sao cũng là sở thích cá nhân của cô. Nhưng cô còn muốn bọn tôi giúp cô nữa... chuyện này thì hơi quá đáng nha.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó thao thao bất tuyệt.

“... đi chết đi!!!!” – tôi bắn 1 mũi tên vào mông hắn, đôi lại là tiếng gào khóc thảm thiết.

Tôi không thêm đề ý đến hắn, quay đầu nghiêm mặt nói: – “Việc này rất trọng yếu. Nếu thành công, tôi có thể đi U Minh giới rồi.”

Quyền trực nhiệm vụ chính tuyến của tôi mọi người đều đã đọc qua, cho nên ai cũng biết chuyện về U Minh giới.

“Được rồi.” – Đồi Trắng Thay Đen gật đầu – “Chúng ta chia nhau hành động. Cô cùng Âm Ảnh một tổ, tôi và Tiểu Mệnh một tổ, 3 người còn lại một tổ. Chúng tôi mỗi tổ thu thập 30 loại huyết dịch. Cô và Âm Ảnh thu thập 40 loại. Không vấn đề gì chứ?”

“Không thành vấn đề, cứ làm như vậy.” – phân công đâu ra đó, chúng tôi lập tức giải tán, mạnh ai nấy đi đường người nấy.

Mà lúc này, bên trong tòa thị chính của Thập Tự Thiết Tường Vi, Tím Huyền đang đùa giỡn với em gái đáng yêu thì Thâu Đêm Suốt Sáng xuất hiện.

“Tím Huyền, ta có chuyện muốn nói với anh.”

“A, nữ vương đại nhân, anh chàng trọng tài kia đã đi rồi?” – Tím Huyền cười dâm dăng – “Thật đáng tiếc a~ lại để cô phát hiện anh chàng đó trước, nếu là tôi...”

“Tím Huyền...” – Thâu Đêm Suốt Sáng cắt ngang – “Đến phòng của ta.”

Tím Huyền há mồm vì kinh ngạc, đưa tay bảo vệ trước ngực mình: – “Không phải đâu nữ vương đại nhân, tôi là người thuần khiết... không lẽ cô muốn... tôi không cần a~~~~”

“Bớt nói nhảm!!!!” – Thâu Đêm Suốt Sáng mất kiên nhẫn nắm cổ áo lôi Tím Huyền đi.

Trong phòng của Thâu Đêm Suốt Sáng.

Tím Huyền ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, con mắt lão luyện nhìn những món đồ kỳ quái treo trên tường, toàn là công cụ SM, về mặt hấn lập lòe hưng phấn: – “Nữ vương đại nhân, đây toàn bộ là cực phẩm công cụ nha. Cô định cho tôi thử loại nào thế?”

Thâu Đêm Suốt Sáng nhấp một ngụm đồ uống, mở miệng hỏi: – “Tím Huyền, cái người đấu với anh hôm nay ấy, thực lực thế nào?”

Tím Huyền há mồm kinh ngạc, tưởng mình nghe nhầm: – “Nữ vương đại nhân, từ lúc nào cô bắt đầu có hứng thú với nữ nhân rồi? Có thể truyền thụ vài chiêu cho tôi không?”

“Tím Huyền!!!!” – Thâu Đêm Suốt Sáng xoa trán – “... trả lời câu hỏi của ta trước.”

“À...” – Tím Huyền nghiêm túc suy nghĩ – “Thực công kích của cô nàng không cao, nhờ có độc được bôi trên đầu mũi tên nên mới tạo ra hiệu quả xuất thần nhập hóa. Có lẽ cô nàng chính là độc cung thủ trong truyền thuyết. Nhưng cái chiêu phản thân kia lại khiến tôi hồ đồ, hơn nữa cô nàng còn có thể cận chiến. Căn cứ vào kinh nghiệm của tôi thì lực công kích của lưỡi dao trên cây cung còn lợi hại hơn cung tiễn nhiều. Nói tóm lại, tôi cũng không rõ cô nàng đến tột cùng có thực lực ra sao nữa.”

“Là vậy sao...” – Thâu Đêm Suốt Sáng trầm tư suy nghĩ.

Tím Huyền thấy biểu hiện của bang chủ thì tò mò, nhìn không được hỏi 1 câu: – “Nữ vương đại nhân, cô không thật sự có chủ ý với cung tiễn thủ đó chứ? Tôi thấy cô nàng với Âm Ảnh rất thân thiết, thực lực lại không tôi, không nên đụng vào đâu a~”

Thâu Đêm Suốt Sáng liếc mắt: – “Ta chỉ cảm thấy cô nàng đó rất giống với cái người đã đến cướp ngân khố của chúng ta. Lần ấy là ta công kích trước, không thể biết tên của đối thủ. Có điều người cướp ngân khố chỉ dùng độc tiễn bình thường và 1 loại tên rất kỳ quái có thể trở người khác lại. Nhưng nói làm sao thì ta cũng thấy bọn họ rất giống nhau...”

“Nói tới chuyện này, tôi cũng không biết danh tính của đối thủ. Cô nàng để cho khôi lỗi của tôi đánh trúng 1 kích mới phản ứng lại. Đây là cố ý muốn che dấu... có thể chính là tên trộm đó không biết chừng?”

Thâu Đêm Suốt Sáng lắc đầu: – “Các nàng là chủng tộc đặc thù. Bọn họ đều có thói quen che dấu tên tuổi. Ta vốn muốn bắt sống 1 tên để tra hỏi. Không ngờ bọn họ lại có 1 loại pháp thuật phi hành rất kỳ quái, lần nào cũng dễ dàng đào thoát, so với hồ ly còn giảo hoạt hơn.”

Tím Huyền nghe thế liền cau mày: – “Nói như vậy, bọn họ đều có thực lực không tệ, rất nhiều người đánh được vào top 100, có điều đại bộ phận là đạo tặc và thích khách nên không có cơ hội đánh vào top 10. Cuối cùng chỉ có lại cô nàng cung tiễn thủ mà thôi. Đến tột cùng là chủng tộc gì đây... Hồng Hoang có rất nhiều chủng tộc kỳ quái, không phải cái nào chúng ta cũng có thông tin đầy đủ, chuyện này rất khó điều tra rõ ràng.”

“... không sao, tạm thời không cần điều tra. Đến lúc thi đấu vòng tròn, ta nhất định có thể đụng phải cô nàng kia. Đến lúc đó, nói không chừng có thể moi ra 1 ít tin tức.” – Thâu Đêm Suốt Sáng chờ mong nói, lại không ngờ, tôi căn bản không có ý định đánh với nàng – “Được rồi Tím Huyền, anh về đi.”

“Không thể nào!!!!!!” – Tím Huyền thất vọng nói – “Nữ vương đại nhân gọi tôi tới chỉ vì muốn hỏi chuyện này sao? Không phải muốn thử nghiệm đồ chơi mới à?”

“Cút!!!!” – Thâu Đêm Suốt Sáng không khách khí đuổi người – “Ta không thích loại yêu tinh như anh. Ta thích nam nhân thanh thuần đáng yêu. Loại người như anh, đem tặng ta cũng không thềm”

“Nữ vương đại nhân, cô sao có thể nói vậy. Thật tổn thương tâm hồn bé nhỏ của tôi...”

Tím Huyền còn chưa nói xong đã bị Thâu Đêm Suốt Sáng đạp bay ra ngoài.

Đóng cửa lại, Thâu Đêm Suốt Sáng bắt đầu đọc bản kế hoạch phát triển bang phái. Việc chiếm đoạt các bang phái nhỏ đã gần hoàn thành. Bước tiếp theo sẽ là việc tranh đoạt tài nguyên với các đại bang phái. Hiện tại, 3 đại bang phái ở Hỗn Loạn Chi Đô đang trong tình trạng kiềm chế lẫn nhau, bảo trì hiện trạng cân đối cực kỳ vi diệu. Có nên phá vỡ tình trạng này hay không?

Thâu Đêm Suốt Sáng lại không biết, chính lúc này, Lầu Nhỏ và Soái Ca cũng đang có chủ ý với Thập Tự Thiết Tường Vi. Các lãnh địa khác đều có liên minh. Nhìn tiến độ phát triển của Hồng Hoang, có lẽ sắp bước vào thời đại của bang chiến trên quy mô lớn. Đến lúc đó, nếu Hỗn Loạn Chi Đô vẫn còn chia rẽ như thế này, sớm muộn gì cũng bị các liên minh khác nuốt chửng. Quan trọng nhất là, nếu có một liên minh thống nhất xuất hiện, ai sẽ là bá chủ nắm giữ vận mệnh của Hỗn Loạn Chi Đô đây?

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Vô Sĩ Vô Địch

Bận rộn suốt đêm, rốt cuộc tôi cũng thu thập đủ 100 loại huyết dịch của yêu thú. Toàn thân cực kỳ đau nhức, có điều, nghĩ tới chuyện sắp sửa chỉnh chết tên Diễm Thái Tử, trong lòng tôi liền cao hứng.

Ngày hôm sau, mặt trời vừa lên, vòng chung kết của hội đấu võ chính thức khai mạc.

Bọn tôi đã sớm đi vào gác đầu tròng của Thục Nguyệt thành.

Vòng chung kết là kiểu thi đấu vòng tròn, tổng cộng sẽ có 45 trận, diễn ra trong 5 ngày. Mỗi ngày 2 đợt, mỗi đợt 5 trận. Để phòng ngừa gian lận, kết quả sẽ được công bố ngay lập tức, nhưng chỉ những ai có mặt ở gác đầu tròng mới nghe được.

Chúng tôi bước vào sân vận động thì thấy những màn hình lớn treo trên cao, quay về 4 hướng khán đài. Trên màn hình là lịch thi đấu của ngày hôm nay. Như cũ, không có tên của tuyển thủ, chỉ có số thứ tự.

Vì để độc giả thuận tiện theo dõi câu chuyện, tôi mạn phép hoán đổi các con số này thành tên thật.

>> Vòng chung kết hội đấu võ CCTV lần thứ nhất, vòng đối chiến thứ nhất

>> Trận 1: Thiên Hạ Long Quỷ vs Lạc Thủy Thanh Điều

>> Trận 2: Tịch Diệt vs Phong Lôi Nộ Hồ

>> Trận 3: Quỷ Thủ Lưu vs Âm Ảnh

>> Trận 4: Lạc Thủy Tri Chu vs Thiên Ngu Cam

>> Trận 5: Thâu Đêm Suốt Sáng vs Diễm Thái Tử

Vừa nhìn thấy, tôi liền đỏ mặt hỏi.

Thiên Hạ Long Quỷ đấu với Thảo Hoa Mai? Không biết Thú Thú sẽ có cảm tưởng gì? Tôi quay đầu tìm Thú Thú. Quả nhiên, vẻ mặt của bà không được đẹp cho lắm. Thú Thú đang cùng Soái Ca xì xào thảo luận gì đó. Quay mặt liền thấy Âm Ảnh nhăn mặt nhíu mày, có vẻ anh ấy cũng không thoải mái khi phải đấu với bộ hạ cũ.

Ngược lại, tôi là người duy nhất không có cảm giác gì. Không lẽ tôi là người không có chí tiến thủ như vậy à? Tôi vừa nhìn Thiên Ngu Cam vừa tự hỏi.

Thiên Ngu Cam phát hiện tôi đang quan sát hắn liền cười hi hi đi lại: – “Tri Chu đoàn trưởng, không ngờ ngay trận đầu tiên chúng ta đã đụng nhau rồi. Mong cô hạ thủ lưu tình a~”

“Không thành vấn đề.” – tôi hào sảng nói – “Đến lúc đó tôi sẽ nhường anh 1 chiêu. Có điều gần đây tôi không thích dùng sủng vật. Cho nên tôi sẽ không chọn sủng vật chiến.”

Thiên Ngu Cam tròn mắt há mồm, nghĩ thầm trong lòng: – “Cbn, Tri Chu quả nhiên vô sỉ y như truyền thuyết. Biết rõ mình dựa vào sủng vật để kiếm com mà lại nói như vậy, không phải có chủ ý muốn khi dễ mình à?! Thật không có phong thái của cao thủ gì cả. Mà thôi, người ta không biết hổ thẹn thì biết làm sao. Xem ra mình phải luyện tới cảnh giới vô sỉ cao hơn thì mới thắng nổi cô ấy.”

Trận thứ nhất bắt đầu.

Thảo Hoa Mai vừa lên sân đấu liền triệu hồi Cửu Anh. Nếu chỉ nghe tên thì không ai biết đó là con gì. Tôi sẽ đại phát từ bi mà nói cho mọi người biết. Cửu Anh là một con rắn. Khác với rắn bình thường, nó có đến 9 đầu. Cửu Anh vốn là 1 con boss lười biếng, suốt ngày trốn trong núi ngũ nung. Một lần Triệu Hoán Liên Minh đánh được một quyển kỹ năng triệu hoán Cửu Anh. Lúc đó bọn họ đổ xúc sắc để quyết định quyền sở hữu con boss này. Thảo Hoa Mai may mắn lấy được. Nhưng mà Cửu Anh hiện tại còn ở trạng thái ấu trùng, đẳng cấp chưa cao, nếu dùng nó để đối phó với Thiên Hạ Long Quỷ thì hình như không đủ.

Thiên Hạ Long Quỷ nhìn thấy con rắn kỳ quái trước mặt, nhíu mày, phóng đầu khí ra, sửng ngay chiêu địa ngục cực trầm. Đầu khí xem lẫn với ma lực màu đỏ sậm tạo thành 1 thanh đao ánh sáng cực lớn hướng Thảo Hoa Mai đánh tới. Thảo Hoa Mai không kinh hoàng, chỉ huy Cửu Anh nhổ ra 9 cột ánh

sáng, 4 hồng 5 xanh, vắn xoắn thành 1 cột ánh sáng dữ tợn, thẳng tắp nghênh tiếp địa ngục cực trầm của Thiên Hạ Long Quý.

Oanh ~

2 chiêu số va chạm nhau, toàn mặt đất đều chấn động, chính giữa lôi đài xuất hiện 1 cái hố to. Hai cỗ năng lượng triệt tiêu lẫn nhau, cùng biến mất trong không khí, chỉ để lại một trời bụi mù che lấp toàn trường.

“Bằng hỏa cửu trọng thiên?” – Thiên Ngu Cam ngồi 1 bên chặt lưỡi cảm thán – “Không hổ là đệ nhất cao thủ của Triệu Hoán Liên Minh. Thanh Điều trường lão quả nhiên có chút tài năng.”

Tôi tò mò, nghĩ bụng, không lẽ con rắn 9 đầu này rất lợi hại hay sao? Chiêu vừa rồi rất trâu bò à? Tôi định mở miệng hỏi Thiên Ngu Ca nhưng chợt nhớ vừa rồi tôi kê hấn 1 câu, đảm bảo hấn còn ghi thù, sẽ không trả lời cho tôi biết.

Nghĩ nghĩ, tôi làm bộ nói: – “Chiêu này có gì lợi hại đâu. Tôi còn nhìn thấy chiêu số trâu bò hơn nhiều. Giống như hỏa thiên của Độc Vương Thiềm chẳng hạn.”

Đương nhiên Độc Vương Thiềm không có chiêu nào gọi là hỏa thiên, tôi chỉ bịa ra mà thôi. Quả nhiên, Thiên Ngu Cam nghe thấy một chiêu thức hấn chưa từng nghe qua thì liền tò mò: – “Tri Chu đoàn trưởng, Độc Vương Thiềm là boss gì vậy? Tôi chưa từng nghe qua bao giờ.”

Tôi giả bộ thần bí trả lời: – “Có 1 lần tôi bị lạc đường, xông thẳng vào 1 cái trận pháp, sau đó mới biết con boss kia chính là mất trận của cái mê hồn trận. Toàn thân con boss đều là độc. Tôi lúc đó tính dùng độc được để giết chết nó... haiz... kết quả bị nó đuổi giết, một đường chạy trốn rất thảm hại a~ thiếu chút đã bỏ mạng rồi. Cũng may tôi chạy nhanh, lại biết ngũ hành bát quái nên mới thoát thân.”

Lời nói của tôi nửa thật nửa giả, dùng kinh nghiệm giả trang nhiều năm của tôi mà nói, đảm bảo không có người nhận ra.

Thiên Ngu Cam nghe xong liền tin tưởng. Hấn cảm thấy nếu không biểu hiện ra thì bản thân sẽ giống tiểu bạch (ngu ngốc), cho nên lập tức muốn khoe khoang học thức: – “Tri Chu đoàn trưởng, nghe cô nói thì có vẻ Độc Vương Thiềm rất lợi hại nhưng Cửu Anh cũng không thua kém đâu. Cửu Anh có thể phóng xuất 2 chủng ma pháp là băng và hỏa. Cái này không lợi hại. Chỗ đáng sợ là nó có thể dung hợp 2 loại ma pháp ở 2 đầu cực để phát ra một loại ma pháp siêu cấp đáng sợ hơn cả băng và hỏa, lại không cần dùng chú ngữ. Nếu không phải Cửu Anh kia còn nhỏ, đoán chừng 1 chiêu vừa rồi đã có thể lấy mạng Thiên Hạ Long Quý rồi.”

Nhìn vẻ mặt đứng đắn của Thiên Ngu Cam, tôi nhìn không được muốn cười to, nhớ tới đang ở chốn đông người, tôi phải nhịn xuống, giả vờ kinh ngạc la lên: – “Thật sao? Nếu lợi hại như vậy, tôi phải cẩn thận quan sát mới được.”

Nói xong, tôi quay đầu nhìn xuống sân đấu, thật ra là không muốn cho hấn nhìn thấy khuôn mặt đang nhịn cười muốn rút gân của mình.

Thiên Hạ Long Quý thấy Cửu Anh lợi hại như vậy thì cũng có chút kiêng kỵ. Vừa rồi, địa ngục cực trầm là ma pháp kỹ năng lợi hại nhất của hấn ở thời kỳ này. Thế là hấn chỉ đành chuyển qua dùng khí trầm để quần nhau với Cửu Anh. Khí trầm là kỹ năng cơ bản của chiến sỹ. Nhưng Thiên Hạ Long Quý dùng khí trầm có kèm theo ma pháp công kích, hơn nữa trụ cột công kích của hấn cực cao cho nên uy lực của chiêu này tự nhiên khác xa với khí trầm của đám newbie.

Thảo Hoa Mai không hề cao hứng như người ta tưởng tượng. Chỉ có nàng mới biết, 1 chiêu vừa rồi đã hao phí gần như toàn bộ ma pháp của Cửu Anh. Nếu lúc này, Thiên Hạ Long Quý lại dùng thêm 1 chiêu địa ngục cực trầm, nàng liền tiêu đời. Mà lúc này, giữa 1 rừng công kích dày đặc, nàng cũng không thể thay đổi sủng vật. Người chơi cấp 40 mới có thể đồng thời triệu hoán 2 sủng vật, Thảo Hoa Mai mới 35 cấp.

Thiên Hạ Long Quý không phải kẻ ngu dốt. Hấn thấy đối thủ đã lâu còn chưa ra tiếp đại chiêu thì trong lòng bắt đầu tính toán. Có thể đại chiêu kia gặp hạn chế gì đó, mà nguyên lực của hấn thì còn nhiều, không bằng phóng thêm 1 đại chiêu đánh cuộc xem sao?! Nghĩ đến đây, Thiên Hạ Long Quý lại thả ra 1 cái địa ngục cực trầm...

Oanh ~

Thảo Hoa Mai không muốn Cửu Anh chết rớt cấp nên lập tức thu hồi sủng vật, bản thân hứng chịu 1 chiêu kia... thế là từ giả cõi đời.

“Aiz... người đời cười ta quá khùng điên, ta cười người đời nhìn không thấu, không thấy vô lâm hào kiệt mục, hoa rộ vô tư ruộng cuộc vườn. Thú Thú a~ bà là triệu hoán sư, đi lên chiến trường chém chém giết giết mà làm gì... về nhà làm ruộng thì hơn... ở đây quá nguy hiểm.” – tôi an ủi Thú Thú.

“...” – Thảo Hoa Mai bị bài thơ của tôi làm cho choáng váng – “Nữ nhân chết tiệt! Bà thấy tui thua không an ủi thì cũng thôi đi, còn lấy tui ra làm trò cười, coi chừng buổi tối tui cưỡng gian bà a~”

“Bà có công năng đó sao?” – tôi liếc mắt nói.

“...”

Trận thứ hai, Tịch Diệt vs Phong Lôi Nộ Hổ.

Phong Lôi Nộ Hổ vẫn dùng chiêu cũ, vừa lên sân khấu liền sử dụng Bạch hổ biến. Tịch Diệt mặc dù lợi hại nhưng không có cực phẩm chiêu thức nào, chỉ có thể cường ngạch chấn trụ, may mắn qua được đợt đầu. Sau đó, bọn họ chính là công thủ chiến.

Phong Lôi Nộ Hồ là đao thuận chiến sĩ, phòng ngự siêu cao. Tịch Diệt là song đao chiến sĩ, công kích siêu cao.

“Hai người nghe qua chuyện mâu thuẫn chưa?” – tôi hỏi Thú Thú và Âm Ảnh.

“Nghe qua.” – 2 người gật đầu.

“Vậy 2 người cảm thấy công kích của Tịch Diệt sẽ chiếm thượng phong, hay là phòng thủ của Phong Lôi Nộ Hồ sẽ chiếm thượng phong?”

“Phong Lôi Nộ Hồ!” – 2 người lại đồng thanh nói.

“Trả lời nhanh vậy? Vì sao?” – tôi tò mò nhìn họ.

Âm Ảnh trả lời trước: – “Bởi vì anh mua hấn thắng.”

Đồ mò hỏi ~

Thảo Hoa Mai nói tiếp: – “Phong Lôi Nộ Hồ là bạn bè của Thiên Hạ Long Quý. Mà tên Thiên Hạ Long Quý biến thái như vậy, bạn bè của hắn đảm bảo cũng là đồ biến thái. Đầu năm nay, càng là người biến thái thì càng mạnh.”

Đạch ~ Đây là lý luận kiểu gì. Tôi phiền muộn quay đầu xem trận đấu, không thèm nói với 2 người có đầu óc không bình thường này.

Trận đấu này rất đặc sắc, đao quang kiếm ảnh bay đầy trời. Làm tôi có cảm giác bản thân đã vượt thời không, bước vào thế giới võ hiệp, đang theo dõi 2 tuyệt thế cao thủ giao đấu, kiểu như quyết chiến Từ Cẩm Thành*, song đao chiến sĩ nhẹ nhàng phiêu dật, đao khách khí phách trùng thiên... ***
Quyết chiến Từ Cẩm Thành là trận đấu nổi tiếng giữa Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành trong tác phẩm “Lục Tiểu Phụng truyền kỳ” của Cổ Long
***

“Chiều số của Phong Lôi Nộ Hồ rất có bá vương khí nha!” – tôi lắc đầu.

“Vận khí con rùa là sao?” – 2 người không hiểu ra sao cả.

Nửa giờ sau, 2 đối thủ đều còn sống. Trận đấu chấm dứt bằng cách tính toán huyết lượng. Phong Lôi Nộ Hồ không thẹn là da dày máu trâu, huyết lượng cao hơn đối thủ đến 15%, lấy được trận thắng đầu tiên của mình.

Trận thứ ba, Âm Ảnh vs Quỷ Thủ Lư.

Không khí trận này có chút quỷ dị. Động cơ của Huyết Nhạn Các không ai lên tiếng. Mọi người đều biết Âm Ảnh, đối với tiền nhiệm bang chủ của họ vẫn còn kính sợ trong lòng.

Âm Ảnh bước lên sàn đấu, vẻ mặt hờ hững lạnh lùng. Haiz... mỗi lần giả trang đều làm ra dáng vẻ này, thật không có sáng ý gì cả.

Quỷ Thủ Lư nhìn Âm Ảnh, không hề xuất ra vũ khí, thờ ra, nhàn nhạt nói 1 câu: – “Trọng tài, ta nhận thua.”

Khán đài một mảnh xôn xao. Không đánh liền nhận thua? Đây là tình huống gì? Có làm hay không? Nhất thời, toàn trường chỉ còn nghe thấy tiếng gào thét “trả tiền vé, trả tiền vé” của khán giả.

Quỷ Thủ Lư chẳng thèm để ý, hắn đi đến trước mặt Âm Ảnh, nhẹ giọng nói: – “Âm Ảnh, ta biết ngươi vì sao bỏ đi. Kỳ thật, chuyện kia ta có biết nhưng lúc đó lại không nhắc nhở ngươi. Cho nên, ta muốn nói xin lỗi. Ta vẫn luôn ghen tỵ với ngươi, ghen ghét vì sao lão gia và thiếu gia luôn coi trọng ngươi. Nhưng sau khi ngươi đi, ta tiếp nhận công tác của ngươi mới biết được thì ra ta không có cơ sở để ganh ghét. Ngươi... so với ta mạnh hơn rất nhiều. Hiện tại, mời ngươi trở về chắc là không được nữa rồi. Ta chỉ có thể thông qua phương thức này để bày tỏ lòng áy náy của mình. Còn có, nếu gặp bạn gái của ngươi, ta cũng sẽ nhận thua.”

“...” – Âm Ảnh vừa muốn nói gì đó, Quỷ Thủ Lư đã đưa tay cắt ngang.

“Âm Ảnh, ngươi không cần nói gì cả. Ta rất kính nể ngươi. Hy vọng thời gian sau này của ngươi sẽ trôi qua trong vui vẻ.” – nói xong liền vỗ vai Âm Ảnh, quay người đi xuống.

Âm Ảnh không nói gì. Tôi vừa rời lợi dụng thánh lực của Yêu Hồ tộc mới nghe được những lời bọn hắn nói. Nhưng nếu trong lòng anh ấy có khúc mắc, tôi sẽ không làm phiền.

“Âm Ảnh, em phải lên sân khấu rồi. Nếu trận này em thắng, trưa nay em mời com nhé.” – tôi cười cười đi lên sân khấu.

“Tri Chu đoàn trưởng, cô thật sự không dùng súng vật sao?” – Thiên Ngu Cam không hết hy vọng hỏi tôi lần nữa.

“Không cần.” – tôi khẳng định.

Trọng tài nhìn chúng tôi, dò hỏi: – “Hai người mau quyết định phương thức chiến đấu.”

“Súng vật chiến.” – Thiên Ngu Cam như cũ trả lời.

“Không sủng chiến.” – tôi nói.

Trọng tài bắt đầu nhìn chúng tôi: – “Hai người thương lượng một chút đi.”

“Không cần thương lượng.” – lần này là trăm miệng một lời cùng nói.

“Haiz... ” – trọng tài thở dài – “Vây chỉ có thể dùng biện pháp của ta để giải quyết thôi.”

Nói xong, trọng tài móc ra 1 con xúc xắc: – “Ta sẽ đổ xúc xắc, lẻ hoặc chẵn, các người ai đoán trúng thì nghe người đó.”

Trọng tài nắm tay lại, lắc lắc vài cái, sau đó úp tay xuống đất: – “Đến, ai chẵn ai lẻ?”

“Lẻ!” – lại đồng thời lên tiếng, nói xong, 2 đứa đều tròn mắt nhìn đối thủ, phát hiện không ai muốn đổi ý.

“Cả hai người đều chọn lẻ, ta làm sao mở a~” – trọng tài ủy khuất nói.

“Mặc kệ, tôi sẽ không đổi ý.” – nói tới cứng đầu, cả 2 đứa không ai thua ai.

“...” – trọng tài xanh mặt – “Ta cảnh cáo nha. Trêu đùa trọng tài là không đúng. Ta có quyền lực phán cả 2 người đều thua nhá.”

Đạch ~ còn có chuyện này sao... thiên lý ở đâu a~ Tôi phiền muộn nghĩ trong lòng.

“Được rồi, tôi lấy chẵn.” – tôi không tình nguyện trả lời.

Trọng tài thỏa mãn gật đầu, mở tay, 3-4-5, 12 điểm, chẵn.

“Hahahaha!!!!” – tôi chống nạnh, ngửa đầu đắc ý cười to.

“Cbn!” – Thiên Ngu Cam chỉ có thể chấp nhận số mệnh.

“Tôi đã đồng ý sẽ nhường anh 1 chiêu. Anh công kích trước a~” – tôi ra vẻ hào phóng nói, kỳ thật, tôi không muốn hấn biết tên tự của mình mà thôi.

“Xem như cô biết trọng chữ tín.” – Thiên Ngu Cam không chút khách khí triệu hồi Hàn Băng Thú. Dựa vào quy tắc, hấn không thể dùng sủng vật, chỉ có thể triệu hoán 1 con thú bảo hộ.

Thiên Ngu Cam vung tay lên, Hàn Băng Thú xuất kích toàn lực, băng nhọn đầy trời đập thẳng vào mặt tôi.

Kháo ~ tên này nói không khách khí liền không khách khí thiệt nha.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Người Chiến Thắng, Kẻ Bại Trận

Với tôi mà nói, công kích kiểu này chẳng xi nhê gì. Tôi xuất ra tốc độ cao nhất, thế là trên khán đài không ai nhìn thấy tôi luôn, chỉ toàn là tàn ảnh.

“Kháo... chẳng lẽ đây chính là Lăng Ba Vi Bộ trong truyền thuyết? Sao có thể chạy nhanh hơn cả đạo tặc chứ?” – một đạo tặc buồn bực nói – “Không biết làm sao mới lấy được sách kỹ năng này a~ Thiệt trâu bò...”

Thiên Ngu Cam há hốc mồm mà nhìn. Mặc dù công kích của Hàn Băng Thú đánh trên diện rộng nhưng chỉ theo đường thẳng tắp, đừng phải kiểu di chuyển ngoằn ngoèo như tôi là không có tác dụng gì. Trước khi loạt băng nhọn biến mất, tôi cố ý để cho bản thân trúng một kích. Thế là hình thức chiến đấu của tôi chuyển sang phản kích. Đây là tôi không muốn đối thủ biết tên của mình. Nhưng điều tôi không nghĩ tới chính là việc này lại khiến Thiên Ngu Cam đẩy lên hy vọng nhỏ, kiểu như, á chà chà, mình vẫn có thể đánh trúng nha~

“Thiên Ngu Cam, tôi đã nhường anh một chiêu rồi, bây giờ đến lượt tôi tấn công đó a~” – tôi nói lớn, sau đó quặc ngược tay, rút ra mấy mũi tên tầm độc Mạn Đà La liên tục bắn mấy phát. Bởi vì khoảng cách thời gian giữa các mũi tên rất ngắn nên thoạt nhìn giống như là bắn cùng lúc, liên trùng kích mũi tên.

Kỳ thật, bất kỳ cung tiễn thủ nào đủ nhanh tay đều có thể làm được như thế. Các trận đấu trước tôi không dùng đến là vì không cần thiết. Nhưng hiện tại, đối thủ của tôi không phải tay vừa. Nếu tiếp tục che giấu thực lực, có thể tôi sẽ bị hạ đo ván.

Thiên Ngu Cam luống cuống tay chân, đem Hàn Băng Thú ra chắn trước mặt. Mặc dù đã có tám khiên thịt, hấn vẫn trúng 2 mũi tên. Vừa thấy bản thân trúng độc, hấn liền biến sắc mặt, vội vàng nuốt được, lại nhìn một loạt mũi tên cắm trên người sủng vật, rồi nhìn một loạt con số màu đỏ chạy thẳng tắp trên đầu của nó. Thiên Ngu Cam đau lòng khủng khiếp. Trong kỳ thi đấu, tuyển thủ chết đi không rút cấp. Nhưng sủng vật mà chết là sẽ rút cấp. Lần trước đấu với Sứa Bảo Bảo vừa rút 1 cấp, nếu lần này lại rút tiếp 1 cấp, không biết phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể luyện cấp trở lại cho sủng vật đây aaaa...

Nghe đến đó, Thiên Ngu Cam vội vàng thu hồi Hàn Băng Thú, nhìn tôi đầy căm phẫn: – “Tri Chu đoàn trưởng, cô thật quá đáng. Băng thú đáng yêu như thế, sao lại nhẫn tâm đánh nó toi tã như vậy. Tốt thôi, tôi sẽ không dùng sủng vật nữa. Tôi quyết định sẽ cùng cô đối đầu, làm một trận quyết đấu giữa cung tiễn thủ và cung tiễn thủ.”

Cbn!!! Rõ ràng người đem Hàn băng thú ra làm tám khiên rồi bây giờ chửi ta, đúng là đồ vô si. Nhưng mà, người muốn so cung thuật với ta sao... hắc hắc... ta sẽ cho người ném mũi thất bại.

Một luyện yêu sư học cung thuật sơ cấp đấu với một cung tiễn thủ dựa vào mũi tên để kiếm cơm. Không cần nói, kết quả đã rõ ràng.

3 phút sau, Thiên Ngu Cam gục ngã dưới cung tên của tôi, chỉ có thể không cam lòng mà gào thét thảm thiết rồi sân đấu. Hắc hắc, tôi quá lợi hại đi à.

Trận đấu cuối cùng của vòng thứ nhất, Thâu Đêm Suốt Sáng vs Diễm Thái Tử.

Tôi há hê ngồi xem, bởi vì bất luận là ai thắng thì tôi đều cao hứng như nhau. Nếu Âm Ảnh không ngồi kế bên liên tục làm nhảm cầu khẩn cho Thâu Đêm Suốt Sáng thắng thì không khí càng hoàn mỹ.

“Âm Ảnh, đánh bạc không phải là thói quen tốt. Em nghe nói có nhiều người vì bài bạc mà táng gia bại sản. Anh không phải đã nghiện bài bạc rồi chứ?” – tôi hoài nghi nhìn Âm Ảnh.

“Làm sao có thể.” – Âm Ảnh vừa trả lời vừa nhìn bảng tỉ lệ đặt cược – “Anh chỉ đánh nhỏ nhỏ cho vui, thuận tiện kiếm thêm tiền lộ phí thôi.”

“Anh đặt bao nhiêu tiền?”

“1 vạn lượng.”

“...” – tôi triệt để bó tay rồi, cái này mà cũng gọi là đánh nhỏ hả!?

Hai đối thủ vừa lên đài liền không nương tay, xù ngay chiêu số mạnh nhất của bản thân. Nếu bạn hỏi tôi, cao cấp chiến sĩ đấu với cao cấp pháp sư, ai sẽ thắng? Tôi thật không biết trả lời làm sao cho tốt. Nếu chiến sĩ có thể ở trước khi pháp sư niệm chú xong phá được thuẫn giáp của người đó thì 8/10 là chiến sĩ thắng. Nhưng nếu pháp sư đạt tới đỉnh cao của trình độ không chế ma pháp, tính toán chính xác thời gian phóng xuất kỹ năng, dùng kỹ năng thích hợp ở thời điểm thích hợp, trường hợp đó thì phản thắng sẽ nghiêng về phía pháp sư.

Với trận đấu kiểu này, thắng hay bại thường thường được quyết định ở kích thứ nhất. Là Thâu Đêm Suốt Sáng có thể phá tan thuẫn giáp của Diễm Thái Tử? Hay là ma pháp của Diễm Thái Tử có thể ngăn chặn bước chân của Thâu Đêm Suốt Sáng?

“Xích xà vũ!” – Thâu Đêm Suốt Sáng hét lớn, đầu khí toàn thân tăng vọt, kết lại thành một đầu rắn cực lớn, đôi mắt hung dữ nhìn chăm chăm vào Diễm Thái Tử. Cây roi trong tay cũng bao vây trong đầu khí, tựa như đầu lưỡi của độc xà đang phun ra nuốt vào. Nhìn từ xa tựa như một đầu rắn màu đỏ kéo cái đuôi dài phi tốc đánh về phía Diễm Thái Tử.

Diễm Thái Tử không hề lúng túng, lời ngay pho tượng thần bí cầm trong tay, sau đó trên khán đài xuất hiện 1 đám quỷ ảnh đen ngịt bao vây Thâu Đêm Suốt Sáng. Cô nàng vung roi, tựa như nữ ma đầu đến từ địa ngục. Từng đạo đầu khí hình cung bay múa trên không trung, đánh vào quỷ ảnh liền khiến chúng hóa thành khối đen, biến mất trong không khí.

Bởi vì quỷ hồn không thể cản bước, cho nên Diễm Thái Tử còn chưa niệm xong chú ngữ, Thâu Đêm Suốt Sáng đã vọt tới trước mặt hấn. Lôi thuẫn của Diễm Thái Tử tựa như tám kiếng, trước thế tấn công của cây roi liền vỡ vụn thành những mảnh nhỏ, sau đó cây roi giống như xúc tu của ác ma quất lên người Diễm Thái Tử... từng đợt... từng đợt...

“Nhìn Thâu Đêm Suốt Sáng, tui lại nhớ tới một bộ phim hoạt hình.” – tôi chống cằm nghiêm túc nói.

“Phim gì?” – Thảo Hoa Mai và Âm Ảnh đồng thời hỏi, không thể nghĩ ra chuyện này làm sao liên hệ được với phim hoạt hình.

“Thánh đấu sĩ! (hình như là bộ Saint Seiya, tên tiếng Việt là Áo giáp vàng)” – tôi thành thật trả lời – “Bà xem xem, bộ khôi giáp kia, còn có chiêu số vung roi vừa rồi, không phải rất giống Ác nữ vương sao?”

“...” – Thảo Hoa Mai trừng mắt – “Bà đừng có nói bà chính là vị anh hùng đánh bại Ác nữ vương chứ? Nếu đúng là như vậy thì ngoài hai chữ “vô sĩ”, tui thật không có từ nào khác giành cho bà luôn.”

“Đương nhiên không phải.” – tôi phủ nhận ngay lập tức, sau đó vỗ vai Âm Ảnh – “Bà nhìn coi, bộ áo liền quần của Âm Ảnh không phải rất giống áo giáp của thánh đấu sĩ à? Anh ấy mới chính là vị anh hùng đánh bại Ác nữ vương, mà tui... chính là người luôn được các thánh đấu sĩ bảo hộ, nữ thần Athena.”

“Oe ~” – Thảo Hoa Mai lập tức ối mưa 1 trận.

Sau trận đấu của Thâu Đêm Suốt Sáng và Diễm Thái Tử, vòng thứ nhất đã hoàn thành. Tuyển thủ có 2 giờ để nghỉ ngơi. Tôi cao hứng đứng lên, tay trái lôi kéo cái người đang nghiêm túc nghiên cứu tỉ lệ cá cược là Âm Ảnh, tay phải lôi kéo cái người vừa ỏi mửa đến uể oải là Thảo Hoa Mai, tung tăng đi ăn cơm.

2 giờ sau. Đợt thi đấu thứ hai bắt đầu. Thứ tự như sau:

> Trận 1: Tịch Diệt vs Lạc Thủy Thanh Điều

> Trận 2: Quỷ Thủ Luru vs Phong Lôi Nộ Hồ

> Trận 3: Lạc Thủy Tri Chu vs Âm Ảnh

> Trận 4: Thâu Đêm Suốt Sáng vs Thiên Ngưu Cam

> Trận 5: Diễm Thái Tử vs Thiên Hạ Long Quỷ

“Hahahaha... Hahahaha...” – tôi nhìn bảng thi đấu mà không nhận được phải cười lớn.

“Em cười cái gì? Đánh anh vui về đến vậy sao?” – Âm Ảnh phì cười nói.

“Hắc hắc... không phải em cười chuyện này. Anh nhìn trận cuối kia, cái tên Diễm Thái Tử đúng là xui xẻo. Vừa rồi đụng phải nữ ma đầu, lần này lại gặp lão biến thái. Mới khai trương liền thua 2 trận, hần nhất định buồn bực phải biết nha... hahaha...”

“Em có cừ oán với hần hả?” – Âm Ảnh nhìn về mặt hã hê của tôi thì nghi hoặc.

“Em với hần là cừ bất cộng đái thiên (thù không đội trời chung)!!!” – tôi nói những lời này giống như có gấu dao găm, sát khí đằng đằng.

“... tên đó đã làm gì em?”

“Hần dám lừa gạt tâm hồn thuần khiết của em.”

“Lừa gạt tâm hồn thuần khiết...” – Âm Ảnh im lặng. Ban đầu hần còn có chút khấn trương, tưởng tôi chịu thiệt thòi gì đó. Nhưng sau khi nghe câu trả lời của tôi thì lập tức câm nín, bởi vì hần hiểu ra chuyện này có mờ ám bên trong, nói không chừng cái tên Diễm Thái Tử kia mới là người bị hại.

“Đúng vậy!” – tôi khẳng định chắc nịch, nghiêng răng nghiêng lợi nói – “Tên nào dám lừa gạt em, tốt nhất đều đi xuống địa ngục hết đi. Em nhất định sẽ khiến cho hần hối hận vì đã sinh ra trong đời.”

“...” – Âm Ảnh dứt khoát quay đầu tiếp tục chuyện đặt cược của hần, không thêm để ý đến sự động kinh của tôi nữa.

Vòng đấu thứ 2 chính thức bắt đầu.

Thảo Hoa Mai không hề lo lắng, đằng hoàng lấy lại mặt mũi cho trận thua lần trước. Bả vào trận gọn gàng, đánh nhanh thắng nhanh, đến ngay cả tôi cũng không nhận được phải gờ ngón cái lên khen.

Trận thứ 2, Phong Lôi Nộ Hồ thắng. Thật ra không phải tên này mạnh hơn Quỷ Thủ Luru, mà là Quỷ Thủ Luru xui xẻo. Khi Quỷ Thủ Luru sử dụng ảo ảnh, Phong Lôi Nộ Hồ tùy tiện vung 1 quyền, ai ngờ lại đánh trúng chân thân. Haiz... vận khí cũng là 1 phần của thực lực nha. Sau trận này, Quỷ Thủ Luru và Tịch Diệt liền rơi xuống hạng bét, thua liên tục 2 trận.

Trận thứ 3, tôi và Âm Ảnh.

Đứng trên khán đài, tôi bất đắc dĩ nhìn Âm Ảnh: – “Chúng mình chơi oản tù tì thôi.”

Âm Ảnh cũng thở ra: – “Được rồi.”

Trọng tài tuyên bố bắt đầu, tôi nói với Âm Ảnh: – “Em sẽ ra bao nha.”

Sau đó, tôi thành thật ra bao, ai ngờ, Âm Ảnh cũng ra bao...

“Nè...” – tôi trừng mắt – “Em đã nói là sẽ ra bao rồi, vì sao anh không ra kéo hả?!”

“Anh...” – Âm Ảnh có chút xấu hổ – “... xin lỗi. Anh không nên nghi ngờ em. Tiếp theo, em lại ra bao đi, anh sẽ ra kéo...”

Nghe chúng tôi nói chuyện, cả đám người trên khán đài té cái rầm.

Tôi nhìn Âm Ảnh sau đó ngửa đầu hỏi trời xanh, đây là làm sao. Tôi căn bản muốn nhường cho Âm Ảnh thắng, bởi vì tôi đã tính toán qua, tôi không có khả năng lọt vào top 3, thế thì thay vì tranh giành 1 điểm tích lũy vô ích còn không bằng tặng cho Âm Ảnh. Ai biết anh ấy lại không hiểu tâm tư của tôi, cứ cho rằng tôi đang lừa gạt anh ấy, thực sự là... Chẳng lẽ bởi vì tôi luôn lừa gạt anh ấy nên anh ấy mới có phản ứng bản năng như vậy sao? Ủa mà, tôi nhớ tôi đâu có lừa gạt gì đâu a...

Suy tính một thoáng, cảm thấy chuyện này rất không an toàn, thế là tôi dứt khoát nói với trọng tài: – “Trọng tài, tôi nhận thua.”

Bịch ~ khán giả lại té cái rầm. Trời ơi, năm nay gặp chuyện gì a, vì sao không ai chịu đánh nhau, tiền vé của mình a...a..

Rất nhiều tiếng la ó vang lên khắp khán đài, lỗ tai của tôi tự động loại bỏ đám âm thanh tạp nham này. Tôi tự nhiên ngồi vào chỗ, tiếp tục xem trận đấu khác.

Trọng tài gọi tuyên thủ của trận thứ 3 lên sân khấu. Sữa Bảo Bảo dùng ánh mắt long lanh nhìn Thâu Đêm Suốt Sáng: – “Nữ vương đại nhân, cái tên Thiên Ngu Cam kia hại em thế thảm lắm a... khiến sủng vật lợi hại nhất của em bị chết và rớt 1 cấp, chị phải thay em báo thù a~”

“Hừ... người dám khi dễ thành viên của Thập Tự Thiết Tường Vi đều không có kết cục tốt. Bảo Bảo yên tâm, chị nhất định sẽ rút gân lột da hắn. Nếu không phải trò chơi có chế độ respawn (tái sinh), chị nhất định lôi xác hắn về treo lên cổng thành để răn đe người khác. Ai dám trêu chọc chúng ta đều sẽ có kết cục như vậy.” – Thâu Đêm Suốt Sáng âm trầm nói.

Thập Tự Thiết Tường Vi và Bất Diện Thần Thoại gần đây xuất hiện nhiều va chạm. Tổng đàn bang phái của họ cách nhau không xa. Bọn họ phải chia sẻ rất nhiều nguồn tài nguyên. Vì tranh giành các nguồn tài nguyên này mà bọn họ thường xuyên xảy ra ma sát. Đoán chừng, nếu không phải có Triệu Hoán Liên Minh ở bên cạnh nhìn chăm chăm, họ có lẽ đã nhào vào bang chiến rồi. Trận đấu này chính là sự đối đầu hợp thức hóa của 2 bang phái. Nói chính xác là, cừu nhân gặp nhau liền đồ mắt.

Thiên Ngu Cam đương nhiên muốn dùng sủng vật. Thâu Đêm Suốt Sáng sáng khoái đáp ứng.

Thiên Ngu Cam đặc ý triệu hoán tổ hợp sủng vật của hắn là Huyền Tinh Linh, Cuồng Phong và Hàn Băng Thú. Từ đầu, Thâu Đêm Suốt Sáng đã biết thực lực của hắn nên thấy đối thủ sử dụng cùng 1 chiêu số thì nhếch mép cười lạnh.

“Thiên Ngu Cam, người tướng chiều này có thể đối phó với ta sao?”

“Có hiệu quả hay không, thử qua liền biết a bang chủ Thâu Đêm!!” – Thiên Ngu Cam cười hi hi, thoạt nhìn không hề lo lắng.

Thâu Đêm Suốt Sáng hừ 1 tiếng, triệu hồi sủng vật của mình – phi hành tọa kỵ Phi Ngạc.

Con này là 1 động vật cực kỳ quái đản. Cấp bậc của nó không cao nhưng lại rất khó bắt bởi vì tốc độ của nó quá nhanh. Nếu nó muốn chạy trốn, cao cấp đạo tặc cũng chưa chắc đuổi kịp, hơn nữa nó còn biết bay. Phi Ngạc có hình dáng giống như cá sấu không chân, đầu to, toàn thân bao bọc bởi lớp da xù xì, bên cạnh lòi ra 2 tấm màng mỏng cho dù mở lớn nhất cũng chỉ dài chừng nửa mét. Thiết không biết làm sao nó có thể bay?!? Dựa theo góc nhìn của vật lý học hoặc là sinh vật học mà nói thì chuyện đó là không thể nào xảy ra cho được...

Thâu Đêm Suốt Sáng vừa triệu hoán sủng vật liền nhảy lên Phi Ngạc, thẳng tắp hướng lên trời mà bay. Điều này hoàn toàn chính xác. Đối phó với cái tên dựa vào sủng vật ăn com như Thiên Ngu Cam thì chuyện cần làm là phải công kích được chính chủ.

Thiên Ngu Cam không phải ngu ngốc, hắn đoán được ý đồ của đối thủ. Một bên ra lệnh cho Cuồng Phong và Hàn Băng Thú công kích. Một bên chạy ra xa.

Đáng tiếc, Thâu Đêm Suốt Sáng không phải Sữa Bảo Bảo. Thân thể của chiến sĩ mạnh hơn ma võ sĩ rất nhiều. Thâu Đêm Suốt Sáng ngâm bồ huyết được, đơn giản xông thẳng qua gió lốc của Cuồng Phong và Hàn Băng Thú, dùng tốc độ gấp đôi đánh trùm lên Thiên Ngu Cam...

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Cô Ấy Bị Tiêu Chảy.

“Haiz... ván này nhiều người mua Thâu Đêm Suốt Sáng thắng lắm, tiền lời không nhiều bao nhiêu...” – Âm Ảnh nhìn tài khoản, ai oán nói.

“Ván kế tiếp anh cũng không cần đặt cược, khẳng định mọi người đều mua Thiên Hạ Long Quý thắng, không có cửa khác đâu.”

“Chính vậy.”

Chúng tôi đang nói chuyện, Thiên Hạ Long Quý và Diễm Thái Tử đã lên sân khấu. Thiên Hạ Long Quý trông rất bình thản. Ngược lại, sắc mặt của Diễm Thái Tử thì không được đẹp cho lắm. Hắn vừa đấu với Thâu Đêm Suốt Sáng, chết rất thảm. Bây giờ đấu với Thiên Hạ Long Quý, hắn lại càng không có đường sống.

Quả nhiên, Thiên Hạ Long Quý không chừa mặt mũi gì cho Diễm Thái Tử, dù sao đại chiêu của hắn đã lộ, dứt khoát chơi ngay địa ngục cực trầm, tiền

Diễm Thái Tử về châu diêm vương còn nhanh hơn Thảo Hoa Mai.

“Aiz... đối thủ quá yếu, căn bản nhìn không thấu thực lực chân chánh của tên Thiên Hạ Long Quý...” – tôi phàn nàn.

“Dùng Cừu Cừu Sát của em a... quân hấn khi gió có lợi hại hay không, đảm bảo hấn sẽ chết không thể nghi ngờ.” – Âm Ảnh cười cười nhìn tôi. Có lẽ vì tôi không giống người tranh cường hão thắng, cho nên việc tôi nghiêm túc nghiên cứu nhược điểm của đối thủ thật không giống tác phong của tôi chút nào.

Tôi bĩu môi: – “Đương nhiên chuyện đó không thành vấn đề rồi. Em là đang lo lắng cho anh. Nếu anh bị hấn giải quyết trong 1 chiêu, không phải mặt mũi của Tật Phong Lữ Đoàn đều mất sạch hay sao? Hay là như vậy đi, em vẫn còn Hóa độc, đợi đến lúc anh đấu với tên Thiên Hạ Long Quý, em sẽ nói đại ca móc túi bôi lên đầu kiểm đề cho anh độc chết hấn.”

Âm Ảnh dở khóc dở cười: – “Như vậy có phải là quá âm hiểm hay không? Anh muốn đấu 1 trận công bình với hấn.”

“Công bình?” – tôi tròn trắng mắt – “Hấn có che dấu chức nghiệp. Anh có sao? Vốn trận đấu của 2 người đã không công bình ngay từ đầu rồi. Hơn nữa, không lẽ dùng độc là âm hiểm sao? Em vẫn luôn dùng độc, nghĩa là anh cho rằng em là người âm hiểm à? Em thuần khiết đáng yêu thế này, anh dám nói em âm hiểm hả? Hả?”

Âm Ảnh đỏ mặt mồ hôi: – “Ách... anh không phải có ý đó... được được, cứ theo ý em là tốt rồi.”

Thiên Hạ Long Quý thấy tôi và Âm Ảnh cúi đầu xì xào bàn tán thì nhìn không được nhìn qua vài lần. Đối với tôi là ánh mắt thăm dò, đối với Âm ảnh là ánh mắt cuồng nhiệt. Không hề phát hiện chúng tôi đây chính là đang tính toán đối phó với hấn.

Sau trận đấu của Thiên Hạ Long Quý, vòng thi đấu của hôm nay cũng chấm dứt.

Hội nghị thường kỳ của Tật Phong Lữ Đoàn vừa xong, tin nhắn của Tiêu Dao lại tới, báo tin Diễm Thái Tử vẫn còn thu thập máu của yêu thú. Tôi bảo cậu ta tiếp tục theo dõi, sau đó mở bản đồ thế giới, tận lực tìm vị trí của Hắc Thủy đầm lầy.

“Này này... mọi người tới nhìn giúp tôi xem Hắc Thủy đầm lầy ở đâu vậy... bản đồ quá lớn.” – tôi nhìn một hồi liền hoa mắt choáng váng mà vẫn tìm không ra.

“Bản đồ của cô tốt thì có tốt, nhưng lại không có đánh dấu vị trí của các thành thị, muốn tìm địa điểm nào đó rất tốn sức.” – Đồi Trắng Thay Đen nhìn một hồi cũng nhìn không được phải xoa mắt.

“Ặc... anh không thấy bản đồ này ghi là “Bản đồ địa hình của Hồng Hoang đại lục” hay sao? Làm sao có đánh dấu các thành thị được.”

“Tìm được rồi! Tìm được rồi!” – người có nhãn lực tốt nhất là Tiểu Tặc hưng phấn la lên.

“Đâu? Đâu?” – mọi người đồng loạt nhìn vào ngón tay của Tiểu Tặc.

Nửa ngày sau, mọi người ngẩng đầu nhìn nhau, cười bất đắc dĩ: – “Nơi này... làm sao đi tới a?”

Không thể trách chúng tôi, bởi vì Hắc Thủy đầm lầy nằm dưới chân núi Phượng Sơn, ở phía đông bắc của đại lục Hồng Hoang, cách nơi này hơn vạn dặm, trên đường đi toàn là những khu vực chưa được ai thăm dò. Nói cách khác, quái vật của những nơi đó cao hơn trình độ của người chơi hiện giờ.

Tôi nhìn mọi người, cười nói: – “Không sao. Tôi có biến thân thuật, có thể lách qua.”

“Cô lại muốn đi một mình?” – mọi người trừng mắt nhìn tôi, bộ dáng giống hung thần ác sát chuẩn bị nuốt chửng tôi vào bụng.

“Đó là đương nhiên. Tôi đi U Minh giới giao nhiệm vụ, mọi người đi theo làm gì? Chẳng lẽ muốn đi du lịch sao a~” – tôi kỳ quái nhìn bọn họ. Tôi chưa từng nói sẽ dẫn bọn họ đi U Minh giới. Hơn nữa, tôi không biết tình huống ở U Minh giới ra sao. Nếu gặp nguy hiểm, một mình tôi chết thì không sao. Nếu toàn bộ Tật Phong Lữ Đoàn đều toi mạng thì kể như tiêu.

Nghĩ đến đây, tôi liền nói tiếp: – “Tôi đi lần này không biết phải mất bao lâu mới trở về. Việc buôn bán bên này còn phải dựa vào mọi người chèo chống đây này. Nếu tất cả cùng đi, ai chịu trách nhiệm kiếm tiền a~ Chẳng lẽ chúng ta nhịn đói ăn không khí hả? U Minh giới cũng không có khách hàng nào đâu.”

“Cho dù bọn họ không đi, ít nhất anh cũng muốn đi chung với em” – Âm Ảnh cố chấp nói, ánh mắt nhìn tôi có chút uy hiếp.

Đỏ mặt mồ hôi ~

“Đừng mà. Anh đánh nhau rất lợi hại, nhưng bàn về kỹ năng chạy trốn thì anh còn kém xa bọn họ, vậy thì làm sao theo kịp em chứ. Hơn nữa, em cũng không phải đi đánh nhau nha...”

Âm Ảnh bó tay rồi. Nhưng ngẫm lại thì lời tôi nói không sai. Nếu gặp nguy hiểm, tôi có thể đơn giản là bỏ chạy, nếu có thêm hấn thì hấn chính là trở ngại của tôi.

“Nhưng mà...”

Tôi phát tay: – “Không nhưng nhì gì nữa. Em bây giờ là đoàn trưởng. Em lấy danh phận đoàn trưởng để ra lệnh. Không ai được phép đi theo em. Trái lệnh, trừ nửa năm tiền lương”

“... Phắc!” – mọi người đồng thời duỗi ngón giữa khinh bỉ tôi.

Ngày hôm sau.

Kỳ thi đấu đúng hẹn lại bắt đầu. Tôi và Âm Ảnh đã sớm có mặt ở Giác Đấu Tràng. Nhìn thấy bảng thi đấu viết: “Lạc Thủy Tri Chu vs Thâu Đêm Suốt Sáng”, tôi choáng luôn.

“Âm Ảnh, em log out trước. Nếu có người hỏi, nói là em bị tiêu chảy không thể thi đấu.” – tôi nói xong, không đợi ai hỏi, lập tức thoát tuyến.

Âm Ảnh nhìn nơi tôi vừa biến mất, lại nhìn bảng thông cáo, lúc này mới thở ra một hơi. Hắn nghĩ thầm trong bụng, Nhện vì sao lại sợ hãi thành như vậy chứ. Cho dù bị phát hiện thân phận thì cũng đâu có gì a...

Trận thứ nhất. Thảo Hoa Mai vs Diễm Thái Tử.

Dưới sức ảnh hưởng của tôi, Thảo Hoa Mai cũng có ác cảm với Diễm Thái Tử. Biết tên này có 2 chức nghiệp, thực lực không tồi, là 1 tên pháp sư biến thái. Thế là vừa vào trận, Thú Thú liên triệu hoán Cửu Anh, không nói 1 lời, trực tiếp ra lệnh Cửu Anh phóng Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên. Đáng thương Diễm Thái Tử còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị nước miếng của Cửu Anh dim cho chết đuối...

Thảo Hoa Mai thắng trận, sờ đầu Cửu Anh khen ngợi: – “Cửu Anh, làm tốt lắm. Lát nữa ta sẽ cho ngươi ăn thịt.”

Cửu Anh nghe xong liền chảy nước miếng, ngoan ngoãn đi theo mõng Thú Thú rồi sàan đấu.

Trận thứ hai. Thiên Hạ Long Quỷ vs Quỷ Thủ Lư.

Quỷ Thủ Lư rất là phiền muộn. Ngay từ trận đầu tiên hắn đã đụng phải toàn là biến thái. Tính luôn trận này, hắn đã thua liền 3 ván rồi. So về trình độ thi đấu và Diễm Thái Tử đều nằm bét chót.

Trận thứ ba. Tịch Diệt vs Thiên Ngu Cam.

Sau khi xem qua trận đấu giữa Sứa Bảo Bảo và Thiên Ngu Cam, ai cũng biết 1 cái chân lý. Phàm là lúc đối đầu với Thiên Ngu Cam, không thể chọn sủng vật chiến, nếu không sẽ chết vô cùng thảm. Tịch Diệt tự nhiên cũng biết đạo lý này. Cho nên hắn kiên quyết không chọn sủng vật chiến. Thiên Ngu Cam thì kiên trì chọn sủng vật chiến tới cùng. Thế là trọng tài cũng dùng phương pháp cũ, đổ xúc sắc quyết định. Tịch Diệt không có vận khí tốt giống như tôi.

“Hahaha... hahaha... hahaha...” – Thiên Ngu Cam bắt chước bộ dạng của tôi, chống nạnh ngẩng đầu cười to 3 tiếng, quay đầu tìm kiếm hình ảnh của tôi trên khán đài nhưng lại không thấy, hắn thật phiền muộn trong lòng.

Trận đấu bắt đầu. Thiên Ngu Cam triệu hoán 3 sủng vật yêu thích, thực lực cao hơn Tịch Diệt một mảng lớn. Giống như một bên là hiệp sĩ cầm đồ long đao còn một bên là anh thợ rèn cầm cây kiếm thép vậy. Thắng thua đã định sẵn ngay từ đầu. Thiên Ngu Cam may mắn thắng được trận đầu tiên. Sau khi xuống đài, hắn cố tình lắc lư trước mặt Âm Ảnh và Thảo Hoa Mai, kết quả không nhìn thấy tôi, đành thất vọng trở về khu vực của Bất Diệt Thần Thoại.

Tịch Diệt theo chân Quỷ Thủ Lư và Diễm Thái Tử, trở thành người thứ ba toàn thua.

Trận thứ tư. Phong Lôi Nộ Hổ vs Âm Ảnh.

Âm Ảnh nghiên cứu bạch hổ biến của đối thủ rất kỹ. Trước đây thì không có lòng tin tuyệt đối, nhưng hiện tại có thể nói là tin tưởng 10 phần. Bởi vì, ngày hôm qua, dưới sự bắt ép của tôi, trên thanh kiếm của Âm Ảnh đã được bôi một lượng thuốc độc. Chỉ cần chém trúng Phong Lôi Nộ Hổ, không cần biết phòng ngự của tên kia cao cỡ nào, nhất định sẽ mất nửa cái mạng. Với trình độ của Âm Ảnh chẳng lẽ không thể đánh trúng 1 tên đao thuần chiến sĩ chậm như rùa sao? Đáp án là không. Cho nên...

Lần đầu tiên Âm Ảnh thành công thao tác tinh chuẩn tốc độ né tránh của cung tiễn thủ, tránh được công kích của bạch hổ biến. Việc này đã khẳng định Phong Lôi Nộ Hổ thất bại không thể nghi ngờ. Bạch hổ biến có thời gian cooldown tương đối dài, mà đại thuật của Phong Lôi Nộ Hổ không thể chống đỡ công kích như cuồng phong vũ bão của Âm Ảnh. Gắng ngượng chống đỡ được 10 phút, dưới tác dụng mất máu của chất độc, Phong Lôi Nộ Hổ cạn mất giọt máu cuối cùng, bị thảm ngã xuống.

Âm Ảnh từ khi nào thì dùng độc rồi? Đây là suy nghĩ trong đầu của Phong Lôi Nộ Hổ. Hắn cực kỳ thắc mắc, sống chết vẫn không thể nghĩ ra một người còn quân tử hơn quân tử là Âm Ảnh vì sao lại đột nhiên sử dụng chiêu thức âm hiểm như thế. Không lẽ xu thế của năm nay là âm hiểm hay sao?

“Bàn về trình độ thao tác trong trò chơi, không ai qua được Âm Ảnh.” – Thiên Hạ Long Quỷ nói như vậy với các thành viên của Trâu Bò Bang.

Trận thứ năm. Trọng tài hô lớn mời tuyển thủ bước lên sàn đấu, chỉ thấy Thâu Đêm Suốt Sáng xuất hiện. Trọng tài nhìn lên khán đài: – “Thực Nguyệt thành, tuyển thủ 51494 đâu rồi? Vì sao còn chưa đi lên.”

“Cô ấy bị tiêu chảy, đã thoát tuyến.” – Âm Ảnh ngượng ngùng nói. Trước mặt nhiều người mà bắt hắn phải nói dối, hắn thật không quen. May mắn thời

gian này hấn lẫn lộn với Tật Phong Lữ Đoàn toàn là đám vô sỉ biến thái, cho nên hiện tại hấn nói dối sẽ không đỏ mặt.

“À, là vậy sao...” – trọng tài nhìn Thâu Đêm Suốt Sáng – “... như vậy sẽ tính là vắng mặt. Xem như trận đấu này người thắng rồi.”

Thâu Đêm Suốt Sáng lấy được 1 trận thắng nhưng lại không hề cao hứng. Nàng một mực trông ngóng đến lúc được đối đầu với độc cung thủ để xác nhận xem có phải là tên cướp ngân khố lần đó hay không. Vậy mà đối thủ lại bị tiêu chảy?! Đây là cố ý sao? Nếu thật là cố ý... như vậy 8 phần 10 cô ta chính là cái người đã đến cướp ngân khố làm bẽ mặt Thập Tự Thiết Tường Vi.

Tôi hoàn toàn không biết Thâu Đêm Suốt Sáng lại có nhiều suy luận như thế trong đầu. Tôi lúc này đang nằm chán ở trên trang web của Hồng Hoang, lướt diễn đàn đọc bài bình luận. Toàn bộ bài viết trên diễn đàn đều tập trung nói về vòng chung kết. Những bài viết nói về tôi đều có chung 1 nhận xét, tôi là tuyến thủ biến thái vô sỉ hèn hạ nhất của Hồng Hoang. Buồn-ìng ~ Tôi đâu có làm chuyện gì xấu đâu, vì sao mọi người lại nói tôi như vậy chứ a~~~

Canh thời gian, tôi lại online, đúng lúc vòng đấu thứ ba vừa hoàn thành, mọi người đang ló nhó ở cổng ra. Tôi lén lút đi tới bên cạnh Âm Ảnh, nhỏ giọng hỏi: – “Âm Ảnh, kết quả thế nào?”

Âm Ảnh dùng tay捏o khuôn mặt mồm mỉm của tôi, bắt đắc dĩ nói: – “Em đó, hại anh phải nói dối trước mặt tất cả mọi người, làm anh khản trương muốn chết.”

“Hắc hắc... chuyện này đó mà, nói dối riết thì anh sẽ nghiện. ... nói không chừng về sau anh có muốn dừng mà dừng không được ấy...” – tôi cười gian nói.

“... Lăn!” – Âm Ảnh trừng tôi – “Anh nói cho em biết kết quả. Những người thắng vòng này có Thâu Đêm Suốt Sáng, Thiên Hạ Long Quý, Lạc Thủy Thanh Điều, Thiên Ngu Cam và anh. Em đã thua 2 trận rồi, hiện tại đang ở vị trí thứ 2 từ dưới đếm lên. Như vậy không sao à?”

Tôi khoát tay: – “Dù sao cũng không thể tiến vào top 3, những vị trí khác đều được ban thưởng như nhau, thắng hay không đều không sao hết. Đi, chúng mình đi ăn cơm thôi. Em nghe nói có quán rượu mới khai trương, bán thịt măng xà nữa, chúng mình đi nếm thử đi.”

Ăn uống no say xong, tôi và Âm Ảnh trở về xem bảng thi đấu.

Vòng thi đấu thứ tư đã có lịch. Tôi nhìn thấy liền té cái rầm. Bên trên có viết, trận 2, Lạc Thủy Tri Chu vs Thiên Hạ Long Quý.

“Em không sao chứ? Chẳng phải chỉ là Thiên Hạ Long Quý thôi sao, có cần phải té xỉu như vậy không?” – Âm Ảnh cảm thấy rất khó hiểu, hình như hôm nay tôi không giống bình thường. Bởi vì lúc bình thường tôi là người không sợ trời không sợ đất, vì sao hôm nay tôi lại có bộ dáng co giò chạy trốn không chút tiền đồ là như nào.

Tôi ôm đầu đứng lên: – “Không phải em sợ. Mà là em còn chưa có nghĩ thấu đáo. Nếu dùng Cửu Cửu Sát tiêu diệt hấn thì hơi phí.”

“Cbn!” – Âm Ảnh bị đả kích trầm trọng – “Chẳng lẽ em cảm thấy cái mạng của Thiên Hạ Long Quý còn không quý bằng 1 mũi tên của em sao?”

“Cbn!” – tôi khẳng khái hét lại – “Trong khi thi đấu có chết cũng không mất cấp. Nếu hấn bị giết mà rơi cấp thì mới đáng giá chứ.”

“...” – trên mặt của Âm Ảnh xuất hiện một biểu lộ quen thuộc. Tôi gọi nó là cặp mắt u oán. Mỗi khi anh ấy không thể nói lại tôi thì sẽ bày ra biểu lộ này.

“Nhưng mà...” – nhìn ánh mắt ấy, tôi đành xoay chuyển lời nói – “... hiện giờ thì em quyết định rồi. Anh với hấn đều có 3 trận toàn thắng. Chỉ cần em có biện pháp để cho hấn thua 1 trận, hấn sẽ thấp hơn anh 1 phần, như vậy khả năng anh giành thắng lợi cũng cao hơn.”

“...” – lần này Âm Ảnh không dùng cặp mắt u oán để nhìn tôi nữa mà chuyển qua cặp mắt cảm động.

Tôi nhát nhát nhấn mạnh rằng vì thắng lợi của Âm Ảnh nên mới dùng Cửu Cửu Sát đối phó với Thiên Hạ Long Quý. Mặc dù thực tế thì chuyện này chẳng có gì gọi là to lớn, nhưng trong cách nhìn của Âm Ảnh thì hoàn toàn không giống vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chơi Khăm Cảnh Giới Cao Nhất.

“Anh biết, ngay cả anh cũng không nắm chắc phần thắng, cho dù em có Cửu Cửu Sát thì cũng vậy. Chúng ta chỉ có thể toàn lực liều mạng thôi.” – Âm Ảnh hai mắt lóe sáng, chăm chăm nhìn Thiên Hạ Long Quý. Trùng hợp tên kia cũng đang nhìn về phía chúng tôi. Ánh mắt 2 người họ gặp nhau, lửa văng tung tóe. Các bạn yên tâm, có tôi đứng ở bên cạnh, 2 người không thể phát sinh chuyện xxoo được.

Ngay thời điểm cao trào đó, Âm Ảnh đột nhiên quay đầu hỏi tôi: – “Nhện, em nói xem trận đấu đầu tiên ai sẽ thắng, Diễm Thái Tử hay là Tịch Diệt? Anh còn chưa đặt cược.”

Bịch ~ tôi té.

Một lát sau, tôi đứng lên, nghiêm túc trả lời: – “Vấn đề này đó mà... liên quan đến vật lý học, thống kê học, động lực học, kinh dịch bát quái cực kỳ cao thâm huyền ảo. Đợi em đi kiếm 1 ông thầy bói tính toán rõ ràng rồi sẽ trả lời cho anh...”

“...” – Âm Ảnh cứng lưỡi một chút – “Anh mua Diễm Thái Tử vậy. Không phải em nói tên này rất biến thái hay sao.”

Tịch Diệt và Diễm Thái Tử vừa lên sàn đấu đã bộc lộ sát chiêu ám khí. Bởi vì cả hai đều đang có 3 trận thua. Ai thắng được trận này sẽ thoát khỏi vị trí chót bảng. Ai thua... đương nhiên trở thành người đứng nhất từ dưới đếm lên. Mặc dù hạng chót bảng top 10 cùng với hạng 4 bảng top 10 đều không có gì khác biệt, đều chỉ được thưởng kim khí. Nhưng không phải ai cũng có suy nghĩ giống như tôi, không phải ai cũng không thêm đề ý đến vấn đề mặt mũi sĩ diện. Với bọn nam nhân mà nói, tôn nghiêm của họ rất quan trọng, họ nhất định phải giẫm bẹp đối thủ dưới lòng bàn chân mới hả dạ.

Hai người trên sàn đấu đều nhìn nhau bằng ánh mắt tóe lửa. Nhiệt độ toàn trường lập tức sôi sục. Trọng tài hình như cũng cảm thấy có chuyện không bình thường.

“Trận đấu này cả 2 đối thủ đều có tinh thần rất tốt. Rốt cuộc thì ai mới có thực lực cao hơn đây. Chúng ta hãy mời mắt trông chờ. Trận đấu bắt đầu –”

Trọng tài vừa nói xong, 2 đối thủ liền phát động công kích.

Diễm Thái Tử triệu hoán tất cả quỹ hồn dồn lực tấn công Tịch Diệt. Mà Tịch Diệt thì khởi động tuyệt chiêu bốn mạng của hắn – thập tự trầm. Sau 1 tiếng nổ lớn và những tiếng gào thét thảm thiết, đại bộ phận quỹ hồn đều bị uy lực của thập tự trầm chém thành mảnh vỡ, biến mất trong không khí.

Lúc này, pháp thuật cao cấp của Diễm Thái Tử là Cửu thiên liên hoàn cũng vừa hoàn thành xong chú ngữ. Chín đạo thiên lôi từ những góc độ khác nhau hướng về phía Tịch Diệt. Tịch Diệt không chỗ tránh né, bị thiên lôi bổ trúng, da biến đen, tóc dựng đứng, trông y như công nhân mỏ than vừa chui từ dưới đất lên.

Nhìn tới cảnh này, khán giả không nhịn được cười phá lên. Tịch Diệt không tức giận, chỉ có sắc mặt càng âm trầm, ánh mắt càng tàn nhẫn. Xem ra tên này cũng không phải là người tốt... Song đao vung lên, Tịch Diệt dùng 1 tư thế cổ quái kéo lê song đao chạy về phía Diễm Thái Tử. Có vẻ hắn tính toán sẽ công kích đối thủ ở khoảng cách gần.

Pháp sư mà bị chiến sĩ áp gần sẽ xảy ra hậu quả gì? Diễm Thái Tử đương nhiên hiểu rõ. Nhưng quỹ hồn đã bị giết hại gần một nửa, số lượng còn lại không đủ ngăn cản tốc độ của chiến sĩ. Diễm Thái Tử lúc này chỉ có thể làm được 1 chuyện duy nhất mà thôi, nhớ kỹ chú ngữ.

Nhìn một màn như vậy, toàn bộ khán đài đều nín thở, tập trung quan sát trận đấu. Đây sẽ là chiêu số dùng tánh mạng để đánh bạc. Nếu Tịch Diệt có thể áp sát đối thủ trước khi Diễm Thái Tử hoàn thành chú ngữ, Tịch Diệt sẽ giành được thắng lợi. Ngược lại, nếu pháp thuật cao cấp của Diễm Thái Tử đánh trúng đối thủ chỉ còn nửa cột máu, Tịch Diệt sẽ hóa thành tro bụi.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt, ngay khi Diễm Thái Tử lọt vào phạm vi công kích của Tịch Diệt thì chú ngữ của Cửu thiên lôi động cũng vừa hoàn thành. Đây là chiêu số tiếp nối, mục tiêu đã bị cố định, một khi chiêu này phát động sẽ gây ra tổn thương cực lớn, nhưng nó cũng có 1 khuyết điểm là tiêu hao ma pháp rất nhiều, hơn nữa phải trả giá bằng huyết lượng của bản thân. Pháp sư nào đánh ra chiêu này, nếu không nắm chắc có thể 1 chiêu giết chết đối thủ thì kết cục có thể là bị phản pháo, hắn mới là người phải bỏ mạng.

Từng cột sấm sét đánh xuống, cả sàn đấu đều lóe sáng, không ai thấy rõ chuyện gì đang xảy ra. Lát sau, ánh sáng biến mất, mọi người nhìn về sàn đấu. Khảo ~ ngay cả lông chim cũng không thấy. Người đâu? Chẳng lẽ 2 tên đều bị thiên lôi bổ chết hết rồi?

Ngay lúc này, tiếng nói của trọng tài vang lên, thông báo cho mọi người biết, canh bạc vừa rồi, Diễm Thái Tử thắng. Lại nói, vận khí của Diễm Thái Tử không phải tốt bình thường nha. Thời điểm Cửu thiên lôi động của hắn đánh xuống, song đao của Tịch Diệt cũng vừa phá tan thuẫn giáp của hắn. Hai người đồng thời chết dưới tay đối thủ. Trọng tài phải dùng băng ghi hình để tính toán, thì ra Diễm Thái Tử chết sau Tịch Diệt 0.1 giây. Chính cái tốc độ ánh sáng 0.1 giây này đã giúp Diễm Thái Tử thoát ly vận mệnh kẻ đội sổ.

“Há há... lại thắng.” – Âm Ảnh nhìn website, mặt mày hớn hở.

Tôi thì có chút bức bối, bởi vì tôi vẫn hi vọng Tịch Diệt thắng. Không thể tưởng tượng nổi là tên Diễm Thái Tử hiện giờ cũng có 1 bàn thắng giống tôi. Nếu lát nữa tôi thua Thiên Hạ Long Quý, vậy nghĩa là tôi với hắn sẽ ngang cơ. Chuyện này là không thể được!!!! Tôi đứng thứ mấy trong bảng xếp hạng đều không sao cả, nhưng tôi nhất định không thể thua cái tên biến thái Diễm Thái Tử kia!!!!

Ôm 1 bụng quyết tâm, tôi liền ngang ngồi ngồi bước lên sàn đấu.

“Tri Chu đoàn trưởng, tôi nghĩ cô sẽ không chọn súng vật chiến rồi nhỉ?!” – Thiên Hạ Long Quý cười cười nhìn tôi.

Đồ b ôi ~ Tôi chửi thầm trong bụng. Hắn rõ ràng biết súng vật của tôi đánh không lại Kim Long của hắn mà còn bày đặt giả nhân giả nghĩa. Đây không phải là cố tình đùa bỡn tôi sao? Muốn chết!! Được rồi, để xem ta làm cách nào tiêu diệt ngươi.

Tôi cười tủm tỉm trả lời: – “Đúng vậy, súng vật của tôi 2 ngày trước ăn hết 1 con măng xà, sau đó bị tiêu chảy, đến hôm nay còn chưa bình phục.”

“Vậy sao? Thì ra súng vật của Tri Chu đoàn trưởng đúng là đồng mệnh tương liên nha. Cả chủ lẫn vật đều chọn cùng 1 ngày để bị tiêu chảy. Không biết hiện giờ Tri Chu đoàn trưởng đã khỏe hơn chưa?” – Thiên Hạ Long Quý tự nhiên không tin chuyện tôi bị tiêu chảy. Nhưng hắn cũng đoán không ra vì sao tôi phải lấy cớ để vắng mặt. Đương nhiên, hắn vĩnh viễn không thể nào biết được nguyên nhân sâu xa ở đằng sau.

“Ài, nghe anh nói lại thấy trong bụng có điểm là lạ... thôi thì tôi sẽ tốc chiến tốc thắng, sau đó log out mà đi nhà xí đây.” – tôi mặt không đỏ tím không nháy vừa nói vừa cười nhìn Thiên Hạ Long Quý – “Quý bang chủ, huyết lượng của tôi hiện giờ là 1200 điểm, không biết của anh là bao nhiêu nhỉ?”

Chiêu này của tôi có thể nói là âm hiểm cực kỳ. Tôi tình bơ nói ra huyết lượng của bản thân sẽ khiến Thiên Hạ Long Quý bị hồ đồ. Kỳ thật, tôi nói hay không nói chẳng có gì khác biệt, bởi vì đại chiêu của Thiên Hạ Long Quý có thể lấy hơn 3000 điểm. Cho dù là cung tiễn thủ đi theo đường khô giáp cũng không có huyết lượng cao cỡ đó. Thiên Hạ Long Quý rất dễ dàng gây sát đối thủ.

Nhưng tôi lại báo ra điểm huyết lượng, trong cuộc chiến sinh tử, việc này giống như nhường cho đối thủ 1 chiêu. Theo tôi quan sát, Thiên Hạ Long Quý là người có khuynh hướng đại nam tử. Nhìn thấy tôi làm như vậy, hẳn tuyệt đối sẽ không biết xấu hổ mà im hơi lặng tiếng.

Quả nhiên, Thiên Hạ Long Quý chỉ ngập ngừng 1s, sau đó cười nói: – “Huyết lượng của tôi là 4100. Còn về chiêu thức của tôi thì... mọi người đã thấy, tôi không muốn nói nhiều.”

Ngụ ý là, đại chiêu của hắn ai cũng biết. Nhưng đại chiêu của tôi thì hắn không rõ ràng lắm.

Tôi là con gái. Một cô gái không có lấy nửa điểm tinh thần hiệp nghĩa. Cho nên chiêu này của hắn dùng sai đối tượng rồi. Hắn tưởng tôi cũng sẽ có tinh thần của cao thủ, một bên giới thiệu thì bên kia cũng sẽ hồi đáp ư. Tôi mới không có ngu như vậy. Cho nên, tôi căn bản không thèm quan tâm tới câu nói ngụ ý của hắn. Giả lơ quay đầu nói với trọng tài.

“Trọng tài, tôi đã chuẩn bị xong. Có thể bắt đầu rồi.”

Thiên Hạ Long Quý bất đắc dĩ rút đại đao ra khỏi vỏ, trong lòng lại biết thêm một chút về trình độ vô sỉ của Nhện.

Tôi đã tính toán kỹ. 99 ngân châm có lực công kích là 12870. Lượng máu của hắn là 4100. Cho nên chỉ cần 32 ngân châm bắn trúng là đủ giết chết hắn rồi. Nhưng vấn đề quan trọng nhất của tôi là... thời cơ. Nếu để hắn phòng đại chiêu trước, vậy thì đến đánh rắm tôi cũng không có cơ hội nữa là.

Đánh lén? Chú ý này tốt.

Trận đấu vừa bắt đầu, tôi đã chạy xa khỏi Thiên Hạ Long Quý, vừa chạy vừa bắn tên. Thiên Hạ Long Quý không có cách nào đối phó với chiêu này của tôi. Với tốc độ của hắn, làm sao cũng đuổi không kịp tôi nha. Cho dù hắn dùng đầu khí ngoại phóng, với khoảng cách và tốc độ biến thái như hiện giờ thì tôi vẫn có thể dễ dàng tránh thoát. Thế là Thiên Hạ Long Quý vừa dùng đao chặn các mũi tên của tôi vừa tìm cách tiếp cận tôi.

5 phút đồng hồ trôi qua, Thiên Hạ Long Quý bắt đầu sốt ruột. Hắn chưa đánh trúng tôi phát nào, ngược lại bị tôi bắn trúng vài mũi tên. Mặc dù chỉ mất một tí huyết, nhưng nếu tiếp tục như vậy, kéo dài đến hết thời hạn, hắn sẽ bị phản thua. Tôi áp dụng đầu pháp như vậy chính là muốn cho hắn phải sốt ruột, thế thì tôi mới có cơ hội dùng đến Cửu Cửu Sát. Mà cũng chỉ với cái tên Thiên Hạ Long Quý biết rõ tên tuổi của tôi thì tôi mới không cô kị mà dùng âm chiêu âm hiểm hèn hạ này.

Thiên Hạ Long Quý thoáng suy tư một chút, sau đó ngừng tay, không quan tâm đến những mũi tên của tôi nữa. Hắn giờ cao đại đao, cây đao phát ra một màu xanh lam nhàn nhạt. Là ma lực. Cbn, tôi suýt chút đã quên tên này không phải chiến sĩ đơn thuần. Hắn là ma vũ song tu. Chỉ vì từ trước tới nay chưa ai thấy hắn sử dụng kỹ năng công kích thuần ma lực cả. Chẳng lẽ hôm nay hắn quyết định biểu diễn ma pháp với một cô nương thanh tú là tôi đây sao? Mặt mũi của tôi cũng lỏn quạ à nha.

Chuẩn bị phòng ngự thật tốt, tôi tò mò nhìn Thiên Hạ Long Quý, rất muốn biết đến tột cùng hắn có thể phóng ra loại pháp thuật gì. Theo đạo lý mà nói, hắn chú trọng vào võ tu ma khí, bình thường loại chiến sĩ này sẽ không học kỹ năng công kích thuần ma lực. Hắn sẽ đánh ra chiêu số nào đây?

Trọng tài đứng bên cạnh cũng hưng phấn giơ giải lu bù: – “Các bạn mau nhìn. Thì ra cao thủ đệ nhất Hồng Hoang đã quyết định sử dụng ma pháp kỹ năng rồi. Từ lúc bắt đầu kỳ tỷ thí đến giờ, Thiên Hạ Long Quý chưa từng dùng qua ma pháp kỹ năng. Đến tột cùng hắn có chiêu số gì lợi hại đây? Có khi nào cũng là siêu cấp kỹ năng như nữ tuyên thủ cảm roi lúc trước không? Thật khiến người khác môi mắt trông chờ...”

Bốp ~

Trọng tài còn chưa nói xong, một trái cà chua đã đập vào đầu ông. Sữa Bảo Bảo đứng trên khán đài, phui tay chửi đồng lên: – “Đồ đáng chết!!! Đến tên tuổi của bốn tiểu thư mà cũng không nhớ nữa.”

Những người ngồi bên cạnh không nói không rằng, lóe một cái đã dạt ra cách cô nàng 3 mét, không ai dám tới gần nữ mà đầu không biết lúc nào sẽ bạo nổ này.

Chú ngữ ma pháp của Thiên Hạ Long Quý rút cuộc hoàn thành.

“Thời gian tĩnh chỉ.” – Hắn hét lớn, một vòng ánh sáng bao trùm toàn bộ đấu trường.

Tôi thoáng một cái có cảm giác bản thân không thể động đậy. Nhưng cảm giác này chỉ giằng co trong 2s. Có điều, 2s sau thì Thiên Hạ Long Quý đã áp sát tôi, nói cách khác tôi đã nằm trong phạm vi công kích của hắn.

“Địa ngục cực trầm!” – lưỡi đao cong cong như lưỡi hái tử thần mang theo ma khí nồng đậm bổ xuống đầu tôi.

Khi đứng ở vị trí khán giả mà quan sát, tôi đã nghĩ chiêu số này nhìn rất đẹp mắt, hiệu quả kỹ xảo đặc biệt hoành tráng. Nhưng khi bản thân rơi vào vị trí

của người bị chém, cảm giác thật không tốt chút nào. Tôi phải ăn vọt nuốt vọt đám bỏ huyết được để bổ sung cho lượng máu đang rơi cực nhanh của mình.

Khi Thiên Hạ Long Quý phát ra địa ngục cực trầm, tôi đã có thể hoạt động tay chân trở lại, có thể linh hoạt tránh né nên không thực sự chính diện đối đầu với chiêu số biến thái này. Nhưng bởi vì biên độ của chiêu số hơi rộng nên tôi vẫn rơi mất hơn 2/3 lượng máu. Tôi ngấu nghiến ăn bỏ huyết được lẫn hồi hồn đan. Sau đó, thừa dịp địa ngục cực trầm va chạm với mặt đất tạo ra bụi mù, tôi nhanh chóng dùng ảo thuật để phân thân. Bản thân tôi chui tọt ra sau 1 hòn đá, còn phân thân thì ngồi xồm ở đằng kia, giả vờ bị thương.

Bụi mù tan đi, khán giả nhìn xuống dĩ nhiên biết rõ cái người núp sau tảng đá là bản thân tôi, còn cái người đang giả đáng thương là ảo ảnh. Nhưng Thiên Hạ Long Quý thì không thể nhìn ra. Tất cả khán giả đều có chung một suy nghĩ: cô nàng này quá âm hiểm, nói không chừng hôm nay Thiên Hạ Long Quý sẽ phải chôn thân tại đây rồi.

Đám thuộc hạ Trâu Bò Bang lo lắng bồn chồn nhìn bang chủ của họ truy đuổi ảo ảnh trên võ đài. Trận đấu có quy định, nếu khán giả lên tiếng nhắc nhở, tuyến thủ được nhắc nhở sẽ bị khấu trừ 50% huyết lượng. Cho nên mặc dù sốt ruột thì bọn họ cũng không dám hành động lỗ mắng.

Tôi đương nhiên biết rõ khán giả không có khả năng lên tiếng nhắc nhở nên mới ngang nhiên dùng ám chiêu dưới mí mắt của mọi người. Nhìn Thiên Hạ Long Quý bị ảo ảnh của tôi dẫn dụ quay lưng lại với mình, tôi đắc ý cười thầm. Thiên Hạ Long Quý ơi Thiên Hạ Long Quý, đến giờ chịu tội của ngươi rồi.

Tôi rút Cừu Cừu Sát, kéo căng dây cung Sát Quý. Ảo ảnh của tôi cũng làm hành động giơ cung, trên đầu mũi tên phát ra hào quang màu vàng nhạt. Thiên Hạ Long Quý trông thấy liền dừng tay cảnh giác nhìn. Bất kỳ người chơi có thực lực nào khi nhìn thấy mũi tên có hào quang màu vàng thì đều biết đó không phải là mũi tên bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Hôm Nay Là Ngày Cá Tháng Tư Sao?

Tôi kéo cung, nhắm ngay lưng, Cừu Cừu Sát âm thầm bay về phía đối thủ. Ở phía đối diện, ảo ảnh của tôi cũng buông tay, phóng ra mũi tên hoa lệ.

Khi Cừu Cừu Sát sắp tiếp cận mục tiêu, Thiên Hạ Long Quý có lẽ cảm nhận được sự khác thường khi mũi tên trước mặt không tạo ra khí tức gì nên đã kịp xoay người vung đao tự cứu. Nhưng Thiên Hạ Long Quý phải trốn mất kinh ngạc khi mũi tên bị hấn chệch trúng lại tự động bung tách ra. Hấn còn chưa kịp biết chuyện gì đang xảy ra thì những cây kim châm mảnh như sợi tóc đã không chút lưu tình chui vào cơ thể hấn. Trong 99 mũi ngân châm thì có hơn 60 mũi hoàn thành nhiệm vụ, chỉ có vài chục mũi châm bị đao của Thiên Hạ Long Quý cản phá được.

Một giây đồng hồ bất quá chỉ là một tiếng tí tách mà thôi. Nhưng trong 1 giây này, Thiên Hạ Long Quý hiểu ra rất nhiều chuyện. Ví như hấn nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của tôi khi âm mưu hoàn thành. Làm sao có người vô si đến trình độ này nhỉ? Khi Thiên Hạ Long Quý biến thành bạch quang bay về diêm vương điện thì đó chính là suy nghĩ trong lòng hấn.

Thiên Hạ Long Quý treo (chết) rồi. Vương giả bất bại của Thần Thoại đã treo rồi. Chết dưới tay một cung tiễn thủ. Độc cung thủ.

Giờ khắc này, toàn bộ khán giả đều chăm chú nhìn về phía tôi, nhìn vào Cừu Cừu Sát. Rất nhiều năm sau, mọi người vẫn không thể quên một ngày này.

Cái ngày trời trong nắng ấm, một cung tiễn thủ không hề có phong thái của cao thủ đã dùng một mũi tên bắn chết vương giả bất bại trong lòng họ – Thiên Hạ Long Quý.

Trọng tài tuyên bố tôi thắng trận, toàn bộ khán đài vẫn chìm trong im lặng. Tôi ung dung bước xuống khán đài, vỗ tay ăn mừng với Âm Ảnh.

Ba~ âm thanh giòn tan vang vọng trong không khí khiến mọi người bất chợt tỉnh lại. Kế tiếp là một chuỗi âm thanh vỗ tay vang lên như sấm nổ. Tất cả cung tiễn thủ đều đứng dậy, vung tay hô to.

“Độc cung thủ! Độc cung thủ!”

Tôi nhìn khung cảnh rầm rộ đó thì cười cười nói với Âm Ảnh: – “Thế nào, em có lợi hại không? Trận đấu của các anh có thể tạo nên hiệu ứng oanh động như vậy sao?”

“Sói làm thịt dê không phải tin nóng. Dê ăn thịt sói mới là tin nóng.”

“Đệch ~”

Trong lúc mọi người còn đang bàn tán xôn xao về mũi tên oanh động kia thì trận đấu thứ ba đã lên sàn. Thảo Hoa Mai vs Quý Thủ Lưu.

“Coi như xong, bộ hạ cũ của anh nhất định thua.”

“Vì sao em nói thế?” – Âm Ảnh kỳ quái nhìn tôi. Bởi vì hắn vừa bỏ tiền cược Quý Thủ Lưu thắng.

“Anh nhìn pháp trượng của Thảo Hoa Mai đi.” – Tôi chỉ vào “Lễ vật của Sâu” trong tay Thảo Hoa Mai – “Cái đó và cây cung của em là cùng một vật liệu tạo thành, có thể nhìn thấu ảo giác. Nếu Quý Thủ Lưu muốn chơi trò ảo thuật thì hắn nhất định sẽ thua chồng vó.”

“Ah... sao em không nói sớm cho anh biết.” – Âm Ảnh bị phần rỗng lên.

Tôi nghiêng đầu nhìn, bĩu môi trả lời – “Anh chưa từng hỏi em mà. Với lại, đánh bạc là phải có ăn có thua nha. Nếu ngay cả điều này anh cũng chưa quán triệt thì không có tư cách thích hợp để làm dân cờ bạc rồi.”

“...” – Âm Ảnh lại nhìn tôi bằng ánh mắt u oán.

Trận đấu giữa Thảo Hoa Mai và Quý Thủ Lưu diễn ra y như tôi dự đoán. Lúc bắt đầu còn giằng co một chút. Nhưng khi Quý Thủ Lưu xuất ra chiêu số đặc ý của hắn là phân thân liền bị Thảo Hoa Mai nhìn thấu. Thủ Thủ đúng là đồng bọn của tôi, âm hiểm không thua gì tôi. Bà cố ý giả vờ như bị mắc lừa, sau đó mới tung một chiêu đá hậu khiến Quý Thủ Lưu chết không kịp ngáp. Bà vinh quang bước lên đội ngũ dẫn đầu của top 10.

Trận đấu chấm dứt. Triệu Hoán Liên Minh tung hô rung trời. Hiện tại Thảo Hoa Mai đã có 3 trận thắng, tạm thời nằm trong nhóm dẫn đầu. Ngược lại, không khí ở Huyết Nhạn Các trầm mặc rất nhiều.

Tôi nhìn Huyết Nhạn Các, có chút suy tư nói: – “Trước giờ em vẫn nghĩ trong một nghiệp đoàn (guild) thì thành viên mới là quan trọng, chỉ cần thành viên đoàn kết một lòng thì cho dù ai là bang chủ cũng không sao cả. Nhưng nhìn Huyết Nhạn Các hôm nay em mới biết, năng lực cá nhân của bang chủ cũng gây ảnh hưởng rất lớn đến bộ mặt của nghiệp đoàn. Không biết Hồ Loan Phong có thể quản lý nổi Huyết Nhạn Các hay không?”

“Em lo lắng cho thiếu gia?” – Âm Ảnh cổ quái nhìn tôi.

Tôi cũng kỳ quái nhìn lại: – “Em không phải lo lắng cho tên kia. Em đang nói tới Huyết Nhạn Các. Dù sao đó cũng là bang hội do một tay anh khởi nghiệp dựng lên. Nếu Hồ Loan Phong hủy hoại nó, không phải anh sẽ bị đá kích hay sao?”

Tôi vừa trả lời vừa nghĩ thầm trong lòng, chẳng lẽ Âm Ảnh đang ghen? Nếu đúng vậy thì... anh ấy thật là đáng yêu quá... hihi...

“Hắc hắc...” – Âm Ảnh có chút xấu hổ khi hiểu sai ý của tôi – “Nhện này, em quá coi thường thiếu gia rồi. Kỳ thật thiếu gia rất bản lĩnh. Nếu không Hồ lão gia đã không đưa nhiều tiền cho cậu ấy để tự kinh doanh rồi. Ngày trước, khi Huyết Nhạn Các mới thành lập, mục tiêu chính của bang hội là kiếm tiền. Toàn bộ vận hành của bang hội đều nghe theo chỉ thị của thiếu gia. Anh chỉ là người phụ trách thực thi chỉ lệnh thôi.”

“Này, anh vì sao cứ luôn miệng gọi hắn là thiếu gia. Anh đã không còn là nhân viên của họ nữa, cứ gọi thiếu gia này thiếu gia nọ, em nghe mà khó chịu quá.” – Tôi luôn có chút phản cảm với dân giàu có. Hồi còn bé, mấy tên tiểu tử nhà giàu luôn ý thể ăn hiếp tôi cho nên tôi cực kỳ ghét bọn có tiền. Mãi đến lúc gặp Lam Khôi Y thì tôi mới có cái nhìn khác về đám thiếu gia nhà giàu. Trong số họ cũng có không ít người tốt. Dĩ nhiên đối với cái tên đồ không nổi là Thượng Quan Tường thì tôi không ưa chút nào. Còn đối với Hồ Loan Phong thì... tôi cứ có cảm giác hắn là một đứa con nít chưa chịu lớn. Hắn không có cái vẻ kiêu căng của đám thiếu gia nhà giàu, nếu không thì từ lần đầu gặp mặt tôi đã đập hắn bay sang Ấn Độ rồi. Tôi chỉ thấy kỳ quái vì sao Âm Ảnh cứ luôn miệng xưng “thiếu gia”. Bây giờ có phải là thời đại dân quốc đâu. Hơn nữa, Âm Ảnh cứ có biểu lộ sùng nịnh với tên kia. Tôi nhìn liền ngứa ngáy trong lòng.

“...” – Âm Ảnh trầm mặc một chút mới trả lời – “Anh từ nhỏ đã gọi cậu ấy như vậy. Hơn 20 năm... đã thành thói quen. Nhưng nếu em không thích thì... anh sẽ cố gắng sửa.”

Tôi nhìn Âm Ảnh, thoáng chút đau lòng, chủ động nắm tay an ủi: – “Không sao. Nếu anh nói là thói quen thì không cần phải sửa. Nhưng mà anh nói từ nhỏ... chẳng lẽ anh lớn lên trong nhà hắn à?”

Âm Ảnh xiết chặt tay của tôi, lòng bàn tay ấm nóng truyền đến cảm xúc ôn hòa khiến tinh thần lẫn thể xác của tôi đều khoan khoái dễ chịu: – “Em nói đúng. Anh là trẻ mồ côi. Ngày xưa, Hồ lão gia vì muốn tìm bạn chơi chung với thiếu gia nên mới đến cô nhi viện nhận nuôi anh. Năm đó anh 8 tuổi, thiếu gia mới lên 2. Có thể nói anh vừa là bạn chơi chung vừa là bảo mẫu của thiếu gia. Anh và thiếu gia cùng nhau lớn lên. Cậu ấy chưa từng xem anh là người hầu, vẫn luôn đối xử với anh như anh trai trong nhà. Cậu ấy đã xin lão gia cho anh vào trường quý tộc để học chung. Anh và cậu ấy học chung trường chung lớp cho đến tận tốt nghiệp...”

“Đội một chút.” – tôi cắt ngang – “Anh nói anh lớn hơn hắn 6 tuổi, vậy mà vẫn cùng học chung lớp. Chẳng lẽ anh chính là cái tên siêu cấp lưu ban trong truyền thuyết à?”

Tôi kinh ngạc há hốc mồm. Thân thể của Âm Ảnh, tôi có thể hiểu. Nhưng chỉ số thông minh của anh ấy thì tôi không thể nào lý giải nổi. Anh ấy đâu có giống trẻ đần độn a~

“Cái gì chứ... anh nhìn giống tên ngốc lắm sao?” – Âm Ảnh phì cười hỏi – “Không phải anh lưu ban, mà là thiếu gia nhảy lớp. Cậu ấy có chỉ số thông minh đến 200, chính là thiên tài thần đồng đó. Người bằng tuổi với cậu ấy hiện giờ còn mài đũng quần trên ghế nhà trường chứ cậu ấy đã là chủ tịch của 2 công ty lớn rồi.”

“Cái gì?” – tin tức này quá rún động. Cái tên Hồ Loan Phong nhìn ngu ngu kia không ngờ là siêu cấp thiên tài sao? Chuyện này thật hết chỗ nói. Nếu bây

giờ có người kể tôi nghe chuyện heo biết leo cây thì tôi vẫn không thấy nó vớ vẩn khó tin hơn chuyện trước mắt này. Nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Âm Ảnh... chẳng lẽ đây chính là sự thật sao. Quá đả kích người ta a~

Hình tượng của Hồ Loan Phong trong lòng tôi nháy mắt trở nên to lớn hơn. Tôi nhìn không được quay đầu nhìn sang khán đài của Huyết Nhạn Các. Khi tôi nhìn thấy Hồ Loan Phong thì cũng phát hiện người ngồi bên cạnh hắn là Sữa Bảo Bảo. Cô nàng rất thân mật choàng tay kéo hắn tôi gần. Đây là chuyện gì? Tôi bắt đầu hồ đồ rồi.

“Âm Ảnh, anh xác định hôm nay không phải ngày Cá tháng tư chứ?”

“Không phải.” – Âm Ảnh kiên định trả lời.

“À đúng rồi. Nói như vậy thì theo anh nói, Huyết Nhạn Các là điểm kinh doanh của Hồ Loan Phong. Vậy bây giờ anh từ chức rồi, anh đang làm gì? Trở thành game thủ chuyên nghiệp sao?”

“Đúng vậy, anh từ chức rồi. Hiện tại đang thất nghiệp. Cho nên mới đánh cược trong trò chơi để kiếm tiền sinh hoạt hằng ngày đây.” – Âm Ảnh nháy mắt với tôi – “Không ngờ có người không chịu báo tin tức cho anh, làm hại anh thua tiền. Em nghĩ anh phải làm sao đây?”

“Lăn~” – tôi có chút rối loạn. Suy nghĩ lại, đúng là trước giờ tôi chưa từng cho Âm Ảnh cơ hội để giải thích điều gì. Người này cũng quá tốt tính đi à, chưa từng tranh cãi với tôi bao giờ – “Âm Ảnh, em xin lỗi. Lúc trước là em không biết. Nếu đây thực sự là công tác kiếm tiền của anh... em về sau sẽ không phản đối nữa.”

“Haha... haha...” – Âm Ảnh nhìn vẻ mặt nghiêm trang của tôi nhìn không được cười phá lên, đưa tay捏捏 khuôn mặt mũm mĩm của tôi, cười nói – “Nhện à, ngra tốt không sợ bị bỏ dối. Mặc dù anh từ chức ở chỗ thiếu gia nhưng ở chỗ của lão gia thì anh còn tại vị à. Đợi một thời gian ngắn nữa, anh sẽ phải đi làm đúng giờ giấc như ai, sáng 9 giờ đi chiều 5 giờ về. Đến lúc đó sẽ không có thời gian lên trò chơi với em đâu.”

“Hắc hắc... vậy cũng tốt. Anh không chơi cũng không sao. Em sắp tốt nghiệp rồi, sẽ phải tìm việc làm. Lúc đó em và anh cùng đi làm, đến giờ tan ca mới vào game cùng chơi. Anh nói như vậy có tốt không?”

“Không thành vấn đề.” – Âm Ảnh xòe tay, hai đứa vỗ tay làm hẹn ước.

Trận đấu thứ tư. Phong Lôi Nộ Hồ vs Thâu Đêm Suốt Sáng. Lại là một trận đối đầu giữa 2 thế lực vì cả hai đều là bang chủ của siêu cấp nghiệp đoàn. Cả hai đều có một thân cực phẩm trang bị, trình độ PK ngang ngửa, trận này thắng thua rất khó nói.

“Em nói ai sẽ thắng?” – Âm Ảnh học hỏi kinh nghiệm từ lần trước nên quay sang trưng cầu ý kiến của tôi.

“Vấn đề này đó à... liên quan đến vật lý học, thống kê học, động lực học, kinh dịch bát quái cao thâm huyền ảo, đợi em đi tìm một ông thầy bói hỏi cho kỹ càng rồi sẽ trả lời cho anh...” – tôi lại chơi trò cũ.

“...” – Âm Ảnh cảm nín, quay đầu cùng tôi theo dõi trận đấu.

...

“Hèn hạ, bi ôi!” – đây là đánh giá của tôi giành cho người thắng trận vừa rồi là Thâu Đêm Suốt Sáng.

Ngay lúc Phong Lôi Nộ Hồ chuẩn bị xuất chiêu bạch hổ biến thì nàng ta dùng máu tẩm lên cây roi, sau đó dùng nó trói gô tên kia lại cho đến hết thời gian biến thân. Phong Lôi Nộ Hồ cho dù có khí lực lớn thì cũng không gãy thoát sợi roi kim khí có tẩm máu. Bạch hổ biến không thể dùng, lại còn tiêu hao nguyên lực. Cho nên phần sau của trận đấu, Thâu Đêm Suốt Sáng với nguyên lực tràn đầy đã dễ dàng đè bẹp Phong Lôi Nộ Hồ.

Sau khi xem trận đấu này, tôi mới biết thì ra roi còn có tác dụng kia. Nhưng với một số chức nghiệp khác thì hình như chiêu này không có tác dụng. Nói ví dụ như Âm Ảnh và Thiên Hạ Long Quý, cả 2 người này đều có đầu khí ngoại phóng. Cho dù bị trói tay chân thì vẫn có thể xuất đầu khí để Thâu Đêm Suốt Sáng phải buông tay. Đáng thương Phong Lôi Nộ Hồ không có kỹ năng như thế nên phải buồn bực mà nhận thua.

Sau trận này, Thâu Đêm Suốt Sáng với 4 trận thắng liên tiếp đã vượt qua Thảo Hoa Mai, Âm Ảnh và Thiên Hạ Long Quý để nắm giữ vị trí đầu bảng top 10.

Trận thứ năm. Âm Ảnh vs Thiên Ngu Cam

Trước khi Âm Ảnh bước chân lên khán đài, tôi đã nhò to dặn dò anh ấy không nên chọn súng vật chiến với tên kia. Bởi vì tôi biết rõ Âm Ảnh chỉ có 1 con súng vật thôi, là Bồ huyết thụ, công kích lẫn phòng ngự đều thấp muốn chết, giữa một rừng cao thủ như này, xuất ra con súng vật đó chỉ có mà chui đầu xuống đất vì xấu hổ thôi.

Ái ngờ Âm Ảnh lại nghe mặt nói: – “Không sao. Ngay cả Thâu Đêm Suốt Sáng cũng có thể phá được chiêu số của hắn, chẳng lẽ anh làm không được sao?”

Tôi bó tay.com luôn.

Trọng tài nhìn thấy Thiên Ngu Cam, phản xạ có điều kiện móc ra 1 con xúc xắc. Âm Ảnh nhìn thấy liền cười cười: – “Đã vậy thì chúng ta cũng đoán xúc xắc thôi.”

Ám Ảnh may mắn đoán trúng. Thiên Ngu Cam liền phiên muộn. Trận đấu kết thúc. Ám Ảnh thắng nhưng bộ mặt thì cực kỳ mất hứng. Không lẽ anh ấy có ý định khiêu chiến với đám sùng vật của Thiên Ngu Cam thật à? Đúng là biến thái.

Vòng đấu thứ tư chấm dứt. Bảng xếp hạng tạm thời như sau: Ám Ảnh và Thâu Đêm Suốt Sáng cùng xếp hạng 1 với 4 trận toàn thắng. Thiên Hạ Long Quý và Thảo Hoa Mai cùng xếp hạng 2 với 3 trận thắng. Phong Lô Nộ Hồ và tôi cùng xếp hạng 3 với 2 trận thắng. Thiên Ngu Cam và Diễm Thái Tử đứng thứ 4 với 1 trận thắng. Tịch Diệt và Quý Thủ Lưu đội sổ với 4 trận toàn thua.

Vòng đấu tiếp theo sẽ diễn ra vào ngày mai.

Theo thường lệ, Tật Phong Lữ Đoàn mở cuộc hội đàm sau trận đấu.

“Đề tài thảo luận hôm nay là kỹ năng mới của Thiên Hạ Long Quý.” – tôi vào đề – “Nói không chừng ngày mai Ám Ảnh sẽ phải đối đầu với tên kia. Chúng ta cần thảo luận một chút cái kỹ năng Thời Gian Tĩnh Chi kia là cái gì. Có ai từng nghe nói tới kỹ năng này chưa?”

Mọi người đều trầm mặc. Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó mở kho tư liệu sưu tầm của hắn, bắt đầu tìm kiếm.

Thật lâu sau, Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó rút cuộc ngắt đầu: – “Đã tìm được. Nhện à, nguyên lai là như vậy, thật không nghĩ tới... haha...”

“Làm sao? Chuyện gì? Nói nghe chút.” – cả đám hiếu kỳ bu quanh Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó, tò mò muốn nghe tin tức của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Lại Dùng Ám Chiêu

“Trong Hồng Hoàng có 2 loại che giấu chức nghiệp cực hiếm, là chú thuật sư thời gian và chú thuật sư không gian. Chú thuật sư thời gian có thể khống chế hoạt động vật lý của đối tượng trong một khoảng thời gian. Khoảng cách với đối tượng càng xa thì lực khống chế càng yếu. Nếu có thể chạm vào đối tượng thì lực khống chế sẽ lên đến cực điểm. Hiệu quả cực điểm là có thể khống chế toàn bộ cơ thể của đối tượng, nói cách khác, ngoại trừ tư duy thì đối tượng sẽ mất khả năng khống chế tất cả cơ năng của bản thân. Một dạng giống như kỹ năng định trụ của pháp sư.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó ngắt đầu nói tiếp – “Xem ra Thiên Hạ Long Quý có chức nghiệp ẩn là chú thuật sư thời gian rồi.”

“Thì ra hắn không thể khống chế Nhện là vì khoảng cách quá xa.” – Đồi Trắng Thay Đen bừng tỉnh nói.

“Thật may mắn. Nếu không Nhện chết chắc rồi.”

Ám Ảnh nghe xong, trầm tư suy nghĩ một chút rồi nói: – “Nói cách khác, nếu tôi đấu với hắn thì không thể đến gần hắn, chỉ có thể dùng đấu khí ngoại phóng mà đánh thôi à? Như vậy sẽ tiêu hao rất nhiều nguyên lực. Nói thí dụ sau khi tôi tiêu hao hết nguyên lực rồi mà còn chưa đánh bại hắn, vậy thì... khó chơi lắm à...”

Ám Ảnh gãi cằm suy nghĩ biện pháp. Ngũ tộc cũng vò đầu bứt tai nghĩ cách đối phó Thiên Hạ Long Quý. Tôi cũng liêu mạng suy nghĩ.

Ám Ảnh dù sao cũng là chức nghiệp cận chiến, đấu khí ngoại phóng chỉ là kỹ năng phụ trợ. Nếu dùng nó để chống lại cao thủ về đấu khí như Thiên Hạ Long Quý thì chẳng được tích sự gì, nói không chừng còn bị đánh cho tơi tả. Hiện tại, vấn đề lớn nhất của Ám Ảnh là không có thủ pháp công kích từ xa... viễn trình công kích sao... viễn trình công kích... à há!

Tôi hưng phấn nhìn Đồi Trắng Thay Đen: – “Đại ca móc túi, anh còn giữ cái bản sách lậu “tiểu lý phi đao” không?”

“Sách lậu tiểu lý phi đao?” – Mọi người ngắt ra.

“Chính là bản kỹ năng mà hôm trước chúng ta vừa đánh được đó.” – Đồi Trắng Thay Đen móc trong túi ra một cuốn sách kỹ năng đưa cho tôi.

Tôi cầm lấy đem cho Ám Ảnh: – “Anh hiện tại mau học kỹ năng này, sau đó liêu mạng luyện tập nó. Trước khi đụng đầu với Thiên Hạ Long Quý, anh có thể luyện nó thuần thục đến mức nào hay mức nấy.”

“Còn mọi người thì sao?” – Ám Ảnh nhìn ngũ tộc – “Hình như kỹ năng này thích hợp cho đạo tặc và thích khách hơn.”

“Tôi đã có cái này.” – Tuyệt Mệnh rút ra một cây châm dài 7 tấc.

“Em dùng cái này.” – Tiểu Tặc xòe tay, trong lòng bàn tay là một miếng sắt hình tam giác.

“Của tôi là đây.” – Đồi Trắng Thay Đen hé ra một thanh phi tiêu bạc dài 4 tấc.

“...” – Trộm Long Tráo Phụng xòe tay, trong tay là 4 hòn bi thép.

“Hắc hắc...” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó run tay, 2 chuỗi tiền đồng với cạnh bén nhọn xỏ ra từ ống tay áo.

Ám Ảnh nhìn một vòng mây ám khí quái đản của ngũ tặc thì trực tiếp im lặng, cái gì cũng không nói, bóp nát sách kỹ năng, học ngay lập tức. Kế tiếp, cả bọn tìm một đàn tê giác để Ám Ảnh luyện tập sơ cấp kỹ năng Tiêu lý phi đao.

“Tôi cảm thấy... Ám Ảnh rất có tiềm chất thích ngược đãi.” – tôi ngồi một bên găm chân (tê) giác nướng, nghe tiếng kêu la thảm thiết của đàn tê giác thì cảm thán nói một câu.

“Đồng ý. Ban đầu tôi tưởng cậu ta sẽ tìm quái cấp thấp để luyện tập. Ai ngờ cậu ta chọn tê giác da dày máu cao, sau đó tra tấn chúng nó thật thảm thương.”

“Chuyện thống khổ nhất trên đời không phải là tử vong mà là sống không bằng chết.” – Đồi Trắng Thay Đen nhìn con tê giác bị đâm hàng trăm lỗ máu trên người mà chưa thể chết, thật sâu cảm thông đồng tình với nó.

“Ở cùng một chỗ với Nhện thời gian dài như vậy mà không bị ảnh hưởng mới là lạ. Một thanh niên thuần khiết a ~ Cứ như vậy bị hủy diệt rồi.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó rung đùi phán.

“Dám nói xấu đoàn trưởng hả? Ngươi tự suy nghĩ đi!!!”

Oanh~ Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó bị Hồng Nương một cước đạp bay.

...

Luyện kỹ năng một đêm, sáng hôm sau, tôi có chút uể oải đi vào đấu trường. Nhìn bảng thông báo...

Trận thứ tư: tôi vs Phong Lôi Nộ Hồ

Trận thứ năm: Ám Ảnh vs Thâu Đêm Suốt Sáng

“Haiz... anh không đánh với Thiên Hạ Long Quý a~” – tôi thất vọng nói. Bởi vì tôi thật sự rất muốn xem trận đấu giữa Ám Ảnh và Thiên Hạ Long Quý. Hai tên biến thái nhất Hồng Hoang đánh nhau sẽ đánh thành dạng gì đây a~ Rất đáng chờ mong nha...

Trận đấu thứ nhất, Quý Thủ Lưu vs Diễm Thái Tử. Dưới tình huống bình thường, pháp sư đừng thích khách thì chỉ có nước chịu trôi. Bất kỳ cao cấp thích khách nào chỉ cần dùng một chiêu liễu mạng liền có thể giết chết một tên pháp sư bình thường, bởi vì phòng ngự của pháp sư thấp đến đáng thương. Diễm Thái Tử không phải pháp sư bình thường, nhưng Quý Thủ Lưu cũng không phải thích khách loại xoàng. Quý Thủ Lưu đứng đầu BXH thích khách. Hắn có thể dễ dàng giải quyết một tên pháp sư cùng đẳng cấp. Thế cho nên, Diễm Thái Tử phiền muộn từ trận. Còn Quý Thủ Lưu vui mừng nghênh đón trận thắng đầu tiên.

Trận thứ hai, Thiên Hạ Long Quý vs Tịch Diệt. Không có gì để bàn ở đây. Thiên Hạ Long Quý vừa thua 1 trận nên tâm tình không mấy tốt. Hắn nổi trận lôi đình công kích như mưa sa bão táp khiến Tịch Diệt hoàn toàn không có sức đánh trả. Rốt cuộc, Tịch Diệt hiểu ra bản thân không nên trở thành nơi để Thiên Hạ Long Quý trút giận, vì vậy ở thời khắc vẫn còn huyết lượng đã khôn ngoan lên tiếng nhận thua.

Thế là, Tịch Diệt trở thành người duy nhất trong top 10 thua đủ 5 trận. Mặt mũi của Trung Hoa Chiến Long bang xem như mất sạch. Tịch Diệt sắc mặt âm trầm, đoán chừng hắn đang đem 18 đời tổ tông của các đối thủ ra chửi cho thối đầu luôn.

Trận thứ ba, Thảo Hoa Mai vs Thiên Ngu Cam. Hai ngày nay, Thảo Hoa Mai tận tình luyện tập cho Cửu Anh, chính là chuẩn bị cho một trận chiến này. Thủ hân giữa Triệu Hoán Liên Minh và Bất Diệt Thần Thoại rất sâu nhưng bởi vì nhiều loại nguyên nhân mà họ không thể khai mở bang chiến. Lại nói, cả 2 vị bang chủ đều không lọt vào vòng chung kết của hội đấu võ. Hiện tại chỉ có trường lão và phó bang chủ đối đầu nhau.

Cả 2 đội cổ vũ la hét ngất trời. Phe nào cũng phát cờ hò reo không chịu thua phe kia, cuối cùng biến thành chửi mắng nhau loạn cả lên. NPC quản lý ngay tại hiện trường đá cả đám ra khỏi sân đấu. Thế giới yên tĩnh a~

Trận đấu bắt đầu. Là sủng vật chiến.

Thiên Ngu Cam như cũ triệu hoán 3 sủng vật đặc ý. Thảo Hoa Mai thì ngoại trừ Cửu Anh còn triệu hoán 1 con thú thân bệch có xúc tu, trông y như quái vật thời tiền sử. 3 vs 4, không biết hươu chết về tay ai đây?

Ngay từ đầu, tình hình chiến đấu cực kỳ kịch liệt. Cửu Anh đấu với Hàn Băng Thú. Thảo Hoa Mai thì thoát ần thoát hiện, dùng ma (pháp) cầu đập vào Cuồng Phong khiến con này không thể dùng tới ma lực. Thiên Ngu Cam, vì quá rảnh rỗi, nên cứ chạy lòng vòng dùng cung tiễn không ngừng bắn vào Thảo Hoa Mai, đáng tiếc không tạo nên thương tổn gì bởi vì Thảo Hoa Mai luôn âm hiểm núp sau lưng Cửu Anh. Ngược lại, Thảo Hoa Mai tạm thời cũng không có biện pháp với Thiên Ngu Cam. Cuộc chiến cứ như vậy mà giằng co 1 hồi.

Lúc này mọi người lại chú ý tới sủng vật thứ hai của Thảo Hoa Mai. Cái con quái thú kia vẫn một mực không nhúc nhích. Thiên Ngu Cam đương nhiên

cũng nhìn thấy, hán đang cân nhắc không biết đây là giống thú gì, vì sao đối thủ không cho nó tấn công, chẳng lẽ có âm mưu gì đó? Vài phút sau, Thiên Ngu Cam rút cuộc biết con côn trùng kia đứng yên để làm gì. Mấy xúc tu của nó từ lòng đất xuyên lên, quấn vào 2 chân khiến hán không thể động đậy. Biến cố phát sinh bất ngờ, Thiên Ngu Cam hoảng hốt bởi vì sùng vật đang ở xa, không thể triệu hồi kịp để cứu hán.

Thảo Hoa Mai tính toán thời gian rất tốt. Chính lúc này, Cửu Anh ngừng công kích Băng Thú, một chiêu Cửu trọng thiên gào thét đánh về phía Thiên Ngu Cam. Thế là hết. Thảo Hoa Mai thành công giết chết Thiên Ngu Cam.

“Thấy không, em bảo anh đặt cược cho Thú Thú là quá đúng mà. Trình độ âm hiểm của bà chỉ có hơn chứ không kém em đâu. Vậy mà có thể dùng 1 con Ủ trùng 25 cấp để giết chết đối thủ... há há...” – tôi đắc ý nói với Âm Ảnh, muốn khẳng định rằng bạn gái của anh ấy có tầm nhìn xa đến cỡ nào.

“Đúng vậy.” – Âm Ảnh đỏ mặt hời trong lòng – “Nhưng mà hình như con Ủ trùng kia là anh mới đưa cho em 2 ngày trước thôi. Chiến thuật này không phải là em dạy cho cô ấy biết đó chứ?!”

“À... hình như là vậy...”

“...”

Trận thứ tư. Tôi vs Phong Lôi Nộ Hồ.

Tên kia vừa lên sân đấu liền cổ quái nhìn cung tên của tôi. Thấy tôi rút 1 mũi tên liền lo lắng khẩn trương. Buồn cười gì đâu. Chắc Thiên Hạ Long Quý đã hé lộ chiêu thức của tôi cho tên này biết. Vậy thì phải dọa cho hán sợ một chút... há há... quá tốt để đùa.

“Nộ Hồ bang chủ.” – tôi cười cười nói – “Có thể cho tôi biết huyết lượng của anh là bao nhiêu không?”

“Không được.” – Phong Lôi Nộ Hồ không nghĩ ngợi gì liền cự tuyệt. Đối với tôi càng thêm cảnh giác, cặp mắt chưa từng rời khỏi cây cung của tôi.

“Hahaha” – tôi cười vang – “Nộ Hồ bang chủ, anh không cần nhìn nữa. Mũi tên mà tôi dùng để bắn chết Thiên Hạ Long Quý có thể lấy đi hơn 1 vạn điểm máu. Tôi biết cho dù máu của anh cao hơn Thiên Hạ Long Quý thì cũng không thể đến 1 vạn điểm.”

Tôi nói xong liền rút ra mũi tên Mạn Đà La, tà mắt liếc Phong Lôi Nộ Hồ.

Phong Lôi Nộ Hồ bị tôi hù thì chân kinh rồi. Hán ngấm lại, công kích lấy hơn 1 vạn điểm nghĩa là có thể miêu sát bất kỳ người chơi nào.

Tôi tiếp tục chậm rãi bơm thuốc trợ tinh – “Tôi còn có thể nói cho anh biết 1 chuyện. Tôi đã dùng cùng loại mũi tên đó để bắn chết Âm Ảnh.”

Lúc này Phong Lôi Nộ Hồ gầm lên, phóng xuất toàn bộ đầu khí. Xem ra hán sẽ dùng Bạch Hồ Biến ngay từ đầu.

“Nhưng mà...” – tôi vẫn nhàn nhã nói chuyện tầm phào – “... tôi sẽ không dùng mũi tên loại đó để đối phó với anh đâu. Cái mũi tên này này... chỉ là loại thường thôi. Được rồi, chúng ta bắt đầu đi. Khán giả chắc sốt ruột lắm rồi.”

Nói xong, tôi cầm Sát Quỷ, bên trên gắn mũi tên Mạn đà la. Phong Lôi Nộ Hồ đương nhiên không tin lời tôi nói. Hán cho rằng tôi đang bốn cọt hán, cho hán là tên ngu ngốc. Bởi vì bề ngoài của mũi tên Mạn Đà La trông chẳng khác gì với mũi tên đã giết chết Thiên Hạ Long Quý. Làm sao có thể là mũi tên bình thường được. Thế cho nên, Phong Lôi Nộ Hồ tích tụ năng lượng, nhìn chăm chăm vào tay của tôi để chuẩn bị tinh thần.

Tôi mỉm cười, buông ngón tay. Mạn đà la gào thét bay ra. Ngay thời điểm tôi buông ngón tay, Phong Lôi Nộ Hồ cũng xử ngay Bạch hồ biến, đem toàn bộ lực công kích chuyển sang phòng ngự, quãng luôn đại thuẫn ra chắn ngay trước mặt.

Tôi tức khắc tăng tốc, dùng lộ tuyến hình chữ S để áp sát đối thủ.

10s trôi qua rất nhanh. Phong Lôi Nộ Hồ phát hiện bản thân chỉ bị trúng độc chứ không bị tổn thương gì khác, nội tâm hối hận muốn chết. Giờ hán mới biết mũi tên vừa rồi đúng thật không phải là mũi tên tôi đã dùng để giết Thiên Hạ Long Quý. Nhưng bản thân hán vừa dùng Bạch hồ biến, tiêu hao hơn một nửa nguyên lực. Hiện tại hán lại đang rơi vào thời kỳ suy yếu, phải mất 3s sau thì các kỹ năng khác mới có thể sử dụng lại.

Ngay lúc Phong Lôi Nộ Hồ còn đang cân nhắc này nọ, tôi đã xuất hiện ở sau lưng. Hán nghe được tiếng gió liền sợ tới hồn phi phách tán. Độc cung thủ từ lúc nào đã chạy tới sau lưng hán rồi? Cô ta là quỷ hồn sao? Nhưng hán còn chưa kịp suy nghĩ thông suốt vấn đề thì trước mắt đã xuất hiện một quang sáng, cung nhận của tôi đem sát khí lạnh thấu xương áp tới.

Xoạt ~ Xẹt ~

N nhất đao đi qua. Cả người của tôi và hán đều đầy máu tươi. Căn cổ của Phong Lôi Nộ Hồ xuất hiện một cái miệng lớn. Hán chỉ có thể trừng mắt nhìn tôi hạ đao không thương tiếc. Trước lúc hán hóa thành bạch quang, tôi còn ôn nhu nói nhỏ vào tai hán một câu: – “Thình thoảng cũng có lúc tôi nói thật đó.”

Toàn bộ khán đài đều yên tĩnh. Mọi người biết trận này tôi chỉ dùng 1 chiêu tâm lý đơn giản liền có thể giải quyết Phong Lôi Nộ Hồ. Tên này chết quá oan uổng.

“Nhện, lúc nãy em nói gì với Phong Lôi Nộ Hồ vậy?” – Âm Ảnh hiếu kỳ hỏi.

“À à... em chỉ nói em là người thành thật, không hề lừa gạt hần.”

“...” – Âm Ảnh im lặng xoay người đi lên đài.

Trận cuối cùng, Âm Ảnh vs Thâu Đêm Suốt Sáng.

Hai người này đang giữ vị trí đầu bảng, đều là những người toàn thắng. Cuộc tranh tài này chính là điểm mấu chốt để kéo giãn khoảng cách giữa họ. Lại nói, thực lực của Thâu Đêm Suốt Sáng không quá chênh lệch với Âm Ảnh.

Âm Ảnh không dùng chiêu tiểu lý phi đao ngay mà chỉ dùng những kỹ năng cơ bản. Huyết Roi của Thâu Đêm Suốt Sáng tuy rằng lợi hại nhưng dụng phải đối thủ có đầu khí ngoại phóng như Âm Ảnh thì cũng không chiếm được tiện nghi gì. Thế là bọn họ cứ công rồi thủ luân phiên nhau. Âm Ảnh lợi dụng 1 lần Thâu Đêm Suốt Sáng sơ hở để lộ nhược điểm sau khi phóng đại chiêu liên âm thâm đánh lên. Thập lục liên kích của Âm Ảnh đến Thiên Hạ Long Quý còn e ngại thì nói gì đến kẻ có phòng ngự thấp là Thâu Đêm Suốt Sáng. Cho nên, sau 16 cú đâm thì Thâu Đêm Suốt Sáng liền về trời. Âm Ảnh tạm thời nhẩy lên vị trí đầu bảng với 5 trận toàn thắng.

Hôm nay vòng đấu đã hoàn thành. Tôi, Âm Ảnh và ngũ tặc vẫn như cũ mở hội nghị thường nhật, sau đó đi ăn nhậu rồi thoát tuyến.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chân Diện Mục Của Cung Linh.

Sau khi ăn uống no nê, máy truyền tin của tôi đột nhiên rung lên. Tôi mở ra đọc.

>> Nhện, Diễm Thái Tử đang đi về hướng Phượng Tê Sơn. Thám tử của tôi đã đuổi kịp hần nhưng khu vực đó quá nguy hiểm, dám chừng thám tử sẽ không có khả năng ngăn cản hần. Bạn tính làm thế nào?

Tôi đọc xong liền phun luôn ngụm trà trong miệng, bắn tung tóe vào mặt Âm Ảnh là người đang ngồi đối diện.

Âm Ảnh chùi mặt, thở ra: – “Làm sao vậy? Có chuyện động trời gì vậy?”

Tôi cau mày. Hội đấu còn chưa xong, Diễm Thái Tử vì sao lại hành động sớm như vậy? Chẳng lẽ bởi vì hần đến bây giờ mới thắng có 1 trận, cảm thấy vô vọng rồi nên dứt khoát buông tha luôn? Quyết định đi đến U Minh giới? Vậy còn tôi thì sao? Chẳng lẽ cũng buông tay luôn? Haiz... được rồi, buông thì buông, chẳng sao cả.

Sau khi hạ quyết tâm, tôi lập tức nhắn tin cho Tiêu Dao.

>> Tiêu Dao, cho thám tử theo dõi tên kia là được. Tùy thời thông báo vị trí và phương hướng của hần cho tôi. Hiện tại, tôi sẽ lên đường ngay.

Phát tin xong, tôi quay đầu nhìn mọi người: – “Tôi có chuyện quan trọng cần phải đi, sợ là không thể tham gia các vòng đấu sau rồi. Mọi người nhớ chiếu cố cho Âm Ảnh.”

Nói xong, không cho ai có cơ hội lên tiếng, tôi dùng ngay chiêu ngự không phi hành biến mất tại chỗ.

Rất nhanh, tôi tìm thấy thám tử vẫn đang theo dõi Diễm Thái Tử trong vùng quái vật 45 cấp. Phía trước là khu vực quái 50 cấp, Diễm Thái Tử vừa đi vào đó. Thám tử là đạo tặc, đang dùng tiềm hành để đi theo Diễm Thái Tử. Tôi nhìn bộ dáng lén lút của hần mà muốn bật cười. Khi dùng tiềm hành thì tốc độ sẽ chậm xuống. Còn may Diễm Thái Tử là pháp sư không theo đường nhanh nhẹn. Nếu không, tên thám tử đã buồn bực mà chết rồi.

Sau khi được hần chỉ đường, tôi nhanh chóng chạy theo phương hướng mà Diễm Thái Tử đã đi. Điều thắc mắc duy nhất của tôi vào lúc này là... làm thế nào mà 1 tên pháp sư ba mươi mấy cấp có thể bình an đi vào khu vực này? Chẳng lẽ hần cũng biết tiềm hành sao?

Một phút sau, tôi nhìn thấy Diễm Thái Tử. Thừa dịp tôi còn chưa làm kinh động bất kỳ quái vật nào ở xung quanh, tôi nhanh chóng hóa thành tiểu hồ ly, âm thầm đi sau lưng tên kia. Diễm Thái Tử đương nhiên không phát hiện ra tôi. Cho nên tôi có thể dễ dàng quan sát hần.

Trên người hần có một tầng khói đen nhàn nhạt. Trên tay hần đang cầm pho tượng kỳ quái lần trước. Có 4 quỷ hồn bay lượn xung quanh hần, toàn thân của chúng cũng bọc trong 1 lớp khói màu đen nhạt. Xem ra đây chính là phương pháp hần dùng để đi xuyên qua khu vực quái cấp cao. Mặc dù không biết màn khói đen kia là gì nhưng tôi có thể đoán nó là một dạng thức dùng để che dấu khí tức, không cho quái vật cảm nhận được sự tồn tại của mình, tương tự như biến thân thuật của tôi.

Chúng tôi đi bộ rất lâu, có lẽ mất hơn 6 tiếng, cuối cùng mới ra khỏi mảnh núi rừng này. Lại vượt qua một sườn núi nhỏ, trước mắt chúng tôi mở ra một vùng đầm lầy bao la ẩm ướt. Hệ thống đột nhiên lên tiếng.

> Bạn phát hiện Hắc Thủy đầm lầy.

Điểm Thái Tử nhìn đầm lầy yên ả trước mặt, bỗng nhiên rút ra 1 cây gậy dò đường.

Thật thông minh nha!

Phải biết rằng, đầm lầy rậm rạp bụi cỏ, rất nguy hiểm. Lỡ mà đụng nhầm một con quái thú ẩn mình dưới bùn hoặc là lọt vào một cái xoáy nước thì tiêu đời luôn. Có tên kia phụ trách dẫn đường, tôi đương nhiên không khách khí, cứ tuân tưng bước theo lộ tuyến của hắn mà đi tới, trong lòng còn có dịp cười trộm.

Lại đi thật lâu, chúng tôi rốt cuộc xâm nhập vào vùng trung tâm. Với thị lực cực tốt, tôi dễ dàng trông thấy ở phía trước chừng 2 ngàn mét, có một con đường mòn do gót chân người tạo ra. Nói như vậy, thứ ở phía cuối con đường kia chính là nơi mà chúng tôi đang muốn tới rồi. Sau khi xác định được phương hướng, tôi không thèm đi theo Điểm Thái Tử nữa, dùng tốc độ 4 chân của tiểu hồ ly mà phóng về phía con đường mòn.

Bước trên con đường nhỏ, tôi cẩn thận quan sát hai bên. Bên trái con đường là một mảnh đất được người ta khai hoang xong, dùng cây mây che lấp sau đó dựng lên một mái nhà gỗ. Tôi quay đầu nhìn, Điểm Thái Tử còn ở rất xa, không thể nhìn thấy tôi. Thế là tôi giải trừ biến thân thuật, sau đó phóng về phía căn nhà.

Đến gần nhà gỗ, tôi nhìn thấy 1 NPC đang ngồi gọt gỗ. Tôi lễ phép bước lại hỏi thăm.

“Xin hỏi, ngài có phải là người dẫn đường của Hoàng Tuyền không?”

NPC kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tôi, sau đó nhìn Sát Quỷ, lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại lộ, gật đầu trả lời: – “Đúng, ta chính là người dẫn đường của Hoàng Tuyền. Người muốn đi U Minh giới sao? Bách thú huyết (máu của 100 loại thú) có mang đến sao?”

Tôi móc trong ba lô ra bình huyết dịch đã sớm chuẩn bị từ trước giao cho ông ta. Người dẫn đường cảm lấy, kiểm định xong mới nói: – “Đúng là Bách thú huyết, được rồi, đi theo ta.”

Ông ta nói xong liền đứng dậy đi vào nhà. Tôi thuận thế vào theo.

Bên trong ngôi nhà có thể nói là “sạch sẽ”, ngoại trừ 1 cái hòm ra thì không có thứ gì nữa. Trời đất, không lẽ người này không cần ăn uống ngủ nghỉ gì luôn sao? Tôi quái dị quay đầu nhìn ông ta. Đường như ông ta không để ý đến ánh mắt của tôi, vẫn bình thản nói.

“Đợi một chút, ta dẫn hồn cho ngươi.” – Nói xong, cúi người mở cái hòm, lấy ra 1 tấm lệnh bài – “Đây là Dẫn hồn lệnh, ngươi cầm nó nhảy vào Huyết Trì (Ao Máu) ở phía sau nhà là có thể đến U Minh giới rồi. Nhưng ngươi sẽ rút 1 cấp. Ngươi tự quyết định có muốn đi hay không.”

“Sẽ rút cấp sao?” – tôi buồn bực hỏi lại. Thì ra Điểm Thái Tử đã nói sự thật a. Vậy tại sao lúc đó cung linh của tôi lại có dấu hiệu phản nộ là sao nhỉ? Đến cùng kia đã lừa gạt tôi chuyện gì?

“Đúng vậy. Người bắt từ làm sao có thể đi U Minh giới chứ.” – Người dẫn đường trả lời theo kiểu đương nhiên.

“Haiz... rút cấp liền rút cấp.” – tôi nhìn quyền trục nhiệm vụ, nhận mệnh thôi, nhưng tôi lại nghĩ tới 1 vấn đề khác – “Vậy tôi làm sao để quay về?”

“Trở về sao? Dùng truyền tống trận của U Minh giới là được. Ngươi không phải quỷ hồn, không cần sự đồng ý của Minh Vương, có thể về bất cứ lúc nào ngươi muốn. Nhưng sẽ rút thêm 1 cấp nữa. Trừ phi ngươi có thể lấy được Vãng Sinh Lệnh do Minh Vương ban tặng, lúc đó ngươi có thể tự do đi lại giữa 2 giới.” – Người dẫn đường giải thích vô cùng rõ ràng.

“Vãng Sinh Lệnh? Có vật này sao? Làm thế nào mới có được nó?” – món đồ này tốt nha, tôi muốn. Ngẫm kỹ, có thể Điểm Thái Tử đã cố tình che dấu tin tức này. Tôi khẳng định cung linh của tôi biết về truyền tống trận. Không lẽ tên kia không muốn cho tôi biết để tôi có đường đi mà không có đường về sao? Đúng là đồ nham hiểm. Độ vô sỉ muốn vượt mặt tôi luôn rồi.

“Đơn giản thôi mà, ngươi hoàn thành nhiệm vụ của U Minh vương là được.”

Nói thì đơn giản vậy. Nhưng dựa theo kinh nghiệm của tôi mà nói, NPC càng nói chuyện đơn giản thì sự tình càng không đơn giản.

Vì vậy tôi cẩn thận hỏi lại: – “À, tiền bối, ngài có biết nhiệm vụ của Minh Vương là gì không?”

“Chuyện này thì mọi người ở U Minh giới đều biết nha. Minh Vương thích nhất là Ngũ trảo Hắc long huyết. Chỉ cần ngươi nói muốn làm nhiệm vụ, 8 phần 10 là ông ta sẽ yêu cầu ngươi đi giết 1 con Ngũ trảo Hắc long ở tầng địa ngục, sau đó thu thập máu huyết của nó. Con này chỉ có 70 cấp thôi, không phải là quái cao cấp gì.” – người dẫn đường nói chuyện cứ như 70 cấp quái vật chỉ là quái vật cấp thấp. Tôi nghe mà đổ mồ hôi lạnh. Thôi, không thêm đề ý đến nhiệm vụ này nữa.

Người dẫn đường có vẻ đọc được suy nghĩ của tôi nên nói tiếp: – “Ta nói là sự thật. Quái vật cấp thấp nhất của U Minh giới là cấp 70. Ngũ trảo Hắc long là quái vật dễ giết nhất đó.”

“Cái gì?” – tôi sợ tới mức suýt quăng luôn Sát Quỷ. Khắp nơi đều là quái vật cấp 70 hả? Tôi hiện tại chỉ mới đối phó được với quái cấp 50. Nếu đi U Minh giới, không phải tôi sẽ chết cực kỳ thảm khốc coi sao?

“Nhưng người không cần lo lắng.” – người dẫn đường nói tiếp – “Quái vật của U Minh giới rất có nguyên tắc. Nếu người không trêu chọc chúng, chúng sẽ không để ý đến người.”

Quái vật mà cũng có nguyên tắc sao... tôi pótay.com luôn. Đứng là trong Hồng Hoang thì chuyện quái đản gì cũng có hết nha. Nhưng như vậy thì tôi yên tâm rồi. Hỏi đã hỏi, tôi chỉ còn chuyện bước chân đi.

Không ngờ ngay lúc tôi quay người bước ra khỏi nhà gỗ, Diễm Thái Tử vừa vận đâm đầu vào. Hắn nhìn thấy tôi thì lấp bắp kinh hãi, há to mồm sững sờ tại chỗ. Trong thâm tâm tôi rất muốn phanh thây xé xác hắn nhưng ngoài mặt vẫn cười giả lả.

“À há, thật là trùng hợp. Không ngờ chúng ta đều đi đến đây trong cùng 1 ngày.”

“Cô... cô không phải còn trận đấu sao?”

Sau 5 trận đấu, tôi thắng 3, bại 2. Ngay cả Thiên Hạ Long Quỷ mà tôi còn có thể giết thì chỉ cần toàn bộ trận đấu về sau tôi đều giành thắng lợi, rất có khả năng tôi sẽ lọt vào top 3. Theo đạo lý thông thường mà nói, trong tình cảnh này, tôi không thể nào buông tha cho kỳ thi đấu được.

“Ài... pk quá nhàm chán. Tôi muốn tới U Minh giới đi dạo 1 chốc đó mà.” – tôi vẫy vẫy Dẫn hồn lệnh trong tay – “... hay là chúng ta cùng đi?”

Đương nhiên tôi không có nói nửa về sau... “cùng đi, để trên đường ta có thể thuận tiện giết chết người luôn”.

Diễm Thái Tử còn chưa kịp mở miệng, người dẫn đường đã chen vào: – “Dẫn hồn lệnh chỉ dùng được 1 lần 1 ngày. Nếu người này đi U Minh giới hôm nay... người phải quay lại vào ngày mai.”

“A?!” – Diễm Thái Tử kinh ngạc kêu lên, hai mắt chăm chăm nhìn vào Dẫn hồn lệnh trong tay tôi, biểu tình phức tạp.

Hắc hắc... tôi cười thâm trong bụng. Đừng cho là ta không biết người có ý đồ gì. Muốn cướp Dẫn hồn lệnh trong tay ta sao? Ta sẽ đánh người về 0 cấp. Mặc dù tôi và hắn chưa từng giao thủ chính thức, nhưng tôi biết chắc chắn, nếu chúng tôi đánh nhau, hắn không phải là đối thủ của tôi.

“Đáng tiếc a! Nếu chúng ta đi chung còn có thể chiếu cố lẫn nhau. Bây giờ mới biết không được, thế thì ta đi trước vậy.” – nói xong, tôi mỉm cười bước ra gian sau của nhà gỗ.

Diễm Thái Tử âm tình bất định nhìn theo tôi. Đối với thực lực của tôi, hắn có chút kiêng kỵ. Cho dù mỗi lần chiến thắng đối thủ thì tôi toàn dùng ám chiêu, nhưng hắn không thể phủ nhận, thực lực chân chính của tôi cũng không phải loại xoàng. Hơn nữa, cung tiễn thủ đấu với pháp sư có lợi thế trời cho của viên trình chức nghiệp. Tại vùng dã ngoại này, tỷ lệ chiến thắng của pháp sư trước cung tiễn thủ là số 0 tròn trĩnh. Chính vì vậy, Diễm Thái Tử mang ý tưởng muốn cướp đoạt Dẫn hồn lệnh nhưng hắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Tôi lẻ mà lẻ mẽ đi tới Huyết Trì, quay đầu nhìn lại, không thấy tên kia đi theo. Thật là thất vọng quá. Tôi đang tìm cơ để giết hắn, vậy mà hắn lại có thể nhẫn nhịn. Haiz... để sau rồi tính. Nghĩ đến đây, tôi ôm Sát Quỷ vào lòng, nắm chặt Dẫn hồn lệnh trong tay... bịch... nhảy vào Huyết Trì.

Âm nhạc từ vọng vang lên, nhưng lần này có chút khác biệt, trong bảng thông báo lựa chọn điểm sống lại hiện ra trước mắt tôi nhiều thêm 1 hạng mục, “đi U Minh giới”. Tôi vui vẻ nhấn vào đó.

Loáng~ một cái. Tôi bị dịch chuyển tức thời, sau khi cảm giác choáng váng đầu óc, hoa mắt ù tai qua đi, tôi mở mắt ra liền thấy bản thân đang ở 1 địa phương kỳ quái.

Bầu trời ở U Minh giới tối tăm mờ mịt. Tầng tầng lớp lớp mây đen không ngừng quay cuồng trên không. Thủy chung không thể nhìn thấy lớp da trời. Khắp nơi chỉ toàn là mây đen. Không có ánh sáng mặt trời, mặt đất chìm trong 1 màu xám tẻ ngắt. Lác đác xung quanh là vài giống quái vật kỳ quái.

Sát Quỷ đột nhiên phát sáng, tôi vội vàng cầm nó lên xem. Chính lúc này, 1 sự kiện thần kỳ đã xảy ra. Bên trong Sát Quỷ xuất hiện một bóng dáng màu đỏ, gãy dựa thoát khỏi Sát Quỷ, rơi xuống mặt đất, lác lư hóa thành hình người.

Vài giây sau, đứng trước mặt tôi là 1 nam pháp sư tóc đỏ, mắt hồng, mặc pháp bào màu đỏ, khỏe môi khê nhếch. Tôi không có phản ứng. Bởi vì tôi đã hóa đá rồi. Chuyện này thật vượt khỏi sự tưởng tượng của tôi. Đây rốt cuộc là chuyện gì a~

Người nam nhân đuổi thối lung một mồi, cười cười nhìn tôi: – “Lần đầu gặp mặt. Xin tự giới thiệu, ta là cung linh của người, tên Đồng Tịch.”

“Đồng... Tịch... người là người của Đồng gia?” – tôi chỉ vào hắn kêu to.

“Đừng kích động...” – Đồng Tịch vỗ vai tôi – “... ta đúng là người của Đồng gia, nhưng mà ta chết từ lâu lắm rồi. Nếu phải tính thì... hình như ta là thái gia gia (ông cố nội) của Đồng Viêm đó.”

“Thái gia gia?” – tôi nghi ngờ quan sát anh ta. Người này thoạt nhìn mới hơn 20 tuổi thôi nha.

Đồng Tịch thấy tôi không tin, nhún vai nói tiếp: – “Ta chết lúc còn trẻ. Quỷ hồn thì không bao giờ già. Lại nói, ta cũng giống như Đồng Viêm, mới 300 tuổi đã lên chức tộc trưởng, đến năm 500 tuổi thì đánh nhau với thánh thú Chu Tước, không cẩn thận bị nó giết. May mắn lúc đó ta có 1 đứa con trai, nếu không vương vị đã phải đổi chủ rồi.”

Tôi triệt để im lặng. Tên này biết cách lạc đề ghê luôn. Tôi hỏi có 1 câu, hắn trả lời 10 câu.

“À, nói chuyện phiếm một hồi liền quên. Ngươi có nhiệm vụ muốn giao cho Minh Vương đúng không. Đi, ta dẫn ngươi đi U Minh điện.” – nói xong quay đích đi luôn.

“Chờ đã...” – tôi gọi giật ngược – “... anh còn chưa nói cho tôi biết vì sao anh lại tới Yêu Hồ tộc, vì sao trở thành cung linh của tôi, còn có vì sao bây giờ lại thoát ra, nghĩa là sau này anh không còn là cung linh của tôi nữa sao?”

“A...” – Đồng Tịch vỗ trán – “... lại quên mất, trí nhớ dạo này không tốt lắm... hắc hắc...”

“...”

“Khụ khụ...” – Đồng Tịch ho khan lấy giọng – “... ta đến Hồng Hoang là vì được Minh Vương phái đi làm việc. Về phần vì sao trở thành cung linh của ngươi thì đó là vấn đề ngoài ý muốn. Nhiệm vụ của ta là đi tìm 1 sứ giả cho cả 2 giới Hồng Hoang và U Minh. Vốn ta muốn đi tìm 1 tên thông linh sư, bởi vì chỉ có mấy tên này mới có thể cùng chúng ta trò chuyện. Nhưng mà...”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Minh Vương Hào Phóng.

“Nhưng mà lúc ta trở về, đầu tiên muốn đi thăm cố hương và hậu nhân của mình, không ngờ lại bị hương thơm của Mê cốc mộc hấp dẫn... e hèm, cái mùi này đó mà... có lực hấp dẫn phi thường lớn đối với quý hồn. Thế cho nên... ta liền trở thành cung linh của ngươi.”

“Chỉ như vậy?”

“Ừ. Cứ như vậy.”

“Tôi không rõ vì sao Minh Vương lại phái anh đi tìm sứ giả?”

“À, lại quên nói cho ngươi biết...” – Đồng Tịch lại vỗ trán – “... ta hiện tại là ngoại bang sứ giả của Minh Vương, tương đương với chức trưởng lão của Yêu Hồ tộc. Bởi vì nhiệm vụ lần này rất quan trọng nên ngài mới phái ta đi.”

“... là như vậy à. Vậy nhiệm vụ của anh thì làm sao bây giờ?”

“Hắc hắc...” – Đồng Tịch cười gian, đưa tay chỉ vào tôi – “... ngươi không phải là người ta muốn tìm sao?”

“Hả... ý anh là để cho tôi làm sứ giả đại lục?” – tôi không tin hỏi lại.

“Bingo. Chính xác.” – Đồng Tịch đắc ý trả lời.

Tôi đỏ mặt hỏi hột. Cái tên NPC này được tên nhân viên thiết kế động kinh nào vẽ ra vậy trời. Nhưng mà... hình như hắn cũng thuộc dạng trâu bò lắm nha.

“Đồng Tịch, nếu tôi trở thành sứ giả thì có chỗ nào tốt không? Minh Vương có phát tiền lương không? Có được hưởng phúc lợi gì không?”

“Tiền lương? Phúc lợi?” – Đồng Tịch đơ mặt, hiển nhiên không hiểu ý nghĩa của 2 từ này.

“Ừ... là tiền công đó.”

“A... có.” – Đồng Tịch vỗ tay cái bốp – “Mỗi tháng ta được lĩnh 1 vạn minh tệ.”

“Minh... tệ?” – tôi không biết đây là loại tiền gì rồi – “Xin hỏi, 1 minh tệ hoán đổi được bao nhiêu bạc?”

“Cái này sao... U Minh giới không xài bạc. Hồng Hoang đại lục không xài minh tệ. Chúng ta không thể câu thông.” – Đồng Tịch đỏ mặt hỏi. Hắn chết lâu rồi nên hình như đã quên mất mấy chuyện căn bản của loài người.

“Vậy tôi cầm minh tệ để làm gì?” – tôi tức giận nói.

“Chuyện này... à... ngươi có thể mua đồ ở Minh giới nha. Ở đây có rất nhiều thứ mà Hồng Hoang không có.” – Đồng Tịch nói xong liền móc một cái thẻ vàng – “Cho ngươi. Đây là thẻ vàng (thành viên cao cấp) của cửa hàng Thiết giá đường lớn nhất ở U Minh điện. Có thể được giảm giá đến 30% đó.”

Tôi hiểu kỳ cầm cái thẻ. Cbn, Thiết giá đường cũng thật là trâu bò nha, ngay cả U Minh giới mà họ cũng có cửa hàng chi nhánh nữa. Có điều, cái thẻ thành viên này khác với cái của Hồng Hoang. Một mặt màu vàng, một mặt màu đen, chữ viết màu đỏ. Ta nói, khiếu thẩm mỹ của dân U Minh giới đúng là có vấn đề à.

“Anh đưa cho tôi rồi thì anh lấy cái gì mà dùng?” – tôi ngoài miệng thì nói vậy chứ bàn tay vẫn nắm chặt lấy cái thẻ.

Đồng Tịch bất đắc dĩ nhìn tôi: – “Ta đã trở thành cung linh của ngươi. Về sau, tất cả đồ đạc của ta đều là của ngươi. Trong ngân hàng của ta còn có vài trăm vạn, tất cả đều là của ngươi.”

“Vài trăm vạn???” – tôi choáng luôn – “Cho tôi hỏi một chút. Ở đây thì một bó tinh thiết mũi tên bán bao nhiêu minh tệ?”

Tôi cần phải tính toán tỉ lệ hối đoái trước đã. Nếu minh tệ giống như tiền của đảo quốc nhỏ, không có tỷ lệ cao, tôi sẽ khóc ròng.

“Ở đây không có tinh thiết mũi tên, chỉ có thực thiết mũi tên, lợi hại hơn rất nhiều. Một bó thực thiết mũi tên bán 100 minh tệ. Mỗi bó có 24 mũi tên, tính ra thì khoảng hơn 4 tệ 1 mũi.” – Đồng Tịch xòe tay tính toán cẩn thận rồi mới trả lời.

Ừ... tinh thiết mũi tên cũng 24 mũi 1 bó, bán 22 bạc. Tính ra thì tỷ lệ là khoảng 5 minh tệ = 1 bạc. Vậy 100 vạn minh tệ đổi được... 20 vạn bạc (2tr)? Haha... tôi phát tài rồi.

Thấy tôi chảy nước miếng, Đồng Tịch tốt bụng đưa qua một cái khăn tay: – “Được rồi. Bây giờ chúng ta mau đi U Minh điện.”

“Vấn đề cuối cùng.” – tôi duỗi ngón tay ra – “Câu cuối cùng mà Diễm Thái Từ nói trong thời gian câu thông với anh là gì? Vì sao lúc đó anh lại có vẻ giận dữ như vậy?”

“Hừ...” – Đồng Tịch thay đổi sắc mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói – “Tên hỗn đản đó dám nói ta ngu ngốc. Để ta gặp lại hắn, ta nhất định lột da rút gân, băm thây hắn thành trăm mảnh.”

“... tôi hiểu. Nhưng mà tôi muốn hỏi là hắn có giấu điểm thông tin gì với tôi hay không?” – tay NPC này nói chuyện lạc đề có đẳng cấp ghê, đảo mắt một cái liền quên bống chuyện chính liền.

“Không có. Hắn nói đều là sự thật, chỉ có chút khoa trương mà thôi.”

“Ừ, vậy thì tốt.” – tôi gật đầu – “Nếu anh muốn giết hắn, cơ hội sẽ đến rất nhanh. Ngày mai hắn sẽ tới U Minh giới.”

Trong lòng tôi cười thầm. Diễm Thái Từ à Diễm Thái Từ. Ta cho ngươi có đi mà không có về. Không ngờ ngươi lại đắc tội với một tay sát tinh. Đáng đời ngươi mà.

“Hắn tới làm gì?” – Đồng Tịch cau mày.

“Chuyện này tôi cũng muốn biết đây.”

“Không được. Hắn nhất định có âm mưu gì đó. Ta phải bẩm báo với Minh Vương triệu tập vệ binh tóm cổ hắn.”

Đồ mờ hôi ~ Người này lấy chuyện công để báo thù chuyện riêng nha.

“Không cần.” – tôi mở miệng ngăn cản. Diễm Thái Từ không tiếc rút 1 cấp đề đến nơi này, nhất định có chuyện quan trọng gì đó. Nếu xử lý tốt... tôi có thể chiếm được tiện nghi nha... hắc hắc – “Đồng Tịch, anh theo dõi hắn là được. Lỡ như hắn tới đây truy tìm bảo vật, như vậy thì đến lúc đó...”

“... giết người đoạt bảo đúng không? Không thành vấn đề.” – Đồng Tịch đồng ý tấp lự – “Nói như vậy, chuyện này không thể báo cho Minh Vương biết. Ta phải tự thân lo liệu, không thể đi cùng ngươi rồi.”

“Không sao. Dù sao tôi cũng đâu có chuyện gì để làm, sẽ đi dạo xung quanh. Cứ quyết định như vậy đi. Bây giờ thì đi U Minh điện thôi.”

U Minh điện thật ra là 1 tòa thành thị. Không giống như tôi tưởng, nó không phải là 1 cung điện bình thường. Bên trong có rất nhiều cửa hàng kỳ quái. Từng đoàn quý hồn cứ xuyên thẳng qua tường mà đi. Cả tòa thành cực kỳ náo nhiệt.

Minh Vương ở tại tòa nhà trung tâm của U Minh điện. Cứ tưởng nó phải u ám lắm, không ngờ nó được rất nhiều bóng đèn ma pháp chiếu sáng, trong huy hoàng như lăng tẩm của vua chúa.

Đồng Tịch giao trả nhiệm vụ xong, Minh Vương liền cho lệnh triệu tập tôi tới thư phòng.

Tướng mạo của Minh Vương tôi nhìn không rõ, bởi vì ông ta mặc nguyên bộ khôi giáp màu đen, trên đầu đeo một cái mũ phong bế, không thể dùng kỹ năng để nhìn coi được. Tôi nhìn thấy ông ta liền chạy tới, trực tiếp giao trả quyền trực nhiệm vụ.

Minh Vương sững sờ nhìn quyền trực: – “Thật không ngờ người mà Đồng Tịch mang về cũng là người được La Phong chọn trúng. Đây đúng là thiên ý mà.”

Minh Vương rung đùi đắc ý nói. Theo chuyển động của ông ta, khôi giáp phát ra âm thanh kéo kẹt. Cả người tôi đều nổi da gà. Có điều, tôi không rõ ý

của ông ta là sao?

“La Phong là sứ giả của U Minh giới sao?” – tôi kỳ quái hỏi lại.

“Đúng vậy. La Phong chính là tiền nhiệm sứ giả. Hiện tại hắn đã về hưu. Đó là lý do ta phải đi tìm sứ giả mới.”

“Về hưu?” – có lầm hay không? NPC mà cũng có thể về hưu hay sao?

Minh Vương gật đầu, thương cảm nói: – “La Phong có công lao rất lớn với U Minh giới. Làm người không tẻ. Đáng tiếc hành động của hắn lại bị thám tử của Thần giới là Chu Tử phát hiện. Trong 1 lần điều tra lại làm lạc mất Bạch ngọc kết tinh là bảo vật ta ban cho hắn để bảo toàn tánh mạng. Cũng may đã tìm lại được. Nhưng thân thể của hắn đã bị lộ, không thể làm việc tiếp, nên ta cho phép hắn về hưu dưỡng lão rồi.”

Nghe đến La Phong, tôi chợt nhớ tới bút ký của ông ấy. Nếu không có cuốn bút ký này, tôi không thể trở thành cung tiền thủ lợi hại như bây giờ. Tôi có lẽ nên cảm tạ ông ấy.

“La Phong đúng là người tốt. Tôi có thể tính là một nửa đồ đệ của ông ấy. Cho nên nếu là công tác của La Phong, tôi đồng ý tiếp nhận.”

“Haha...” – Minh Vương cười có chút khùng bố – “Nếu là người bình thường đến báo cáo nhiệm vụ, ta chỉ trao thưởng rồi thôi. Nhưng bởi vì ngươi lại được chọn làm sứ giả nên ta mới cho ngươi biết nhiều như vậy. Được rồi, trước ban thưởng cho nhiệm vụ này đã. Phần thưởng đầu tiên là 1 kiện kim khí, ngươi nghĩ muốn cái gì?”

Muốn cái gì sao? Tôi nhìn 1 thân trang bị của bản thân, mặc dù không tính cực phẩm nhưng cũng không tẻ. Thứ đồ vật duy nhất mà tôi muốn là... sách kỹ năng.

“Tôi có thể xin sách kỹ năng không?” – tôi hỏi dò chừng.

“Có thể. Ngươi muốn sách kỹ năng gì?” – Minh Vương sáng khoái đáp ứng.

“... à... tôi muốn bản vẽ cơ quan thuật cao cấp.”

“Cái này rất nhiều.” – Minh Vương hào phóng nói, sau đó ngoắc tay – “Người đâu.”

Một quý tộc (nô bộc là quý) đẩy cửa tiến vào: – “Hồi bẩm điện hạ, có gì phân phó?”

“Đi thư khó lấy một ít cơ quan thuật cao cấp về đây.”

“Vâng điện hạ.”

Quý tộc xoay người bay ra ngoài. Trong lòng tôi lâng lâng vui vẻ. Không nghĩ tới Minh Vương lại hào phóng như vậy. Tôi muốn cái gì liền cho tôi cái đó. Cơ quan thuật cao cấp à~ Tôi phát tài rồi... haha...

“Phần thưởng thứ 2, ta có thể thăng cấp cho 1 kiện trang bị. Ngươi muốn thăng cấp cái gì?”

Tôi không nói 2 lời trực tiếp dâng lên Sát Quý.

Minh Vương cầm lấy Sát Quý, quan sát 1 chốc rồi nói với Đồng Tịch – “Ngươi đi tìm Lang Kỳ. Nói hắn nâng thanh linh khí này thành thần khí.”

Bịch ~ tôi té.

Tôi cứ tưởng cùng lắm là Sát Quý sẽ từ hạ phẩm linh khí thăng lên thành thượng phẩm linh khí. Không ngờ Minh Vương trực tiếp thăng nó lên thành thần khí luôn. Ôi, tôi muốn chạy tới hôn chân Minh Vương quá đi. Nhưng không biết ông ta có nghĩ tôi muốn làm chuyện gì xằng bậy rồi 1 chiêu giết chết tôi luôn không? Hay là thôi đi vậy.

“Về phần quyền trực chuyển tiếp... đợi đến trước lúc ngươi rời đi thì ta sẽ giao cho ngươi. Hiện tại, ngươi ở lại đây vài ngày để làm quen với U Minh giới. Đây là Vãng sinh lệnh, ta cho ngươi để ngươi có thể đi lại tự do giữa 2 giới. Sau này, lúc cần thì ngươi có thể trực tiếp trở về, không phải nhảy vào Huyết trì để bị rút cấp.”

Vãng sinh lệnh? Tôi lần nữa muốn té xỉu.

“Cái này không phải là nhiệm vụ vật phẩm à? Tôi nghe người dẫn đường nói phải giết Hắc Long gì đó mới lấy được.” – tôi nói ra nghi vấn trong lòng. Cái loại ban thưởng trời cho kiểu này luôn làm tôi thấy bất an.

“Ngươi là sứ giả của U Minh giới. Đây là chuyện xứng đáng, có gì kỳ quái đâu. Nhưng mà ngươi phải nhớ kỹ. Mỗi lần sử dụng Vãng sinh lệnh sẽ mở ra một cánh cổng không gian. Nếu bị người khác phá hủy cánh cổng, ngươi sẽ bị lạc trong khe hở không gian đó mãi mãi.”

“Vâng, đã hiểu.” – tôi vội vàng đem lệnh bài giấu vào túi áo.

“Nhưng mà ngươi nhắc tới Hắc Long thì ta lại thấy thèm Hắc Long huyết rồi. Hay là như vậy đi, nếu ngươi có thể lấy về Hắc Long huyết, ta sẽ cho ngươi

biết phương pháp để giải trừ cấp bậc hạn chế hiện giờ của ngươi. Thế nào?” – Minh Vương âm hiểm cười.

“Cái gì? Ông làm sao mà biết?” – tôi kinh hãi la lên.

“Là Đồng Tịch nói cho ta biết. Hắn là cung linh của ngươi, đương nhiên chuyện của ngươi hắn biết rõ. Hắn giả bộ hướng ta dò hỏi phương pháp để giải trừ hạn chế về đẳng cấp, ta không có trả lời. Cái tên Đồng Tịch này, đi theo ta hơn ngàn năm, vậy mà chưa từng thấy hắn đối xử tốt với ta như vậy. Hắn mới đi với ngươi có vài ngày, vậy mà đã nghĩ cách kiếm thứ tốt cho ngươi rồi. Thật là... con gái gả đi giống như bát nước đổ ra ngoài a~” – Minh Vương run đầu nói. Có điều, từ ngữ dùng hơi sai lệch à... không lẽ đây là sắp xếp của tên thiết kế sư biến thái nào đó?!! Quá dung tục a~

Điều kiện này đối với tôi mà nói là một liều thuốc kích thích, quá mức hấp dẫn. Vì đẳng cấp, liều mạng thôi. Tôi kiên định gật đầu: – “Được, tôi nhận. Con Hắc Long kia ở đâu?”

“Không biết.”

“Không biết?!” – tôi muốn đập ông ta quá!!!!

“Với thân phận cao quý của ta, làm sao có thể đi giết quái vật cấp thấp chứ. Chỉ có mạo hiểm giả mới làm chuyện đó. Ngươi đi tới công hội mà hỏi.” – Minh Vương nói như đúng rồi.

“... đã biết.”

Một lát sau, sách kỹ năng và Sát Quỷ đều được đưa tới, tôi cảm tạ Minh Vương, không giấu được vẻ khâm trọng, chạy nhanh tới cầm lấy cung tên của mình.

>> Sát Quỷ: thần khí

>> Công kích +200, tỷ lệ xuất hiện Yêu Hồ chân hỏa 20%, tốc độ công kích tăng 50%, thời gian lạnh giảm 30%

>> Kỹ năng thêm vào: sát kỹ ảo ảnh 72 liên kích (cung nhận), hiệu quả sát, hao phí 500 nguyên lực, thời gian lạnh 30 phút.

>> Có hiệu quả bài trừ mê chướng, có khả năng tự chữa trị.

>> Yêu cầu đẳng cấp: 0

Bịch ~ tôi hạnh phúc muốn xỉu. Cbn, thần khí đúng là thần khí, so với hạ phẩm linh khí đúng là mạnh hơn rất nhiều.

Sau đó, tôi nhận lấy 3 quyển sách cơ quan thuật cao cấp.

>> Quyển thứ nhất: Công thành và Thủ thành khí giới

>> Quyển thứ hai: Giải thích về cơ quan ám khí

>> Quyển thứ ba: Giải thích về thú máy

Tôi đem cái bản kỹ năng vô dụng “Công thủ thành” ném vào đai lưng. Nắm chặt 2 quyển sách còn lại, đây chính là mơ ước của tôi nha. Tôi run run mở chúng ra.

>> Thú máy (robot): do thần công Lỗ Ban chế tạo ra, bao gồm: thú máy công trình, thú máy chiến sĩ và thú máy phi hành. Thú máy công trình là loại robot dùng để thay thế osin chuyên làm những việc đơn giản, nhưng sau khi được truyền nhân của Lỗ Ban cải tiến thì chúng có thể thực hiện những công tác đòi hỏi sức vóc lớn. Thú máy chiến sĩ là loại robot dùng trong chiến đấu. Một con thú máy chiến sĩ có thể thay thế 10 binh sĩ xuất chúng. Thú máy phi hành lại chia làm 3 loại: phi cơ (bay trên không), địa cơ (đi trên đất) và thủy cơ (đi trong nước). Đặc điểm nổi bật nhất của thú máy phi hành là tốc độ cực nhanh.

>> Chương 1: Những kỹ năng cần thiết của cơ quan thuật

>> Chương 2: Những linh kiện cơ bản để chế tác thú máy

>> Chương 3: Phân loại phẩm chất của thú máy

>> Chương 4: Danh sách các tài liệu hiếm có

>> Chương 5: Các bản vẽ chi tiết của thú máy.

Tôi không có đọc kỹ, chỉ lật dở từng trang rồi đọc lướt qua. Nhìn phía sau một loạt bản vẽ thú máy cao cấp mà lòng tôi hân hoan. Tôi lại vui mừng lôi cuốn sách về ám khí ra nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75: Một Ngày Xài 800 Vạn.

Tôi đại khái đọc qua một lượt các bản vẽ, phát hiện có rất nhiều cơ quan ám khí chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, ghê gớm nhất là nó có cả bản vẽ của vũ khí giết người lợi hại nhất của chức nghiệp thích khách là Chư cát liên phát nổ. Đây chính là sản phẩm do Chư Cát Không Minh sáng chế, đã thất truyền từ lâu. Bây giờ, nó sống lại bên trong một trò chơi online giả tưởng. Tôi thử tưởng tượng cảnh ngũ tặc mỗi người cầm 1 cây Chư cát liên phát nổ để đối phó với boss... hahaha... sáng khoái biết bao nhiêu.

Sau khi tôi đọc qua một lượt sách kỹ năng, Đồng Tịch còn chưa có trở về. Tôi vẫn đang đợi hần đây. Tên chết bầm này, không biết chạy đi đường nào rồi...

Nhàm chán quá a~ Bây giờ có lẽ lượt thi đấu thứ sáu của hội đấu võ đã hoàn thành rồi. Tôi mở trang web chủ đề đọc tin tức, đập vào mắt chính là kết quả trận đấu.

Diễm Thái Tử (thua) vs Âm Ảnh

Thiên Hạ Long Quý vs Thiên Ngu Cam (thua)

Lạc Thủy Thanh Điều vs Phong Lôi Nộ Hồ (thua)

Tịch Diệt (thua) vs Thâu Đêm Suốt Sáng

Quý Thủ Lưu vs Lạc Thủy Tri Chu (thua)

Bởi vì tôi và Diễm Thái Tử vắng mặt nên Âm Ảnh và Quý Thủ Lưu không đánh vẫn thắng. Kết quả trận đấu của Thiên Hạ Long Quý và Thâu Đêm Suốt Sáng không nằm ngoài dự tính. Cho nên đặc sắc nhất của vòng này chính là trận đấu giữa Thú Thú và Phong Lôi Nộ Hồ.

Có điều, thật ngạc nhiên là mọi người lại không để ý gì đến các trận đấu, ngược lại xôn xao bàn tán về việc vắng mặt của tôi và Diễm Thái Tử.

Diễm Thái Tử thì không cần nói làm gì, dù sao hần cũng xếp cuối bảng rồi. Nhưng tôi thì không giống vậy. Trừ bỏ cái lần tự động nhận thua Âm Ảnh và bị tiêu chây khi đấu với Thâu Đêm Suốt Sáng thì các trận khác tôi đều toàn thắng.

Mọi người đều đoán rằng, nếu tôi đã có thể đánh bại Thiên Hạ Long Quý, nghĩa là tôi cũng có thể đánh bại Âm Ảnh. Vậy mà dưới tình huống này, tôi lại biến mất, hơn nữa lại không đưa ra bất kỳ lý do vắng mặt nào với ban tổ chức. Chuyện này quá quý dị. Ai cũng thắc mắc không biết tôi đã đi đâu và đang làm gì? Có chuyện gì còn quan trọng hơn việc lọt vào top 3 chứ?

Tôi đọc mấy lời bình luận trên diễn đàn, có chút đắc ý trong lòng. Hắc hắc... tôi vừa thoáng mất tích một chốc liền hấp dẫn sự chú ý của biết bao nhiêu người nè nha... có lẽ so với Thiên Hạ Long Quý còn trâu bò hơn... há há...

“Tri Chu, công việc ta đã thu xếp xong. Bây giờ ta đưa ngươi đi dạo phố.” – Đồng Tịch đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi hoảng hồn ré lên một tiếng, bịch, trực tiếp té từ trên giường xuống...

“Trời ơi Đồng Tịch... anh làm sao lại hiện ra bất thành linh như vậy a~ Làm tôi sợ muốn chết luôn!!!!”

Đồng Tịch nhún vai, một bộ không để ý

“Ta là pháp sư không gian, thuận di là chiều số com bữa của ta mà. Chúng ta đi thôi.” – nói xong nắm cổ kéo tôi ra ngoài.

Phố xá ở U Minh Điện rất náo nhiệt. Khắp nơi đều là quý ảnh lác lác qua lượn lại. Tất cả các cửa hàng trên phố đều đầy ngập quý ảnh. Đồng Tịch dẫn tôi đi vào một cửa tiệm thợ rèn cực kỳ lớn, vừa đi vừa giải thích.

“Đây là cửa tiệm của thần cấp thợ rèn. Ông ấy gọi là Lang Kỳ đại nhân. Chính ông ấy là người đã thăng cấp cho Sát Quý của ngươi. Có thể nói đây là cửa hàng vũ khí tốt nhất của U Minh giới. Ngươi đi dạo một vòng xem có món đồ ưa thích nào không.”

Cửa tiệm không có nhân viên. Khách hàng tự do chọn lựa. Gặp được thứ ưng ý có thể trực tiếp cầm ra tính tiền.

Tôi cảm thấy thật kỳ quái nên không nhịn được phải hỏi Đồng Tịch: – “Tại sao cửa hàng không có nhân viên hướng dẫn giới thiệu cho khách hàng vậy? Làm ăn như này có thể kiếm com sao?”

“Ngươi không hiểu biết rồi. Tay nghề của Lang Kỳ đại nhân thuộc vào hàng xuất chúng. Mỗi một linh kiện ở nơi này đều do chính tay ông ấy tỉ mỉ chế

tạo ra. Có thể nói cửa hàng này cung không đủ cầu, chẳng cần nhân viên giới thiệu làm gì vì nếu là người hiểu biết sẽ biết chính xác mình cần trang bị ra sao. Hôm nay là ngày nhập hàng nên người mới nhìn thấy nhiều sản phẩm như vậy, chứ bình thường cửa hàng có chừng 10 linh kiện đã là nhiều lắm rồi.”

Tôi nghe xong thì nổi lên hứng thú: – “Vậy tôi phải cẩn thận nhìn mới được.”

Tôi cầm một thanh trường kiếm xinh đẹp lên ngắm nghía cẩn thận. Toàn bộ thân kiếm không hề có một khuyết điểm dù là nhỏ nhất. Không biết mũi kiếm dùng kim loại gì tạo thành mà trông sắc bén vô cùng, lại còn mỏng và mảnh gần như trong suốt. Chuôi kiếm rất dài, khảm hai khỏa bảo thạch hình thoi. Thanh kiếm thoát hình giống như tác phẩm nghệ thuật.

“Thanh kiếm này gọi là Tu La Kiếm” – Đồng Tịch giải thích – “Ý nói lực công kích của nó bá đạo giống như Sát thần Tu La. Công kích có kèm hỏa lực, cũng có thể sử dụng ma lực lên nó luôn. Đặc điểm lớn nhất là lực công kích cao. Khuyết điểm là không dễ khống chế. Bởi vì thân kiếm dài hơn bình thường, cầm 1 tay hay 2 tay đều được. Trừ phi là người có thao tác lợi hại, nếu không không thể phát huy hết uy lực của nó.”

“Hắc hắc...” – tôi nghe Đồng Tịch nói mà không nhịn được cười lên... bởi vì nói như thế nào mà thanh kiếm này giống như làm riêng cho Âm Ảnh vậy. Anh ấy vẫn luôn dùng trường kiếm, lực khống chế là đệ nhất thiên hạ. Nói thật, nhìn khắp Hồng Hoang cũng không có ai thích hợp hơn anh ấy để dùng thanh trường kiếm này.

“Cây này bao nhiêu tiền? Tôi muốn mua.”

“Lang Kỳ đại nhân ra giá rất bình đẳng. Đây là trung phẩm linh khí, giá bán là 200 vạn minh tệ.”

“200 vạn?” – tôi kêu lên. 200 vạn minh tệ = 12 vạn nhân dân tệ đó. Ai lại nhảm chán bỏ ra một số tiền lớn như thế để mua một vật phẩm ảo chứ?! Nhưng tôi đã hỏi qua Đồng Tịch, minh tệ không thể hoán đổi thành nhân dân tệ được, chỉ có thể dùng ở U Minh giới mà thôi. Haiz... tốt cuộc là có nên mua hay là không a~

“Đồng Tịch, anh có tổng cộng bao nhiêu tiền?”

“Ta có hơn 800 vạn.”

“...” – nghe thì nhiều nhưng tốt cuộc chỉ có thể mua được 4 kiện linh khí mà thôi.

“Tri Chu, thật ra người mua đồ ở đây rất có lợi. Bên trên đại lục không có ai có thể tạo ra linh khí và thần khí vật phẩm. Cho dù là sát quái thì phải giết Linh thú mới bạo ra. Mà thực lực của Linh thú thì... nói thật, với trình độ của các người hiện giờ, cho dù kéo 500 người thì cũng là toàn bộ bỏ mình mà thôi. Nếu người mua linh khí của đây, đem lên đại lục để bán, đảm bảo có thể bán hơn 200 vạn minh tệ.” – Đồng Tịch khẳng định nói.

Đúng nha~ tôi sao không nghĩ tới chuyện này nhỉ. Mua rồi bán sang tay... hắc hắc. Nghĩ đến đây, tôi lập tức cao hứng trở lại, bắt đầu chạy đi xem các trang bị khác.

Giữa một rừng đao thương kiếm tiễn, tôi chọn tới chọn lui, mà Đồng Tịch thì đứng kế bên, phụ trách giải thích đặc điểm của từng món. Vị Lang Kỳ đại nhân này là một người kỳ quái. Vũ khí của ông ta có những yêu cầu rất hà khắc đối với người sử dụng. Phần lớn vũ khí đều tương tự như Tu La kiếm vậy, chuyên dụng cho chuyên gia, không thích hợp với đại đa số quần chúng nhân dân.

Cuối cùng, tôi chọn ra được 3 món trang bị có vẻ thích hợp để bán. Một là vũ khí của đạo tặc Đồ Long Dao, trung phẩm linh khí. Hai là vũ khí của đạo khách Thất Tinh Dao, hạ phẩm linh khí. Ba là trường kiếm chuyên dụng của kiếm sĩ, Thu Thủy Kiếm. Mua cả 3 kiện trang bị thì được giảm giá, tổng cộng chỉ tốn 400 vạn.

Sau khi chọn xong vũ khí, tôi định mua vài kiện trang bị gia tăng phòng ngự. Đáng tiếc, kiếm không ra một cái thích hợp. Nguyên nhân? Tên Lang Kỳ biến thái chế tạo trang bị phòng ngự còn có yêu cầu hà khắc hơn cả vũ khí. Không một người bình thường nào có thể mặc nổi trang bị phòng ngự của ông ta!!!

“Chúng ta đi qua Thiết giá đường xem xem. Bên đó cũng có rất nhiều thứ tốt.” – Đồng Tịch thấy vẻ mặt phiền muộn của tôi thì ngại ý.

Vài phút sau, chúng tôi đã đứng trong đại sảnh của Thiết giá đường. Một lão bản mồm mỉm cười tìm tòi lúc lư đi tới chào đón chúng tôi.

“Ta nói như thế nào sáng nay lại thấy quạ đen kêu trước cửa nhà nha. Thì ra là Đồng Tịch đại nhân sẽ đại giá quang lâm. Hoan nghênh, hoan nghênh. Không biết hôm nay đại nhân muốn tìm món hàng gì?”

Đồ mờ mờ ~ quạ đen kêu?! Đây là tăng bốc hay đang mắng chửi người khác vậy? Nhìn qua Đồng Tịch, thấy vẻ mặt của anh ta... vậy là ở U Minh giới thì đó là đang tăng bốc hả?!

Đồng Tịch một vẻ bất cần đời, hỏi: – “Kim lão bản, hôm nay không phải ta đến mua đồ. Là chủ nhân của ta muốn mua đồ. Ông mau tới giới thiệu một chút.”

“Cái gì? Chủ nhân của đại nhân?!” – Kim lão bản kinh ngạc nhìn tôi. Có lẽ ông ấy vẫn tưởng tôi là tùy tùng của Đồng Tịch, không ngờ tôi lại là lão đại. Nhưng Kim lão bản chính là gian thương, nhanh chóng bỏ qua vẻ mặt kinh ngạc, lập tức tươi cười chào đón tôi – “Vị đại nhân này, không biết hôm nay muốn mua gì? Trang bị ma pháp? Bảo thạch? Hay là tài liệu quý hiếm?”

Tài liệu quý hiếm? Hai mắt tôi sáng lên khi nghe cụm từ này.

“Tôi muốn xem tài liệu.” – nói xong liền lôi cuốn “Giải thích về Thú máy” ra, mở đến trang liệt kê tài liệu, bắt đầu hỏi tới tấp.

“Bất bủ quả có không?”

“Có.”

“Bạch Vân Hương có sao?”

“Có ”

“Yêu thạch gỗ vang có không?”

“Không có...”

“Kim mặc thạch có sao?”

“Có!”

...

Thiết giá đường quả nhiên không phải là cửa hàng bình thường. Danh sách tài liệu của tôi hầu hết ở đây đều có. Cơ mà giá cả thì... cao đến không hợp thời thường luôn. Mặc dù tôi được giảm giá bằng thẻ vàng thành viên, nhưng xài hết tiền rồi mà vẫn chưa mua đủ tài liệu. Tôi đau lòng quá a~

“Đồng Tịch, ngoại trừ linh lương thì còn có phương pháp nào để kiếm tiền không?” – tôi vừa ra khỏi Thiết giá đường liền quay sang hỏi Đồng Tịch.

Những món đồ bên trong không hề thấy bán trên đại lục Hồng Hoang. Nếu có thể đầu cơ trực lợi thì tôi sẽ nhanh chóng phát tài nha.

“Chuyện này à... lính đánh thuê tự do có thể giết quái thú, sau đó đem thịt đến bán cho được thất hoàng gia để đổi lấy tiền. Nhưng mà với thực lực của ngươi thì...” – Đồng Tịch liếc lên liếc xuống đánh giá tôi một phen – “... đến giết quái cấp thấp nhất còn khó khăn nữa là. Ngươi tốt nhất không nên nghĩ đến phương pháp này để kiếm tiền.”

Tôi té ~ Có cần nói chuyện trắng trợn như vậy không?! Rất dả kích lòng tự trọng của người khác có biết không hả?! Nhưng nghe anh ta nói đến giết quái, tôi mới chợt nhớ ra một chuyện. Tôi cần đi giết Ngũ Trảo Hắc Long.

Tôi ghé vào ngân hàng, đem toàn bộ vật phẩm vừa mua gửi hết vào đó. Kế tiếp, tôi đi đến công hội mạo hiểm giả để nghe ngóng tin tức về Ngũ Trảo Hắc Long. Còn Đồng Tịch thì được tôi phái đi Hắc Thủy đầm lầy để chờ Diễm Thái Tử.

Công hội mạo hiểm giả rất đông người nhưng lại trật tự đến... bất thường. Không một tiếng ầm ĩ. Mọi người đều xếp hàng ngay ngắn. Bước tới nhận hoặc giao nhiệm vụ, xong việc liền lẳng lặng rời đi. Không nghe ai mở miệng nói một câu luôn. Cbn, người dân của U Minh giới có tính kỷ luật ghê gớm. Chẳng lẽ những người đã chết rồi liền tự nhiên biến thành người văn minh cả sao? Ngay cả mấy vị đại hán mặc kim giáp to bè kia cũng trông thật là... nhã nhặn?! Đồ mờ hời ~

Tôi nhìn quanh, chằm chằm một người có vẻ mặt rất hòa ái dễ gần, tiến tới giả bộ làm quen: – “Xin lỗi, vị đại ca này có thể cho tôi hỏi thăm chút chuyện không?”

Người kia nghe tôi hỏi, quay đầu, nhìn thấy tôi lập tức sắc mặt đại biến, cực kỳ kính cẩn cúi chào tôi và nói: – “Đại nhân, không biết có gì phân phó?”

Đại nhân? Tôi kỳ quái nhìn hắn: – “Anh làm sao biết tôi có chức quan?”

Trên người tôi không có bất kỳ tiêu chí hay vật phẩm gì cả. Vì sao hắn chỉ liếc một cái liền nhìn ra? Thật kỳ quái.

Người đó vẫn cúi đầu, trả lời: – “Bẩm đại nhân, khi Minh Vương diện hạ tự mình bổ nhiệm chức vụ thì đều có bổ thêm tinh thần lạc ấn lên người những đại nhân đó. Quý hồn chúng tôi đều có thể nhìn ra.”

“Ồ... hiểu rồi. Anh có thể đừng nói chuyện với tôi như vậy không?! Cứ gọi thẳng tên tôi là được. Tôi tên là Tri Chu.” – tôi mặc dù là đoàn trưởng của Tật Phong Lữ Đoàn nhưng đoàn viên của tôi chưa bao giờ dùng khẩu khí tôn kính để nói chuyện với tôi cả. Bỗng nhiên có người đem tôi đối xử như đại thần ở trên cao, cảm giác đúng là không quen lắm.

“Hồi bẩm đại nhân, tiểu nhân không dám. Pháp luật của U Minh giới đã quy định, nhìn thấy nội diện đại nhân phải tôn xưng. Nếu không sẽ bị đánh vào núi đao địa ngục chịu hình phạt 15 ngày.”

Núi đao địa ngục? Tôi hồ đồ rồi.

“À... theo tôi nhớ thì núi đao địa ngục là nơi để trừng trị những người dám báng bổ thần linh. Không lẽ chuyện này nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Hồi bẩm đại nhân, tội không tôn kính nội diện đại nhân cũng bằng với tội báng bổ thần linh.”

Tôi té ~ tôi vậy mà được nâng lên ngang hàng với thần linh rồi sao?! Chuyện này không biết nên cao hứng hay là phiền muộn nữa. Trách không được U Minh điện có trị an tốt như vậy. Thì ra những kẻ không chịu tuân thủ đều bị đẩy đến địa ngục chịu hình phạt rồi. Đúng là tàn nhẫn. So với đám Yêu Hồ tộc còn tàn nhẫn hơn.

“Ừ... thật ra tôi chỉ muốn hỏi anh có biết Ngũ Trảo Hắc Long ở nơi nào hay không thôi.” – tôi tranh thủ hỏi, rồi đi nơi này càng nhanh càng tốt, ở đây tôi cứ thấy không thoải mái làm sao đó.

“Hỏi bẩm đại nhân, Ngũ Trảo Hắc Long chỗ nào cũng có. Gần nhất thì ngay bên ngoài cửa tây thành, cách khoảng 200 dặm, ở gần Huyết Trì địa ngục. Ngũ Trảo Hắc Long có hình thể không lớn lắm, phải cẩn thận tìm mới thấy.”

“Hình thể không lớn? Vậy nó to bao nhiêu?”

“Hỏi bẩm đại nhân, Ngũ Trảo Hắc Long trưởng thành chỉ dài chừng 20cm, cỡ bằng thùng nước.”

20cm? Cỡ thùng nước? Trời ơi, vậy mà cũng gọi là Long (rồng)? Gọi là Xà (rắn) mới đúng. Nhớ năm đó tôi đánh nhau với con ấu long (kiến thành lệnh) thì nó cũng dài hơn trăm mét rồi. Vì sao cũng là cấp 70 mà hình thể kém xa nhau thế này?!

Tôi đi ra cổng tây của U Minh điện. Không hề đi nhanh về phía Huyết Trì mà vừa đi vừa ngừng. Bởi vì tôi phát hiện ra ở U Minh giới có rất nhiều cỏ độc mà bên trên đại lục Hồng Hoang không có. Máy thứ này đối với tôi chính là bảo bối.

Cứ như vậy, vài giờ sau, tôi vẫn còn nhón nhơ đi trên đường. Bởi vì quái vật ở đây không chủ động công kích người khác, cho nên tôi không cần dùng đến Sát Quỷ. Một cây cầm cước, một tay nắm cỏ độc, soạch ~ cắt một nhát. Nhìn tôi bây giờ giống nông dân trồng vườn hơn là mạo hiểm giả.

Ngay thời điểm tôi đang hăng hái chém cỏ độc, đột nhiên cảm giác sau lưng có con gió lạnh thổi qua. Tôi nghi hoặc quay đầu, căn cứ kinh nghiệm của tôi thì có người vừa đi qua. Nhưng nơi này là đồng không mông quạnh, chẳng lẽ có quý? Đột nhiên nhớ ra, đây là U Minh giới, ở đây chỉ có quỷ chứ làm gì có người. Tôi cười cười, tiếp tục cúi đầu cắt cỏ.

“Người là người của Yêu Hồ tộc?” – một âm thanh đột ngột vang lên, làm tôi sợ tới mức mém chút ném văng cây cước.

Tôi hoảng sợ quay đầu thì thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo thô đứng trước mặt tôi, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt màu xám nhạt nhìn tôi từ trên xuống dưới, chuôi tóc màu bạc dùng một sợi vải đen cột lưng tung ở sau đầu. Mặc dù cách ăn mặc rất là... dị hợm nhưng lại không thể che hết khí tức quý tộc trên người của anh ta. Hơn nữa, sau tôi cứ thấy anh ta và Huyền Phong có vài phần tương tự.

Tên này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Bí Mật Của Yêu Huyết Thạch

Người kia thấy tôi không nói gì thì chau mày khó chịu, đôi mắt lộ ra sát khí ác liệt. Tôi rét run một chút, vội vàng trả lời: – “Đúng vậy, tôi là người của Yêu Hồ tộc.”

Người kia đi tới đứng trước mặt tôi, vươn tay, lạnh lùng ra lệnh: – “Lấy ra!”

Tôi đực mặt ngơ ngác hỏi: – “Lấy cái gì ra?”

“Yêu huyết thạch.”

Đồ mờ mờ~ Anh ta làm sao biết tôi có yêu huyết thạch trong người a! Khi tôi phát hiện yêu huyết thạch có thể đặt trong khung vật phẩm (của nhân vật) thì tôi đã để nó vào ô “tràng sức”. Bình thường không có ai nhìn ra. Chẳng lẽ anh ta có thấu thị (mắt xuyên thấu) hả trời? Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt thì tôi nào dám chọc giận cái tên có khuôn mặt như hung thần ác sát này. Cơ mà, tôi cũng không thể giao yêu huyết thạch một cách dễ dàng à.

“Đó là tặng phẩm mà bạn tôi đã cho tôi. Vì sao tôi phải giao cho anh?” – chỗ này tôi nói đúng sự thật. Mặc dù yêu huyết thạch là tôi lượm được trong nhà của Phạm Lộ nhưng sau đó cô ấy đã tự nguyện đưa cho tôi giữ, cái này cũng xem như cô ấy tặng cho tôi nha.

“Bạn bè?” – Người kia cười lạnh – “Phạm gia toàn bộ đều bị giết sạch. Đây là đồ vật của Phạm gia. Cho nên cái người đưa vật này cho người nhất định là một tên trộm hèn hạ. Đưa ra!!! Bằng không chó trách ta không khách khí.”

“Ai nói người của Phạm gia đều chết hết? Vẫn còn một người đang sống à nha. Chính cô ấy đã tặng vật này cho tôi.” – tôi ưỡn ngực nói. Tên trộm hèn hạ? Dám chửi xéo bốn cô nương? Vật vô chủ thì ai lượm được chính là của người đó, dựa vào cái gì dám chửi tôi ăn trộm chứ?!

Người kia nghe lời tôi nói thì ngáy ngẩn cả người, trên mặt lộ ra thần sắc kích động, cố gắng đè nén thanh âm run rẩy, hỏi tôi: – “Là ai? Người đó tên gọi là gì?”

Tôi kỳ quái nhìn anh ta. Tên này không phải là người của Yêu hồ tộc. Vì sao lại khấn trương như vậy? Chuyện này liên quan gì tới anh ta chứ? Nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của anh ta, tôi mỉm lòng trả lời: – “Cô ấy tên là Phạm Lộ.”

“Phạm Lộ... thì ra nó chưa chết...” – Người kia lẩm bẩm trong miệng, trong mắt dâng lên một tầng sương mù, khi sương mù tụ lại thành giọt nước thì anh ta mạnh mẽ quay lưng lại phía tôi.

Tôi biết lúc này mà cười ra tiếng thì thật là vô duyên... cơ mà, tôi nhin không nổi, nên cười đến muốn nội thương luôn. Anh chàng này cũng thật là thú vị. Về mặt thì lạnh như băng nhưng tâm hồn lại mong manh dễ vỡ. Tôi thật muốn hát cho anh ta nghe bài “Khi người đàn ông khóc”, cái câu gì mà “Hãy khóc đi khóc đi đừng ngại ngùng...”, haiz... nhưng mà tôi không có cái lá gan đó.

Một lúc sau, người này quay lại nhìn tôi, trong mắt đã không còn địch ý: – “Người là bạn của Phạm Lộ. Vậy hiện giờ nó ra sao rồi?”

“Cô ấy tốt lắm. Đã thoát ly Yêu Hồ tộc, sắp sửa trở thành vương phi của Tô Nhiếp tộc...” – nói tới đây, tôi chợt nhớ hồi xưa Phạm Lộ từng nhờ tôi nếu có ngày đi U Minh giới thì báo bình an cho cha mẹ nàng, chẳng lẽ người này là...

“Anh là phụ thân của Phạm Lộ?” – tôi há miệng hỏi.

Người kia lộ ra biểu tình cổ quái: – “Ta chính là phụ thân của nó. Nhưng người nói nó sắp trở thành vương phi của Tô Nhiếp tộc là sao?”

“Chuyện này nói ra rất dài dòng... phải bắt đầu từ thời điểm tôi vừa tiến vào Yêu hồ tộc...”

Người kia phát tay: – “Đã dài dòng thì khoan hãy nói. Ta đưa người đi chỗ này.”

Nói xong cũng không thêm hỏi ý kiến của tôi, cứ như vậy kẹp tôi vào nách, phi thân một cái bay vút đi.

Tôi phiền muộn vô cùng. Tôi dù sao cũng là quan viên cao cấp a~ Anh ta sao không chịu tôn trọng tôi một tí chứ. Đả đảo đòi nhân quyền của Sâu!!!! Thôi được rồi, biết anh ta không phải người xấu là may rồi. Lại nói, tốc độ của anh ta đúng nhanh luôn. So với kỹ năng ngự không phi hành của tôi còn nhanh hơn.

Chốc lát sau, trước mắt tôi xuất hiện một ngôi nhà gỗ, một hàng rào hoa và một... mỹ nữ.

Mỹ nữ mặc váy vải thô, tóc dài quấn trong mũ trùm đầu, đúng tiêu chuẩn phụ nữ nhà quê nhưng lại không cách gì che đi vẻ đẹp như hoa như ngọc của nàng. Nàng đứng cạnh hàng rào, mỉm cười nhẹ êm, bóng dáng ôn nhu như nước. Mỹ nữ này chắc chắn là Phạm Thanh, mẫu thân của Phạm Lộ rồi. Trách không được Phạm Lộ lớn lên xinh đẹp như vậy. Giên di truyền rất trọng yếu a~

Lúc tôi còn đang suy nghĩ lung tung thì cả thân người đã bị ném xuống đất trước mặt Phạm Thanh.

Phạm Thanh hé miệng cười, nói: – “Chàng không phải nói đi tìm cơm tối sao? Vì sao lại mang về một con người? Chẳng lẽ hôm nay muốn thiếp nấu món thịt người à?”

Giọng nói êm ru như tiếng ca. Có điều, tôi giận rồi nha... tôi không phải cơm tối à.

Phụ thân của Phạm Lộ xấu hổ gãi đầu: – “Cái kia... cơm tối ta sẽ đi tìm sau. Còn đây là bạn của Phạm Lộ. Ta mang về cho nàng nhìn xem”

“Cái gì?!” – Phạm Thanh sợ hãi la lên một tiếng, kích động ôm váy phóng tới trước mặt tôi, bóp chặt vai tôi, run rẩy hỏi – “Con gái của ta... còn sống sao?”

Nói chưa xong nước mắt đã chảy dài. Trời ơi, đời này tôi sợ nhất là thấy nữ nhân khóc a~ Tôi luống cuống tay chân. Không biết làm sao liền quay đầu cầu cứu phụ thân của Phạm Lộ.

Anh ta lắc đầu, bước tới ôm Phạm Thanh, thấp giọng vỗ về cực kỳ ôn nhu.

Sao lúc nói chuyện với tôi lại dùng chất giọng đanh thép quá vậy? Đúng là khác biệt một trời một vực nha. Chợt nghĩ, không biết lúc Ám Ảnh nói chuyện riêng với tôi thì có đôi giọng ôn nhu như thế này không ta!?

Một lúc sau, Phạm Thanh bình phục cảm xúc, nhìn tôi: – “Thật xin lỗi. Khiến người chê cười rồi. Ta là mẫu thân của Phạm Lộ, gọi là Phạm Thanh.”

Đưa tay chỉ qua người đứng bên cạnh: – “Đây là phụ thân của Phạm Lộ, gọi là Tô Hoán Trác.”

“Họ Tô? Anh là người Tô Nhiếp tộc sao?” – tôi hiếu kỳ hỏi.

“Đúng vậy.”

Oanh ~ tôi choáng luôn. Anh ta là người của Tô Nhiếp tộc, mà họ Tô chính là vương tộc. Như vậy, anh ta là thân thích của Huyền Phong và Lưu Tinh. Cái kia... nếu Lưu Tinh và Phạm Lộ cưới nhau...

“Nguy rồi.” – nghĩ đến đó tôi liền kêu to.

“Làm sao vậy?” – hai người cũng thất kinh theo.

Tôi lo lắng giải thích: – “Phạm Lộ sắp sửa kết hôn với nhị vương tử của Tô Nhiếp tộc. Nhưng họ chính là bà con thân thích đó.”

“...” – Hai người cổ quái nhìn tôi, sau đó Phạm Thanh mở miệng – “Như vậy thì sao. Đồng gia của Yêu Hồ tộc cũng là họ hàng kết hôn đó thôi. Chỉ cần không phải anh em ruột thịt là được.”

“Vậy cũng được à?!” – tôi triệt để bó tay rồi.

Phạm Thanh thấy vẻ mặt ngưng trọng của tôi thì mỉm cười hiền hòa: – “Vừa rồi có hơi thất lễ. Không biết ngươi có thể kể rõ ràng tình huống của Phạm Lộ cho ta nghe không?”

“Đương nhiên. Đương nhiên.” – tôi gật lia lịa thiếu chút nữa là cắm đầu xuống đất luôn. Trước mặt một mỹ nữ tri thức hiếu nghĩa như này, mở miệng từ chối yêu cầu của nàng chính là cầm thú.

Mọi người đi vào nhà. Tôi thật tình đem hết mọi chuyện kể từ đầu đến đuôi, ngay cả chuyện về Bàn Cổ thủ ấn cũng kể luôn.

Phạm Thanh nghe thấy con gái của mình vẫn sống tốt thì thở ra một hơi. Ngược lại, Tô Hoán Trác lại cau mày, nói: – “Tri Chu, ngươi nói Bàn Cổ thủ ấn xuất hiện... đây không phải là chuyện tốt.”

“???” – tôi kỳ quái nhìn anh ta. Hiện tại, thủ ấn đang ở trong tay tôi. Chỉ cần tôi không mở nó ra thì sẽ không có việc gì a~

Phạm Thanh quay sang, nhẹ giọng hỏi: – “Làm sao vậy Trác ca, sẽ có phiền toái sao?”

“Nàng quên rồi à, trận chiến 300 năm trước, ngoài mặt thì nói là vì chuyện của đôi ta, nhưng thực tế không phải vì Bàn Cổ thủ ấn sao. Có điều lần đó thủ ấn hoàn toàn không xuất hiện, từ đầu tới cuối đều là ý đồ của Thần giới muốn đánh chiếm Hồng Hoang. Đáng tiếc, bọn hán không nghĩ tới Yêu Hồ tộc lại có thể cùng lúc đánh bại Tô Nhiếp tộc và Bạch Lang tộc, còn Thực Nguyệt tộc thì kiên trì giữ vững thế trung lập. Cho nên chuyện lần đó mới chấm dứt một cách nhanh gọn lẹ, khiến cho âm mưu của bọn hán không thể thực hiện. Mà lần này, thủ ấn thực sự xuất hiện. Bàn Cổ Thủ Hộ Giả là thánh thú của Thần giới. Người được nó lựa chọn nhất định là sứ giả của Thần giới tại Hồng Hoang. Nếu người này có thể đi vào U Minh giới, tìm được Bàn Cổ Tả Nhân (mắt trái của Bàn Cổ) thì hán có thể triệu hồi Bàn Cổ Ma Ấn. Hán nhất định có chìa khóa trong tay. Đến lúc đó hậu quả là không thể lường. Cho dù người mạnh nhất của Yêu Hồ tộc cũng đánh không lại Thần giới sứ giả với Ma Ấn trong tay.”

“Vậy phải làm sao? Chẳng lẽ nhân dân đại lục Hồng Hoang sắp rơi vào chiến cuộc, người người lại làm than cơ cực hay sao?” – Phạm Thanh lo lắng hỏi.

“Chuyện này đơn giản lắm nha~” – tôi mở miệng chen vào, rất tự nhiên mà nói – “Chỉ cần tiêu diệt cái tên sứ giả của Thần giới là được rồi.”

Cả hai đồng thời trừng mắt nhìn tôi, Tô Hoán Trác khinh thường nói: – “Ngươi biết ai là sứ giả Thần giới sao? Cho dù biết, ngươi làm sao biết lúc nào hán sẽ tới U Minh giới? Rồi nơi này lớn như vậy, ngươi làm sao đi tìm Bàn Cổ Tả Nhân, trong khi chỉ có tên sứ giả kia mới biết địa điểm mà thôi?”

“Hắc hắc...” – tôi cười gian trả lời – “Thật ngại quá, tôi vừa vặn biết tên kia là ai, cũng biết hán sẽ tới U Minh giới vào ngày mai, hơn nữa tôi đã an bài người theo dõi hán. Đến lúc đó, chỉ cần giết người đoạt bảo là được. Mọi lo lắng vừa rồi đều là dư thừa.”

“... có vẻ chúng ta lo lắng quá mức rồi. Ngươi là sứ giả của U Minh giới. Nếu ngươi có thể giết chết sứ giả của Thần giới, lập được công lớn, không biết Minh Vương sẽ khen thưởng cho ngươi cái gì đây.”

Người này... người này không ngờ cũng biết nói giỡn nha. Anh ta biết rõ tôi là sứ giả U Minh giới mà còn đối xử với tôi như vậy hả!?

Tôi trừng mắt: – “Anh biết rõ tôi là sứ giả của U Minh giới còn dám uy hiếp muốn giết tôi?”

Phạm Thanh nghe tôi nói thì giận dữ nhìn chòng: – “Chàng sao có thể đối xử với một tiểu cô nương như vậy a~”

“...” – Tô Hoán Trác méo miệng đáp lại – “Ta chỉ dọa thôi. Chức quan của chúng ta ngang nhau. Ta làm sao có thể giết nàng ta được. Chỉ vì cảm giác được khí tức yêu huyết thạch trên người nàng ta nên mới...”

“Ngươi đang giữ yêu huyết thạch của ta?” – đây là Phạm Thanh hỏi tôi.

“Anh cũng là quan viên của U Minh điện?” – đây là tôi hỏi Tô Hoán Trác.

Hai người cùng mở miệng, Tô Hoán Trác há miệng nhìn nhìn, không biết trả lời làm sao. Tôi bất đắc dĩ khoát tay, ý bảo anh ta trả lời trước.

“Ta là ngoại tuần sứ (sứ giả tuần tra vùng biên giới) của U Minh giới, không trực thuộc U Minh Điện. Ta trước giờ vẫn ở chỗ này. Được rồi, tới phiên ngươi.”

Tôi móc yêu huyết thạch đưa cho Phạm Thanh: – “Hiện tại, xem như vật quay về cổ chủ.”

Phạm Thanh đỡ khóc đỡ cười nói: – “Ngươi từng nghe qua có người tự ôm thi thể của bản thân sao? Nếu Phạm Lộ đã tặng cho ngươi, vậy nó thuộc về ngươi. Ta sẽ giúp ngươi coi bỏ phong ấn.”

“Phong ấn?” – một viên đá mà cũng có phong ấn hả?

Thấy vẻ mặt khó hiểu của tôi, Phạm Thanh liền giải thích: – “Ta vốn là Thánh Nữ của Yêu Hồ tộc. Theo phong tục thì vào thời điểm chuyển giao cho người mới, Thánh Nữ đời trước sẽ coi bỏ phong ấn, sau đó vũ hóa (chết), để lại yêu huyết thạch cho Thánh Nữ đời tiếp theo. Chỉ như vậy thì Thánh Nữ đời tiếp theo mới có lực lượng của Thánh Nữ.”

“Thánh Nữ lực lượng? Có lợi hại không? Có lợi hại hơn Yêu Hồ chân hỏa không?” – tôi hiếu kỳ hỏi. Hiện tại, bất cứ vật gì có thể giúp tôi nâng cao thực lực là tôi sẽ có hứng thú muốn biết.

Phạm Thanh thương hại nhìn tôi: – “Nói thật ra Thánh Nữ lực lượng chính là giao kèo trở thành nô bộc của Thánh thú Bạch Trạch. Vốn Phạm Lộ sẽ trở thành Thánh Nữ đời tiếp theo. Ai ngờ Phạm gia xảy ra biến cố, toàn gia bị thảm sát. Hiện tại, Phạm Lộ cũng không thể nào tiếp nhận trách nhiệm này. Ta với ngươi xem như có duyên. Ta sẽ coi bỏ phong ấn, sau đó dung hợp với ngươi, để ngươi trở thành Thánh Nữ của Yêu Hồ tộc. Sau khi ngươi trở về Yêu Hồ tộc thì hãy đi đánh thức Bạch Trạch, để nó nhận chủ.”

“Hả? Thánh Nữ? Thánh thú?” – tôi triệt để hóa đá rồi. Tôi nhìn qua giống Thánh Nữ hay sao? Ma nữ thì đúng hơn. Còn nữa, Bạch Trạch là con quái thú gì?

“Haiz... khó trách ngươi không biết. Sau khi Phạm gia bị diệt, chắc chắn không ai nhắc tới chuyện này.” – Phạm Thanh yêu thương vuốt tóc tôi, giống như một người mẹ đang sờ đầu con gái – “Thánh Nữ của Yêu Hồ tộc từ trước tới nay chỉ có 1 nhiệm vụ duy nhất mà thôi, đó là chiếu cố Thánh thú Bạch Trạch. Bạch Trạch là chi nhất (đứng đầu) trong Lục đại Thánh thú của Hồng Hoang, trước nay chỉ nghe lời Thánh Nữ. Nói cách khác, nó sẽ trở thành sủng vật của ngươi.”

“Hả?!! Sủng vật!? Được, tôi làm.” – Tôi đập bàn, khẳng khái nói.

Cbn, chính là Thánh thú đó. So với Thần thú còn oai hơn. Đừng nói là tiếp nhận chức vụ Thánh Nữ, cho dù kêu tôi đi giết người phóng hỏa tôi đều nhận hết.

“Haha...” – Phạm Thanh che miệng cười – “Ta còn chưa nói hết. Trong thời kỳ Yêu Hồ tộc không có Thánh Nữ, Bạch Trạch sẽ ngủ say. Vị trí của nó chỉ có tộc trưởng mới biết. Ngươi trở về phải hỏi qua ý kiến của tộc trưởng. Nếu nàng đồng ý thì sẽ dẫn ngươi tới đó. Nhưng nếu nàng không đồng ý thì... ta cũng không có biện pháp giúp ngươi đâu.”

“Hắc hắc...” – tôi cười to – “Cái này không lo. Tôi và Đồng Viêm là bạn bè thân thiết. Cô ấy nhất định sẽ đồng ý giúp tôi.”

“Bạn bè thân thiết?” – Hai người khó hiểu nhìn tôi.

“Chính là bằng hữu.”

“À...”

Phạm Thanh giữ yêu huyết thạch trong tay, nhắm mắt, lẩm nhẩm đọc chú ngữ. Từ bên trong yêu huyết thạch bay ra vài đạo ánh sáng có hình chữ viết, giống như phù chú, sau đó tan biến trong không khí.

Phạm Thanh mở mắt nhìn tôi cười: – “Tốt rồi, ngươi đặt nó trong khung trang sức. Trừ phi ngươi chuyển thể trùng sinh, còn không nó sẽ không rớt mất.”

Yêu huyết thạch bề ngoài không thay đổi gì cả. Khi tôi nhận lấy, tên gọi của nó đã đổi từ “Yêu huyết thạch: Phạm Thanh” thành “Bằng chứng của Yêu Hồ Tộc Thánh Nữ”

Tôi hí hửng bỏ nó vào khung trang sức. Lúc này, không nghĩ tới Phạm Thanh lại đưa tiếp cho tôi một quyển trục nhiệm vụ!!!

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Phương Pháp Biến Thái.

>> Thức tỉnh Thánh thú Bạch Trạch (nhiệm vụ chính tuyến): với tư cách là Thánh Nữ của Yêu Hồ tộc, bạn phải đi đánh thức Thánh thú thủ hộ của tộc mình.

>> Thời gian: không giới hạn.

>> Nhiệm vụ ban thưởng: sủng vật Thánh thú. (yêu cầu trước khi hoàn thành nhiệm vụ, bạn phải còn một không gian sủng vật trống).

>> Sau khi hoàn thành nhiệm vụ: thực hiện chức trách của mình là hoàn toàn nghe theo lệnh của tộc trưởng Yêu Hồ tộc.

Tôi đỏ mặt ~ May quá, tôi vừa vẫn còn 1 ô sủng vật trống. Còn cái câu “hoàn toàn nghe theo lệnh của tộc trưởng” là quá nhảm. Tôi chính là thành viên của Yêu Hồ tộc, đương nhiên phải nghe theo mệnh lệnh của Đồng Viêm rồi. Hiện giờ tôi đã biết, thì ra đây chính là bước tiếp theo của nhiệm vụ chính tuyến.

“Thanh nhĩ, nói chuyện xong rồi sao? Chúng ta có nên dùng cơm tối chưa?” – Tô Hoán Trác bị bỏ quên này giờ, u oán nhìn Phạm Thanh.

“A!? Thực xin lỗi Trác ca. Thiếp quên mất. Nhưng mà trong nhà không có nguyên liệu nấu ăn. Chàng đi ra ngoài bắt 1 con quái nào về đi.” – Phạm Thanh áy náy nói với chồng, sau đó quay sang nhìn tôi – “Tri Chu, hôm nay ngươi là khách. Cho ngươi toàn quyền quyết định. Ngươi muốn ăn gì?”

“Địa ngục Ngũ trảo Hắc Long” – tôi chẳng thèm nghĩ ngợi gì đã nói ra. Trời ơi, có cơ hội tốt như vậy sao không nắm chặt nha.

Nghe tôi trả lời, Tô Hoán Trác buồn cười nhìn tôi: – “Đừng nói là ngươi tiếp nhận nhiệm vụ của Minh vương chứ?”

Bị lật tẩy rồi~ tôi xấu hổ gãi đầu: – “Đúng vậy. Tôi đánh không lại Hắc Long, cho nên... hắc hắc...”

“Hihi...” – Phạm Thanh nhìn bộ dạng quần bách của tôi thì che miệng cười – “Không sao. Vậy bữa tối của chúng ta sẽ là thịt Hắc Long. Ngươi đi cùng không?”

“A~” – tôi bật dậy, phóng người chạy theo bọn họ đi về phía Huyết Trì Địa Ngục.

“Đến rồi.” – Tô Hoán Trác đưa tay ngăn tôi lại, sau đó nhìn quanh bốn phía.

Tôi biết anh ta đang tìm Hắc Long nên cực kỳ ngoan ngoãn không lên tiếng làm phiền, chỉ đứng tại chỗ hiếu kỳ quan sát Huyết Trì ở trước mặt. Huyết Trì còn lớn hơn Hắc Thủy Đàm Lầy (của Yêu Hồ tộc), đường kính của nó ước chừng hơn 200m. Cái ao nhuộm một màu đỏ như máu. Mặt ao tĩnh như mặt gương. Vì sao lại an tĩnh như vậy nha? Đến một cái quỷ ảnh cũng không thấy?

“Tô đại nhân, đây là Huyết Trì Địa Ngục à? Sao không thấy lính canh đâu cả?” – tôi nhin không được mở miệng hỏi.

Tô Hoán Trác một mặt vẫn ngó quanh tìm Hắc Long, một mặt trả lời câu hỏi của tôi: – “Đây không phải Huyết Trì Địa Ngục, chỉ là thông đạo câu thông giống cái ngươi đã nhảy vào để đến đây thôi.”

“À, hiểu rồi. Vậy nghĩa là toàn bộ Huyết Trì ở U Minh giới đều là truyền tống trận rồi.” – tôi bưng tỉnh đại ngộ nói.

“Không phải.” – Tô Hoán Trác lắc đầu – “Truyền tống trận của U Minh giới lấy máu làm vật dẫn cho nên tất cả truyền tống trận đều là huyết trì, nhưng không phải huyết trì nào cũng là truyền tống trận. Giống như huyết trì trong điện U Minh là Chuyển Sinh Trì”

“Chuyển sinh? Nghĩa là sao?” – Tôi lần đầu tiên nghe từ này à nha.

“Nhảy vào Chuyển Sinh Trì sẽ trùng sinh, đẳng cấp trở về số 0, thuộc tính trở về số 0. Tất cả trạng bị đều bị hệ thống thu hồi. Chỉ có chủng tộc là được giữ lại.”

“Cái này không phải giống như san hào à (xóa nick cây lại) ..” – tôi thở ra, còn tưởng là chuyện gì ghê gớm lắm.

“Không hẳn vậy.” – Tô Hoán Trác kiên nhẫn giải thích – “Cái này tệ hơn san hào. Bởi vì san hào nghĩa là ngươi chỉ xóa nickname, điểm thuộc tính cơ bản còn giữ lại được. Nhưng nếu ngươi nhảy vào Chuyển Sinh Trì thì toàn bộ điểm thuộc tính đều hóa thành số 0. Tình trạng tệ hơn nhiều.”

“Nếu bị như vậy, tôi thà trực tiếp xóa bỏ nhân vật, tạo cái mới luôn cho rồi.”

“Ngươi nói đúng. Nhưng trong quy tắc của Bàn Cổ đại thần, nếu ngươi trực tiếp xóa bỏ nhân vật thì ngươi phải đợi 4 tháng sau mới được tiến vào Hồng Hoang lần nữa.”

Đỏ mặt hời ~ Bàn Cổ đại thần có quy tắc hả? Còn không phải là quy định trò chơi của Hoa Phong hay sao?! Thời gian 4 tháng trong Hồng Hoang nghĩa là 1 tháng ngoài đời thực. Khoan đã... chuyện này... hắc hắc... trong đầu tôi chợt lóe lên một kế hoạch đen tối.

Tôi yên lặng gọi Đồng Tịch: – “Đồng Tịch, Đồng Tịch, có nghe tôi nói không?”

“Nghe thấy. Chuyện gì đó?” – âm thanh không chút đứng đắn của Đồng Tịch vang lên.

“Kế hoạch thay đổi. Anh không cần giết chết tên Diễm Thái Tử. Anh chỉ cần bắt sống hắn là được. Tôi đã có kế hoạch khác.”

“...” – Đồng Tịch trầm mặc một hồi mới mở miệng – “Tri Chu, có phải ngươi muốn ném hắn vào Huyết Trì bên trong U Minh điện không? Để hắn chuyển thể trùng sinh?”

Mặc dù là câu hỏi nhưng giọng điệu mười phần khẳng định.

“Há há... sinh ta là cha mẹ nhưng hiểu ta chính là Đồng Tịch.”

“Hừ... kỳ thật ta đã sớm có chủ ý này rồi, chưa kịp nói cho ngươi biết thôi. Khả khả, ngươi yên tâm, ta nhất định hoàn thành nhiệm vụ, sẽ cho tên kia có đi mà không có về.”

Tôi choáng ~ Không cần cười thấy ghê như vậy a~ Lại nghĩ trong lòng, người của Yêu Hồ tộc đúng là có thù tất báo nha. Người ta chỉ chửi hán một câu “ngu ngốc” thôi mà hán có thể nghĩ ra chủ ý độc ác chừng này. Haiz... tuyệt đối không thể đụng vào người của Yêu Hồ tộc, về sau lăn lộn trong tộc, tôi càng phải cẩn trọng hơn nữa mới được.

“Tri Chu, tìm được rồi.” – Tô Hoán Trác đột nhiên kêu lên.

“Ở đâu? Ở đâu?” – tôi quay đầu nhìn, mém chút té xỉu.

Con Hắc Long chẳng ở đâu xa, nó nằm ngay dưới chân của Tô Hoán Trác. Anh ta một chân giẫm lên đầu nó, một tay nắm lấy long giác (sừng), trông cực kỳ nhẹ nhàng. Mà con Hắc Long thì thảm thòi rồi, toàn thân không thể động, đầu bị ép thành một độ cong cực lớn, trong miệng không ngừng trào ra máu tươi, có vẻ nó đang hấp hối.

“Ngươi không phải muốn lấy máu của nó sao? Nhanh tay lên. Nếu nó chết thì máu sẽ không nóng nữa.” – Tô Hoán Trác đưa mắt nhìn yết hầu của con quái để ra hiệu cho tôi.

Tôi hiểu ý móc ngay Sát Quỷ và một cái bình, sau đó giống như giết gà cắt tiết, tôi cắt một nhát ngang cổ con quái...

Sau khi tôi lấy đủ lượng máu thì con Hắc Long cũng vì mất máu quá nhiều mà lần quay ra chết. Tôi trộm nhìn lên cột kinh nghiệm của mình, há há, tăng hơn phân nửa, sắp trở lại cấp 40 rồi. U Minh giới đúng là địa phương tốt để luyện cấp nha.

Chúng tôi trở về nhà. Tay nghề nấu nướng của Phạm Thanh đúng là không tồi. Chúng tôi đã có một món thịt nướng ngon tuyệt vời. Hương thơm của nó dày vò tôi nguyên buổi tối.

Cáo biệt cha mẹ Phạm Lộ, tôi trở về U Minh điện. Thấy thời gian không còn sớm, tôi liền log out.

Vừa thoát tuyến liền nhìn thấy khuôn mặt u oán của Thảo Hoa Mai, tôi sợ hãi kêu lên: – “Sao vậy Thú Thú, bà bị táo bón hả?”

“Đệch...” – Thảo Hoa Mai phiền muộn trả lời – “Không phải, là thân phận của tui bị bại lộ.”

“Thân phận bị bại lộ? Bà có thân phận đặc biệt gì chứ? Cũng không phải gián điệp hai mặt gì.” – tôi khinh thường nói, gia hỏa này không ốm đau gì cũng rên rĩ là sao.

“Tui là muốn nói, 2 tên biến thái ở phía đối diện đã biết tui là Lạc Thủy Thanh Điều rồi.”

Tôi biết bà muốn nói tới 2 tỷ muội nhà Nam Cung. Nhưng chuyện này thì sao chứ? Cho nên tôi hỏi lại: – “Biết thì biết, chẳng lẽ bọn họ sẽ tìm bà PK ngoài đời thực sao?”

“... cũng không hẳn. Nhưng khi họ đi đến phòng giặt đồ thì sẽ đem theo tên người hầu kia, làm cho mọi người không ai dám mang đồ lót ra đó giặt nữa. Còn có, lúc trước mỗi lần thấy nóng nực thì cứ mặc áo phông để ngực trần đi lòng vòng ngoài hành lang nhưng bây giờ thì không ai dám nữa vì sợ đụng mặt tên người hầu kia. Ta nói, đây là ký túc xá nữ của chúng ta nha, vì sao còn phải mặc quần áo chỉnh tề khi đang ở nhà chứ. Tại sao nhân viên quản lý lại để cho đàn ông con trai ở ký túc xá nữ chứ? Quá không hợp thói thường.”

“...” – tôi triệt để bó tay. Bởi vì tôi ngoài trừ lúc ngủ thì toàn mặc quần áo chỉnh tề, đương nhiên không hề có loại quần áo giống như Thú Thú.

Ngay lúc chúng tôi còn đang nói chuyện phiếm, đột nhiên có người gõ cửa.

“Mời vào.”

Hai cái đầu đồng thời thò vào.

Đồ mờ mờ ~ Nhắc Tào Tháo liền thấy Tào Tháo tới. Người bên ngoài chính là hai tỷ muội nhà Nam Cung. Không rõ hai nàng tới làm gì?

“Có chuyện gì không?” – thấy không ai trong phòng muốn lên tiếng, tôi đành mở miệng hỏi.

“Chuyện này... các bạn có thể cho chúng tôi mượn đỡ 1 gói mì tôm không? Chúng tôi quên mua đồ ăn tối rồi.” – Nam Cung Mào chớp mắt long lanh nói.

Tôi cảm lạnh một thoáng: – “... Hai người muốn hiệu nào? Khang sư phó? Thống nhất? Hay là Kim Mạch Lang?”

“Ừm... vài gói Khang sư phó thì tốt rồi.”

Tôi đưa tay xuống dưới gầm giường kéo ra một cái rương chuyên đựng mì gói của cả phòng, mở rương lấy 4 gói mì đưa cho họ. Nhưng họ chưa chịu đi, liếc nhìn nhau rồi lại nói: – “Thật ngại quá, bên phòng của chúng tôi không có nồi để nấu mì. Có thể cho chúng tôi mượn cả nồi luôn được không?”

Tôi liếc Thú Thú, bả nhanh tay lấy cái nồi đưa ra. Chúng tôi cố tình muốn đuổi bọn họ đi càng nhanh càng tốt. Cơ mà, hai tỷ muội kia vẫn đứng yên tại chỗ.

Nam Cung Sở Nguyệt cẩn thận dò hỏi: – “Ồ điện của chúng tôi bị hư, không biết có thể cho chúng tôi nấu mì tại đây luôn không?”

Bịch ~ cả đám té khỏi giường.

Tôi dùng mắt trừng từng người trong phòng, mắt nửa ngày mới đánh bại toàn bộ, lúc này mới mở miệng trả lời: – “Được, cứ tự nhiên.”

Bọn tôi bình thường đều là cầm thú nhưng không bắt lịch sự đến nỗi mở miệng đuổi người à nha. Thế là hai tỷ muội nhà Nam Cung cứ như vậy ở lại trong phòng ký túc xá của chúng tôi nấu mì ăn bữa tối.

Hai nàng đến nửa đêm mới dọn đường hồi phủ, đem cả đám chúng tôi tra tấn đến sống dở chết dở. Ngay cả tôi là người được xưng tụng “vua dễ ngủ” vì cứ ngã đầu xuống gối là thẳng giấc ngay mà còn bị các nàng làm cho hoảng sợ đến nổi da gà. Đầu đuôi cũng vì câu chuyện mà họ nói trên bàn ăn.

“Tỷ tỷ, chị xem cọng mì này vừa trắng lại vừa trơn, giống y như làn da của abc. Em lại muốn SM hần rồi...”

“Đúng vậy, làn da của abc chính là cực phẩm. Mỗi lần nhìn hần, chị lại hận không thể nhào tới cắn cho vài ngum” (kết hợp với âm thanh nhai mì)

“Tỷ tỷ, chị có thấy mì ăn liền là công cụ SM đầy tiềm năng hông?”

“Ừ, rất có tiềm năng. Không bằng chúng ta ném thử một tí...”

“Sột sột...”

“Soạt soạt...”

Từ đó về sau, bọn tôi gắn một cái mắt mèo trên cánh cửa. Nếu người tới gõ cửa là bọn họ, tuyệt đối giả chết chứ không bao giờ mở cửa nữa!!!!!!!!!!!!

Sáng hôm sau.

Trên giảng đường, giáo sư thi thao thao bất tuyệt, tôi thì ngồi ngáp lên ngáp xuống. Trong đầu nghĩ ngợi lung tung, chẳng biết Diễm Thái Từ đã đến U Minh giới chưa? Không biết Đồng Tịch có thể đối phó với hần không?

Haiz... thôi được rồi, quyết định cúp tiết để lên game thăm dò thôi. Thế là chuông vừa reo hết tiết, tôi đã lén lút chuẩn về ký túc xá.

Vào game, tôi lập tức liên lạc với Đồng Tịch.

Diễm Thái Từ đã tới U Minh giới nhưng bởi vì hần không quen thuộc nơi này nên vẫn còn đang mò mẫm hỏi đường. Trải qua điều tra, Đồng Tịch đã biết Diễm Thái Từ đang muốn tìm một địa phương gọi là Ngàn Mục Sơn. Chỗ này thì ngay cả Đồng Tịch cũng không biết. Cho nên hiện tại chỉ có thể một đường đi theo Diễm Thái Từ.

Tên kia còn phải đi loang loang một hồi, tôi lợi dụng thời gian, cầm Hắc Long huyết đi gặp Minh Vương.

Minh Vương cầm Hắc Long huyết mà như cầm bảo vật, sau khi cẩn thận đem nó giấu vào ngăn tủ xong mới quay sang nói chuyện với tôi.

“Ừ, không tệ, có thể mang về nhiều huyết như vậy. Được rồi, dựa theo ước định, ta sẽ cho ngươi biết cách giải trừ đẳng cấp.”

Tôi vênh tai lên nghe.

“Đầu tiên ngươi phải tìm được 4 thứ. Theo thứ tự là Thanh Long chi lân (vảy rồng), Chu Tước chi vũ (lông chim), Bạch Hổ chi tu (hình như là móng hổ), Huyền Vũ chi giáp (con Huyền Vũ này là tượng đôi có hình con rắn và con rùa, cho nên mình không rõ chữ giáp ở đây nghĩa là mai rùa hay da rắn nữa)

“Đội một tí” – tôi đưa tay cất ngang – “Không phải muốn tôi lấy mấy thứ này từ trên người của Thánh thú đó chứ?”

Minh Vương tròn mắt nhìn tôi: – “Những thứ này đương nhiên là ở trên người Thánh thú rồi, bằng không thì ở đâu ra?”

Rầm ~ tôi té.

Phủi mông đứng lên, tôi khiếu nại: – “Điện hạ, ngài cho rằng tôi có thể đánh thắng Thánh thú hay sao?”

“Ta có bảo ngươi đi đánh chúng đâu. Ngươi có thể... lấy trộm à.” – Minh Vương mở miệng nói khoác mà không biết ngượng.

Đạch ~ Ông tưởng tôi là kẻ ngu chác?! Mấy thứ này đều nằm trên người của Thánh thú. Cho dù canh me lúc bọn chúng đang ngủ thì khi tôi rút một cọng lông hoặc bẻ một cái vảy cũng sẽ làm chúng tỉnh lại vì đau à~ Đến lúc đó, tôi sẽ chết rất thảm. Chẳng lẽ cứ mỗi lần lấy một thứ thì tôi sẽ phải rút một cặp

hay sao?

Trong lòng thì chửi rủa vậy chứ ngoài mặt tôi chỉ có thể xuống nước năn nỉ: – “Bằng vào thực lực của tôi thì chuyện này rất khó khăn... có thể đổi món nào dễ dàng hơn một chút không?”

“Hừm... không thể. Nhất định phải là những thứ này. Ta chỉ cho ngươi biết phương pháp. Còn có thực hiện hay không là chuyện của ngươi.”

“Làm chứ... đương nhiên là làm rồi.” – hic... người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Minh Vương nuốt nước miếng, nói tiếp: – “... sau khi tìm đủ 4 món kia, ngươi tìm được sư luyện thành Thánh linh hoàn. Món này xác suất thành công là 100%, không sợ thất bại. Kế đó, ngươi ngâm Thánh linh hoàn nhảy vào Huyết trì này...”

“Điện hạ, không phải nhảy vào Huyết Trì sẽ chuyển thể trùng sinh sao?” – tôi khẩn trương hỏi lại, chỉ sợ Minh Vương lắm cảm nhớ lộn phương pháp.

“Đúng vậy. Nhưng nếu ngươi ngâm Thánh Linh hoàn thì sau khi trùng sinh sẽ giữ nguyên tất cả thuộc tính, kỹ năng và trang bị. Chỉ duy nhất cấp bậc bị giảm về số 0 mà thôi. Nhưng chuyện này quá dễ, ngươi luyện cấp lại là được.”

“Vậy còn điểm thuộc tính?”

“Không phải ta vừa nói rồi sao? Trí nhớ của ngươi kém quá.” – Minh Vương nhăn mặt – “Điểm thuộc tính giữ nguyên. Hiện tại ngươi có bao nhiêu điểm thì sau khi trùng sinh cũng sẽ có bấy nhiêu điểm”

Cái gì? Tôi thoáng ngẩn ngẩn.

Cái này... cái này không phải muốn nói điểm thuộc tính hiện giờ của tôi sẽ trở thành điểm cơ bản sau khi trùng sinh? Rồi mỗi lần thăng cấp sau đó sẽ được cộng thêm 2 điểm nữa?! Đâu xanh rau má, chuyện này lời to rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Ngàn Con Mắt

“Đối với ngươi còn có một chỗ tốt nữa.” – Minh Vương chậm rì rì nói tiếp – “Bởi vì ngươi là Yêu Hồ tộc, sau khi chuyển sinh sẽ giữ nguyên chủng tộc. Đến lúc đó ngươi sẽ là Yêu Hồ từ lúc mới sinh, chứ không phải bán yêu bán nhân như bây giờ.”

Ồ mai gót. Huyết áp của tôi muốn xung lên tới não.

“Điện hạ nói là khi đó tôi có thể sử dụng Yêu Hồ chân hỏa à?”

“Đúng vậy.”

Bịch ~ Tôi hạnh phúc đến té xỉu. Tôi... tôi rốt cuộc đã có cơ hội để trở thành yêu quái rồi... há há... Đồ mờ mờ ~ Sao câu này nghe cứ không bình thường thế nào ấy nhỉ!?

Vẫn còn trong tâm trạng choáng váng lâng lâng, tôi cáo biệt Minh Vương, trở lại gian phòng, tôi hận không thể lập tức trở về Hồng Hoang, đánh bại tứ Thánh thú, chế luyện Thánh linh hoàn, nhanh chóng nhảy vào Chuyển sinh trì, cảm nhận một thoáng cảm giác trùng sinh thành yêu quái là như nào... cơ mà... tên Diễm Thái Tử còn chưa giải quyết xong... haiz... đáng ghét quá đi

Nghĩ tới đây, tôi liền gọi Đồng Tịch: – “Đồng Tịch, bên anh thế nào rồi?”

“Tri Chu, cái tên Diễm Thái Tử này chửi ta ngu ngốc, nhưng ta thấy hắn mới là tên ngu á. Hắn vòng vo ở U Minh giới cả ngày trời mà còn chưa dò la ra vị trí của Ngàn Mực Sơn nữa. Ta cứ phải đi theo hắn mò mẫm khắp nơi. Lại nói, hắn không biết chuyện quái vật ở U Minh giới không tự nhiên công kích người khác, mỗi lần hắn đều lén lén lút lút xem xét đẳng cấp của quái vật, sau đó co giò chạy bán mạng... cười chết ta luôn... hắc hắc... khả khả...”

... Tiếng cười của Đồng Tịch thiệt làm tôi nổi da gà. Nhưng cứ tưởng tượng đến cảnh tượng Diễm Thái Tử cẩn trọng nhìn ngó xung quanh, lăm lăm lết lết bước đi mà tôi cười không khép được miệng... há há...

Tính toán thời gian, vòng thứ bảy của trận tranh tài có lẽ đã xong, tôi mở trang web chủ ra xem. Quả nhiên, kết quả đã được công bố.

Diễm Thái Tử (thua) – Thiên Ngu Cam

Thiên Hạ Long Quý – Phong Lôi Nộ Hồ (thua)

Lạc Thủy Thanh Điều – Lạc Thủy Tri Chu (thua)

Tịch Diệt (thua) – Âm Ảnh

Quỷ Thủ Lưu (thua) – Thâu Đêm Suốt Sáng

Vòng đấu này không có nửa điểm bất ngờ. Ngoại trừ tôi và Diễm Thái Tử vắng mặt nên tự động bị phán thua thì 3 trận đấu còn lại có thực lực cách nhau quá xa. Thiên Hạ Long Quý, Âm Ảnh và Thâu Đêm Suốt Sáng thuận lợi giành thắng lợi là điều hiển nhiên.

Hiện tại, Âm Ảnh là người duy nhất toàn thắng nên đang đứng thứ nhất. Thiên Hạ Long Quý, Thâu Đêm Suốt Sáng và Lạc Thủy Thanh Điều cùng có 1 trận thua nên đồng xếp hạng hai. Đến cuối cùng, 3 trong 4 người này sẽ lọt vào top 3. Thật không biết ai sẽ là người bị loại bỏ đây nhỉ!?

Mà sự vắng mặt của tôi vẫn là điều khiến mọi người bàn tán nhiều nhất. Một lần còn có thể giải thích là bận bịu chuyện gì đó. Nhưng vắng mặt đến hai lần... nhất định có vấn đề rồi. Chẳng lẽ từ nay tôi sẽ không xuất hiện nữa sao? Nhiều fan hâm mộ chờ mong nhìn thấy những trò bi ôi của tôi tỏ ra thất vọng tràn trề.

Tôi nhìn bảng kết quả cũng thờ dài ai oán. Bởi vì hiện tại, điều tôi chú ý nhất là nhìn thấy Thiên Hạ Long Quý đấu với Âm Ảnh. Không ngờ đến vòng thứ 7 rồi mà hai người họ còn chưa gặp nhau. Chẳng lẽ phía sau màn có người giữ trò thật sao ta? Nhất định muốn sắp xếp để bọn họ gặp nhau ở trận đấu cuối cùng? (Tác giả: oan uổng quá a~ trình tự trận đấu là ta chơi trò rút thăm mà ra. Đây chính là ý trời, ý trời đó...)

Tắt trang web, tôi đột nhiên phát hiện... tôi không còn chuyện gì để làm nữa!!!! Nếu chưa giải quyết xong tên Diễm Thái Tử, tôi không thể trở về Hồng Hoang. Nhưng đã có Đồng Tịch đi theo hán rồi. Chẳng lẽ đi luyện cấp? Ôi giờ, trừ phi đầu óc tôi bị úng nước mới nghĩ đến chuyện đi luyện cấp ở cái nơi toàn quái cấp 70+ này. Thế thì làm cái gì mới tốt đây!?

Đúng rồi! Diễm Thái Tử tìm không ra Ngàn Mực Sơn, tại sao tôi lại không âm thầm giúp đỡ hán nhỉ? Nghĩ liền làm, tôi lập tức nhảy dựng lên, co giò chạy tới mạo hiểm giả công hội. Nhiều người tụ tập ở đây như vậy, nhất định sẽ có tin tức gì đó. Bởi vì người bình thường không thể bước chân vào U Minh điện, cho nên Diễm Thái Tử không thể đến đây, hán chỉ có thể đi lòng vòng bên ngoài hỏi thăm NPC cấp thấp. Hán hỏi ra được chết liền. Ủa quên, đây là đất của người chết. Phải nói, hán hỏi ra được sống liền á!!!!

Đến công hội, lợi dụng thân phận cao quý của mình, tôi được hội trưởng tận tình giúp đỡ. Hội trưởng mở tất cả kho số liệu cho tôi nghiên cứu. Rốt cuộc tôi đã tìm thấy nó.

>> Ngàn Mực Sơn: nằm ở phía tây nam của U Minh điện, cách 1 ngàn dặm. Núi màu đen, không có cây, có tổng cộng 1 ngàn huyết động, mỗi huyết động thờ cúng 1 pho tượng Bàn Cổ, mỗi pho tượng chỉ có mắt trái. Trong một ngàn con mắt trái này chỉ có một con là thật, còn lại là đồ dỏm. Tên gọi Ngàn Mực Sơn xuất phát từ đây.

>> Lưu ý: Thần giới cũng có một ngọn núi gọi là Ngàn Mực Sơn, thờ phượng mắt phải của Bàn Cổ. Trong đó, Bàn Cổ Tà Nhân có thể phóng thích lực lượng của Bàn Cổ thủ ấn; còn Bàn Cổ Hữu Nhân có thể trấn áp lực lượng của Bàn Cổ thủ ấn.

Tôi đổ mồ hôi ~ Hoa Phong thiết kế như vậy, chẳng phải muốn U Minh giới và Thần giới ngầm đối đầu với nhau, từ đó nảy sinh ra đại chiến thế giới!?! Tôi thật muốn đi hỏi cái tên Thượng Quan Tường về vấn đề này, nhưng nhớ bộ mặt đáng chán của tên kia, thôi bỏ đi vậy. Thế chiến thì thế chiến, cbn, tôi sợ gì chứ. Đợi tôi xóa bỏ được sự hạn chế về đẳng cấp, hóa thành yêu quái thuần chủng thì đến tên Thiên Hạ Long Quý tôi cũng không sợ nói chỉ tôi những người khác. Dám cản đường tôi sao? Giết không tha!!!!

Tôi mang bộ mặt đàng đàng sát khí rời khỏi công hội, sau đó liên lạc với Đồng Tịch.

“Đồng Tịch, tôi đã biết vị trí của Ngàn Mực Sơn rồi. Cách U Minh điện 1 ngàn dặm về phía tây nam. Anh mau giả trang thành NPC, nói cho tên Diễm Thái Tử kia biết.”

“Không thành vấn đề, diễn kịch là nghề của ta!”

Vừa nói chuyện xong, tôi lập tức dùng ngự không phi hành bay tới Ngàn Mực Sơn. Ở nơi mà đối thủ sẽ xuất hiện, không phải tôi nên đào một cái hố chờ sẵn cho hán à?

Giống y như trong sách đã miêu tả, Ngàn Mực Sơn hoang vu vô cùng. Toàn bộ ngọn núi do đá đen tạo thành, cực kỳ cứng rắn. Một ngàn huyết động nằm rải rác dọc theo vách núi. Mỗi cái huyết lại chứa 1 pho tượng Bàn Cổ, chỉ có mắt trái, không có mắt phải.

Nhìn 1 ngàn pho tượng trong 1 ngàn cái hang, tôi mờ mắt rồi. Như thế này làm sao tìm ra đồ thật đồ giả nha~ Tôi cũng không có ma thuật, không có biện pháp để phân biệt. Không lẽ phải moi hết 1 ngàn con mắt này đem về? Như vậy hơi khoa trương à... có điều, đây là phương pháp duy nhất tôi có thể nghĩ ra vào lúc này. Nghe có vẻ hơi ngu nhưng biết sao được.

Tôi nhìn ngọn núi trước mắt, suy tư, nếu phải thu thập cả ngàn con mắt, chỉ sợ phải tốn rất nhiều thời gian...

Tôi gọi cho Đồng Tịch: – “Đồng Tịch, anh cố gắng kéo dài thời gian, đừng dẫn hán đến đây nhanh quá.”

“Không thành vấn đề... hắc hắc... người lại có âm mưu gì à?” – Đồng Tịch dâm dâm cười.

“Cái gì mà âm mưu. Đây gọi là chiến lược, có biết không hả?! Được rồi, tôi phải hành động đây, Diễm Thái Tử giao cho anh.”

“OK!”

Thế là tại nơi rừng núi hoang vu, tôi bắt đầu kế hoạch vĩ đại của mình.

Cho dù tốc độ của tôi nhanh hơn người thường nhưng để thu thập cho đủ 1 ngàn con mắt, tôi tốn hơn 2 giờ đồng hồ. Hiện giờ, bên trong balo của tôi toàn là tròng mắt. Tôi cũng không biết con nào là thật, con nào là giả. Có lẽ chỉ có Diễm Thái Tử mới biết mà thôi. Nhưng tôi biết chắc một điều, tên kia sẽ không bao giờ thành thật nói điều đó cho tôi biết. Hừ... vậy thì hắn cũng đừng trách vì sao tôi không khách khí.

Lúc này Đồng Tịch lại gọi đến: – “Tri Chu, ta không thể kéo dài hơn nữa, sắp tới Ngàn Mộc Sơn rồi. Ngươi làm xong chưa?”

“OK, xong rồi. Anh dẫn hắn tới đi. Lát nữa, lúc tôi ra hiệu thì anh mau kiềm chế hắn.”

Vừa nói xong, tôi đã nhìn thấy Đồng Tịch với bộ dáng nghiêm trang đang dẫn Diễm Thái Tử tới. Tôi vội nấp vào một chỗ tối. Thật muốn xem tên kia nhìn thấy toàn bộ tròng mắt trái đều biến mất thì sẽ có phản ứng gì đây... haha...

Đồng Tịch đem Diễm Thái Tử đến chân núi liền dừng lại, nói: – “Đây chính là Ngàn Mộc Sơn. Ta không thể đi tiếp. Ngươi phải tự mình đi lên thôi.”

“Cảm ơn Sứ Lệnh đại nhân.” – Diễm Thái Tử kính cẩn cúi đầu chào Đồng Tịch.

Tôi ở một bên nhìn cười muốn rút gân luôn. Đồng Tịch có vẻ rất hưởng thụ, có lẽ lúc còn sống cũng là một tên hách danh.

Diễm Thái Tử bắt đầu lên núi, đến hang động thứ nhất, nhìn thấy pho tượng không còn mắt, hắn chỉ sửng sốt một chút. Đến hang thứ hai thì bắt đầu có chút khủng hoảng. Đến hang thứ ba thì sắc mặt đã biến đen. Đến hang thứ tư thì cuồng loạn, bắt đầu co giò chạy vòng quanh ngọn núi để kiểm tra. Chờ tới lúc hắn đã xem đủ 1 ngàn hang đá, cả người vô lực ngã ngồi xuống đất, bộ dáng thất hồn lạc phách.

Thời cơ không sai biệt lắm, tôi ghen cười cũng lâu rồi, cho nên lúc này tôi liền lần thân đi ra từ chỗ nấp. Đồng Tịch thì đang mai phục cách Diễm Thái Tử chừng 10m, tùy thời tùy chỗ đều có thể nhảy ra.

“Oa, thật trùng hợp, không nghĩ tới lại gặp ngươi ở đây. Chúng ta đúng là có duyên quá nha~” – tôi giả bộ trung ra bộ mặt “tha phương gặp cố nhân” để chào hỏi tên kia.

Diễm Thái Tử nhìn thấy tôi liền tròn mắt ngạc nhiên... à, không chỉ ngạc nhiên mà là có tật giật mình.

“Ngươi... ngươi tới đây làm gì?”

Thấy vẻ mặt tươi cười của tôi, suy đoán đầu tiên nảy ra trong đầu Diễm Thái Tử là tôi đã đi trước hắn 1 bước, thế là hắn cao giọng chất vấn.

“Ngươi... ngươi đã trộm tất cả mắt trái ở đây đúng hay không?”

Tôi một bộ ung dung tự tại, một chút cũng không bị dáng vẻ dữ tợn của tên kia hù dọa.

“Đúng vậy. Rồi sao? Đây là nhiệm vụ vật phẩm của ta. Chẳng lẽ... ngươi cũng làm nhiệm vụ này sao?” – tôi âm hiểm nói vài câu khách sáo.

“Ta... không đúng, nếu ngươi cũng làm nhiệm vụ này, làm sao lại không biết đâu là mắt thật? vì sao lại đem tất cả mắt trái đều giấu đi?”

Cbn, tên tiểu tử này chưa đến nỗi bị úng não, suy nghĩ còn nhạy bén quá. Đám một phát liền trúng ngay tử huyệt của tôi.

“Hi hi... nếu đã bị ngươi nhìn thấu thì ta cũng không nhiều lời làm gì. Chỉ cần ngươi nói cho ta biết đâu là mắt thật, ta sẽ tha mạng cho ngươi.” – tôi nói khoác mà không biết ngượng miệng luôn. Tôi biết rõ nói như vậy sẽ chọc giận tên kia. Hắn nhất định sẽ tha chết chứ không mở miệng nói ra bí mật. Không sao cả, dù sao tôi cũng đã có ý đồ giết chết hắn rồi. Vấn đề Bàn Cổ Tà Nhân, không có hắn, tôi vẫn sẽ có cách khác để điều tra ra. Hắn không phải là sứ giả của Thần giới à? Như vậy khẳng định sẽ có một tên Thần của Thần giới đi theo hắn dưới dạng u linh (hồn), chỉ cần tìm ra tên này... hắc hắc...

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của tôi, Diễm Thái Tử vừa nghe lời tôi nói xong liền móc pháp trượng ra, quyết định dốc sức liều mạng với tôi một phen.

Tôi ngược lại không chút sợ hãi, cười nhạo hắn rằng: – “Ngươi là tay sai của Thần giới, đi vào U Minh giới mà dám kiêu ngạo như vậy à. Nói cho ngươi biết, đây chính là địa bàn của ta. Ngươi đã đến rồi, nghĩ cũng đừng nghĩ là có thể toàn thân thoát ra. Mười tám tầng địa ngục, ta nhất định sẽ cho ngươi lần lượt nếm thử từng cái một. Chẳng qua, nếu ngươi chịu hợp tác, ta sẽ nhượng bộ mà tạm tha cho ngươi. Căn bản chính ngươi cũng biết rõ ngươi không phải là đối thủ của ta.” – tôi vừa nói vừa vuốt ve Sát Quỷ. Nói thật, tôi không có cái quyền hạn tống ai đó vào 18 tầng địa ngục để chịu hình phạt. Nổ với hắn như vậy là để hù dọa hắn thôi.

18 tầng địa ngục trong truyền thuyết của Trung Quốc thì ai ai cũng biết. Diễm Thái Tử nghe xong, sắc mặt trở nên trắng bệch. Một phần là vì sợ hãi cảnh tượng 18 tầng địa ngục. Một phần là vì hắn không thể ngờ tôi lại biết được thân phận của hắn. Đối diện với tôi, hắn cảm thấy bản thân không có chỗ ẩn nấp. Bị đối thủ nhìn thấu trong khi bản thân lại không biết chút gì về người đó, rơi vào hoàn cảnh này, ai cũng sẽ mang tâm lý hoảng sợ. Diễm Thái Tử chính là đang bị sợ hãi cùng kinh hãi đập một cú như sét đánh.

Nhưng không ngờ tên này đủ ương ngạnh, tôi hù đến nước này rồi mà hắn chỉ mỉm môi im lặng, nhất quyết không mở miệng. Dựa vào ánh mắt của hắn, tôi đoán được hắn đang có chủ ý xấu gì đó với tôi. Đương nhiên tôi không thể để thuyền lật trong murong(*), tôi trước giờ chưa từng xem nhẹ bất cứ kẻ thù nào. Tôi ra hiệu, Đồng Tịch lập tức nhảy ra, kìm chặt Diễm Thái Tử. (** thuyền lật trong murong = ý nói chủ ý khinh thường, dẫn đến bất cẩn rồi thất bại)

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong tích tắc. Diễm Thái Tử còn chưa kịp thấy mặt Đồng Tịch đã bị Minh Hỏa Yêu Hồ bao vây. Chờ đến lúc hắn nhìn rõ người đánh lén hắn thì sắc mặt trở nên cứng ngắt.

“Người... người... là đồng bọn của... cô ta!!!!” – Diễm Thái Tử chỉ vào Đồng Tịch, có chút phát điên hét lên.

“Coi như còn chút thông minh.” – Đồng Tịch vỗ lên đầu Diễm Thái Tử – “Cbn, hồi còn ở Hồng Hoang người dám chửi ta ngu ngốc, hiện tại đến địa bàn của ta, để xem ta thu thập người thế nào... hừ...”

“Đồng Tịch, đừng nhiều lời với hắn, đem toàn bộ trang bị của hắn coi hết.” – Tôi nhìn bộ trang bị cực phẩm của Diễm Thái Tử, mở miệng liền nói ngay câu này.

“Được.” – Đồng Tịch cười hi hi, xoa xoa hai bàn tay giống như mấy tên trộm.

Tôi cảm nín rồi: – “Đồng Tịch, anh có kỹ năng ăn trộm hả?”

Tôi nhớ Đồng trưởng lão ngày trước rất khinh thường kỹ năng của đám đạo tặc. Đồng Tịch, thân là tiền nhiệm tộc trưởng của Yêu Hồ tộc, vì sao lại học được chiêu số này?

“Người nói cái kỹ năng này hả?” – Đồng Tịch một bên cao hứng khoa tay lên người Diễm Thái Tử, một bên trả lời tôi – “Yêu Hồ tộc trời sinh vốn là đạo tặc. Kỹ năng này giống như Yêu Hồ chân hỏa vậy, ai vừa sinh ra cũng biết. Dùng nó để trộm trứng chim Chu Tước đúng là rất thuận tiện a~”

Tôi đỏ mặt ~ Trách không được hắn bị Chu Tước đánh chết, rõ ràng dám đi trộm trứng chim. Lại nói, giờ tôi mới biết Đồng trưởng lão hồi trước là đang làm màu, trời sinh đạo tặc còn bày đặt nói chán ghét đám đạo tặc.

Khoảng 5 phút sau, Diễm Thái Tử trên người chỉ còn lại đồ lót của hệ thống. Tôi rất không khách khí mà thu nhận toàn bộ trang bị của hắn. Tôi cảm cái pho tượng thần bí lên vuốt vuốt, nghĩ thầm, nếu tôi đoán không lầm thì người của Thần giới chắc chắn đang bám trên pho tượng này.

“Đồng Tịch, anh cùng quản lý hình pháp vâng lệnh sứ có quen biết không?” – tôi dùng thư mật để hỏi Đồng Tịch.

“Chúng ta chính là bạn bè thân thiết, người có chủ ý gì?”

Haiz, hiện tại Đồng Tịch đã có thể nghe một hiểu mười những lời tôi nói, cảm giác giống như tôi đang bàn chuyện với chính tôi vậy, quá kỳ quái.

“Tôi muốn bức cung.” – những lời này thì tôi nói thẳng ra ngoài mặt nên Diễm Thái Tử cũng nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Một Ngày Du Lịch Ở Địa Ngục

Đồng Tịch lập tức liên lạc với vâng lệnh sứ Tiểu Thiên. Chỉ một chốc sau thì Tiểu Thiên tới. Vị đại hán râu ria xồm xàm này nhìn thấy Đồng Tịch liền về kê vai sát cánh diễn một màn Đoạn Bối Sơn (gay)

Tiểu Thiên cười dâm đãng hỏi: – “Bạn già, gọi ta đến là có chuyện gì vui à? Gần đây người phạm pháp càng lúc càng giảm, ta đang nhàm chán muốn chết đây.”

“Không có chuyện vui thì ta nào dám làm phiền soái ca người nha...” – Đồng Tịch cũng đồng dạng cười dâm đãng trả lời.

Tôi... tuyệt đối cảm nín.

“Đề ta giới thiệu...” – Đồng Tịch chỉ vào tôi và nói với Tiểu Thiên – “Đây là chủ nhân của ta, gọi là Tri Chu. Lần này chúng ta bắt được gian tế của Thần giới, cần thẩm vấn một phen, người xem nên làm thế nào...”

“Gian tế của Thần giới?” – hai mắt Tiểu Thiên lập tức bắn ra hào quang, nhìn chăm chăm vào Diễm Thái Tử – “Oa ha ha... thẩm vấn sao? Trò ta thích nhất đó. Đi, mang hắn vào tầng địa ngục thứ nhất để cắt lưỡi.”

“Cắt lưỡi? Không phải đem lưỡi cắt xuống thật đó chứ?” – tôi kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy. Là dùng kim sắt kéo lưỡi ra từ từ... từ từ, sau đó loáng một phát cắt xuống. Haha... đủ tàn nhẫn chưa?!” – Tiểu Thiên mặc dù đang trả lời câu hỏi của tôi nhưng mắt lại nhìn chăm chăm vào Diễm Thái Tử, vừa nói vừa đưa tay vuốt vuốt cái kim kéo lưỡi.

Diễm Thái Tử lúc này đã đủ hoảng sợ rồi, hiện tại càng giống như hồn bay phách tán. Có điều, hắn vẫn cứng cựa không chịu mở miệng. Hừ... đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa tới hoàng tuyền chưa tin mình chết.

“Tàn nhẫn thì tàn nhẫn, nhưng ngươi cắt lưỡi hắn rồi thì hắn làm sao nói chuyện. Hắn không nói chuyện thì chúng ta làm sao bức cung a~” – tôi bắt đầu đi nhìn Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên khoát tay: – “Không việc gì. Cắt rồi lại mọc cái mới. Sau đó lại kéo lưỡi, lại cắt. Không sao hết.”

Đồ mờ hôi ~ Cho dù người chơi Hồng Hoang có thể tùy chỉnh cảm nhận xuống 5% nhưng kiểu tra tấn như vậy thì ai mà chịu cho nổi a~ Tôi thương hại nhìn Diễm Thái Tử. Tên kia đã sợ đến nỗi mồ hôi đổ như mưa. Hắn nhìn tôi, cảm hận ngất trời. Xem ra hắn tính toán đồ mọi tội lỗi lên đầu tôi rồi. Haiz... đúng là không biết giác ngộ gì cả. Hừ, cứ nhìn đi, nhìn nỗ lực của con mắt của ngươi luôn đi. Tôi rất hào phóng, vội vàng tạo một dáng đứng hiên ngang cho tên kia thưởng thức lần cuối...

Địa ngục tầng thứ nhất không xa nơi này cho lắm. Bốn người chúng tôi rất nhanh đã đến nơi. Từ thông đạo đi vào tầng địa ngục, tôi nhìn thấy một tấm bia đá dựng bên ngoài, nội dung rất tức cười...

> Địa ngục tầng thứ nhất: cắt lưỡi, cấp độ khủng bố: B. Người dưới 18 tuổi, có bệnh nhất gan hoặc bệnh thần kinh đều không nên đi vào. Nếu không, tự gánh lấy hậu quả. Công ty Hoa Phong hoàn toàn không chịu trách nhiệm

Tôi bật cười. Hoa Phong có căn khoa trương như vậy không a~ Chẳng lẽ địa ngục này thật sự đáng sợ như vậy sao?

Ôm một bụng tò mò, tôi bước qua cánh cửa. Má ơi!!!!!! Tình hình bên trong đúng là dọa tôi một trận sợ chết khiếp. Rất nhiều quỷ sai đang còng tay xiềng xích phạm nhân vào một cái ghế ở giữa đại sảnh. Bên cạnh mỗi chiếc ghế đều có 1 cây nến chiếu sáng. Bởi vì phạm nhân không nhiều lắm, phần lớn không gian xung quanh đều tối thui, nhưng chính vì vậy mà hình ảnh những phạm nhân đang chịu hình phạt càng nổi bật hơn nữa.

Mỗi phạm nhân có 2 quỷ sai đứng bên cạnh. Một quỷ sai phụ trách mở miệng phạm nhân. Quỷ sai còn lại sẽ cầm một cái kim bự khổng lồ kẹp lấy đầu lưỡi của người đó, từ từ kéo nó ra. Làm được việc này cần có kỹ thuật cao tay lắm nha, người bình thường chắc chắn không làm nổi đâu à.

“Haiz... năm nay quá mức thái bình rồi. Phạm nhân chỉ có lèo tèo vài móng. Ngươi không biết chứ những hình cụ này phải tốn tiền để bảo dưỡng. Nếu ít phạm nhân, Minh Vương điện hạ sẽ cấp ít tiền. Khiến cho hiện tại bọn chúng ta đều nghèo rớt mồng tơi, toàn mặc áo quần rách vá chằng vá chịt, đến tiền uống rượu cũng không có... haiz...” – Tiểu Thiên nhìn đại sảnh trống rỗng cảm khái than thở.

“Haiz... không có biện pháp, tài chính của U Minh giới gần đây hơi hạn hẹp. Đến Minh Vương hiện giờ chỉ có thể ăn thịt quái 70-80 cấp thôi. Không có tiền để mua thịt quái thượng hạng nữa kia. Ngươi ráng nhẫn nhịn đi thôi.” – Đồng Tịch vỗ vai lão bằng hữu an ủi.

Tôi... trực tiếp im lặng.

Dưới sự an bài của Tiểu Thiên, rất nhanh đã có 2 quỷ sai xuất hiện, thuần thục mang Diễm Thái Tử cột vào một cái ghế, đốt sáng cây nến kế bên. Khi một quỷ sai mở miệng Diễm Thái Tử, quỷ sai kia vừa cầm cái kiềm kẹp lấy đầu lưỡi, hắn vội vã mà trực tiếp ngắt xiù...

Ba người chúng tôi bắt đầu đi nhìn nhau. Sau đó Tiểu Thiên vẫy tay, một quỷ sai khác tạt một ly nước lạnh vào mặt Diễm Thái Tử, hắn giật mình tỉnh dậy. Thế là, hình phạt tàn nhẫn bắt đầu... (nội dung bên dưới đã bị nhà nước kiểm duyệt và cắt bỏ, mời độc giả tự tưởng tượng đi nha)

Diễm Thái Tử trải qua n lần rút lưỡi, cắt lưỡi, cảm giác sống không bằng chết, dường như đã hấp hối rồi. Vậy mà hắn vẫn không chịu nói ra cái nào mới là thật. Tôi thật sự bội phục hắn rồi. Nếu đổi lại là tôi, đừng nói là chịu hình, chỉ cần cho tôi nhìn một cái, tôi sẽ lập tức đầu hàng. Về phần tôi có nói thật hay không lại là chuyện khác à...

“Tên này đúng là cứng đầu a~” – Tiểu Thiên suy tư một thoáng, ra hiệu cho mục sư của U Minh giới hỏi đầy máu cho Diễm Thái Tử – “Xem ra hình phạt này đối với hắn không ăn thua rồi, chúng ta đi tầng thứ hai thôi.”

Tầng thứ hai địa ngục là hình phạt chặt tay. Rất đơn giản, dùng một dụng cụ đặc chế cột bàn tay lại, sau đó chặt đứt từng ngón tay. Người ta nói đứt tay xót ruột, huống chi là chặt đứt 10 ngón tay? Cảm giác đau cỡ nào nha. Hơn nữa, ở đây có mục sư, phạm nhân căn bản không thể chết. Chỉ biết sẽ chịu đựng cảm giác đau đớn không ngừng...

“Quá tàn nhẫn... tôi chịu không nổi rồi nha.” – tôi đứng một bên, hứng thú nhìn Diễm Thái Tử chịu hình, vừa trái lương tâm nói.

Đồng Tịch tròn mắt nhìn tôi, rất không thể tưởng tượng được tôi có thể vô si đến trình độ này.

Cắt ngón tay cũng không ăn thua. Thế là chúng tôi lại kéo nhau xuống tầng địa ngục thứ ba. Ở đây, đầu tiên quỷ sai sẽ rạch một đường ngay cột sống lưng của phạm nhân, sau đó treo phạm nhân vào một cây đao. Lưỡi đao sắc bén vừa vận đâm nhập vào lưng của phạm nhân chừng một tấc. Cảm giác sẽ vừa đau vừa ngứa nhưng cơ thể không thể nào nhúc nhích, chỉ có thể cố nhịn...

Hết tầng thứ ba, chúng tôi lại kéo xuống tầng thứ tư. Đến lúc này thì tôi đã quên bém mục tiêu của mình là phải bức cung. Hiện tại, tôi chỉ thuần túy

muốn thưởng thức các hình phạt biến thái của địa ngục và khoái trá nhìn tên Diễm Thái Tử trở thành vật thí nghiệm bất đắc dĩ.

Tầng thứ tư là nghiệt kính. Khung cảnh có hơi kỳ quái. Toàn bộ đại sảnh chỉ có một tấm gương cực lớn. Trước gương chừng 30m có treo một sợi chỉ màu vàng.

“Đây là cái gì vậy?” – tôi hiếu kỳ hỏi, đang định đi qua sờ thử tấm gương, không ngờ bị Đồng Tịch và Tiểu Thiên hai bên trái phải kéo lại.

“Đừng đi qua. Người nhìn thấy sợi dây chần không? Chỉ cần lướt qua giới tuyến kia sẽ tiến vào phạm vi ảnh hưởng của nghiệt kính. Tấm gương này có thể nhìn thấu nhân tâm, chiếu vào nơi tối tăm nhất của lòng người, thể hiện ra tội ác đen tối nhất cùng yếu điểm hèn mọn nhất. Sau đó phản hồi vào trong đầu người đó. Cho nên người nào soi mặt vào gương sẽ bị chính sự cắn rứt lương tâm làm cho thống khổ không chịu nổi. Loại tra tấn tinh thần này lợi hại hơn tra tấn thể xác nhiều.” – Tiểu Thiên kiên nhẫn giải thích cho tôi hiểu.

“Chời ơi... người lương thiện giống như tôi thì làm gì có chỗ đen tối chứ?” – tuy ngoài miệng nói vậy nhưng bàn chân tôi vẫn không tự giác mà lùi về sau.

Đồng Tịch và Tiểu Thiên liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lắc đầu.

Quý sai ném Diễm Thái Tử vào bên trong cảnh giới. Tên kia vừa nhìn vào gương liền thay đổi sắc mặt, lộ ra biểu hiện sợ hãi cực độ, không ngừng vung tay đập vào không khí, miệng không ngừng lầm bầm cái gì đó. Cả người hấn rất nhanh đổ mồ hôi ướt nhẹp, giống như vừa mới được vớt lên từ dưới nước.

Nửa giờ sau, Tiểu Thiên đi tới trước mặt Diễm Thái Tử, vẻ mặt hung thần ác sát nói: – “Ném đủ đau khổ chưa? Còn không mau nói?”

Diễm Thái Tử đưa mắt liếc nhưng vẫn không lên tiếng.

“Cbn, ném hấn vào cho ta.” – Tiểu Thiên nổi giận rồi. Hấn dùng nhiều trò bịp bợm lại lãng phí thời gian lâu như vậy mà tên kia còn không chịu mở miệng. Việc này làm cho trưởng phòng hình ngục là hấn cảm thấy mất hết mặt mũi. Hấn hận tên kia đến nghiền răng rồi.

Diễm Thái Tử vẫn không đầu hàng. Vì vậy chúng tôi lại đi xuống tầng địa ngục thứ năm, chung hấp. Đem tên kia hết chung hấp lại đông lạnh rồi chung hấp rồi đông lạnh...

“Cái lồng hấp này của người nhìn không tồi nha. Nếu chung bánh bao chắc phải chung được hơn 1 ngàn cái a~” – tôi nhỏ giải nhìn cái lồng hấp với hình thù kỳ lạ.

“Đó là tự nhiên. Cái này do chính tay ta thiết kế mà.” – Tiểu Thiên đắc ý nói. Tâm tình thư giãn hơn nhiều, hiện giờ hấn lại muốn dùng Diễm Thái Tử để khoe khoang các loại hình phạt cho chúng tôi xem – “Có vẻ tên kia cũng chưa xi nhê gì. Chúng ta đi tầng thứ sáu thôi.”

“Tốt!”

Thế là Diễm Thái Tử ở tầng thứ sáu địa ngục bị cột vào một cái trụ, sau đó quý sai châm lửa đốt. Hình phạt này không khác lắm với cái trụ của Tô Đất Kỳ trong Bảng Phong Thần. Chỗ khác biệt là cái trụ ở U Minh giới không đốt chết người, chỉ đốt quý nửa sống nửa chết.

Sau khi nướng chín Diễm Thái Tử, chúng tôi lại hí hửng đi xuống tầng địa ngục thứ bảy, núi đao. Quý sai trực tiếp ném tên kia vào núi đao, để cho hấn ném thử cảm giác đi đường trên đầu mũi đao là thế nào. Có vẻ tên kia rất hưởng thụ à... vẫn còn sức để kêu la thảm thiết mà.

Sau đó, chúng tôi lét xuống tầng thứ 8, băng sơn. Diễm Thái Tử bị đóng băng thành người đá.

Tầng thứ 9, chảo dầu. Người đá Diễm Thái Tử bị nấu chảy sau đó trải nghiệm sự âm áp...

Tầng thứ 10, hầm trâu. Diễm Thái Tử bị một đoàn trâu rừng dẫm đạp như miếng giẻ rách, văng lên trời thì như trái bóng chuyền, rơi xuống đất thì như trái bóng đá.

Lúc này Diễm Thái Tử đã bắt đầu cầu tình rồi, nhưng chúng tôi đều không để ý. Đồng Tịch còn nói: – “Chúng ta bây giờ không cần người cung khai gì cả. Người cứ ngoan ngoãn chịu hình phạt cho chúng ta coi là được... hắc hắc...”

Tầng 11, thạch áp. Diễm Thái Tử bị ép thành miếng thịt.

Tầng 12, cối giã. Cái này là bản thăng cấp của tầng 11, lấy miếng thịt ra giã nhuyễn.

Tầng 13, huyết trì. Giống như tên gọi, chỉ là một cái ao máu cực lớn. Phạm nhân bị ném vào. Tôi nhìn không ra có cái gì vi diệu ở đây. Tiểu Thiên nói bên trong huyết trì có bổ thêm nguyên liệu. Tôi hỏi là loại nguyên liệu gì. Tiểu Thiên chỉ cười dâm đãng chứ không thèm trả lời.

Sau khi tắm rửa ở huyết trì xong, Diễm Thái Tử được đưa xuống tầng 14. Ở đây có mười mấy vị Đường Tăng đang trích dẫn lời răn dạy của Minh Vương, liên tục lái nhái bên tai của phạm nhân. Đây chính là tra tấn tinh thần a~

Tầng 15, chôn sống.

Tầng 16, xào lăn.

Tầng 17, đá mài. Phạm nhân sẽ bị mài thành thịt vụn.

Tầng 18, cưa xẻ. Phạm nhân sẽ bị chém thành 2 nửa nhưng vẫn còn sống. Mất bên trái có thể nhìn thấy một nửa cơ thể bên phải và ngược lại.

Bởi vì mỗi hình phạt đều có thời gian rất dài, sau khi đi hết 18 tầng địa ngục, tôi nghĩ có lẽ đã qua 3-4 ngày trò chơi rồi. Ai ngờ lúc đi ra, rõ ràng mới qua 1 ngày?!!

Tiểu Thiên thấy vẻ giật mình của tôi thì lên tiếng giải thích: – “Thời gian ở 18 tầng địa ngục không đồng dạng với thời gian bên ngoài. Số tầng không đại biểu về chiều sâu mà là đại biểu tỉ lệ thời gian. Tầng càng cao nghĩa là tỉ lệ càng lớn. Đến tầng địa ngục 18 thì nghĩa là tỉ lệ thời gian 10:1 rồi. Cho nên ở bên trong cảm giác trải qua rất lâu nhưng thật sự ở bên ngoài chỉ mới vài phút mà thôi.”

“Ồ... vậy thời gian chịu phạt của phạm nhân sẽ tính toán theo thời gian bên trong vẫn là bên ngoài?”

“Đương nhiên dựa theo thời gian bên ngoài a~” – Tiểu Thiên cười to.

Tôi đổ mồ hôi ~ Nếu bị đánh vào tầng địa ngục thứ 18, bị phán 1 năm tù, nghĩa là phải trải qua 10 năm bên trong rồi... đúng là tàn nhẫn nha.

“Các người hiện tại muốn làm gì? Tên này tính sao?” – Tiểu Thiên hỏi.

“Hắc hắc...” – tôi và Đồng Tịch cùng cười gian – “Chúng tôi đi Huyết trì trong U Minh điện.”

“Khà khà...” – Tiểu Thiên ngầm hiểu ý, cười gian trá – “Các người đúng là xấu xa...”

“Cảm ơn đã khích lệ.”

Thế là chúng tôi kéo cái tên bị tra tấn đến không còn sinh khí đi vào U Minh điện, một phát ném hán vào huyết trì. Cứ để cho hán trùng sinh đi.

Tôi móc pho tượng thần bí ra hỏi Đồng Tịch: – “Phải trị cái tên Thần giới này thế nào đây?”

Tôi cảm giác pho tượng trong tay truyền tới chấn động sợ hãi nhỏ. Xem ra khi Diễm Thái Tử chịu hình phạt, nó nhất định cũng biết. Nếu nó có thân xác, dám chừng nó đã sợ hãi ra quần rồi.

“Ta có chủ ý này...” – Tiểu Thiên mập mờ vuốt ve pho tượng – “Hắc hắc...”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đêm Trước Ngày Trở Về

“Minh Vương ngoại trừ sở thích khoái uống máu Hắc Long còn có 1 đam mê khác nữa.” – Tiểu Thiên cố ý nói lớn.

“Đam mê gì?” – tôi âm thầm le lưỡi, không phải là sở thích đoạn tụ đó chứ? (gay)

“Chính là ăn hồn phách của Thần giới á. Nếu vật này lưu lại không có chỗ gì dùng, không bằng người đem cống hiến cho Minh Vương. Nói không chừng điện hạ cao hứng sẽ thưởng cho người Linh khí gì đó.” – Tiểu Thiên nói xong làm bộ cảm khối tượng muốn đi nhanh ra ngoài.

“Đừng... xin đừng...” – một âm thanh đột ngột vang lên. Đồng thời, một bóng trắng từ trong khối tượng rơi xuống đất, lắc lư một chút biến thành một vị nữ quan – “Ta sẽ nói cho các người biết cái nào là mất trái thật.”

Tôi vui vẻ trong lòng. Đúng là không tổn công cũng đạt được mục đích. Chẳng ngờ tôi còn chưa mở miệng nói chuyện, Đồng Tịch đã lên tiếng.

“Thì ra là Lãnh Nguyệt đại nhân. Đúng là có duyên quá a. Nhưng ta nhớ hình như ở Thần giới, thanh danh của Lãnh Nguyệt người không mấy êm tai à... cái gì mà “nữ thần nói dối”. Vậy thử hỏi, dựa vào đâu chúng ta lại tin tưởng lời người nói?” – Đồng Tịch khinh bỉ nhìn vị nữ quan mà hán gọi là Lãnh Nguyệt kia.

“Hừ... danh tiếng của Đồng Tịch đại nhân người cũng có tốt đẹp đâu... nói đi, vậy người muốn như thế nào?” – Lãnh Nguyệt cũng khinh bỉ nhìn lại.

Đồng Tịch cười hắc hắc, dùng ngón tay chọt chọt vào bả vai của Lãnh Nguyệt: – “Làm ơn nhớ rõ, ở đây không phải Thần giới. Người là đang ở U Minh giới, trên địa bàn của ta. Người không cần bày ra bộ dáng cao cao tại thượng đáng tôn này. Người có tin hiện tại ta liền ném người vào 18 tầng địa ngục để hưởng thụ một chút hay không?”

“Người...” – Lãnh Nguyệt giận đến tím cả mặt, có điều cô nàng không dám nói những nói cuối nữa, cúi đầu trầm mặc.

“Hừ... vậy mới biết điều. Ta hiện tại muốn ngươi lập lời thề, dùng tên của Thần Chủ mà thề, nếu ngươi nói dối, cả ngươi của ông ta sẽ chảy máu đến chết, thần hình câu diệt (chết không còn hồn phách), không được siêu sinh!!!” – Đồng Tịch ác độc nói.

Sắc mặt của Lãnh Nguyệt thoáng thay đổi. Thần Chủ ở Thần giới cũng giống như Minh Vương của U Minh giới, là một dạng tồn tại không thể xâm phạm. Nếu cô nàng thề trên tên tuổi của Thần Chủ, nghĩa là cô nàng đã phạm vào tội đại bất kính. Nhưng nhìn thấy ánh mắt mập mờ của Đồng Tịch và Tiểu Thiên, cô nàng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng thề.

“Ta, Lãnh Nguyệt, dùng danh nghĩa của Thần Chủ mà thề, nếu ta nói dối Đồng Tịch, Thần chủ liền bị nguyên rủa, chân tay chảy máu đến chết, thần hình câu diệt, không thể siêu sinh.”

“Hahaha...” – Đồng Tịch khoái trá cười to lên.

Lãnh Nguyệt nhìn bộ dáng vô si của Đồng Tịch, không nhịn được mở miệng nói: – “Đồng Tịch, ngươi không cần cao hứng quá sớm. Đến lúc Thần giới chúng ta tiến vào Hồng Hoang, chuyện đầu tiên chúng ta sẽ làm là san bằng Yêu Hồ tộc của ngươi.”

“Chuyện tương lai để sau này hãy nói a~” – Đồng Tịch nhàn nhạt trả lời.

Nhưng tôi biết, đáy lòng của tên kia vừa dấy lên sát ý mãnh liệt. Cô nàng Lãnh Nguyệt đúng là ngu ngốc. Trong thời điểm này mà lại dám phát ngôn cao ngạo thế kia. Phải biết, đối với Đồng Tịch, thứ quan trọng nhất chính là Yêu Hồ tộc. Xem ra, tên kia sẽ không bỏ qua rồi.

“Tốt rồi. Hiện tại liền nói cho ta biết cái nào mới là thật.” – Đồng Tịch làm dấu để tôi lờ hết trông mắt ra.

Lãnh Nguyệt nhìn cũng không cần nhìn, thò tay một cái liền lôi ra một tròng mắt: – “Chính là nó.”

Đồng Tịch nhận lấy, gật đầu: – “Ta tin ngươi.”

Sau đó đem toàn bộ mắt giả ném vào huyết trì – “Đi thôi Tiểu Thiên, hiện tại có thể đem tên gian tế của Thần giới này làm bữa khuya cho điện hạ rồi.” – Vừa nói xong liền túm lấy Lãnh Nguyệt.

Lãnh Nguyệt biến sắc mặt, hoảng sợ la lên: – “Đồng Tịch, đồ vô si nhà ngươi. Ta đã nói cho ngươi biết sự thật vậy mà ngươi không giữ lời hứa.”

“Vô si?” – Đồng Tịch nhìn Lãnh Nguyệt – “Tiểu thư a ~ hình như vừa rồi ta không có đáp ứng ngươi cái gì nha. Ta có nói sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Không có à.”

“Ngươi...” – Lãnh Nguyệt hồi tưởng lại, đúng là vừa rồi Đồng Tịch hoàn toàn không nói cái gì, đều là bản thân tự lý giải...

Thế là chúng tôi đem Lãnh Nguyệt đi gặp Minh Vương. Điện hạ vừa nhìn thấy Lãnh Nguyệt liền nuốt nước miếng cái ực. Tôi đỏ mặt hời ~ Không phải đói khát đến trình độ này chứ!?!?

“Tốt! Tốt! Tốt!” – Minh Vương nói liền 3 chữ tốt – “Ba người các ngươi đã lập công lớn. Nói đi, muốn ta khen thưởng cái gì?”

Tiểu Thiên xoa tay: – “Bẩm điện hạ, dự toán cho năm nay của địa ngục...”

Minh Vương hào phóng khoát tay: – “Không thành vấn đề. Sau khi thu thuế, ta sẽ ưu tiên cấp dự toán cho địa ngục đầu tiên.”

“Tạ ơn điện hạ.” – Tiểu Thiên cười nhip cả mắt.

Tiếp đó đến phiên Đồng Tịch mở miệng xin xỏ: – “Điện hạ, ta hy vọng ngài có thể cho ta mượn Hồn Ngọc Đan. Để lúc trở về Hồng Hoang, ta cùng Tri Chu có thể tự do câu thông.”

“Cái này...” – Minh Vương do dự – “... thôi được rồi, cho ngươi mượn trước. Đến lúc không cần dùng nữa thì lập tức trả lại, dù sao nó cũng là bảo vật của U Minh giới.”

“Thuộc hạ biết rõ. Đa tạ điện hạ.” – Đồng Tịch cũng được thỏa nguyện.

“Ngươi thì sao Tri Chu? Yêu cầu của ngươi là gì?” – thấy tôi không mở miệng, Minh Vương liền lên tiếng hỏi.

“À...” – tôi còn chưa nghĩ xong a~ Tôi biết loại tùy cơ ban thưởng này không quá lớn. Nếu tôi mở miệng đòi Thần khí, đảm bảo ông ta sẽ không cho, lại khiến tôi trở thành người có lòng tham không đáy. Tôi nên xin cái gì đây nhỉ? A~~~~ Đột nhiên nhớ tới bên trong balo của tôi còn giữ một cái pháp bảo chưa qua thẩm định, chính là vật tôi lượm được trong nhà của Phạm Lộ. Hồi còn ở Hồng Hoang, tôi không thể thẩm định nó, chẳng rõ vì sao. Hiện tại vừa vận lấy ra nhờ Minh Vương giúp, có thể ông ta có cách cũng nên.

“Tôi có một trang bị đến nay vẫn không cách gì thẩm định được giá trị. Thành nhờ điện hạ giúp tôi nhìn xem một chút.”

“Ừ, đưa nó đây.”

Tôi vội vàng lôi pháp bảo ra, Minh Vương nghi hoặc cầm lấy xong... đưa lên mũi ngửi.

“Cái mùi này... hình như là đồ vật của ngoại tuần sử Tô Hoán Trác mà, vì sao lại ở trong tay ngươi?”

Tôi đỏ mặt ~ Thì ra bộ xương kia chính là thi thể của Tô Hoán Trác. Nhưng mà trông anh ta giống chiến sĩ a~ Vì sao lại mặc pháp bào? Đúng là kỳ quái.

Tôi không dám chậm trễ trả lời: – “Tôi cũng không biết đó là đồ vật của Tô đại nhân. Là tôi vô tình nhặt được. Không biết có thể thẩm định hay không?”

“Đương nhiên có thể. Vật này có phong ấn đặc biệt. Trên Hồng Hoàng đại lục không có ai có thể thẩm định được. Ngươi chờ ta một chút.”

Minh Vương nói xong, tay phải đặt lên pháp bào, một tầng sương mù màu đen bao lấy cái áo, sau khi sương mù tan đi, Minh Vương gật gù: – “Đây là thứ tốt. Có thể nói là báu vật bậc nhất của Tô Nhiếp tộc.”

Tôi nhận lại pháp bào.

>> Áo choàng Tô Thiên: thần khí. Thích hợp cho pháp sư và ma võ sĩ. Chất liệu tơ tằm. Hấp thu 30% vật lý công kích. Ma pháp bắn ngược 90%. Không yêu cầu đẳng cấp. Kỹ năng đặc biệt: vô địch phòng ngự, liên tục 15s, cold-down 24 tiếng.

Tôi muốn té xỉu. Đồ tốt như vậy... lại không phải trang bị của tôi. Thật là tiện nghi cho Thú Thú. Buồn-ing~ Haiz... thôi bỏ đi, dù sao ban đầu cũng tính tặng cái này cho bà làm quà sinh nhật.

“Tri Chu, pháp bào này chỉ là 1 kiện trong bộ áo trang Tô Thiên.” – Minh Vương nói tiếp – “Tô Thiên là một bộ thần khí áo trang, tổng cộng có 4 kiện. Ngoại trừ pháp bào còn có một cây pháp trượng, một đôi giày và một cây trâm cài tóc. Nếu gom đủ 4 kiện sẽ mở ra 1 kỹ năng ẩn.”

“...” – tôi triệt để câm nín. Thôi được rồi, cứ đem cho Thú Thú, còn bà làm cách gì để tìm thấy mấy kiện trang bị còn lại là chuyện của bà.

“Điện hạ, tôi chuẩn bị trở về Hồng Hoàng. Không biết có phải đã đến lúc ngài giao cho tôi nhiệm vụ kia?”

“Không thành vấn đề.” – Minh Vương trả lời – “Có điều, đây là nhiệm vụ đưa 1 người tới Thực Nguyệt thành nhưng hắn còn chưa trở về U Minh điện. Có lẽ ngươi phải ở lại đây, đợi hắn thêm 1 ngày nữa.”

Tôi phiền não vô cùng. Tôi định trở về ngay hôm nay để kịp tham gia lượt đấu cuối cùng. Xem ra không được rồi.

Cáo biệt Minh Vương, tôi trở về phòng. Đồng Tịch và Tiểu Thiên đã rủ nhau đi uống rượu. Ở nơi này, tôi không thể gửi tin tức liên lạc với ai. Hiện giờ lại không có ai để trò chuyện. Thực là nhàm chán muốn chết luôn. Chẳng có chuyện gì khác để làm, tôi đành mở trang web ra đọc tin tức và đi dạo diễn đàn.

Diễm Thái Tử (thua) x Phong Lôi Nộ Hổ

Thiên Hạ Long Quý x Thâu Đêm Suốt Sáng (thua)

Lạc Thủy Thanh Điều (thua) x Âm Ảnh

Tịch Diệt x Lạc Thủy Tri Chu (thua)

Quý Thủ Lư (thua) x Thiên Ngu Cam

Phong Lôi Nộ Hổ và Tịch Diệt không đánh cũng thắng. Thiên Hạ Long Quý và Âm Ảnh lại tiếp tục ca khúc khải hoàn. Thiên Ngu Cam trải qua một vòng đấu cam go, cuối cùng chiến thắng Quý Thủ Lư.

Hiện tại, Âm Ảnh toàn thắng xếp thứ nhất. Thiên Hạ Long Quý thua một trận, xếp thứ hai. Thâu Đêm Suốt Sáng và Thảo Hoa Mai xếp thứ ba. Đây đã là vòng thi đấu thứ 8 rồi. Thiên Hạ Long Quý và Âm Ảnh vẫn chưa chạm trán nhau. Thảo Hoa Mai và Thâu Đêm Suốt Sáng cũng chưa từng giao thủ. Cho nên, vòng đấu sau chính là màn tranh đoạt hạng nhất và hạng ba. Haiz... nhất định rất hoành tráng.

Tôi căn cứ thông tin trước đây, thử phỏng đoán lượt đấu cuối cùng như sau.

Diễm Thái Tử x Lạc Thủy Tri Chu

Thiên Hạ Long Quý x Âm Ảnh

Lạc Thủy Thanh Điều x Thâu Đêm Suốt Sáng

Tịch Diệt x Quý Thủ Lư

Phong Lôi Nộ Hổ x Thiên Ngu Cam

Tôi và Diễm Thái Tử đều vắng mặt, cho nên chỉ còn 4 trận đấu.

Trận thứ nhất chính là màn tranh đoạt chức quán quân. Hiện tại Âm Ảnh đang dẫn đầu nhưng nếu thua trận này, Âm Ảnh sẽ rơi xuống thứ 2. Bởi vì cuộc

thi đã quy định, nếu 2 người có cùng điểm số, hệ thống sẽ lấy kết quả của lần đối đầu giữa 2 người để làm kết quả so sánh cuối cùng.

Trận thứ hai cũng tương tự, chính là màn tranh đoạt vị trí thứ ba giữa Thảo Hoa Mai và Thâu Đêm Suốt Sáng. Phải biết rằng, ngoại trừ top 3, các thứ hạng còn lại được ban thưởng y chang nhau.

Mặc dù nói từ hạng 4 đến hạng 10 phần thưởng không có gì khác biệt nhưng những người này đều thuộc thành phần lãnh đạo của các bang hội lớn. Đối với họ mà nói, phần thưởng không đáng kể, danh dự mới là trọng yếu.

Haiz... một vòng đấu đặc sắc như vậy mà tôi lại không thể chứng kiến tận mắt, chỉ có thể xem video quay lại. Đúng là đáng tiếc. Mà thôi, không xem được thì không xem được. Lợi dụng thời gian rảnh rỗi này, tôi nên nghiên cứu Chư Cát liên phát nỏ. Trình độ thợ mộc của tôi còn chưa đủ sức để chế tác thú máy. Đợi đến khi trở về Hồng Hoang, tôi phải rèn luyện trình độ thợ mộc một chút mới được.

Đã có bản đồ hướng dẫn, chỉ cần kỹ năng đạt mức yêu cầu là xong. Tôi mày mò nghiên cứu bản vẽ một hồi thì hoàn thành cây nỏ đầu tiên. Tôi lắp thứ 10 mũi tên vào, bắn một phát, loáng loáng, tốc độ y như súng AK luôn, quá đã. Sau đó tôi cố gắng hoàn thành thêm 4 cây nỏ nữa. Nhìn thời gian, vẫn còn sớm, chưa tới giờ hẹn với Minh Vương. Tôi quyết định thoát mạng đi ăn cơm.

“Sâu, nhanh như vậy đã thoát mạng rồi?” – Tiểu Ngư kinh ngạc nhìn tôi.

“Há há... đói bụng quá.” – tôi vừa nói vừa lúi mồm gói ra gói.

“Phải rồi, Thú Thú vừa rồi cũng vội vã thoát mạng, sau đó để lại lời nhắn cho bà, ở trên bàn kia.”

Hừ? Khán cấp như vậy. Có chuyện gì xảy ra sao? Tôi nghi hoặc cầm tờ giấy lên đọc.

“Sâu, từ U Minh giới trở về, bà phải cẩn thận che giấu hành tung đi. Không biết tên khốn nạn nào đã đem thân phận của bà tung hô lên rồi. Hiện tại mọi người đều biết bà chính là Lạc Thủy Tri Chu, là đoàn trưởng của Tật Phong Lữ Đoàn, là cung thủ thần bí trong kỳ thi đấu. Kể cả mấy chuyện kia của bà... haiz, nói tóm lại là Thập Tự Thiết Tường Vi đang lùng sục khắp nơi để tìm bà. Đó là ngoài sáng thời, còn không biết có bao nhiêu người trong bóng tối đang nhớ thương bà đây nữa. Bà nhớ phải cẩn thận đó biết không!!!!!!!!!!!!”

Thảo Hoa Mai dùng liên tục 10 dấu chấm than, chứng tỏ chuyện này đúng là rất nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Không Thể Buông Tha

Tôi quên bém mắt. Lúc ở Ngàn Mộc Sơn, là Đồng Tịch ra tay công kích Diễm Thái Tử trước cho nên tên kia đã biết tên của tôi. Hắn cũng sẽ biết tôi chính là người đã trộm mất Bản Cổ thủ ấn của hắn. Thủ mới hận cũ a~ Hắn dĩ nhiên sẽ mang thân phận của tôi công khai trên diễn đàn để mượn dao giết người.

Nghĩ thông suốt rồi, tôi ngược lại rất an tâm. Định nhân ở ngoài sáng vẫn dễ giải quyết hơn, chỉ cần biết rõ hắn là ai. Ngược lại, định nhân trong bóng tối mới là đáng sợ, bởi vì bạn sẽ không biết lúc nào người này sẽ lao ra cho bạn một đao sau lưng.

Lại nói, tôi chính tên kia thâm như vậy. Hắn hận tôi cũng là chuyện bình thường. Thật ra tôi không có thâm cừu đại hận gì với tên Diễm Thái Tử. Chỉ vì Bản Cổ thủ ấn trong tay hắn quá nguy hiểm. Dựa vào tính cách của hắn, nhất định sẽ không quan tâm sự sống chết của người khác mà trợ giúp Thần giới xâm lược Hồng Hoang. Nếu phải đánh nhau, thực lực của người chơi Hồng Hoang hiện giờ không tài nào đấu lại Thần giới. Cuộc chiến ấy sẽ trở thành sự tàn sát nghiêng hẳn về một phe.

Tôi thân là người của Yêu Hồ tộc, là thành viên của Hồng Hoang, thế không đội trời chung với đám Thần giới. Bạn của kẻ thù chính là địch nhân. Mà nhân từ với địch chính là tàn nhẫn với mình. Bất kể là tôi đang ra sức bảo vệ bạn bè, bảo vệ người chơi hay chỉ đơn thuần muốn vui vẻ chơi trò chơi của mình, tôi nhất quyết không buông tha cho kẻ có âm mưu phá hoại Hồng Hoang. Diễm Thái Tử phải bị loại trừ không thể nghi ngờ. Cho dù hiện tại hắn đã không còn là sứ giả của Thần giới, nhưng để phòng ngừa hậu họa, điều đầu tiên tôi cần phải làm khi trở về Hồng Hoang là liên hệ với Tiêu Dao để bọn họ theo dõi từng bước đi của hắn.

Tôi cũng nghĩ tới chuyện đem chân tướng công khai lên diễn đàn để Diễm Thái Tử trở thành kẻ thù của công chúng. Nhưng nếu làm vậy thì nhiều khả năng là tên kia sẽ không còn đường để chơi trò chơi nữa. Việc này thì hơi quá đáng. Trên cơ bản, tôi chỉ hy vọng hắn không cần làm chuyện quá phận là tốt rồi.

Tôi vốn tưởng Diễm Thái Tử sẽ san hào, cài lại nick mới. Không ngờ hắn không làm vậy. Nguyên nhân chỉ có một. Sau khi Diễm Thái Tử trùng sinh, phát hiện mọi thứ đều biến thành số 0 nhưng danh hiệu “Sứ giả Thần giới” thì còn nguyên. Điều này có nghĩa, hắn có thể đi Thần giới để nhờ trợ giúp...

Hừ... Diễm Thái Tử cười lạnh. Lạc Thủy Tri Chu... ta đã biết tên ngươi rồi. Ngươi chờ đó, đợi Thần Vương khôi phục thực lực của ta rồi, ta nhất định sẽ giúp Thần giới xâm lược Hồng Hoang. Sau khi hoàn thành, ta sẽ trở thành hoàng đế của đại lục. Đến lúc đó, ta sẽ trả cho ngươi gấp ngàn lần những gì

ngươi đã ban cho ta hôm nay.

Thần giới. Thần điện.

“Bẩm điện hạ, mọi chuyện là như vậy. Vốn hết thủy đều tiến hành thuận lợi. Không ngờ lại bị một người tên Lạc Thủy Tri Chu phá hủy giữa chừng. Thực lực của nàng ta rất lợi hại. Tôi không phải là đối thủ của nàng. Thành điện hạ phái thần tướng xuống truy bắt nàng, đoạt lại Bàn Cổ thủ ấn.” – Diêm Thái Tử đứng trong Thần điện hồi báo tình hình với Thần Vương.

Một lúc sau, Thần Vương thở dài trả lời: – “Nàng giữ Bàn Cổ thủ ấn cùng Bàn Cổ mắt trái cũng không dung hợp. Chúng ta không có lý do để xuất binh. Bàn Cổ đại thần đã có quy định, chỉ khi nào Bàn Cổ thủ ấn bị dung hợp bởi một người không thuộc Thần giới, hoặc Hồng Hoang phát sinh đại thể chiến thì Thần giới mới có thể quy động thần tướng. Trước mắt, chỉ có thể dựa vào ngươi mà thôi. Lát nữa ngươi đi thần tuyên để khôi phục đẳng cấp, về trang bị của ngươi thì ta không có biện pháp để giúp rồi.”

Diêm Thái Tử cười vui vẻ: – “Đa tạ điện hạ.”

“Còn có...” – Thần Vương cau mày – “... ngươi nói khi ở U Minh giới nàng đi cùng quan viên của U Minh điện đúng không? Ta đoán nàng chính là tân nhiệm sứ giả của U Minh giới. Lần trước tân nhiệm sứ giả Thần giới là Chu Tử Phi bị một người tên là Lạc Thủy Tri Chu giết chết, không biết có phải trùng tên hay không?”

“Tuyệt đối không phải. Chính là nàng.” – Diêm Thái Tử khẳng định trả lời – “Hồng Hoang không cho phép trùng tên trùng họ. Nàng rõ ràng giết chết sứ giả Thần giới của chúng ta. Lần này trở về, tôi nhất định sẽ không bỏ qua.”

“Ừ. Ngươi có biết nàng thuộc chủng tộc gì không? Ở Hồng Hoang có một chủng tộc chúng ta tốt nhất không nên đụng vào, chính là bọn Yêu Hồ tộc. Lần trước, chúng ta chỉ giết một người của bọn hắn, thế mà toàn tộc của bọn hắn liền xuất động, đem thần tướng của chúng ta giết không còn một mảnh. Thực lực của bọn hắn... rất đáng sợ. Hơn nữa bọn hắn đoàn kết một lòng. Nếu không có Bàn Cổ thủ ấn, chúng ta tốt nhất không nên trêu chọc làm gì. Nhưng nếu nắm được thủ ấn rồi, điều đầu tiên cần làm là tiêu diệt Yêu Hồ tộc. Bởi vì chỉ cần bọn hắn còn tồn tại, chuyện chinh phục Hồng Hoang của chúng ta là không thể thực hiện nổi.”

“Chuyện này... tôi cũng không biết. Nhưng đội ngũ của nàng đều là người có mắt đỏ, tóc đỏ, lại khoác áo choàng màu đỏ rất kỳ dị.”

“Cái gì? Yêu Hồ tộc?” – Thần Vương kinh ngạc kêu lên – “Cái này hơi phiền phức rồi... ta nghĩ, chúng ta tạm thời không nên trêu chọc tới nàng. Vẫn dựa vào chiêu mượn đao giết người của ngươi thôi. Đợi đến lúc Hồng Hoang đại loạn, ta sẽ có lý do để xuất binh. Ngươi phải nhớ rõ, nhiệm vụ quan trọng nhất là tìm được Bàn Cổ thủ ấn, những chuyện khác đều là thứ yếu. Vì mục đích này, hy sinh bao nhiêu người cũng không sao cả. Một khi bản đồ của Hồng Hoang đại lục trở thành một phần của Thần giới thì chuyện đã bại U Minh giới sẽ không còn xa nữa. Thống nhất tam giới chính là mục tiêu cao cả của các đời Thần Vương. Ngay cả Sáng Thế Chủ – Bàn Cổ đại thần cũng không thể ngăn cản chúng ta được.”

Thần Vương xoay người nhìn Diêm Thái Tử, thâm tình nói: – “Đến lúc đó, ta sẽ phong cho ngươi làm hoàng đế của Hồng Hoang đại lục. Vì sự nghiệp vĩ đại này, ta không tiếc phải trả giá. Mong rằng ngươi có cùng suy nghĩ như ta.”

“Bẩm điện hạ, thần đã biết. Bất kể ai dám cản đường chúng ta, giết không tha.” – Diêm Thái Tử nói xong thì ánh mắt lộ ra ánh sáng cuồng nhiệt.

Tôi đương nhiên không biết mấy chuyện này. Bởi vì... đã hết giờ, tôi phải thoát mạng.

Hôm nay là thứ bảy. Tôi lăn lộn ngủ nướng đến 12 giờ trưa mới rời giường. Không ngờ còn có người ngủ sâu hơn cả tôi, chính là đại thần Thảo Hoa Mai của chúng ta. Bà ôm cứng cái chăn, cuộn lại như cái kén.

“Thú Thú, bà còn ngủ hả? Đến giờ ăn cơm trưa luôn rồi...” – tôi vừa nói vừa vỗ vào cái kén. Bà ưỡn éo một chút nhưng vẫn không thò đầu ra. Tôi sống chung phòng với bà lâu như vậy, đương nhiên biết rõ, tình trạng này là bà đã tỉnh. Bởi vì nếu bà còn ngủ, đừng nói là đập mõng, cho dù bạn quăng bà từ trên giường xuống đất bà cũng không có phản ứng gì luôn.

“Thú Thú, bà không sao chứ?” – tôi vừa hỏi vừa hung hăng tọc chặn lên, nhìn thấy bộ mặt nhăn nhu như khi của bà, tôi cười to – “Làm sao vậy? Đã tỉnh còn chưa chịu rời giường, lát nữa làm sao lên game chơi đây hả?”

“Hôm nay tui không chơi.” – Thảo Hoa Mai rầu rĩ nói.

“Vì sao? Bị bệnh?” – tôi đưa tay sờ trán bà – “Đầu có nóng đâu đâu? Sao lại thốt ra mấy lời nhảm nhí này nhỉ?”

“Cút... bà mới nóng đầu đó. Tôi... hôm qua thua trận... huhu... linh khí của tui a~... đã không còn rồi... huhuhu...”

Tôi đỏ mặt: – “Ý bà là bà bị Thâu Đêm Suốt Sáng giết chết?”

“Đúng vậy. Đồ biến thái kia đem tui tra tấn một trận, toàn thân đều là vết roi. Triệu Hoán Liên Minh đang có ý định muốn cùng bọn họ liên minh để đánh Bất Diệt Thần Thoại. Nhưng bây giờ thì có lẽ không có chuyện liên minh rồi. Soái Ca nhìn thấy tình trạng của tui thì rất tức giận.”

Tôi cổ quái nhìn Thú Thú, sau đó ngửa họng cười ha ha. Trời ơi, vì sao trước giờ tôi không phát hiện ra bà với Soái Ca lại có một chân nha. (một chân = có chuyện mờ ám)

“Bà còn cười. Tôi thua trận thì bà cao hứng như vậy hả?” – Thảo Hoa Mai nghiêng răng nghiêng lợi cầm lên 2 cuốn tiểu thuyết dày cộm, tôi dám chắc, chỉ

cần tôi nói sai một chút là bà sẽ đập 2 cuốn sách kia vào mặt tôi ngay.

“Làm gì có a~ Tui không có cười bà nha. Tui là đang nhớ tới chuyện khác.” – Vừa nói tôi vừa đi thật lui để kéo giãn khoảng cách cho an toàn – “Linh khí tính cái thá gì. Tui đi U Minh giới đã tìm cho bà một kiện thần khí nha. Vốn định để giành tặng sinh nhật, nhưng hiện giờ thấy bà thương như vậy, thôi thì đợi tui trở về liền tặng cho bà luôn.”

“Thần khí? Thật sự?” – Thảo Hoa Mai tròn mắt hỏi.

“Tui lừa bà làm gì? Có tiền lời hay sao?” – tôi khinh bỉ nhìn bà. Thật sự là trẻ con chưa trải sự đời, mới nghe hai chữ “thần khí” liền kích động như vậy.

“Huhuhu... Sâu a~ bà chính là thiên sứ của tui. Bữa trưa hôm nay, tui đãi.”

“Tui muốn ăn tôm hùm”

“...”

Đương nhiên tôi không thực sự ăn tôm hùm. Tôi chỉ kêu một suất cơm bụi.

“Mặt trời hôm nay thật đẹp a~” – tôi hí hóp mắt nhìn lên cao.

“Ừ, chúng ta đi dạo phơi nắng một chút a~” – Thảo Hoa Mai hưởng thụ nói.

“Đồng ý!”

Đang đi dọc đường, tôi đột nhiên có cảm giác rất kỳ quái. Phản xạ có điều kiện, tôi lập tức kéo Thảo Hoa Mai nhảy qua một bên, vừa lúc đó, một chiếc xe thể thao gào thét phóng qua, sát ngay vị trí lúc này chúng tôi vừa đứng.

“Đậu xanh rau má.” – Thảo Hoa Mai tức giận mắng – “Mất mù hử? Không nhìn thấy đây là lối dành cho người đi bộ hả? Đồ đầu heo...”

“Thôi được rồi, có bị đụng hay không?” – tôi không có tâm tình để chửi mắng ai. Bởi vì cái cảm giác vừa rồi rất giống với cảm giác lúc chơi game. Tôi cứ tưởng do tôi linh ngộ được kỹ năng ẩn gì đó trong game chứ? Không lẽ... bản thân tôi có vấn đề? Tôi bị gì vậy? Sinh bệnh rồi? Tôi bắt đầu thấy bất an trong dạ.

Đúng lúc này, chiếc xe thể thao đột nhiên chạy ngược trở lại, một tên tóc vàng thò đầu ra, cao hứng la lên: – “Thanh Điều trưởng lão?”

Tôi kỳ quái nhìn... đợi đến lúc thấy rõ mặt của người kia, tôi mém chút hôn mê luôn. Là Hồ Loan Phong!

“Đừng nói với hần tui là Tri Chu.” – tôi thấp giọng dặn dò Thảo Hoa Mai.

“Có lợi gì?” – Thú Thú không quên cháy nhà đi hôi của.

“Tuần sau tui bao bà ăn sáng.” – tôi đành phải thỏa hiệp.

“Thành giao!” – chúng tôi vụng trộm vỗ tay.

“Thanh Điều trưởng lão, có lẽ bạn không biết tôi là ai. Xin tự giới thiệu, tôi là lão đại của Huyết Nhạn Các, Hồ Loan Phong.”

“Tôi đương nhiên nhận ra anh chứ. Anh hình như rất có tiền nha.” – Thảo Hoa Mai vuốt ve chiếc BMW.

“Hắc hắc... tiền đúng là có một chút... đúng rồi, Thanh Điều trưởng lão, tôi nghe nói bạn cùng Tri Chu ở chung phòng trọ ký túc xá. Không biết cô ấy hôm nay có ở nhà không?” – Hồ Loan Phong không nhận ra tôi. Bởi vì hình dạng của tôi ở ngoài đời và trong trò chơi không giống nhau. Lúc này, tôi thật lòng cảm tạ Đồng Viêm đã cải biến cho tôi một khuôn mặt mới.

“Chuyện này nói sau. Anh vừa rồi mém chút đã đụng trúng tôi. Anh có biết chạy xe hay không hả?” – Thảo Hoa Mai biến thân thành hung thần – “Đây chính là lối dành cho người đi bộ. Anh có biết luật không vậy? Có ý thức cộng đồng không vậy? Ý mình có tiền thì muốn làm gì thì làm hả? Lái một chiếc xe ngon liền phóng như bay hả? Anh cho rằng anh là tổng thống chắc? Ừa, sao anh không nói chuyện?”

Hồ Loan Phong ủy khuất nhìn Thảo Hoa Mai: – “Chỉ có đường này mới đi tới phòng giáo vụ được, mà nó không có làn đường giành cho xe hơi.”

“Vậy anh không thể đi bằng chân hả? Chân dài như thế để làm gì?” – Thảo Hoa Mai vẫn hùng hổ như cũ.

“Thế nhưng... đoạn đường này dài đến 5 cây số đó...” – Hồ Loan Phong cúi mặt đến không muốn ngóc đầu lên.

“Hừ... chỉ là lấy cớ. Đám công tử nhà giàu các anh chẳng có chỗ nào tốt. Lúc nào cũng cho mình tài giỏi hơn người...”

Không đợi Thảo Hoa Mai chửi xong, Hồ Loan Phong đã chạy trốn chết. Tôi nhìn chiếc xe BMW phóng đi như gió mà muốn ngửa mặt lên trời cuồng tiếu một hồi. Chợt nhớ, anh ta là tôi tìm tôi... tôi liền hết cười nổi.

“Thú Thú, bà về ký túc xá dần xếp với mọi người cho tốt. Nếu anh ta đến tìm tôi, cứ nói. . . tôi bị bệnh, đang đi gặp bác sĩ, sẽ không trở về. Đợi đến lúc anh ta đi rồi thì gọi điện báo cho tôi là được.” – tôi hiện tại không thể trở về chui đầu vào lưới, nếu để anh ta biết mặt thật của tôi thì. . . hậu họa khó lường.

“Cứ yên tâm giao việc này cho tui.” – Thảo Hoa Mai nói xong liền vỗ ngực một cái, chạy nhanh trở về.

Tôi thì mò mẫm dạo quanh trường học không mục đích.

Nói thật, tôi học ở đây đã vài năm nhưng vẫn chưa bao giờ đi hết mọi ngõ ngách của trường. Bởi vì trường của chúng tôi quá lớn, trong khi bọn chúng tôi lại quá lười. Hôm nay có thời gian rảnh, tôi cứ đi qua đi lại, mơ mơ màng màng không suy nghĩ gì, cứ thế quẹo vào một con đường nhỏ mà tôi chưa từng đi qua bao giờ.

Khu vực này rất vắng. Ở đây không có phòng học, không có sân vận động, không có ký túc xá, không có văn phòng của trường, chỉ có. . . các phòng thí nghiệm của các giáo sư thâm niên. Mà bình thường, ngay cả đám đệ tử ruột cũng bị cấm đi vào khu vực này, chỉ có trợ lý đặc biệt mới được phép tới đây. May mà họ không đặt biển cấm lưu thông, nếu không tôi còn tưởng họ đang nghiên cứu mấy thứ phạm pháp ở trong này.

Hôm nay là cuối tuần, không có lệnh cấm, người ở lại trường rất ít. Con đường này lại càng vắng vẻ. Tôi đi thẳng đến cuối đường thì gặp một bức tường gạch cổ kính phủ đầy dây thường xuân.

Ngồi xuống nghỉ ngơi ở một ghế đá gần đó, bức tường hiện ngay trước mặt, tôi bản thân nhìn nó một hồi tự nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm. Cảm giác hướng đi của dây thường xuân không được tự nhiên thì phải. Tôi nhìn, lại nghiêng đầu nghĩ, một lúc sau, nhìn không được tò mò liền đi qua vén đám dây thường xuân lên coi.

Má ơi. . . cái khối hình cung khắc trên tường này đỉnh thị là. . . cửa ngầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Quyết Chiến

Nhìn quanh bốn phía, không một bóng người, tôi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ngầm. Không nhúc nhích. Hừm. . . chợt nhớ lần đi vào nhà Phạm Lộ ở Yêu Hồ tộc, tôi quan sát cánh cửa, nhìn thấy một cái nút nhỏ ra phía trên cánh cửa, bấm một cái. . . kẹt ~ cánh cửa liền mở ra. Đồ mờ mờ ~ Vậy cũng được à.

Nhìn vào bên trong thấy có ánh sáng chiếu ra, tôi trượt chân lách người vào.

Haiz. . . thật là thất vọng. Đây cũng không phải là phòng thí nghiệm bí mật gì mà là viện lưu trữ tiêu bản. Bên trong tương đối rộng rãi, từng hàng kệ sách xếp dọc theo nhau, trên kệ là những bình lớn bình nhỏ dung dịch màu xanh lam chứa những cơ quan nội tạng của động vật. Tôi không phải học sinh khoa hóa cho nên trước giờ chưa từng nhìn thấy loại dung dịch màu xanh này, thật sự không biết nó là gì. Tôi chưa từng nghĩ đến, nó cũng không phải là dung dịch bảo quản mà là dung dịch dinh dưỡng đặc biệt có giá hơn 1 ngàn đô 1 mililit.

Tôi đi một vòng nhìn, cảm thấy không có gì ghê gớm. Hừ. . . chỉ có mấy tiêu bản bình thường mà thôi, vì sao phải làm cho thần bí như vậy chứ? Tôi đang định đi trở ra, bỗng nhiên nhìn thấy một cái ống kỳ quái nằm ở góc khuất của căn phòng khiến tôi tò mò. Tôi là sinh viên khoa nào. Đương nhiên nhìn một cái liền biết cái ống kia là đường vận chuyển chất dinh dưỡng chuyên dụng cho sinh vật nào a~

Tôi đồ mờ mờ ~ Với tư cách là một công dân Châu Á, tôi tự nhiên thuộc lòng luật sở hữu sinh vật nào. Trong đó có nói, bất cứ cơ quan của quốc gia nào muốn nuôi dưỡng sinh vật nào phải được nhà nước của quốc gia đó cho phép thông qua, nghiêm cấm tất cả tổ chức hoặc cá nhân tự mình sản xuất và nuôi dưỡng sinh vật nào. Những sinh vật nào từng được sản xuất của toàn Châu Á đều được đánh số thứ tự, cái này có thể lên mạng tra ra nguyên bản danh sách. Và tôi biết rõ, trường học của tôi không có tên trong danh sách sở hữu sinh vật nào.

Đây nhất định là họ tự mình sản xuất và nuôi dưỡng rồi.

Ánh mắt của tôi di chuyển một vòng quanh phòng, lúc này mới nhìn ra, các tiêu bản kia chính là nguyên liệu bồi dưỡng sinh vật nào. Á á á. . . thế là xong đời rồi, tôi vừa phát hiện một bí mật kinh thiên động địa. Không biết có thể bị giết người diệt khẩu hay không!?

Nghĩ đến đây tôi liền hoảng loạn, phóng một cái vọt tới cửa ngầm, phi thân ra khỏi khu vực đó, chạy bay vào thư viện trường. . . hô. . . cuối cùng đã an toàn rồi.

Nhưng tôi đã không biết, trong căn phòng kia có đặt máy theo dõi. Cho nên toàn bộ hành động của tôi đều lọt vào mắt xanh của giám sát viên và nhân viên điều khiển.

“Này, người nói cô bé có nhìn ra điều gì không?” – một người mặc đồ bảo an hỏi nhân viên điều khiển.

“Có lẽ là không. . . chỉ là một đường ống mà thôi. . . sinh viên bình thường làm sao biết chúng dùng để làm gì. Chắc không sao đâu.” – nhân viên điều

khiến nói nhất chùng.

“Không được.” – Giám sát viên cẩn thận nói – “Tốt nhất vẫn nên báo cáo với hiệu trưởng.”

...

Tôi đứng ngồi không yên trong thư viện suốt mấy giờ, cuối cùng mới nhận được điện thoại của Thảo Hoa Mai: – “Sầu, bà đi về đi a~ Trời sắp tối rồi. Có lẽ tên kia sẽ không tới đâu. Tôi mua rất nhiều đồ ăn vặt, mau về ăn a~”

“Ừ... được rồi.”

Tôi lướt qua căn tin mua một phần cơm tối sau đó lén lút trở về ký túc xá. Hết thấy sóng yên gió lặng. Hồ Loan Phong không có tìm tới cửa. Mà chuyện tôi phát hiện bí mật cũng không kinh động đến ai.

Lúc chúng tôi đang chụp giựt ăn uống trong phòng, ngoài hành lang bỗng nhiên truyền tới tiếng huyền ảo. Chuyện gì xảy ra? Chúng tôi mở cửa ló đầu ra nhìn...

Tôi choáng ~ là Hồ Loan Phong. Nhưng tôi không phải choáng vì thấy hắn tới. Mà choáng vì thấy Sữa Bảo Bảo đang thân mật ôm ấp hắn.

“Tiểu Phong Phong, anh đặc biệt tới thăm em sao? Em thật là cảm động quá a~”

“Không phải...” – Hồ Loan Phong rống lên – “Ngươi mau thả ta ra. Tên yêu nữ nhà ngươi vì sao cũng ở chỗ này chứ?”

“A... Tiểu Phong Phong, không phải anh tới tìm em sao?” – Sữa Bảo Bảo mắt ngập nước nhìn lên khiến cho Hồ Loan Phong nổi cả da gà da vịt.

Miêu Điện Hạ đứng một bên ngáp một cái: – “Tỷ tỷ chó tự mình đa tình, người ta không phải tới tìm tỷ a~”

“Đúng vậy.” – Hồ Loan Phong tranh thủ phụ họa – “Ta tới tìm bạn gái của ta, nhưng đó không phải là ngươi.”

“Vậy thì là ai???” – Sữa Bảo Bảo mắt chuyển đỏ, có lẽ sắp phát điên rồi. Đây là tự tôn của mỹ nữ, tuyệt đối không cho phép người mình thích đi thích người khác!!!!

Hồ Loan Phong thừa cơ tránh khỏi móng vuốt của Sữa Bảo Bảo, chạy tọt tới cửa phòng ký túc xá của chúng tôi, hỏi Thảo Hoa Mai: – “Thanh Điều trưởng lão, Nhện có ở đây không?”

“Chưa có về.” – Thảo Hoa Mai nói dối mà không thèm chớp mắt luôn. Cũng may, hôm nay Tiểu Lược đi ra ngoài ăn cơm tối với Lam Khải Y rồi. Vừa vận trong phòng chỉ có 5 người, cho nên lời nói dối của Thảo Hoa Mai không bị phát hiện.

“A~” – Hồ Loan Phong thất vọng quay đầu, nhìn thấy Sữa Bảo Bảo đang chu cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt tuôn rơi, ánh mắt ai oán nhìn hắn...

Oa~ kỹ năng diễn xuất này đủ chuyên nghiệp nha, tôi nghĩ thầm trong lòng.

Miêu Điện Hạ đứng ở một bên cũng âm thầm hâm mộ tỷ tỷ của mình. Công phu thật là lợi hại nha, mình không thể thu phóng tự nhiên như tỷ ấy à.

Ngay tại thời điểm mọi người đều cho rằng Hồ Loan Phong sẽ đi qua an ủi người con gái đáng thương kia thì hắn lại làm một việc mà không ai ngờ tới. Hắn... co giò chạy thẳng.

Kỳ thật, mọi người đều không biết, trên đời này Hồ Loan Phong sợ nhất là 2 loại người. Một là người không nói đạo lý. Và hai là phụ nữ thích khóc. Cho nên lần này Sữa Bảo Bảo không những không chiếm được cảm tình từ Hồ Loan Phong, ngược lại còn dọa cho hắn chạy mất dép.

Hồ Loan Phong đột nhiên biến mất. Sữa Bảo Bảo cũng kinh ngạc mở to mắt, nhìn sang em gái: – “Muội muội, tỷ thật nghi ngờ tên kia có phải là nam nhân hay không.”

Miêu Điện Hạ gật đầu: – “Muội cũng thấy vậy. Tên kia nhìn thấy chúng ta đều không lộ ra vẻ thèm muốn giống như mấy tên nam nhân khác, cứ làm như chúng ta có bộ dạng rất khó coi vậy. Tỷ tỷ, tỷ phải suy nghĩ cho thấu đáo, đừng để cho lưới câu lần này quay ngược lại làm bị thương chính mình a~”

“Đó là tự nhiên. Chỉ cần biết hắn ở đâu, tỷ liền có biện pháp xử lý hắn. Nếu còn không được nữa thì tỷ sẽ dùng đến chiêu kia.” – Sữa Bảo Bảo tràn đầy tự tin nói.

“Chẳng lẽ tỷ muốn xử ra chiêu chung cực tất sát hả?” – Miêu Điện Hạ kinh ngạc nói.

“Đúng vậy...”

Chung cực tất sát? Nghe lên đến đây thì tôi bỗng nhiên nổi lên hứng thú... nhòm người lên để nghe cho rõ, ai ngờ, hai tỷ muội kia cứ như thế quẩy đích đi vào trong phòng. Các người... các người mau trở lại nói cho ta biết chung cực tất sát kia là chiêu thức gì, ta tò mò quá aaaaa~

Vừa vào game, chuyện đầu tiên tôi làm là mở trang web chủ để xem kết quả lượt đầu cuối cùng.

Diễm Thái Tử (thua) × Lạc Thủy Tri Chu (thua)

Thiên Hạ Long Quý x Âm Ảnh (thua)

Lạc Thủy Thanh Điều (thua) × Thâu Đêm Suốt Sáng

Tịch Diệt x Quý Thủ Lưu (thua)

Phong Lôi Nộ Nổ (thua) x Thiên Ngu Cam

Tôi và Diễm Thái Tử đồng vắng mặt, trở thành cặp thi đấu duy nhất cùng bị phán thua. Thảo Hoa Mai bởi vì nguyên nhân chức nghiệp mà thua về tay Thâu Đêm Suốt Sáng. Tịch Diệt lần này gặp may nên đứng đầu với thích khách, nhẹ nhàng lấy được một trận thắng. Phong Lôi Nộ Hồ thì ngược lại, tuy thực lực rất mạnh nhưng lại không âm hiểm bằng Thiên Ngu Cam nên đã thua trận ngoài ý muốn. Về phần Âm Ảnh... haiz... mặc dù thua trận nhưng tuy bại mà vinh, anh ấy đã có thể khiến cho Thiên Hạ Long Quý phải xử ra toàn bộ kỹ năng mới có thể giành chiến thắng.

Tóm lại, top 10 cao thủ cuối cùng đã xuất lò rồi.

Đệ nhất: Thiên Hạ Long Quý

Đệ nhị: Âm Ảnh

Đệ tam: Thâu Đêm Suốt Sáng

Đệ tứ: Lạc Thủy Thanh Điều

Đệ ngũ: Thiên Ngu Cam

Đệ lục: Nặc danh (Lạc Thủy Tri Chu)

Đệ thất: Phong Lôi Nộ Hồ

Đệ bát: Tịch Diệt

Đệ cửu: Quý Thủ Lưu

Đệ thập: Diễm Thái Tử.

Hệ thống có hỏi tôi muốn công khai tên tuổi hay không, tôi chọn che giấu. Tôi nhìn bảng xếp hạng mà thấy tức cười. Rõ ràng tôi bỏ qua đến 4 trận đấu vậy mà vẫn được xếp đến thứ sáu. Tôi với Phong Lôi Nộ Hồ có số điểm ngang nhau nhưng bởi vì lần đứng đầu trước tôi thắng hẳn nên hệ thống đặt tôi cao hơn.

Giải thưởng cũng trao xong luôn rồi. Phần thưởng là công khai. Thiên Hạ Long Quý nhận được một kiện thần khí – Dạ Ma Dao. Thuộc tính cụ thể của thanh đao này tôi không biết nhưng chắc chắn kém xa Sát Quý của tôi rồi. Vốn Thiên Hạ Long Quý cho rằng thần khí của mình sẽ nằm trên top của bvx bình khí nhưng không ngờ sau khi hắn cầm vũ khí trong tay, bvx vũ khí vẫn không thay đổi, đứng thứ nhất vẫn là “Sát Quý”.

Ngày trước, tôi đặt tên cho cây cung của mình cũng chỉ đề 2 chữ “Sát Quý”. Cho nên trên bvx cũng chỉ hiện 2 chữ “Sát Quý”. Căn bản, không ai đoán được nó rốt cuộc là bình khí gì, càng không thể biết chủ nhân của nó là ai. Cơ mà Thiên Hạ Long Quý thì lập tức nghĩ ngay đến tôi. Cái này cũng không thể trách hắn, bởi vì tôi lúc nào cũng mang đến ngạc nhiên cho hắn, ngạc nhiên nhiều đến nỗi hắn không rõ thực lực của tôi cao đến mức nào.

Phần thưởng của Âm Ảnh là một kiện thượng phẩm linh khí trang phục thợ săn. Nghe nói lúc anh ấy nói ra lựa chọn của mình, toàn bộ mọi người đều té ngửa. Một kiếm khách thì lấy trang phục thợ săn làm gì??? Cái kia rõ ràng là trang phục giành cho cung tiễn thủ a~ Chỉ một mình tôi biết rõ, anh ấy lấy vật kia cho tôi. Bởi vì cũng chỉ một mình anh ấy biết, đệ nhất độc cung thủ của Hồng Hoang có trang phục rách rưới cỡ nào. Haiz... cảm động quá, về sau tôi làm sao nở nặng tay khi đánh nhau với anh ấy bây giờ a~

Thâu Đêm Suốt Sáng cũng chọn vũ khí, là Trường Vĩ Roi. Còn Huyết Âm Roi thì truyền thừa lại cho Sứa Bảo Bảo.

Buồn cười nhất là phần thưởng của tôi. Bởi vì tôi không có đến trình diện nên hệ thống tùy cơ phân phối cho tôi một kiện kim khí. Tôi nhận lấy bưu phẩm của hệ thống gửi tới, mở ra xem. Cbn, chính là cái vòng tay mà tôi tha thiết muốn có, mặc dù nó chỉ có 400 ô thôi, chưa bằng cái 800 ô mà tôi gặp được lần đầu tiên khi mới tiến vào trò chơi. Nhưng thế này cũng đủ thỏa mãn rồi, tôi thật là vui vẻ.

Đến khi tôi nhìn thấy Diễm Thái Tử được tùy cơ phân phối một kiện kim khí pháp trường thì tôi cười không nổi nữa. Tên này đúng là âm hồn bất tán mà. Theo lời Tiêu Dao nói, tên kia biến mất một thời gian. Đúng vậy, là hoàn toàn biến mất không có dấu vết, không thể truy tìm. Cách lý giải duy nhất là tên kia đã rời khỏi đại lục Hồng Hoang. Địa phương duy nhất mà tên kia có thể đi chính là Thần giới. Nghĩa là thân phận sử giả của hắn không bị hủy. Đây chính là điều khiến tôi lo lắng.

Suy nghĩ nửa ngày, tôi vẫn nghĩ không ra phải làm thế nào để ngăn chặn việc Thần giới xâm lược Hồng Hoang. Thôi kệ, không nghĩ nữa, đi xem trận đấu thôi.

Bởi vì trận đấu giữa Thảo Hoa Mai và Thêu Đêm Suốt Sáng đã được Thú Thú tường thuật chi tiết ở ngoài đời cho tôi nghe, thế nên tôi trực tiếp mở trận đấu của Âm Ảnh ra xem.

Thiên Hạ Long Quý và Âm Ảnh đứng giữa một thí trường rộng mênh mông. Trận đấu còn chưa bắt đầu. Hai người đứng lẳng lẳng nhìn đối phương. Người dẫn chương trình ở một bên khoa môi múa mép: “Các bạn thân mến, trước mắt chúng ta đây chính là trận đấu quyết định hạng nhất và hạng nhì của vòng thi đấu. Hai đối thủ, một người là bang chủ của đệ nhất bang phái trong Hồng Hoang – Trâu Bò Bang, một người là tiền nhiệm bang chủ của Huyết Nhạn Các. Theo tin tức mà chúng tôi thu thập được, đẳng cấp của hai người chênh lệch chỉ nửa cấp, trang bị toàn thân của họ đều là hàng cực phẩm, kỹ thuật PK đều tuyệt đỉnh. Đến tột cùng, ai sẽ là người giành được chức quán quân và ẩm về tay kiện thần khí đây? Hãy để chúng ta mở rộng tầm mắt với trận long tranh hổ đấu này.”

Sau khi trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, hai người trong sân đồng thời động thủ. Thiên Hạ Long Quý vừa ra tay liền xử ngay chiêu Địa Ngục Cực Trảm. Âm Ảnh không hề né tránh mà đồng dạng xử tuyệt chiêu của mình là Liệt Phong Tam Tấu. Hai cổ năng lượng cực lớn va chạm với nhau giữa sân đấu tạo nên một cơn địa chấn. Sương mù tan đi, giữa sân đấu là một cái hố to. Khán đài rộ lên một trận vỗ tay tán thưởng. Không hổ là hai cao thủ mạnh nhất của Hồng Hoang, thực lực chẳng phải loại trung cho đẹp mắt mà thôi.

Một chiêu này không ai chiếm được tiện nghi. Âm Ảnh và Thiên Hạ Long Quý đều tránh được. Xa xa đứng cách nhau khoảng 1 ngàn mét. Âm Ảnh biết rõ Thiên Hạ Long Quý tiếp theo sẽ xử dụng chiêu Thời Gian Tĩnh Chi. Phạm vi công kích của chiêu này nằm trong khoảng 400m. Cho nên chỉ cần giữ khoảng cách với tên kia sẽ không trúng chiêu. Thế là Âm Ảnh liền nhàn hạ đứng tại chỗ hồi phục nguyên lực, không chủ động tấn công.

Thiên Hạ Long Quý thấy Âm Ảnh bất động liền âm thầm chuẩn bị Thời Gian Tĩnh Chi, sau đó xử chiêu nước rút của chiến sĩ, phóng tới gần đối thủ. Âm Ảnh tính toán khoảng cách, 800m, 600m... 500m... tay trái xuất ra một bả phi đao, loát ~ phóng vào đối thủ. Thiên Hạ Long Quý không ngờ tới chiêu này nên bị trúng đao. Mạn Đà La không phải là loại độc bình thường, Thiên Hạ Long Quý nhìn thấy bản thân trúng độc liền biến sắc mặt. Mặc dù máu của hắn nhiều hơn Âm Ảnh nhưng sau khi trải qua kinh nghiệm đau thương khi đối phó với tôi, hắn rất miễn cảm với độc được, thế là hắn phản nộ trừng mắt nhìn Âm Ảnh.

“Âm Ảnh, dùng độc không phải là việc làm của quân tử.”

Âm Ảnh nhún vai: – “Ta cũng không phải là chính nhân quân tử. Huống hồ, chiêu số Thời Gian Tĩnh Chi của Long bang chủ cũng không thể gọi là quang minh chính đại a~”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tôi Hò Đồ Rồi.

Tôi nghe Âm Ảnh nói chuyện mà nhìn không được muốn cười. Người này nha... bắt đầu có khẩu khí nói chuyện chọc ngang hông giống tôi rồi. Chẳng lẽ chính là gần mực thì đen sao!!?

Âm Ảnh nói xong trực tiếp lại phóng ra phi đao. Nhưng kỹ năng này mới luyện, hiện giờ còn ở trung cấp, lực sát thương không lớn, hoàn toàn dựa vào độc được mới có hiệu quả. Thiên Hạ Long Quý là cao thủ, ăn một lần thiệt thòi do ngạc nhiên thôi chứ không thể lại bị trúng đao lần thứ hai. Thiên Hạ Long Quý sử dụng đầu khí phòng ngự, lập tức hóa giải chiêu số này.

Haiz... kỹ năng còn chưa thuần thục a~ Âm Ảnh thở dài trong lòng. Với trình độ của Thiên Hạ Long Quý, nếu không đánh lén thì chắc không thành công rồi. Nghĩ đến đây, Âm Ảnh liền thả ra đầu khí, chuẩn bị cùng Thiên Hạ Long Quý đánh nhau sống chết. Hiện tại, lượng máu của Thiên Hạ Long Quý thấp hơn mình, nếu có thể duy trì thể cục này cho đến hết giờ, mình sẽ thắng.

Thiên Hạ Long Quý đương nhiên cũng nghĩ đến điểm này. Hắn tuyệt đối không để cho Âm Ảnh thực hiện gian kế. Chiêu số của Âm Ảnh phần lớn là động tác nước chảy mây trôi, hiệu quả thị giác đặc biệt tốt. Những chiêu số này đều là chiêu số bình thường nhưng không ai có thể thực hiện liền mạch như Âm Ảnh. Giống như tuyệt kỹ 72 dã yên của Âm Ảnh, một khi đối thủ bị đánh trúng sẽ lập tức bị dính trụ, không thể chạy thoát, trừ phi đầu khí của người đó mạnh hơn, có thể đánh bật Âm Ảnh. Ngay cả Thiên Hạ Long Quý cũng không chắc có thể đánh bật Âm Ảnh. Cho nên, hắn biết rõ liên kích của Âm Ảnh rất lợi hại, không nên lơ là.

Âm Ảnh vừa rồi xử Liệt Phong Tam Tấu hao phí rất nhiều nguyên lực, còn chưa hồi phục. Tuyệt kỹ 72 dã yên của mình phải đợi nguyên lực hồi đầy mới có thể dùng, hiện tại chỉ có thể sử dụng chiêu số bình thường để đánh nhau.

Tình huống của Thiên Hạ Long Quý không khác biệt lắm. Đại chiêu dùng để diệt BOSS vừa vào trận đã dùng đến. Bình thường có thuật sĩ giúp hồi phục nguyên lực nên không có gì. Nhưng hiện giờ đang ở giữa đấu trường, chỉ có một mình. Hắn chỉ có thể buồn bực cùng Âm Ảnh so chiêu số mà thôi.

Hai người đứng cách nhau một khoảng cách nhất định, toàn thân bao bọc trong một lớp hào quang, phía trên đầu họ bay lơ lửng một đao một kiếm. Từng đạo kiếm khí và đao khí phát ra công kích đối phương. Tôi đồ mồ hôi ~ đánh kiểu đầu khí như vậy, đoán chừng đánh xong thì 2 người cũng hết đứng lên luôn, thể lực tuyệt đối sẽ cạn kiệt.

Ám Ảnh rất cẩn thận đề phòng Thời Gian Tĩnh Chi của đối thủ, luôn duy trì khoảng cách ngoài 400m, liên tục chạy vòng quanh sân đấu. Thiên Hạ Long Quý rất là buồn bực, hấn không có tốc độ như Ám Ảnh, không thể kéo ngắn khoảng cách. Nếu cứ duy trì như vậy, khi hết giờ, tính toán lượng máu thì hấn nhất định sẽ thua. Lúc đó chỉ có nước mua khối đầu hũ về đập đầu chết cho xong.

Nghĩ đến đây, Thiên Hạ Long Quý nhìn vào bảng kỹ năng, cái ô nho nhỏ nằm bên trên. Có nên dùng hay không? Thành công không nói, lỡ mà thất bại thì... Thiên Hạ Long Quý do dự nhìn Ám Ảnh.

Thời gian từng giây trôi qua. Thiên Hạ Long Quý nhìn nguyên lực của bản thân càng lúc càng tiêu hao, quyết định dùng Thời Gian Khe Hờ. Thiên Hạ Long Quý hết lớn một tiếng, nguyên lực của hấn lập tức biến về số 0. Một tầng không gian màu xám xuất hiện trên đầu trường.

Ám Ảnh biết ngay không ổn, bởi vì hấn không thể chạy thoát tầng không gian màu xám này. Sau đó Ám Ảnh kinh hãi phát hiện, tất cả giá trị thuộc tính bắt đầu giảm xuống, ngay cả thân thể cũng suy yếu. Lại nhìn về Thiên Hạ Long Quý, giắt mình phát hiện tên kia cũng không khá hơn là mấy, đao trong tay đã rơi xuống đất. Ám Ảnh hiểu, đây là do lực lượng không đủ để cầm cây đao. Nói như vậy, chiêu số kia không phân biệt địch ta? Nếu là thật thì đây chính là cơ hội của mình...

Trên thực tế, Ám Ảnh đã đoán đúng. Chiêu Thời Gian Khe Hờ không phân biệt địch ta, một khi xử ra, trong phạm vi công kích, tất cả mọi người đều chịu ảnh hưởng của tác dụng đảo lưu (quay ngược), cho đến khi trở về trạng thái của lúc mới tiến vào trò chơi. Khi đó, ai có thuộc tính cao hơn, sẽ là người thắng cuộc.

Hai người trên sân đấu không hề nhúc nhích, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm đối phương. Sau 10s, bọn họ đều trở về trạng thái ở cấp 7-8. Ám Ảnh không thể cầm lên cây kiếm của mình, còn may trong túi có một cây đao găm không hạn chế cấp bậc nên đành chuyển qua dùng phi đao. Thiên Hạ Long Quý khá hơn một chút, bởi vì hấn có chuẩn bị 1 cây đại đao cấp 5 để ngừa vạn nhất. Cây đại đao so với đao găm của Ám Ảnh thì tốt hơn nhiều.

Trận đấu sau đó của họ thật là nhàm chán. Không ai muốn xem 2 tên chiến sĩ 7 cấp với toàn kỹ năng cơ bản nhất PK với nhau đâu a~ Tóm lại là sau 10 phút thì Thiên Hạ Long Quý đánh bại Ám Ảnh. Rất nhiều người thấy tiếc cho Ám Ảnh. Một người chuyên dùng trường kiếm lại phải dùng đao găm để thi đấu thì bất tiện đến mức nào. Nhưng dù sao thì Thiên Hạ Long Quý đã giành chiến thắng, trở thành quán quân của kỳ thi đấu.

“Ám Ảnh, ngươi là một đối thủ tốt. Lần sau chúng ta tìm một địa phương thông thoáng để đấu một hồi sinh tử đi.” – sau trận đấu, Thiên Hạ Long Quý thật lòng nói.

“Không thành vấn đề. Ta cũng biết đánh nhau trên sân đấu thì không có ý nghĩa, ngày nào đó đao thương chinh chiến một trận đi a~” – Ám Ảnh cười cười trả lời.

Tôi không thấy hứng thú nữa liền tắt màn hình.

Không nghĩ tới trận đấu của bọn họ cứ vậy mà xong rồi. Chẳng lẽ đây chính là điểm mấu chốt của Thiên Hạ Long Quý sao? Tên kia còn giấu điểm tuyệt chiêu nào không? Mặc dù hiện tại chúng tôi không phải là kẻ thù nhưng cũng không phải là bạn bè. Bạch Lang tộc và Yêu Hồ tộc là thiên địch (kẻ thù trời định), có lẽ một ngày nào đó sẽ phải đối đầu, tôi vẫn nên đề phòng từ bây giờ.

Tôi vừa xem xong trận thi đấu, Đồng Tịch đã xuất hiện trước mặt: – “Tri Chu, sao bây giờ mới về. Mau đến gặp Minh Vương a~ Ông ấy chờ đến nổi nóng rồi.”

“Được.” – tôi lập tức nhảy xuống giường đi theo Đồng Tịch, thắc mắc không biết Minh Vương sẽ giao nhiệm vụ gì cho tôi? Hi vọng không quá khó khăn.

Đi vào thư phòng của Minh Vương, ngoại trừ Minh Vương và Tiểu Thiên, tôi nhìn thấy thêm một người nữa.

Người này có vóc dáng thon dài, mặc một bộ trang phục màu xanh nhạt có đường chỉ thêu ánh bạc rất đẹp, vừa nhìn liền biết không phải vật phẩm bình thường. Mái tóc vàng của người đó dùng một sợi găm màu xanh nhạt để cột lại rất sơ sài, cả suối tóc chảy dài xuống tận mặt đất.

Người này phi thường xinh đẹp. Tôi biết anh ta là đàn ông nhưng vẫn không nhận được mà trầm trồ. Anh ta không có vẻ lạnh như băng của Yêu Hồ tộc, cũng không có sát khí lẫn ngạo khí của U Minh giới, chỉ có vẻ mặt lạnh nhạt và ánh mắt tinh khiết.

Đồ mờ hôi ~ tôi lại có thể dùng từ “tinh khiết” ở cái nơi loạn thất bát tao này sao cả!?! Đúng là không thể tưởng tượng nổi. Chẳng lẽ đây chính là loại người trong truyền thuyết “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” hay sao?

“Tri Chu, nhiệm vụ lần này rất đơn giản.” – Minh Vương chỉ vào người kia – “Mau đến làm quen. Đây là ngoại sứ tuần tra sử*, con trai của tiền nhiệm Minh Vương, tên tục là Hằng.”

(**sứ giả liên lạc với nước ngoài, hay còn gọi là bộ trưởng bộ ngoại giao)

“Hằng?” – tên nghe kỳ cục quá, tôi hiếu kỳ đi qua nhìn. Người kia nở nụ cười với tôi... choáng luôn, tôi bị điện giật rồi.

“Nhiệm vụ lần này của ngươi là mang Hằng đi vào Hồng Hoang, nghĩ biện pháp cho hấn trà trộn vào hoàng cung của Thực Nguyệt tộc. Vậy là nhiệm vụ của ngươi hoàn thành. Phần thưởng của ngươi nằm trên người Hằng, hấn đến lúc đó sẽ ban cho ngươi.” – Minh Vương nói xong liền đưa cho tôi một cuốn trục.

Tôi mở ra đọc.

> Trà trộn Thực Nguyệt tộc (nhiệm vụ chính tuyến): sau khi đem thư của La Phong đến cho Minh Vương, người sẽ cắt cử một quan viên của U Minh giới đi theo bạn, bạn phải nghĩ được biện pháp để đưa người này vào hoàng cung của Thực Nguyệt tộc. Nếu làm được, nhiệm vụ thành công. Nếu không, nhiệm vụ thất bại.

> Thời hạn: một tháng.

> Trừng phạt: không có, nhưng sẽ mất đi cơ hội để tiếp tục.

> Thưởng: kỹ năng sinh hoạt tăng 1 cấp.

Nhiệm vụ này thoạt nhìn không quá khó. Nhưng làm cách nào để trà trộn vào hoàng cung của Thực Nguyệt Thành thì còn phải đợi tôi nghĩ biện pháp.

Tôi cất quyển trục, nhìn Minh Vương hỏi: – “Điện hạ, tôi có thể đi rồi sao?”

“Có thể. Hằng biết truyền tống trận ở đâu. Ngươi đi theo hắn.” – Minh Vương lập tức đuổi khách.

Tôi, Đồng Tịch và Hằng liền đi ra ngoài.

“Hằng, ngươi là con trai của tiền nhiệm Minh Vương sao? Ta ở đây hơn 1 ngàn năm rồi mà sao đến bây giờ cũng chưa nghe ai nói qua?” – vừa ra khỏi U Minh điện, Đồng Tịch không nhịn được hỏi ngay.

Hằng cười ôn hòa, từ tốn trả lời: – “Đồng Tịch đại nhân, từ 1500 năm trước, phụ thân của ta qua đời, ta vẫn ở địa phương xa xôi của U Minh giới giữ chức tuần tra sử, cho nên đại nhân không biết đến ta.”

“Khoan đã, Minh Vương cũng sẽ chết sao?” – tôi hiếu kỳ hỏi xen vào. U Minh giới đều là quý. Người chết biến thành quý. Kia quý chết sẽ biến thành cái gì?

“Quý đương nhiên cũng có thể chết.” – người trả lời không phải Hằng mà là Đồng Tịch – “Chỉ cần dùng máu của thánh thú trộn với nước suối của Thần giới, mặc kệ là quý lợi hại đến cỡ nào cũng đều hồn phi phách tán, vĩnh viễn biến mất.”

“Anh không phải nói cho tôi biết có một tên trâu bò nào đó lấy được máu của thánh thú, sau đó lên tới Thần giới lấy nước suối, sau đó trở về U Minh giới dội chết Minh Vương chứ? Việc này quá không bình thường rồi.” – tôi nói xong, liền quay đầu nhìn Hằng, chờ nghe giải thích.

Hằng nghĩ nghĩ: – “Sự tình rất phức tạp. Nhưng cùng với lời ngươi vừa nói thì không sai biệt. Tình huống cụ thể thế nào ta không rõ ràng cho lắm. Bởi vì thời điểm phụ thân bị hại, ta không có mặt ở U Minh điện. Những điều này là do Minh Vương hiện thời nói lại cho ta biết. Điện hạ khi đó là Vãng Lệnh Sử. Thời điểm phụ thân lâm nạn cũng chỉ có điện hạ ở bên cạnh. Tên hại chết phụ thân cũng là do điện hạ chính tay giết chết.”

Hằng trả lời rất bình tĩnh, giống như sự việc không hề liên quan đến hắn.

Tôi và Đồng Tịch hai mặt nhìn nhau. Tình hình này sao cứ giống như chuyện tranh đoạt quyền lực nên Minh Vương hiện tại đã thiết kế một âm mưu, nhờ người lấy máu thánh thú và nước thần, sau đó hại chết tiền nhiệm Minh Vương, ngay cả kẻ làm thuê cũng bị giết người diệt khẩu. Cái loại mưu đồ này trên phim truyền hình chiếu đầy ra, nhưng hiện giờ tôi đang ở U Minh giới, tôi không dám nói hươu nói vượn.

Nghĩ đến đây, tôi mở miệng hỏi: – “Hằng, anh là con trai của Minh Vương tiền nhiệm, vì sao anh không phải là người kế thừa vương vị? Đồng Tịch, anh nói phải không?”

Đồng Tịch gật đầu: – “Đúng vậy, cha truyền con nối là điều rất bình thường. Yêu Hồ tộc của chúng ta chính là như vậy.”

Hằng lắc đầu: – “Ta lúc đó còn nhỏ, căn bản không đủ tư cách làm Minh Vương. Vì vậy U Minh giới đại thần mới mở một kỳ hội nghị công khai để chọn ra Minh Vương mới. Cuối cùng mọi người nhất trí ủng hộ cho người hiện tại ngồi vào vị trí của Minh Vương.”

Tôi cảm thấy đây đích thị là một hồi lật đổ quyền hành... vụng trộm nhìn Hằng, vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt không chút biểu cảm. Chẳng lẽ người này chưa từng nghi ngờ? Được rồi, không phải chuyện của mình, ngay cả người trong cuộc còn không quan tâm thì tôi tò mò làm quái gì!?

Một lúc sau, chúng tôi đi đến một cái huyết trì. Ba người bịch nhảy vào. Lúc bò từ trong huyết trì ra, tôi phát hiện mình đang ở Hắc Thủy đầm lầy.

“Thông đạo giữa U Minh giới và Hồng Hoang chỉ có một cái thôi sao?” – tôi phàn nàn, nơi này cách thành thị quá xa rồi.

“Đúng vậy.” – Đồng Tịch sửa sang lại trang phục, dầm dề vượt Hồn Ngọc, đắc chí nói – “Hắc hắc... không cần chết cứng trong cây cung của ngươi nữa. Cảm giác thật tốt.”

Hằng ưu nhã kéo kéo áo choàng, nói với tôi: – “Ngươi có vãng sinh lệnh, bất cứ chỗ nào cũng có thể đi vào U Minh giới, từ U Minh giới cũng có thể tùy ý trở về. Nhưng ta thì chỉ có thể đi vào và đi ra ở đây. Thật xin lỗi đã liên lụy đến ngươi.”

“Không sao... không sao... tôi chỉ nói vậy thôi, thật ra cũng không phiền toái gì.” – tôi khoát tay nói. Đồ mờ mờ ~ sao có người hoàn mỹ đến vậy a. Tính cách ôn hòa, tướng mạo tuấn mỹ, cử chỉ ưu nhã, hành vi lễ độ. Trong hiện thực cũng tìm không ra, bình thường toàn gặp đám biến thái vô sỉ, đột

nhiền mọc ra một người hoàn mỹ như này, đúng là không quen nha~

“Đồng Tịch có Hồn Ngọc để bảo trì hình thể, còn anh...” – tôi nghi ngờ nhìn Hằng.

Hằng cười cười, chỉ vào bảo thạch khảm ngay giữa trán: – “Ta có cái này.”

“Cái này... chính là Tụ Hồn Thủy Tinh sao?” – Đồng Tịch lấp bắp hỏi.

Hằng gật đầu: – “Ta từ lúc mới sinh đã có nó. Cho nên Minh Vương mới phái ta đi tới Hồng Hoang. Có Tụ Hồn Thủy Tinh, ta không khác gì nhân loại bình thường.”

“Sinh ra đã có? Chẳng lẽ ngươi là...” – Đồng Tịch cả lăm luôn rồi.

Hằng mỉm cười: – “Đồng Tịch đại nhân, ngươi đoán không sai. Ta là trời sinh thần thể.”

“...” – Đồng Tịch câm nín.

Tôi nhìn qua nhìn lại giữa hai người, hoàn toàn hồ đồ: – “Làm ơn có thể nói cho tôi biết đến tột cùng là hai người vừa nói cái gì không? Tôi nghe không hiểu.”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Vân Trùng Vô Dịch

Đồng Tịch lúc đầu cảm thán nói: – “Sao ngươi cái gì cũng không biết thế. Tụ Hồn Thủy Tinh không phải là thủy tinh mà là một loại trùng, gọi là Vân Trùng. Loại này rất quý hiếm. Nó là quý trùng, không có hình thể, lúc sơ sinh liền bám lên trán của một phôi thai, giống như ký sinh trùng vậy, chuyên hấp thụ quý lực để sống. Ngươi đừng nhìn nó nhỏ như vậy mà coi thường nha. Kỳ thật xúc tu của nó đã xâm nhập đến não bộ của Hằng rồi, hiện giờ cùng Hằng đồng sinh cộng tử.”

“Má ơi... ký sinh trùng? Vậy không phải rất nguy hiểm sao?” – tôi sợ hãi kêu lên.

Hằng lắc đầu, cướp ngang lời của Đồng Tịch: – “Không hề nguy hiểm, ngược lại rất hữu ích. Vân Trùng sau khi trưởng thành sẽ không hấp thụ quý lực của ta nữa mà đi hấp thụ quý lực ở bên ngoài. Nó rất ham ăn, lần nào cũng hút rất nhiều, ăn không tiêu sẽ đổ hết phần thừa cho ta. Nói thực, nó ăn quý lực còn không nhiều bằng ta. Hơn nữa, Vân Trùng có thể tinh lọc quý lực, cho nên trên người ta không có tử khí, có thể đi lại trên nhân gian như người bình thường.”

Oa~ quá lợi hại. Tôi biết ở U Minh giới thì quý lực tương đương với nguyên lực của người phàm. Nói như vậy, mỗi ngày anh ta đều hấp thụ quý lực... thế thì thực lực của anh ta... không phải sẽ rất biến thái hay sao?

Tôi quay đầu hỏi: – “Hằng, anh rất lợi hại à?”

“Cũng tạm tạm.” – Hằng khiêm tốn trả lời – “So với Minh Vương thì khá hơn một chút.”

Bịch ~ tôi té. Nhìn gương mặt ngây thơ vô số tội của anh ta, tôi cảm thấy mình cần phải đánh giá lại nhân phẩm của người này.

Đồng Tịch dường như không ngạc nhiên lắm, rất thoải mái quàng vai Hằng nói chuyện phiếm: – “Hằng còn quên nhắc tới một điểm quan trọng nữa. Vân Trùng không bao giờ ngủ, cảm xúc của nó rất linh mãnh. Nếu có chuyện nguy hiểm, Hằng có thể thông qua nó mà biết ngay lập tức. Bởi vì bọn họ là đồng sinh cộng tử. Nếu Hằng chết, nó cũng ngủm củ tỏi. Cho nên nó dùng quý lực của bản thân để tạo ra một cái hộ thuẫn cấp cao nhất ở U Minh giới là Hư Vô Thuần, thời thời khắc khắc bảo vệ lấy Hằng. Cho nên...” – Đồng Tịch nói đến đây lại vỗ vai Hằng – “... người này hiện tại lợi hại hơn Minh Vương rất nhiều, chứ không phải chỉ có một chút thôi đâu. Nếu không đã không bảo hấn là người trời sinh thần thể. Nhờ có Vân Trùng, hấn có thể nhanh chóng đạt tới thực lực của Thần.”

Ưc ~ tôi choáng luôn. Không thể nhìn thấu anh chàng này rồi. Rõ ràng anh ta có năng lực để tiêu diệt Minh Vương nhưng vì sao đến giờ vẫn chưa hành động. Dù sao anh ta mới chính là vương tử thật sự. Haiz... nghĩ không ra thì thôi không nghĩ nữa.

Lúc này người dẫn đường của hoàng tuyến cũng vừa xuất hiện, nhìn thấy chúng tôi liền cung kính hành lễ: – “Ty chúc bái kiến 3 vị đại nhân.”

“Gần đây tình hình thế nào rồi?” – Đồng Tịch giờ giọng đại nhân hỏi.

“Hồi bẩm đại nhân... gần đây chỉ có vị đại nhân này...” – vừa nói vừa chỉ tay vào tôi – “... và một nhân loại tới đây mà thôi.”

“Ừ, tên kia là gian tế của Thần giới. Có vẻ Thần giới bắt đầu không an phận rồi. Từ hôm nay trở đi, ngoại trừ 3 người chúng ta, người tốt nhất không cho

phép bất kỳ ai thông qua cánh cửa này để đến U Minh giới.” – Đồng Tịch nói chuyện rất có tính uy hiếp.

“Vâng đại nhân.” – người dẫn đường của hoàng tuyền liên tục gật đầu – “Ty chức sẽ không cho bất kỳ ai đi vào.”

“Tri Chu, chúng ta hiện tại phải đi Thực Nguyệt Thành sao?”

“Đợi một chút. Tôi cần nhắn tin.”

Tôi gọi cho Âm Ảnh, muốn đưa cho anh ấy cây Tu La Kiếm trước khi đi làm chuyện của mình.

>> Hệ thống: người chơi hiện giờ không online hoặc đã đóng chức năng nhận tin, tạm thời không thể liên lạc.

Đồ mờ mờ ~ Âm Ảnh không online? Anh ấy chạy đi đâu rồi?

Không còn cách nào khác, tôi phải gọi cho Đồi Trắng Thay Đen: – “Đại ca móc túi, Âm Ảnh đi đâu rồi? Có ở cùng với mọi người không?”

“Con bà nó!” – Đồi Trắng Thay Đen chửi một tiếng – “Cô biến tịt đi đâu mất, vừa xuất hiện liền hỏi Âm Ảnh. Đúng là đồ thấy sắc quên bạn, ngay cả một câu hỏi thăm chúng tôi cũng không nói.”

Đồ mờ mờ ~

“Đâu có đâu mà. Tôi tìm Âm Ảnh vì công việc thôi. Đúng rồi, lần này tôi mang về dao găm linh khí. Một hồi gặp nhau ở Thực Nguyệt Thành, tôi sẽ giao cho mọi người.”

“Dao găm linh khí? Chẳng lẽ chính là Lưỡi Dao Đồ Long vừa xuất hiện trên btx hả?” – Đồi Trắng Thay Đen hân hoan hô lên.

Thế là trong bộ đàm của tôi vang lên một trận ầm ĩ, sau đó tôi nghe thấy tiếng của Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó: – “Lão đại, cô nói cái dao găm đó là cho chúng tôi thật hả?”

“Đúng vậy.” – tôi vừa nói vừa cười trong lòng. Tưởng tượng không biết bọn họ sẽ phân chia như thế nào đây. Trang bị cấp linh khí trở lên đều có hồn phách, một khi nhận chủ sẽ trung thành với duy nhất người đó mà thôi. Nếu vật phẩm rơi vào tay người khác sẽ không phát huy toàn bộ công lực, cho nên luân phiên sử dụng là không phải cách.

“Vậy... cô định cho ai a~” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó vừa nói vừa nuốt nước miếng.

“Chuyện này à... mọi người bốc thăm tự quyết định là tốt rồi.”

Tôi vừa nói xong liền nghe rầm rầm, đoán chừng bên kia đã té ngã nguyên một đám.

Sau đó là tiếng nói của Tuyệt Mệnh: – “Nhện, chuyện này tính sau đi. Hiện tại Thập Tự Thiết Tường Vi đang truy lùng cô khắp nơi. Thâu Đêm Suốt Sáng vẫn còn treo giải thưởng ở Dong Bình Đoàn. Rất nhiều cao thủ đã tiếp nhận nhiệm vụ này. Không cần biết cô xuất hiện ở thành thị nào, đều sẽ bị đuổi giết.”

“Xời ơi, đuổi giết thì đuổi giết, quan trọng là họ có thể làm gì được tôi hay không?” – tôi rất kiêu ngạo trả lời. Thân phận của tôi hiện giờ khác trước rồi nha. Hiện giờ có đến 2 siêu cấp bảo tiêu ở bên cạnh. Tôi sợ gì ai chứ!!!!

“Haiz... vậy tùy cô. Bọn tôi đến Trích Tinh Lâu đặt bàn. Cô đến thì tìm bọn tôi.”

“Được.” – tôi tắt máy, xong lập tức liên hệ với Lam Khải Y – “Tiểu Lam Lam, đến, tôi có chuyện muốn nhờ vả.”

Yên tĩnh một chốc, kế tiếp tôi nghe tiếng của Tiểu Lược: – “Sâu, bà không cần dùng cái giọng buồn nôn đó để nói chuyện với người khác. Thiệt là nổi da gà da vịt. Nói, bà muốn nhờ Khải Y chuyện gì? Tôi có thể thay mặt đồng ý.”

Ngay lúc đó, tôi nghe tiếng Lam Khải Y thăm thiết hét lên: – “Không được a~ Ai biết bà muốn anh làm chuyện biến thái gì chứ?”

“Anh lẩn qua một bên!” – đây là tiếng của Tiểu Lược.

Tôi lau mồ hôi: – “Tiểu Lược, bà để tui nói chuyện với Khải Y. Tui có chuyện quan trọng muốn hỏi.”

Loạt xoạt ~ Rốt cuộc nghe được tiếng của Lam Khải Y: – “Sâu, tìm tôi có chuyện gì?”

“Anh có biết có cách nào lấy được chức quan trọng vương cung của Thực Nguyệt Thành không?”

“Đơn giản lắm a~ Chỉ cần là bang hội có số thành viên trên 3 vạn thì có thể đề cử quan viên vào hoàng cung. Chúng tôi vừa vạn có 3 vạn thành viên, có thể lấy được 3 chức quan. Nhưng hiện giờ chỉ cần dùng 1 cái để lấy phúc lợi cho việc buôn bán. Nếu bạn muốn thì tôi có thể cho bạn 1 chỗ nhưng... hắc hắc... Sâu, bạn phải gia nhập bang hội trước.” – Lam Khải Y cười gian trá.

“Không phải tôi. Là một người bạn của tôi muốn vào hoàng cung. Nhờ anh sắp xếp trước một chút. Tôi lập tức sẽ tới Thực Nguyệt Thành.”

“Bạn bè? Là nam hay nữ?”

“Nữ, còn là siêu cấp mỹ nữ.” – tôi cố ý nói.

“Nếu là mỹ nữ thì không thành vấn đề. Tôi lập tức đi sắp xếp. Aaaaaa...”

Tôi nghe tiếng Lam Khải Y hét thảm thiết liên tục mấy truyền tin. Há há... chắc chắn tên kia đang chịu đựng âm chiêu của Tiểu Lược rồi.

Ba người chúng tôi rất nhanh đã tới Thực Nguyệt Thành.

Trên đường đi không gặp người của Thập Tự Thiết Tường Vi, ngược lại, sắc đẹp của Hằng đã quyến rũ nguyên một đoàn fan hâm mộ đi theo sau. Tức cười là đám người này lại nhìn tôi với ánh mắt oán hận ngút trời. Lạy hồn, bộ các người không nhìn ra anh ta là NPC hả?

“Nhện ~ mau tới, đưa dao găm cho xem chút đi.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó vừa thấy tôi liền không đợi nổi mà xông lên đòi quà.

Tôi nghiêng người tránh, lạng người đi tới trước mặt Đồi Trắng Thay Đen: – “Là nó đây. Mọi người tự quyết định phân chia thế nào đi. Tốt rồi, đến, để tôi giới thiệu. Đây là Đồng Tịch, tùy tùng của tôi. Còn đây là Hằng, bằng hữu của tôi, muốn tới Thực Nguyệt Thành để làm việc.”

Ngũ tặc cổ quái nhìn Hằng, lại nhìn Đồng Tịch, xong quay sang nhìn tôi: – “Nhện, bọn tôi đều nghĩ cô đi làm chuyện quan trọng, không ngờ cô lại đi quyến rũ nam nhân khác sau lưng Âm Ảnh. Trách không được lúc này cô phải dò hỏi xem Âm Ảnh có ở đây hay không, thì ra là sợ bị phát hiện a~”

Tôi nháy mắt, Đồng Tịch lập tức hiểu ý, nắm cổ Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó ném bay ra khỏi cửa sổ.

“Dao găm thì chỉ có 1 nhưng cái này thì mỗi người đều có phần.” – tôi móc 5 cây Chur Cát Liên Phát Nổ bỏ lên bàn, ngũ tặc lần lượt cầm lên xem.

“Á đù... món đồ chơi này đúng là trâu bò. Có thể gọi nó là súng máy cũng được luôn.” – Đồi Trắng Thay Đen tán thưởng nói. Những người còn lại đều hớn hờ ra mặt. Há há, xem ra lễ vật của tôi đã mua chuộc được lòng người nha.

“Được rồi. Lễ vật đã trao tận tay. Bây giờ tôi phải đi làm chút chuyện.” – tôi nói xong liền vội vã xoay người muốn đi.

“Nhện, không cần bọn tôi đi chung sao? Hiện giờ cô đi ra ngoài rất nguy hiểm.”

“Không cần. Có 2 người họ là đủ rồi.” – tôi chỉ vào Đồng Tịch và Hằng – “Họ là boss cấp cao đó.”

Lúc này, Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó hấp tấp chạy vào từ bên ngoài (sau khi bị ném ra): – “Không xong rồi. Dưới lầu lâu đài là người của Thập Tự Thiết Tường Vi, có lẽ hơn trăm mạng. Chúng ta không thoát nổi đâu.”

Đồi Trắng Thay Đen nhíu mày, đem cây nỏ còn lại cho Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó, nói: – “Trụ Tù, cầm lấy súng, chuẩn bị phá vòng vây.”

“Súng?” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó ngơ ngác cầm lấy, sau đó la lên – “Móa, đồ vật trâu bò này lấy ở đâu ra vậy? Nhện, không phải cô làm ra đó chứ?”

“Nói nhảm, không phải tôi thì còn có ai?” – tôi vừa nói vừa vờn cổ ra nhìn xuống đường.

Quả thật không sai, bên dưới đứng đầy người, dám chừng có đến 200 mạng. Bọn họ đứng theo đội hình, đem toàn bộ lầu lâu bao kín không có lỗ hở luôn. Tôi, Đồng Tịch và ngũ tặc có thể ngự không phi hành thoát khỏi đây. Nhưng Hằng thì làm sao bây giờ? Cũng không thể bỏ anh ta ở lại,

Tôi quay đầu nhìn Đồng Tịch hỏi ý kiến: – “Làm sao bây giờ?”

Đồng Tịch bĩu môi liếc mắt: – “Chẳng phải chỉ có 200 người thôi sao. Ta và Hằng tiêu diệt bọn họ là được.”

“Không cần.” – Hằng mở miệng – “Một mình ta là được rồi. Các người là người của Yêu Hồ tộc, không nên động thủ ở chỗ này.”

Hằng nói xong, không chờ ý kiến của tôi, thoát một phát đã nhảy khỏi cửa sổ. À không, phải nói là anh ta bay xuống. Bạn đã từng xem cảnh tiên nữ hạ phàm chưa? Chính là cảnh tượng bay bổng tuyệt đẹp đó.

Hằng đáp xuống mặt đất, không đánh ngay mà rất lịch sự mở miệng nói: – “Các vị, ta không muốn tổn thương ai. Các vị có thể vui lòng cho phép ta và bằng hữu rời khỏi đây không?”

Thập Tự Thiết Tường Vi đa phần là nữ giới, ừm, hơn nữa đa phần là đám nữ giới có khuynh hướng ngược cuồng. Nhìn thấy một vị soái ca trước mặt, cả đám đều hai mắt tỏa sáng. Một cô nàng trông giống thủ lĩnh lên tiếng bốn cọt Hằng: – “Không thành vấn đề. Nhưng mà anh phải đi theo bọn em mới được.”

Cả đám nghe xong đều cười khanh khách để phụ họa.

“Nói vậy nghĩa là không cho chúng ta đi?” – Hằng vẫn bình tĩnh hỏi.

“Hừ... nữ vương muốn bắt người nào, không có khả năng buông tha. Huống chi còn có anh đẹp trai đây nữa... bọn em sao có thể để người chạy thoát chứ. Các chị em, xông lên.”

Lập tức có hơn 20 người xuất thủ, tấn công về phía Hằng.

Tôi nhìn cảnh ấy mà cảm thán trong lòng. Mặc dù Thập Tự Thiết Tường Vi đều là bọn biến thái, nhưng phải công nhận là họ rèn luyện kỹ năng chiến đấu rất bài bản. Cứ nhìn tình hình trước mắt liền biết bọn họ nhất định tốn rất nhiều thời gian huấn luyện. Không hổ là bát đại bang phái của Hồng Hoang.

Hằng làm như không nhìn thấy 20 người kia. Áo choàng chỉ khẽ bay lên, một tầng ánh sáng màu vàng nhạt xuất hiện bao bọc xung quanh người. Khi 20 người kia đánh tới, chưa kịp chạm vào váy áo đã bị bắn dội ngược trở ra.

Hai tay Hằng hơi động đậy, quang ánh sáng chia tách thành những chấm sáng nhỏ, mập mờ lung linh rồi sáng tỏ thành những con bọ cánh cứng đủ màu sắc, bay múa trên không trung phát ra tiếng ong ong của cánh vỗ.

“Đó là Vân Trùng” – Đồng Tịch đứng ở một bên giải thích – “Vừa rồi là Hư Vô Thuẫn. Hiện tại là chiêu Vọng Tường. Không ngờ Hằng và Vân Trùng đã hợp thành nhất thể, đã dung hợp chiêu số với Vân Trùng. Thật là lợi hại!”

“Thật à?” – tôi tò mò nhìn đám sâu huyền hóa kia.

“Ta cảnh cáo lần cuối. Nếu các vị còn không chịu nhường đường, ta sẽ động thủ.” – Hằng nghiêm túc nói.

“Hừ...” – nữ thủ lĩnh cười lạnh, vung tay lên, 200 người vây lấy Hằng.

Hằng lập tức thả ra chiêu số: – “Thực hồn ngàn trùng trận.”

Theo tiếng nói vừa phát, tất cả phi trùng như những viên đạn nhỏ bay vọt vào đám người Thập Tự Thiết Tường Vi.

Khoảng cách gần như vậy. Tốc độ nhanh như vậy. Bọn họ muốn tránh khỏi pháp trận chằng chịt của đám côn trùng là điều không tưởng. Cho nên mỗi người trong bọn họ đều bị ít nhất vài con côn trùng chui vào cơ thể.

Chuyện chỉ xảy ra trong 1 cái chớp mắt, 200 đạo ánh sáng đồng thời bay lên. Đường phố liền trống trơn, chỉ có vài món trang bị lăn lông lốc dưới đất, chứng tỏ nơi này vừa xảy ra một hồi chiến đấu.

“Cái đám quỷ ảo côn trùng kia có đặc tính hút linh hồn. Sau khi chui vào thân thể, không đến 1s liền có thể giết chết linh hồn của người đó.” – Đồng Tịch lái nhai – “Nếu là người không tu luyện tinh thần lực, rất khó phòng bị đám côn trùng này. Chiêu này sử dụng tốt nhất trên đám chiến sĩ. Đám người vừa rồi không có lấy một người tu luyện Ma Pháp, cho nên thoáng một cái liền chết hết.”

Tôi ngo ngắc gật đầu, chính xác mà nói, tôi bị sát chiêu của Hằng làm cho choáng váng đầu óc.

“Thập Tự Thiết Tường Vi sẽ không làm chuyện đại đột nữa đâu. Mọi người về Yêu Hồ tộc trước đi, tôi làm xong việc sẽ hội tụ với mọi người.” – tôi nói với ngũ tặc.

Ngũ tặc gật đầu, sau đó chúng tôi mỗi người mỗi ngả.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Càn Quấy

Ba người chúng tôi đi tới Bạo Phong Quân Đoàn thì thấy Lam Khải Y đã sớm chờ ở cửa. Nhìn thấy chúng tôi, hắn khẩn trương nhìn quanh bốn phía, lúi tuột chúng tôi vào nhà, sau đó đóng cửa lại, lo lắng hỏi.

“Sâu, nghe nói vừa rồi bạn đánh nhau với Thập Tự Thiết Tường Vi trên đường phố?”

“Tin tức của anh đúng nhanh nha~” – tôi cười cười nói.

“Này, bạn sao có thể tinh bơ như vậy chứ? Chẳng lẽ không sợ bọn họ tìm bạn gây phiền toái sao?” – Lam Khải Y khẩn trương hỏi.

Tôi buồn cười nhìn hắn. Đúng là hoảng đê chưa lo, thái giám đã vội. Lại nói, Thập Tự Thiết Tường Vi không đối đầu với bang hội của hắn. Nhìn hắn sốt ruột cho tôi, thì ra cũng là người có nghĩa khí, trong lòng tôi tăng thêm vài phần hảo cảm giành cho hắn.

“Không sao. Bọn họ không làm gì được tôi đâu. Tôi đang vội, cần phải làm cho xong chuyện lúc này đã nói với anh.”

“Bạn đã nhờ vả thì tôi đâu có dám trễ nãi.” – Lam Khải Y nghiêm túc nói – “Nhưng mỹ nữ mà bạn nói ở đâu? Sao tôi không thấy?”

Tôi che miệng cười trộm, chỉ vào Hằng – “Không phải đây sao?”

Lam Khải Y té khỏi ghế, run rẩy nhìn tôi: – “Sâu... bạn... bạn dám đùa bốn tôi!!!!”

Tôi nhún vai: – “Đùa chút xíu thôi à, không quá đáng chứ nhỉ? Ai biểu anh tin làm chi. Thôi được rồi, đừng giả bộ nữa. Mau giúp làm thủ tục đi.”

Thật ra, tôi đang rất vội. Bởi vì tôi vẫn không rõ, NPC có thể giả nhập bang hội hay không.

“Bạn... bạn trêu chọc tôi mà còn nói ngang như vậy hả?” – Lam Khải Y tức giận nói lớn.

“Này, anh hét lớn tiếng thì giới lắm à...” – tôi ngoáy lỗ tai, một bộ vô si – “Anh tốt nhất nên giúp tôi nhanh lên. Bằng không, tôi sẽ nói với Tiểu Lược là anh ở sau lưng đùa giỡn con gái nhà lành, bị người ta đánh cho bầm mắt. Đường nhiên, vụ bầm mắt này sẽ do tùy tùng của tôi thực hiện.”

Tôi nói xong Đồng Tịch rất biết phối hợp mà bẻ tay bẻ chân ra về lên gân cốt chuẩn bị.

“Bạn... vô si.” – Lam Khải Y không thể làm gì khác hơn là khuất phục dưới âm uy của tôi.

Có lẽ vì chưa có tiền lệ này trước đây nên hệ thống vậy mà thông qua. Thế là Hằng thành công gia nhập Phong Bạo Quân Đoàn.

“Giờ thì tiến cử Hằng vào hoàng cung đi.” – tôi hồi thúc, thật sự thì tôi có rất nhiều việc phải hoàn thành, không có thời gian ở đây để câu giờ.

“Có thất cổ thì cũng phải cho người ta thử với chứ.” – Lam Khải Y kháng nghị, nhưng hai tay không hề rảnh rỗi, lập tức mở bảng điều khiển, đề cử Hằng vào làm quan viên.

“Xong rồi đó.” – Lam Khải Y đóng cửa sổ – “Trên bảng ghi chép của quan viên đã có viết tên anh ta. Hiện giờ chỉ cần đi tới chỗ quản sự để nhận thẻ bài là được. Chúc vụ đến lúc đó có thể tự chọn.”

“Chúng ta mau đi hoàng cung.”

Lam Khải Y ngăn tôi lại: – “Sâu, tình hình sợ là không an toàn. Có lẽ khắp nơi đều là người của Thập Tự Thiết Tường Vi. Đợi một chút cũng không muộn a~”

Đúng lúc này, cửa lớn của bang hội mở ra, một thám tử hấp tấp chạy vào báo cáo: – “Lão đại, Thập Tự Thiết Tường Vi đã tập kết đến Thực Nguyệt Thành, ước chừng có trên 1500 người. Đem toàn bộ tổng đàn của chúng ta bao vây cả rồi. Ngay cả những cửa hàng của chúng ta cũng bị bao vây. Không biết họ có ý đồ gì.”

Lam Khải Y nghe xong thì nhủ mảy. Phong Bạo Quân Đoàn trước giờ chỉ lo chuyện buôn bán. Mặc dù bọn họ có thành thị riêng nhưng vì sản nghiệp ở Thực Nguyệt Thành rất nhiều nên tổng bộ đến giờ vẫn chưa di dời. Thành viên của Phong Bạo Quân Đoàn phần lớn là người chơi chức nghiệp, sức chiến đấu thấp, số người có vũ trang cũng chỉ xấp xỉ 4 ngàn người mà thôi. So với đại bang chuyên đánh đấm như Thập Tự Thiết Tường Vi đúng là thua xa. Người ta đem tới một đại đội liền có gần 1500 thành viên chiến đấu. Ân ý đe dọa rõ ràng, không hợp tác hả, đánh.

Tôi không muốn liên lụy tới ai, liếc nhìn Hằng và Đồng Tịch, rồi nói: – “Không cần lo. Ở đây là thành thị. Cho dù có đánh nhau, cận vệ hoàng cung sẽ xuất hiện rất nhanh. Bọn họ chắc chắn không dám xằng bậy đâu. Tôi không có việc gì, anh cứ yên tâm. Đồng Tịch, Hằng, chúng ta đi.”

Lam Khải Y lại đưa tay ngăn tôi: – “Tôi sao có thể trơ mắt nhìn bạn đi chịu chết. Cho dù bạn có lợi hại cũng không thể một mình chống mafia được. Phong Bạo Quân Đoàn không phải là siêu cấp bang hội, nhưng chúng tôi vẫn có nghĩa khí. Bạn chờ một chút, tôi đi triệu tập đội ngũ, sẽ hộ tống bạn tới hoàng cung an toàn.”

Tôi cười khò: – “Lam Khải Y, tôi biết anh có nghĩa khí nhưng chuyện này không đáng để anh kết thù chuốc oán với Thập Tự Thiết Tường Vi. Huống hồ, thực lực của Hằng rất mạnh, 1500 người là cái thá gì. Hằng dùng 2 chiêu liền giải quyết gọn. Đúng không Hằng?”

Hằng nghiêng đầu, rất thực tình mà trả lời: – “Theo lý thuyết mà nói, ta chỉ cần 1 chiêu là có thể giải quyết 1500 người này.”

Tôi đắc ý nhìn Lam Khải Y, tên kia vẫn giữ nguyên vẻ mặt không đáng tin. Tôi thờ dãi đi tới, nói nhỏ vào tai hắn: – “Lam Khải Y, anh là ngốc thật hay là giả ngốc đó. Chẳng lẽ anh không nhìn ra anh ta không phải người chơi mà là NPC à?”

“NPC?” – Lam Khải Y há hốc miệng.

“Đúng vậy. Anh ta là nhân vật lớn, thực lực gần với Thần rồi. Cho nên đám người Thập Tự Thiết Tường Vi không đáng để vào mắt đâu. Anh đừng quan tâm làm gì. À, cũng không cần tò mò. Sau khi chúng tôi đi, ngoan ngoan ở lại đây, đừng có theo dõi chúng tôi đó, biết không?” – tôi vỗ vai Lam Khải Y, sau đó quay người đi ra cổng.

Vừa đi tôi vừa hiếu kỳ hỏi: – “Hằng, anh nói anh có thể trong 1 chiêu liền giải quyết 1500 người là thật hả?”

Nói thật, tôi thấy 1 chiêu giết chết 200 người là biến thái lắm rồi. Lúc này, tôi nói hùa theo để khoác lác trước mặt Lam Khải Y thôi, chứ trong bụng cũng chẳng mấy tin. Nếu thật sự là vậy, chuyện này đúng là không hợp thói thường à~

“Ta nói theo lý thuyết là có thể.” – Hằng sửa lại – “Hiện tại, đẳng cấp cao nhất ở Hồng Hoang là 42 cấp, đại đa số người chơi là ~30 cấp. Thực lực của ta ngang ngửa với chuẩn thần cấp. Cho nên đối phó với 2000 người là không thành vấn đề. Tuy nhiên, xuất chiêu luôn tồn tại tỷ lệ thiếu chính xác. Trong phạm vi 500 người thì ta có thể công kích chuẩn sát, nhưng vượt quá con số này thì sẽ xuất hiện xác suất “trật”. Số lượng càng nhiều thì xác suất “trật” càng cao. Cho nên, nếu muốn 1 chiêu tiêu diệt hoàn toàn 1500 người là không thể nào. Nhất định sẽ có vài người tránh thoát.”

“Chuẩn thần cấp? Tôi lần đầu tiên nghe tới từ này nha.” – tôi thắc mắc, không biết nó bằng bao nhiêu cấp của người chơi nhỉ?

Hằng lắc đầu: – “Vượt qua 100 cấp sẽ không đánh số nữa, mà sẽ gọi là chuẩn thần cấp. Nếu tiếp tục tu luyện, sẽ có khả năng đạt tới thần cấp.”

“Thế sau khi đạt tới thần cấp thì sao? Sẽ biến thành cái gì?” – tôi tò mò hỏi. Nếu mọi người đều đạt tới thần cấp thì trò chơi còn vui cái nỗi gì. Hoa Phong chẳng lẽ phạm sai lầm trí mạng như vậy hay sao?

Hằng lắc đầu: – “Cái này phải đi hỏi Thần, ta không biết. Hoặc là một ngày nào đó ta đạt tới thần cấp, ta sẽ trả lời cho người biết.”

A ~ thì ra là không biết. Nhưng cũng thiệt tình, tôi hiện giờ mới 39 cấp, đi tới cấp 100 còn xa vời vợi, quan tâm nhiều thế làm gì chứ?!

Lúc này chúng tôi quẹo vào một con hẻm, bỗng nhiên từ hai bên đường bay tới hàng loạt mũi tên, rậm rạp chẳng chịt đến mức làm lòng người phát run. Oa, nhiều tên bắn như vậy, đến Thần cũng sẽ bị bắn thành cái sàng. Thế là tôi đòi. Trong đầu tôi lúc này chỉ có một câu kia.

Bật bật bật...

Từng đồng mũi tên bị gãy làm đôi rơi lộp bộp xuống đất. Tôi từng muốn lòi con mắt luôn. Đây chính là... Hư Vô Thuần đó sao?!? Tôi quay đầu nhìn Hằng và Đồng Tịch, cảm thấy an tĩnh lại. Đúng là có 2 tên biến thái này bên cạnh thì tôi muốn chết cũng là chuyện khó à nha.

Đám người đánh lén thấy mũi tên không xi nhê đến chúng tôi liền đồng loạt dừng tay. Một bóng dáng màu hồng phi thân từ nóc nhà xuống. Không ngờ là bang chủ của Thập Tự Thiết Tường Vi, Thâu Đêm Suốt Sáng. Cô ta chăm chăm nhìn tôi.

“Lạc Thủy Tri Chu, chúng ta vốn không thù không oán, vì sao cô lại lên vào bang hội của chúng tôi ăn cướp? Ban đầu tôi nghĩ cô vì tham tiền nên mới tới. Nhưng về sau ngẫm lại thì thấy chuyện đó không hợp lý. Bởi cô là đoàn trưởng của Tật Phong Lữ Đoàn chứ không phải là người thường. Hôm nay, tôi có thể không gây khó dễ cho cô, chỉ cần cô chịu nói cho tôi biết, là ai đã trả tiền cho cô đến đánh cướp bang hội của chúng tôi?”

Đồ mờ hôi ~ Tôi thật lòng rất muốn nói với cô ta, tỷ tỷ à, tôi chính là tham tiền mà tới đó, không có uẩn khúc phức tạp gì trong chuyện này cả. Nhưng bởi vì gần đây tôi lười mở miệng giải thích này nọ, thế nên tôi chỉ nói ngay vào vấn đề.

“Thiệt xin lỗi Đêm Sáng bang chủ, cho dù cô có ý muốn làm khó dễ tôi ngày hôm nay cũng không có thực lực đó đâu. Chính xác là chúng ta không có thâm cừu đại hận gì. Chuyện ngày hôm qua cô đã được báo cáo rồi chứ? Nói thật nha, cho dù bang hội của cô kéo thêm nhiều người tới nữa cũng chẳng ích lợi gì. Người ta nói oan gia nên giải không nên kết, tôi không muốn dây dưa với các cô, bởi vì các cô không phải là đối thủ của tôi. Cho nên, Đêm Sáng bang chủ, cô hãy để chúng tôi đi đi thôi. Chuyện này dừng ở đây. Cô đâu muốn bang chúng của mình chết rớt cấp phải không?!”

Tôi nói chuyện rất khách khí. Bởi vì thật sự tôi không muốn đánh nhau với họ. Không phải vì tôi sợ, mà bởi vì nếu cứ dần dần đưa hoài thì không biết đến lúc nào mới chấm dứt. Đến lúc đó, tôi không muốn bị chú ý cũng không được. Kẻ thù của tôi nhiều lắm a~

Thâu Đêm Suốt Sáng nói ngay không thêm suy nghĩ: – “Muốn thả cô đi cũng được thôi. Cô có 2 lựa chọn. Một, nói cho tôi biết người thuê các cô là ai. Hai, gia nhập bang hội của tôi. Yên tâm, tôi sẽ không bạc đãi cô đâu, ngược lại, tôi sẽ rất trọng dụng cô. Như thế nào?”

Tôi đồ mờ hôi lần nữa. Người này rất có đầu óc kinh doanh à. Chẳng những muốn thủ lĩnh của đoàn đạo tặc nhất nhì Hồng Hoang là tôi đẩy phá vỡ giao kèo với người khác, mà còn không chịu tốn một xu teng nào. Tôi đồng ý mới là lạ đó.

Tôi cau mày: – “Đêm Sáng bang chủ, tôi không chọn cái nào cả. Cô muốn thế nào?”

Tôi dứt khoát vô sỉ luôn, dù sao có Hư Vô Thuần ở đây, chẳng ai gây thương tổn cho tôi được, muốn chơi thì chơi a~

Thâu Đêm Suốt Sáng thoáng thất vọng. Ồ, không ngờ cô ta thật lòng muốn tôi gia nhập Thập Tự Thiết Tường Vi. Có dã tâm lớn nha, dám đục khoét nền tảng của nhà người ta. Chẳng lẽ cô ta muốn cao thủ tôi đây trở thành vũ khí “trước diệt Thần Thoại, sau gạt Triệu Hoán, tâng bốc Tường Vi, xưng bá vũ lâm” hả?! Xem ra tôi phải nhắc nhở Thú Thú để ý hướng phát triển của Thập Tự Thiết Tường Vi rồi.

“Vậy hãy cho tôi biết chủng tộc của cô là gì? Điều này không quá đáng chứ?!” – Thâu Đêm Suốt Sáng xuống nước cò kè mặc cả.

Không thể nào?!? Sao có người bám dai như đĩa thế này...

“Không thể.” – tôi nhìn ra được, Thâu Đêm Suốt Sáng nhất quyết sẽ không buông tha cho tôi rồi, vậy thì không cần nhiều lời làm gì nữa.

Thâu Đêm Suốt Sáng lập tức giận dữ, coi mọi sự kiên nhẫn đã hết. Cô nàng huyết sáo một tiếng, hai bức tường người xuất hiện phía trước và phía sau chúng tôi. Trên nóc nhà xung quanh, cung tiễn thủ và pháp sư trốn sau lưng thuẫn chiến sĩ sẵn sàng chiến đấu.

Thâu Đêm Suốt Sáng cười lạnh: – “Lạc Thủy Tri Chu, rượu mời không uống cô muốn uống rượu phạt sao? Cô khi dễ chúng tôi quá lắm. Tôi biết cô thân thiết với đám người bên Triệu Hoán Liên Minh, nhưng tôi không sợ bọn họ. Chỗ dựa này của cô chẳng có tí cân lượng nào.”

Tôi tiếp tục đổ mồ hôi. Bà cô à, chỗ dựa của tôi đâu phải là Triệu Hoán Liên Minh. Nếu bây giờ tôi mà nói sự thật, có thể sẽ hù chết cả đám người ở đây. Chẳng lẽ lại giới thiệu, đây chính là thái tử của U Minh Giới, thực lực rất biến thái, chức quan ngang ngửa tôi. Và đây là Đồng Tịch, chức quan cao hơn tôi nhưng hiện giờ lại là cung linh của tôi. Haiz da, còn ai có chỗ dựa trâu bò hơn tôi đây chứ? (Tác giả: khụ khụ... nhện à nhện, không cần quá kiêu ngạo, bởi vì tên Diễm Thái Tử cũng có chỗ dựa không kém người đâu... ài, quên nữa, chuyện này người không biết, thôi quên đi vậy.)

“Đêm Sáng bang chủ, tôi không cần dựa dẫm vào bất kỳ bang phái nào. Cô muốn đánh thì ra tay đi. Cho dù có chết, 1 phút sau tôi lại là hảo hán như cũ. Tôi không tin cô có thể điều tra ra nơi tôi sẽ phục sinh rồi thiết lập cạm bẫy ở đó.”

Tôi tự biết giữa một rừng người như thế này, Hằng và Đồng Tịch khó lòng bảo đảm an toàn tuyệt đối cho tôi được. Nếu có chết, đương nhiên tôi là người chết trước. Hồi xưa, vì mục đích bảo hiểm, tôi đã thiết lập điểm phục sinh của mình là ở Thiên Thành của Yêu Hồ tộc. Đó chính xác là địa phương an toàn nhất.

“Tri Chu, tôi sẽ không để cho bạn phải chết trên địa bàn của tôi.” – một tiếng nói quen thuộc từ phía sau vọng tới.

Tôi quay lại nhìn. Trời à, đau đầu quá đi. Người tới là Lam Khải Y cùng 1 ngàn thành viên chiến đấu của Phong Bạo Quân Đoàn. Bởi vì Lam Khải Y tiến tới từ phía sau nên đang cùng người của Thập Tự Thiết Tường vì giằng co xô xát.

“Lam... Khải... Y...” – tôi ôm đầu rống lên – “Không phải tôi đã bảo anh đừng đi theo rồi sao? Anh cho lời tôi nói là gió thoảng bên tai hả????”

“Không phải à Nhện, anh em trong bang nghe nói bằng hữu của tôi bị Thập Tự Thiết Tường vì bao vây ngay trên địa bàn của mình liền mãnh liệt yêu cầu tôi đi cứu người. Ý dân khó cãi, tôi không thể làm gì khác hơn được. Tôi nói đúng không các anh em?”

“Bang chủ nói đúng. Thập Tự Thiết Tường vì khinh người quá đáng. Mau rút khỏi Thực Nguyệt Thành. Mau rút ~ mau rút ~”

“Còn tưởng là bang hội nào lợi hại, không ngờ chỉ là hạng xoàng xĩnh. Lên, giết cho ta!” – Thâu Đêm Suốt Sáng giận dữ ra mệnh lệnh.

Thập Tự Thiết Tường và Phong Bạo Quân Đoàn nhanh chóng xáp lá cà, đánh nhau loạn cả lên. Tình hình xoay chuyển thế này khiến 3 người chúng tôi trợn mắt há mồm mà nhìn chứ không biết phải làm sao luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Sự Việc Bại Lộ

“Tri Chu, chúng ta làm sao bây giờ?” – hai người nhìn sang tôi.

Tôi nhún vai nói: – “Còn có thể làm sao... tiến lên thôi!”

Nói xong, tôi cầm Sát Quỷ, dẫn đầu đánh thẳng vào kẻ địch.

Nói thật, từ lúc biết Đồng Tịch đến giờ, tôi chỉ thấy anh ta thuận di trước mặt tôi thôi chứ chưa từng thấy anh ta xuất thủ đánh người. Hôm nay nhìn thấy mới biết anh ta còn biến thái hơn tôi tưởng tượng. Cách đánh của anh ta là bất ngờ thuận di đứng ngay trước mặt của đối thủ, thừa dịp người đó đang sửng sốt thì phóng ra một ngọn Yêu Hồ chân hỏa, sau đó cũng không quản người đó sống hay chết đã quay đầu thuận di sang tấn công người khác.

Tôi đổ mồ hôi ~ Vì anh ta tấn công theo kiểu đó nên đại bộ phận kẻ địch đều còn sống nhăn răng nhưng ai cũng trở thành ngọn đuốc sống, toàn thân bọn họ bao trùm trong một ngọn lửa màu tím đen. Đây là Yêu Hồ chân hỏa biến dị. Một mặt nó sở hữu đặc điểm không thể dập tắt của Yêu Hồ chân hỏa, một mặt nó thừa hưởng đặc tính ăn mòn của Minh hỏa. Tóm lại là ngoan độc vô cùng. Haiz... tôi không đành lòng nhìn bọn họ chịu khổ. Cho nên tôi sẽ làm người tốt một phen. Tôi lên cung, đem từng người đang trúng Yêu Hồ chân hỏa giải quyết sạch sẽ.

Hằng thì đang phiền muộn vô cùng. Bởi vì 2 phe đang xáp lá cà, hán không có biện pháp để dùng quân công, chỉ có thể tiêu diệt từng bộ phận. Hai tay hán giờ lên, dần dần tụ lại một trái cầu ánh sáng màu vàng nhạt, sau đó ném loạn vào đám người trước mặt giống như ném lựu đạn. Đứng nhìn quả cầu nhỏ xíu mà xem thường nha. Uy lực của nó cực kỳ khủng bố. Người nào trúng phải nó, toàn thân liền bị một quang sáng màu vàng bao phủ, sau đó, đông ~ ánh sáng tan đi, người kia đã ngã xuống đất như cây chuối bị chặt. Địch ~ đứng là vũ khí trâu bò mà.

Tôi không ngừng bắn tên, vừa bắn vừa quan sát Thâu Đêm Suốt Sáng. Tôi vốn tưởng cô ta sẽ tìm tôi gây phiền toái, ai ngờ cô ta lại cuốn lấy Lam Khải Y không rời. Lam Khải Y tuy chọn chức nghiệp thương nhân nhưng thực lực của anh ta cũng không tệ. Mặc dù kém hơn Thâu Đêm Suốt Sáng nhưng miễn cưỡng vẫn có thể chống chọi một lúc. Tôi thấy anh ta tạm thời không có nguy hiểm gì nên không thèm nhìn nữa, gia tăng tốc độ bắn tên.

Trận hỗn chiến này đến nhanh mà tàn cũng nhanh. 20 phút sau, 1500 thành viên của Thập Tự Thiết Tường chỉ còn lại khoảng 500 chiến sĩ. Pháp sư, thuật sĩ rồi cung tiễn thủ này nọ, cái đám máu ít phòng thấp đều bị tôi và Đồng Tịch giải quyết gần hết. Tôi phát hiện, không ngờ tôi và Đồng Tịch phối hợp cực kỳ ăn ý. Tôi có ý định gì trong đầu, chưa cần mở miệng, anh ta đã hiểu rồi. Hơn nữa, anh ta ra tay còn tuyệt tình hơn cả tôi. Thật không hổ là cung linh của tôi nha. Đủ độc.

Thâu Đêm Suốt Sáng thấy tình hình bất lợi liền quyết định rút lui. Không ngờ cô ta hiểu về binh pháp ghê chứ. Đánh không lại thì chạy.

Sau khi bọn họ bỏ đi, ba người chúng tôi thở dài một hơi. Chỉ có Lam Khải Y là đau lòng muốn chết, bởi vì chiến đấu đoàn của hắn hiện giờ chỉ còn khoảng 200 người. Tồn thất gần 3/4 nhân mã. So với Thập Tự Thiết Tường Vi còn muốn thảm trọng hơn. Không có biện pháp, mặc dù bên này có 3 đại cao thủ là chúng tôi đây, nhưng với bang chiến thì cá nhân chỉ là một lực lượng nhỏ bé. Muốn giành thắng lợi trong bang chiến, phương pháp duy nhất là nâng cao sức chiến đấu của toàn bang hội.

Nhìn bộ dáng uể oải của Lam Khải Y, tôi có chút không đành lòng. Anh chàng này làm người cũng không tệ. Đầu năm nay kiếm chân quân tử rất khó a~

“Lam Khải Y, lần này thật sự cảm ơn sự giúp đỡ của Phong Bạo Quân Đoàn, không ngờ lại khiến bên anh chết nhiều người như vậy, e rằng tiền an ủi thành viên sẽ tốn không ít. Tôi không có tiền, chỉ có 1 kiện trang bị xem như là quà tạ lễ.” – nói xong tôi ném Thu Thủy kiếm cho anh ta.

“Không cần đâu Nhện, chúng ta là bạn bè, đó là chuyện nên làm.” – vừa nói vừa luồn cây kiếm trả lại cho tôi.

Tôi khoát tay: – “Đồ vật tôi đã giao ra rồi thì không bao giờ lấy lại. Nếu anh không thích thì cứ đem bán lấy tiền đền bù cho các huynh đệ trong bang. Xem như đó là một chút tâm ý của tôi.”

Tôi nói xong, cũng không chờ Lam Khải Y trả lời, đã cùng Đồng Tịch và Hằng quay đầu đi thẳng vào hoàng cung.

Lam Khải Y cầm trường kiếm, đứng chết trân nửa ngày mới hồi tỉnh, nhưng đến lúc đọc thuộc tính của cây kiếm thì lại kinh hoàng la lên: – “Linh... linh khí...” – sau đó lại ngây dại đứng chết trân thêm một lúc nữa.

Nghe tiếng hét của Lam Khải Y, vài thành viên còn sót lại của Phong Bạo Quân Đoàn lập tức chạy lại vây quanh hắn.

“Cái gì? Linh khí? Cho xem với. Cho xem với.”

“Oa... đúng là linh khí nha.” – tông tông ~ tiếng nước miếng nhiều

“Biến thái a... cực kỳ biến thái...”

Mọi người truyền tay nhau xem một vòng, sau đó Thu Thủy Kiếm trở về trong tay của Lam Khải Y. Lúc này, đệ nhất đoàn trưởng không nhịn được mở miệng hỏi một câu.

“Lão đại, người tên Nhện kia rốt cuộc là ai vậy? Vừa khoát tay liền ném ra linh khí, đúng là xa xỉ. Nhưng top 3 của hội đấu võ không có tên cô ta. Vậy cô ấy lấy linh khí ở đâu ra? Chẳng lẽ cô ấy có thực lực đối đầu với Linh thú hay sao?”

Lam Khải Y mờ mịt lắc đầu: – “Từ lúc tiến vào trò chơi và gặp được cô ấy, ta chưa lần nào đoán đúng thực lực của cô ấy hết. Chỉ biết cô ấy rất lợi hại, còn lợi hại đến trình độ nào thì ta không biết. Mà thôi, không nói nữa. Tạm Thời Hết Tiền, cậu nói thử xem, linh khí này chúng ta nên giữ hay nên bán để lấy tiền an ủi anh em?”

Tạm Thời Hết Tiền nghĩ nghĩ: – “Bang chủ, hiện tại trong Hồng Hoang chỉ có vài món linh khí, nếu bán đi thì thật đáng tiếc, không bằng cứ giữ lại mà dùng.”

Lam Khải Y cười khổ: – “Lần này chúng ta chết nhiều người như vậy. Dựa theo bang quy, phải trả rất nhiều tiền an ủi cho các anh em. Phong Bạo Thành chỉ mới xây xong, tài chính còn đang thiếu thốn, nếu không bán thanh kiếm này, lấy đâu ra tiền để đền bù.”

Tạm Thời Hết Tiền không trả lời, chỉ vụng trộm gửi đi vài tin tức. Sau đó bọn họ trở về tổng đàn của Phong Bạo Quân Đoàn. Vừa bước chân vào cửa, Lam Khải Y sợ hãi kêu lên một tiếng, bởi vì toàn bộ thành viên vừa tham gia chiến đấu đã tụ tập trong sân, một mảnh đen ngòm toàn là đầu người với đầu người, hơn một ngàn cặp mắt chăm chăm nhìn vào Lam Khải Y.

Một thành viên thân cận mở miệng đầu tiên: – “Bang chủ, anh không cần cảm thấy khó xử. Tài chính của bang hội đang gặp khó khăn, chúng tôi đều biết. Chúng tôi còn chưa túng thiếu đến mức mở miệng đòi vài đồng bạc kia. Bang chủ, anh hãy giữ lại linh khí mà dùng. Tiền rất dễ kiếm nhưng linh khí không phải muốn có là được.”

“Đúng vậy.” – một đám người mở miệng phụ họa – “Bang chủ của Phong Bạo Quân Đoàn chúng ta cũng có linh khí rồi. Chuyện này nói ra rất thể diện a~ Bang chủ, tiền bạc thì tính cái gì. Hơn nữa, lần chiến đấu vừa rồi cũng không phải là mệnh lệnh của bang chủ. Đó là do chúng tôi tự nguyện. Cho nên, chúng tôi không cần phí an ủi.”

“Sân nghiệp của Phong Bạo Quân Đoàn nhiều như vậy, sớm muộn gì mỗi người chúng ta cũng sẽ trở thành tài chủ của Thực Nguyệt Thành, không cần gấp gáp làm gì a~”

Lam Khải Y nhìn một vòng, thật không biết nên nói gì. Lúc này, hắn mới hiểu vì sao trong số 20 người thì Thượng Quan Tường lại chọn hắn để giao chức bang chủ của Phong Bạo Quân Đoàn. Bởi vì hắn là người không có ngạo khí thiếu gia nhất, lại chịu hòa đồng với giới bình dân. Chính những phẩm chất này đã giúp hắn giành được nhân tâm.

Trên thế giới này, Thiên Lý Mã khó kiếm nhưng Bá Nhạc(*) lại dễ tìm. Thượng Quan Tường chính là hiện thân của Bá Nhạc. Chỗ lợi hại nhất của tên kia là biết nhìn người và biết dùng người đúng nơi đúng chỗ. Nghĩ tới đây, Lam Khải Y chợt nhớ lời nhận xét của Thượng Quan Tường về Nhện: – “Cô nàng

này rất thông minh nhưng lại không có dã tâm, cho nên không thể làm nên chuyện lớn. Hơn nữa, cô ta không có ý thức về đoàn đội, không hữu dụng gì với chúng ta.”

Thất ca a~ mặc dù em rất tin tưởng con mắt nhìn người của anh, nhưng em lại có trực giác, lần này, anh nhìn nhầm người rồi. . . Đây là suy nghĩ trong lòng của Lam Khải Y.

(***Giải thích về Bá Nhạc: theo truyền thuyết Trung Hoa, Bá Nhạc là tên của một vị thần cai ngựa trên thiên đình, rất giỏi về xem tướng ngựa. Người ta dùng từ Bá Nhạc để tán dương một người có thể nhận ra tài năng của người khác hoặc là một người biết trao cơ hội để người khác trở tài***)

oOo

Ba người chúng tôi thuận lợi đi vào hoàng cung của Thực Nguyệt Thành. Hằng thuận lợi lấy được thẻ bài, chọn được chức thái phó. Cái chức vụ này đó mà, chính là thầy giáo của hoàng tử, phụ trách dạy cho hoàng tử tri thức cùng võ thuật. Trải qua vài lần khảo hạch, mấy vị đại thần rất hài lòng với thực lực của Hằng, thế là Hằng thuận lợi trà trộn vào hạch tâm của nhóm chính trị gia. Điều duy nhất tôi nghĩ không ra là, vì sao Minh Vương lại muốn Hằng tới nơi này? Hỏi Hằng thì anh ta không chịu nói. Hỏi Đồng Tịch thì anh ta bảo không biết. Bày đặt thần thần bí bí, không biết bọn họ đang âm mưu gì đây nữa!!

Được rồi, nghĩ không ra thì không cần nghĩ nữa. Đây chính là nguyên tắc làm người của tôi. Sau khi yêu cầu Hằng thăng cấp nghề thợ mộc, tôi và Đồng Tịch liền cáo biệt Hằng.

Ra khỏi hoàng cung, Đồng Tịch hỏi: – “Tri Chu, chúng ta đi đâu bây giờ?”

“Đương nhiên là về Yêu Hồ tộc rồi. Tôi muốn đi đánh thức Bạch Trạch.” – tôi cười tủm tỉm đáp lại.

Thật ra tôi còn có chủ đích khác, chính là cần thời gian để nghiên cứu mũi tên mới. Hiện tại tôi chưa thể sản xuất thứ mấy, nhưng ám khí thì tôi có đủ đồ nghề rồi. Tôi đã đắc tội với Thập Tự Thiết Tường Vi, nhất định bọn họ sẽ không ngừng đuổi giết tôi, nhiều đồ chơi phòng thân thì cơ hội sống sót sẽ cao hơn. Tôi còn chưa trở thành yêu quái, cần phải thận trọng trước sau. Hừ... chờ tôi biến thành yêu quái rồi thì... tôi cóc sợ ai nữa nha~

Vì muốn mau chóng trở về Yêu Hồ tộc, tôi và Đồng Tịch trực tiếp sử dụng ngự không phi hành.

Có một chuyện đã diễn ra sau lưng tôi mà tôi không được biết. Chính là... Lam Khải Y đem sự tình ngày hôm nay nói cho Tiểu Lược nghe, Tiểu Lược kể lại cho Thú Thú biết, Thú Thú nhỏ to gì đó với Soái Ca. Thế là, Phong Bạo Quân Đoàn và Triệu Hoán Liên Minh trở thành đồng minh ngoài biên giới vượt lãnh địa, ký kết hiệp nghị đồng lòng hỗ trợ lẫn nhau cùng đối phó Thập Tự Thiết Tường Vi. Nói cách khác, chuyện ân oán cá nhân giữa tôi và Thập Tự Thiết Tường Vi bỗng nhiên trở thành ngòi nổ châm mồi cho một trận bang chiến giữa tam đại bang phái. Mà ngược lại, bản thân tôi thì không bị liên lụy gì cả. Tôi... đúng là có tiềm chất hồng nhan họa thủy a~

Vào đến lãnh địa của Hồn Loạn Chi Đô, nguyên lực của tôi gần cạn kiệt. Dù sao nơi này là chốn hoang vu, rất khó đụng độ với đám người Thập Tự Thiết Tường Vi, thế là tôi và Đồng Tịch cùng hạ xuống đất, bắt đầu đi bộ.

“Ta nói này Tri Chu, bình thường người chẳng chịu nghiêm túc tu luyện gì cả, nguyên lực chỉ có chút tèo, mới bay một hồi đã hết sạch. Lỡ như gặp phải truy binh, người làm sao chạy trốn a~” – Đồng Tịch bắt đầu dạy dỗ tôi.

Được lắm, tên này một chút cũng không có tự giác của một cung linh. Suốt ngày nói tôi là chủ nhân nhưng có bao giờ xem tôi là chủ nhân thật sự đâu. Lúc nào cũng nhìn tôi như một đứa nhóc, lời nhai giáo huấn mãi thôi. Mặc dù anh ta đúng là nhiều hơn tôi cả ngàn tuổi, nhưng mà... dù sao tôi cũng là thanh niên trưởng thành rồi a~

Tôi u oán nhìn Đồng Tịch: – “Đồng Tịch, bộ ít nói một chút thì anh sẽ chết hả. Anh tu luyện hơn 1 ngàn năm, nguyên lực đương nhiên mạnh hơn tôi rất nhiều. Tôi mới tu luyện không lâu, có được chừng này là giỏi lắm rồi. Dục tốc bất đạt (gấp gáp sẽ không thành công), Đồng Viêm đã nói như vậy. Tu luyện là phải nhẫn nại vào chất lượng, quá nóng lòng sẽ khó thành công. Tốc độ tu luyện của tôi rất là khoa học, nếu tôi cũng sống đến 1 ngàn tuổi, khẳng định còn lợi hại hơn cả anh.”

Đồng Tịch bĩu môi liếc mắt, một bộ không thèm để ý. Tên này... tên này dám khinh bỉ tôi ~~~

Lúc này, có âm thanh nhắc nhở vang lên. Bên ngoài có người tìm. Tôi lập tức chào Đồng Tịch, thoát khỏi trò chơi. Tôi biết đám cảm thú cùng phòng ký túc xá sẽ không quấy rầy khi tôi đang ở trong game, trừ phi có chuyện cực kỳ quan trọng.

Quả nhiên, tôi vừa tháo mũ trò chơi thì Tiểu Ngư đã thông báo: – “Sâu, vừa rồi phòng hiệu trưởng vừa gọi điện tới, bảo bà phải đến trình diện. Bà rốt cuộc đã làm chuyện tày trời gì? Có thể kinh động đến cái người thần bí nhất của trường là thầy hiệu trưởng hả?”

Tôi nhún vai, giả vờ ngây thơ: – “Tôi làm sao mà biết. Để tui đi xem sao.”

Tôi mặc thêm cái áo khoác rồi đi khỏi ký túc xá.

Dọc đường đi, tâm trạng của tôi rất bất an. Tôi thì đậu vào trường này đâu dễ dàng gì. Nếu vì... cái chuyện kia mà bị đuổi học thì tôi còn mặt mũi đâu mà nhìn ai chứ. Haiz... sao lại xui xẻo như vậy a~ Đúng là lòng hiếu kỳ có thể giết người. Về sau, tôi nhất định không bao giờ làm chuyện thiếu suy nghĩ như vậy nữa.

Với tâm trạng ảo não và hối hận, tôi bước vào phòng hiệu trưởng. Trong lòng tôi hạ một quyết tâm, nếu ông ta thật sự muốn đuổi học tôi, tôi sẽ liều chết,

đem chuyện nhà trường chế tạo sinh vật nã tung hê lên. Hừ, đến lúc đó, bọn họ sẽ trở thành tâm điểm của sự chỉ trích, sẽ không có thời gian đi đối phó với tôi. Thế giới này, ai sợ ai!!!

Tôi ngồi đợi trên sofa một lát thì thầy hiệu trưởng xuất hiện. Ông ta ngồi vào ghế đối diện, bung ly trà nóng trên bàn, chỉ vào cái tách đặt trước mặt tôi: – “Đây là trà Long Tĩnh đệ nhất đó. Trò uống thử đi.”

Nếu ông ta không muốn đi vào vấn đề chính thì tôi cũng chẳng ngu dại gì mà khơi nó lên. Thế là, tôi cầm lấy ly trà, đưa lên mũi ngửi. . . ồ, quả nhiên là trà ngon. . . một cỗ mùi hương thơm mát chui vào mũi, thấm vào phổi, tôi nhịn không được nhấp thử một ngụm. Cho đến bây giờ, tôi vẫn tin rằng thức uống ngon nhất thế giới chính là trà của TQ. Mặc dù tôi không hiểu biết gì về trà, không đủ công lực để bình phẩm xem loại trà này ngon đến mức nào, chỉ có thể phán 2 chữ “đễ uống”. Nhưng tôi có thể cảm nhận được, sau khi uống vào, lực phủ ngũ tạng đều phân chấn hân lên, nhất là trong miệng cứ lẩn quẩn một hương thơm thanh thanh ngọt ngọt.

Kế tiếp, tôi bung ly trà tu ừng ực một phát hết luôn, không hề giữ gìn hình tượng gì ráo trọi. Đặt ly trà xuống bàn, tôi thản nhiên nhìn về phía thầy hiệu trưởng, chuẩn bị nghe ông ta phán xét.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tôi Có Kim Bài Miễn Tử

Hiệu trưởng thấy bộ dạng chường tai gai mắt của tôi thì nhịn không được phải bắt đầu vào đề ngay: – “Trò rất giống với những gì ghi trên tư liệu, luôn làm theo cảm tính, không câu nệ tiểu tiết.”

Nói xong đưa tay vỗ một chồng tài liệu để trên bàn. Tôi đỏ mặt hỏi ~ Điều tra kỹ càng như vậy không phải muốn đuổi học tôi thật đó chứ? Trong nội tâm tôi mắng thầm “khẩu Phật tâm xà” nhưng ngoài mặt vẫn giả dạng bé ngoan.

“Nếu đã vậy, thầy sẽ không vòng quanh nữa, vào thẳng vấn đề vậy.” – Hiệu trưởng đặt ly trà xuống bàn, nghiêm túc nói – “Chuyện ngày đó trò nhìn thấy, trò có nói với người khác chưa?”

Tôi bắt đầu cảnh giác, thoáng liên tưởng đến một bộ phim điện ảnh. Trong bộ phim đó, nhân vật phản diện cũng hỏi nhân vật chính một câu y chang như vậy. Nhân vật chính đã nói bí mật cho bạn thân nhưng vì sự an toàn của người đó nên đã trả lời là chưa nói với ai, ngược lại đã cất bí mật vào một nơi an toàn, nếu trong một khoảng thời gian nhất định nào đó mà nhân vật chính không đến kiểm tra thì thông tin sẽ tự động phát tán lên mạng internet. Đây là thủ đoạn mà nhân vật chính dùng để bảo đảm sự an toàn của bản thân.

Tôi đương nhiên không ngu ngốc bắt chước phim ảnh, nghĩ nghĩ một lát liền thực tình trả lời: – “Em chưa nói cho ai biết cả.” – sau đó im lặng đợi sự việc tiếp theo.

Khi nói câu này, mặt tôi chẳng lộ ra bất kỳ cảm xúc gì, hiệu trưởng nhìn một hồi cũng không lần ra manh mối, quả thật không đoán được là tôi có hay không có nói với người khác. Hiệu trưởng cũng không phải kẻ ngu, đương nhiên sẽ không tiếp tục truy vấn sâu hơn.

“Trò cũng biết đó là một việc cơ mật. Thầy hy vọng trò có thể giữ bí mật này. Về phần điều kiện... khi trò tốt nghiệp sẽ được ưu tiên lựa chọn công ty thực tập. Thầy còn có thể xin học bổng nếu trò muốn học lên cao. Trò thấy thế nào?”

Ừ... đây là mua chuộc sao? Đầu óc tôi lập tức xoay chuyển. Lật tẩy chuyện này chẳng mang lại chỗ tốt nào cho tôi cả. Hơn nữa, chế tạo và nuôi dưỡng sinh vật nã chẳng phải tội ác tày trời gì. Rất nhiều công ty đã tự ý làm việc đó trước đây, lúc bị phát hiện thì sản phẩm bị tịch thu và phạt tiền, người chủ quản bị phạt giam 9 tháng. Nhưng nếu tôi im lặng giữ bí mật này thì ngược lại sẽ có rất nhiều ưu đãi. Hiệu trưởng đã ra điều kiện, dựa vào quy tắc buôn bán, chắc chắn đây chưa phải là điều kiện tốt nhất. Tôi khẳng định có thể nâng giá cao hơn chút nữa. Chỉ cần không quá phận là được chứ gì!

Nghĩ xong, tôi nói: – “Thầy hiệu trưởng, em đồng ý với thầy nhưng mà em có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?” – hiệu trưởng tỏ ra điềm nhiên nhưng trong mắt chợt lóe qua vẻ ác liệt. Dĩ nhiên việc này làm sao qua được ánh mắt nhạy bén của tôi. Ồ... thì ra thầy hiệu trưởng cũng không phải là người lương thiện a~

“À... có vài môn học thật sự không thú vị, em không muốn lãng phí thời gian đến giảng đường. Thầy có thể phê chuẩn cho phép em không cần đến lớp hay không? Chỉ cần em tham gia thi cuối khóa thì thầy giáo không thể dựa vào thành tích thi đua để trừ điểm của em” – yêu cầu này không hề quá đáng. Tôi đoán sẽ không khiến thầy hiệu trưởng khó xử.

“Chỉ như vậy?” – thầy hiệu trưởng thở ra một hơi.

“Chỉ như vậy... cùng với điều kiện mà thầy đã nói khi nãy, em sẽ giữ bí mật cả đời. Em dùng nhân cách của bản thân để thề, tuyệt đối không hé lộ nửa câu.”

“Được. Thầy tin trò.” – thầy hiệu trưởng gật đầu – “Trò viết tên những khóa học không muốn nghe giảng xuống đi.” – nói xong đưa cho tôi một cây bút

và một tờ giấy.

Tôi nhanh chóng viết xong, thầy hiệu trưởng nhìn qua tờ giấy với mấy chữ như cua bò thì dờ khóc dờ cười nói: – “Trò chỉ có tổng cộng 7 môn cần học, hiện giờ trò đã viết xuống 5 môn. Trò tin chắc là trò sẽ vượt qua được kỳ thi cuối khóa sao? Phải nói trước, thầy sẽ không giúp trò lừa gạt điểm số thi cử đâu.”

“Thầy yên tâm, em nhất định qua được.”

Tôi liệt kê toàn là mấy môn yêu cầu nhớ công thức và lý luận này nọ. Nói cách khác là những môn học vẹt. Không biết từ lúc nào, tôi phát giác ra trí nhớ của tôi tiến bộ nhảy vọt. Học thuộc lòng những môn này đối với tôi bây giờ dễ dàng như ăn sáng vậy. Thay vì đến nghe thầy giáo lái nhái, thà rằng ở nhà tự học còn hơn.

Chào từ biệt thầy hiệu trưởng, tôi hớn hờ trở lại ký túc xá, tiếp tục lên trò chơi.

Sau đó, với 5 môn học kia, tôi không còn xuất hiện ở giảng đường nữa. Bạn bè tò mò hỏi: – “Sâu, bà không đến lớp chẳng lẽ không sợ thầy giáo đập chết hả?”

Tôi sẽ cười thần bí, sau đó vênh mặt hiên ngang trả lời: – “Không sợ. Tui có kim bài miễn tử.”

“Kim bài miễn tử? Là cái gì.”

“Không thể nói.” – lúc nói câu này, giọng điệu của tôi cực kỳ chảnh, cái kiểu ngửa da muốn bị đập.

Vào trò chơi.

Tôi gọi Đồng Tịch, tiếp tục bay thẳng về Yêu Hồ tộc. Dọc đường, thuận tiện giết vài con quái để tăng kinh nghiệm, thời gian trôi qua trong vui vẻ. Điều nuối tiếc nhất là tôi vẫn không thể liên lạc được với Âm Ảnh. Anh ấy đang làm gì? Vì sao không online? Chẳng lẽ đã gặp chuyện bất trắc gì ở ngoài đời rồi? Nghĩ tới đây, tôi có chút lo lắng. Người này nha, trước khi biến mất cũng không thèm thông báo với tôi một tiếng nữa. Chờ lần tới gặp lại, tôi tuyệt đối không tha đâu. (Âm Ảnh: lạy hồn, anh rất muốn liên lạc thông báo với em nhưng khi đó em đang ở cái nơi không có sóng liên lạc a~)

Đến Yêu Hồ tộc, tôi tụ tập cùng ngũ tặc. Sau đó tôi và Đồng Tịch đi gặp Đồng Viêm.

Đồng Viêm vừa nhìn thấy Đồng Tịch liền kinh ngạc la lên: – “Thái gia gia (ông cố), ông sao lại...”

“Sao người biết được?” – tôi và Đồng Tịch cùng kinh ngạc kêu lên.

Ban đầu, chúng tôi không muốn tiết lộ thân phận của Đồng Tịch. Ai ngờ, Đồng Viêm vừa liếc mắt liền nhận ra ngay. Nhưng hai người chưa từng gặp nhau, vì sao Đồng Viêm lại biết?

Đồng Viêm liếc mắt một cái sắc lẹm (đỏ mồ hôi ~ chiều này học lóm của tôi), tức giận nói: – “Ta làm sao biết à? Tất cả tộc trưởng của Yêu Hồ tộc đều có bức vẽ chân dung. Chẳng lẽ ta nhận ra thì rất kỳ quái hay sao?”

“Thế nhưng... lúc ta còn sống thì không hề họa chân dung a~” – Đồng Tịch yếu ớt nói.

Tôi đổ mồ hôi ~ tên này sao còn tri độn hơn cả tôi vậy. Chẳng lẽ người ta không thể dựa vào trí nhớ sau khi anh ta chết để vẽ lại hay sao.

Quả nhiên, Đồng Viêm ngửa đầu nhìn trời, một bộ bó tay toàn tập: – “Sau khi ông qua đời, họa sĩ cung đình dựa vào trí nhớ để vẽ.”

“Ồ... tên họa sĩ nào lợi hại như vậy, không nhìn thấy ta mà cũng có thể vẽ giống như đúc sao. Bức tranh ở đâu? Ta muốn nhìn xem.” – Đồng Tịch xoa xoa tay, hưng phấn như một đứa trẻ.

Đồng Viêm đáp ứng ngay lập tức, sau đó dẫn chúng tôi vào một căn phòng rộng chỉ chứa toàn là tranh ảnh của tộc trưởng.

Đồng Tịch nhìn cái người đang nghiêm trang ngồi nghiêm chỉnh trong bức vẽ thì cau mày: – “Đây mà là ta hả? Đâu có đẹp trai bằng ta? Hơn nữa sao cái mặt hần nhần nó giống như có ai thiếu nợ mấy trăm vạn vậy. Ta hòa ái dễ gần thế này mà. Tên hỗn đản kia lại dám vẽ ta thành thế này, đúng là đáng chết mà.”

Không thèm để ý đến cái tên đang lái nhái, Đồng Viêm nhỏ giọng hỏi tôi: – “Ông ấy vì sao lại đi chung với người? Không phải người chết không thể rời khỏi U Minh giới sao?”

Tôi cũng nhỏ giọng trả lời: – “Anh ta hiện giờ là cung linh của tôi, cho nên luôn đi theo tôi...”

“Cái gì?” – Đồng Viêm thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên – “Cung linh? Người dám đem tộc trưởng của Yêu Hồ tộc làm cung linh hả?”

“Xùy...” – tôi giờ tay suýt nhỏ – “... là anh ta tự động mò đến nha, không phải lỗi của tôi à. Không thể đổ tội lên đầu tôi.”

“Thôi đi.” – Đồng Viêm bắt nắn huyết – “Ta có muốn trách mắng gì người đâu? Chỉ kinh ngạc thôi. Mà lần này người tìm ta có chuyện gì? Người trước giờ không việc gì sẽ không đi tìm ta. Nói đi, nếu có thể giúp ta nhất định sẽ giúp...”

“Hắc hắc...” – tôi xoa đầu cười bên lên. Cô ta nói đúng, bình thường không có việc gì tôi sẽ không đi tìm cô ta.

Haiz... cao xù bắt thảng hàn (người đứng trên cao thường hứng gió lạnh một mình). Đồng Viêm thân là người có địa vị cao, không có bạn bè là chuyện đương nhiên, thật vất vả mới gặp được một người có thể xem là bạn bè như tôi, nhưng thường xuyên không thấy bóng dáng đâu cả. Cô ta buồn phiền là đúng rồi.

“Đồng Viêm, cô cũng biết tôi rất bận rộn. Lần này tôi đúng là có chút chuyện cần nhờ cô giúp đỡ.” – nói xong tôi móc yêu huyết thạch ra – “Lúc ở U Minh giới, tôi gặp được mẫu thân của Phạm Lộ. Bà ấy đã truyền chức vị Thánh Nữ cho tôi rồi. Tôi muốn đi đánh thức thánh thú Bạch Trạch.”

“Thánh nữ của Yêu Hồ tộc...” – Đồng Viêm lầm bầm trầm tư, sau đó thờ dài nói – “Ta vốn nghĩ nếu Phạm Lộ chịu quay về, cho dù không thể truyền thừa từ Thánh nữ đời trước thì ta vẫn có cách giúp nàng ấy trở thành Thánh nữ. Nhưng theo lời người nói thì nàng sắp trở thành vương phi của Tô Nhiếp tộc rồi. Đúng là ý trời mà. Mẫu thân của nàng gả cho một người của Tô Nhiếp tộc. Nàng cũng gả cho một người của Tô Nhiếp tộc. Nếu Phạm Thanh cho rằng người có đủ tư chất để làm Thánh nữ thì ta sẽ giúp người hoàn thành các thủ tục cần thiết.”

“Thủ tục gì?” – hình như Phạm Thanh không hề đề cập qua chuyện này nha.

“Người cho rằng chức vị Thánh nữ của Yêu Hồ tộc rất dễ làm hay sao?” – Đồng Viêm tức giận nói – “Đầu tiên, người phải ở trong Thần điện Cửu Vĩ Hồ cầu nguyện 3 ngày, hoàn thành xong chuyện này, người phải tắm rửa sạch sẽ, rồi ta sẽ dẫn người đi đánh thức Bạch Trạch. Sau khi Bạch Trạch nhận chủ, người và Bạch Trạch phải tham gia đại điển (buổi lễ lớn) công nhận chức vị Thánh nữ kéo dài 9 ngày. Sau đó...”

Bạch ~ tôi trực tiếp té xỉu. Không phải chỉ là một cái chức vị thôi sao? Cần gì rồi rắm như vậy chứ? Còn muốn tôi cầu nguyện 3 ngày. Trời ơi, cứ giết tôi trước đi.

Mặc dù không tình nguyện, ngày hôm sau, tôi vẫn ngoan ngoãn đi đến hoàng cung, bước vào Thần Điện, an tọa trước pho tượng Cửu Vĩ Hồ và bắt đầu cầu nguyện. Cái gọi là cầu nguyện, thực chất là ngồi tụng một quyển kinh văn. Ồ mải gót, có ai chơi trò chơi mà lại thảnh thơi như tôi sao, còn phải tụng kinh. Ngũ tạng hòa vào cười cho tôi một trận.

Sau khi sống qua 3 ngày buồn tẻ, hôm nay là ngày tôi đi diện kiến Bạch Trạch.

Tôi hồi hộp đi theo Đồng Viêm, tâm trạng vừa khẩn trương vừa hưng phấn. Cứ nghĩ tới thánh thú chi nhất của Hồng Hoàng sắp trở thành sủng vật của mình, tôi liền cười không khép miệng. Vấn đề đáng lo là, theo lời Đồng Viêm thì tôi phải được Bạch Trạch thừa nhận tài năng mới có thể chính thức trở thành Thánh nữ. Chuyện này thì tôi không nắm chắc. Ai biết Bạch Trạch là cái giống gì? Lỡ như nó không thích tôi thì có phải là xong đời hay không?

Từ hoàng cung đi ra, quẹo bảy lần, bẻ cua tám bận, rốt cuộc chúng tôi đi vào một hang động rộng lớn, tôi còn đang háng hái bước đi thì đã bị Đồng Viêm kéo lại: – “Tới rồi. Chính là chỗ này.”

“Ồ đây?” – tôi nhìn bốn phía, dường như là thánh thú, đến một cái bóng quỷ cũng không thấy, tôi quay đầu hỏi Đồng Viêm – “Bạch Trạch ở đâu?”

Đồng Viêm chỉ vào đồng cỏ khô, một cục thịt màu trắng đang phồng người nằm ở đó – “Đó chính là Bạch Trạch. Ta chỉ đưa người đến đây thôi. Người tự mình đi qua đi.”

Tôi mở to con mắt ra nhìn, rốt cuộc cũng thấy được cái cục thịt ú na ú nần kia trông y chang một con chó con núc na núc ních. Tôi cảm nín rồi. Thánh thú của Yêu Hồ tộc, Lục đại thánh thú chi nhất Bạch Trạch thì ra là một con chó con? Trong suy nghĩ của tôi thì thánh thú phải là cái loại động vật có hình dáng không lồ, chưa cần đánh, chỉ dựa vào bề ngoài đã có thể hù dọa một đám người, ví dụ như Bàn Cổ Thủ Hộ Giả. Còn tên Bạch Trạch này... không lẽ đang ở giai đoạn ấu niên sao?

Muốn cầu cứu Đồng Viêm, ai ngờ vừa quay đầu mới biết cô ta đã biến mất từ thuở nào. Đồng Viêm không thể tiến vào. Lần này, tôi chỉ có thể trông cậy vào chính mình. Không còn cách nào khác, tôi chậm chạp đi tới bên cạnh cái con chó đang chảy nước miếng khi ngủ kia. Nhìn thấy nó thì tất cả tâm tình hưng phấn lẫn khẩn trương của tôi đều bay biến hết.

Đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, tôi dùng cách gì để gọi nó dậy bây giờ? Có cần cử hành nghi thức gì đó hay không? Hay chỉ cần mở miệng gọi thôi?

Nghĩ đến đây, tôi khụ một tiếng, mở miệng gọi thử: – “Bạch Trạch, tỉnh lại.”

Không có phản ứng.

Tôi đề cao xi ben: – “Bạch Trạch, mau dậy, có đồ ăn nè.”

Vẫn không có phản ứng.

Tôi cảm lỗ tai của nó lên, rống to: – “Bạch Trạch, mau tỉnh dậy, nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

Như trước, không có phản ứng.

Hừ... tôi nắm vào cái cổ mềm mềm của nó, nhấc bổng nó lên, nhìn một đồng nước giải nhiều tí tách, tôi lắc đầu bắt đầu đi. Tôi dùng sức vừa lắc vừa la to: – “Bạch Trạch, nếu người còn chưa tỉnh, ta sẽ đem người đi hầm xương làm thành món thịt chó kho tàu.”

“Ồ... ồ...”

Tôi rung cả buổi, rốt cuộc nó phát ra tiếng kêu như tiếng muỗi. Tôi thấy nó đã phản ứng nên nhẹ nhàng đặt nó trở lại trên giường.

Bạch Trạch mơ màng mở mắt, thấy một người đang ngồi xổm nhìn nó, hoảng sợ hét lên: – “Người vào đây bằng cách nào. Thủ vệ đâu? Thủ vệ? Có người muốn bắt cóc ta...”

Bốp ~ tôi đánh một cái lên đầu nó, tức giận mắng: – “La hết cái rắm. Ai muốn bắt cóc người. Đồ ngu ngốc này. Ta hỏi người, người có phải là Bạch Trạch không?”

Nó cảnh giác nhìn tôi, lùi ra sau, trả lời: – “Đúng vậy. Ta chính là Lục đại thánh thú chi nhất Bạch Trạch của Hồng Hoàng, người muốn làm gì?”

“Người nói thật?” – tôi nghi ngờ hỏi lại.

“Thật.” – nó gật đầu.

Tôi móc Yêu Huyết thạch ra ném tới trước mặt nó: – “Nhận ra thứ này không?”

“Đây không phải là Yêu Huyết thạch của Thánh nữ đời trước hay sao? Vì sao người lại có? Chẳng lẽ...” – nói xong liền rung rung nước mắt nhìn tôi.

“Đúng vậy.” – tôi đắc ý nói – “Từ hôm nay trở đi, ta chính là chủ nhân mới của người. Đến, gọi một tiếng chủ nhân nghe chơi nào. Gọi dễ nghe sẽ có xương gặm nha. Gọi khó nghe ta liền đập người nát xương.”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Đỡ Không Nổi Với Thánh Thú Bạch Trạch

Hắc hắc, mặc dù nhận một con chó con làm sủng vật sẽ chẳng ích lợi gì cho tôi, nhưng dầu gì nó cũng là Lục đại thánh thú chi nhất, nội tên tuổi của nó đã đủ hù người rồi.

“Đợi một chút.” – Bạch Trạch đột nhiên rống lên – “Chuyện này không thể đơn giản như vậy được. Phải dựa theo nguyên tắc mà làm.”

“Nguyên tắc gì? Không lẽ nhận nuôi chó hoang mà còn có nguyên tắc nữa hả?” – tôi buồn cười nhìn cái cục thịt trắng kia.

“Hừ...” – thần sắc hoảng sợ vừa rồi đã biến mất, Bạch Trạch lúc này đổi qua vẻ kiêu căng hống hách – “Ta chính là Bạch Trạch, là No. 1 trong Lục đại thánh thú của Hồng Hoàng, trên thông thiên địa lý, dưới trăm sự trăm thông. Người, nếu muốn làm chủ nhân của ta, trước hết phải thông minh hơn ta mới được. Như vậy đi, ta sẽ ra câu đố, chỉ cần người trả lời đúng hết thì thông qua bước thứ nhất. Sau đó, đến phiên người ra câu đố, nếu ta đáp không được, ta sẽ thừa nhận người là chủ nhân của ta. Thế nào, có dám không?”

“Không thành vấn đề.” – tôi gian manh nghĩ, thời điểm tỷ tỷ đây đi lừa gạt người khác thì không biết người đã ra đời chưa, tiểu tử người dám so trí tuệ với ta hả?! Đợi coi ta chính chết người.

Bạch Trạch nói tiếp: – “Ta sẽ ra 5 câu đố, chỉ cần người đáp đúng toàn bộ thì sẽ đến phiên người được phép ra câu đố, nhưng người chỉ có thể ra 1 câu đố mà thôi. Được rồi, ta ra câu đố đây, người phải nghe cho kỹ, bởi vì ta chỉ nói 1 lần.”

“Lắm lời, nói mau a~” – tôi không kiên nhẫn khoát tay

Bạch Trạch háng giọng: “Có 5 đạo tặc trộm được 100 lượng bạc, bắt đầu tiến hành phân phối. Nguyên tắc mà bọn hắn đưa ra như sau: đầu tiên mỗi người rút thăm lấy số thứ tự (1,2,3,4,5), sau đó đạo tặc số 1 sẽ đưa ra phương án phân phối, kế tiếp bọn họ sẽ tiến hành biểu quyết. Nếu phương án vượt qua nửa số người đồng ý thì sẽ tiến hành, bằng ngược lại sẽ ném đạo tặc số 1 xuống đầm lầy cho cá sấu ăn. Nếu số 1 bị ném, thế thì đến phiên số 2 đưa ra phương án, sau đó 4 người lại biểu quyết, như trên, nếu vượt qua nửa số người đồng ý sẽ tiến hành, bằng ngược lại số 2 sẽ bị ném vào đầm lầy. Cứ như vậy suy ra. Giả thuyết rằng cả 5 đạo tặc đều là người thông minh, đều có thể suy luận logic thấu đáo để biết bản thân được mất như thế nào, đều có thể suy tính làm cách nào để giữ lấy tính mạng và đều có thể đảm bảo chính xác sau khi biểu quyết thì sự việc sẽ được tiến hành đúng như vậy. Câu hỏi đặt ra, nếu người là đạo tặc số 1, người sẽ nghĩ ra phương án phân phối thế nào để bản thân không bị ném vào đầm lầy, hơn nữa còn lấy về nhiều bạc nhất?”

“Hahahaha...” – tôi vừa nghe xong thì giữa đầu cười lớn. Cái này không phải là câu đố hài tặc rất nổi tiếng được in trong sách lậu sao? Vậy mà cũng muốn làm khó dễ tôi hả? Tôi hất đầu, kênh kiệu trả lời – “Nếu ta là đạo tặc số 1, ta sẽ phân cho bản thân 97 lượng, 1 lượng cho số 3 và 2 lượng cho số 4, về phần số 2 và số 5 thì không cho xu nào. Bởi vì chỉ cần 3 người đồng ý với phương án của ta là đủ rồi.”

Đáp án của tôi đương nhiên là giải đáp trong sách lậu đưa ra. Bạch Trạch khó tin nhìn tôi: – “Không thể nào. Người ngay cả thời gian tính toán cũng

không cần? Ta thế nhưng mất 10 phút mới giải được á. Người cư nhiên mở miệng liền nói ngay đáp án rồi?”

Nhìn vẻ mặt phiền muộn của Bạch Trạch, tôi dương dương tự đắc nói: – “Người đừng quên, ta là chủ nhân tương lai của người, đương nhiên lợi hại hơn người. Tốt rồi, mau ra đề tiếp theo, ta không có thời gian ngồi nói nhảm với người đâu.”

Bạch Trạch nuốt nước bọt, ra đề thứ 2: – “Một lượng bạc có thể mua được một lọ rượu, hai lọ rỗng có thể đổi được một lọ rượu. Hỏi, nếu người có 20 lượng bạc, người có thể uống tối đa bao nhiêu lọ rượu?”

Tôi nhẩm tính thoáng một phát, đầu tiên là mua được 20 lọ, sau khi uống hết, 20 lọ rỗng đổi được 10 lọ rượu, sau đó lại đổi được 5 lọ rượu, kế tiếp đổi được 2 lọ rượu và dư 1 lọ rỗng, uống xong thì đổi được 1 lọ rượu dư 1 lọ rỗng, uống xong lại đổi được 1 lọ rượu cuối cùng. Nghĩa là $20 + 10 + 5 + 2 + 1 + 1 + 1$.

Thế là tôi đáp luôn: – “40 lọ.”

Bịch ~ Bạch Trạch té

“Lão đại, người không cần trả lời nhanh như vậy có được không?! Thiệt là đã kích lòng tự tin của người khác mà.”

Tôi nhún vai: – “Ai biểu ta là lão đại thông minh tài giỏi chứ. Nếu người bị đã kích, chỉ bằng đừng hỏi nữa, nhận thua rồi theo ta thôi. Ta cam đoan, người sẽ có rượu ngon cầu đẹp để tận hưởng. Ta sẽ không để người bị bạc đãi đâu. Thế nào?” – tôi giờ giọng dụ dỗ, bởi vì tôi không biết lỡ như phía sau lại xuất hiện câu đố biến thái nào đó, tôi trả lời không được thì có phải lỗ vốn rồi không.

“Ta không phải chó mà...” – Bạch Trạch buồn rầu nói – “Mặc dù ta lớn lên có điểm giống con chó, nhưng ta là Thánh thú a ~ Sao có thể đem ta đi so sánh với loại sinh vật hạ đẳng đó chứ. Ta biết mấy câu đố phía sau không thể làm khó người, có hỏi cũng vô ích nhưng ta vẫn phải tuân thủ quy tắc. Được rồi, câu đố tiếp theo... Thợ mỏ làm việc cho người trong 7 ngày. Người có 1 cây vàng thỏi, có thể chia nó thành 7 đoạn. Mỗi ngày thù lao người phải trả cho thợ mỏ là 1 đoạn. Nếu người chỉ có 2 lần để cắt thỏi vàng, người làm thế nào để trả tiền cho thợ mỏ?”

Tôi trả lời ngay không cần suy nghĩ: – “Đem thỏi vàng chia làm 1/7, 2/7 và 4/7 đoạn. Ngày thứ nhất, ta trả cho hần 1/7. Ngày thứ hai, ta đưa cho hần 2/7, lấy lại 1/7. Ngày thứ ba, ta trả cho hần 1/7 đoạn, lúc này hần có 1/7 và 2/7 đoạn. Ngày thứ tư, ta đưa cho hần 4/7 đoạn, lấy về 1/7 và 2/7 đoạn. Ngày thứ năm, cho hần 1/7. Ngày thứ sáu, cho hần 2/7 lấy về 1/7. Ngày thứ bảy, trả cho hần 1/7. Hết.”

Đây chính là bài toán trong cuốn sách trắc nghiệm IQ á, thật sự là nhảm chán.

“Haiz...” – Bạch Trạch thở dài – “Câu đố thứ tư, chủng tộc mạnh nhất của Hồng Hoang là chủng tộc nào?”

Tôi cổ quái nhìn nó: – “Yêu Hồ tộc.”

“Câu đố thứ năm, Hồng Hoang có Lục đại thánh thú, lợi hại nhất là con nào?”

Tôi nhin cười, cái này cũng tính là câu đố hả?

“Là Bạch Trạch... oa oa haha...” – tôi vừa trả lời vừa nhin không được cười lớn.

“Cười cái gì mà cười...” – Bạch Trạch trên đầu đầy hắc tuyến.

Tôi đưa tay lau nước mắt: – “Bạch Trạch a~ ba câu đố đầu tiên của người mặc dù không phải là sáng ý gì cho cam nhưng cũng có thể tính là câu đố trí tuệ, vì sao hai câu sau lại... buồn cười chết ta rồi... haha...”

Bạch Trạch buồn bực giải thích: – “Cái này không phải lỗi của ta. Trong quy tắc ta phải hỏi hai câu ấy, nhưng vì ta có thể tự do điều chỉnh thứ tự nên mới để chúng ở cuối, ta không ngờ người có thể trả lời đúng toàn bộ...”

“Có gì mà bất ngờ chứ. Được rồi, đến phiên ta ra đề. Ta không có biến thái giống người, ta ra đề rất đơn giản.” – tôi cười gian nói.

Bạch Trạch lập tức lên giây cót, hết sức chăm chú nhìn tôi, sợ sẽ bỏ sót chữ nào: – “Tốt.”

“Nghe cho kỹ nha. Câu đố của ta là, dưới tình huống nào thì $1 + 1 = 3$ ”

Bạch Trạch nghe xong thì ngây ngẩn cả người, sau đó cau mày không ngừng tính toán. Tôi biết rõ, nó là trí tuệ nhân tạo. Loại sinh vật này có tư duy logic và khả năng tính toán cực kỳ lợi hại. Tôi chỉ muốn thử xem với một câu đố mẹo, không dựa vào logic để trả lời thì sinh vật nào có thể chuyển biến suy luận hay không...

Nửa giờ sau, Bạch Trạch vẫn chưa tính xong. Tôi có chút sốt ruột.

“Bạch Trạch, người rốt cuộc có biết đáp án hay không? Trả lời a~ Chẳng lẽ người muốn ta ngồi đây đợi người cả đời hả?”

Bạch Trạch rừ đầu, nói: – “Ta đã dùng hơn 2 vạn phương pháp tính toán, nhưng vô luận là dưới tình huống nào thì $1+1$ cũng không thể $= 3$. Ta nhận thua, người nói đáp án đi.”

Nói xong, nó ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt lóe lên ánh sáng hiếu kỳ.

“Hắc hắc...” – tôi cười gian, sau đó hèn mọn trả lời – “Nếu ngươi đã thành tâm muốn biết thì ta sẽ đại phát từ bi mà nói cho ngươi biết. Đáp án là... chỉ trong tình huống sai lầm thì $1+1$ mới $= 3$ ”

Bịch ~ Bạch Trạch lại té.

Nó đưa móng vuốt nhỏ xíu chỉ vào tôi, run rẩy nói: – “Ngươi... ngươi đùa bỡn ta.”

“Thôi đi. Câu đố này có phải hiểm hoi gì đâu.” – tôi khinh bỉ nó – “Cái này gọi là câu đố tư duy thoát tuyền. Vì muốn rèn luyện năng lực tư duy của ngươi ta mới ra đề mục này. Ngươi nghĩ không ra chứng minh ngươi ngu ngốc, không phải lỗi của ta à.”

“Ồ.. ô..” – Bạch Trạch khóc huhu, từng giọt nước to bằng hạt đậu rớt xuống đất – “Ngươi ta thế nhưng là thánh thú trí tuệ nhất, ngươi lại bảo ta ngu ngốc... huhu... ta không muốn sống nữa.”

“Thôi được rồi, đừng khóc nữa.” – tôi sờ lông xù an ủi – “Hiện tại ngươi có chút dần thiết, nhưng nếu ngươi theo ta thì nhất định sẽ thông minh lên. Ta sẽ giúp ngươi.”

“Thật sự?” – Bạch Trạch dùng ánh mắt long lanh ngập nước nhìn tôi.

“Thật sự.” – tôi chân thành nói – “Đã không còn sớm nữa. Chúng ta ra ngoài thôi.”

“Được.” – Bạch Trạch gật đầu – “Khoan, ngươi chờ ta một chút, ta khôi phục hình người đã, hình dáng này hơi bất tiện.”

“Hình người? Ngươi có thể biến hình?” – tôi đột nhiên hứng thú hẳn lên, không biết con chó con lông trắng này biến thành hình người sẽ có bộ dạng gì đây.

Bạch Trạch không trả lời câu hỏi của tôi. Nó cúi đầu, lăm lăm đọc câu thần chú gì đó. Toàn thân của nó bao trùm trong một quang sáng màu trắng. Hào quang qua đi, một thanh niên tuấn tú trong trang phục trắng tóc đen tuyền liền xuất hiện trước mặt tôi. E hèm... nói tuấn tú thì hơi không thích hợp cho lắm. Bởi vì đôi mắt nó luôn loạn chuyển, nhìn thế nào cũng không giống thanh niên gương mẫu...

Tôi cao thấp đánh giá nó 1 vòng, thoạt nhìn nó là chiến sĩ.

“Bạch Trạch, vũ khí của ngươi đâu?” – tôi nhìn đôi tay trống trơn của nó thì kỳ quái hỏi. Chiến sĩ mà không có vũ khí thì đánh đấm cái móc xì gì.

“Là cái này.” – loáng ~ một phát, hai móng vuốt sắt từ bàn tay bắn ra, Bạch Trạch đắc ý nói – “Đây là móng vuốt của ta, so với binh khí do đám thợ rèn chế tác còn lợi hại hơn.” (3c: miêu tả giống Wolverine của X-men nhỉ!?)

Tôi gật đầu tán thành, lại nghiêng đầu hỏi: – “Còn một vấn đề nữa. Vì sao ngươi là một con chó lông trắng, biến thành người lại có tóc đen?”

“... đã nói ta không phải chó...”

“Đây không phải đáp án.”

“...”

Tôi và Bạch Trạch sóng vai đi ra khỏi sơn động. Trên đường đi, Bạch Trạch quán quít bắt tôi đặt thật nhiều câu đố mẹo cho nó tìm lời giải. Lúc bắt đầu, nó không trả lời được câu nào. Nhưng dần dần, dưới sự hướng dẫn của tôi, nó bắt đầu có thể nghĩ ra được giải đáp đúng. Điều này làm tôi sợ hãi không thôi. Thì ra nó không ngu như tôi tưởng tượng. Năng lực học tập của nó đúng là mạnh. Nếu cho nó lẫn lộn vài ngày với Đồng Tịch, đảm bảo nó có thể trở thành quân sư quạt mo thứ hai của tôi rồi. Thiên tài a~ Tôi đúng là thiên tài mà. Tôi không thể không tự khen chính mình.

Trong văn phòng của công ty Hoa Phong.

“Tổng thanh tra, trí tuệ nhân tạo do tôi phụ trách có số liệu bất thường.” – một nhân viên theo dõi báo cáo với Tề Thiên Thụ.

Tề Thiên Thụ cau mày: – “Bất thường thế nào?”

“Nó giống như tiến hóa. Trí lực của nó vượt khỏi trình độ hạn chế do chúng ta đề ra, hơn nữa còn có xu thế tăng lên.” – nhân viên theo dõi lạnh nhạt trả lời.

“Vậy thì xóa nó đi.” – Tề Thiên Thụ ra lệnh.

“Không thể. Nó là sủng vật của người chơi. Căn cứ theo quy định, phải có sự đồng ý của người chơi thì chúng ta mới xóa nó được.” – nhân viên theo dõi vẫn lạnh nhạt trả lời.

“Điều tra tư liệu của người đó.” – Tề Thiên Thụ than thở trong lòng. Hình như một thời gian dài không xảy ra sự cố gì, bây giờ lại phải thân chinh xuất chiến đi đàm phán với người chơi rồi.

“Đã xong.” – nhân viên theo dõi đưa trang tư liệu cho Tề Thiên Thụ.

“Lạc Thủy Tri Chu...” – Tề Thiên Thụ suýt té xỉu, gian nan điều chỉnh lại tinh thần – “Chuyện này coi như xong. Khỏi cần hỏi cũng biết sự tiến hóa của sinh vật nào kia đảm bảo do cô ta làm ra. Cho dù đổi một sủng vật khác cũng vậy thôi. Mặc kệ đi. Ngươi cẩn thận giám sát sinh vật này, đừng để xảy ra vấn đề ngoài ý muốn là được.”

“Tuân lệnh.” – nhân viên giám sát quay đầu tiếp tục làm việc.

Tề Thiên Thụ xoa trán, sau đó móc điện thoại ra, gọi cho Thượng Quan Tường.

Tôi và Bạch Trạch trở lại hoàng cung, Đồng Viêm đã chuẩn bị xong đầu đó. Ngày mai là có thể bắt đầu đại lễ nhậm chức. Nghe nói tất cả người của Yêu Hồ tộc sẽ tụ tập đầy đủ để chúc mừng Thánh Nữ mới, kể cả người chơi.

Tôi rất không tình nguyện tham gia buổi lễ này. Bởi vì theo nguyên tắc tôi không thể che mặt. Đến lúc đó mọi người đều biết tôi là ai. Nếu bên trong có gian tế thì... haiz, thật không dám nghĩ nữa. Chuyện gì đến cứ đến. Hiện giờ tôi đã thu phục được Bạch Trạch, bước tiếp theo là đi thách đấu với tứ thánh thú. Trong Hồng Hoang, tôi bây giờ phải nói là nguy cơ tứ phía. Cấp bậc của người chơi đang tăng lên. Ưu thế cấp cao này của tôi rất nhanh sẽ là đồ bỏ. Thực lực aaaaa ~ Chưa bao giờ tôi lại có khát vọng nâng cao thực lực của bản thân đến như vậy. Không phải vì muốn xưng bá mà vì muốn bảo vệ bản thân. Kẻ thù của tôi toàn là người lợi hại.

Ở Yêu Hồ tộc đang chuẩn bị đại lễ thì ở bên ngoài đã khói súng ngập tràn. Thập Tự Thiết Tường Vi cùng Phong Bạo Quân Đoàn chính thức khai chiến. Đại bang phái duy nhất ở Thực Nguyệt Thành là Tiểu Dao Gia Tộc cũng đồng ý liên minh với Phong Bạo Quân Đoàn. Bên cạnh đó, Triệu Hoán Liên Minh và Bất Diệt Thần Thoại đều mạnh mẽ muốn động thủ...

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Bí Quyết Kích Động Nhân Tâm.

Nhằm chán. Cực kỳ nhằm chán.

Tôi ngồi trên ghế bên cạnh Đồng Viêm, trong lòng không ngừng ca thán mấy chữ này.

Đại lễ kế nhiệm quả nhiên là nhằm chán. Từ lúc mặt trời lên đến giờ, tôi đã bị bắt ngồi ở chỗ này. Mông đau ê ẩm. Vậy mà đám quan viên đến chúc mừng còn chưa nói hết. Ngay cả Bạch Trạch ngồi xồm bên chân tôi cũng ỉu xiu ca thán: – “Lão đại, ta có thể biến về hình dạng sủng vật để nằm ngủ không?”

“Không cho.” – tôi kiên quyết cự tuyệt. Nào có chuyện chủ nhân chịu khổ mà sủng vật lại được phép ngủ chớ. Đạo lý ở đâu ra?!

Mãi đến lúc mặt trời lặn xuống núi, tôi mới nhận xong lễ triều bái của tất cả quan viên. Tôi đứng lên mà 2 chân như muốn nhũn ra. Nhìn sang bên cạnh, Đồng Viêm giống như không có chuyện gì?!

“Đồng Viêm, ngươi ngồi cả ngày mà không thấy mệt sao? Vì sao tinh thần vẫn phấn chấn bừng bừng là thế nào?”

Đồng Viêm bĩu môi: – “Mấy lão già này trước giờ đều lảm nhảm như vậy. Nếu mỗi tháng ngươi đều phải trần mình chịu trận giống như ta thì ngươi cũng sẽ sớm thành thói quen.”

Tôi thương hại nhìn Đồng Viêm, chợt nghĩ tới, hôm nay chỉ mới là ngày thứ nhất, thế còn 8 ngày còn lại tôi phải vượt qua làm sao đây?!

Tôi lập tức hỏi ngay: – “Đồng Viêm, mấy ngày sau cũng sẽ giống vậy hả?”

Đồng Viêm lắc đầu: – “Ngày mai không có quan viên, chỉ có người chơi đến chúc mừng. Ngươi chỉ cần ra chào hỏi, ta tuyên bố 1 việc liền xong rồi. Những ngày tiếp theo là lễ ăn mừng, có biểu diễn ca hát này nọ, ngươi đi hay không đi đều không sao, sẽ không ai bắt buộc ngươi.”

Hô ~ vậy thì tôi yên tâm. Chỉ cần kiên trì thêm một ngày là được. Nhưng vì sao tôi cứ cảm thấy ngày mai giống như lễ gặp mặt mình tình vậy nhỉ? Có khi nào ngươi ta hỏi xin chữ ký của tôi không? Nhớ tới chữ viết như cua bò của mình, tôi liền đổ mồ hôi. Hạ quyết tâm, nếu có người xin chữ ký, tôi nhất định liều chết không theo! Chữ ký tên rồi càng xấu hổ không biết trốn vào đâu luôn.

Ngày hôm sau.

Toàn bộ người chơi thuộc Yêu Hồ tộc đều tụ tập ở bên ngoài hoàng cung. Tôi và Đồng Viêm đứng trên đài cao nhìn xuống đám đông rậm rạp ở bên dưới. Mặc dù số lượng người chơi chọn Yêu Hồ tộc không nhiều nhưng tính sơ sơ cũng khoảng 8 vạn. Đứng chung một chỗ vẫn rất dọa người nha.

Đồng Viêm tiến lên một bước, giơ tay ra hiệu, ý bảo mọi người im lặng. Toàn bộ người chơi đều biết Đồng Viêm là tộc trưởng, rất biết phối hợp mà yên tĩnh lại.

Đồng Viêm gật đầu: – “Hôm nay yêu cầu mọi người tụ tập ở đây là để tuyên bố một việc trọng đại. Thánh nữ Yêu Hồ tộc đã chết 300 năm trước đã tìm được người kế nhiệm. Tân nhiệm Thánh nữ của chúng ta đã thuận phục được thánh thú Bạch Trạch, Yêu Hồ tộc của chúng ta đã trở lại thời kỳ thịnh vượng. Người này, chính là tân nhiệm Thánh nữ.” – Đồng Viêm chỉ vào tôi – “Nàng giống với các người, là mạo hiểm giả. Yêu Hồ tộc chúng ta chưa bao giờ phân biệt xuất thân của người khác. Chỉ cần người có thực lực, người sẽ đạt được sự kính trọng của người khác. Chỉ cần người đạt được chiến công hiển hách, người cũng có cơ hội được vinh danh.”

Đồng Viêm vừa nói xong, bên dưới liền xì xào bàn tán. Nhìn ra được, mọi người đều đang dâng tràn nhiệt huyết. Dù sao, chơi trò chơi ai cũng muốn trở thành người có địa vị cao, dưới một người trên vạn người. Mà tôi là người đầu tiên. Không ai biết tôi làm thế nào đạt được. Nhưng thân là cao thủ, mọi người đều tự tin bản thân không thua kém tôi bao nhiêu, sớm muộn cũng có ngày đạt được vinh hạnh như tôi ngày hôm nay. Tôi nhìn những đôi mắt tóe lửa, trong lòng liền đỏ mặt. Bỗng nhiên nhớ lại ngày đầu tiên ly khai Yêu Hồ tộc, Đồng Viêm cũng lừa dối chúng tôi bằng những lời có cánh giống như vậy. Đồng Viêm... đang toan tính điều gì? Vì sao lại làm như vậy?

Một lúc sau, tiếng bàn tán dần dần biến mất, Đồng Viêm mở miệng lần nữa: – “Hôm nay, triệu tập mọi người đến đây còn vì một việc quan trọng khác, liên quan đến sự tồn vong của Yêu Hồ tộc và sự sống còn của các người.” – Đồng Viêm nghiêm túc nhìn quanh một vòng – “Chúng ta vừa nhận được tin tức, Thần giới và U Minh giới đã phái sứ giả trà trộn vào Hồng Hoang. Rất nhiều người trong các người có lẽ chưa từng biết tới Thần giới và U Minh giới, hiện tại ta sẽ nói cho các người biết. Thần giới là một lũ tham lam dối trá, giả nhân giả nghĩa, nguy hiểm. Từ ngày đầu tiên khai sinh Tam giới, bọn chúng vẫn luôn ngấp nghé muốn phát động chiến tranh để mưu toan cướp lấy Hồng Hoang đại lục. Cho nên, bọn hắn chính là kẻ thù của chúng ta. Chỉ cần nhìn thấy người của Thần giới, giết không tha. Chúng tộc ban thường gấp đôi.”

Xôn xao ~ Hoan hô ~ Ban thường gấp đôi nghĩ là điểm thuộc tính, sách kỹ năng sẽ nhanh đạt được. Người chơi nào không muốn chứ?!

Đồng Viêm liếc mắt nhìn một vòng, sau đó nói tiếp: – “Về phần U Minh giới, bọn họ là minh hữu của chúng ta, cũng là tử địch của Thần giới. Về sau, gặp người của U Minh giới, các người nên trợ giúp hết sức. Người của Yêu Hồ tộc làm quan ở U Minh giới rất nhiều. Nếu Thần giới khai chiến với Hồng Hoang, họ sẽ trở thành chiến hữu của chúng ta. U Minh giới là một địa phương màu mỡ và giàu có. Ở chỗ đó, tùy tiện cầm một trang bị đều là hàng cực phẩm. Chỉ cần cố gắng, các người cũng có thể đạt được. Thánh Nữ, ta nói có đúng không?”

Tôi đỏ mặt ~ Cứ tưởng tôi đứng đây làm vật trang trí thôi chứ, ai ngờ còn bị kéo ra phát biểu.

Tôi ngượng ngùng bước lên một bước: – “Tộc trưởng nói không sai. Tôi đã tới U Minh giới. Thần khí trong tay tôi chính là được thăng cấp ở nơi đó. U Minh giới có rất nhiều thần binh lợi khí, chỉ cần cố tiền là có thể mua được.”

Tôi nói xong liền móc Sát Quỷ ra, mở hiệu quả phản quang của nó. Ánh sáng đủ màu của thần khí lập tức lập lòe xung quanh bàn tay tôi. Bên dưới phát ra rất nhiều tiếng hút khí lạnh. Ai cũng biết đệ nhất binh khí trên btx là “Sát Quỷ”, so với Dạ Ma Dao của Thiên Hạ Long Quỷ còn biến thái hơn.

Tôi lúc này mới liếc mắt sang nhìn Đồng Viêm, nhỏ giọng hỏi: – “Đồng Viêm, chúng ta liên minh với U Minh giới từ lúc nào vậy? Ta thấy Minh Vương cũng không phải người tốt. Người không sợ dẫn sói vào nhà hả?”

Đồng Viêm nhếch mép cười: – “Ta chỉ nói có thể thôi. Kỳ thật, nếu thông đạo U Minh giới không mở ra thì người của U Minh giới không thể bước chân vào Hồng Hoang. Lần trước Thần giới xâm lược Hồng Hoang, bọn họ không hề xuất hiện, chỉ trợ giúp binh khí cho chúng ta mà thôi. Nói làm sao thì nếu Hồng Hoang rơi vào tay Thần giới, bọn họ cũng gặp nguy hiểm. Đạo lý môi hở răng lạnh, Minh Vương nhất định biết. Nói không chừng, lần đại loạn này chúng ta có thể nhân cơ hội kiếm nhiều thứ tốt ở U Minh giới.”

Tôi giờ mới hiểu ra. Đồng Viêm không hề là tộc trưởng của Yêu Hồ tộc. Nói về gian trá mãnh mẽ chắc không ai bằng được nàng. May mắn người này là bạn của tôi chứ không phải kẻ thù. Nhưng vì sao nàng lại nói tới đại loạn?

Tôi nghĩ tới liền hỏi ngay: – “Đồng Viêm, người nói thiên hạ đại loạn là sao? Chẳng lẽ người có tin tức gì?”

Đồng Viêm liếc một cái: – “Bản Cổ đại thần có quy định, chỉ cần Hồng Hoang phát sinh chiến tranh hoặc có người dung hợp Bản Cổ thủ ấn, Thần giới có thể thuận tình thuận lý phái thần tướng đến đại lục. Từ khi đám mạo hiểm giả xuất hiện, mọi nơi đều không yên tĩnh. Sớm muộn gì cũng xảy ra chiến tranh. Chúng ta nên sớm chuẩn bị.”

Chiến tranh? Ý là bang chiến? Tiêu rồi. Hiện tại mấy đại bang hội đang có mâu thuẫn lớn, phát sinh bang chiến là điều có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Đến lúc đó, đám Thần giới sẽ tiến vào Hồng Hoang. Không xong rồi. Có biện pháp nào để ngăn chặn không đây??

Thấy đáng vẻ buồn rầu của tôi, Đồng Viêm cười nói: – “Chỉ cần Thần giới đặt chân tới Hồng Hoang, Yêu Hồ tộc sẽ là người đầu tiên không buông tha bọn hắn. Bạn bè của người sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu.”

Tôi đỏ mặt ~ Có cần hiểu thấu lòng tôi như vậy không?!

Đồng Viêm xoay người, nói với đám người ở dưới khán đài: – “Hồi con dân của Yêu Hồ tộc, ngày trước chúng ta có thể giành thắng lợi trước Thần giới, tất cả chỉ nhờ vào 2 chữ: đoàn kết. Ta hy vọng các người sẽ có chung suy nghĩ với ta, sẽ đặt lợi ích của Yêu Hồ tộc lên hàng đầu. Mặc kệ người là người chơi tự do hay khác bang hội, nếu chiến tranh xảy ra, tất cả phải hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của ta. Một khi trái lệnh, lập tức trục xuất khỏi Yêu Hồ tộc. Chúng ta chưa từng có gian tế. Ta hy vọng sau này cũng không. Đại diện nhậm chức Thánh nữ lần này là bí mật của chúng ta. Nếu ta biết được có người đem sự tình tiết lộ ra ngoài, ta sẽ tự mình bắt người đó về thẩm vấn.” – nói xong ác liệt quét mắt nhìn một vòng.

Không một ai dám dị nghị. Đồng Viêm gật đầu thỏa mãn, ngồi xuống chỗ của mình, ra hiệu tôi có thể tiếp tục.

Vì vậy tôi treo lên nụ cười thực nữ, phát biểu: – “Các bạn không cần câu nệ, có gì thắc mắc cứ hỏi, tôi sẽ thành thực trả lời. Xin tự giới thiệu trước, tôi là Lạc Thủy Tri Chu, là đoàn trưởng của Tật Phong Lữ Đoàn, cũng là độc cung thủ trong hội đấu võ. Nếu trước đây giữa tôi và các bạn có chuyện hiểu lầm, hy vọng hôm nay có thể hóa giải tất cả. Bởi vì chúng ta không có thời gian để lãng phí. Thế giới rất nhanh sẽ rơi vào đại loạn.

Mọi người chơi trò chơi đều muốn tìm sự vui vẻ, đúng hay không? Nhưng mỗi trò chơi đều có quy tắc của nó. Chúng ta đã gia nhập Yêu Hồ tộc, là thành viên của Yêu Hồ tộc, chúng ta phải đặt lợi ích của tộc đàn lên trên lợi ích của cá nhân. Đây là quy tắc đầu tiên của tôi. Đó là lý do tôi từ chối gia nhập các đại bang hội đứng nhất nhì trong Hồng Hoang. Bởi vì chuyện này không ý nghĩa. Chúng ta là chủng tộc mạnh nhất của Hồng Hoang, không cần ăn nhờ ở đậu nhà người khác. Hơn nữa, các bạn đều biết, Yêu Hồ tộc là công địch của toàn thể giới. Nếu bạn gia nhập bang hội khác, khi xảy ra chiến tranh, không ai cam đoan cho an toàn của chính bạn. Chỉ có người cùng chung lợi ích mới có thể ở cùng một chỗ. Tôi hy vọng, các bạn có thể thoái lui bang hội hiện tại để gia nhập bang hội của Yêu Hồ tộc.”

Tôi nói xong liền im lặng nhìn những người dưới đài. Nhân số của Yêu Hồ tộc đã ít, khi có chiến tranh, đảm bảo đám đạo tặc thích khách này sẽ trở thành tấm bia đi đờ đạn cho người khác. Lý do? Bởi vì chúng tôi không ai dám tiết lộ chủng tộc của bản thân, cho dù vào bang hội thì cũng không được người khác tín nhiệm. Chỉ có đoàn kết lại mới có thể ứng phó được với cuộc chiến sắp diễn ra. Tôi không tin trò chơi này biến thái đến độ bắt người chơi đi đánh nhau với đám Thần giới mà không có sự trợ giúp nào.

Mọi người im lặng. Một lúc sau, có người mở miệng nói: – “Tri Chu nói đúng. Bạn của tôi là đội trưởng của Bất Diệt Thần Thoại. Hẳn giới thiệu cho tôi gia nhập Bất Diệt Thần Thoại. Nhưng cho dù tôi cố gắng thế nào cũng không được trọng dụng. Đơn giản vì tôi giữ bí mật về chủng tộc của mình. Tôi quyết định sẽ lui bang. Nếu Tri Chu đoàn trưởng muốn nhận người, tôi sẽ là người đầu tiên đến báo danh.”

“Ta không đồng ý. Ta là phó bang chủ của một bang hội hạng trung. Ta không cảm thấy gia nhập bang hội của ngoại tộc có gì không tốt.” – một đạo tặc khác khiêu khích nhìn tôi.

Tôi cau mày: – “Tôi chỉ nêu ra đề nghị, hoàn toàn không ép buộc các bạn. Tôi cũng không có cái quyền kia. Dù sao đây chỉ là một trò chơi, mỗi người có cách chơi khác nhau. Nhưng tôi có thể khẳng định một chuyện, chỉ cần bí mật về chủng tộc của chúng ta bị tiết lộ, toàn thể người chơi Yêu Hồ tộc sẽ bị đuổi giết. Những người chơi ngoại tộc kia sẽ không ngại kiếm thêm điểm công hiến đâu.”

Lời của tôi thức tỉnh nhiều người. Đúng thế, chơi trò chơi là vì cái gì? Đẳng cấp a~ Trang bị a~ Quyền lực a~ Tiền tài a~ Mỗi người đều có mục đích riêng. Một khi có người xúc động nói vậy, chúng tôi đều sẽ trở thành bia ngắm của người khác. Bởi vì giết người của Yêu Hồ tộc cho điểm công hiến gấp đôi. Nếu không phải là bạn rất thân, chẳng ai ngại ngần mà không ra tay sát hại chúng tôi cả.

“Có ai đem chuyện Yêu Hồ tộc nói ra chưa?” – một người lên tiếng hỏi – “Đây là vấn đề rất trọng yếu.”

“Tôi... tôi có nói cho một đứa bạn thân biết.” – một đạo tặc thấp lùn e lệ nói – “Nhưng mà, tôi có thể cam đoan, hẳn sẽ không tiết lộ với ai. Tôi với hẳn là bạn bè thân thiết.”

“Vậy bạn có thể log out xác nhận một chút không?” – tôi lo lắng nói: – “Không phải tôi không tin bạn nhưng vì lý do an toàn...”

Nghe tôi nói xong, đạo tặc lùn liền log out, sau đó log in, mặt mũi trắng bệch: – “Hắn... hẳn có nói... nhưng mà hắn cam đoan đám bằng hữu của hắn sẽ không nói...”

Tôi lắc đầu: – “Không phải bạn cũng vừa cam đoan là hẳn sẽ không nói ra sao?! Loại chuyện này không ai có thể cam đoan chắc chắn cả. Tôi nói thật, chuyện về Yêu Hồ tộc, ngay cả bạn thân nhất của tôi cũng không biết. Kể cả bạn trai của tôi, tôi cũng chưa từng nói với anh ấy. Để bảo vệ một cái bí mật, phương pháp tốt nhất là không nói với ai cả, cho dù đó là người nhà của bạn. Tôi không trách bạn. Chỉ là... nếu bí mật này đã bị bật mí, chúng ta nên chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.”

“Thế nào là trường hợp xấu nhất?”

“Chính là chúng ta một khi rời khỏi lãnh địa của Yêu Hồ tộc sẽ bị chủng tộc khác đuổi giết không ngừng. Có lẽ mọi người đều biết mâu thuẫn giữa tôi và Thập Tự Thiết Tường Vi. Tôi đoán bọn họ luôn điều tra về Yêu Hồ tộc. Hơn nữa, lúc trước, rất nhiều người đã đại khai sát giới ở Bạch Lang tộc và Tô Nhiếp tộc để kiếm điểm công hiến. Mọi người thử nghĩ mà xem, một khi chủng tộc của chúng ta bị tiết lộ sẽ dẫn đến hậu quả gì? Tôi có thể thoát thân từ trong sự đuổi giết của một đoàn đội 1500 người của Thập Tự Thiết Tường Vi. Các bạn có thể sao? Vậy thì nên lựa chọn thế nào, mọi người hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Huyết Hồ Ly Ngang Trời Xuất Thế!

Lại rơi vào trầm mặc. Tôi nhìn mọi người dưới đài tập trung tự vấn liền lui xuống ngồi bên cạnh Đồng Viêm.

Đồng Viêm cười cười nhìn tôi: – “Tri Chu, ta không ngờ công phu kích động nhân tâm của ngươi cũng không thua kém ta bao nhiêu a~”

“Đúng vậy. Lão đại quả nhiên là người gian trá. Nhưng mà... ta thích.” – Bạch Trạch hòa theo vuốt mõng ngựa.

Tôi liếc Bạch Trạch một cái: – “Ta đây chỉ nói sự thật. Yêu Hồ tộc quá ít người, nếu còn chia năm xẻ bảy nữa thì bị tàn sát là cái chắc. Ta đang suy nghĩ giùm bọn họ thôi. Hơn nữa, ta không nghĩ mới vất vả leo lên được chức quan lại không có dân để quản a~”

“Ngươi nói rất có lý. Nhưng mà Tri Chu, trước giờ ngươi luôn phiêu bạc giang hồ. Lần này chỉ sợ thân bất do kỷ (phải làm việc không theo ý muốn), ngươi có lẽ phải đảm đương vai trò lãnh đạo rồi.” – Đồng Viêm cười xấu xa nhìn tôi.

“Vi sao?” – tôi kỳ quái hỏi – “Ta chỉ nói một câu để tỉnh bọn họ thôi. Sau đó ta liền an toàn rút lui nha.”

“Ngươi không tin hả? Không tin thì đánh cược với ta đi?”

Tôi nhìn về gian trá của Đồng Viêm, run rẩy toàn thân: – “Ta mới không thèm đánh cược với ngươi.”

Không nói nữa, tôi đi xuống dưới đài. Lúc này mọi người cơ bản đã bàn bạc xong cả rồi. 8 vạn người chia làm 10 đoàn thể, mỗi đoàn thể phái ra 1 người đại biểu đi tới gặp tôi.

Một người ôm quyền hành lễ với tôi, nói: – “Tri Chu đoàn trưởng, chúng tôi là Hỏa Vũ Diệu Dương, toàn bộ thành viên đều là người Yêu Hồ tộc nên sẽ không xảy ra vấn đề như cô nói. Nếu sau này có xảy ra chiến tranh, chúng tôi sẽ nghe theo mệnh lệnh của tộc trưởng. Đương nhiên nếu có thể kết minh với Tật Phong Lữ Đoàn thì càng tốt.”

“Không thành vấn đề. Còn các bạn thì sao?” – tôi cười tủm tỉm nhìn những người còn lại. Thật không ngờ có cái bang hội toàn bộ là người Yêu Hồ tộc. Về sau tôi phải giúp đỡ họ nhiều hơn mới được.

“Chúng tôi đều là dong binh.” – một anh chàng cao to mở miệng – “Nhưng chúng tôi không thành lập dong binh đoàn, chỉ làm lính đánh thuê lang thang khắp nơi. Nếu có chiến tranh, chúng tôi sẽ tham gia giúp đỡ. Nhưng chúng tôi nhất quyết không gia nhập bang hội.”

Ừm... có cá tính. Không dễ dụ. Tôi suy nghĩ một thoáng mới trả lời: – “Tôi hiểu suy nghĩ của các bạn. Tôi cũng vậy, cho nên đến nay vẫn không gia nhập bang hội nào cả. Dong binh đoàn của tôi cũng chỉ có 7 người. Tôi không bắt ép các bạn phải thay đổi suy nghĩ, có điều tôi hy vọng các bạn có thể thành lập một liên minh tạm thời để giữ liên lạc với nhau được không? Bình thường vẫn hành động tự do, nhưng nếu có chiến tranh thì sẽ nhanh chóng tụ tập.”

“Chủ ý không tệ, nhưng đó không phải là điều chúng tôi nghĩ tới.” – người đó cười cười nhìn tôi.

Tôi khó xử rồi. Đây là phương pháp trung hòa duy nhất mà tôi có thể nghĩ ra. Tôi bắt đầu nhìn anh chàng đại biểu kia: – “Vậy các bạn có ý kiến nào khác hay hơn không? Có thể nói ra để mọi người cùng tham khảo?”

“Tôi vừa nói sẽ không gia nhập bang phái, nhưng không nói sẽ không thành lập bang phái a. Chúng tôi có hơn 3 vạn người, thành lập bang phái hạng trung là không thành vấn đề. Hơn nữa mọi người cùng chủng tộc, cùng lợi ích, quản lý sẽ rất dễ dàng. Chúng tôi đều là dong binh, cũng có thể nói toàn là giai binh (nam binh sĩ), không hề có chức nghiệp sinh hoạt, nếu xảy ra chiến tranh, mọi người đều có thể ra trận.”

Tôi đỏ mặt ~ Người này dám đùa bỡn tôi a~. Mà thôi, không so đo, tôi ngược lại còn thấy cao hứng: – “Vậy thì tốt quá. Hiện tại các bạn đi đăng ký ngay đi, thuận tiện thu thập thêm thành viên mới. Phí đăng ký tôi sẽ trả. Những người khác cũng muốn thành lập bang hội sao?”

Nam đại biểu cao to cười ha hả: – “Phí đăng ký đương nhiên cô trả rồi. Bởi vì chúng tôi đã quyết định cô sẽ là bang chủ của chúng tôi.”

Quét đờ con heo?!? Tôi ngây dại một thoáng. Tôi chưa từng nghĩ tới sẽ xảy ra việc này. Tôi mà làm bang chủ ư?

Tôi sững sờ cả buổi mới lắp bắp nói: – “Việc này... tôi sẽ không làm bang chủ đâu. Các bạn... vẫn nên chọn người khác đi. Tôi thấy... hay là anh làm được đó. Không sai đâu...” – tôi chỉ ngay vào thích khách trước mặt, ý đồ trốn tránh trách nhiệm.

“Hà hà...” – thích khách cười lên – “Ở đây không có ai thích hợp hơn cô ngồi vào vị trí đó. Thứ nhất, cô từng đánh bại đệ nhất cao thủ của Hồng Hoang, thực lực cá nhân không ai dám phản đối. Thứ hai, cô dẫn dắt Tật Phong Lữ Đoàn thanh danh vang dội, năng lực lãnh đạo nhất định rất tốt. Thứ ba, cô không hống hách kiêu căng, đối xử với mọi người bình đẳng, nhân cách khẳng định được rèn luyện không tồi. Thứ tư, cô đủ gian trá đủ xảo quyết, đi theo cô tuyệt đối không lỗ vốn. Cô nói đi, chúng tôi không chọn cô thì chọn ai?”

Tôi trực tiếp câm nín. Những điều anh ta nói đều là sự thật. Mặc dù tôi dùng ám chiêu nhưng tôi đúng là đã đánh bại Thiên Hạ Long Quý. Về phần Tật Phong Lữ Đoàn... hình như không liên quan đến tôi, mọi sự đều do Đồi Trắng Thay Đen phụ trách, rất nhiều mối làm ăn tôi đều không biết đến. Mặc dù chúng tôi kiếm được rất nhiều tiền nhưng công lao đó tôi không thể mặt dày gom hết vào mình rồi bảo rằng tôi có tài lãnh đạo. Điều duy nhất tôi làm được là gây dựng thanh danh cho Lữ Đoàn. Về phần nhân phẩm, e hèm, nếu nói hèn hạ vô sỉ là ưu điểm thì tôi đúng là người tốt.

Tôi nghĩ nghĩ rồi nói: – “Tôi rất hiểu bản thân mình. Nói thật, con người của tôi rất lười nhác. Ở Tật Phong Lữ Đoàn tôi chỉ là đoàn trưởng trên danh nghĩa, người quản lý thật sự là một người khác. Tôi không phải đang khiêm tốn, mà là đang nói thật. Các bạn nên kiếm người khác để làm bang chủ thì hơn. Tôi hoàn toàn không thích hợp.”

“Cô không cần nói nữa, trên danh nghĩa cũng tốt, chúng tôi vẫn muốn cô làm bang chủ của chúng tôi.” – thích khách kiên trì ý kiến.

Đồ mờ hôi ~ Những người này sao cứng đầu vậy trời. Tôi bắt lực nhìn xuống đám người Đồi Trắng Thay Đen. Thế nhưng bọn họ chỉ đang đứng xem kịch vui, hoàn toàn không có ý định sẽ giải vây giúp tôi. Khá lắm, gan lắm, đợi xem lát nữa tôi thu thập các anh thế nào, hừ!

“Chuyện này... có thể thương lượng được không?” – tôi thành khẩn nhìn thích khách kia, hy vọng anh ta có thể nhìn ra nỗi khổ tâm của tôi. Trời ơi, tôi không muốn làm bang chủ gì đâu aaaa~

“Không có thương lượng.” – thích khách chém đinh chặt sắt nói.

“... Được thôi. Nhưng tôi nói trước, con người của tôi không thích quản lý ai. Sau khi thành lập bang hội, anh là trưởng lão, phụ trách mọi sự trong bang hội. Tôi bổ nhiệm Đồi Trắng Thay Đen làm phó bang chủ, quản lý tài chánh của bang. Còn phải tuyển ra một người am hiểu binh pháp để huấn luyện thành viên đánh trận. Về phần tôi, không có chuyện gì thì không được làm phiền tôi bởi vì tôi rất bận rộn. Các bạn nghĩ sao?” – tôi mới không tin một bang chủ vô trách nhiệm như vậy mà mọi người còn muốn.

“Không thành vấn đề.” – thích khách sáng khoái trả lời.

Bịch ~ tôi té. Người này... người này suy nghĩ cái gì trong đầu vậy trời!?

Tôi nào biết, thích khách kia chính là fan hâm mộ của tôi. Ước ao của hắn là có thể đứng chung một bang hội với tôi. Vì đạt được mục đích này, hắn bắt chấp thủ đoạn. Cho nên tôi mới dễ dàng bị hắn lừa như vậy.

“Quyết định vậy nha. Chúng ta đi đăng ký thôi.” – thích khách cao hứng la lên.

“Đợi một chút. Chuyện ở đây còn chưa giải quyết xong.” – tôi nhìn sang những người khác – “Các bạn thì sao? Có ý kiến gì không?”

“Nếu có chiến tranh, chúng tôi sẽ truyền tin miễn phí qua lại giữa các bang phái cho mọi người, sẽ cung cấp mọi tin tình báo.” – một đạo tặc nhỏ gầy lên tiếng.

Truyền tin miễn phí?! Đúng là mạnh miệng nha.

“Chúng tôi là bang Đầu Búa, thành viên cũng toàn là người Yêu Hồ tộc. Nguyên ý kết minh với các bạn, sẽ nghe theo mệnh lệnh của tộc trưởng.”

“Chúng tôi là Phong Hỏa Chiến Thiên, cũng giống vậy.”

“Chúng tôi sẽ giải tán và gia nhập bang hội của Tri Chu.”

“Chúng tôi cũng giải tán...”

“Chúng tôi đang là thành viên của bang hội khác. Chúng tôi cần lui bang trước, sau này nhớ thu lưu chúng tôi nha.”

“Chúng tôi là dong binh đoàn, nguyên ý gia nhập bang hội của Tri Chu.”

“Chúng tôi là fan hâm mộ của Tri Chu đoàn trưởng, đương nhiên sẽ gia nhập bang hội.”

Mọi người càng nói càng hưng phấn, một lát liền quên mất tôi luôn. Tôi buồn bực-ing. Nhân quyền ở đâu aaaa~ Thói đời gì chức vụ bang chủ cũng bị ép buộc là làm sao!?

Cuối cùng, đại hội kết thúc. Tôi bị một đám người cứng rắn lôi kéo tới tòa thị chính làm thủ tục thành lập bang hội. Tôi đặt tên bang hội là “Huyết Hồ Ly”. Bang huy là hình ảnh một bé hồ ly đỏ rực đáng yêu. Mọi người nhìn xong đều run rẩy muốn xỉu.

Thích khách gian xảo kia gọi là Huyết Đán. Sau khi hệ thống tuyên bố bang hội đã thành lập, tôi liền phong cho Huyết Đán chức trưởng lão, sau đó để cho hắn làm thủ tục nhận thành viên, còn bản thân thì ngồi xôm một bên gần người.

“Lão đại, người không thích làm lãnh đạo à?” – Bạch Trạch vừa gặm xương vừa hỏi tôi. Không cần hỏi cũng biết cục xương này nó moi được trên người của Trộm Long Tráo Phụng. Cục thịt ú này đúng là có da mặt dày.

Tôi rất khinh bỉ nhìn cái tướng tham ăn của nó, trả lời – “Làm lãnh đạo thì có điểm nào tốt? Quản nhiều người rất mất thời gian. Mỗi ngày phải xử lý bao nhiêu là chuyện lùm xùm, ta còn có thời gian đi làm chuyện của mình sao?”

“Nhưng người nói chức vụ chỉ là trên danh nghĩa thôi mà?” – Đồng Tịch hỏi xen vào.

“Nói thì nói vậy. Nhưng nếu có sự tình phát sinh, không lẽ tôi khoanh tay mặc kệ à. Dù sao họ cũng là fan hâm mộ của tôi nha. Không thể thấy chết mà không cứu.” – tôi nói lời này là thật lòng. Mặc dù tôi chỉ là bang chủ trên danh nghĩa, nhưng nếu có việc quan trọng, tôi cũng phải ra mặt để quản lý. Bởi vì đa số thành viên gia nhập đều vì thanh danh của tôi mới tìm tới. Thanh danh vô sỉ gian trá của tôi.

Thật không ngờ, lúc mới tiến vào trò chơi tôi đã quyết định không gia nhập bang hội, vậy mà người tính không bằng trời tính, cuối cùng vẫn bước trên con đường không lối về. Chẳng lẽ người tài giỏi đi đến đâu cũng sẽ tỏa sáng à? (tác giả: Nhện, người đứng là vô sỉ.)

Sau khi chào từ biệt mọi người, tôi đi tới nghĩa trang hoàng gia. Trong hiểu biết của tôi, dường như Đồng trưởng lão chuyện gì cũng rành. Tôi tới hỏi xem ông ta có biết nhược điểm của tứ thánh thú hay không. A... suýt nữa thì quên, Đồng Tịch chính là bị Chu Tước giết chết. Anh ta nhất định hiểu rõ về Chu Tước.

“Đồng Tịch, anh có biết Chu Tước có nhược điểm gì không?” – tôi mong chờ hỏi.

Ai ngờ Đồng Tịch khinh bỉ nhìn tôi: – “Nếu mà ta biết rõ nhược điểm của nó thì đã không bị nó giết chết.”

Tôi lau mồ hôi, có cần nói thẳng vậy không chứ.

“Vậy nó có thói quen gì?”

“Ta biết, ta biết.” – Bạch Trạch giơ tay lên – “Chu Tước là một tên tự kỷ. Nó yêu nhất là bộ lông của nó. Mỗi ngày, vào hoàng hôn, nó sẽ tắm trong ôn tuyền ở dưới chân núi để chải lông vuốt vù. Hơn nữa, nó thích nhất là dùng những thứ óng ánh để trang trí cho cái ổ...”

Tôi quay sang nhìn Đồng Tịch, Đồng Tịch gật đầu: – “Bạch Trạch nói không sai. Tên kia tuy là giống đực nhưng lại cực kỳ mê chải chuốt. Phải nói là cực kỳ biến thái yêu thích bộ lông vũ của bản thân. Minh Vương bảo người đi tìm Chu Tước chỉ vũ đúng là một nan đề. Không biết người phải lấy cái gì để đổi được một cọng lông của tên kia.”

Tôi chống cằm suy tư, sau đó nhắn tin cho Đới Trắng Thay Đen: – “Đại ca móc túi, anh có vật gì sáng lóng lánh mà không phải là thứ quý giá hay không?”

“Có. Dưới đáy hồ bên cạnh cây đại thụ của Thiên Thành có rất nhiều đá dạ quang. Nhưng không phải ai cũng lấy được. Cô cần chúng làm gì?”

“Làm lễ vật cho Chu Tước.”

“À...” – ngũ tặc đều biết việc tôi đang đi tìm 4 món đồ kia.

Tôi tin tưởng Đồng Viêm sẽ không keo kiệt vài viên đá với tôi. Nghĩ đến đây tôi liền đi tới nghĩa trang hoàng gia. Quả đúng như tiên liệu của tôi, Đồng trưởng lão đang trốn ở nghĩa trang uống rượu. Thấy tôi tới, ông ta liền cười tủm tỉm ngoắc ngoắc tay.

“Tri Chu tiểu bằng hữu, không ngờ người có thể trở thành Thánh nữ. Chức quan còn cao hơn cả ta a~”

Tôi im lặng, ông già đáng khinh này rõ ràng đang chế giễu tôi. Nhưng vì đang có việc cầu cạnh, tôi không thể không cúi đầu. Tôi đổi sang vẻ mặt tươi cười thủy nị: – “Đồng trưởng lão, ông cũng biết chức vị kia chỉ là hư danh thôi. Ở đây có ai không biết, nói tới bản lãnh thật sự thì ai có thể qua nổi ông a~”

“Haha... mặc dù sự thật là thế nhưng người cũng không nên nói thẳng ra nha. Làm cho lão già ta đây thật xấu hổ...” – Đồng trưởng lão nghe lời tôi nói thì đỏ mặt nhưng con mắt đã cười đến híp thành một đường thẳng.

Đồng Tịch mặt buồn ối. Bạch Trạch thì thầm tán dương tôi: – “Lão đại, công phu vuốt mông ngựa của người còn lợi hại hơn cả ta nữa. Ngay cả người không thích giao thiệp với ai là Đồng trưởng lão mà cũng thân thiết với người như vậy. Bội phục, bội phục.”

“Cút.” – tôi vươn tay vỗ bốp lên đầu Bạch Trạch. Tuy nó biến thành một thanh niên cao to, nhưng trong tiềm thức tôi vẫn nhìn nó thành con chó nhỏ chảy nước miếng khi ngủ.

Bạch Trạch bấu môi xoa đầu, đi qua đứng một bên không ngừng lăm bằm trong miệng. Cái tên này... mà khoan, tôi chợt rết run khi nghĩ tới chuyện tứ thánh thú chẳng lẽ sẽ có bộ dáng giống y như nó?! Nếu là vậy, tôi chỉ có thể đuổi ngón cái mà khen, đám nhân viên thiết kế của Hoa Phong đúng là biến thái.

Tôi tranh thủ hỏi thăm Đồng trưởng lão: – “Đồng trưởng lão, tôi có chuyện quan trọng cần nhờ ngài giúp đỡ. Tôi biết ngài là người hiểu biết mọi sự trên đời. Không biết có thể kể tôi nghe về tứ thánh thú hay không? Càng kỹ càng tốt.”

“Tứ thánh thú sao?” – sắc mặt Đồng trưởng lão đột nhiên ngưng trọng – “Tứ thánh thú mỗi người mỗi tính nhưng bọn chúng có chung một đặc điểm, đó là không thích kết giao với ai, tóm lại là mấy tên cực kỳ cao ngạo.”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Tác Dụng Của Bạch Trạch

“Cao ngạo?” – tôi và Đồng Tịch liếc nhìn nhau. Chuyện này không dễ dàng rồi. Nếu bọn chúng ngay cả nói chuyện cũng không thèm nói, trực tiếp nhào

vào đánh nhau vậy thì mưu mô gì cũng không thể dùng. Với thực lực của tôi hiện giờ, bọn chúng có thể một chiêu giết sát tôi ngay.

“Tri Chu, xem ra ngươi và ta đều có suy nghĩ giống nhau. Nếu tứ thánh thú không cho chúng ta cơ hội mở miệng, vậy thì suy tính kế sách gì cũng vô dụng thôi.”

Tôi gật đầu: – “Anh nói không sai. Xem ra, muốn không động thủ cũng không được rồi.”

“Này... này... các ngươi không cần làm lơ ta a~” – Bạch Trạch ở bên cạnh sốt ruột chen miệng vào – “Ta cũng là thánh thú đó. Nếu ta ra mặt, bọn chúng sẽ nê mặt mũi một chút a~”

Chúng tôi quay đầu nhìn nó, xong, tôi nói với Đồng Tịch: – “Nó mà không lên tiếng thì tôi cũng quên mất thì ra nó cũng là thánh thú đó a~”

Đồng Tịch gật đầu: – “Ừ, ta hầu như quên mất sự tồn tại của nó. Ngươi cũng không thể trách chúng ta. Ai biểu hình tượng của ngươi kém xa tên tuổi Thánh thú quá làm chi.”

Bạch Trạch ngẩng đầu hỏi trời xanh...

“Haha... Bạch Trạch nói đúng đó. Dù sao lục đại thánh thú đều biết nhau, nếu có mặt Bạch Trạch ở đó, bọn chúng sẽ không lập tức ra tay, thế thì các ngươi sẽ có cơ hội để đàm phán rồi.” – Đồng trưởng lão cười ha ha nói.

Ông sống lâu như vậy đương nhiên biết rõ tính khí Thánh thú thủ hộ của Yêu Hồ tộc. Người ta nói, không phải cùng một giuộc thì không thể ở cùng nhau. Bạch Trạch với Tri Chu... đúng là tuyệt phối. Dĩ nhiên, ông sẽ không vạch trần sự thật rằng đức hạnh của Bạch Trạch chẳng hay ho gì. Ông dù sao cũng nên chừa chút mặt mũi cho nó, không thể để người ta xem thường nó được.

Bạch Trạch nghe Đồng trưởng lão hòa theo lời của mình thì cao hứng nhảy nhót, hoa chân múa tay, một bộ dáng tiểu nhân đắc chí: – “Lão đại, ngươi xem, ta rất hữu dụng đó. Nhiệm vụ lần này, không có ta thì không được đâu...”

Tôi không thèm để ý, trực tiếp quay đầu nói chuyện tiếp với Đồng Tịch: – “Đồng Tịch, anh có thể bị đánh chết không?”

Đồng Tịch lắc đầu: – “Sẽ không. Ta là quý hồn, làm sao có thể chết nữa. Khi huyết lượng về 0, ta sẽ tự động bay về Sát Quỷ để hồi máu, nghỉ ngơi vài ngày, hấp thu một ít quý lực liền có thể đi ra.”

“Thế... nếu anh đi dụ lực chú ý của thánh thú, còn tôi thừa cơ hội trộm đồ vật thì tỷ lệ thành công được bao nhiêu?”

Đồng Tịch nghĩ nghĩ, sau đó trả lời: – “Có lẽ được 8 thành (8/10).”

Tôi gật đầu, quay sang hỏi ý kiến của Đồng trưởng lão: – “Ông thấy phương pháp này có ổn không?”

Đồng trưởng lão vuốt râu, trầm tư một thoáng: – “Mặc dù tỷ lệ thành công cao nhưng đồng thời nguy hiểm cũng rất cao. Thế này vậy, ta nói cho ngươi biết đặc điểm của từng thánh thú trước.”

“Tốt quá, nếu biết được nhược điểm của bọn chúng thì càng tốt.” – tôi ngồi xuống bên cạnh Đồng trưởng lão, ra vẻ học trò ngoan ngoãn.

Đồng trưởng lão lắc đầu: – “Ta là nói đặc điểm, không phải nhược điểm. Tứ thánh thú cơ hồ không có nhược điểm.”

“Ừc... không có nhược điểm sao? Haiz... vậy đặc điểm cũng được.”

“... ừm... đầu tiên là Thanh Long ở phương Đông. Thanh Long hệ mộc, là vị mộc thú, màu xanh. Nó là tọa kỵ của Sinh Mệnh Thần. Nhưng bởi vì Sinh Mệnh Thần bỏ mặc nó, mang nó tới phương đông của đại lục Hồng Hoang, bắt nó thủ hộ Đông Không Chi Môn (cửa không gian phía đông).”

“Không Chi Môn? Là cái gì thế?” – tôi hỏi xen vào.

Đồng trưởng lão khoát tay: – “Cái kia không liên quan gì tới ngươi, có giải thích với ngươi cũng vô dụng. Lại nói, Thanh Long không chỉ có cơ thể cường hãn mà pháp thuật cũng rất lợi hại. Nó sống trên một đỉnh đồi phủ đầy cây xanh, mỗi gốc cây đều có thể trở thành vũ khí của nó. Có thể khắc chế Thanh Long chỉ có Chu Tước của phương Nam. Tính ra, Thanh Long có chút thân tình với Yêu Hồ tộc, nó sẽ không làm khó dễ người của Yêu Hồ tộc. Bởi vì nó biết, nếu chúng ta tụ tập 500 cao thủ, cùng phát động Yêu Hồ chân hỏa liền có thể tiêu diệt nó. Cho nên, trong tứ Thánh thú thì nó là đối tượng dễ đối phó nhất. Chỉ cần dùng thứ thích hợp, nói không chừng nó sẽ đồng ý trao đổi vẫy vẫy với ngươi.”

“Thanh Long thích cái gì?”

“Không biết. Chuyện này các ngươi phải tự đi nghe ngóng. Yêu Hồ tộc trước giờ ít giao du với tứ thánh thú, dĩ nhiên là trừ Chu Tước...” – Đồng trưởng lão nói tới đây liền liếc nhìn Đồng Tịch. Ông ta dĩ nhiên nhận ra Đồng Tịch chính là tiền nhiệm tộc trưởng bởi vì trộm trứng Chu Tước mà bị giết chết. Vì không thể vạch trần thân phận của ai kia nên từ đầu tới giờ mới giả vờ không biết nhau.

Tôi cúi đầu cười trộm. Tên Đồng Tịch này đúng là khôi hài. Không biết ngày xưa anh ta nghĩ gì trong đầu, hết chuyện làm hay sao lại đi trộm trứng chim. Nếu là Bạch Trạch thì còn có thể lý giải chứ anh ta thì... Đúng là không hợp lẽ thường mà. Đồng Tịch làm mặt lạnh, kên kieu không thèm nhìn ai.

“Kế tiếp là Chu Tước của phương Nam. Chu Tước thuộc hỏa, là vị hỏa điều, màu đỏ. Nó là tọa kỵ của Hỏa Thần. Tính hướng giống như Thanh Long,

cũng bị bỏ mặc ở phương Nam, trở thành thủ hộ của Nam Không Chi Môn. Nơi ở của nó không xa đây lắm. Có thể nói là hàng xóm của chúng ta. Bởi vì chuyện trước đây mà nó rất ghét người của Yêu Hồ tộc. Cho dù tặng lễ vật cũng chưa chắc được nó để mắt tới. Hơn nữa, nó sử dụng thiên hỏa, uy lực ngang với Yêu Hồ chân hòa, lại có khả năng kháng hỏa 100%. Vì vậy nó sẽ là Thánh thú khó đối phó nhất. Khắc chế được nó chỉ có Huyền Vũ của phương Bắc.”

“Nghĩa là chúng ta không có một chút cơ hội nào luôn sao?”

Đồng trưởng lão nhún vai: – “Ta chỉ giảng giải đặc điểm của từng thánh thú cho ngươi nghe, còn làm sao để lợi dụng những đặc điểm này là chuyện của ngươi, ta không thể xen vào. Được rồi, tiếp theo là Bạch Hồ của phương tây. Bạch Hồ thuộc kim, là vi kim thú, màu trắng. Nó là tọa kỵ của Sát Thần, phụ trách thủ hộ Tây Không Chi Môn. Nó là vua của dã thú, toàn bộ dã thú đều nghe theo mệnh lệnh của nó. Bạch Hồ trời sinh hiếu chiến, tính cách ngay thẳng. Nếu ở phương diện nào đó đánh bại nó, đến lúc đó ngươi muốn gì nó cũng sẽ cho.”

“Ở phương diện nào đó ư? Thế nếu tôi muốn chơi oản tù tì với nó thì sao?” – tôi ngạc nhiên hỏi. Nói tới phần trăm chắc thắng thì tôi chỉ có mỗi chiêu oản tù tì mà thôi.

Đồng trưởng lão làm bộ mặt “nói chuyện với ngươi thật là đau trứng” để nhìn tôi: – “Ta không biết, ngươi cứ thử xem.”

Đúng là đồ vô si. Tôi nghĩ thầm trong bụng.

“Cuối cùng là Huyền Vũ của phương bắc. Huyền Vũ thuộc thủy, là vi thủy thú, màu đen. Nó là tọa kỵ của Phong Thần, phụ trách thủ hộ Bắc Không Chi Môn. Huyền Vũ có tính cách quái gở, không thích tiếp xúc với người lạ, phần lớn thời gian đều chìm trong giấc ngủ. Nó không có sở thích hay đam mê đặc biệt nào, có thể nói là một tên tăng khổ hạnh. Bởi vì tu luyện bằng hệ pháp thuật nên bản tính lạnh lùng vô tình, nói nó lãnh huyết cũng đúng luôn. Nó sẽ không nương tay với bất kỳ ai dám xâm phạm lãnh thổ của nó. Là một tên cực kỳ khó đối phó.”

“...” – tôi nghe xong thì chỉ biết câm nín – “Đồng trưởng lão, trước khi nghe ngài nói tôi còn có chút lòng tin. Nghe xong rồi lại mất sạch là thế nào? Ngài nói xem, có phải tôi muốn Chu Tước chi vũ, Thanh Long chi lân, Bạch Hồ chi tu, Huyền Vũ chi giáp là chuyện hoang đường viễn vông không?”

“Mọi việc do người làm chủ. Lúc đầu ta còn không nghĩ tới ngươi có thể đi tới ngày hôm nay. Cho nên, chỉ cần cố gắng nhất định sẽ thành công. Huống chi ngươi còn có 2 cường lực giúp đỡ bên cạnh kia.”

Tôi đỏ mặt hỏi. An ủi kiểu gì thế. Không lẽ tôi đem toàn bộ hy vọng đánh bại tứ thánh thú đặt lên cái con Bạch Trạch ngu ngốc kia sao? Tôi phiền muộn nhìn Bạch Trạch, nội tâm kêu gào, Bàn Cổ đại thần ơi Bàn Cổ đại thần, tại sao ông không cho con một sừng vật uy mãnh chứ hả, hả?!?!?!?

Tôi nhin không được lại hỏi một câu: – “Đồng trưởng lão, Bạch Trạch là thánh thú lợi hại nhất trong lục đại thánh thú, vậy nó có chỗ nào đặc biệt?”

“Chuyện này à... Bạch Trạch là thủ hộ thánh thú của Yêu Hồ tộc nhưng năng khiếu của nó không phải đánh nhau, bởi vì Yêu Hồ tộc không cần nó ra tay hỗ trợ. Tác dụng của nó là Nghịch Thiên Cải Mệnh, Xu Cát Tị Hung (thay đổi ý trời, sửa lại mệnh cách, lôi kéo điềm lành, xua đuổi xui xẻo)”

... Tổ cha nó, nói cả buổi thì ra Bạch Trạch là một tên thầy bói. Tôi khinh bỉ liếc nó.

Bạch Trạch không phục cãi lại: – “Đồng trưởng lão, ngươi nói vậy thật không phúc hậu. Bàn về đánh nhau thì Yêu Hồ tộc không ai là đối thủ của ta. Chỉ vì ta là thánh thú thủ hộ của các ngươi nên không thể công kích tộc nhân, bằng không thì... hừ hừ...”

Tôi buồn cười nhìn bộ dáng ấu trĩ của nó, nghĩ thầm, trách không được người ta phải tìm bảo mẫu để trông nom nó, chứ để nó ra đường một mình đảm bảo thiên hạ đại loạn rồi.

“Ngươi không nên coi thường Bạch Trạch a~” – Đồng trưởng lão cười tủm tỉm nói – “Bạch Trạch còn có một tên gọi khác, là Thụy Thú. Nghĩa là con thú mang tới vận may. Nếu ngươi mang nó theo bên cạnh, lúc đánh nhau, tỷ lệ chính xác là 100%, mỗi chiêu công kích đều là giá trị cao nhất, nếu đánh vào chỗ hiểm có thể tăng giá trị tổn thương lên 4 lần. Ngược lại, đối thủ công kích ngươi chỉ có 10% trúng, mỗi chiêu công kích đều là giá trị thấp nhất, chỗ yếu hại của ngươi tự động được bảo hộ. Ngoài ra, tốc độ hồi máu của ngươi tăng 50%, nguyên lực tiêu hao giảm 50%, không thể trúng pháp thuật nguyên rủa, trạng thái dị thường tự động loại trừ. Nói cách khác, ngươi sẽ không bị hạ độc, suy yếu, phong ấn hay trói buộc. Thế nào, có hữu dụng không?!”

Nước miếng của tôi đã sớm chảy dài 3m rồi. Trời ơi... tính năng này còn trâu bò hơn thần khí nữa. Nghe y như cái auto. Bạch Trạch xứng danh là thánh thú đứng đầu nhà. Về sau tôi phải đối tốt với nó một chút mới được. Quay qua, thấy bộ dáng tiểu nhân đắc chí của nó, tôi nhin không được đánh bốp vào đầu nó. Quên đi, cái tên ngu ngốc này chẳng cần đối tốt làm gì.

Bạch Trạch ủy khuất xoa đầu nhìn tôi: – “Lão đại, vì sao lại đánh ta? Ta đâu có làm gì sai...”

“Hừ... lão đại đánh ngươi còn cần lý do sao?” – tôi hừ một tiếng, lại thuận tay ném cho nó một cục xương.

Bạch Trạch vừa nhìn thấy cục xương, về mặt từ ủy khuất liền chuyển sang háms đôi. Nó bỏ nhào về phía trước, ôm cục xương gặm lấy gặm để. Cái tướng ăn này ngay cả người này giờ cố gắng giữ gìn hình tượng cho nó là Đồng trưởng lão cũng xấu hổ muốn đập đầu chết luôn.

Sau khi thu thập tin tức từ Đồng trưởng lão xong, tôi lập tức trở về Thiên Thành. Không biết Huyết Đán nhận người sao rồi.

“Huyết Đán!” – tôi đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn.

“Má ơi...” – Huyết Đán hoảng hồn la lên – “Lão đại đúng là lão đại, đi đứng cũng không phát ra âm thanh, so với tiềm hành của đạo tặc còn lợi hại hơn. Đừng là bội phục sát đất.”

“... đây là đang vuốt mông ngựa à?” – tôi bất đắc dĩ nhìn hấn.

“Hừ... chính là vuốt mông ngựa rồi, đồ nịnh bợ.” – Bạch Trạch chế giễu nói.

“Chó chê mèo lắm lông.” – Đồng Tịch khinh bỉ Bạch Trạch.

Tôi khoát tay ngăn cản một vụ đấu võ mồm, tiếp tục hỏi Huyết Đán: – “Đã thu được bao nhiêu thành viên rồi?”

Huyết Đán cười mờ ám – “Tri Chu lão đại, đã hơn 4 vạn người.”

Cái gì!? Mới một chút thời gian đã thu 4 vạn thành viên? Mị lực cá nhân của tôi có lớn như vậy sao? Nuốt nước miếng, tôi hỏi tiếp: – “Thế còn tổng đàn thì sao? Đã chọn được địa phương chưa?”

“Tộc trưởng cấp cho chúng ta một căn phòng lớn gần hoàng cung để làm tổng bộ. Nhưng địa điểm xây thành thì chưa chọn xong. Có điều mọi người nhất trí đi đánh Kiến Thành Lệnh trước, vừa rồi họp xong thì đã tổ đội 300 người đi mê cung.” – Huyết Đán báo cáo chi tiết.

Tôi nhìn hấn tán thưởng. Quả nhiên không nhìn nhầm người. Tên này có năng lực lãnh đạo mạnh a~ Nhanh như vậy đã bố trí đầu vào đó rồi. Hiện giờ Long tức mê cung không còn là trở ngại đối với người chơi. Với thực lực của chúng tôi thì 300 người đủ sức lấy tới Kiến Thành Lệnh. Nhưng mà không biết vấn đề tài chính thì sao... tôi là dân vô sản chân chính a~

“E hèm... Huyết Đán, vấn đề tài chính của bang hội thì thế nào? Xây thành cần rất nhiều tiền.”

“Chuyện này lão đại không cần lo lắng. Mỗi thành viên tự nguyện hùn vào một ít tiền liền đủ để xây thành trì. Sau khi thủ thành xong, chúng ta đánh chiếm vài mỏ quặng, lại thuê thợ khai thác để kiếm tiền. Yêu hồ tộc đầy thảo dược, tùy tiện bố trí được sư đi thu thập rồi đem bán cho các bang hội khác. Phí tổn kiến thiết thành rất nhanh sẽ được thu hồi. Nhưng mà...”

“Còn chuyện gì?” – tôi khẩn trương hỏi. Vấn đề tiền nong đều giải quyết thỏa đáng, còn chuyện gì khó khăn nữa chứ?

“Nhưng mà... chúng ta không thể xây thành trên lãnh địa của Yêu Hồ tộc. Địa điểm duy nhất có thể xây thành là Đàm Lầy Sương Mù, nhưng vị trí cụ thể ở đâu thì còn chưa biết. Lão đại, cô là nhóm đầu tiên tiến vào Yêu Hồ tộc, chắc quen thuộc địa hình nơi này, cô có đề nghị nào hay không?”

“Nơi thích hợp để xây thành à?... Ừm, có rồi.” – tôi vỗ tay cái bộp, cao hứng rú lên.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tôi Chính Là Đại Lừa Đảo.

“Lão đại, chỗ tốt ở đâu?” – hai mắt Huyết Đán tỏa sáng nhìn tôi.

“Độc được cóc!”

“Độc... Được... Cốc... Lão đại, nơi đó... giao thông không thuận tiện lắm nha, chúng ta xây thành xong, ai chịu tới tiêu tiền a...”

Tôi lắc đầu: – “Huyết Đán, tôi không muốn sở hữu một thành thị có thể kiếm ra tiền, mà là một cứ điểm. Cứ điểm của người chơi ở Yêu Hồ tộc! Muốn kiếm tiền sao? Tới Hỗn Loạn Chi Đô mở cửa tiệm là được rồi. Để bảo đảm an toàn của Yêu Hồ tộc, chúng ta tuyệt đối không thể để ngoại nhân bước vào lãnh vực của chúng ta.”

Huyết Đán nghĩ nghĩ: – “Ừ, nói cũng đúng. Nếu là cứ điểm quân sự thì Độc Được Cốc là nơi phù hợp nhất. Diện tích lớn, địa thế bằng phẳng, bốn phía đều là tử lộ (đường cụt, không lối thoát), chỉ có duy nhất một lối vào là từ rừng rậm Tri Chu. Nếu chọn nơi đó, chúng ta chỉ cần xây một cái cổng thành, khỏi cần xây tường làm gì cho tốn tiền luôn.”

Huyết Đán càng nói càng hưng phấn, hai mắt sáng ngời. Hấn nói đúng, xây tường thành tốn bộn tiền a~ Sẽ tiết kiệm được một số tiền không nhỏ cho bang hội.

“Còn nữa...” – tôi bổ sung – “Trong cốc không có dã thú, chúng ta không cần tốn tiền mướn dân công đi dọn dẹp.”

“Không đúng... mặc dù bên trong không có quái vật, nhưng bên ngoài có rất nhiều Hồ Nhện. Chẳng lẽ cũng không cần tiêu diệt chúng sao lão đại?” – Huyết Đán lo lắng hỏi. Hồ Nhện không phải là loại quái vật cùng cấp, nghĩa là cấp bậc của Hồ Nhện có thấp có cao. Dù hiện tại cấp bậc của người chơi đã tăng lên rất nhiều cũng ít ai dám đi trêu chọc Hồ Nhện.

“Chuyện này không cần lo lắng. Tôi đã suy tính kỹ càng rồi.” – cái này là nói xạo, kỳ thật thì chủ ý này tôi chỉ vừa nghĩ ra mà thôi. Tôi lôi cuốn “Công thành khí giới” và “Thủ thành khí giới” ra lật lật tìm kiếm. Tôi nhớ từng lướt qua một phương pháp hướng dẫn cách xây thông đạo an toàn, là một lối đi được bao bọc để quái vật bên ngoài không thể tấn công người bên trong, đương nhiên người đi bên trong cũng không thể tấn công quái vật bên ngoài. Bây giờ chúng tôi chỉ cần xây thông đạo đi xuyên qua lãnh địa của Hồ Nhện để vào Độc Dược Cốc, vậy là vấn đề được giải quyết.

Tôi đưa bản vẽ cho Huyết Đán coi, giảng giải suy tính của tôi cho hắn nghe rồi bảo hắn đi mượn thợ mộc thợ rèn thợ tượng để bắt đầu xây đường.

“... bởi vậy, Hồ Nhện không còn mang tính uy hiếp nữa, ngược lại, chúng trở thành thủ vệ miễn phí cho chúng ta. Không phải là nhất cử lưỡng tiện sao? – tôi tổng kết lại.

“Lão đại đúng là lão đại, tính toán thiệt là chu đáo, tôi có tu luyện thêm mấy trăm năm cũng không theo kịp a~” – Huyết Đán tăng bốc tôi lên chín tầng mây.

Tôi bắt đầu đi nhìn hân: – “Được rồi, chuyện xây thành liền giao cho anh. Tôi phải đi Hỗn Loạn Chi Đô một chuyến. Có việc gì cần thì hãy liên lạc với Đồi Trắng Thay Đen. Mọi chuyện trong bang sẽ do 2 người toàn quyền phụ trách.”

“Không thể nào, lão đại, cô thật sự vung tay mặc kệ hả!?”

“Nói nhảm, tôi đã nói trước rồi cơ mà.”

“Tôi nghĩ là... cô chỉ nói đùa thôi.”

“... tạm biệt, khỏi tiễn.” – tôi nói xong liền sử ngay ngự không phi hành bay mất, để lại Huyết Đán ngơ ngác đứng tại chỗ.

Lần trước thoát tuyền, tôi có đọc được tờ giấy Thảo Hoa Mai để lại trên bàn cơm, thông báo rằng Thập Tự Thiết Tường Vi đã tuyên bố đối đầu với Phong Bạo Quân Đoàn, sớm thôi sẽ có bang chiến. Nói làm sao chuyện này cũng bắt nguồn từ tôi, cho nên tôi có nghĩa vụ phải đến xem, thuận tiện hòa giải bọn họ. Nếu không thể hòa giải thì... phiền toái to a~ Hai lãnh địa đối đầu khác với bang chiến trong cùng lãnh địa. Cái này không còn là nội chiến nữa mà là ngoại bang chiến rồi. Đến lúc đó, có khả năng nó sẽ lôi kéo thêm nhiều bang hội khác cùng tham gia. Nếu xảy ra chiến tranh trên bình diện rộng... vậy thì Thần Giới sẽ có cớ để phái thiên tướng xuống Hồng Hoang. Cơ sở của Yêu Hồ tộc chỉ mới trong giai đoạn khởi động, nếu bị lôi vào chiến tranh sẽ không ổn. Thế cho nên, tôi phải tìm mọi cách ngăn cản cuộc chiến này!!!

Đến Hỗn Loạn Chi Đô, tôi trước tiên đi tìm Thú Thú, ý định sẽ giải thích rõ ràng tình huống cho bà nghe. Không ngờ vừa tới thì thấy Thú Thú cùng Soái Ca đang xoa tay kích động, vẻ mặt hưng phấn ngất trời.

Tôi đỏ mặt hỏi: – “Hai người làm gì cao hứng dữ vậy? Sắp xảy ra chiến tranh sao?”

“Đúng vậy.” – Thú Thú cao hứng nói – “Mỗi ngày đều luyện binh a~ luyện binh a~ nếu không có chiến tranh thì lấy cái rắm mà dùng. Hơn nữa, rất nhiều người chơi đều thêm muốn được tham gia bang chiến, ai cũng mong chiến tranh xảy ra nhanh một chút.”

“Tôi cũng nghiệm đánh trận đây.” – Soái Ca vẻ mặt ước mơ nói – “Hiện giờ Thập Tự Thiết Tường Vi đang điều binh khiển tướng, có lẽ rất nhanh sẽ khai chiến với Phong Bạo Quân Đoàn, đến lúc đó chúng tôi sẽ có lý do đi đánh bọn họ. Sau khi đánh thắng họ, chúng tôi quay sang đối phó Lâu Nhỏ sẽ dễ dàng hơn.”

“Anh không sợ Lâu Nhỏ sẽ thừa dịp anh đi đánh Thập Tự Thiết Tường Vi mà đánh lên anh hả?” – tôi có chút ít hiểu biết về đám lãnh đạo của Bất Diệt Thần Thoại. Người cầm binh chính thức là Thiên Ngu Cam. Mà trình độ võ sĩ của tên này chẳng kém tôi là bao, hẳn tuyệt đối sẽ lợi dụng lúc người ta khó khăn để đâm lên.

“Không sợ. Chúng tôi đã bố trí hết rồi. Khi chúng tôi dẫn binh hiệp trợ Phong Bạo Quân Đoàn thì 10 minh hữu (bang hội nhỏ, hợp tác chung) sẽ giúp chúng tôi thủ thành. Với lại, tôi không nghĩ Lâu Nhỏ sẽ đánh Triệu Hoán Liên Minh. Dù sao trong ba đại bang phái thì chúng tôi có số lượng thành viên nhiều nhất. Nếu đánh chúng tôi, đảm bảo không có lợi cho hắn, cùng lắm là lưỡng bại câu thương (hai phe đều thiệt hại) mà thôi.”

Tôi đỏ mặt hỏi ~ Soái Ca nói đúng. Đây chỉ là một trò chơi. Người ta chơi trò chơi chủ yếu muốn trải nghiệm những thứ không thể trải nghiệm ở ngoài đời thật. Thế giới bên ngoài đã sớm không còn chiến tranh. Con người sống hòa bình bên nhau. Để giải tỏa con nghiệm khát máu chiến tranh, người ta chỉ có thể chui vào trò chơi. Mặc dù tôi vì mọi người mà suy nghĩ, nhưng chưa chắc mọi người có thể hiểu được lòng tôi. Nếu tôi giải thích tận tường mọi chuyện, nói không chừng bọn họ càng hưng phấn phát động chiến tranh lớn hơn nữa để hấp dẫn đám quân đội của Thần Giới xuống cho bọn họ đánh đã tay.

Haiz... tôi thờ dài trong lòng. Được rồi, tạm thời không nói vậy. Hy vọng bang chiến lần này chỉ có Triệu Hoán Liên Minh, Phong Bạo Quân Đoàn và Thập Tự Thiết Tường Vi tham gia thôi. Bang chủ Lâu Nhỏ, anh ngàn vạn lần không cần rơi vào vũng nước đục a~

“Thú Thú, bà nói chiến thuật của bọn bà cho tui nghe chút coi. Mọi người định sang địa bàn của Phong Bạo Quân Đoàn đóng quân thủ thành luôn hay là chơi trò vây Ngụy cứu Triệu đi đánh Hoa Đô?” – nếu chọn cách đánh thành thị của Thập Tự Thiết Tường Vi sẽ tốt hơn, bởi vì nó sẽ trở thành nội chiến của Hỗn Loạn Chi Đô.

“Bọn tôi định phái một nửa quân đội đi trợ giúp Phong Bạo Quân Đoàn. Một phần tư ở lại thủ thành. Một phần tư giả vờ đi đánh Hoa Đô, thực chất là muốn thăm dò hướng đi của Lâu Nhỏ. Bởi vì Bất Diệt Thần Thoại nếu muốn tấn công chúng ta thì phải dùng con đường đi xuyên qua lãnh địa của Hoa Đô. Cho nên chúng ta thuận tiện thiết kế một cái bẫy ở giữa đường chờ họ.” – Soái Ca đắc ý nói.

“...” – tôi cảm nín, xem ra bọn họ quyết định không đánh không được rồi. May mà phần lớn thành viên đều đi Phong Bạo Quân Đoàn. Nếu Lầu Nhỏ không đánh vào Triệu Hoán Liên Minh thì mọi chuyện vẫn tốt. Nhưng làm sao để Lầu Nhỏ không đánh đây? A~ có biện pháp.

“Vậy mọi người chuẩn bị đi. Tôi đi trước.” – tôi nói xong liền muốn đi.

“Sâu, bọn tui còn muốn mượn Tật Phong Lữ Đoàn đi ám sát chỉ huy của đối thủ nè, bà định chạy đi đâu?” – Thú Thú nhanh chân chạy tới chắn trước mặt tôi.

“Không được. Tui có chuyện quan trọng phải làm. Với lại Tật Phong Lữ Đoàn đang có công tác trong người. Lần này không thể giúp bà được.” – tôi cứng rắn trả lời. Nói giỡn, tôi tới để ngăn cản chiến tranh nha, làm sao trở thành tay chân giúp việc được.

Thú Thú rất bất mãn với câu trả lời của tôi: – “Sâu, bà thiết không có nghĩa khí chút nào. Bây giờ là bang chiến a ~ bang chiến a~. Bà lại không sát cánh cùng tui chiến đấu, còn nói là bạn thân gì nữa!?”

“Tui... haiz... nói ra bà cũng không hiểu đâu. Lần này Yêu Hồ tộc xuất hiện nguy cơ thảm sát. Tui đang phải bôn tẩu tìm cách hóa giải đây này. Bang chiến của bà có cả vạn người, thêm tui một người cũng không nhiều hơn mà thiếu tui một người cũng không bớt đi. Cho nên tui phải đi làm chuyện cần thiết hơn rồi.”

“Đã xảy ra chuyện gì? Có cần chúng tôi hỗ trợ không?” – Soái Ca thấy vẻ mặt của tôi không giống giả vờ liên quan tâm hỏi.

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, tui không có thời gian giải thích kỹ được. Tóm lại, nếu không có chiến tranh thì sẽ là trợ giúp lớn nhất cho tui. Nhưng xem tình hình bây giờ... cung đã lên dây, tui sẽ không làm khó dễ mọi người. Tui phải chạy đi tìm biện pháp khác.”

Tôi cố ý nói úp úp mở mở để Thú Thú buông tay, không ngờ bà cứng đầu không chịu: – “Sâu, bà không nói rõ thì không yên với tui đâu.”

Tôi thở ra. Thảo Hoa Mai chính là người như vậy, nói chuyện phải nói rõ ràng, nếu không thỏa mãn, bà sẽ không cho tôi đi khỏi đây. Tính toán một phút, tôi liền nói: – “Vậy tui đây nói ngắn gọn thôi. Bà biết lần trước tui đi U Minh giới đúng không?”

Thảo Hoa Mai gật đầu, chuyện này lúc gặp mặt ngoài đời tôi đã kể với bà, cho nên tôi nói tiếp: – “Thật ra ngoại trừ U Minh giới, còn có một thế giới khác cùng tồn tại song song với chúng ta, đó là Thần giới. Không giống với tên gọi, đám người Thần giới chẳng phải là thứ tốt đẹp gì. Bọn họ là một đám hèn hạ vô sỉ. Cái tên Diễm Thái Tử chính là đại diện của Thần giới. Nhưng tui đã diệt trừ tên này rồi, không cần quan tâm tới nữa. Tui tìm hiểu được một quy định, nếu Hồng Hoang xảy ra đại chiến tranh, bọn Thần giới sẽ có quyền xuất hiện để trấn áp cục diện. Bọn hán mong mỏi nhất là chuyện này. Đây sẽ là cơ hội để bọn hán quang minh chính đại công chiếm Hồng Hoang, biến nơi này thành sân chơi của bọn hán. Yêu Hồ tộc và Thần giới có thâm cừu đại hận. Nếu bọn hán tới đây, việc đầu tiên sẽ làm là tiêu diệt Yêu Hồ tộc. Tui chính là muốn ngăn chặn tai họa này.”

Nghe tôi nói xong, Thảo Hoa Mai và Soái Ca liếc mắt nhìn nhau, sau đó Thảo Hoa Mai mới mở miệng: – “Chuyện bà nói không hề có căn cứ. Cho dù bọn tui tin bà thì những người khác chưa chắc đã tin. Nếu bây giờ bọn tui ra lệnh ngừng chiến, ngược lại sẽ khiến họ nổi loạn. Ai cũng đều mong ngóng cái ngày khai chiến kia a~”

Tôi cười khỏ, nói: – “Tui hiểu. Tui sẽ không làm khó dễ bà. Mọi người cứ theo kế hoạch mà làm. Chỉ cần dặn các minh hữu của bà đừng làm chuyện thiếu suy nghĩ là được. Tui sẽ nghĩ biện pháp khác. Tốt rồi, thời gian gấp gáp, tui phải đi đây.”

Lần này Thảo Hoa Mai không chặn đường tôi nữa. Tôi lóe một cái chạy ra đại sảnh, trực tiếp sử ngự không phi hành bay tới Bất Diệt Thành. Trận chiến này là không thể tránh khỏi. Tôi chỉ hy vọng lần này Lầu Nhỏ sẽ không tham chiến mà thôi.

Rất nhanh đã tới Bất Diệt Thành, tôi thuận lợi gặp được Lầu Nhỏ và Thiên Ngu Cam.

“Giời ôi ~ ngọn gió nào có thể đưa được đoàn trưởng Tri Chu đại giá quang lâm tới chốn này thế... nghe nói Thập Tự Thiết Tường Vi đang đuổi giết cô à nha, không phải là chạy tới đây xin giúp đỡ đó chứ?!” – Thiên Ngu Cam vừa nhìn thấy tôi liền giơ cái giọng âm dương quái khí ra chế giễu tôi. Rõ ràng là hán vẫn còn ghim cái vụ ở hội đấu võ.

“Hắc hắc...” – tôi cười gian – “Mặc dù không phải là vì vụ đuổi giết của Thập Tự Thiết Tường Vi nhưng quả thật là tôi tới để xin giúp đỡ.”

“Ồ, là chuyện gì?” – Lầu Nhỏ kinh ngạc hỏi lại. Trong suy nghĩ của hán thì Tật Phong Lữ Đoàn chưa có việc gì là không làm được. Lần này lại tới xin hán chi viện, không phải đã xảy ra chuyện lớn gì đó chứ??

Tự động kiếm cái ghế ngồi xuống, tôi chậm rãi mở miệng: – “Tôi gần đây hơi thiếu máu, cho nên muốn tới đây bán cái tin tức kiếm chút đỉnh bỏ túi đồ mả. Là tin về chiến lược của Triệu Hoán Liên Minh. Không biết bang hội các vị có hứng thú muốn mua chăng?”

“Thật sao?” – Thiên Ngu Cam hoài nghi nhìn tôi – “Cô cùng trưởng lão của Triệu Hoán Liên Minh không phải là bạn bè bình thường. Việc này tôi biết rất rõ ràng. Cho nên có đánh chết tôi cũng không tin cô sẽ bán tin tình báo cho chúng tôi.”

Tôi nhún vai: – “Trên thế giới này không có chuyện gì là không thể. Thanh Điều là trưởng lão của Triệu Hoán Liên Minh, đúng vậy, nhưng nàng ta cũng không phải là bang chủ, vẫn chỉ là tay chân của người khác. Lần này, chúng tôi gặp phải khủng hoảng kinh tế ngoài đời thực. Bất đắc dĩ mới nghĩ ra biện pháp này. Mà nói trước, đưa giá thấp tôi sẽ không bán đâu à.”

Tôi diễn một hồi tuồng liền lấy được lòng tin của họ. Lầu Nhỏ đi qua đi lại suy nghĩ cả buổi, rốt cuộc mới mở miệng hỏi:

“Tôi có thể hỏi trước một chút không? Tin tức này đối với chuyện chúng tôi tấn công Triệu Hoán Liên Minh là có lợi hay có hại? Sau khi biết tin tức này, chúng tôi nên lựa chọn tấn công hay là phòng thủ?”

Tôi đỏ mặt ~ Tên này quả nhiên không phải đèn cạn dầu. Hắn hỏi như vậy, nếu tôi nói sau khi biết tin hắn nên chọn phòng thủ thì hắn nhất định sẽ nghi ngờ. Hắn sẽ cho rằng mục đích thực sự của tôi là dẫn trò để ngăn chặn chuyện Bất Diệt Thần Thoại đi đánh Triệu Hoán Liên Minh. Đến lúc đó, ngược lại, hắn sẽ càng lựa chọn đi tấn công.

Nghĩ nghĩ, tôi trả lời: – “Dựa theo quy củ buôn bán, đáng lẽ tôi không thể tiết lộ chuyện gì. Nhưng nể mặt mũi bang chủ Lâu Nhỏ, tôi sẽ hé lộ một chút vậy. Nếu Bất Diệt Thần Thoại có kế hoạch thích hợp thì tấn công sẽ mang tới nhiều cơ hội hơn. Bởi vì từ thủ sẽ không đạt được điểm tốt gì.”

Lâu Nhỏ và Thiên Ngu Cam vừa nghe lời tôi nói liền sững sờ. Bọn hắn tuyệt đối không ngờ tôi thật sự sẽ bán tin tình báo để giúp họ tấn công Triệu Hoán Liên Minh.

Tôi nhìn họ, cười mỉm: – “Không biết bang chủ Lâu Nhỏ định ra giá bao nhiêu để mua tin tức này a~ Tôi biết 2 người có cái đặt thám tử bên trong Triệu Hoán Liên Minh, nhưng mà tin tức của tôi là do bang chủ Soái Ca trực tiếp nói với Thanh Điều, năng ta nói lại cho tôi. Tuyệt đối là tin cơ mật cấp cao nha.”

“...” – Lâu Nhỏ trầm ngâm một lát mới trả lời – “Được, tôi tin tưởng cô. Tôi ra giá 20 vạn. Không biết Tri Chu đoàn trưởng thấy thế nào?”

“Thành giao.” – tôi hé miệng cười, ra vẻ gian kế đã thực hiện xong.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Tính Toán Sai.

“Họ bố trí chính là như vậy.” – tôi đứng trong đại sảnh hoa tay múa chân trước tám địa đồ – “Bởi vì trong lúc bang chiến thì không thể dùng truyền tống trận, cho nên 1/3 nhân mã của Triệu Hoán Liên Minh sẽ di chuyển dọc theo lãnh địa của họ, sau đó đi xuyên qua đỉnh núi nằm trong địa bàn của các anh để đến Phong Bạo Thành.”

Tay của tôi lại chỉ qua địa điểm khác: – “Thập Tự Thiết Tường Vi muốn đi đến Phong Bạo Thành thì lộ tuyến tốt nhất chính là hướng ngược lại với Triệu Hoán Liên Minh, điều này là không thể nghi ngờ. Bởi vì khu vực đó là vùng khai thác mỏ của mình hữu, tuy hơi xa nhưng quá trên đường có đẳng cấp thấp sẽ không gây ảnh hưởng tới tốc độ hành quân.”

“Lần này, Thập Tự Thiết Tường Vi dốc toàn lực tấn công Phong Bạo Quân Đoàn, lượng người ở lại thủ thành nhất định không nhiều. Nhưng Hoa Đô có chế độ phòng ngự rất tốt, Triệu Hoán Liên Minh cũng không có ý định tấn công Hoa Đô. Bọn họ chỉ phái ra 1/3 quân đội trấn thủ ở chỗ này...” – tôi đưa tay chỉ vào một hẻm núi – “... chỗ này là nơi mà cả 2 bang hội đều phải đi qua nếu muốn tới Phong Bạo Thành. Mà đây cũng là lộ tuyến gần nhất để đi đến Thần Thành. Mặc kệ là Bất Diệt Thần Thoại hay Thập Tự Thiết Tường Vi, ai muốn đánh Thần Thành thì đều phải đi qua con đường này. Theo tin tức mà tôi dò la được, 10 minh hữu của Triệu Hoán Liên Minh sẽ giúp họ thủ thành. Mức độ phòng ngự của Thần Thành thì 2 người cũng biết rồi đó, nếu có chuẩn bị trước thì đối thủ phải kéo gấp đôi nhân lực mới mong đánh bại được nó. Tóm lại, lần này, Triệu Hoán Liên Minh lưu lại toàn bộ quân đội của mình hữu ở Hỗn Loạn Chi Đô. Nếu các anh hành động thiếu suy nghĩ, chắc chắn sẽ bị thiệt thòi. Theo chỗ tôi được biết, các anh cũng không có quan hệ tốt đẹp gì với Thập Tự Thiết Tường Vi. Chuyện này Triệu Hoán Liên Minh cũng biết. Cho nên bọn họ áp dụng chiến lược bị động. Nếu các anh đi đánh Hoa Đô, họ sẽ lợi dụng để chiếm chút tiện nghi. Nếu các anh đi đánh Thần Thành, nửa đường sẽ bị phát hiện, chuyện cũng không hay ho gì, nói không chừng còn đụng phải phục kích.”

“Cho nên?” – Thiên Ngu Cam hỏi.

Tôi cười cười: – “Tôi chỉ bán tin tức và trình bày các tình huống. Còn cụ thể phán đoán thế nào là chuyện của các anh.”

Lâu Nhỏ thoáng trầm tư: – “Nói như vậy, nếu chúng ta muốn đánh Triệu Hoán Liên Minh, nhất định không thể đi con đường kia mà phải tìm một con đường không ai biết để đánh lên họ. Hơn nữa, tấn công Thần Thành, cho dù có chiếm được thì cũng không thể phá hủy tòa thị chính. Cho nên chỉ có thể gọi là một trận cướp bóc mà thôi.”

“Hà hà... người ta nói làm chuyện gì cũng nên lưu lại cho mình một đường lui. Lần trước, Triệu Hoán Liên Minh tấn công các anh cũng đâu có hủy tòa thị chính. Xây một cái thành đâu có dễ dàng gì. Bọn họ cũng là người chơi, đạo lý này ai chẳng hiểu. Nếu bọn họ đã lưu cho các anh một con đường sống, chẳng lẽ các anh lại đuổi cùng giết tận sao? Cừu hận giữa hai phe cũng đâu có sâu xa đến vậy!?” – tôi thấy Lâu Nhỏ không phải là loại người có bụng dạ hẹp hòi, có thể sẽ nghe hiểu lời tôi muốn nói chẳng?!

Quả nhiên, Lâu Nhỏ nghe xong liền suy nghĩ một chút, trả lời: – “Tri Chu đoàn trưởng nói không sai. Lần này chúng ta liền đánh vòng qua khu vực khai thác mỏ của họ cướp bóc một phen là được rồi. Nghe nói khoáng sản ở nơi đó rất lớn.”

Tôi không nán lại lâu. Làm xong chuyện liền cáo biệt chạy mất dạng.

“Đồng Tịch, ngươi nói xem vì sao lão đại bước ra khỏi Bất Diệt Thành liền lộ ra vẻ mặt cười gian trá vậy?” – Bạch Trạch nhỏ giọng hỏi, có điều tần số này tôi vẫn nghe được rõ ràng.

“Ta nghĩ là nàng ta vừa tính toán xong với ai đó. Nhìn bộ dáng của nàng ta xem, lừa người ta một khoản tiền lớn còn khiến người ta cảm thấy nợ nàng một mảnh ân tình. Đúng là quá vô sỉ.” – Đồng Tịch hiếm khi ở chung chiến tuyến với Bạch Trạch.

Tôi quay đầu cười tủm tỉm – “Đồng Tịch, xét bề ngoài thì anh là tộc trưởng tốt nhất của Yêu Hồ tộc đúng hay không?”

Đồng Tịch cảnh giác gật đầu: – “Có thể nói vậy.”

“Như vậy, chiêu bài ảo thuật của Yêu Hồ tộc chắc anh rất rành, đúng không?” – tôi hí híp mắt.

Đồng Tịch chảy một giọt mồ hôi trán: – “Dĩ nhiên. Ngươi... hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì.” – tôi vuốt ve Sát Quỷ – “Chỉ có chút chuyện nhỏ cần nhờ anh giúp đỡ. Bày một cái ảo thuật thật lớn trên đường hành quân của Bất Diệt Thần Thoại. Cái kiểu ảo giác như quý đánh tường vậy, khiến đầu óc họ choáng váng một chút là được rồi.”

“... Tri Chu, ngươi có biết bố trí ảo thuật trên diện tích lớn cần bao nhiêu nguyên lực không hả? Một mình ta là không thể làm được!!!!!!!!!!!!!!”

“Không phải một người a~ Đến lúc đó tôi sẽ chọn thêm một ít cao thủ trong Huyết Hồ Ly đến giúp đỡ. Chắc là không có vấn đề chứ. Tôi chỉ cần các anh duy trì khoảng 6 giờ là tốt rồi.”

Công thành chiến hạn chế trong 6 giờ. Chỉ cần trong 6 giờ này, Thập Tự Thiết Tường Vi không đánh bại Phong Bạo Quân Đoàn thì Triệu Hoán Liên Minh có thể quay về. Lúc đó, Lầu Nhỏ nhất định không bỏ qua cơ hội để đánh lên. Có điều, mưu kế này chỉ thành công nếu như Lầu Nhỏ không đi theo đường hẻm núi mà chọn lối đi duy nhất còn lại là xuyên qua cánh rừng. Rừng rậm là nơi phù hợp nhất để chế tạo ảo cảnh. Kỳ thật, Triệu Hoán Liên Minh không có ý định tấn công Hoa Đô. Đội quân phục kích của họ chỉ có nhiệm vụ giám thị, hơn nữa cũng không ẩn nấp trong đường hẻm núi mà tôi đã nói. Hiện giờ, tôi đang đánh một canh bạc. Đồ rằng Lầu Nhỏ tin tưởng tin tình báo của tôi.

Người ta nói, nhân tâm khó dò, lòng người khó đoán. Tôi quả thật không ngờ, chuyện lần này lại phát triển hoàn toàn ngoài dự kiến của tôi.

Công thành chiến.

Phong Bạo Quân Đoàn cùng minh hữu là Tiêu Dao Gia Tộc đứng ở Phong Bạo Thành chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón quân địch. Triệu Hoán Liên Minh và Thập Tự Thiết Tường Vi đồng thời hành quân trên 2 lộ tuyến khác nhau. Quân đội của Bất Diệt Thần Thoại lên lút ra khỏi thành. Một nhóm thành viên Triệu Hoán Liên Minh cũng lên lút chạy tới vùng phụ cận của Hoa Đô. Trận chiến hôm nay liên lụy rất nhiều bang hội lớn nên được toàn thể người chơi chú mục theo dõi. Khắp nơi đều là người. Nhìn không thấy giống như đang đi đánh nhau mà giống như đang đi dự đại nhạc hội vậy. Không khí đặc biệt quý dị.

Tôi hiện tại đang đứng ở Cự Mộc Lâm đợi quân đội của Bất Diệt Thần Thoại tới. Chẳng ngờ không thấy người đâu. Ngược lại, nhận được một tin tức xấu: Triệu Hoán Liên Minh và Thập Tự Thiết Tường Vi trên đường đi đã đụng đầu rồi đánh nhau luôn!!!

Tôi không biết tình hình cụ thể nhưng có thể đoán đại khái.

Người dẫn đầu của Triệu Hoán Liên Minh là Thú Thú. Phía bên Thập Tự Thiết Tường Vi là Thấu Đêm Suốt Sáng. Cả hai đều là con gái mạnh mẽ có tính cách nóng nảy. Cái gọi là cùng cực thì đẩy nhau. Đụng phải giữa đường, không nhào vào đánh nhau võ đầu mới là chuyện lạ đó.

Cho nên, vốn là chiến tranh giữa Phong Bạo Quân Đoàn và Thập Tự Thiết Tường Vi, không ngờ lại do xích mích giữa Triệu Hoán Liên Minh và Thập Tự Thiết Tường Vi mà mở màn. Hai phe theo một đường đánh cho đến khi tới Phong Bạo Thành. Đám người gác cổng nhìn thấy tình hình đó đều sợ hãi một phen. Tình trạng xáp lá cà hỗn loạn kiểu đó, rốt cuộc Lam Khải Y và Tiêu Dao Thiên Hạ bắt đầu đi phải hạ thành cùng gia nhập vòng hỗn chiến.

Sau đó, Hồng Hoang nhật báo đánh giá, đây là trận chiến hỗn loạn nhất từ trước tới nay của các trò chơi game online. Hoàn toàn không có điều binh khiển tướng cái gì ráo trọi. Mọi người đều giống như lưu manh, không thèm dùng chiêu số hoa lệ gì hết, chỉ biết nhào vào kéo tóc xé áo đối phương cho đến khi thời gian thủ thành chấm dứt. Sau khi trận chiến kết thúc, những người tham gia đều đầu bù tóc rối, áo quần tơi tả, không hề giống như vừa đánh giặc xong mà giống như vừa bị cưỡng dâm tập thể xong.

Tôi một bên xem video truyền hình trực tiếp mà ôm bụng cười đến đau ruột, một bên chờ Lầu Nhỏ xuất hiện. Không ngờ đợi suốt 2 giờ vẫn không thấy ai đến. Chẳng lẽ bọn hán không có ý định đánh Thần Thành? Nếu vậy bọn hán đã đi đâu?

Tôi dàn xếp người ở lại trông chừng, bản thân tức tốc đi dò la tình hình. Tôi chạy tới chạy lui 2 lần dọc con đường này cũng không thấy bóng dáng Bất Diệt Thần Thoại. Đúng là kỳ quái. Chẳng lẽ bọn họ biết phép ẩn thân?

Vậy đội quân của Bất Diệt Thần Thoại đã đi đâu?

Bên ngoài mỏ thủy tinh của Thập Tự Thiết Tường Vi, một ít thân ảnh lên lút xuất hiện. Thiên Ngu Cam vụng trộm thăm dò tình huống, quay sang báo cáo với Lầu Nhỏ: – “Lão đại, không có dị thường. Có lẽ Thập Tự Thiết Tường Vi cho rằng chúng ta sẽ đi đánh Triệu Hoán Liên Minh nên không hề phòng

bị. Bọn họ luôn tranh giành khoáng thạch với chúng ta. Lần này chúng ta hãy cường đoạt cướp bóc bọn họ một lần, để bọn họ biết chúng ta không phải là người dễ chọc.”

“Ít nói nhảm. Tốc chiến tốc thắng. Nhanh!” – Lâu Nhỏ ngoắc tay, đoàn đội chia làm 2 đội, theo 2 mặt đánh bọc vào.

“Lão đại, chúng ta phát hiện một đội vận chuyển vừa trở về Bất Diệt Thành.” – thám tử được tôi bố trí bên ngoài Bất Diệt Thành đột nhiên báo cáo tình hình.

“Đội vận chuyển?!?” – tôi nhảy dựng lên, sau đó bừng tỉnh đại ngộ. Tên Lâu Nhỏ này đúng là gian xảo. Không đi đánh Triệu Hoán Liên Minh, ngược lại chọn việc cướp bóc khoáng thạch của Thập Tự Thiết Tường Vi. Thiết đúng với cái danh “cháy nhà mà đi hôi của”. Hiện giờ, quân đội của Hoa Đô đều đang thủ thành, cho dù nghe được tin cũng không dám manh động mà ra khỏi thành vì sợ kẻ điều hổ ly sơn. Bất Diệt Thần Thoại càng không cần kiêng nể gì mà cướp bóc trắng trợn hơn, sau đó âm thầm rút lui. Nói như vậy, bọn hắn sẽ không tấn công Thần Thành nữa? Cho dù vậy, để ngựa vạn nhất, tôi vẫn ở tại chỗ đợi thêm 2 giờ. Khi không thấy động tĩnh gì, lúc này tôi mới an tâm là Lâu Nhỏ không hề có ý định đi đánh Thần Thành. Tôi lệnh cho mọi người giải tán, trở về Yêu Hồ tộc. Về phần bang chiến kia, cứ để bọn họ đánh cho đã ghiền đi, tôi chẳng thêm quan tâm.

Có điều, tôi vẫn đánh giá sai trình độ vô si của Thiên Ngu Cam. Ngay thời điểm tôi đang ngồi xỏm trong nghĩa trang hoàng gia của Yêu Hồ tộc để nghiên cứu cơ quan thuật thì nghe được trình sát báo cáo một tin giật gân. Bất Diệt Thần Thoại sau khi cướp bóc xong cũng không trở về Bất Diệt Thành mà đã mai phục trên con đường trở về của Triệu Hoán Liên Minh.

Đội quân Triệu Hoán Liên Minh trải qua một hồi đại chiến, ai cũng mệt mỏi, tính cảnh giác thấp xuống, cho nên trên đường trở về bị Bất Diệt Thần Thoại phục kích, toàn quân bị diệt. Ngay cả Thảo Hoa Mai cũng chết trong tay Thiên Ngu Cam. Bất quá, tồn thất của Bất Diệt Thần Thoại thảm thiết ngang ngựa, số người có thể sống sót trở về chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tôi nghe xong báo cáo, trực tiếp im lặng, hiểu được, Bất Diệt Thần Thoại tấn công Triệu Hoán Liên Minh không phải vì muốn chiếm tiện nghi mà đơn thuần là muốn xả con tức. Những người bị áp bức thường xuyên sẽ hiểu tâm lý này. Tôi vỗ trán, toàn là đám biến thái, rõ ràng biết lưỡng bại câu thương mà cũng nhào vào đánh. Tôi chẳng phản ứng gì. Với tôi mà nói, cho dù bọn họ đánh đến thiên hôn địa ám (trời đất biến màu) cũng không liên quan đến tôi. Chỉ cần bọn họ không khiến đám Thần Giới kéo tôi là được.

Tôi không hy vọng Yêu Hồ tộc rơi vào chiến loạn. Bởi vì như vậy tôi sẽ chẳng còn lấy một chỗ thanh tịnh để mà trốn. Hòa bình vạn tuế!!!! Phản đối chiến tranh!!!! Đây là suy nghĩ trong lòng của tôi.

Bang chiến như một trò hề kia rồi cũng hạ màn. Ai cũng cho rằng thủ đoạn cướp bóc hèn hạ của Bất Diệt Thần Thoại sẽ khiến Triệu Hoán Liên Minh và Thập Tự Thiết Tường Vi liên thủ đối phó, sau đó, 2 đại bang sẽ đánh nhau một hồi để chọn ra ông trùm của Hỗn Loạn Chi Đô. Nghĩ đến đây, toàn thể người chơi đều bàn tán náo nhiệt cả lên.

Nhưng 3 bang hội được đề cập tới trong chủ đề kia thật làm cho mọi người thất vọng. Sau khi chấm dứt sự kiện lần này, ai cũng bình tĩnh, mọi chuyện trở về quỹ đạo bình thường. Khác biệt là các vụ tranh cãi lẽ tẻ nhỏ nhỏ ít hơn hẳn trước đây. Không lẽ đây chính là tình cảnh “yên tĩnh trước cơn bão” hay sao?

Mọi người thì nhao nhao thảo luận, còn tôi thì thờ phào nhẹ nhõm. Tôi chẳng bận tâm 3 tên thủ lĩnh kia nghĩ gì trong đầu. Chỉ cần bọn hắn không đánh nhau là tốt rồi. Thừa dịp lực chú ý của mọi người tập trung về Hỗn Loạn Chi Đô, cứ điểm của chúng tôi thuận lợi xây xong. Bởi vì Yêu Hồ tộc chỉ có Huyết Hồ Ly xây thành, cho nên Hồ Ly Sơn Trang không chỉ là nơi đóng quân của bang hội chúng tôi mà trở thành “nhà” của toàn thể người chơi Yêu Hồ tộc.

Tôi nhìn tường đồng vách sắt của Hồ Ly Sơn Trang, nội tâm bắt đầu tính toán, làm thế nào mới có thể ném củ khoai phòng này ra ngoài. Nói thật, Huyết Đan thích hợp với chức bang chủ hơn tôi. Hiện tại có thể không ai so đo chuyện tôi ngồi không ăn bát vàng, nhưng sau này thì sao? Tôi tốt nhất vẫn nên tìm đường lui cho mình.

Dặn dò Huyết Đan tăng phòng thủ cho thành chủ đầu vào đây, tôi bắt đầu chuẩn bị đi thu thập tài liệu để chế biến Thánh Linh Hoàn. Bởi vì Chu Tước là hàng xóm của Yêu Hồ tộc nên tôi quyết định khai đao với nó trước.

“Lão đại, người mang nhiều Thạch Bảo làm gì thế? Một chết ta. Ta cũng không phải ngựa a~ Vì sao lại bắt ta kéo xe ngựa chứ.” – Bạch Trạch vừa kéo xe vừa càu nhàu.

“Đây chính là lễ vật dâng cho Chu Tước. Ta có thể lấy được Chu Tước chi vũ hay không đều dựa vào nó. Nếu làm tốt, một hồi sẽ cho người cái xương đùi để gặm” – tôi vừa nhìn bản đồ vừa trả lời Bạch Trạch.

“Vậy sao không kêu Đồng Tịch kéo xe á? Sức lực tên kia đâu thua gì ta đâu!!!” – Bạch Trạch ghen ghét nhìn Đồng Tịch đang trốn trong Sát Quỷ.

Bộp ~ tôi giờ tay đập vào đầu nó: – “Anh ta là kẻ thù của Chu Tước. Anh ta mà lộ đầu lộ diện, cả hai chúng ta đều khó toàn mạng, sẽ chết rất khó coi. Được rồi, đã vào đến lãnh địa của Chu Tước, người mau im miệng, kéo lại làm lộ hành tung của Đồng Tịch.”

“Biết rồi.” – Bạch Trạch ừ ừ đáp lại.

Chương 94: Mang Áo Mưa Đi Hẹn Hò.

Bởi vì đã dạ quang đến buổi tối mới phát sáng nên khi tới lãnh địa của Chu Tước thì tôi đem mọi thứ giấu kỹ, sau đó thoát tuyến, bắt Bạch Trạch ở lại trông chừng đồ đạc. Theo lời Bạch Trạch thì sau khi tôi thoát tuyến, nó vẫn có thể hoạt động tự do như cũ. Chuyện này đúng là kỳ quái.

Hôm nay là thứ sáu. Buổi chiều tôi không có tiết học. Ngày mai là ngày bỏ lệnh cấm vận. Mọi người trong phòng KTX chẳng biết đã chạy đi đăng nào rồi, chỉ còn lại Thú Thú và tôi. Thú Thú vẫn ở trong game. Tôi mở sách giáo khoa ra đọc. Sắp thi học kỳ rồi. Mặc dù hiện giờ tôi không cần đến lớp nhưng vẫn phải học bài a~ Có điều trí nhớ của tôi bây giờ phi thường tốt, đọc qua một lần là nhớ, ngay cả tôi cũng ngỡ ngàng. Dĩ nhiên chuyện này tôi chẳng đại gì mà nói với ai. Lỡ tin tức lọt vào tai đám khoa học gia điên rồ, có thể họ sẽ bắt tôi lại, tiến hành giải phẫu nghiên cứu não của tôi thì làm sao đây?!

Đang học bài, điện thoại đột nhiên đổ chuông. Mắt vẫn nhìn chăm chăm vào sách giáo khoa, một tay bật máy, tôi hỏi: – “Àlo, muốn tìm ai?”

Bên kia im lặng một chút, sau đó là âm thanh ngập ngừng: – “Nhện đó à?”

Ủa... tiếng nói này nghe quen tai lắm nha... nhưng bắt chợt không thể nhớ là ai, tôi nghi hoặc hỏi lại: – “Đúng vậy. Xin hỏi bạn là ai?”

“... em không nhận ra giọng của anh sao?” – ủa oái oán trách.

“... đúng là nhận không ra.” – thành thật trả lời.

“Haiz...” – bên kia thở dài – “Anh là Ám Ảnh.”

Bịch ~ tôi té từ trên giường xuống đất, vội vã chụp lại cái phone.

“Anh... sao mấy hôm nay không thấy anh vào trò chơi? Cũng không thèm liên lạc với em. Anh đã chạy đi đâu? Chẳng lẽ ngoài đời đã xảy ra chuyện gì sao?”

“... mấy ngày nay anh đều ngồi trên xe lửa. Trên xe không có tín hiệu, không thể online nên anh không vào trò chơi được.” – Ám Ảnh giải thích.

Tôi đỏ mặt hỏi. Anh ấy chạy đến đây thăm tôi thật ư?!?

“Cái kia... đường xa như vậy, vì sao anh không ngồi máy bay?”

“... anh bị say máy bay.”

“... vậy bây giờ anh đang ở đâu?” – tôi cầm nín rồi, không ngờ người này còn bị say máy bay nữa, thiệt là thần kỳ.

“Anh đã đến Ác Ma Thành, hiện giờ đang mượn phòng trong cái khách sạn gần trường học của em tên là Mê Huyền Tím Cà Phê. Anh có chạy đến trường để tìm em nhưng bảo vệ không cho vào. Ông ta nói ngày mai mới dỡ bỏ cấm lệnh, còn hôm nay thì người ngoài không thể đặt chân vào trường. Vốn định cho em một cái ngạc nhiên, chẳng ngờ kế hoạch bị bể rồi.”

“Hắc hắc... không sao không sao, ngày mai em sẽ đi tìm anh. Đúng rồi, cái quán cà phê nơi anh đang ở í, em có nghe mọi người trong trường đồn rằng nó là câu lạc bộ của giới đồng tính. Anh phải cẩn thận có biết không. Anh lớn lên trắng trẻo đẹp trai hào hoa nhã nhặn thế kia, coi chừng bị người khác “ăn” sạch à.” – tôi hào tâm nhắc nhở Ám Ảnh.

Bịch ~ một tiếng vang thật lớn ở đầu dây bên kia truyền tới, giống như có cái gì đó rất nặng vừa rơi xuống đất. Nửa ngày sau, mới nghe thấy âm thanh lơ đãng của Ám Ảnh: – “Anh thấy chỗ này cũng bình thường mà. Được rồi, không nói nữa. Nơi này có internet, buổi tối sẽ lên mạng vào trò chơi. Em có lên tuyến không?”

“Đương nhiên nha. Em đi đánh răng rửa mặt, một tiếng sau sẽ lên.”

“Ừ, anh đi ăn tối, một tiếng sau sẽ vào trò chơi. Hẹn gặp lại.” – Ám Ảnh hưng phấn nói.

Tôi cúp điện thoại, nhảy nhót ca hát đi vào phòng tắm để rửa mặt. Lúc đi ra, vừa vận dụng Thú Thú đã thoát tuyến đang định đi vào rửa mặt. Thú Thú nhìn bộ mặt tươi rói như vừa trúng số của tôi thì đầu đầy thắc mắc.

“Sâu, bà lại lên con gì vậy? Không lẽ vừa bị người ta hạ gục rồi trần lột toàn bộ trang bị nên bị kích thích thần kinh hay sao?”

Đạch ~ tôi còn chưa cười nhạo chuyện bà bị Thiên Ngu Cam hạ đo ván vậy mà bà dám quay ngược lại xia xói tôi!?! Nhưng mà nhìn bà không hề nổi con tam bành, chắc chuyện kia không đến nỗi đã kích lắm!?

Vẫn hoài nghi, tôi nhỏ nhẹ hỏi thăm – “Thú Thú, tui nghe nói Triệu Hoán Liên Minh bị Bất Diệt Thần Thoại diệt đoàn, chuyện này là sao?”

“Ừ... không có gì, chuyện bình thường thôi mà. Không phải Thập Tự Thiết Tường Vi cũng bị tam đại bang hội liên minh tiêu diệt hay sao? Khụ... mặc dù quá trình không thể nói là xuất sắc, nhưng tụi chung thì cuối cùng vẫn là bọn tui toàn thắng. Còn về Bất Diệt Thần Thoại thì... lần trước bọn tui ngược đãi bọn hắn nên giờ bọn hắn trả thù là chuyện bình thường. Lại nói, bọn hắn cũng thương vong thảm trọng nha. Theo lời của Soái Ca thì hiện giờ chưa phải là thời điểm tốt để tiêu diệt Bất Diệt Thần Thoại. Trước hết cần hạ gục Thập Tự Thiết Tường Vi đã. Mà cái bọn Thập Tự Thiết Tường Vi đúng là đáng ghét, khi không lại xây Hoa Đô ngay chính giữa Thần Thành và Bất Diệt Thành. Bà nói có phải ư gan không?” – Thảo Hoa Mai vừa gặm bàn chải đánh răng vừa nhồm nhoàm nói.

“Hắc hắc... sao bà nghe lời Soái Ca dữ vậy ~” – tôi giả vờ dè dặt.

Thảo Hoa Mai tròn mắt: – “Ai nói đúng đạo lý thì tui đều nghe nha. Không nói chuyện này, nói chuyện của bà đi. Mỗi ngày bà thần thần bí bí làm cái gì tui đều không biết. Bà đang bận rộn chuyện gì?”

“Bà cũng biết chuyện tui bị khóa cấp chứ. Hiện giờ tui đang nghĩ biện pháp để giải quyết nó đây. Bây giờ, nhiều người đã lên tới cấp 40, tui chẳng có lấy một chút ưu thế nào cả. Nếu tui không tìm ra biện pháp hóa giải chuyện này, tui sẽ không thể nào tiếp tục chơi trò chơi.”

“Đúng vậy. Mặc dù mấy mũi tên kỳ quái của bà rất lợi hại nhưng nếu không thắng cấp thì điểm thuộc tính cũng không thể tăng mà như vậy thì thực lực sẽ bị hạn chế. Tuy nói trong trò chơi này, cao thủ đều dựa vào trang bị, nhưng nếu thuộc tính cơ bản không tốt, cho dù có trang bị hạng nhất thì cũng bỏ đi. Hơn nữa, ngoại trừ Sát Quỷ ra, toàn bộ trang bị trên người của bà đều là rác rưởi.”

“... bà không cần nói trắng trợn như vậy nha.” – tôi đau lòng rồi. Đúng vậy, trang bị trên người tôi toàn là đồ rác rưởi. Bởi vì tôi luôn gặp xúi quẩy. Mỗi lần đánh boss đều không bạo ra trang bị của cung thủ. Mà mỗi lần bạo ra thì đều là hàng phế phẩm. Nhưng bù lại tôi có Thánh Thú làm sủng vật nha. Là một sủng vật siêu cấp trâu bò. Cho dù tôi không thể thắng cấp nữa thì tôi vẫn đủ sức hiên ngang can quét khắp giang hồ a~

“Được rồi. Không nói nữa. Tui phải lên tuyến đây. Còn phải đi luyện binh nữa.” – Thảo Hoa Mai đánh răng xong, vội vàng chụp lấy cái mũ trò chơi, online.

Lên trò chơi, tôi lập tức gọi cho Âm Ảnh.

“Âm Ảnh, bọn em đều ở Yêu Hồ tộc. Anh mau đến đây đi. Em sẽ gọi mập mập ra dẫn đường.”

“Ừ, anh đến ngay.”

Đóng máy truyền tin, tôi liền lạc với Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó đang ở Hồ Ly Sơn Trang: – “Mập mập, một hồi nữa Âm Ảnh sẽ tới. Cậu mau ra ngoài đón ảnh, sau đó giúp tôi giới thiệu anh ấy với mọi người.”

“Có muốn mời Âm Ảnh vào bang hội luôn không?”

“Không cần. Bang hội chúng ta là thuần khiết Yêu Hồ tộc. Nếu tôi tự tiện thêm anh ấy làm thành viên sẽ khiến người khác dị nghị.”

Kỳ thật thì tôi có tâm tư khác. Bởi vì tôi vẫn đang tính toán làm cách nào để ly khai bang hội để cùng Âm Ảnh làm một đôi thần tiên quyến lữ. Nếu Âm Ảnh mà gia nhập, với tài năng của anh ấy, nhất định sẽ nhanh chóng ngồi lên vị trí cao. Nghĩ là tôi càng khó ly khai hơn nữa.

Sau khi dàn xếp xong chuyện ở đây, tôi bắt đầu liên lạc với Bạch Trạch. Con chó nhỏ rất không thành thật. Nó không ngồi tại chỗ mà tôi đã an bài, ngược lại, chạy đi đâu biệt tăm biệt tích luôn. Đúng là muốn ăn đòn mà.

“Bạch Trạch, nguoi đang ở đâu?” – tôi tức giận hỏi.

“Lão đại, ta đang ở chỗ Chu Tước nói chuyện phiếm. Vừa nhắc tới cô thì cô đã lên rồi. Có muốn ta chạy ra đón hay không?” – Bạch Trạch eo éo hỏi.

“... à không cần.” – tôi cúp đường dây. Thờ dài, tên này làm sao chạy tới chỗ Chu Tước rồi!?! Không lẽ ngu ru tầm ngu ru, mã tầm mã? Tôi phải chạy đi xem chuyện gì đang xảy ra mới được.

“Lão đại!!!” – Bạch Trạch sáng mắt, từ xa đã nhìn thấy tôi, vẫy vẫy cánh tay gọi lớn, vẻ mặt cực kỳ vui vẻ. Bên cạnh nó là Chu Tước đang ưu nhã nằm trên mặt đất. Bộ lông đỏ rực của tên kia phản xạ dưới ánh trắng thật là xinh đẹp.

Tôi bất đắc dĩ phải lết qua, hướng Chu Tước lễ phép chào hỏi: – “Xin chào Chu Tước đại nhân.”

“Không cần khách khí.” – giọng nói trung tính của Chu Tước rất dễ nghe – “Ta còn chưa cảm ơn nguoi đã mang lên nhiều lễ vật như thế kia.” Vừa nói vừa chỉ vào một đồng đá dạ quang bên cạnh.

Ồ... không ngờ chiều này dùng được nha. Thế thì cọng lông của Chu Tước chắc là dễ xin xỏ rồi nhĩ!?!?

Tôi còn đang xoắn xuýt chưa biết mở miệng thế nào, Chu Tước đã lên tiếng trước: – “Ta biết nguoi tới đây là muốn xin lông vũ. Ta không mấy hảo cảm với nguoi của Yêu Hồ tộc. Nhưng ngẫm lại, Yêu Hồ tộc chỉ có 1 người không biết xấu hổ thôi, là cái tên Đồng Tịch đáng chết kia. Những người khác đều không tệ. Ta với Bạch Trạch vốn là lão hữu (bạn già). Lần này nể mặt mũi của cậu ta, liền tặng cho nguoi vậy. Đây, cầm lấy đi.”

Chu Tước dùng cái mỏ nhỏ xuống một cọng lông, đưa qua.

Tôi như lọt vào sương mù. Mơ màng cảm lấy. Mơ màng chào tạm biệt. Mơ màng đi xuống núi. Cho đến khi đã ngồi yên ổn trong Hồ Ly sơn trang mà tôi vẫn chưa thể tin là bản thân có thể lấy tới Chu Tước chỉ vũ dễ dàng như vậy.

May mắn Âm Ảnh xuất hiện, trí óc của tôi liền thanh tỉnh trở lại.

“Âm Ảnh!!” – tôi nhào tới cho anh ấy một cái ôm gấu trúc. Mọi người đứng xung quanh đều tròn trắng mắt mà nhìn.

Ồn ào ~ ồn ào ~

“... người đó là Âm Ảnh? Thật sự? Trời ơi, không ngờ tui có thể nhìn thấy đại thần bằng xương bằng thịt...”

“Đúng là Âm Ảnh. Nghe nói anh ấy là bạn trai của hội trưởng. Nếu anh ấy gia nhập bang hội chúng ta thì hay biết mấy...”

Tôi bỏ ngoài tai mọi tạp âm ở xung quanh, nắm tay Âm Ảnh, vọt vào trong phòng riêng, khóa cửa.

E hèm, mọi người đừng hiểu lầm. Tôi chỉ muốn kể cho anh ấy nghe những chuyện đã xảy ra với tôi ở U Minh giới, rồi chuyện của tứ Thánh Thú, rồi tặng Tu La Kiếm cho anh ấy thôi. Nói tóm lại là hai đứa chúng tôi chỉ ngồi trên giường nói chuyện phiếm. Thật sự là rất trong sáng. Sau đó cả hai cùng thoát tuyến, hẹn gặp mặt vào sáng ngày mai.

Đêm đó tôi gần như mất ngủ.

Thứ bảy. Buổi sáng.

Tôi dậy từ sớm, cẩn thận chải chuốt cái đầu tổ quạ của mình, sau đó mượn mỹ phẩm của bạn bè trong phòng bắt đầu vật lộn với công tác trang điểm.

Thảo Hoa Mai nghe mấy âm thanh đinh ding đang đang của tôi thì bị đánh thức, mở cặp mắt tèm nhèm nhìn tôi, lập tức bừng tỉnh.

“Sâu, bà đang làm gì? Trời còn chưa sáng mà bà đã trang điểm? Không phải là đi hẹn hò đó chứ?”

“Đúng vậy.” – tôi trả lời mà không thèm ngẩng đầu – “Âm Ảnh đã đến đây. Tui có hẹn với anh.”

“Cái gì???” – một đám cầm thú đều nhòm dậy chạy tới xem tôi.

“Hôm nay sẽ đi mướn phòng sao?”

“Tối nay bà sẽ không về nhà?”

Tôi bất đắc dĩ đưa mắt nhìn đám sắc nữ trong phòng: – “Nè nè... hai đứa tui chỉ hẹn hò đi chơi thôi. Mấy bà làm gì kích động dữ vậy. Không lẽ đều đang mộng xuân à?”

“Cút ~” – cả đám khinh bỉ chửi tôi một câu liền tản ra.

Duy nhất Thảo Hoa Mai là lén lút đi tới mở tủ quần áo, lấy thứ gì đó, lại lén lút nhét đây vào ba lô của tôi.

“Thú Thú, bà bỏ thứ gì vào ba lô của tui đó?” – tôi nhìn những gói nhỏ nhỏ, kỳ quái hỏi.

“Áo mưa! (bao cao su)” – Thảo Hoa Mai vừa nói vừa cố gắng nhét thêm vài cái vào balo.

Àm ~ tôi đập đầu xuống đất.

“Tui mới không cần mấy cái này. Bà mau lấy ra hết cho tui.” – tôi đưa tay vào balo, lôi ra hết cái đám áo mưa mà Thú Thú vừa nhét vào. Nhìn một đồng áo mưa bị quăng lên giường, tôi đỏ mặt, ở đâu ra mà bà có nhiều áo mưa dữ vậy chứ!!!!!!!!!!!!!!

“Thú Thú, bà từ đâu có được nhiều áo mưa như vậy? Đừng nói là bà mua chúng nha.” – đánh chết tôi cũng không tin Thú Thú chịu bỏ tiền ra mua mấy thứ này.

“Lần trước ban tuyên truyền phòng chống HIV của trường có đến KTX để bỏ túi kiến thức, đồng thời phân phát áo mưa luôn. Mấy phòng bên cạnh đều nói không cần dùng nên tặng hết cho phòng bọn mình. Bọn tui lại không cần nên tui để dành hết cho bà.” – Thảo Hoa Mai ăn ngay nói thật trả lời.

Tôi cảm nín rồi. Tuyên truyền phòng chống HIV là không sai, phát áo mưa cũng không sai, nhưng phát bên KTX nam là được rồi, ai đòi lại phát cho KTX nữ chứ aaaaa, còn phát nhiều như vậy, chẳng lẽ có ý đồ xúi giục người ta phạm tội à!?

Tôi nghiêm túc bảo Thú Thú cất hết mấy cái áo mưa kia. Sửa soạn một thoáng, tôi liền chuẩn bị đi hẹn hò. Thảo Hoa Mai vẫn chưa hết hy vọng, nói với theo: – “Sâu, bà thật sự không lấy sao? Nếu không dùng áo mưa sẽ rất nguy hiểm đó... lỡ bà bị cái kia cái gì thì bọn tui làm sao giúp bà đây a~”

“Biến ~” – tôi không chút khách khí đóng sầm cửa lại.

Bước chân vào câu lạc bộ đồng tính nổi danh kia, tôi rất nhanh liền nhìn thấy Âm Ảnh. Anh ấy ở ngoài đời và trong trò chơi hoàn toàn giống nhau. Tóc ngắn, da trắng, nét mặt ôn hòa nhã nhặn. Anh ấy không thấy tôi. Chẳng biết đang nghĩ gì, đang vừa uống cà phê vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, bao bọc toàn thân là loại khí chất quyến rũ chết người. Làm hại tôi bị loạn nhịp tim một hồi.

“Âm Ảnh.” – tôi ngồi xuống đối diện, nở nụ cười thực tươi.

“Gọi thẳng tên anh đi.” – Âm Ảnh thờ ra nói. Anh ấy đã sớm nói cho tôi biết tên thật, nhưng tôi vẫn không có thói quen.

“Không quen a~ Gọi như thế em cứ thấy xa lạ thế nào ấy. Gọi Âm Ảnh nghe thân thiết hơn.” – tôi rất tự nhiên trả lời, còn tùy tiện cảm lấy ly cà phê của Âm Ảnh mà nốc một hơi.

Âm Ảnh nhìn tôi như vậy thì bắt đầu đi lắc đầu, rút tờ khăn giấy lau qua khóe miệng cho tôi. Hành động cũng tự nhiên tùy tiện y như trong trò chơi, không hề e dè hay câu nệ.

“Bây giờ mình đi đâu chơi? Anh chẳng biết gì về nơi này.”

“Thật ra vùng này chẳng có chỗ nào chơi. Em dẫn anh đi tham quan địa điểm nổi danh nhất Ác Ma Thành đi. Sau đó sẽ dẫn anh đi gặp 2 người.”

“Được.” – Âm Ảnh ngoắc tay gọi tính tiền.

Hai đứa đứng lên đi ra ngoài. Âm Ảnh rất tự nhiên nhắc balo của tôi mà đeo lên vai. Người này thật biết săn sóc nha~ Trong lòng tôi vui vẻ nghĩ.

“Sâu, trong balo của em đựng lựu đạn à? Sao nặng dữ vậy.” – Âm Ảnh nhắc nhắc balo ước lượng xong thì trêu chọc hỏi tôi một câu.

“Xì ... là nước uống đó. Bên ngoài vùng thông khí này sẽ không có cửa hàng tạp hóa gì đâu.” – tôi đưa tay chỉ cái vòm thông khí cực lớn ở trên đầu.

“À, thì ra là vậy.”

“Hi hi ... em còn đặc biệt mang theo một loại nước uống đặc trưng của vùng Tân Cương nha, những nơi khác đều không có đâu.”

“Vậy à? Lát nữa anh phải uống thử rồi.” – Âm Ảnh vừa nói vừa kéo khóa đóng balo, nhưng nhìn thấy thứ gì đó trong balo liền ngờ ngẩn một thoáng, sau đó nở nụ cười nhìn tôi – “Sâu, hôm nay em không về KTX đúng không? Sẽ ngủ lại phòng anh à?”

“??” – tôi ngạc nhiên nhìn Âm Ảnh – “Em có nói sẽ không về KTX sao?”

“Nếu không thì em mang nhiều áo mưa như thế làm gì?”

Bịch ~ tôi té. Trong bụng nguyên rửa Thú Thú cả trăm lần, lại dám thừa dịp tôi không chú ý mà nhét áo mưa vào balo lần nữa. Thế là xong, thanh danh cả đời của tôi đã bị hủy trong tay của bà.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Em Là Cô Gái Thuần Khiết.

Trên đường đi, Âm Ảnh không ngừng cười trộm, khiến tôi không thể ngẩng đầu luôn. Nguyên rửa Thú Thú. Nguyên rửa áo mưa. Trời ơi, tức chết tôi mà. Tôi cúi đầu lầm lũi bước tới trước. “Sâu à, bọn mình khó khăn lắm mới được gặp nhau. Em nói gì đi, đừng im lặng mãi thế a~” – Âm Ảnh buồn bực lôi kéo cánh tay của tôi.

Tôi đưa mắt liếc một cái, tiếp tục cúi đầu. Về chuyện áo mưa, giải thích hay không giải thích đều như nhau. Nói không chừng càng giải thích sẽ càng khiến người ta nghĩ rằng tôi đang bịa chuyện.

Thấy tôi vẫn không chịu nói lời nào, Âm Ảnh móc một cái áo mưa ra, cười cười nhìn tôi rồi nói: – “Bên trên có huy hiệu của Ủy ban phòng chống SIDA, là của tổ tuyên truyền trong trường em phát phải không? Hồi xưa anh đi học cũng được phát cái này hoài, nhiều lúc bỏ quên trong túi áo, vô tình bị người khác phát hiện, nháo nháo chọc ghẹo một hồi liền thôi, không phải chuyện gì to tát.”

Tôi chìa tay về phía trước: – “Tới rồi.”

“Đúng là thú vị.” – Âm Ảnh nhìn qua kính viễn vọng, quan sát những cột đá được đục đẽo thành những hình thù khác nhau – “Thiên nhiên đúng là thần kỳ. Những pho tượng kia trông cứ như do bàn tay con người làm nên, chẳng ngờ lại do thiên nhiên tạo thành.”

“Ban ngày nhìn không có cảm giác gì, đến buổi tối nhìn càng chân thật hơn. Có điều buổi tối ở đây cực kỳ đáng sợ, chẳng ai dám mạo hiểm cả.”

“Vậy sao?” – hai mắt Ám Ảnh lóe sáng – “Vậy tối nay chúng ta ra đây thám hiểm đi.”

“Thám hiểm cái đầu anh á...” – tôi lại trợn mắt, hình như hôm nay tôi trợn mắt hơi nhiều – “Buổi tối sẽ có gió cấp 8, rất nguy hiểm, anh mà ra đây, chết mất xác cũng không ai biết đâu. Anh thành thật ở trong khách sạn cho em”

“... đáng tiếc quá nha. Nhưng nếu không ra đây thì làm sao em biết buổi tối ở đây trông như thế nào?”

“Đồng chí Ám Ảnh...” – tôi khoác tay lên vai anh – “... chẳng lẽ anh không biết trên thế giới này có một thứ gọi là kính quang chiếu hay sao?” (máy chụp ảnh dùng cho ban đêm)

Ám Ảnh im lặng.

“Được rồi.” – tôi nhìn sắc trời – “Sắp có gió lớn, chúng ta đi thôi.”

“Là đi gặp 2 người mà em đã nói à?”

“Ừm...” – tôi nắm tay Ám Ảnh, lôi kéo anh ấy chạy về hướng Sở Nghiên Cứu.

Đi đến trước mộ bia kia, tôi như lễ thường đặt xuống vài đóa hoa dại màu vàng, sau đó ngồi xuống bức cỏ dại mọc xung quanh mộ. Ám Ảnh cũng ngồi xuống, dùng ánh mắt để hỏi tôi đây là ai.

Tôi cười xán lạn nói: – “Đây là bạn trai cũ của em”

“Hả!?” – Ám Ảnh kinh ngạc nhìn tấm hình chụp trên mộ, rồi lại nhìn tôi.

Tôi nhún vai: – “Anh ấy là nghiên cứu sinh của Sở Nghiên Cứu, đã qua đời trong một vụ tai nạn ở phòng thực nghiệm. Tình huống cụ thể ra sao em cũng không rõ ràng lắm. Chỉ biết là ngày hôm trước bọn em còn vui vẻ chúc mừng sinh nhật anh, ngày hôm sau anh đã nằm ở đây rồi. Ngay cả thi thể của anh đều không nhìn thấy.”

Ám Ảnh chẳng biết phải nói cái gì cho phải. Dựa theo đạo lý bình thường, thời điểm này hẳn nên an ủi Sâu. Nhưng nhìn nụ cười xán lạn kia, Ám Ảnh chần chừ không biết có nên an ủi hay không...

“Được rồi.” – tôi đứng lên – “Em mang anh đến đây là vì muốn nói cho người kia biết, em đã tuân thủ lời hứa hẹn. Cho dù em và người kia không thể ở bên nhau, em vẫn vui vẻ sống tiếp.”

Cả đời Ám Ảnh chưa bao giờ quên được buổi chiều hôm đó. Một cô gái có biệt hiệu là Sâu, đã nhìn hắn với ánh mắt sáng rực như tia nắng mặt trời, đã nói một câu đâm thẳng vào trái tim hắn: – “Ám Ảnh, em rất rất thích anh. Em quyết định rồi, mai này em sẽ gả cho anh.”

Sở Nghiên Cứu vẫn sạch sẽ như ngày thường. Sau khi tiến vào thì tôi một đường đi tới phòng thí nghiệm của Lục Tiểu Phụng.

“Tiểu Phụng Phụng, cuối tuần rồi còn không chịu nghỉ ngơi a~ Làm gì mà bán mạng dữ vậy?”

“Sâu...” – Lục Tiểu Phụng nghe tiếng liền biết là tôi tới, nhưng lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ám Ảnh đứng bên cạnh tôi thì sững sờ một lúc – “Sâu, đây là...”

“Bạn trai của em Đinh Bạch.” – tôi cười hi hi kéo tay Ám Ảnh tới giới thiệu.

“A... hân hạnh hân hạnh.” – Lục Tiểu Phụng chà tay vào áo khoác, sau đó duỗi tay cầm chặt tay Ám Ảnh, cao thấp đánh giá một chút – “Ngoại hình này trông rất giống...”

“Giống cái gì mà giống...” – tôi hàm hồ cắt ngang.

“Anh chỉ muốn nói trông rất giống một người bạn thôi. Em nổi cáu cái gì... chắc, tính tình gì mà.” – Lục Tiểu Phụng chặc lưỡi.

“Thôi đi ~” – tôi duỗi ngón giữa (ở sau lưng) để khinh bỉ anh ta. Tôi đương nhiên biết rõ anh ta muốn nói Ám Ảnh thoát nhìn có cái khí chất rất giống với người kia. Cho dù như thế thì cũng không nên nói trắng ra trước mặt Ám Ảnh nha. Lỡ như Ám Ảnh hiểu lầm tôi thì sao???

“Tiểu Phụng Phụng, em tới tìm anh là muốn ăn chực cơm tối. Ai cũng biết toàn bộ khu vực này chỉ có nhà hàng của Sở Nghiên Cứu là xa hoa nhất. À thì... em muốn đãi bạn trai một bữa cơm, tổng không thể dẫn anh ấy đi ăn cơm ở căn tin trường a~ Anh xem...” – tôi vừa nói vừa cười hi hi xoa tay.

Lục Tiểu Phụng hiểu ý, lôi một cái phiếu trong hộp tủ đưa cho tôi: – “Cầm lấy đi. Nhớ trả lại đó.”

Tôi nhanh nhẹn chớp lấy, gửi cho Lục Tiểu Phụng một cái hôn gió liền nhanh chân kéo Ám Ảnh chạy ra ngoài.

“Như vậy... hình như không tốt lắm” – Ám Ảnh ngần ngại nhìn tôi.

“Có gì mà không tốt. Anh không biết tên kia lãng phí bao nhiêu đâu. Sở Nghiên Cứu mỗi tháng đều cấp phiếu ăn cho nhân viên, tên kia chưa từng dùng hết số tiền được cho. Mà hạn ngạch này không thể cộng dồn, cứ qua đầu tháng là số dư sẽ bị thu hồi. Nếu không phải em thường xuyên chạy qua ăn ké thì không biết tên kia có xài được phân nửa số tiền trong phiếu ăn này hay không nữa đó.”

Ám Ảnh đỏ mồ hôi ~ Trên đời này, có công ty hỗ trợ tiền ăn cho nhân viên à? Đúng là mới nghe lần đầu luôn.

Trong nhà hàng cao cấp của Sở Nghiên Cứu, chúng tôi đã dùng một bữa tối lãng mạn và ngon miệng. Sau khi trả lại phiếu ăn cho Lục Tiểu Phụng, tôi cùng Ám Ảnh trở lại quán cà phê.

Buổi tối, quán cà phê cực kỳ náo nhiệt. Một người đàn ông đang đánh đàn dương cầm ở giữa đại sảnh. Tiếng nhạc du dương quanh quẩn trong không khí. Từng cặp tình nhân diu dặt nhau trên sàn nhảy. Toàn bộ chỗ ngồi đều chật kín. Có người uống cà phê. Có người uống trà. Có người ăn bánh ngọt. Nói chung, không khí rất hài hòa ưu nhã.

“Nơi này không tệ nha.” – tôi nhìn quang cảnh khác biệt giữa ban ngày và ban đêm của quán mà cảm thán khen thưởng một câu. Một nơi ưu nhã thế này sao bị đồn thành câu lạc bộ đồng tính nhỉ? Đúng là không nên tin tưởng lời đồn thất thiệt.

Chính lúc này, ngoài cửa đi vào 2 vị soái ca, một người thì thầm nói với người kia: – “Chủ quán là bạn trai cũ của tớ. Lát nữa sẽ giới thiệu cho cậu làm quen.”

Người kia hưng phấn hẳn lên: – “Cậu nhất định phải giới thiệu cho tớ làm quen. Tớ chính là fan hâm mộ của chủ quán nơi này.”

“Ừ, được rồi. Người đang ngồi đánh đàn dương cầm chính là chủ quán. Tớ nghĩ anh ta sẽ thích cậu cho coi. Hồng biết chừng đêm nay sẽ...”

Tôi nhìn Ám Ảnh. Hai đứa rất biết điều mà nhắc chân xê dịch qua chỗ khác.

Âm nhạc chấm dứt, chủ quán thông thả đi đến quầy bar, hàn huyên vài câu với 2 người khi nãy. Lúc quay đầu thì thấy chúng tôi, chủ quán ngạc nhiên hỏi: – “Hai người trông rất lạ mặt. Là lần đầu tiên tới nơi này sao?”

Chúng tôi gật đầu. Dựa vào ánh sáng nhấp nhoe của đèn xoay, tôi quan sát vị chủ quán, kinh ngạc phát hiện hắn giống y chang tên Tím Huyền trong trò chơi, dĩ nhiên là trừ màu tóc. Trong lòng tôi la lớn, đờ mờ, không thể nào, chẳng lẽ thế giới thật sự rất nhỏ à?

Nghĩ đến Tím Huyền tôi liền nhớ ngay đến Thâu Đêm Suốt Sáng, Sữa Bão Bão và Miêu Điện Hạ. Tôi quét mắt nhìn quanh phòng. Quả nhiên, trong một góc, hai tỷ muội Sữa Bão Bão và Miêu Điện Hạ đang cầm ly cà phê lên cao hòng che giấu ánh mắt soi mói tầm tía mấy anh đẹp trai đang đi qua đi lại.

Đỏ mồ hôi ~ Không ổn. Chỗ này quá nguy hiểm. Tôi không thể để Ám Ảnh đơn độc giữa bầy sói được. Nói không chừng sẽ bị họ bôi đen.

“Ám Ảnh, mau, chúng ta trở về phòng.”

Ám Ảnh kỳ quái nhìn tôi, gật đầu: – “Được.”

Thấy chúng tôi có ý định muốn đi, Tím Huyền vội vàng gọi giục lại: – “Đợi một tí. Hai vị lần đầu tiên tới đây, dựa theo quy củ, tôi sẽ có lễ vật tặng cho hai vị.”

Nói xong liền đi vào quầy bar, bắt đầu lôi ra một đồng thứ kỳ quái: – “Dầu bôi trơn... ừm, hai người không cần thứ này. Trang bị SM...”

Tím Huyền giờ một cái áo dây thừng lên, hỏi: – “Hai vị muốn dùng không? Quán cho mượn miễn phí.”

Đỏ mồ hôi ~ Chúng tôi lắc đầu như trống bỏi.

“Vậy hai vị muốn thứ gì?” – tiếp tục lục lọi.

Chúng tôi chịu không nổi, vội vàng nói nhanh: – “Không cần lễ vật, tặng chúng tôi 2 ly cà phê là được rồi. Chúng tôi phải về phòng đây.”

Nói xong, hai đứa bay ngay ra khỏi đó, chạy nhanh lên phòng Ám Ảnh. Sau khi khóa trái cửa phòng, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

“Trời ơi, anh cũng biết tìm chỗ để mướn ghê.”

“Không phải tại anh đọc quảng cáo nói nơi này rất phong cách, cà phê lại ngon nên mới mò tới hay sao?!?” – Ám Ảnh cười khò giải thích.

“Thôi, không cần để ý đến họ là được.” – tôi như con cá gặp nước, nhảy một phát lên cái giường lớn, híp mắt hít mũi ngửi cái mùi xà phòng thơm phức của ra trải giường.

...

“Sâu!!! Sâu!!!”

Nghe tiếng Ám Ảnh gọi, tôi mơ màng mở mắt. Ám Ảnh đang mặc áo ngủ, tay cầm khăn lông lau tóc.

“Trời sáng rồi sao?” – tôi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ. Ừa, vẫn tối thui mà.

“Sáng cái gì mà sáng.” – Âm Ảnh tét một cái vào mũi tôi – “Em thật sự không về KTX à? Đã trễ lắm rồi. Hay là em ngủ lại đi.”

“Ừ... em ngủ lại.” – tôi nói xong liền nhắm mắt ngã đầu vào gối, chuẩn bị trở về với giấc mơ đang dang dở. Nói thật, thời điểm tôi ngủ gật thì cái giường là lớn nhất. Những chuyện khác tôi sẽ không quan tâm.

“Sâu, chúng ta cả ngày đi dạo bên ngoài, cả người toàn là bụi đất, em nên đi tắm trước đã.” – Âm Ảnh lay lay bả vai tôi.

“Ừ, anh nói đúng.” – tôi mắt nhắm mắt mở như người mộng du đi vào nhà vệ sinh.

Âm Ảnh ngoại trừ cầm nín vẫn là cầm nín. Hắn không hề nghĩ tới, thì ra ngoài đời Nhện còn mơ hồ gấp trăm lần trên game.

Tôi tắm xong, mặc cùng kiểu áo ngủ như Âm Ảnh, ngồi vào ghế salon, bắt chéo chân, mở tivi lên xem phim hoạt hình.

“Em không mệt sao?” – Âm Ảnh ngồi xuống bên cạnh, dùng khăn lông giúp tôi lau tóc.

“Em tắm xong liền tỉnh táo.” – tôi cầm đĩa trái cây trên tay, liên tục nhét chúng vào mồm.

“...” – Âm Ảnh cảm thấy, Nhện trong hiện thực còn dâm dăng vô si hơn trò chơi gấp trăm lần. Thiệt là đáng yêu quá mà.

Hai chúng tôi ngồi dựa vào nhau, một câu lại một câu nói chuyện. Cảm giác rất hài hòa. Nếu trên thế giới này mọi chuyện đều đơn giản như thế thì tốt biết bao.

“Sâu, anh hỏi em một chuyện.” – Âm Ảnh nghiêm túc nói.

“Ừm... chuyện gì?” – tôi tùy tiện vung tay.

“Em có nghĩ em mang theo nhiều áo mưa như vậy, nếu không dùng đến thì thật là lãng phí không? Chi bằng chúng ta...”

“Âm Ảnh.” – tôi cắt ngang – “Nhìn ánh mắt thuần khiết của em đây nè. Mặc dù em cảm thấy đề nghị của anh rất có tính chất xây dựng nhưng... làm tình cần cảm hứng, mà hiện giờ em chẳng có cảm hứng gì cả.”

“Em... thuần khiết...” – Âm Ảnh méo miệng run rẩy lặp lại.

“Đúng vậy. Trên đời này, mỗi người đều là một cá thể thuần khiết. Chỉ có điều độ thuần khiết không giống nhau mà thôi. Em là loại người thuần khiết 100% đó, so với nước tinh khiết còn thuần khiết hơn...”

Tôi còn chưa nói xong, Âm Ảnh đã học máu bò mình, té xuống đất không ngượng dậy nổi.

Không biết có phải vì 2 tách cà phê buổi tối hay không mà 2 đứa chúng tôi cứ tỉnh như sáo, mắt mở thao láo, hưng trí bừng bừng ngồi nói chuyện phiếm suốt một đêm.

Khi bình minh ló dạng, Âm Ảnh nhìn tôi, vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi lần nữa.

“Sâu, em chắc chắn không muốn thử một lần à?”

“Xác định cùng khẳng định.” – tôi kiên quyết gật đầu. Sự thật là tôi đang giả vờ bình tĩnh để che giấu sự khản trương trong lòng. Tôi khản trương cả một đêm rồi, cho nên mới bô bô lôi kéo anh ấy nói chuyện phiếm đến khản cả giọng, khản cả tiếng. Haiz... cũng bởi vì tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý a~

Không biết hôm nay trở về sẽ bị bọn cảm thú kia thẩm vấn thế nào đây nữa. Quả nhiên không ngoài dự liệu, vừa vào cửa phòng, cả đám sắc nữ đã bao vây lấy tôi.

“Oa, có quảng thâm, nhất định cả đêm không ngủ.”

“Đâu, cho tui nhìn coi... thiệt là có... Sâu, thành thật khai báo mau, đêm qua làm mấy lần?”

Thảo Hoa Mai cầm balo của tôi, đồ tung mọi thứ ra, bắt đầu đếm áo mưa, sau đó là lớn: – “Có làm hay không, bà không thèm dùng áo mưa luôn. Chẳng lẽ bà không sợ...”

Trên đầu tôi toàn là sọc đen.

“Thật xin lỗi à, ngày hôm qua di cả của tui tới, cho nên bọn tui hông có làm. Mấy bà hài lòng chưa?”

“Xời ~” – cả đám tản ra.

Tôi không thể đợi được nữa, bò lên giường, trực tiếp ngã xuống, ngủ bù.

Đáng lẽ tôi và Âm Ảnh còn hẹn nhau đi chơi thêm ngày hôm nay nữa. Nhưng ông chủ của anh ấy gọi điện đến, bảo là có chuyện quan trọng, buộc anh ấy phải trở về gấp. Đó là lý do tôi quay lại KTX sớm.

Lại nhớ tới, hơn một ngày tôi không vào trò chơi, bên trong đã trải qua mấy ngày thời gian, không biết có chuyện gì xảy ra hay không nữa. Tôi nhanh chóng rơi vào giấc ngủ sâu, hoàn toàn không biết trong trò chơi đã oanh động ngất trời.

Thảo Hoa Mai ngồi trong đại sảnh bang hội, cùng mọi người lắng nghe thông báo toàn khu của hệ thống.

>> Hệ thống: Sáng hôm nay, Hồng Hoang đạt tới số lượng 100 vạn người lên đến cấp 40. Điều kiện phù hợp, nhiệm vụ Thánh Linh sáo trang chính thức mở ra. Thánh Linh sáo trang gồm 4 bộ trang bị, theo thứ tự là Thanh Long thủ hộ và Thanh Long chiến giáp; Chu Tước thủ hộ và Chu Tước giáp mềm; Bạch Hổ thủ hộ và Bạch Hổ thánh y; Huyền Vũ thủ hộ và Huyền Vũ pháp bảo. Tất cả người chơi trên 40 cấp đều có thể tiếp nhận nhiệm vụ này. NPC giao nhiệm vụ sẽ xuất hiện ở cả bốn đại lĩnh, Hỗn Loạn Chi Đô, Thực Nguyệt Thành, Tô Nhiếp Tộc, Bạch Lang Tộc. Mọi người hãy nhanh chân đi nhận nhiệm vụ. Chúc các bạn chơi game vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Bang Đầu Búa.

Hôm nay vừa vào trò chơi, tôi liền nghe tới tin tức về nhiệm vụ Thánh Linh sáo trang. Tôi không hưng phấn như người khác, ngược lại càng ảo não phiền muộn. Nhiệm vụ Tứ thánh thú của tôi mới hoàn thành có 1 cái, còn 3 cái vẫn chưa biết phải làm sao. Vốn lãnh địa của Tứ thánh thú trước giờ không ai bén mảng tới. Tôi nghĩ bản thân cứ an tâm từ từ mà làm. Nhưng bây giờ xảy ra cơ sự này, đúng là Hoa Phong đã mang tới cho tôi thêm nhiều phiền phức.

Thánh Linh sáo trang là hàng cao cấp, nhất định trở thành vật phẩm tranh đoạt của tất cả các đại bang hội. Đến lúc đó, lãnh địa của Tứ thánh thú nhất định đông nghẹt người. Y như Long Tể Mê Cung lúc mới mở ra vậy, ai cũng chạy tới cướp đoạt đất phong lệnh. Cho nên, không cần biết tôi đi vào lãnh địa của Tứ thánh thú với mục đích gì, đều sẽ trở thành từ địch trong mắt mọi người. Đồ Thượng Quan Tuyền ác độc!!! Đồ Hoa Phong ranh hồi!!!

Tôi không ngừng nguyên rửa tất cả những người quấy rầy kế hoạch của tôi, bản thân lại không biết, lần này Hoa Phong là bắt đắc dĩ mới phải mở ra nhiệm vụ Thánh Linh sáo trang. Tất cả cũng vì tôi mà ra.

Hệ thống có quy định, một khi có người chơi tiếp xúc với Tứ thánh thú, đạt được vật phẩm từ chỗ Tứ thánh thú, nhiệm vụ Thánh Linh sáo trang sẽ bị cưỡng chế mở ra. Lúc đầu, nhân viên thiết kế của Hoa Phong sở dĩ thiết đặt như vậy là vì cảm thấy ở giai đoạn này cơ bản không ai có đủ thực lực để đụng tới thánh thú.

Nhưng bản thân tôi chính là một cái BUG (lỗi) bự nhất của Hồng Hoang. Vốn Đồng Tịch và Yêu huyết thạch không thể nào rơi vào tay của cùng một người. Đáng lẽ ra, người nhận được Yêu huyết thạch phải đợi đến lúc U Minh giới chính thức mở cửa mới có thể đi vào gặp gỡ Phạm Thanh, cởi bỏ phong ấn, sau đó mới sở hữu Bạch Trạch. Nhưng hiện tại, U Minh giới còn chưa chính thức mở cửa, tôi đã có thể lấy tới Bạch Trạch. Tôi đã hoàn toàn làm rối loạn tiến trình trò chơi. Bởi vì ở thời điểm hiện tại, người có thể sở hữu Bạch Trạch chính là một tồn tại vô địch.

Lại nói, sở hữu Bạch Trạch trước mắt cũng chưa ảnh hưởng lắm tới tiến độ của trò chơi. Oái ăm là tôi lại bị khóa cấp, nhiệm vụ giải trừ này lại liên quan tới Tứ thánh thú, khiến tôi một bước tiến dài tới chuyện tiếp xúc với Tứ thánh thú, đồng thời kích hoạt nhiệm vụ Thánh Linh sáo trang.

Trong tổng bộ của công ty Hoa Phong.

“AAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!” – Tề Thiên Thụ chỉ tay lên trời hét một tiếng dài. Mọi người trong phòng họp đều kinh hãi quay mặt nhìn nhau, không biết vì sao tổng thanh tra trầm ổn của bọn họ gần đây lại hay động kinh như vậy.

“Khụ khụ...” – một nhân viên kỹ thuật ho khan 2 cái, tiếp tục đọc báo cáo – “Sau khi thảo luận, chúng tôi cho rằng, với trình độ của người chơi hiện giờ, đừng nói là Tứ thánh thú, ngay cả một con linh thú họ cũng không thể đối phó nổi. Mà Thánh Linh sáo trang là trang bị cao cấp nhất của giai đoạn này. Hiện giờ nhiệm vụ bị kích hoạt quá sớm. Phải biết rằng ngay cả Linh Khí hiện giờ cũng đã là hàng hiếm. Vốn chúng ta tính toán để nhiệm vụ này xuất hiện khi người chơi lên đến cấp 70. Nếu bây giờ ép họ đi đánh Tứ thánh thú, tuyệt đối sẽ xuất hiện tổn thất nặng nề. Nếu tiến trình bị thúc ép gắt gao, lỡ như có người kích động dẫn tới chiến tranh Tam Giới... thăm sát đại quy mô là không thể tránh khỏi. Mà như vậy thì trò chơi của chúng ta cũng tiêu tùng luôn. Bởi vì không ai sẽ chịu bỏ tiền ra chơi một trò chơi mà vừa vào cửa liền bị đánh cho tan xác.”

Một người khác phụ họa: – “Đúng vậy. Tổng thanh tra, hậu quả của chuyện này rất nghiêm trọng. Lỡ như người chơi nổi giận dùng dùng, đem công ty chúng ta kiện lên tòa án tối cao thì biết làm sao?!”

“Vậy chúng ta nên làm sao bây giờ?” – Tề Thiên Thụ thật hỗn loạn, không nghĩ được gì trong đầu.

“Biện pháp duy nhất là thúc đẩy người chơi thăng cấp hỏa tốc. Đứng lúc vài ngày nữa là lễ kỷ niệm 10 năm thành lập Hoa Phong. Chúng ta có thể thiết lập một cơ cấu tạm thời như thế này, kinh nghiệm giết quái ở Hồng Hoang sẽ được nhân đôi, thời hạn là 1 tháng. Dựa theo bảng khảo sát của chúng ta, một người chơi 40 cấp trung bình thường tuyển 6 giờ, nếu người này liên tục đi train trong vòng 1 tháng, miễn cưỡng có thể lên tới cấp 70. Nghĩa là đã đạt tới tiêu chuẩn ban đầu của chúng ta.”

“Một điểm lợi nữa, nếu tất cả người chơi đều đổ dồn vào chuyện thăng cấp sẽ giảm bớt tranh chấp giữa các bang hội, như vậy nguy cơ chiến tranh Tam Giới cũng sẽ tạm thời lắng xuống.”

“Haiz... mặc dù chưa được ổn lắm nhưng hiện giờ chỉ có thể dùng cách này.” – Tề Thiên Thụ thở dài một hơi. Trong lòng nghĩ thầm, không lẽ mình với cái tên Lạc Thủy Tri Chu kia là khắc tinh của nhau?! Vì sao từ ngày gặp người này liên tục tới bao nhiêu chuyện phiền phức? Cứ 2-3 ngày lại có chuyện sứt đầu mẻ trán là sao? Chắc mình sẽ sớm tiến vào thời kỳ mãn kinh mất.

“Còn Tứ thánh thú thì sao? Chúng ta làm sao ngăn cản người chơi tìm đến chúng?”

“...” – không ai mở miệng. Bởi vì loại chuyện này công ty trò chơi không thể tự tiện ra mặt nhúng tay.

“... tôi nghĩ cứ để thuận theo tự nhiên đi. Cho họ biết khó mà lui.”

“Chỉ có thể như vậy thôi...”

~o0o~

Tôi đương nhiên không biết những chuyện xảy ra ở công ty Hoa Phong. Tôi còn đang đau đầu suy nghĩ làm cách nào để lên vào lãnh địa của Tứ thánh thú mà không ai hay biết. Lúc này lại bị Huyết Đán lôi kéo đi tham dự cái gì mà “Đại hội anh hùng lần thứ nhất của Yêu hồ tộc”.

Đỏ mặt hồi ~ Là tên nào đặt cái tên đại hội buồn ối như vậy. Càng hoảng sợ hơn là mọi người đều hưng phấn chấp nhận nó. Đến tột cùng thì tôi là người ngoài hành tinh hay là đám người này mới là người ngoài hành tinh? Sao suy nghĩ của chúng tôi chẳng cùng một hệ vậy?

Tiến vào đại sảnh của Hồ Ly sơn trang, tôi nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc. Có bang chủ Thủy Lư Quan Khán của Linh Động Thư Tín, có bang chủ Búa U Sầu của Bang Đầu Búa, có Hiên Viên Sát Thần của Phong Hỏa Chiến Thiên, và các đoàn trưởng của mấy dòng binh đoàn.

“Rất tốt, mọi người đã đến đông đủ. Chúng ta bắt đầu hội nghị.” – Huyết Đán rất có phong cách lãnh đạo, lên tiếng đầu tiên – “Tôi sẽ không nhiều lời. Đề tài thảo luận hôm nay chính là về nhiệm vụ Thánh Linh sáo trang. Mọi người có ý kiến gì, mời nói.”

Mọi người trước hết liếc nhìn tôi, thấy tôi hoàn toàn không có ý muốn mở miệng, bắt đầu lú lú thảo luận.

Đầu tiên là Thủy Lư Quan Khán: – “Nhiệm vụ kia yêu cầu đánh chính diện với Tứ thánh thú, nếu có thể làm mất đi 1/2 lượng máu của thánh thú, sẽ đạt được Thánh Linh sáo trang. Bang hội chúng tôi cơ bản không có cái năng lực kia. Trước mắt, ngay cả một con linh thú chúng tôi còn đối phó chưa xong. Cho nên, chúng tôi sẽ không tiếp nhận nhiệm vụ này. Nhưng nếu mọi người cần tin tình báo, chỉ cần ra giá phù hợp, chúng tôi sẽ tận lực hoàn thành.”

Búa U Sầu cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý: – “Tứ thánh thú trước mắt là tồn tại không thể đánh ngã. Bang Đầu Búa cũng không tham gia. Nhưng bản thân tôi đang hoài nghi mục đích của Hoa Phong. Với thực lực của người chơi hiện giờ, ngay cả linh thú còn đối phó không nổi, vì sao bọn họ lại mở ra nhiệm vụ này? đến cùng họ có mục đích gì?”

“Có thể Tứ thánh thú cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết chăng?” – Hiên Viên Sát Thần nghi vấn hỏi lại.

“Không hề.” – tôi vừa mở miệng, mọi người lập tức quay đầu chăm chú nhìn, tôi sửa tư thế ngồi cho ngay ngắn – “Tứ thánh thú trước mắt là tồn tại cường đại nhất của Hồng Hoang. Chuyện này không cần hoài nghi. Mục đích của Hoa Phong là gì? Đoán không được liền không cần đoán. Quan trọng là chúng ta cần giữ đầu óc thanh tỉnh để tính toán vấn đề trước mắt.”

Sau đó, tôi đem đặc điểm của Tứ thánh thú mà Đồng trưởng lão từng nói qua với tôi, một lần nữa giảng giải lại cho họ nghe.

“Tri Chu tỷ tỷ, vì sao tỷ có được những thông tin này? Ngay cả bang hội của em cho dù vận dụng toàn bộ nhân lực cũng chưa mò ra được tin tức nào liên quan đến Tứ thánh thú.” – Thủy Lư Quan Khán bội phục nhìn tôi.

“Tôi vô tình biết được mà thôi. Người trông coi nghĩa trang hoàng gia là một vị nguyên bác trí thức già. Ông ta biết rất nhiều chuyện, nếu mọi người muốn tìm hiểu tin tức gì, cứ đến hỏi ông ấy.”

“Tri Chu nói đúng. Tôi cũng thường nói chuyện phiếm với Đồng trưởng lão. Ông ta thật sự biết rất nhiều chuyện.” – Búa U Sầu nói tiếp.

Thủy Lư Quan Khán vội vàng móc trong người ra một quyển sổ nhỏ, viết tin tức xuống. Đúng là dân tình báo chuyên nghiệp nha~

“Vậy chúng ta sẽ buông tay mặc kệ chuyện của Tứ thánh thú sao? Cứ để cho các bang hội khác tiếp nhận nhiệm vụ này à?” – Hiên Viên Sát Thần có chút không cam lòng hỏi lại. Xem ra người này có tâm tư với Thánh Linh sáo trang a~

“Cá nhân tôi không muốn mọi người đi đánh Tứ thánh thú, quá nguy hiểm. Đánh 1 con boss cần huy động hơn 500 người. Nếu 500 người đồng thời rút cấp... tổn thất quá lớn. Nhưng đây chỉ là ý kiến cá nhân của tôi. Quyết định thế nào vẫn là tùy ở mọi người.”

“Ý của cô là... Huyết Hồ Ly sẽ không tham gia?”

Tôi liếc nhìn Huyết Đán, lắc đầu: – “Tôi nói đó là ý kiến cá nhân. Còn chuyện Huyết Hồ Ly có tham gia hay không, phải đợi Huyết Đán và những người khác thảo luận. Tôi không thể tự mình làm chủ được.”

Tôi chỉ là bang chủ trên danh nghĩa, đương nhiên không thể tự ý quyết định chuyện trong bang.

“Tôi... rất muốn đi thử một lần.” – Huyết Đán vụng trộm liếc nhìn tôi – “Chưa thử làm sao biết là không được? Mấy lãnh đạo trong bang cũng nghĩ như vậy.”

Huyết Đán vừa nói vừa thăm dò ý tứ của tôi. Cho dù tôi là bang chủ trên danh nghĩa, nhưng nếu tôi không đồng ý, chuyện cũng sẽ phức tạp hẳn lên.

Tôi do dự. Đồng ý sao? Đó chính là đưa mọi người vào miệng cọp. Không đồng ý? Nghĩa là gây chuyện bất mãn. Huống hồ tôi cũng không có tư cách để ngăn cản.

Nghĩ nghĩ, tôi mới nói: – “Tôi vẫn giữ nguyên ý kiến ban đầu. Các anh muốn đi, tôi không phản đối. Nhưng các anh cũng không thể bắt ép người khác cùng đi. Số lượng 500 thành viên này phải là những người hoàn toàn tình nguyện, hơn nữa, tất cả phải có giác ngộ sẽ hy sinh rớt cấp mới được.”

Mọi người liếc nhìn nhau, trầm mặc một thoáng.

Búa U Sầu là người đầu tiên mở miệng: – “Tôi ủng hộ Tri Chu. Từ lúc xuất đạo tới nay, Tri Chu chưa từng có phán đoán sai lầm. Tôi tin tưởng lần này cũng không ngoại lệ. Cho nên, bang Đầu Búa sẽ không đưa chân vào vũng nước đục.”

“Tôi cũng tin tưởng Tri Chu. Chỉ cần Tri Chu không đi, chúng tôi cũng sẽ không đi.” – Hiên Viên Sát Thần nghiêm túc nói.

Tôi nghe xong liền cười khở: – “Thật ngại quá. Mặc dù tôi khuyên mọi người không nên đi. Nhưng bản thân tôi thì nhất định phải đi. Có điều tôi không phải vì Thánh Linh sáo trang.”

Bên ngoài trình sát khắp nơi, tôi đi vào địa phương đáng chú ý như vậy, đương nhiên sẽ bị phát hiện. Đợi đến lúc bị phát hiện mới thú nhận, không bằng nói trước từ bây giờ, miễn cho về sau lại xích mích hiểu lầm.

“Cái gì?” – Hiên Viên Sát Thần tức giận – “Tri Chu, cô muốn đùa giỡn chúng tôi sao?”

Tôi bất đắc dĩ thở ra. Biết ngay mà, chỉ cần gia nhập bang hội liền đụng phải mấy vấn đề phiền não như thế này. Nếu tôi chỉ có một thân một mình, tôi cóc thèm quan tâm bọn họ muốn làm gì nha, muốn đi đâu muốn làm gì liền tùy tâm sở dục.

Hiện giờ, vì đại cục, tôi chỉ có thể nhịn xuống: – “Tôi tiếp nhận một nhiệm vụ, cần phải đi gặp Tứ thánh thú. Nhiệm vụ của tôi không yêu cầu khiêu chiến với Tứ thánh thú. Phía bên Chu Tước tôi đã hoàn thành rồi, hiện giờ còn phải đi gặp 3 Thánh thú khác. Lại nói, Thánh Linh sáo trang là nhiệm vụ của đoàn đội. Tôi một mình cũng không thể tiếp nhận a~”

“... cái kia là nhiệm vụ gì? Vì sao chúng tôi đều không biết?” – Hiên Viên Sát Thần không quá tin tưởng hỏi lại.

“Thực xin lỗi. Đây là bí mật cá nhân. Thứ cho tôi không thể trả lời.” – nói giỡn, các người cũng không phải ngu tặc, ai dám đảm bảo các người sẽ bảo vệ bí mật của ta chứ.

Sắc mặt của Hiên Viên Sát Thần liền biến đen, sau đó không thèm để ý đến tôi nữa, quay sang nhìn Huyết Đán: – “Phong Hòa quyết định vài ngày nữa sẽ đi. Huyết Đán trưởng lão, còn cậu?”

Huyết Đán khó xử nhìn tôi, sau đó thở ra: – “Chúng tôi cũng đi.”

Kế tiếp, mọi người bắt đầu thảo luận kế hoạch đánh thánh thú. Tôi thấy không còn việc của mình liền quyết định đứng lên đi ra ngoài. Bang Đầu Búa và một vài đại biểu khác cũng rời đi.

“Tri Chu, nhiệm vụ của cô có cần chúng tôi hỗ trợ không?” – Búa U Sầu cười cười nhìn tôi.

Tôi đối với Búa U Sầu có vài phần cảm tình. Người này lớn lên có bề ngoài lãnh tính, ôn trọng, cho cảm giác đáng tin.

Tôi cười cười trả lời: – “Không cần đâu. Chuyện này mọi người không thể giúp. Tôi cũng không phải đi đánh nhau. Chỉ là giao vài thứ đồ cho thánh thú thôi.”

Đúng là có hảo cảm, nhưng không phải vì vậy mà tôi sẽ khai thật với người này. Cục diện bây giờ càng ngày càng hỗn loạn. Tôi đương nhiên phải cẩn thận đề phòng.

“Tri Chu tỷ nếu cần người hỗ trợ, chẳng lẽ Huyết Hồ Ly không có người sao, cần đến anh lên tiếng à.” – Thủy Lư Quan Khán chen miệng vào trêu chọc Búa U Sầu, sau đó cười hi hi nhìn tôi – “Tri Chu tỷ, trưởng lão của tỷ thật không nể mặt mũi của tỷ nha. Bang chủ nói không mà hần vẫn khẳng khẳng muốn đi. Em ngồi nghe mà cũng giận sôi gan, tỷ không thấy tức sao?”

Tôi buồn cười nhìn cậu nhóc trước mặt: – “Chuyện này có gì mà phải tức giận. Tôi cũng không phải tiểu hài tử. Với lại, tôi biết rõ bản thân chỉ là bang

chủ trên danh nghĩa. Trước giờ, mọi chuyện trong bang đều do Huyết Đán giải quyết. Nói thật, tôi rất muốn nhường chức bang chủ cho anh ta, đáng tiếc, anh ta không chịu nhận.”

Búa U Sầu lắc đầu: – “Lần đầu tiên tôi gặp một người giống như cô. Làm bang chủ không làm, lại đi làm đoàn trưởng của một dong binh đoàn nho nhỏ. Nói tôi kiếm tiền, kinh doanh bang hội vẫn kiếm lời nhiều hơn nha.”

“Tôi chơi trò chơi không hoàn toàn vì muốn kiếm tiền. Tôi chơi trò chơi là có mục đích của mình. Giống như anh, mục đích chơi trò chơi của anh là kinh doanh bang hội. Mà mục đích chơi trò chơi của tôi là có thể tiêu sái lang thang khắp nơi, làm một người tự do tự tại. Bang hội đối với tôi mà nói là một cái gông kiềm.” – người này rất không tồi, tôi không ngại nói lời thật lòng với anh ta.

“Haha... Tri Chu, cô đúng là người thú vị. Tôi muốn kết bạn với cô. Về sau, có chuyện gì cần cứ nói. Nếu là trong khả năng, tôi nhất định sẽ không cự tuyệt.” – Búa U Sầu vỗ vai tôi, đột nhiên nhớ tới tôi là con gái, lập tức rút tay lại, ngượng ngùng cười trừ.

“Hắc hắc... là anh nói nha, sau này đừng đổi ý đó.” – tôi cười cười vỗ vai anh ta.

“Này, hai người không phải đã quên còn có em đứng đây hả?” – Thủy Lưu Quan Khán bắt mắt lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Những Ngày Thăng Cấp Điên Cuồng.

Búa U Sầu nhìn nhìn Thủy Lưu Quan Khán, sờ sờ mũi, miêng cường nói: – “Được rồi, xem như nhận thêm cậu làm bằng hữu.”

“Hihi...” – Thủy Lưu Quan Khán cười gian nói – “Tri Chu tỷ, về sau có chuyện gì tốt thì đừng quên em nhé.”

“Ừ...” – tôi cũng cười đáp lại. Cậu nhóc này khiến tôi nhớ tới Tiểu Tặc lúc mới gia nhập Ngũ Tặc Đoàn, có điều Tiểu Tặc hiện giờ đã bị chúng tôi bôi đen rồi.

“Hôm nay vui vẻ như vậy, đến, tôi mời mọi người một bữa cơm.” – Búa U Sầu nói.

“Không thành vấn đề...”

Tôi còn chưa nói xong, hệ thống đột nhiên lại xuất hiện thông báo mới.

>> Hệ thống: toàn thể người chơi chú ý. Để chúc mừng ngày kỷ niệm 10 năm thành lập của công ty Hoa Phong, Hồng Hoang đặc biệt tiến hành hoạt động tri ân để cảm tạ người chơi. Hoạt động tri ân sẽ bắt đầu từ 12g sáng hôm nay, kéo dài trong 1 tháng, tất cả quái vật sẽ cho kinh nghiệm gấp đôi. Thỉnh các bạn nắm chặt cơ hội này, cố gắng thăng cấp thật nhanh. Một lần nữa, thay mặt công ty Hoa Phong, cảm tạ các bạn đã ủng hộ Hồng Hoang. Chúc các bạn chơi game vui vẻ.

Chúng tôi 2 mặt nhìn nhau. Tôi buồn bực. Rốt cuộc thì Hoa Phong đang giờ trò quý gì vậy?!? Đầu tiên là nhiệm vụ Thánh Linh sáo trang vượt ngoài tầm với, bây giờ là hoạt động nhân đôi kinh nghiệm. Nhưng mà, nếu mọi người điên cuồng đi thăng cấp sẽ không có thời gian tranh chấp với nhau, như vậy sẽ không xảy ra bang chiến trên quy mô lớn, chuyện Thần giới muốn xâm lấn Hồng Hoang sẽ tạm thời lắng xuống. Ông trời, tuy tôi không biết lãnh đạo Hoa Phong đang có âm mưu gì, nhưng tôi vẫn cảm tạ ông trời đã khiến họ đưa ra quyết định này.

“Xem ra bữa cơm này phải hoãn lại rồi. Mọi người mau về bang phái an bài chuyện thăng cấp đi.” – tôi nói với hai người kia.

“Vậy còn cô? Có muốn cùng chúng tôi đi train không?” – Búa U Sầu hỏi.

Tôi lắc đầu: – “Xin lỗi, tôi còn có chuyện quan trọng hơn cần làm. Tạm thời sẽ không luyện cấp. Mọi người mau trở về đi.”

Nói giỡn, tôi hiện giờ luyện cấp cũng không hữu dụng a~ Bao nhiêu kinh nghiệm cũng chẳng phá nổi cái cấp 40 này. Hiện giờ chuyện cần kíp nhất là tìm đủ nguyên liệu để chế tạo Thánh Linh hoàn.

“Chuyện gì còn quan trọng hơn chuyện này chứ? Phải biết rằng Hoa Phong chưa từng hào phóng như hôm nay, thường đến tận 1 tháng nhân đôi kinh nghiệm. Vượt qua thời gian này rồi là không có cơ hội hưởng thụ như vậy nữa đâu.” – Thủy Lưu Quan Khán kích động nói – “Tri Chu tỷ, vẫn nên đi thăng cấp trước nha, chuyện khác để sau hân nói.”

“Không được. Đẳng cấp lúc nào cũng có thể luyện. Nhưng chuyện kia thì không thể chậm trễ.” – tôi đỏ mặt. Tôi đương nhiên biết cơ hội trước mắt là ngàn năm một thuở, nhưng đối với tôi chẳng ích lợi gì a~

“Là chuyện gì? Quan trọng đến như vậy sao?” – Thủy Lưu Quan Khán hiếu kỳ hỏi. Có thể vì làm công tác tình báo, cho nên cậu ta có sự tò mò của giới phóng viên.

“Chuyện này...” – tôi trầm ngâm không biết phải bịa lời nói dối thế nào.

Búa U Sầu đã nhanh tay kéo người, một tay che miệng tên kia, vừa đi vừa nói – “Tri Chu, cô có việc gấp cứ đi đi. Chúng tôi cũng phải trở về bang hội rồi. Gặp sau nhé.”

Nói xong lời kéo Thủy Lưu Quan Khán chạy mất. Hai người đi thật xa, Thủy Lưu Quan Khán mới vùng thoát khỏi đôi tay kèm kẹp của tên kia, bắt đầu nói.

“Búa, vì sao không để cho em hỏi chuyện chứ?”

“Ngủ giấc.” – Búa U Sầu lạnh lùng bỏ lại 2 chữ, cũng không thèm nói thêm tiếng nào, bước nhanh về phía trước.

“Này, anh có thể vũ nhục nhân cách của em nhưng tuyệt đối không thể vũ nhục chỉ số thông minh của em. Nói, em ngủ ở chỗ nào. Hôm nay anh không nói rõ ràng, em sẽ không bỏ qua cho anh đâu.” – Thủy Lưu Quan Khán chạy đuổi theo.

“Với tư cách là bạn bè, cậu hẳn là không nên đi dò hỏi bí mật của người khác, hiểu chưa?” – Búa U Sầu không thèm quay đầu lại, trả lời.

“Là sao?” – Thủy Lưu Quan Khán như người trong mộng, vẫn chưa hiểu ra.

“Tri Chu nói phải đi làm một chuyện, nhất định là nhiệm vụ ẩn cá nhân. Cậu lại hết lần này đến lần khác hỏi tôi, không phải là muốn tự bôi tro trét trấu vào mặt à. Nhớ kỹ, đối với Tri Chu, cậu chỉ cần biết cô ấy có chuyện cần làm là được, còn đó là chuyện gì, không đến phiên cậu quản.” – Búa U Sầu tận tình khuyên bảo.

“... ừm, đã biết...” – Thủy Lưu Quan Khán phiền muộn cúi đầu. Trong nội tâm lại ngứa ngáy không yên. Là một người làm nghề tình báo, phạm là sự việc càng thần bí thì càng kích thích trí tò mò, cậu đương nhiên muốn điều tra cho rõ ngọn ngành, nếu không cảm giác bức rức còn khó chịu hơn.

Tôi quay lại ổ chuột của Tập Phong Lữ Đoàn ở Thiên Thành, cảm giác giống như được trở về nhà vậy. Không ngờ Ám Ảnh đã ở đây.

“Ám Ảnh!!!!!!!!!!!!” – tôi chạy tới ôm chặt anh ấy. Hai đứa đứng ôm nhau hơn một phút đồng hồ, rồi cuộc ngũ tặc nhịn không nổi.

“Ta nói... Nhện, cô phải biết chừng mực chứ. Khi dễ chúng tôi là không khí hả?!”

“Phải rồi, trước mặt đám thanh niên độc thân như chúng tôi lại biểu diễn những màn kích thích như thế này là không đúng.”

“Ừm... nếu chụp một tấm hình rồi đem bán cho Hồng Hoang nhật báo sẽ được bao nhiêu tiền nhỉ?!? Dù sao Nhện và Ám Ảnh đều là đại thần.”

Đồ mờ hôi ~

Tôi buông Ám Ảnh ra, lập tức dàn xếp sự việc, không thèm nhiều lời đòi co.

“Một tháng tới, mọi người không cần tiếp nhận ủy thác. Tất cả dốc sức đi luyện cấp, đây là cơ hội khó có được. Yêu Hồ tộc là nơi có trị an rất tốt, không cần đi train ở chỗ khác, mọi người cứ ở đây lẩn lộn là được. Thời gian 1 tháng ngoài đời là 4 tháng trong game, hy vọng đến lúc đó đoàn đội chúng ta đều đạt tới cấp 80.”

“Vậy còn em?” – Ám Ảnh nhìn tôi.

“Em đương nhiên phải tiếp tục nghĩ biện pháp khôi phục cấp bậc, nếu không đi luyện cấp đều là công toi.”

“Anh đi với em.” – Ám Ảnh nhũn mỳ. Mỗi lần tôi đều hành động một mình, quăng bạn trai qua một bên. Ám Ảnh đã sớm bắt mắt trong lòng.

“Như vậy sẽ làm chậm trễ chuyện luyện cấp của anh nha. Anh bây giờ là con ách chủ bài của Tập Phong Lữ Đoàn. Cấp bậc của anh không thể tụt hậu được. Trong khoảng thời gian này, Thiên Hạ Long Quý nhất định sẽ sống chết cày level, nếu anh không đi luyện cấp, sẽ bị hấn vượt mặt đó.” – tôi vòng vo giải thích lợi hại một hồi.

Ám Ảnh cười cười: – “Cho dù đẳng cấp có cao thì khi PK anh cũng đánh không lại hấn. Em đừng quên, hấn có một con boss cấp 70 làm sủng vật. Lần này anh muốn đi chung với em, một là giúp em hoàn thành nhiệm vụ, hai là nhìn xem có thể thuận tiện bắt được một con boss lợi hại làm sủng vật hay không.”

Tôi đồ mờ hôi ~

Thiên Hạ Long Quý có chức nghiệp ẩn nên mới thuận lợi hàng phục boss cấp cao. Anh bây giờ mới mấy cấp, lại nghĩ bản thân có thể tìm được sủng vật là boss cấp cao hả? Nằm mơ à? Đương nhiên mấy lời dả kích này tôi không dám nói ra, sẽ đụng chạm lòng tự ái của Ám Ảnh.

Tôi nghĩ nghĩ rồi nói: – “Ám Ảnh, đại boss hiện giờ chỉ có tới cấp linh thú, chẳng có gì hay. Không bằng anh đợi đến lúc em đưa anh đi U Minh giới, lúc đó sẽ giúp anh bắt một con boss 100 cấp làm sủng vật, nhé... AAA...”

Tôi nói đến đây chợt kinh hãi hét lên vì tôi nhớ tới, Đồng Tịch từng trộm một cái trứng Chu Tước. Không biết cái trứng kia có thể chiếm làm sủng vật hay không?!

Ám Ảnh thấy tôi hét lên liền khẩn trương hỏi dồn: – “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi khoát khoát tay, ý bảo không sao, triệu hoán Đồng Tịch khỏi Sát Quỷ, hỏi: – “Đồng Tịch, hỏi anh một chút, cái trứng Chu Tước có thể thu nhận làm sủng vật hay không?”

“Tri Chu, người sao lại kêu ta đi ra chứ, ta đang ngủ trưa nhá.” – Đồng Tịch cau kinh nói.

“Được rồi, lát nữa cho anh ngủ bù. Mau trả lời, có thể hay không?”

“Có thể.” – Đồng Tịch ngáp một cái – “Lúc ta mới tiếp nhận chức vụ tộc trưởng, công sự bận rộn nên mới nghĩ tới chuyện trộm trứng Chu Tước cho lão bà của ta chơi đỡ buồn. Ai ngờ lật thuyền trong mương, bị tên Chu Tước kia giết chết. Thật không biết tên kia ôm cái trứng làm gì nữa. Hắn cũng không thể ấp trứng, còn không bằng đưa cho ta.”

“Anh có thể ấp trứng hả?”

Đồng Tịch chỉ cửa hàng trước mặt: – “Đó là cửa hàng sủng vật. Có thể giúp người ấp trứng.”

“Cái kia... có phải Tứ thánh thú mỗi người đều sở hữu một cái trứng không?” – tôi hưng phấn hỏi.

“Ừ, đúng vậy.” – Đồng Tịch gật đầu.

“Tốt rồi, anh trở về ngủ đi.” – sau khi Đồng Tịch chui vào Sát Quỷ, tôi mở to mắt nhìn Ám Ảnh, sung sướng khoa tay múa chân nói – “Ám Ảnh, anh không cần đi bắt đại boss nữa. Chúng ta đi trộm trứng của Tứ thánh thú. Bắt cho anh một con sủng vật là thánh thú luôn.”

“Có thể đem thánh thú làm sủng vật sao?” – Ngũ tặc hoài nghi nhìn tôi.

Tôi liếc mắt một cái: – “Vì sao không thể? Sủng vật Bạch Trạch của tôi là thánh thú đó, chẳng lẽ mọi người không biết?”

Tôi triệu hoán Bạch Trạch, nó xuất hiện dưới hình dạng con chó nhỏ. Tôi sủng nịnh sờ đầu nó.

“... nhìn hình tượng này chúng tôi đều quên mất nó là thánh thú. Lại nói, nó có thật là thánh thú hay không vậy...aaaaaaaaaaaa” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó còn chưa nói xong, Bạch Trạch đã nhảy phốc lên vai hắn, cắn mạnh vào lỗ tai hắn.

“Yahayaaaaa... Nhện a, cứu mạng a~ đau quá a~” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó kêu khóc xin xỏ.

“Bạch Trạch, không được nháo. Bọn họ là đang đùa giỡn với người thôi.” – tôi bắt đầu dĩ nắm lấy gáy của Bạch Trạch, cảm nhúm lông mềm mềm kia, nhấc nó ra khỏi người của Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó.

May mắn, Bạch Trạch không thể công kích thành viên Yêu Hồ tộc, cho nên Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó cũng không bị thương. Bạch Trạch hếch mũi, hừ lạnh một tiếng, lại chui vào ngực tôi làm nũng y như một con chó ngoan.

Ám Ảnh nhìn thấy con chó chảy nước miếng nằm trong ngực tôi, nhíu mày, bắt chước tôi, cũng nắm gáy của nó, nhấc lên, quăng một phát ra sân: – “Đồ sắc cầu, người cách Nhện xa một chút cho ta.”

“Huhu... người ta không phải là cầu mà...” – Bạch Trạch ôm ván cửa, ủy khuất nói.

Tôi đã sớm ra lệnh cho nó, phải bảo vệ Ám Ảnh, không để anh ấy bị thương, càng không thể tổn thương anh ấy. Cho nên, cho dù bị Ám Ảnh khi dễ, Bạch Trạch chỉ có thể cắn răng nhẫn xuống.

“Được rồi, cứ như vậy.” – tôi nhìn đồng hồ – “Mọi người mau tìm chỗ thăng cấp đi, nếu không sẽ bị chiếm hết bây giờ. Tôi và Ám Ảnh sẽ đi gặp Bạch Hồ.”

“Tại sao lại đi chỗ Bạch Hồ trước?” – Ám Ảnh kỳ quái hỏi.

“Em muốn hỏi thử xem tên kia có chịu chơi trò oản tù tì với em không?” – tôi nghiêm túc trả lời.

“...” – Ám Ảnh T___T

12g, toàn cảnh trong Hồng Hoang phải nói là cực kỳ đồ sộ. Tất cả địa điểm soát quái đều đông nghẹt người. Nhưng hoàn toàn không xảy ra việc tranh giành quái. Bởi vì quy tắc sản sinh quái của Hồng Hoang hơi khác biệt. Nó căn cứ vào diện tích khu vực, số lượng người chơi đang hiện hữu trên diện tích đó để thiết lập số lượng quái tương đồng. Nói cách khác, người chơi tụ tập càng đông thì quái sẽ xuất hiện càng nhiều.

Việc Hoa Phong tổ chức hoạt động nhân đôi kinh nghiệm cũng khiến kế hoạch của Huyết Đán và Hiên Viên Sát Thần đổ vỡ. Thành viên 2 bang hội đều cho rằng, thay vì hao tổn lực lượng đi đánh thánh thú, không bằng tranh thủ đi train. Cấp bậc cao lên, đối phó với thánh thú sẽ càng nhẹ gánh. Dưới áp

lực của thành viên, Huyết Đán và Hiên Viên Sát Thần đành phải gác kế hoạch kia lại, chỉ phái trinh thám đi canh giữ vùng phụ cận lãnh địa của Tứ thánh thú, bản thân thì dắt thành viên bang hội đi cày level.

Tình hình của Yêu Hồ tộc chỉ có người Yêu Hồ tộc biết. Nhưng sự việc nháo nhào ở bên ngoài thì đều đặt dưới mí mắt của toàn thể người chơi. Theo lời trinh sát kể lại, tất cả khu vực soát quái ở bên ngoài đều đã bị bao trọn. Những đoàn thể nhỏ bé ít người nếu dám tới tranh đoạt chỗ tốt sẽ bị đập cho tơi tả. Trại an ở bên ngoài không tốt như ở Yêu Hồ tộc. Cho nên, khắp nơi đều là ầu ẩu. May mắn là các đại bang hội có nghiêm lệnh câu thúc thành viên của mình. Dưới sự dẫn dắt của thủ lĩnh, bọn họ phân biệt chia đều các khu vực soát quái. Việc ầu ẩu đều xuất hiện ở bang phái nhỏ và người chơi tự do.

Nghe được tin tức này, tôi thở ra một hơi, chỉ cần bọn họ chung sống hòa bình là được.

Sau đó, từ một tin tình báo khác, tôi lại biết. Thập Tự Thiết Tường Vi, Triệu Hoán Liên Minh và Bất Diệt Thần Thoại bố trí quân binh ở chỗ Thanh Long Sơn. Họ từng cho người thử thăm dò công kích một lần, nhưng rất nhanh liền lui binh. Hiện tại, bọn họ đều tử thủ tại chỗ, không có dấu hiệu tấn công, chỉ cần cù cày level. Ba đại cừu nhân sống chung một chỗ, ngược lại rất hòa thuận, bình an vô sự. Tình cảnh có hơi quái dị.

Bạch Hồ Phong là nơi trú quân của Trung Hoa Chiến Long bang, Huyết Nhạn Các và Phong Bạo Quân Đoàn. Huyền Vũ Đảo thì được canh giữ bởi Trâu Bò Bang, Thịnh Thế Triều Dân và Tiêu Dao gia tộc. Phức tạp nhất là lãnh địa của Chu Tước. Mặc dù Chu Tước ở gần Yêu Hồ tộc, cách xa tứ đại lãnh địa, nhưng bọn họ đều không ngại đường xa vạn dặm, cứ người đến đây trông coi, phải nói là đủ loại bang hội lớn tới nhỏ đều có người giám thị Chu Tước. Trinh sát của Yêu Hồ tộc ở nơi này là dễ chịu nhất. Bởi vì đâu đâu cũng có người, ai thêm quân người là người của bang hội nào, chỉ cần không gây rối, sẽ chẳng ai hoài nghi.

Tôi nghe xong tin tức này thì liền cao hứng. Chu Tước Lĩnh tôi không cần đi. Thanh Long Sơn có Triệu Hoán Liên Minh, có thể giúp tôi. Bạch Hồ Phong có Huyết Nhạn Các, cũng có thể nhờ vả. Huyền Vũ Đảo có Tiêu Dao gia tộc, nhất định trợ lực. Nói như vậy, độ khó nhiệm vụ của tôi liền hạ thấp. Bây giờ, việc quan trọng là nghĩ ra được cách để lấy tới thứ muốn lấy.

“Nhện, nhìn xem, ai cũng ra sức cày level.” – Âm Ảnh nhìn hai bên đường toàn là người với người, cảm thán nói.

Tôi và Âm Ảnh phi tốc chạy tới Bạch Hồ Phong, trên đường đi toàn thấy cảnh người người chuyên tâm đi train. Ngay cả những nơi vắng vẻ hiện giờ cũng có bóng người.

Tôi gật đầu: – “Thật không biết tên Thượng Quan Tường kia nghĩ gì trong đầu. Mặc dù tình huống hiện giờ rất có lợi cho em. Nhưng bình thường công ty trò chơi không phải muốn người chơi thăng cấp càng chậm càng tốt sao? Như hiện giờ, có lợi gì cho hắn chứ?”

“Có khi nào hắn biết em đang gặp khó khăn nên cố ý trợ giúp không?” – Âm Ảnh cười gian nói.

Phù ~ nếu Tề Thiên Thụ nghe được chúng tôi nói chuyện, không biết chừng sẽ học máu mà chết. Trước khi chết nhất định sẽ nhảy tới trước mặt tôi, chỉ tay vào mũi tôi mà mắng: “Trợ giúp cái rắm á... tất cả chuyện này còn không phải bởi vì ngươi sao!?”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Oan Gia Ngõ Hẹp

Nếu Bạch Hồ Phong không có Bạch Hồ thần thú trú ngụ thì nơi này xứng đáng trở thành địa điểm du lịch thắng cảnh.

Nhìn đỉnh núi cao vút với mây trắng vờn quanh, tôi có chút choáng váng, rụt rè hỏi Âm Ảnh: – “Cái kia... không phải Bạch Hồ ở tận trên đỉnh núi đó chứ?”

Âm Ảnh gật đầu: – “Trên trang web giới thiệu của công ty game thì Bạch Hồ ngụ ở đỉnh cao nhất của ngọn núi này. Chỉ có 1 con đường duy nhất để đi lên đỉnh, hơn nữa còn cực kỳ nguy hiểm. Bởi vì có Bất đại Hồ vương trấn giữ dọc đường. Muốn gặp Bạch Hồ, chúng ta phải giao đấu với bọn chúng trước.”

“Bất đại Hồ vương? Là cái gì với cái gì nha? Vì sao em chưa từng nghe nói tới?” – tôi tròn mắt há mồm. Trời ơi, trên đường còn có quái vật, nhắm chừng là đại boss. Có để cho người ta sống hay không?

Âm Ảnh bắt đầu đi phải mở trang web của công ty game ra trước mặt tôi, chỉ vào phần giới thiệu về Tứ thánh thú, nói: – “Cái tặc xấu không chịu tìm hiểu thông tin của em vẫn chưa bỏ nha. Công ty game người ta giới thiệu rất chi tiết.”

Tôi nhìn những con chữ nhỏ chỉ chít xuất hiện trước mặt, lập tức khoát tay, đẩy Âm Ảnh ra xa: – “Lấy ra lấy ra, em mà nhìn mấy cái này sẽ bị chóng mặt. Anh tới nói cho em biết là được.”

Âm Ảnh thờ dài, bắt đầu giải thích: – “Bạch Hồ Phong từ chân núi lên đến đỉnh núi chia thành 8 ải (cổng canh), do Bất đại Hồ vương đứng gác. Bọn

chúng theo thứ tự là: Sumatra Hồ Vương, Đông Dương Hồ Vương, Mã Lai Hồ Vương, Tô Môn Hồ Vương, Đông Bắc Hồ Vương, Hoa Nam Hồ Vương, Anur Hồ Vương, Bengal Hồ Vương.”

*** Có mấy tên đọc âm tiếng Hán không biết bạn tác giả nói tới loài hồ nào, cho nên mình chém gió bằng cách thay vào tên tiếng Anh của mấy loài hồ quý hiếm. Bởi vì dù sao cũng là nói tới mấy loài hồ sắp bị tuyệt chủng thôi ***

“Con bà nó, Hoa Phong định mở bảo tàng về động vật sắp bị tuyệt chủng à?”

“Không phải là động vật sắp tuyệt chủng.” – Âm Ảnh sửa lưng tôi – “Kỳ thật có 3 giống hồ đã tuyệt chủng từ lâu rồi, những loại kia thì cũng ít ai nhìn thấy nữa. Phải nói là Hoa Phong có ý định quảng bá về phong thái của 8 loài hồ quý hiếm mới đúng.”

“Phong thái sao? Nếu bọn chúng không công kích em, em thật sự sẽ rất nguyện ý đứng chụp hình lưu niệm với chúng nha.” – tôi cười nhăn nhó nói.

“...” – Âm Ảnh quyết định không nói nhảm với tôi nữa – “Được rồi, chúng ta mau lên đường. Người của Huyết Nhạn Các, Trung Hoa Chiến Long Bang và Tiêu Dao gia tộc đã hành quân rồi. Nói không chừng bọn họ đã giải quyết xong Hồ vương ở cửa thứ nhất.”

“Ừ.” – hai chúng tôi đi dọc đường núi nhỏ hẹp, tôi vẫn không quên tám nhăm cho qua thời gian – “Em thật không rõ vì sao trên Chu Tước Lĩnh thì hoàn toàn không gặp tiểu quái vật, nhưng ở Bạch Hồ Phong lại có một đồng tiểu lâu la? Chẳng lẽ Bạch Hồ có cấp bậc cao hơn Chu Tước à?”

“Chuyện này anh không rõ lắm nhưng có thể suy đoán từ tính cách của bọn chúng. Chu Tước và Thanh Long thích sự thanh tĩnh, cho nên nơi ở của 2 thánh thú này sẽ không xuất hiện quái vật nào khác. Mà Bạch Hồ và Huyền Vũ lại ưa thích náo nhiệt, cho nên nơi ở của 2 thánh thú này có thêm tiểu quái là điều bình thường. Cái này... là suy đoán của anh thôi, không chắc chính xác, có thể việc này còn có nguyên nhân nào khác.”

“Hắc hắc... em lại nghĩ tới một nguyên nhân khác.” – tôi cười mờ ám.

“Nguyên nhân gì?” – Âm Ảnh buồn cười nhìn tôi, rất muốn biết tiếp theo tôi sẽ nói ra điều kinh hãi gì.

“Em thì cho rằng Bạch Hồ và Huyền Vũ quá yếu nên mới cần tiểu đệ đến bảo hộ.”

“Ha...” – Âm Ảnh dở khóc dở cười nhìn tôi – “Suy đoán của em là hoàn toàn không có khả năng. Thực lực của Tứ thánh thú là cùng cấp, so sánh mạnh yếu rất khập khiễng. Bọn chúng chỉ có thuộc tính tương khắc lẫn nhau mà thôi. Hơn nữa, thực lực của chúng không quan hệ gì tới đẳng cấp của người chơi.”

“Ừm... sao cũng được. Âm Ảnh, anh nghĩ xem chúng ta có nên trộm trứng của chúng không? Anh thích sùng vật nào?” – tôi tò mò hỏi Âm Ảnh, cứ như chuyện trộm trứng thánh thú đơn giản giống như giờ tay đập bẹp một con gián vậy.

“...” – Âm Ảnh ngoại trừ cảm nín vẫn là cảm nín.

Hai chúng tôi đi được một đoạn, chuẩn bị vòng sang mặt bên kia của ngọn núi. Trên đường đi, chúng tôi giết kha khá tiểu lâu la. Toàn bộ là quái cấp 40. Dựa theo quy luật chung, thì boss của chúng sẽ là cấp 45, không hề có tính uy hiếp với chúng tôi. Cũng trên đường đi, chúng tôi đụng mặt đội trinh sát của 3 đại bang phái, bởi vì có Âm Ảnh ở đây nên bọn họ không dám ra tay ngăn cản, chỉ gửi tin tức báo cáo về đội trưởng thôi. Đến cửa ải thứ nhất, y như tiên đoán, 3 đại bang phái đã thông qua xong rồi, Hồ vương đã bị giết chết.

Tiếp tục đi lên, vòng qua nửa ngọn núi, giết vô số tiểu lâu la, chúng tôi đến cửa ải thứ hai. Như trước, boss đã bị giết. Nhưng nhìn tình hình, tôi và Âm Ảnh bắt đầu lo lắng trong lòng.

Cửa thứ nhất, lâu la là 40 cấp, boss là 45 cấp. Cửa thứ hai, lâu la là 45 cấp, giả thiết boss là 50 cấp. Từ đó suy ra, đến cửa ải cuối cùng, Bengal Hồ Vương không phải là boss 80 cấp sao?? Cái đó là đẳng cấp của linh thú rồi, chúng tôi có thể đối phó nổi sao???? Hơn nữa, đám lâu la của nó là quái 75 cấp. Hiện tại, đối phó với 1 con quái 75 cấp, các bang phái phải cử ít nhất 40 thành viên, vậy mà còn chịu không ít dày vò. Bây giờ là một đám quái 75 cấp, bọn họ làm sao qua tường đây? Lại nói, tôi cũng không mong bọn họ thuận lợi vượt cửa ải. Tôi có thể hóa thành hồ ly để chuồn lên núi, nhưng còn Âm Ảnh thì sao bây giờ?

“Âm Ảnh, hay là để em một mình lên núi thôi. Anh đi rất nguy hiểm.” – tôi nghiêm túc đưa ý kiến.

Âm Ảnh cười, móc ra Tu La Kiếm múa một vòng trên không, nói: – “Nhện à, em biết vì sao nam nhân thích có thể lực cường hãn hay không?”

Tôi liếc mắt: – “Còn không phải vì chủ nghĩa nam tử hán, vì lòng tự tôn của họ hay sao?”

Âm Ảnh tiến tới gần, nhẹ giọng nói vào bên tai tôi: – “Không, nam nhân mưu cầu thể lực cường hãn là vì muốn bảo vệ người mình yêu. Cho nên, anh sẽ không để em một mình đi mạo hiểm. Em đừng mơ tưởng bỏ lại anh một mình. Nếu em dám vụng trộm chuồn đi, anh lập tức đi tới trường học, xử tử em ngay tại chỗ.”

Tôi đỏ mặt, chớp chớp mắt, ngây thơ hỏi: – “Anh cho rằng cái này có tính uy hiếp với em à?”

Âm Ảnh cũng đỏ mặt hỏi: – “Chẳng lẽ không có sao?”

“Có sao?”

“Không có sao?”

“Có sao?”

“Không có sao?”

...

Hai bạn nhỏ trinh sát núp gần đó nghe đoạn đối thoại ở trên thì hoa mắt chóng mặt, quay sang hỏi nhau: – “Nè, cậu nghĩ coi 2 người đó nói tới nói lui có một câu mà lặp lại những 20 lần, không phải là đầu óc có vấn đề chứ?”

“Xuyt... nhỏ giọng thôi. Cậu không muốn sống nữa hả? Người kia là tiền nhiệm bang chủ của Huyết Nhận Các. Hiện tại là cao thủ đứng hàng thứ 2 trên BXH. Cậu dám nói đầu óc anh ta có vấn đề, coi chừng anh ta chém cậu thành 180 khúc đó.”

Người kia vội vàng che miệng: – “Ừ... nói không chừng đây là họ đang thảo luận ám hiệu gì đó. Không bằng chúng ta lùi về sau một chút, miễn cho bọn họ phát hiện ra sẽ giết người diệt khẩu.”

“Nói cũng đúng.”

Bàn luận xong, hai trinh sát lặng lẽ rút lui.

Tôi nghiêng đầu, không thấy bóng dáng của trinh sát nữa, kỳ quái hỏi Âm Ảnh: – “Ừa, hai người kia đi đâu rồi? Âm Ảnh, anh thấy họ không? Em còn đang muốn hỏi thăm tin tức xem 3 đại bang phái đang ở đâu? Sao quay đầu đã không thấy bóng dáng rồi.”

Âm Ảnh lắc đầu: – “Anh chỉ thấy họ co giò chạy như bay. Chắc là có nhiệm vụ khẩn cấp a~”

Vượt qua cửa ải thứ 2, chúng tôi tiến vào khu vực của Mã Lai Hồ Vương, quả nhiên không ngoài dự đoán, toàn bộ là quái cấp 50. Đi không bao lâu, chúng tôi đụng độ một nhóm thành viên của Huyết Nhận Các đang vây công một đám lâu la. Căn cứ vào kinh nghiệm phía trước, chỗ này vẫn còn cách khá xa nơi ở của boss. Xem ra, bọn họ đang ở đây cày level chứ không có ý định vượt ải. Nghĩ cũng đúng, vượt qua cửa ải thứ 3, sau đó sẽ đụng đến quái 55 cấp, cho dù bọn họ có cả một đoàn đội thì chuyện tiêu diệt tiêu quái cũng sẽ rất tốn sức.

Đến gần mới phát hiện người dẫn đầu đoàn đội kia là người quen của chúng tôi.

“Kiệt Thiếu.” – Âm Ảnh đã gọi người kia trước khi tôi kịp lên tiếng.

“Âm Ảnh đại ca!!!” – Kiệt Thiếu cười thật tươi chạy tới – “Sau hội đấu võ thì không nghe tin tức gì của anh nữa. Anh dạo này thế nào rồi? Bang chủ vẫn nhắc tới anh mỗi ngày a~”

“Không còn cách nào, phải ở cạnh lão bà.” – Âm Ảnh vừa nói vừa kéo tôi lên phía trước ôm vào trong lòng, tôi bất ngờ la toáng lên một tiếng.

Kiệt Thiếu lúc này mới gạt đầu chào tôi nhưng vẻ mặt rất là mất tự nhiên. Không thể trách hắn, dù sao mọi người đều biết Âm Ảnh ly khai Huyết Nhận Các là vì tôi.

“Tri Chu đoàn trưởng, đã lâu không gặp. Biểu hiện của cô ở hội đấu võ thật sự là ngoài dự đoán của mọi người. Tiếc là cô vắng mặt ở mấy vòng đấu sau, nếu không, bằng vào khả năng của cô, chắc là đã tiến vào top 3 rồi.”

Tôi khoát tay, một bộ không sao cả: – “Đều là hư danh thôi, chẳng có gì để khoe cả. Đúng rồi, những người khác đâu? Không phải mọi người đã vượt qua cửa thứ 3 rồi chứ hả?”

Kiệt Thiếu lắc đầu, liếc mắt nhìn Âm Ảnh, trả lời: – “Mặc dù có thể phá ải nhưng quái vật đằng sau không thích hợp để cày level nên chúng tôi quyết định lợi dụng 1 tháng nhân đôi kinh nghiệm để ở đây nâng cấp. Bang chủ nói sau khi mọi người đều lên tới cấp 50 mới vượt ải tiến vào khu vực tiếp theo. Hơn nữa, theo phỏng đoán thì Bengal Hồ sẽ là quái cấp 75, chúng tôi sốt ruột muốn phá ải cũng không thể gấp gáp được.”

Tôi và Âm Ảnh nhìn nhau, trong mắt lộ ra sự tán thưởng. Tôi biết chúng tôi có cùng suy nghĩ, Hồ Loan Phong đã ra dáng một bang chủ rồi. Ít nhất thì trong tình huống này, phán đoán của Hồ Loan Phong là hoàn toàn chính xác.

“Bang chủ đâu? Cậu ta có tới không?” – Âm Ảnh hỏi.

Kiệt Thiếu lắc đầu: – “Gần đây phó bang chủ Sữa Bảo Bảo của Thập Tự Thiết Tường Vi suốt ngày quán lấy bang chủ nên bang chủ trốn đông trốn tây đến chúng tôi cũng không biết cậu ta chạy đi nơi nào. Dù sao thì không ai tìm được cậu ta hết. Mệnh lệnh của bang chủ đều thông qua Quý Thủ Lưu trưởng lão để truyền đạt. Lần này cũng là Quý Thủ Lưu dẫn đội.”

“Không phải chứ!!!” – tôi kinh ngạc há mồm. Hồ Loan Phong và Sữa Bảo Bảo?!? Huyết Nhận Các và Thập Tự Thiết Tường Vi?!? Thật là lộn xộn quá đi. Tôi nhìn qua Âm Ảnh cũng thấy anh ấy đỏ mặt một thân mồ hôi.

“À...” – Kiệt Thiếu nhìn tôi dò xét, có chút thăm dò hỏi – “Hai người... cũng vì nhiệm vụ Bạch Hồ Thánh Y mà tới đây sao?”

Đỏ mồ hôi ~ Biết ngay mà, chúng tôi xuất hiện sẽ bị hoài nghi có động cơ mờ ám.

“Không phải, chúng tôi tới vì chuyện khác.” – Âm Ảnh giải thích.

“Ừ...” – tôi chen miệng vào – “Âm Ảnh muốn tìm súng vật. Chúng tôi đây là muốn đi trộm trứng Bạch Hổ.”

Bởi vì khi tôi mở miệng, thần sắc của Âm Ảnh không có nửa điểm dị thường nên Kiệt Thiếu lập tức tin ngay. Haiz... hắn không biết, Âm Ảnh lẫn lộn với tôi lâu ngày, sớm đã tập thành thói quen. Hiện tại, tôi mở miệng nói dối cái gì, anh ấy cũng có thể làm mặt tỉnh như chưa nghe thấy gì. Đáng thương Kiệt Thiếu, cứ như vậy bị tôi lừa một vỏ, mà đồng lõa của tôi lại chính là người mà hắn vẫn kính trọng nhất – Âm Ảnh.

Sau khi chào tạm biệt Kiệt Thiếu, chúng tôi tiếp tục đi lên. Bắt đầu từ đây, dọc đường chúng tôi toàn gặp các đoàn đội đang cày level của tam đại bang phái. Có điều bọn họ phân chia khu vực rất rõ ràng nên không xảy ra tình huống tranh chấp. Huyết Nhạn Các và Tiêu Dao Gia Tộc nhìn thấy chúng tôi đều tỏ vẻ hữu hảo, nhưng người của Trung Hoa Chiến Long Bang thấy chúng tôi thì rất lạnh lùng.

Haiz, trong hội đấu võ, Tịch Diệt thoát một cái liền bị Âm Ảnh KO, mặt mũi bang hội của họ đều bị chém bay. Cái này không thể trách Âm Ảnh, mà chỉ có thể trách tên kia quá đàn, vừa lên võ đài liền yêu cầu cùng Âm Ảnh quyết định thắng thua trong một chiêu mà thôi. Khỏi nói cũng biết kết quả ra sao. Cho nên bọn họ vẫn còn ghim hận.

Khi chúng tôi gần tới khu vực của boss Mã Lai Hồ Vương, một giọng nói ồm ồm từ phía sau truyền tới.

“Ta còn đang nghĩ ai dám độc lai độc vãng đi lên Bạch Hổ Phong, hóa ra là Âm Ảnh huynh. Thật sự không ngờ a~ Từ sau lần từ biệt ở hội đấu võ, Âm Ảnh huynh vẫn tốt chứ?”

Chúng tôi quay đầu liền thấy Tịch Diệt.

“Thì ra là Tịch Diệt bang chủ, đã lâu không gặp.” – Âm Ảnh cũng giả vờ khách sáo 2 câu. Tôi đứng sau lưng liền buồn nôn, chu choa, nguyên lai anh ấy cũng có tiềm chất diễn xuất ghê.

“Ta liền nói trực tiếp, không vòng vo” – Tịch Diệt hí mắt dò xét chúng tôi – “Tam đại bang phái chúng ta đã ước định sẽ cùng nhau trấn giữ đường đi lên đỉnh núi. Ngoại trừ thành viên của tam đại bang phái chúng ta thì không ai có thể lên núi. Âm Ảnh, ngươi hiện giờ đã không còn là thành viên của Huyết Nhạn Các. Bọn họ cho phép ngươi qua ải, chuyện này ta có thể lý giải. Nhưng điều khiến ta không thể hiểu là vì sao Tiêu Dao Gia Tộc cũng thả ngươi đi. Mặc kệ ngươi dùng lý do gì để mua chuộc bọn họ thì ta cũng sẽ không cho phép ngươi lên núi. Ngươi, mau trở về đi.”

“Nếu chúng tôi không chịu thì sao?” – tôi khiêu khích nói.

“Hừ...” – Tịch Diệt khinh miệt nhìn tôi – “Vậy thì phải bước qua xác của ta trước.”

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Sự Chênh Lệch Áp Đảo.

Tôi liếc mắt nhìn Âm Ảnh, cả hai đều không động đậy. Tịch Diệt vung tay lên, hơn một trăm người lập tức bao vây chúng tôi ở giữa, trong đó có hơn 20 cung tiễn thủ đã lên sẵn dây cung, đoán chừng chỉ cần tôi và Âm Ảnh khẽ động sẽ lập tức bị bắn thành cái sàng.

“Ta cho các ngươi 10s suy nghĩ. Muốn lên núi hay là xuống núi. Ta bắt đầu đếm 1,2,3...” – Tịch Diệt biết không phải là đối thủ 1vs1 với Âm Ảnh nên mới nghĩ ra chiêu này với ý đồ bức lui chúng tôi.

Tôi chợt nhớ đến Hằng và Hư Vô Tầm của hắn. Cái đó chính là phòng ngự thuần mạnh nhất mà tôi từng thấy. Nếu có Hằng ở đây... chúng tôi cần bàn không cần đề ý đến đám cung tiễn thủ tép riu kia. Nhưng mà... haiz... không biết U Minh Vương kêu hắn đi làm nhiệm vụ gì? Tại sao phải trà trộn vào hoàng cung của Thực Nguyệt Tộc? Không lẽ U Minh Vương muốn khống chế Thực Nguyệt Tộc sao? Cái đó không thể nào a~

Đạch ~ Đây là lúc nào mà tôi còn suy nghĩ thất thần lung tung chứ, phải tập trung giải quyết khốn cảnh trước mắt mới đúng. Vừa phục hồi tinh thần, nhìn lại, tôi liền phát hiện Âm Ảnh đã đứng chắn trước mặt tôi, Tu La Kiếm lấp lóe trong tay, vẻ mặt kiên quyết đến cùng.

Tôi đứng là đàn độn. Vì muốn trải qua thế giới 2 người với Âm Ảnh nên lúc trước không triệu hoán Đồng Tịch và Bạch Trạch. Hiện tại gọi ra, mọi người sẽ biết bọn họ không phải người chơi mà là súng vật của tôi. Mà thôi, lộ tẩy liền lộ tẩy. Tôi dùng tâm linh liên hệ với Đồng Tịch và Bạch Trạch, bảo họ chuẩn bị.

“10.” – Tịch Diệt đọc con số cuối cùng xong liền lạnh lùng nhìn tôi và Âm Ảnh – “Xem ra 2 người chọn con đường xông pha rồi, vậy thì không còn gì để nói nữa... Bắn...”

“Đội một lát.” – một âm thanh cất lên từ bên ngoài vòng vây.

Tịch Diệt quay đầu thì thấy Quý Thủ Lư mang theo 50 người đi tới. Quý Thủ Lư khẽ gật đầu chào Âm Ảnh, sau đó nói: – “Tịch Diệt bang chủ, Âm Ảnh là tiền nhiệm bang chủ của Huyết Nhạn Các. Mặc dù anh ấy đã từ chức nhưng nếu có ai gây bất lợi cho anh ấy thì... ta sẽ không bỏ qua cho người đó đâu.”

Quý Thủ Lư nói chuyện vừa thẳng thắn vừa cứng rắn, không hiểu giao tiếp uyển chuyển là gì, trực tiếp tuyên bố nếu Tịch Diệt gây bất lợi cho Âm Ảnh thì liên minh giữa Huyết Nhạn Các và Trung Hoa Chiến Long Bang liền hủy bỏ.

Tịch Diệt mới hô khẩu lệnh một nửa, vẫn không phát lệnh tiếp, khinh thường liếc Quý Thủ Lư: – “Quý trưởng lão, không biết lập trường của ngươi có thể đại biểu cho ý kiến của bang chủ Huyết Nhạn Các không?”

Tịch Diệt đối với Hồ Loan Phong rất xem thường. Đối với hắn mà nói, nam nhân luyện Thủy hệ Thuật sĩ là một người nhu nhược, bởi vì kia là chức nghiệp giành cho nữ nhân. Đừng nói hắn, ngay cả mọi người ở Tô Nhiếp Tộc cũng xem thường Hồ Loan Phong. Ai cũng nghĩ không sớm thì muộn Trung Hoa Chiến Long Bang sẽ thay thế Huyết Nhạn Các trở thành đệ nhất bang phái của Tô Nhiếp Tộc. Cho nên, Tịch Diệt lúc này chẳng để Quý Thủ Lư vào mắt.

“Bang chủ chính là em trai của Âm Ảnh. Đây là ý kiến của cậu ta. Các ngươi thả họ đi. Coi như bán một chút mặt mũi cho Huyết Nhạn Các.” – Quý Thủ Lư nhàn nhạt nói, nghe không ra một chút thành ý cầu khẩn.

Tôi nghĩ thầm, thiệt là hồng bét. Có ai đi cầu người ta mà dùng khẩu khí như thế chứ, người ta nể mặt mũi mới là lạ đó. Tôi và Âm Ảnh nhìn nhau, cười khổ, nắm chặt vũ khí trong tay, tư thế chuẩn bị sẵn sàng.

Quả nhiên, Tịch Diệt nghe xong, không giận, ngược lại há miệng cười rất quái đản: – “Khắc khắc... Quý trưởng lão, ta nghe nói kỷ luật của Huyết Nhạn Các rất nghiêm minh, chưa bao giờ trái lời. Lần này ba bang hội chúng ta đã thảo luận từ trước, nếu không phải là người của chúng ta thì không thể lên núi. Chẳng lẽ lần này quý bang muốn phá luật hay sao?”

“...”

Xem ra Quý Thủ Lư bó tay chịu chết rồi. Bởi vì Tịch Diệt nói đúng. Tật Phong Lữ Đoàn cũng không phải minh hữu của Huyết Nhạn Các. Mà dựa theo tính cách của Quý Thủ Lư thì bất hủ nói dối còn khó chịu hơn bất hủ đi tự tử. Hắn không giống tôi, có thể nói dối trơn tru như ăn cơm uống nước.

“Bất kể làm sao, ta cũng không để người khác tổn hại đến Âm Ảnh. Chuyện này không liên quan tới bang hội mà là lập trường của cá nhân ta.” – Quý Thủ Lư móc chủy thủ ra, vào tư thế chuẩn bị chiến đấu, ý định trở mặt với Trung Hoa Chiến Long Bang.

Đồ mờ hôi ~ Tôi chẳng qua chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ thôi à nha... không lẽ lại trở thành nguyên nhân dẫn đến bang chiến giữa Trung Hoa Chiến Long Bang và Huyết Nhạn Các hay sao?!? Ngẫm lại, hồi trước bang chiến giữa Thập Tự Thiết Tường Vi và Phong Bạo Quân Đoàn, theo về ngoài nhìn vào thì cũng là do tôi mà ra. Không lẽ tôi thật sự là sao quá ư?! Không được, phải ngăn cản bọn họ, nếu không bao nhiêu cố gắng để ngăn cản sự xâm lược của Thần giới sẽ đổ sông đổ bể hết.

“Quý trưởng lão.” – tôi bất chợt lên tiếng – “Cậu cứ đi trước đi. Đây là vấn đề giữa chúng tôi và Tịch Diệt, không liên quan đến Huyết Nhạn Các.”

Hiện tại, cách tốt nhất là phui sạch quan hệ, miễn cho Tịch Diệt sau đó giận chó đánh mèo gây hấn với Huyết Nhạn Các.

Âm Ảnh đương nhiên hiểu rõ ý đồ của tôi cho nên cũng gật đầu với Quý Thủ Lư: – “Nhện nói không sai. Tôi và Huyết Nhạn Các đã không còn liên quan nữa. Cậu dẫn người trở về đi. Chúng tôi sẽ không có chuyện gì đâu. Những người này còn chưa đủ sức để làm khó chúng tôi.”

Quý Thủ Lư nghe Âm Ảnh nói thì thu hồi vũ khí nhưng không có ý định bỏ đi, chỉ lui về sau vài bước, lạnh lùng nhìn Tịch Diệt: – “Nếu Âm Ảnh đã nói vậy, ta sẽ không những tay. Nhưng bọn ta ở đây cây level thì không có vấn đề gì chứ?!”

Tịch Diệt nhăn mày nhưng không trả lời, phất tay ra hiệu để một nửa đội ngũ di chuyển vào khoảng giữa ngăn trở 2 người chúng tôi và thành viên Huyết Nhạn Các. Sau đó, hắn nhìn Âm Ảnh và tôi, không chút do dự hạ lệnh: – “Bắn tên.”

“Đồng Tịch. Bạch Trạch.” – tôi cũng đồng thời mở miệng.

Trước đó tôi đã câu thông nên cả hai đều biết chuyện gì đang xảy ra. Đồng Tịch xuất hiện trong một trái cầu ánh sáng màu trắng lóa, nhanh chóng mang theo tôi và Âm Ảnh cùng thuần gian tránh đi đợt công kích thứ nhất. Bởi vì hạn chế của pháp thuật nên chúng tôi cũng không ra khỏi phạm vi công kích của đối thủ. Nhưng bọn họ không còn cơ hội để bắn đợt tên thứ hai nữa. Bạch Trạch và Đồng Tịch giống như lang sói, đồng thời tấn công vào đội ngũ cung tiễn thủ và pháp sư của đối thủ. Sau một chiêu, cung tiễn thủ ở vòng trung tâm đều châu trời. Bàn thân tôi chân vừa chạm đất liền nhảy thêm một cú lù ra xa, bởi vì Sát Quỷ có tâm sát thương cao, tôi không sợ. Lại nói, đây là lần đầu tiên tôi mang theo Bạch Trạch, không biết hiệu quả như thế nào nữa. Sự thật chứng minh, thánh thủ may mắn đúng là xứng với chức danh. Một mũi tên của tôi bắn ra liền có một người ngã xuống, không phải treo (chết) nhưng bọn họ cũng không thể đứng lên tiếp tục chiến đấu được nữa. Mỗi một lần đều là ‘bạo kích’ (chỉ số công kích cao nhất), quá sung sướng, há há... .

Bộ dáng của Âm Ảnh cũng thực là thoải mái. Từ hồi có được Tu La Kiếm, Âm Ảnh chưa từng dùng nó chém qua boss, toàn dùng trên đám tiểu quái, căn bản không thể biểu lộ uy lực của thanh kiếm này. Tu La Kiếm toàn thân phát sáng, tốc độ sử dụng của Âm Ảnh lại nhanh, mọi người cơ bản không nhìn thấy thân kiếm, chỉ thấy từng đạo bạch quang quét ngang quét dọc, hễ ai đụng tới nó liền máu thịt văng tung tóe, trông rất thê thảm. Âm Ảnh lúc dùng kiếm tay trái lúc lại chuyển sang tay phải, biến hóa đủ loại chiêu số, giống như đem những người ở đây thành vật thí nghiệm để thử chiêu. Bàn về khả năng thao tác, ở đây không có ai là đối thủ của Âm Ảnh. Huống hồ hiện giờ anh ấy còn cầm thần binh trong tay, Tu La kiếm có thể tăng đầu khí, cho

nên toàn bộ thành viên của Trung Hoa Chiến Long Bang không cách gì xáp lại gần Âm Ảnh được. Quả nhiên, chỉ có Âm Ảnh mới thích hợp sử dụng thanh kiếm này. Đổi lại là người khác, cầm một thanh kiếm dài như thế, nhất định không thể nhuần nhuyễn múa may giết người một cách tự nhiên được.

Hôm nay là lần đầu tiên Bạch Trạch chính thức xuất đầu. Nó cực kỳ hưng phấn. Một bên dùng móng vuốt giết người một bên khiêu khích Đồng Tịch: – “Hô ly thúì, chúng ta tỷ thí không? Xem ai giết nhiều hơn.”

“Hừ... con chó ngu ngốc.” – Đồng Tịch khinh bỉ nói – “Mục tiêu của chúng ta là bảo hộ chủ nhân an toàn. Người muốn ra về anh hùng rơm thì cứ nhiên, đừng lôi kéo ta.”

Tôi nghe xong thì cười thâm trong lòng. Tên Đồng Tịch này quá giáo hoạt. Hắn biết rõ tốc độ giết người của hắn không thể thắng nổi Bạch Trạch cho nên mới tìm có thoái thác. Không hổ là hồ ly ngàn năm tuổi.

“Ta không phải chó.” – Bạch Trạch tức giận rống lên, đem lửa giận chuyển thành công kích, khiến cho đội hình của Trung Hoa Chiến Long Bang càng thêm xính vỉnh.

Tịch Diệt đang cùng thủ hạ hợp lực đấu với Âm Ảnh, trong lòng bắt đầu có điểm hoảng hốt. Mới không gặp một thời gian ngắn, không ngờ thực lực của Âm Ảnh lại tăng thêm một cấp, đặc biệt là chuỗi kiếm kỳ quái kia, nhìn bình thường vậy mà có thể chém gãy binh khí của họ. Trong Hồng Hoàng, vũ khí có công năng chém gãy binh khí của đối thủ hầu như không nghe ai nhắc tới, ít nhất thì bản thân hắn đến giờ cũng chưa từng thấy qua. Hiện tại phải cùng một thân binh lợi khí như thế so chiêu... Tịch Diệt thấy hơi hận rồi. Nếu lúc nãy hắn thả cho họ đi qua thì tốt biết mấy. Như vậy Âm Ảnh sẽ nợ hắn một cái ân tình. Bây giờ vãn đã đóng thuyền, không cách nào cứu vãn nữa.

Quý Thủ Lưu cảm thấy hôm nay đúng là ngày tốt. Tuy bọn hắn là đồng minh với Trung Hoa Chiến Long Bang nhưng vốn bằng mặt không bằng lòng, trước giờ vẫn xảy ra những tranh trận đụng độ vì chấp tài nguyên lãnh thổ. Hiện giờ, nhìn thấy Tịch Diệt với đoàn đội 100 người không có sức đánh trả trước đội ngũ của Âm Ảnh. Tâm tình của Quý Thủ Lưu phải nói là bay lên tận trời. (Bạch Trạch và Đồng Tịch cùng kháng nghị: – Chúng ta mới là chủ lực a~)

Soạt ~ Bạch Trạch chém ngã một tên chiến sĩ phòng ngự. Thế là phòng tuyến của đối thủ xuất hiện một lỗ hổng. Bạch Trạch thừa cơ lên vào mà tôi cũng không chậm trễ phóng vào theo. Một nửa đội ngũ của đối thủ lập tức giống như hoàng hà vỡ đê, đội hình rối loạn, tấn công tán loạn. Bọn họ bây giờ giống như dê đội làm thịt, không còn một chút uy hiếp nào.

Đến lúc này, đám người xung quanh Tịch Diệt đều đã trở thành vong hồn dưới mũi tên của tôi. Chỉ còn lại một mình hắn đấu với Âm Ảnh, hắn trở nên điên cuồng, từ vừa công vừa thủ biến thành dồn dập công kích. Bạch quang phiêu dật của Tu La Kiếm không ngừng cùng lực quang của song đao va chạm phát ra từng chùm tia lửa nhỏ.

“Lão đại, hình như có một đám người đang tiến tới, ước chừng khoảng 300.” – Bạch Trạch với lỗ tai thính như chó bỗng nhiên lên tiếng báo cáo.

“Mau tốc chiến tốc thắng, đánh xong liền rút lui.” – tôi gầm lên, mũi tên trong tay cũng mạnh mẽ bắn ra từng loạt mũi tên.

Âm Ảnh nghe tiếng của tôi thì không còn nhàn nhã kéo co với Tịch Diệt nữa, hét lên một tiếng, xuất ra đấu khí, xung quanh Tu La kiếm xuất hiện một thân ảnh nhàn nhạt, nhìn giống như một con quái vật đầu người đuôi rắn. Thoáng xuất hiện liền... chui vào cơ thể của Tịch Diệt. Sau đó cơ thể của tên kia liền cứng còng tại chỗ, lợi dụng khoảnh khắc đó, Âm Ảnh dùng toàn lực chém tới.

Xoẹt ~

Âm Ảnh thu kiếm xoay người. Mà Tịch Diệt thì đang trợn trừng mắt không dám tin nhìn song đao trong tay hắn bẻ tan rơi loảng xoảng xuống đất. Cơ thể hắn thẳng tắp té ngã, lóe lên một cái liền biến thành bạch quang biến mất tại chỗ.

“Công việc hoàn tất.” – Âm Ảnh vung vung Tu La kiếm đeo vào bên người, nhìn tôi cười cười. Người này nha, càng ngày càng xấu xa, giống tôi.

Vẫn còn vài tên tiểu lâu la chưa bị giải quyết nhưng nhìn điệu bộ thì biết bọn họ chỉ muốn chạy trốn trở về với đoàn đội, cho nên tôi lên tiếng: – “Bạch Trạch, Đồng Tịch, không cần đánh nữa. Chúng ta mau đi.”

Tôi nói xong liền dẫn đầu vượt qua cửa thứ 3. Bên trong là boss Mã Lai Hồ Vương, đứng canh giữ ngay cầu treo. Phải đánh bại nó thì cơ quan cầu treo mới mở ra.

“Tiến lên! Đập bẹp nó!” – tôi từ xa nhìn thấy Mã Lai Hồ Vương thì kích động la lên. Không thể trách tôi được. Với giá trị may mắn cực kỳ thấp của tôi, đụng được một con boss đã phải đốt giấy tiền vàng bạc cảm tạ trời đất rồi, chứ đừng nói là đụng tới một con đại boss. (Tác giả: – Sâu, bên cạnh người không phải lúc nào cũng có 2 con đại boss đó sao?!)

Âm Ảnh giờ cao Tu La kiếm. Bạch Trạch xòe ra móng vuốt, không thèm dùng đến chiêu thức nào hết, bởi vì boss cấp 55 đối với nó chẳng đáng để vào mắt. Trên tay Đồng Tịch xuất hiện một quả cầu màu tím.

“Hô hô...” – tôi kêu một tiếng quái dị, dẫn đầu bắn ra mũi tên. Cả ba tên kia cũng đồng thời tấn công. Xung quanh Tu La kiếm lại xuất hiện bóng dáng quái vật, nhưng Âm Ảnh lại không có bất kỳ phản ứng nào, chẳng lẽ anh ấy không nhìn thấy nó??

Rống ~ Mã Lai Hồ Vương vừa rống lên một tiếng liền im bật, bởi vì móng vuốt của Bạch Trạch đã cắm vào cổ họng của nó.

Dừng hình: cả bốn người chúng tôi đều đang ở trong một tư thế rất kỳ quái.

Tôi: đang nhảy giữa không trung, mũi tên vừa bay ra, tay trái còn nắm chặt cây cung, tay phải đang cong cong trong tư thế bắn.

Ám Ảnh: kiểm đã cắm vào cơ thể của boss, kiểm được cầm bằng hai tay, thân người từ trên cao lao xuống.

Đồng Tịch: hỏa cầu ném ra đốt trụ lùi nửa người trên của boss, cơ thể vừa rơi chạm đất, một tay chống đất một tay giơ lên trời, khuôn mặt còn mang nét cười đều căng.

Bạch Trạch: gần với đại boss nhất, một tay nằm trong cổ họng của boss, một tay ở bên ngoài, móng vuốt sáng lóa, hàn ý ngập trời.

Đám người Trung Hoa Chiến Long Bang đuổi theo từ đằng sau, vừa tới thì nhìn thấy chính là hình ảnh 4 người chúng tôi miếu sát đại boss như miêu tả ở trên. Mặc dù nói boss 55 cấp chưa phải là ghê gớm, nhưng miếu sát boss... có thể nói trong Hồng Hoang hiện giờ chưa có ai làm nổi. Giờ khắc này, bọn họ hoàn toàn ú rù, ý chí chiến đấu rệu rã không còn. Cả đám trừng mắt nhìn thi thể của boss.

Mà lúc này, tôi và Ám Ảnh liếc nhau một cái liền ấn ý nhất lên trang bị rơi ra trên mặt đất, nhanh như chớp xuyên qua cầu treo, bước vào khu vực của Tô Môn Hồ Vương.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Tiêu Diệt Lâu La, Diện Kiến Đại Boss

“Haiz... cảm giác vô địch thiên hạ thật là nhàm chán quá ~~~~~” – sau khi bắn chết một tiểu lâu la Tô Môn hồ, tôi duỗi thắt lưng, ngửa mặt lên trời cảm thán. Thật là, mấy con quái này sao chẳng có chút công phu lặn lội nào. Tôi còn chưa ra tay, bọn chúng đã lăn ra chết sạch. Không vui chút nào. Có lẽ phải đợi đến lúc diện kiến Bạch Hồ thì mới may ra có chuyện cho tôi làm. Hiện tại, tôi hoàn toàn ngó lơ sự biến thái của đám thánh thú. Bởi vì đánh bại Tịch Diệt một cách dễ dàng đã nâng cao lòng tự tin của tôi. Tôi thậm chí có chút hối hận vì sao mình không tiếp nhận nhiệm vụ sáo trang kia. Tôi ra một quyết định nhanh chóng, trước khi đụng độ Bạch Hồ, tôi phải đi tiếp nhiệm vụ.

Ám Ảnh hoàn toàn không biết ý tưởng biến thái kia của tôi. Một bên buồn bực chém quái, một mặt đồ mò hoi trong lòng. Vô địch thiên hạ? Có phải Nhện mơ mộng giữa ban ngày không? Hôm nay, nếu không nhờ Đồng Tịch kịp thời thuận di, cả hai đứa đã muốn chầu trời rồi.

Đồng Tịch và Bạch Trạch cũng đồng dạng run rẩy trong lòng, nhưng không thể làm gì khác hơn là chạy theo Ám Ảnh giết quái dọn đường.

“Ám Ảnh, em hỏi anh cái này.” – cảm thấy có tôi tham gia tấn công hay không đều như nhau, tôi dứt khoát dừng tay, bắt đầu cùng Ám Ảnh tám nhảm.

“Chuyện gì?” – Ám Ảnh gắng gượng mỉm cười.

“Em nhìn thấy thanh kiếm của anh xuất hiện một con quái vật đầu người thân rắn. Anh có thấy nó không?” – tôi thắc mắc vấn đề này từ hồi nãy rồi nhưng chưa có cơ hội mở miệng hỏi.

“Nó là kiếm linh của anh. Giống như Đồng Tịch vậy.” – Ám Ảnh kỳ quái nhìn tôi. Bởi vì chuyện về linh khí (linh hồn của vũ khí) là do tôi kể cho Ám Ảnh nghe, không ngờ bây giờ tôi ngược lại tỏ vẻ không biết gì hết.

Ờ mờ... thì ra là kiếm linh. Xấu hổ chết người. Lại mở miệng hỏi một câu ngu ngốc.

“À... mà kiếm linh của anh là gì vậy. Trông cũng thật kỳ quái.” – tôi vội lảng sang chuyện khác.

“Anh cũng không biết. Anh không thể câu thông với nó.” – Ám Ảnh cười khổ trả lời.

Đồ mò hoi ~ Đương nhiên rồi. Kiếm linh kia không giống Đồng Tịch, chưa thể tự do rời khỏi vỏ bọc. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của nó, cho dù có đi ra, biết nói tiếng người hay không vẫn là vấn đề khó đoán à. Trời ơi, hôm nay tôi bị gì vậy, liên tục hỏi toàn mấy câu ngu ngốc chết người. Hình như mỗi tháng tôi sẽ có vài ngày đầu óc không được bình thường cho lắm. Không lẽ phản ứng tri độn cũng có chu kỳ như kinh nguyệt hay sao cả!?

“Đồng Tịch, anh biết kiếm linh của tôi là gì không?” – Ám Ảnh tự hiểu hôm nay là chu kỳ ngu ngốc của tôi nên quay đầu sang hỏi Đồng Tịch.

“Lang Kỳ đại nhân khi đúc binh khí bên trong đều khảm vào hồn phách của thượng cổ ma vật. Kỳ thật, bản thân đám binh khí không có gì lợi hại, quý là quý ở những hồn phách được khảm vào này. Thanh kiếm của người nằm trong nhóm vũ khí đắt tiền nhất. Nói cách khác, hồn phách được khảm vào chính là một trong những hồn phách có tính chất phù hợp lợi hại nhất. Chuyện này rất quan trọng, vì hồn phách có tính chất phù hợp để thành công khảm vào binh khí là rất hiếm. Kiếm linh kia ta chưa từng thấy qua. Đoán đại khái, Lang Kỳ đại nhân đi đào cổ mộ nào đó thì tìm thấy thủ hộ linh của mộ thật nên mang về.”

Ách... không lẽ chuyên gia thợ rèn còn kiêm thêm chức trộm mộ? Mà khoan... U Minh giới vì sao còn có cỗ mộ?!

“Đồng Tịch, anh có làm lẫn gì không. U Minh giới cũng có mộ phần sao?” – tôi tọc mạch vạch lỗi.

Không ngờ Đồng Tịch cho tôi một cái liếc mắt sắc lẹm – “Lang Kỳ đại nhân chính là Nghệ Thần (tay nghề thủ công đã lên đến chức thần), có thể đi lại tự do ở Hồng Hoang đại lục. Hơn nữa, ông ta không đi theo con đường giống chúng ta. Ông ta có luân hồi lệnh.”

“Luân hồi lệnh?” – đây lại là thứ gì nữa vậy?

“Tương tự như văng sinh lệnh của người, có điều cao cấp hơn.” – Đồng Tịch vừa ném hỏa cầu vừa nhàn nhạt trả lời.

Tôi chảy nước miếng: – “Vì sao U Minh Vương không cho tôi cái đó? Luân hồi lệnh nghe có vẻ trâu bò hơn nha.”

“Người là Nghệ Thần sao?” – Đồng Tịch khinh bỉ nhìn tôi.

“...” – trên đầu tôi nổi đầy gân xanh. Cái tên này... thật không biết tôn ti trật tự trên dưới gì hết. Mặc dù lúc trước anh ta là tộc trưởng của Yêu Hồ tộc nhưng hiện giờ chỉ là cung lính của tôi thôi. Dám khinh bỉ chủ nhân?!! Quá hư hỏng rồi.

Tôi đang chuẩn bị nổi giận, Ám Ảnh chen vào giữa, đẩy tôi qua một bên, quay đầu hỏi Đồng Tịch: – “Tôi phải làm sao mới có thể câu thông với kiếm linh?”

“Đơn giản thôi, chỉ cần người đi tới U Minh giới.” – Đồng Tịch rất không có trách nhiệm trả lời qua loa. Anh ta biết rõ Hồng Hoang đại lục chưa có thông lộ đi tới U Minh giới. Trả lời như vậy không phải làm khó Ám Ảnh à?!!

Tôi cảnh cáo nhìn Đồng Tịch, anh ta nhún vai: – “Hiện tại không có thông đạo, không có nghĩa tương lai cũng không có. Ta tin tưởng, thông đạo đi vào U Minh giới sẽ rất nhanh được mở ra.”

“Vì sao?” – tôi và Ám Ảnh đồng thanh hỏi.

“Chuyện này... đội Hắc hoàn thành nhiệm vụ, các người sẽ rõ.” – Đồng Tịch thần bí nói.

Đạch ~ lại nữa, rõ ràng biết chuyện mà dám giấu diếm chủ nhân: – “Đồng Tịch, mau nói nhiệm vụ của Hắc là gì? Bằng không, tôi sẽ bắt anh nhốt vào Sát Quỷ.”

Đồng Tịch vừa nghe liền đỏ mặt. Bạch Trạch ngược lại có chút hả hê khi thấy người gặp nạn: – “Lão đại, nhốt tên kia đi. Dù sao hắn cũng chẳng hữu dụng gì. Đám quái này một mình ta đối phó đủ rồi.”

“Chớ ngu ngốc.” – Đồng Tịch mắng một câu, sau đó quay sang nhìn tôi – “Tri Chu, ta cũng không thật sự biết rõ. Nhưng ta cảm thấy việc Hắc trà trộn vào Thực Nguyệt tộc nhất định là vì làm công tác chuẩn bị cho đội quân của U Minh giới tiến vào Hồng Hoang. Cho nên đến lúc đó, thông đạo nối liền 2 nơi sẽ tự động mở ra.”

“Cái gì?!” – tôi nhảy dựng lên – “U Minh giới cũng có ý đồ xâm lược Hồng Hoang? Đồng Viêm có nói quân đội của U Minh giới không thể đặt chân vào Hồng Hoang mà?”

Đồng Tịch do dự, sau đó mở miệng: – “Đây vốn là chuyện cơ mật của U Minh giới, ta không thể tiết lộ. Nhưng bởi vì người là chủ nhân của ta cho nên ta lựa chọn ưu tiên nghe theo mệnh lệnh của người. Kỳ thật, có một phương pháp để mở ra thông đạo nối liền U Minh giới và Hồng Hoang. Một thông đạo lớn đến nỗi có thể cùng lúc chứa được toàn bộ quân lính của U Minh giới.”

“...” – nghe Đồng Tịch nói, tôi trầm mặc cúi đầu đi thật lại phía sau. Ám Ảnh biết, tôi cần suy ngẫm nên không có quá rầy, vội bước lên đi chung với 2 tên kia giết quái mở đường.

U Minh giới xâm lược? Thần giới xâm lược? Hai thế lực này choảng nhau lại kéo chiến trường tới Hồng Hoang đại lục? Rốt cuộc thì Hoa Phong đang chơi trò gì đây? Cái mờ bong bong này khiến tôi phải khổ não sầu mi. Tôi cũng không phải cứu thế chủ. Vì sao bắt tôi lo lắng mấy vấn đề đao to búa lớn này?!! Lại chẳng có lợi lộc gì cả. Tổ cha nó chứ.

Nói đi cũng phải nói lại, Hắc là do tôi mang vào Hồng Hoang. Tôi phải có trách nhiệm. Nhưng làm sao để phá hồng âm mưu của họ đây? Chết chửa... hình như tôi đang là U Minh sứ giả, theo nguyên tắc phải nghĩ tới lợi ích của U Minh giới mới đúng. Kệ bà nó, ai thèm quan tâm tới tên U Minh vương biến thái kia. Nếu không... tôi châm ngòi ly gián Hắc và U Minh vương nhỉ?!! Khiến họ xảy ra nội chiến? Ừ, chủ ý này không tệ. Dù sao thù giết cha bắt cộng đại thiên (không đội trời chung), tôi mới không tin Hắc cam tâm tình nguyện giữ một chức quan nhỏ phục vụ cho U Minh vương đến suốt đời.

Nghĩ ra được một phương pháp để giải quyết phiền não, mặc dù còn chưa biết rõ cụ thể phải làm như thế nào nhưng cũng đủ vực dậy tinh thần cho tôi. Tôi hí hửng chạy lên phía trước.

“Đồng Tịch, anh có ý kiến gì về U Minh vương?”

“Ý kiến? Là sao?” – Đồng Tịch mờ mịt hỏi lại.

“À, nghĩa là cảm thấy ông ta là người thế nào? Có phải là người thích hợp ngồi trên chủ vị hay không?”

“...” – Đồng Tịch cổ quái nhìn tôi, im lặng cả buổi mới thốt ra một câu chấn động – “Tri Chu, không phải ngươi muốn lật đổ vương vị để tự mình lên làm U Minh vương đó chứ? Ngươi muốn điên cứ tự nhiên, đừng lôi kéo ta, ta còn muốn sống thêm vài trăm năm nữa.”

Bịch ~ tôi té.

“Ngươi nằm mơ hả. Đã chết rồi còn nói cái gì sống thêm vài trăm năm. Nghĩ tôi là kẻ ngốc sao? Tôi cái dạng này làm sao soán vị đoạt ngôi chứ...”

“Nhìn rất giống.” – Đồng Tịch kiên định gật đầu.

Tôi vừa đứng lên lại té thêm lần nữa. Đưa bàn tay run rẩy chỉ vào mặt anh ta đến nửa ngày cũng không biết phải phản bác thế nào cho đúng.

Nửa ngày sau, tôi mới nhẹ nhàng thở ra: – “Thôi vậy, coi như tôi cái gì cũng chưa nói.”

Nói xong, tôi chạy nhanh lên phía trước, tận lực giết quái xả hận. Nói chuyện với tên này thiệt là tức chết người mà!!!!!!

“Hahaha...” – Âm Ảnh nhìn không được ôm bụng cười như điên. Vụ này thật là vui. Chưa thấy cái hội nghị nào quái đản như cái này. Nói cả buổi, náo loạn cả buổi lại chẳng đưa ra được kết luận gì. Nếu có cuộc bình chọn hội nghị bàn tròn kém hiệu quả nhất, chủ tớ Tri Chu nhất định xếp đầu bảng.

Lúc này Bạch Trạch thần bí lại gần tôi nói nhỏ: – “Lão đạo, ngươi thật sự muốn soán vị hả? Yên tâm, ta ủng hộ hai tay. Tuyệt đối không giống tên hồ ly thời kia lâm trận bỏ chạy đâu...”

“Cút!”

Tôi nổi giận rồi. Vì vậy Bạch Trạch bị đập bẹp. Sau đó Bạch Trạch nổi giận rồi. Vì vậy Tô Môn hồ tiểu lâu la bị đập bẹp. Ngay cả Tô Môn Hồ Vương cũng bị móng vuốt của Bạch Trạch cào thành từng khối thịt vụn. Chúng tôi dễ dàng thông qua cửa ải thứ tư để tiến vào khu vực của Đồng Bắc Hồ Vương.

Ta nói, vẫn là hồ của TQ nhìn đáng yêu nhất nha. Nhìn xem, nhìn xem, lông xù này, má phúng phính này, thịt núc ních này, hình dạng lấm lấm uy phòng này... ực, nhưng mà nó là quái 60 cấp... tôi đành từ bỏ ý định đi qua vuốt lông của nó.

“Đồng Tịch, Bạch Trạch, hai người có thể bắt sống một con để tôi sờ sờ được không?” – tôi cười gian hỏi.

“...” – Đồng Tịch và Bạch Trạch khó có lúc ăn ý với nhau như thế, giả vờ không nghe thấy, tỏ vẻ đang bận rộn chém giết quái.

Hừ... tôi khinh. Thôi bỏ qua. Tôi lụi cùi đi nhặt tài liệu.

“Này, hai người có thể chuyên nghiệp một chút không? Nhìn xem, miếng da hồ này bị đốt cháy hết một nửa. Rồi cái đuôi nữa, bị cắt nát vụn luôn. Hai người có biết những thứ này đáng bao nhiêu tiền hay không a~ Giết chóc chuyên nghiệp một chút coi.”

Vừa rồi tôi lo tám nhăm nên không thu thập thi thể của quái. Hồ là kỳ trân dị bảo, toàn thân trên dưới chỗ nào cũng có thể bán được tiền. Nếu tôi tính không sai, một con hồ Đồng Bắc có thể bán tới 50 bạc.

“Ngươi muốn đuôi cọp? Không phải cho Âm Ảnh bồi bổ thân thể à?” – Đồng Tịch tà ác hỏi.

“Đi chết đi.” – tôi ném một viên đá trúng ngay ót của Đồng Tịch khiến anh ta ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Bạch Trạch nhìn thì hả hê nhưng cũng không dám trêu ghẹo nữa. Dù sao lão đại là người có khuynh hướng bạo lực, lỡ nó buộc miệng nói sai cái gì không phải sẽ gặp tai họa hay sao.

Còn Âm Ảnh... đang ôm Tu La kiếm cười đến cong người. Tôi... giận nha. Đao mất, tôi cười gian tiến lại gần: – “Âm Ảnh, anh nói xem Hồ Đồng Bắc có phải rất đáng yêu không?”

Âm Ảnh run rẩy một cái, vội vàng gật đầu phụ họa: – “Đúng vậy, so với mấy con hồ chúng ta gặp phía trước thì đáng yêu hơn...”

“Vậy anh mau bắt cho em một con để chơi đi.”

Âm Ảnh vô tội nhìn tôi: – “Không phải nói đi trộm trứng thánh thú làm sủng vật sao? Anh chỉ còn một ô trống sủng vật thôi. Nếu bắt con hồ này rồi thì phía sau làm thế nào? Không phải quá lãng phí à...”

À... nói cũng đúng. Nhưng... tôi nhìn chăm chăm vào Âm Ảnh: – “Hai sủng vật khác của anh là con gì vậy? Đến giờ em cũng chưa nhìn thấy.”

“À... không có gì đặc biệt đâu.” – Âm Ảnh chột dạ quay đầu tiếp tục giết quái khiến tôi càng hiếu kỳ hơn.

“Lấy ra cho em nhìn đi.”

“Không cần đâu.”

“Người ta muốn nhìn mà ~~~”

“Đừng có ép anh.”

“Đâu có đâu. Người ta chỉ muốn nhìn một cái thôi...”

...

Rốt cuộc, trải qua n lần cố gắng làm nũng của tôi, Âm Ảnh đành phải trưng sủng vật ra. Là một con nhện tròn vo mập mạp???? Tôi nhìn con nhện cấp 15, lại nhìn Âm Ảnh, không thể hiểu vì sao anh ấy bắt một con quái rác rưởi về làm sủng vật.

“Anh còn giữ con này làm sủng vật để làm gì? Phóng sinh nó cho rồi. Mặc dù ô sủng vật sẽ bị đóng băng trong 1 tháng, nhưng như vậy vẫn đỡ hơn nuôi dưỡng một thứ phế vật như nó.” – tôi nghĩ hoặc nhìn Âm Ảnh, tốt bụng đưa ra đề nghị.

Tôi giữ lại Con Nhện là vì nó có kỹ năng ẩn hình ti. Còn con nhện cùi bắp này thì giữ lại làm gì... thiệt là khó hiểu.

“Không được.” – Âm Ảnh lắc đầu – “Nó đã theo anh từ cấp 16 đến giờ. Cảm tình sâu đậm. Anh không nỡ.”

Đồ mờ hôi ~ Thì ra là vấn đề tình thâm a~ Quên đi. Đây cũng là một bằng chứng cho thấy Âm Ảnh là một người có tình có nghĩa.

“Anh gọi nó là gì?”

“À... tên nó là... Nhện...” – Âm Ảnh lúng túng trả lời.

Bịch ~ tôi té. Nhện? Không phải gọi theo tên tôi đó chứ?! Thiệt là bó tay.

Trên đường đi, có Bạch Trạch và Đồng Tịch hai tên biến thái làm nhiệm vụ mở đường nên rất nhanh chúng tôi đã vượt qua tất cả cửa khẩu để lên tới Bạch Hồ đài. Tôi quay đầu nhìn những tầng mây lơ lửng ở đằng sau mà nhẹ nhàng thở ra.

“Phù... cuối cùng cũng tới nơi. Không biết những người khác có theo chân chúng ta đi lên tới tận đây không?”

“Chắc là không đâu. Cho dù boss đã bị chúng ta tiêu diệt, phải 3 ngày sau mới soát tân. Nhưng mấy con tiểu lâu la ở mỗi cửa khẩu có thể khiến bọn họ đổ máu thành sông rồi.”

“À, Âm Ảnh, anh mau gửi tin nhắn cho Quý Thủ Lưu biết chúng ta đã lên tới đỉnh.”

“???” – Âm Ảnh ngạc nhiên nhìn tôi. Theo tính cách của tôi, sẽ không làm chuyện lỗ mắng như vậy.

Tôi cười dài giải thích: – “Nếu không thể khiến đối thủ yêu thích ngươi, vậy hãy khiến đối thủ khiếp sợ ngươi. Dọa cho bọn hắn sợ một trận, để xem về sau còn ai dám ngăn trở đường đi của chúng ta nữa không.”

Âm Ảnh mỉm cười nhìn tôi, lắc lắc đầu, sau đó mở tin nhắn gửi thư đi.

Rống ~

Một tiếng gầm to hấp dẫn ánh mắt của chúng tôi. Quay đầu nhìn, liền thấy một con hổ trắng cực lớn đang bước từng bước trầm ổn từ phía sau cự thạch đi ra.

Lão hổ dùng ánh mắt uy nghiêm lướt qua chúng tôi, dừng lại trên người của Bạch Trạch: – “A hà... đây không phải là Bạch Trạch sao? Bằng hữu, ngươi tới chỗ ta làm gì? Sẽ không phải muốn trộm bảo bối của ta nữa chứ?”

Bạch Trạch rũ tay: – “Ta không còn con nít nữa. Thêm vào mấy thứ bảo bối rách nát của ngươi. Hôm nay, chủ nhân của ta có chuyện muốn hỏi ngươi nên ta mới tới.”

“À...” – Bạch Hồ hí hóp mắt, nhìn sang tôi. Trong cả đoàn người chỉ có tôi là con gái, cho nên nó tự nhiên biết tôi là Thánh Nữ của Yêu Hồ tộc, chủ nhân của Bạch Trạch.

“Thánh Nữ, không biết có chuyện gì không?” – Bạch Hồ lễ phép hỏi tôi. Trong lòng lại nhỏ giọng khinh bỉ. Hừ, Thánh Nữ gì mà thực lực quá chênh lệch à...

“Ừm... tôi nghe nói Bạch Hồ đại nhân rất thích so tài với người khác... không biết ngài có muốn chơi oẳn tù tì với tôi không?” – tôi mặt dày hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Trận Quyết Đấu Kinh Thiên Động Địa. Khúc Hành Quân Rau Cải Xôi Chè.

“Oản tù tì?” – Vẻ mặt của Bạch Hồ thoáng chốc cứng đờ, khóe miệng run rẩy. Mấy cọng râu mà tôi đang dòm ngó cũng giật giật theo. (3c – ồ thì ra là cần sợi râu để làm thuốc)

Sau nửa ngày Bạch Hồ mới nhớ tới tức giận: “Rồng ~ Oản tù tì? Ngươi cho ta là con nít 3 tuổi hả? Cái trò chơi không cần đầu óc đó mà cũng đòi so tài với ta sao? Nếu muốn so tài thì chơi mặt chược đi.”

“...” – cả bốn người chúng tôi toàn bộ hóa đá, trên đầu bay qua một đàn quạ đen, kêu quác quác “Haha... đồ ngu... haha... đồ ngu...”

“Thế nào? Sợ? Không dám so tài?” – Bạch Hồ hắc cảm giọng khinh thường.

“So chứ, sao lại không so.” – tôi hồi thần, tranh thủ gạt đầu đáp ứng. Nếu bỏ lỡ lần này, thiết không biết đến bao giờ mới có cơ hội tốt thế này. Nhìn bộ dáng của Bạch Hồ, có khí phách theo kiểu của Bạch Trạch, lựa chọn đánh nhau với nó là không sáng suốt chút nào. Cho nên, phải chiều theo ý của nó thôi. Cơ mà, chơi mặt chược sao... tôi không có tự tin gì cho lắm.

“Được rồi, vậy chúng ta nói tới tiền đặt cược.” – Bạch Hồ nháy mắt hóa thân thành một nam tử cao gầy lãnh khốc, nhẹ bước đi tới trước mặt chúng tôi.

Tôi nhìn suối tóc trắng mượt của hắn được điểm xuyên 2 sợi màu đen, nhìn không được mở miệng khen: – “Bạch Hồ đại nhân, kiểu tóc này thật đẹp mắt a~”

“Hử!?” – Bạch Hồ thoáng sững sốt một chút, sau đó vẻ mặt lãnh khốc lập tức biến thành tươi cười như hoa nở – “Thật sao? Thánh nữ đúng là có mắt thẩm mỹ. Kiểu tóc này ấy, ta tốn rất nhiều tâm tư suy nghĩ thật lâu mới hoàn thành đó... Ừm, tâm tình ta đang tốt, ta sẽ không so đo chuyện các người giết nhiều huynh đệ của ta nữa. Mau nói xem, các người muốn gì ở ta?”

Đồ mờ hôi ~ Đồ như thác ~ Trời ơi, cái gì “trời sinh hiếu chiến, tính cách ngay thẳng”, ta nói, bọn thánh thú này đều có chung một dạng đức hạnh đi. Đó là xỉ xon và chánh chệ. Dĩ nhiên tôi không ngu ngốc mà nói ra suy nghĩ trong lòng. Ngoài mặt tôi vẫn đeo lên bộ mặt thành thật, dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn Bạch Hồ.

“Bạch Hồ đại nhân, thật ra tôi chỉ muốn xin một cọng râu của ngài để chế tạo thuốc, chữa trị căn bệnh nan y cho sư phụ của tôi. À... sư phụ của tôi chính là Đồng trưởng lão của Yêu Hồ tộc. Ông ấy nói, trên thế giới này thì sợi râu của Bạch Hồ đại nhân là lợi hại nhất, không có bất kỳ vị thuốc nào có thể trị được bệnh nan y của ông ngoại trừ nó. Vì mạng sống của sư phụ, tôi sẽ chấp nhận bất kỳ khiêu chiến nào của ngài.”

Tôi bày ra bộ dáng hiền ngang lăm lệt. Trong nội tâm thì không ngừng cầu khẩn, A di đà Phật, Chư Tiên Thần Phật, Bàn Cổ Đại Thần linh thiêng, tôi không có ý trù ẻo Đồng trưởng lão nha, đây là tình thế bất đắc dĩ, xin đừng trách tội.

“Cần sợi râu của ta?” – Bạch Hồ ngạc nhiên nhưng rất nhanh bị lời tăng bốc của tôi làm cho vui vẻ nên đã sáng khoái đồng ý – “Không thành vấn đề. Ta không thể phụ bạc một mảnh hiếu tâm của ngươi. Cứ như vậy đi. Đổi lại, nếu ngươi thua thì... để xem... ngươi giúp ta làm một việc là được.”

“Không thành vấn đề.” – tôi cũng vui vẻ đáp ứng. Yêu cầu gì đều được, bởi vì tôi căn bản không tin mình sẽ thua. Bạch Hồ a Bạch Hồ, hôm nay ta sẽ khiến ngươi thua tâm phục khẩu phục.

Haha~ Cả tôi và Bạch Hồ đều cất giọng cười rất bi ối vì tự thấy âm mưu bản thân đã đạt thành.

Đồng Tịch nghe lời tôi nói xong thì trợn trắng mắt. Đồng trưởng lão có bệnh nan y? Cái tên “lão bất tử” kia có thể mắc bệnh nan y sao? Chuyện bịa đặt này đến bọn yêu quái còn không tin nữa là.

Ám Ảnh cũng nghi hoặc đầy đầu, nhìn bộ dáng của tôi rồi lại nhìn về mặt của Đồng Tịch. Ám Ảnh căn bản không biết Đồng trưởng lão là ai, cũng không biết ông ta có phải là sư phụ của tôi hay không. Hiện giờ, Ám Ảnh chỉ đang cân nhắc xem lời tôi nói có bao nhiêu phần trăm sự thật.

Bạch Trạch càng khoa trương hơn nữa, trực tiếp quay đầu ngồi xuống nôn mửa...

“Tốt rồi. Các người đi theo ta.” – Bạch Hồ ngoắc ngón tay, sau đó quay người đi ra phía sau tảng đá, nhưng được 2 bước liền đột ngột xoay người lại, chỉ vào Bạch Trạch – “Ngươi thì không thể vào. Ngươi phải đợi ở ngoài này.”

“Không được.” – Bạch Trạch nhảy dựng lên, chạy đến chắn trước mặt của tôi, bày ra tư thế chiến đấu, khiến tôi sững sốt một phen. Lại chuyện gì xảy ra? Không lẽ Bạch Hồ dối ý?

“Bạch Hồ, ngươi lại có âm mưu gì? Ta cho ngươi biết, không có cửa đầu cung. Muốn thương tổn chủ nhân của ta hả? Vậy thì trước hết phải bước qua xác chết của ta.” – Bạch Trạch bày ra vẻ mặt bi tráng, cái kiểu “ta liều mạng với ngươi”.

Trên đầu Bạch Hổ chảy xuống từng giọt hắc tuyến. Tôi thấy Bạch Hổ sắp sửa phát điên liền biết Bạch Trạch lại làm chuyện ngu ngốc rồi. Bất đắc dĩ, tôi kéo Bạch Trạch ra sau, ấy nãy nhìn Bạch Hổ: – “Thật xin lỗi, Bạch Hổ đại nhân. Có thể cho tôi biết vì sao ngài không muốn Bạch Trạch đi vào hay không?”

“Từ thánh thú chúng ta đều biết Bạch Trạch có năng lực tiên đoán. Nếu có mặt hắn, chẳng khác nào các ngươi đang chơi ăn gian.” – Bạch Hổ khoanh tay trước ngực, đồng dạng nói.

“Khả năng tiên đoán?” – cả 3 người mạnh mẽ xoay đầu nhìn Bạch Trạch. Khá lắm, thằng nhóc này dám giấu diếm tài năng.

“Oan uổng a~” – Bạch Trạch quỳ xuống ôm chân tôi, vẻ mặt ủy khuất – “Lão đại, con mắt thứ ba của ta còn chưa mở ra. Không thể tiên đoán.”

“Ngươi có 3 con mắt!?” – tôi hiểu kỳ sờ lên trán của Bạch Trạch, nhưng sờ tới sờ lui cũng không thấy gì, thế là đánh bốp một cái – “Ở đâu ra con mắt thứ 3 chứ...”

“... con mắt thứ 3 của ta mọc trên lưng, không phải trên trán.” – Bạch Trạch ôm đầu lùi ra xa.

Trên lưng... tôi thử tưởng tượng một con mắt cực lớn mọc ở giữa lưng của một con chó... trời đất ơi... nó sẽ trông giống quái vật gì!? Quá ghê tởm!!!

“Hừ... cho dù hiện tại con mắt thứ 3 của ngươi chưa khai mở, ai biết lỡ như đi vào bên trong nó mở ra thì sao. Ta không cho phép ngươi đi vào. Ngươi thành thật ở chỗ này mà đợi đi.” – Bạch Hổ không chút nề mặt phàn cho một câu, sau đó quay đầu bước đi.

“Ngoan ~ Ngươi ở ngoài này giữ cửa nha. Lát nữa thường ngươi khúc xương.” – tôi vỗ đầu Bạch Trạch xem như an ủi, sau đó cùng Đồng Tịch và Âm Ảnh đuổi theo Bạch Hổ.

Vừa bước bảo động phủ của Bạch Hổ, tôi liền dụi mắt. Bởi vì tôi cho rằng mình vừa xuất hiện ảo giác. Nhưng sau khi dụi mắt, mấy thứ kia vẫn còn nguyên đó. Cái chỗ này... thật là hiện đại quá à nha...

Son động cực kỳ chói lóa. Ở chính giữa là một đài cao, giống như lõi đài của đám bốc. Chung quanh bày rất nhiều máy chơi game, đủ thể loại, thậm chí còn có máy hát karaoke. Nói tóm lại là những thứ phục vụ cho phương tiện giải trí bài bạc cá độ đều có mặt ở đây. Tôi thật hoài nghi, tên nhân viên thiết kế son động của Bạch Hổ là một tên cuồng manga, anime và game. Nếu không làm sao có thể nghĩ đến chuyện vác mấy thứ hiện đại này đặt trên đỉnh của một ngọn núi chứ!?

“Ta cho ngươi toàn quyền lựa chọn 3 mục tỷ thí. Chỉ cần ngươi có thể thắng 2 ván, ta sẽ tặng ngươi sợi râu của ta.” – Bạch Hổ đắc ý nói.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, tôi chọn 3 trò chơi: xạ kích (bắn súng), xếp hình và nhảy (audition). Đây là tính toán theo kiểu “biết mình biết ta”. Tôi không biết đánh bạc, hơn nữa chơi đánh bạc với NPC là ngu ngốc đi tìm chết. Karaoke là tử huyệt của tôi bởi vì trời sinh tôi không có ngũ âm(*) đầy đủ. Đánh đàn lại càng không phải sở trường của tôi. Bản thân tôi chỉ am hiểu trò xạ kích và tự tin với những trò so sánh tốc độ phản ứng. Gần đây tôi bắt đầu quen thuộc với cảm giác nhạy bén và phản xạ nhanh nhạy của cơ thể. Vận dụng càng lúc càng thuần thục. Mặc dù không biết nguyên nhân vì sao lại thế nhưng hình như nó không phải là chuyện xấu. Không biết chừng Bàn Cổ đại thần hiện linh thấy tôi có nhân phẩm tốt nên đã đặc biệt ban thưởng cùng nên... há há...

*** Âm nhạc Trung Hoa dựa trên hệ thống âm nhạc cổ truyền dân tộc bao gồm 5 loại âm điệu, 5 nốt nhạc chính gọi là ngũ âm. Năm âm thanh này được sắp xếp thành: Cung, Thương, Giốc, Chủy và Vũ. Người Trung Hoa không xem sự việc con người có ngũ tạng (tim, gan, phổi, thận, tỳ) và ngũ quan (miệng, tai, mũi, mắt, lưỡi) cũng như 5 ngón tay trên mỗi bàn tay như chuyện ngẫu nhiên. Theo truyền thống Trung Hoa, bất cứ âm giai nào trong ngũ âm đều có thể ảnh hưởng đến những nội tạng bên trong của con người và có thể hoạt động như là một cơ cấu điều hòa. ***

“Ngươi xác định không chọn mặt chược hả?” – Bạch Hổ vẫn không từ bỏ ý định.

“Xác định.” – dân cờ bạc đáng chết, muốn chơi tôi hả, không có cửa đâu cưng!!!

“Haiz...” – Bạch Hổ thở ra đầy thất vọng. Ngắm lại, hắc canh giữ cái ngọn núi trụ lõi này có một thân một mình. Ngay cả bạn chơi bài cũng tìm không ra. Chẳng lẽ bảo hắn dùng tay trái đấu với tay phải hay sao... Quá nhàm chán mà.

Thấy vẻ mặt của Bạch Hổ đáng thương như vậy, tôi liền nảy lòng trắc ẩn: – “Bạch Hổ đại nhân, chờ chúng ta đấu xong rồi, tôi sẽ chơi mặt chược với ngài, nhưng sẽ không cá cược, chỉ thuần túy chơi cho vui thôi, có được không?”

“Tốt quá.” – Bạch Hổ vui vẻ cười lên – “Nhưng trước giờ ta không chơi giải trí, phải cá cược mới vui. Hay là vậy đi, nếu ngươi thắng ta, ta sẽ tặng trứng cho ngươi, dù sao ta cũng chẳng dùng đến nó.”

Hả?! Tôi không chịu nổi kích thích cao độ đến thế, cả người ngây ngẩn như con đàn.

“OK” – Âm Ảnh tranh thủ đáp ứng. Lần này, mục đích của Âm Ảnh chính là trứng của thánh thú. Còn đang tính toán không biết lát nữa phải mở miệng thế nào, không ngờ Bạch Hổ tự mình đưa ý kiến trước. Thật sự là “đập phá thiết hải vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu” (đi mòn cả giày cũng tìm không thấy, khi không tìm nữa thì nó tự dâng đến cửa)

Trận đấu chính thức bắt đầu.

Đầu tiên, chúng tôi tỷ thí với trò bắn súng. Tôi và Bạch Hổ mỗi người cầm một cây súng lazer. Trên màn hình sẽ lần lượt xuất hiện rất nhiều khung cảnh.

Mỗi khung cảnh sẽ có những loại quái vật khác nhau nhưng tổng số điểm cho mỗi cảnh là 200. Sau khi giết sạch quái vật ở một cảnh thì màn hình mới xuất hiện khung cảnh khác. Đến cuối cùng, ai giành được số điểm cao hơn sẽ là người chiến thắng. Quái vật của trò này cũng có chia cấp bậc, mấy con quái có số điểm càng cao thì càng khó bắn trúng.

Hắc hắc... loại game này tôi chơi từ hồi còn học mẫu giáo. Mặc dù quái vật xuất hiện trên màn hình là tùy thời tùy khác nhưng đối với cao thủ vài chục năm chiến đấu như tôi thì tiêu diệt chúng nó chỉ như bữa ăn sáng mà thôi. Hơn nữa, tôi còn nhớ rất rõ nhược điểm trí mạng của từng loại quái vật trong đây. Đó cũng là nguyên nhân vì sao tôi chọn game này.

Xạ kích quan trọng nhất là 2 điểm: ổn và chuẩn. Luyện vài chục năm, cây súng lazer liền giống như một bộ phận của cơ thể tôi, chưa bao giờ xảy ra tình trạng lung lộn. Chức nghiệp của tôi hiện tại là cung tiễn thủ, yêu cầu “chuẩn” lại càng là bản lĩnh xuất chúng của tôi. Hơn nữa, tinh thần nhạy bén sẽ giúp tôi nhanh chóng phân biệt được quái vật cấp cao. Bạch Hồ à Bạch Hồ, hôm nay ta sẽ cho ngươi lật thuyền trong mương.

Oa... một con boss 100 điểm. Cây súng trong tay tôi nhẹ nhàng xoay chuyển, ánh sáng màu vàng chuẩn xác rơi ngay trái tim của quái. Bùm ~ 100 điểm. Sau khi tôi bắn trúng, 1s sau tia sáng màu xanh của Bạch Hồ mới xuất hiện nhưng đã không còn kịp nữa rồi. Tôi quay sang, đặc ý liếc Bạch Hồ. Lại chuyển tay, bùm, một con quái 50 điểm lại về trời.

Sắc mặt của Bạch Hồ theo số lần tôi bắn trúng quái dần dần chuyển màu, từ hồng sang đỏ, từ đỏ sang xanh, từ xanh chuyển trắng. Cuối cùng, chỉ có thể dùng từ “mặt không chút máu” để hình dung. Trận đấu chấm dứt, hệ thống kiểm kê, tôi 660 điểm, Bạch Hồ 340 điểm. Tôi nhún nhảy huyết sáo. Chiến thắng này cũng quá dễ dàng rồi.

“Ngươi thật lợi hại. Ta nhận thua.” – Bạch Hồ nhìn tôi với ánh mắt khàng khác.

“Hắc hắc... cũng bình thường thôi. Đến, chúng ta tiếp tục.”

Ván thứ 2 là chơi xếp hình. Cái trò này chắc chắn toàn thể người địa cầu đều biết. Quy tắc của nó chỉ có 4 chữ “nhanh tay lẹ mắt”. Bình thường khi tôi chơi trò xếp hình sẽ có thêm cái lựa chọn biết trước khối hình nào sẽ xuất hiện tiếp theo, nhưng ở đây thì không. Độ khó cao hơn một chút. Tốc độ rơi cũng nhanh hơn. Có lẽ vì muốn song phương nhanh chóng phân định thắng thua nên mới vậy.

Trò chơi vừa bắt đầu, tôi liền dán mắt lên màn hình của mình, không dám phân tâm. Một tay điều khiển trục xoay, một tay điều khiển mũi tên, phải xoay thành hình nào và phải quyết định cho nó rơi vào vị trí nào mới là thích hợp nhất. Đồng Tịch và Âm Ảnh rất biết phối hợp, hoàn toàn im lặng đứng ở một bên không dám làm phiền tôi.

Loát loát ~ hình khối của tôi càng lúc càng dâng cao. Bàn tay bắt đầu xuất mồ hôi. Trong lòng tôi bắt đầu lo lắng. Hiện giờ tốc độ rơi của hình khối đã đạt tới tình trạng như nước chảy, tôi nhìn mà hoa cả mắt chóng cả mặt, lựa chọn vị trí sai rất nhiều. Vì sao bên kia còn chưa gameover? Cuối cùng, nhìn không được, tôi quay đầu nhìn sang bên cạnh. Tôi hóa đại luôn. Màn hình bên kia mới dâng tới hàng thứ tư?!?

Mặc dù tôi ngây người chỉ có vài giây nhưng ngắn ngủi thời gian đó đã khiến tôi... “GAMEOVER”, một giọng điện tử trầm trầm vang lên. Haiz, xem ra không nên đọ xếp hình với NPC, bọn họ căn bản không bao giờ bày sai vị trí a~

Đành dùng audition để phân định thắng thua vậy.

“Come on baby!!!” – tôi cuộn tay áo lên, 2 tay đặt ở bàn điều khiển, hít sâu một cái, hét một câu lấy khí thế. Bởi vì ván này tôi không thể thua được.

Tôi chọn một bài hát cực kỳ nổi tiếng của vài thập niên trước, tên gọi “Khúc quân hành rau cải xôi chè.” Tiết tấu của bài này cực nhanh. Ở đoạn cao trào, cơ hồ không có người nào có thể đánh trúng âm tiết. Tôi được xưng tụng “sát thủ bàn phím”, những lúc rảnh rỗi tôi thường xuyên lôi bài này ra luyện đánh, đến nỗi có thể thuộc lòng từng âm tiết của bài hát luôn. Bạch Hồ nhường quyền chọn bài hát cho tôi, đương nhiên tôi sẽ chọn nó.

> Tớ là một cọng rau... í a... đồ ăn... í a... đồ ăn đồ ăn đồ ăn đồ ăn đồ ăn đồ ăn... í a...

Giai điệu quen thuộc vừa vang lên, 5 ngón tay của tôi thuần thục đập xuống bàn phím. Một loạt chữ “cool” nhảy lên trên màn hình. Tôi càng nhìn càng hưng phấn, ngón tay càng đập càng mạnh. Chơi lâu như vậy, lần này là lần đầu tiên thuận buồm xuôi gió đến thế.

Bạch Hồ, ta thắng chắc rồi... oa haha..

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Một Đời Đồ Thần

> Tớ là trái sầu riêng... í a... tớ là hoa, hoa đẹp nhất trần...

Bài hát đã đi đến đoạn cuối. Ngón tay tôi khẽ động trên bàn phím, một chữ “COOL” cuối cùng chạy trên màn hình. Tôi nhìn con số 20 vạn điểm mà mỉm cười thỏa mãn. Mặc dù trước kia cũng chưa lần nào “Miss” nhịp nhưng chưa bao giờ tôi đạt được 100% COOL. Tâm trạng hiện nay của tôi... phải diễn tả thế nào đây nhỉ... tựa như người đang bị táo bón uống một viên thuốc xổ, xoẹt~ một cái toàn bộ rác rưởi đều bị tống ra đường hậu môn, cực kỳ thoải mái.

Tôi đưa mắt nhìn sang màn hình của Bạch Hồ. Cho dù tên kia cũng đạt được điểm tuyệt đối như tôi thì chỉ có thể xem như ván này chúng tôi huề nhau. Ai ngờ, nhìn thấy số điểm của tên kia, tôi liền ôm bụng cười như điên, trắng trợn duỗi bàn tay ra.

“Oa haha... Bạch Hồ, lần này ngươi thua rồi. Không nhiều lời nữa, mau đưa ta cọng râu.”

Ám Ảnh nhìn bộ dạng của tôi thì đầu đầu, cái vẻ đắc ý đáng đánh đòn kia của Nhện đúng là không chịu sửa đổi gì cả.

Bạch Hồ nhìn màn hình, 199990 điểm, cơ mặt co giật vài cái. Thật ra hẳn không “miss” nhịp nào, chỉ bị 2 nhịp “OK” nên không lấy được điểm tuyệt đối thôi. Dù sao thì thua 10 điểm vẫn là thua. Bạch Hồ chỉ có thể u oán nhìn tôi.

“Được, ta nhận thua.”

Nói xong, Bạch Hồ hóa về hình thú, nhện đầu rút 1 cọng râu đưa cho tôi. Sau đó, Bạch Hồ tiếp tục nhắm nhó.

“Trận này đã xong. Ngươi đã đồng ý sẽ chơi mạt chược với ta, không thể nuốt lời đó.”

“Tự nhiên.” – tôi cẩn thận đem cọng râu cất vào balo, nội tâm nói thầm “ta tự nhiên phải chơi tiếp rồi, trứng của ngươi còn chưa lấy được mà... kaka...”

Mạt chược là một trò giải trí gây nhiều tranh cãi, điều ông tiếng ve xung quanh nó rất nhiều. Nhưng cái đó với tôi chẳng ăn nhập gì hết, tôi chỉ quan tâm ai phát minh ra nó, hoặc là nó có lợi hay có hại, miễn chơi vui là được. Trình độ chơi mạt chược của tôi không giỏi bằng chơi xì phé, chỉ có thể nói là đủ dùng. Không biết trình độ của Ám Ảnh và Đồng Tịch thì thế nào!?

*** Đừng ai hỏi mình bài mạt chược chơi thế nào... mình cũng không biết. Quảng tên gọi của các con bài lên đây để mọi người tham khảo một chút thôi. Mạt Chược (của VN) có 160 quân: 4 bộ Hoa (mỗi bộ đánh số 1, 2, 3, 4) = 16 quân; 1 bộ khung Xanh = 4 quân; 1 bộ khung Đỏ = 4 quân; Hàng Văn, mỗi thứ 4 quân (đánh số 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9) = 36 quân; Hàng Sách, mỗi thứ 4 quân (đánh số 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9) = 36 quân; Hàng Vạn, mỗi thứ 4 quân (đánh số 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9) = 36 quân; Tà Phao bộ Hi, mỗi thứ 4 quân (Gió Đông, Gió Nam, Gió Tây, Gió Bắc) = 16 quân; Tà Phao bộ Nguyên, mỗi thứ 4 quân (Trung, Phát, Bạch) = 12 quân ***

“Nhớ quá a~ Ở U Minh giới không có mạt chược. Phải hơn một ngàn năm rồi ta mới được sờ tới nó a~” – Đồng Tịch tục tĩu âu yếm sờ mó mấy con bài. Cái vẻ dâm dăng như hẳn đang sờ mó một mỹ nữ khóa thân chứ không phải sờ một thứ vô tri vô giác. Thật có xúc động muốn kéo hẳn ra ngoài đập cho một trận.

“... ta cũng lâu rồi không chơi. Mà cảm xúc con bài này vừa trơn vừa mát nha~” – Ám Ảnh cũng bắt chước Đồng Tịch, vuốt ve mấy con bài.

“Bớt nói nhảm, mau chơi.” – tôi đẩy cả hai ngồi xuống ghế, nhìn Bạch Hồ – “Tới, mau nói quy tắc.”

“Rất đơn giản.” – Bạch Hồ đưa cho chúng tôi một ít thẻ tiền, lắc lắc 3 con xúc xắc và nói – “Ăn tự do, chơi ám hồ, ù ăn gấp đôi, hồ thế nào cũng được, chỉ đánh 4 trận, nhưng nếu chưa tới 4 trận mà có người thua sạch tiền thì trò chơi cũng chấm dứt. Tổng kết lại, ai nhiều tiền nhất thì thắng, những người còn lại đều thua. Hiểu không?”

“Xời ơi ~ có gì mà không hiểu. Nói nhiều quá đi, mau đổ xúc xắc.” – tôi bĩu môi, chộp lấy 3 con xúc xắc, dùng chiêu thiên nữ tán hoa (thiếu nữ rải hoa) ném nó ra ngoài. Ba con sáu. Ha hả, vận khí của tôi hôm nay rất tốt, vừa ra tay liền được ngay cửa đại – “Khả khả... thiết xin lỗi nha, tôi ngồi nhà cái rồi.”

“Móa, thực xui xẻo.” – Bạch Hồ máng ra miệng.

Ám Ảnh và Đồng Tịch cũng lần lượt ném xúc xắc. Bốn người nhanh chóng phân định chỗ ngồi. Ván bài chính thức bắt đầu.

Lúc này, cái người hoàn toàn bị lãng quên là Bạch Trạch ngồi chồm hóm bên ngoài, hưởng thụ cảm giác mát mẻ ở độ cao mấy ngàn mét so với mặt nước biển.

“Hất xì... tổ cha nó, vì sao còn chưa ra nữa... mình sắp chết còng rồi...”

Tôi nhìn 14 quân bài trong tay mà lòng vui rạo rực. Một loạt bài đều là hàng vạn, xếp hàng từ nhỏ tới lớn. Cho dù một người không biết tính phiến, nhìn bài thuận một màu kiểu này cũng biết chơi thế nào đề ù nha. Hôm nay đúng là vận khí tốt trên mức bình thường luôn. Một hồi logout, tôi phải đi mua xổ số mới được.

“Gió đông” – tôi ném ra con bài thứ nhất.

“Ăn” – Bạch Hồ ném ra 2 con gió đông.

... Ám Ảnh và Đồng Tịch cùng quay mặt nhìn tôi, ý tứ trong mắt họ là “vì sao cho tên kia bỏ bài rác a~”... tôi đồ mồ hôi, là ngoài ý muốn thôi.

Đến phiên tôi.

“Nhị Văn (con 2 của hàng Văn).” – tôi ném xong con này thì trong tay tôi chỉ còn hàng vạn.

“Ấn.” – Bạch Hồ hí hửng lấy bài.

Bịch ~ tôi té.

... tôi úy khuất nhìn ánh mắt u oán của Ám Ảnh và Đồng Tịch... không phải lỗi của tôi mà.

“Bài thật dày...” – Bạch Hồ đắc ý rung đùi, thoải mái ném ra một con bài – “Cửu Sách (con 9 của hàng Sách)”

“Ừ.” – Ám Ảnh bình tĩnh nói, chậm rãi đẩy ngã bài của mình, cầm con bài Bạch Hồ vừa ném ra, chỉnh tề đặt xuống cạnh các con bài khác.

Chúng tôi trợn mắt nhìn. Thuận một màu chính tề, đều là thanh trúc (3c - mấy con bài hàng Sách là hình vẽ của các đốt cây trúc). Nguyên lai, không phải chỉ một mình tôi mới có vận khí tốt.

“Có thể chung tiền chưa?” – Ám Ảnh nhẹ nhàng nhắc nhở cả đám đang ngẩn người.

Ván đầu tôi thua. Ván thứ hai Bạch Hồ cầm cái.

Bạch Hồ rút bài, do dự một chút, liếc nhìn Ám Ảnh lại liếc nhìn tôi, cứ rút ra để vô con bài mãi vẫn chưa chịu đánh xuống.

“Mau đánh a~” – tôi sốt ruột thúc giục.

Bạch Hồ trợn mắt với tôi, tiếp tục do dự cả buổi. Cuối cùng mới quyết định đặt xuống một con bài: – “Tứ Vạn (con 4 của hàng Vạn).”

“Ừ.” – Ám Ảnh mỉm cười, đẩy ngã bài – “Hồ tứ thất vạn.”

Bịch ~ mọi người đều té. Thiên a~ Ám Ảnh có còn là người bình thường hay không?! Tôi vất vả mới leo lên ghế ngồi lại, liếc Ám Ảnh.

“Ám Ảnh, không thể ngờ nguyên lai anh là đồ thần a~ Thiệt là không nghĩ tới.”

“Bình thường thôi.” – Ám Ảnh bình thản gom bài, cái kiêu, xởi trình độ này còn chưa là gì đâu.

Lần này đến phiên Đồng Tịch cầm cái. Đồng Tịch không có nửa điểm lo lắng. Trục tiếp ném ra con ngũ vạn (con 5 của hàng Vạn), sau đó quay sang nhìn Ám Ảnh với ánh mắt sáng quắc, giống như đang đợi Ám Ảnh lại nhảy ra nói “Ừ” vậy. Đáng tiếc, làm cho hấn thất vọng, Ám Ảnh không nói gì, thò tay rút bài. Kế tiếp...

“Ừ phỗng!” (3c- tự rút bài rồi ù, được cộng thêm điểm) – Ám Ảnh tiếp tục bình tĩnh đẩy ngã bài. Phăng phát giống như chuyện hấn ù bài là điều thiên kinh địa nghĩa, chẳng có gì phải kinh ngạc cả.

Bịch ~ Lần này chỉ có Bạch Hồ té. Tôi và Đồng Tịch rất thoải mái ném tiền trả cho Ám Ảnh, thiếu điều hận không thể đưa hết tiền cho Ám Ảnh luôn. Bởi vì như vậy thì chúng tôi toàn thắng rồi.

“Hà hà...” – Ám Ảnh cảm xúc xắc, ý nhị nở nụ cười. Mọi người đều hiểu ý tứ trong đó là: tới phiên ta cầm cái, các người đừng mơ tưởng nữa.

Quả nhiên, từ quân bài đầu tiên, Ám Ảnh liền yên ổn giữ vững vị trí cầm chịch. Các thẻ bài của chúng tôi cứ lần lượt tụ lại trong tay Ám Ảnh. Mà cũng không phải tự nhiên như thế, Đồng Tịch là cố ý. Hấn là nhà trên của Ám Ảnh. Cho nên mỗi lần hấn suy đoán Ám Ảnh đang đợi hàng Khung, hấn sẽ không ngừng ném Khung cho Ám Ảnh. Bạch Hồ biết Đồng Tịch chơi ăn gian nhưng hấn lại không thể làm gì, chỉ có thể cắn răng nhìn Ám Ảnh ù hết lần này đến lần khác.

“Bạch Hồ đại nhân, ván này hình như tôi lại thắng rồi.” – Ám Ảnh đẩy bài, một hàng hoa chính tề nằm đó.

Đồ mờ hôi ~ Mặc dù có sự trợ giúp của Đồng Tịch. Nhưng tôi không thể không thừa nhận, trình độ chơi mạt chược của Ám Ảnh thật sự rất biến thái. Vận khí cũng thật sự rất biến thái.

“Hừ...” – Bạch Hồ có vẻ chưa phục lắm – “Xem như vận khí của người tốt. Nhưng đánh bạc là một trò chơi đòi hỏi vận dụng đầu óc thâm thúy, không chỉ dựa vào vận khí đề mà thắng. Người chỉ mới thắng một trận mạt chược, không cần quá đắc ý. Chúng ta còn 2 trận đấu nữa. Tối, chúng ta đồ xúc xắc.”

Tôi im lặng nhìn Ám Ảnh và Đồng Tịch. Vì sao không chơi oẳn tù tì nha. Trò xúc xắc tôi chỉ biết lắc lắc rồi thôi, không có thủ thuật gì hết.

“Được thôi. Chơi thế nào?” – Ám Ảnh không hề lo lắng, rất sáng khoái đáp ứng.

Đồ mờ hôi ~ chơi mạt chược cực giỏi, đừng nói Ám Ảnh cũng giống như đồ thần trên màn ảnh. Cái gì mà nghe tiếng lắc liền biết đối phương ra mấy điểm, hoặc là có thể tùy ý lắc ra số điểm mình muốn. Việc này đánh chết tôi cũng không tin nha.

Bạch Hồ đặt 2 dây xúc xích lên bàn: – “Chúng ta mỗi người đồ 1 dây, tổng cộng lắ 3 lần. Lần đầu tính ai điểm lớn hơn thì thắng. Lần thứ hai tính ai điểm nhỏ hơn thì thắng. Lần thứ ba... đoán điểm của đối phương. Thế nào?”

“Không thành vấn đề.”

Ám Ảnh cầm xúc xích, mở nắp chung lên kiểm tra một chút, sau đó quăng xúc xích vào, bắt đầu lắ. Bạch Hồ hừ một tiếng, đứng ở phía đối diện, cũng bắt đầu lắ theo. Tôi và Đồng Tịch cảm thấy bản thân dư thừa nên kiểm cái ghế ngồi xuống làm khán giả bắt đầu đi.

Ba~ Bạch Hồ đập cái chung xuống mặt bàn. Ám Ảnh cũng ba~ đập xuống.

“Ta mở trước.” – Bạch Hồ tràn đầy tin tưởng nói, mở chung, 6 con 6 chính tề xuất hiện.

Ám Ảnh mỉm cười, không ngoài ý muốn, cũng đạt được 6 con 6.

“Ván này hòa. Lại đấu tiếp.” – Bạch Hồ thoáng kinh ngạc, thật không ngờ công phu đồ xúc xích của Ám Ảnh lợi hại như vậy. Phải biết rằng công phu này nếu không được rèn luyện qua nhiều năm tháng thì không thể đạt tới trình độ thuần thục thế kia. Tên oắt này không phải là dân tay mơ à. Nguy hiểm quá. Bạch Hồ không tiếc một quả trứng, nhưng hẳn không thể chịu nổi chuyện một người có danh xưng đồ thần như hắn lại thua dưới tay một tên oắt được. Mặt mũi hẳn biết để vào đâu chứ.

Ván thứ hai bắt đầu. Bạch Hồ không dám khinh thị, đông đưa có chừng mực xúc xích trong tay. Ám Ảnh không nhìn Bạch Hồ, chỉ chuyên tâm lắ. Hai người một nhanh một chậm, tiếng va chạm rất có nhịp điệu vang lên trong không khí.

“Tri Chu, nếu cả 2 đều ra 6 điểm thì tính sao bây giờ?” – Đồng Tịch hỏi tôi.

“Xìoi oi... ít nhất không phải 6 điểm. Tôi từng xem phim, có người có thể lắ ra 1 điểm đấy.” – tôi khinh bỉ nhìn Đồng Tịch.

“Phim? Là cái gì? Bọn họ làm sao làm được. 6 cục xúc xích, làm sao lắ ra 1 điểm?” – Đồng Tịch rất có tinh thần học hỏi.

Tôi tròn mắt: – “Anh ngốc quá vậy. Đặt 6 cục xúc xích chồng lên nhau, chỉ có cục trên cùng hiện số 1. Vậy không phải được rồi sao?”

“À...” – Đồng Tịch bừng tỉnh hiểu ra.

Vừa vặn, hai người kia cũng đã dừng tay. Bạch Hồ mở chung, 6 con xúc xích nằm chồng lên nhau thành một cây cột, phía trên cùng đúng là số 1.

“Không ngờ có thể lắ thành thế này nha.” – Đồng Tịch ngạc nhiên quan sát cây cột xúc xích, cảm thán nói.

Bạch Hồ đắc ý: – “Tốt rồi, nhóc con, của ta là 1 điểm. Ngươi được bao nhiêu, mau mở ra xem xem”

Bạch Hồ chắc chắn không thể có con số nào nhỏ hơn 1. Nhưng Ám Ảnh cho chúng tôi một bất ngờ...

... Ám Ảnh mở chung, mọi người nhìn vào đều kinh hãi... không có điểm!!!!

Sáu con xúc xích đều đứng trên cạnh của chung, không có mặt nào ngửa lên. Cộng lại vẫn là 0 điểm.

“Thiệt xin lỗi. Ta vẫn nhỏ hơn ngươi 1 điểm.” – Ám Ảnh cười cười nhìn Bạch Hồ đang phát điên, thầm nghĩ, NPC cho dù có thông minh đến đâu cũng không thể so sánh với âm mưu quỷ kế của người trần được.

“Ván thứ ba.” – Bạch Hồ đỏ mặt nói.

Tôi lúc này có chút lo lắng. Lỡ như sau khi thua trận, Bạch Hồ tức giận muốn tính sổ với chúng tôi thì sao? Trong chúng tôi chỉ có Bạch Trạch là đối thủ ngang sức với Bạch Hồ. Mà lúc này Bạch Trạch đang ở ngoài cửa động. Tôi không thể gọi Bạch Trạch đi vào, như vậy sẽ chọc tức Bạch Hồ. Chi bằng một lát lấy được trứng sùng vật liền chuồn thẳng?!

Trong lúc tôi đang suy tính lung tung, hai người kia đã lắ xong rồi, chuẩn bị mở.

“Ngươi đoán trước.” – Bạch Hồ đưa một tay ra, tư thế “mời” khách sáo, sau đó khoanh tay cười lạnh nhìn Ám Ảnh.

“18 điểm” – Ám Ảnh không chút nghĩ ngợi nói ngay. Bạch Hồ vừa nghe liền biến sắc mặt, không tình nguyện mở chung. Quả nhiên 6 con xúc xích chia làm 3 tổ, từng 2 con chồng lên nhau mà con trên cùng là con 6, tổng cộng 3 con 6, 18 điểm.

“Hà hà... ta đoán trúng rồi. Tới phiên ngươi.” – Ám Ảnh hào phóng nhường vị trí kế bên cái chung đựng xúc xích, Bạch Hồ lưỡng lự đi xung quanh 2 lượt vẫn chưa mở miệng.

Thật ra ván này rất khó chơi. Vừa lắ xúc xích trong tay mình vừa phải lắng nghe xúc xích của đối thủ. Cái loại tinh thần phân liệt này Bạch Hồ luyện tập rất lâu mới miễn cưỡng làm được. Hẳn mới không tin Ám Ảnh có thể đạt tới trình độ này. Nhưng nhìn thực lực ở 2 ván trước của Ám Ảnh, hẳn không dám vọng động nói bừa. Mà thật ra là hắn không biết. Nhịp độ lắ vừa rồi của Ám Ảnh rất loạn xạ, không hề có quy luật, chính hắn cũng nghe không ra rốt cuộc là bao nhiêu điểm.

Bạch Hồ do dự cả buổi, rốt cuộc nói đáp án: – “24 điểm”

“Haha, ngươi đoán sai rồi.” – Âm Ảnh cười gian, mở chung. Rẹt ~ cả đám ngã ngửa.

Người này... thể mà đem xúc xắc toàn bộ lắc cho nát nát, không có điểm nào luôn. Có thể coi là bình thường à!?

“Ta... không có khả năng tinh thần phân liệt. Chỉ có thể toàn tâm lắng nghe điểm số của ngươi. Lực đạo trên tay không thể khống chế, kết quả dùng sức quá độ. Ngươi không phải muốn ta bồi thường đó chứ!?” – Âm Ảnh vô tội nhìn Bạch Hồ, tình thật khai báo. Còn chuyện khai báo này có thể khiến Bạch Hồ phát điên hay không... hoàn toàn không phải chuyện hán quan tâm.

“Phù phù...” – Bạch Hồ hít sâu mấy lần mới bình phục tâm tình – “Tốt lắm. Hôm nay ta tình nguyện chịu thua. Ngươi thắng rồi, trứng này cho ngươi.”

Bạch Hồ nói xong, giống như ảo thuật gia, xòe tay một cái liền lấy ra một cái trứng màu trắng, đưa cho Âm Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Hồ Ly Qua Phố

Âm Ảnh cẩn thận nhận lấy, chấp tay nói: – “Bạch Hồ đại nhân, cảm ơn ngươi. Vậy chúng tôi cáo từ.”

“Ừ... ta tiễn các ngươi ra ngoài.” – Bạch Hồ rầu rĩ nói.

Vừa ra khỏi động, tôi liền nhìn thấy một đám khói lớn vờn lượn lơ xung quanh. Chuyện gì đây? Tôi nghi hoặc nhìn. Má ơi, cái tên Bạch Trạch rón mớ kia lại đang đốt lửa nướng chim.

Tên kia nhìn thấy chúng tôi liền hồn hờ chạy tới: – “Lão đại, sao chậm như vậy mới đi ra. Ở bên ngoài vừa lạnh vừa đói, ta phải tự tìm thức ăn đây này.”

Rống ~

Tôi còn chưa kịp mở miệng, Bạch Hồ đã rống lên giận dữ.

“Cỗ tùng vạn năm của ta. Bạch Trạch, ngươi dám chặt cây cỗ tùng của ta để đốt lửa. Ta không tha cho ngươi đâu. ....”

Ba người chúng tôi quay đầu nhìn. Đồ mờ mờ ~ Quả nhiên cái thân cây duy nhất trên đỉnh núi hiện giờ chỉ còn lại cái gốc, thê lương đứng giữa đất trời.

“Cửu thiên lôi!!!!” – Bạch Hồ kết một pháp ấn, không cần pháp trượng, trực tiếp tạo ra một cái pháp thuật cao cấp.

Các lôi hệ pháp sư đều có thể gọi ra thiên lôi. Nhưng thiên lôi do thánh thú phát ra thì hiệu quả khác biệt rất lớn. Tôi chỉ nhìn thấy từng đạo thiên lôi sáng lóa từ trên trời giáng xuống, còn chưa kịp phản ứng, trước mắt lóe lên, trực tiếp nghe tiếng thông báo “bạn đã chết” của hệ thống.

Tôi sống lại trong Thiên thành của Yêu Hồ tộc. Chuyện đầu tiên là lôi Bạch Trạch từ túi sủng vật ra, đập cho mấy cái.

“Lão đại, tha mạng a~ ta sai rồi... xin lỗi mà... tha mạng a~” – Bạch Trạch cố gắng bảo vệ cái đầu, chống mông nằm trên mặt đất, không ngừng xin tha thứ – “Lão đại, ta không cố ý mà. Lúc đó ta rất lạnh, rất đói. Không thể làm gì khác hơn. Cùng lắm thì sau này ta sẽ biến thành tọa kỵ, cho ngươi thoải mái cưỡi. Đừng đánh nữa mà ~~~~~”

Tọa kỵ? Tôi nghe xong càng dùng sức đập thêm nữa: – “Con bà nó, ta không thèm cưỡi chó. Ngươi cố ý muốn ta mất mặt phải hay không. Chỉ nghe người ta cười sổi, chưa bao giờ nghe nói có người cười chó đi dạo. Ta đập chết ngươi...”

“Không a~” – Bạch Trạch thảm thiết kêu lên.

Rất nhiều người đi ngang qua điểm hồi sinh đều dừng chân, kỳ quái nhìn chúng tôi. Dĩ nhiên ai cũng biết tôi là Thánh nữ của Yêu Hồ tộc.

“Haiz... làm tiểu đệ đúng là số khổ nha~” – Người qua đường Giáp lắc đầu ngao ngán – “Lợi lộc thì đem dâng cho lão đại, bị sai sử chạy tới chạy lui không có tiền công, mà tâm tình lão đại không tốt liền đem mình ra làm nơi trút giận...”

“Ngươi nói cái gì đó.” – một bang chúng của Huyết Hồ Ly đi ngang qua cao giọng chất vấn – “Lão đại của bang hội bọn ta không phải là người như vậy. Cô ấy đối xử với bang chúng rất tốt. Cái tên kia nhìn liền biết là một tên ngu ngốc, nhất định phá hư đại sự của cô ấy nên mới bị đập. Nhìn xem, bọn họ là từ điểm hồi sinh đi ra. Nói không chừng là do tên kia hại chết lão đại. Ngu ngốc như vậy, bị ngũ mã phanh thây mới đáng, chỉ đập vài cái thì có làm sao.”

“Đúng vậy, làm tiểu đệ phải có giác ngộ của tiểu đệ. Phá hư đại sự của lão đại chỉ là tên vô dụng. Đánh hấn là đã nương tay lắm rồi.” – một bang chúng khác của Huyết Hồ Ly góp miệng tán thành.

Tôi đang nổi nóng, cho nên không có nghe mấy lời nghị luận xung quanh. Chờ tôi đập thỏa thích rồi, mới ngồi xuống nhắn tin cho Âm Ảnh. Bạch Trạch thì ngồi chồm hổm một bên. Thấy tôi không có ý muốn đánh nữa, nó liền lọ mọ nhích tới, giả vờ bán manh.

Tôi tròn mắt: – “Lần này ngươi hại Đồng Tịch bị nhốt trong Sát Quỷ đến 3 ngày mới có thể ra. Đợi xem anh ta xử ngươi thế nào.”

Bạch Trạch nhăn mặt khô sở, ủy khuất than thở: – “Lão đại, ta không cố ý thật mà. Ngươi sao bắt công quá vậy. Ta và Đồng Tịch đều là tiểu đệ. Vì sao ngươi dùng lễ nghĩa để đối xử với Đồng Tịch? Mà với ta thì dùng quyền cước là sao?”

Tôi liếc mắt: – “Đồng Tịch tuy không có sức chiến đấu mạnh như ngươi. Nhưng mỗi lần gặp sự cố, ngươi ta còn biết giúp ta nghĩ biện pháp đối phó. Ngươi thì sao? Mỗi ngày trừ ăn với ngủ ra thì chỉ toàn gây tai họa. Nếu không phải ta thích ngươi thì đã sớm diệt ngươi rồi, có lý đâu mỗi ngày đeo ở bên người. Hay là ngươi muốn cả đời nằm trong túi súng vật hả?”

“Không muốn đâu ~” – Bạch Trạch nắm vạt áo của tôi, nước mắt long lanh – “Lão đại, ta biết mà, ngươi thương ta nhất. Về sau, ta sẽ nghe lời, không gây họa nữa. Đừng nhốt ta vào túi súng vật a~ Hai con nhện kia chẳng thèm để ý đến ta, nằm trong túi chán muốn chết.”

Tôi đẩy cái tên nước mắt nước mũi tứa lư ra khỏi người, mở máy truyền tin, liên lạc với Âm Ảnh.

>> Âm Ảnh, anh đang ở đâu? Em hồi sinh ở Yêu Hồ tộc rồi.

>> Lần trước anh thiết lập điểm phục sinh ở Hỗn Loạn Chi Đô. Anh đang ở gần Thành Thành. Em có thể trực tiếp truyền tống đến Hỗn Loạn Chi Đô. Nơi này rất gần Thanh Long Đồi.

>> Mục tiêu tiếp theo của chúng ta là Thanh Long sao?

>> Đúng vậy.

>> Âm Ảnh...

>> Ừm...

>> Thật xin lỗi. Hại anh bị treo.

>> Không sao đâu. Ngược lại chuyện này lại là chuyện tốt.

>> Tốt? Chết mà tốt sao?

>> Em nghĩ xem, nếu chúng ta sống sót rời khỏi Bạch Hồ Phong, người khác sẽ nghĩ gì? Họ sẽ cho rằng chúng ta lấy được thánh y. Chúng ta sẽ trở thành mục tiêu của mọi người, thế thì thảm rồi. Ngược lại bây giờ chúng ta chết trở về, tránh được một phen xung đột với Trung Hoa Chiến Long Bang.

>> Nói cũng phải. À phải rồi. Anh đi ấp trứng chưa?

>> Vẫn chưa. Đợi em đến, chúng ta cùng đi. Trên đường nhớ cẩn thận. Gây đây tình hình trong Hồng Hoang rất hỗn loạn.

>> Biết rồi.

Tôi tắt máy truyền tin, nhìn cấp bậc liền cười khở. Trước khi đặt chân lên Bạch Hồ Phong, tôi được 40 cấp, hiện tại rớt xuống cấp 39. Hình như Bàn Cổ đại thần cho rằng cái con số 39 rất hợp với tôi hay sao á ... đúng là chán đời!

Tôi không đi Hỗn Loạn Chi Đô ngay, ngược lại trở về hội họp với Tật Phong Lữ Đoàn. Mọi người đều ở, trừ Đồi Trắng Thay Đen.

“Tri Chu, cô chết hả?” – Tuyệt Mệnh cười cười nhìn tôi.

“Hừ... đây chính là hậu quả của chuyện bỏ rơi đoàn đội, vụng trộm lên đi. Nếu cô mang theo chúng tôi thì đã không chết oan uổng thế rồi.” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó bĩu môi.

Đồ mờ hôi~ Mang thêm người không phải càng có thêm nhiều xác chết hay sao?

“Mặc dù treo nhưng tôi lấy được thứ muốn lấy rồi. Bây giờ tôi đi Thanh Long Đồi. Mọi người tiếp tục cày level, tranh thủ lên đến cấp 80. Phải rồi, đại ca móc túi đâu?”

Một tháng kinh nghiệm nhân đôi, cơ hội tốt thế này mà cái kẻ cuồng cày level lại không thấy bóng dáng, quả là kỳ quái nha.

“Còn không phải tại cô sao?!” – Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó tức giận – “Cô quảng chức phó bang chủ cho anh ta. Huyết Đán mang người đi Chu Tước Lĩnh. Cho nên hiện giờ mọi chuyện trong bang đều do anh ta giải quyết. Bận rộn đến không thể cùng chúng tôi cày level.”

Trời, tôi hoàn toàn quên bém chuyện này. Lúc đó chỉ định Đổi Trắng Thay Đen làm phó bang chủ là do xúc động nhất thời. Hiện giờ ngẫm lại, đó không phải là chủ ý tốt, bởi vì sẽ càng khiến tôi khó thoát thân hơn nữa. Haiz... chuyện này cần bàn bạc kỹ lại mới được.

Hỗn Loạn Chi Đô vẫn như trước kia, không có gì thay đổi. Khi tôi và Bạch Trạch từ truyền tống trận bước ra, mọi người đều quay đầu nhìn. Tôi thấy hơi kỳ quái. Tôi tới Hỗn Loạn Chi Đô rất nhiều lần. Mọi người đều biết Tật Phong Lữ Đoàn có quan hệ tốt với Triệu Hoán Liên Minh, trước giờ không ai ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi cả. Hôm nay làm sao vậy?

“Lão đại, không khí nơi này không ổn lắm a~” – Bạch Trạch cũng cảm thấy sự khác thường, thì thầm vào tai tôi.

Tôi gật đầu: – “Chúng ta mau truyền tống tới Thần Thành đi. Hình như nơi này có nguy hiểm, không nên ở lâu, ta không muốn trong một ngày lại bị giết tới 2 lần.”

Truyền tống trận đến Thần Thành nằm ở khu vực khác của Hỗn Loạn Chi Đô, phải đi qua vài con phố. Nhớ tới sự kiện bị Thập Tự Thiết Tường Vi bao vây ở Thực Nguyệt Thành, tôi liền không có tâm tình dạo chơi. Ngay cả lãnh địa của người khác mà bọn họ còn dám tới quấy, đừng nói hiện giờ đang là lãnh địa của họ. Nếu bây giờ tôi mà thấy một đám Thập Tự Thiết Tường Vi nhảy ra chặn đường cũng sẽ không thấy kỳ quái đâu. Nhưng họ không thể nào biết được tôi đang ở đây mới đúng. Mà những người xung quanh cũng không giống là thành viên của Thập Tự Thiết Tường Vi. Bên cạnh tôi lúc này chỉ có Bạch Trạch, không có Đồng Tịch, nếu bị vây công, nhất định là chết. Nghĩ thế, tôi liền bước nhanh hơn.

“Chính là người của Yêu Hồ tộc. Huynh đệ, xông lên.” – xen lẫn giữa một đám người, đột nhiên có tiếng hét vang lên.

Run rẩy. Cực kỳ hoảng sợ. Không phải bởi vì bọn họ công kích tôi mà vì bọn họ phát hiện ra thân phận của tôi. Có thể nhận ra trang phục của Yêu Hồ tộc, còn muốn giết chết... giải thích duy nhất là bí mật của Yêu Hồ tộc đã bị tiết lộ. Mang theo nghi hoặc trong lòng, tôi và Bạch Trạch phóng như điên về phía trước.

“Người của Yêu Hồ tộc kia... mau đuổi theo.” – không biết ai đó rống lên một câu, lập tức cả đám người đang đi trên đường đều quay đầu, không hề trật tự, cả một đoàn người như một đoàn kiến đuổi theo chúng tôi.

“Bắt lấy Yêu Hồ tộc.”

Không biết là ai hô lên khẩu hiệu đầu tiên nhưng chỉ một lát sau, cả con phố đều vang lên khẩu hiệu này. Nếu lúc này có ai đang bay ở trên trời, nhất định sẽ chứng kiến một cảnh tượng kỳ dị. Một thân ảnh hồng sắc cùng một thân ảnh bạch sắc đang chạy thực mạng ở đằng trước, phía sau là một đội ngũ long xà hỗn tạp, miệng hô to khẩu hiệu, tay vung vẩy đao gươm, đoàn người đi đến đâu liền để lại một đống hỗn độn đến đó.

Tôi đời này chưa từng chật vật đến như vậy. Tôi và Bạch Trạch chạy trốn trên đường, không biết đụng ngã bao nhiêu người, chỉ kịp nói một câu “xin lỗi”, rồi lại tiếp tục chạy trốn. Tôi còn không có thời gian quay đầu để xem tình cảnh trông ra làm sao. Chỉ có thể nghe tiếng hô hào, tiếng bước chân, tiếng binh khí, tiếng gào thét... hòa lẫn vào nhau tạo thành một khúc hòa âm cực kỳ quỷ dị.

Trải qua trùng trùng điệp điệp trắc trở, tôi và Bạch Trạch rốt cuộc nhìn thấy truyền tống trận, tôi quăng một lượng bạc vào tay NPC, nói nhanh: – “Thần Thành. Mau lên.”

“Khụ...” – NPC chậm rãi nói – “Làm gì mà gấp như vậy. Cứ từ từ. Ta cũng cần thời gian để đọc chú ngữ a~”

“...” – tôi muốn té xỉu. Truy binh ở ngay sau đích, lúc này mà “từ từ” thì có mà chết.

NPC theo ánh mắt của tôi nhìn ra sau, khẽ vươn tay, một vòng tròn bảo hộ xuất hiện xung quanh truyền tống trận.

Loảng xoảng ~ cả đám người không kịp thắng, toàn bộ đâm đầu vào bức tường bảo hộ, những tiếng thét thảm thiết vang lên. Lớp người đằng trước còn chưa kịp trượt xuống, lớp người phía sau đã tông vào. Cho nên, tiếng gào thét trước sau không kịp ngừng.

“Các người nhiều người như vậy, muốn chen vào phá hỏng truyền tống trận của ta sao. Chờ ta đưa vị tiểu thư này đi xong, sẽ tới lượt các người.” – NPC cực kỳ trâu bò nói.

Con bà nó, tôi thật không ngờ chỗ an toàn nhất trong cái thành này chính là bên trong truyền tống trận nha. Vòng bảo hộ của truyền tống trận đúng là có uy lực biến thái.

Bạn đang đọc truyện *Bách Luyện Thành Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.